

HÂN HÂN HƯƠNG VINH

Duổi tình yêu đi

Editor: bienxuanhuong, tử định hương

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: Trở Về](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68: Ngoại Truyện 1

Chương 69: Ngoại Truyện 2

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trên chiếc giường kiểu dáng Châu Âu King size, một đôi nam nữ đang đưa cuồng nhiệt, cô gái nằm trên người chàng trai, tay chân chống lên, như một con mèo Ba Tư, lè cái lưỡi đỏ thắm, lần lượt liếm láp thân thể chàng trai, ánh đèn tường dịu dịu chiếu lên khuôn mặt cô gái, làm sáng lên dáng vẻ lung linh, một cô gái tuyệt đẹp, mặc dù trên giường, nhưng trang điểm chỉnh tề, đến tóc cũng không một sợi nào rối.

Chàng trai có vẻ hưởng thụ, nhắm mắt lại mặc cho cô gái làm loạn trên người mình, Sở Dĩnh trong lúc bận rộn vẫn ngẩng đầu nhìn chàng trai đang nhắm nghiền hai mắt, mê loạn, một tia giễu cợt trong mắt lóe lên rồi biến mất, cô há miệng ngậm bộ vị dữ tợn của chàng trai, đầu tiên là đầu, sau đó chậm rãi mài, người đàn ông này chưa bao giờ hôn cô, nhưng lại thích nhất được phục vụ bằng miệng, bình thường Sở Dĩnh hết sức tránh những thứ này, dù sao người đàn ông này chẳng thiếu gì phụ nữ, kỹ thuật so với cô còn hơn hẳn, cô chỉ là một hậu cung tầm thường nhất của anh, nhưng hôm nay cô phải lấy lòng anh, vì có chuyện phải nhờ đến.

Sở Dĩnh vừa ngậm vào, Chu Tự Hàn bất chợt mở mắt ra, sự lạnh lùng trong đáy mắt cô nhanh chóng chuyển thành yêu mị đầy lửa dục khiến Chu Tự Hàn cho rằng sự lạnh lùng thoáng qua vừa rồi chẳng qua là ảo giác của anh.

Cô gái này theo anh gần một năm rồi, phụ nữ ở bên anh quá ba tháng không nhiều, hưởng hồ một năm, Sở Dĩnh tuy đẹp nhưng so với các mỹ nữ như mây trong làng giải trí cũng chưa ăn thua gì, phụ nữ phong tình, xinh

đẹp như cô như cá diếc sang sông (mù quáng chạy theo mồi), nhưng cô gái này có một thứ Chu Tự Hàn thích nhất – hiểu chuyện.

Không ba hoa, phô bày vị trí của mình, trong công ty dù có vô tình gặp mặt, cô vẫn ung dung thản nhiên như không biết, hơn nữa, cô gái này còn có thiên phú diễn xuất, nhưng lại không phải là diễn viên của anh, cô chỉ là một nhân viên vô danh trong phòng tài vụ, làm ở công ty hơn nửa năm, Chu Tự Hàn cũng không hề chú ý tới cô, mặc dù ở trong cùng một tòa nhà, nhưng trên dưới mười sáu tầng lầu, anh cũng không thể biết hết nhân viên.

Lần đầu tiên chú ý tới cô là trong cuộc họp thường niên hàng năm của công ty, anh lên sân khấu bốc thăm trúng thưởng, lúc ấy Sở Dĩnh là lễ tân, đang cầm cái hộp rút thăm, đến giờ Chu Tự Hàn vẫn nhớ rõ dáng vẻ cô lúc ấy, một chiếc sườn xám ôm khít cơ thể kiều diễm, không phải loại bạch cốt tinh da bọc xương, xinh đẹp quyến rũ.

Lần đầu tiên Chu Tự Hàn cảm thấy có một người phụ nữ có thể diễn tả hết cái đẹp của sườn xám đến thế, cô trang điểm đậm, đường nét xinh đẹp, đôi môi tô son đỏ thắm, sóng mắt long lanh như vũ nữ lẳng lơ quyến rũ trong vũ trường Thượng Hải ngày xưa, thứ cảm giác đó, khiến Chu Tự Hàn hận không thể lập tức đè cô dưới thân.

Trên thực tế, anh cũng thực sự làm vậy, cô gái này cũng dễ dụ, cuộc họp còn chưa kết thúc, cô đã bị đưa lên tầng của Tổng giám đốc.

Phòng tổng giám đốc ở tầng trên cùng, một nửa để làm việc, một nửa làm chỗ nghỉ ngơi của Chu Tự Hàn, có lúc không muốn đi lại, anh ngủ lại ở đây luôn, anh hung hăng muốn cô cả đêm, Chu Tự Hàn phải thừa nhận, cô gái này quả là báu vật, xinh đẹp quyến rũ thế này không hiếm, nếu muốn, bỏ vài đồng muốn dạng gì có dạng đó, lại không sợ bị lừa.

Da thịt Sở Dĩnh trắng nõn nà, cảm giác tuyệt vời, vuốt ve cô như sờ vào một tấm bạch ngọc hảo hạng, hơn nữa lại nghe lời, bảo làm gì thì làm cái đó, chơi các kiểu, ngày đầu tiên đã rõ ràng, chỉ giao dịch xác thịt, cô muốn tiền, anh muốn phát tiết, Sở Dĩnh là người phụ nữ hiểu chuyện nhất bên cạnh Chu Tự Hàn từ trước đến nay, chưa bao giờ dây dưa, hiểu chuyện đến mức Chu Tự Hàn cũng cảm thấy có phần kỳ quái.

Vừa bắt đầu, cô gái này đã nghĩ ra một chiêu kỳ quái hấp dẫn sự chú ý của anh, dù sao vì danh lợi, thủ đoạn của phụ nữ cũng được giở ra không ít, cái vòng luẩn quẩn này không bao giờ kết thúc, nói thật, anh mơ hồ có chút mong đợi, như mong đợi kết quả, cũng gần một năm rồi, cô gái này không thấy có hành động gì, nhưng hôm nay, Chu Tự Hàn có trực giác, có lẽ, kết quả cả năm vừa rồi đã tới.

Chu Tự Hàn tóm lấy cô, nghiêng người đè cô xuống dưới, thúc vào tận gốc, kịch liệt kích thích, Sở Dĩnh nhắm chặt hai mắt, phối hợp với động tác của anh dùng đùi vòng eo, tay vịn vào vai anh, cả thân thể gần như bị giữ trên không, giắt trên người anh, cô phải tích cực bảo tồn thể lực, cô rất rõ ràng, thể lực của người đàn ông này tốt đến mức nào, một đêm phải được thỏa mãn mấy lần, hơn nữa mỗi lần đều phải giày vò chán chê, mỗi lần cùng với anh, Sở Dĩnh chỉ hận không được nằm trên giường cả tháng, tình lực của người đàn ông này quá khủng khiếp.

Sau khi đưa cô lên đỉnh lần thứ nhất, Chu Tự Hàn nhanh chóng người, để cô quỳ trên giường, tiến vào từ phía sau, lúc Sở Dĩnh cảm thấy sắp bị anh giày vò đến vỡ vụn, người đàn ông này mới tăng tốc, rên lên một tiếng phát tiết ra ngoài, Sở Dĩnh chờ anh rút ra, sau một lát mới nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm.

Nơi này cô đã tới mấy lần, là một căn hộ đứng tên Chu Tự Hàn, bất động sản của người đàn ông này không biết có bao nhiêu, Sở Dĩnh đã đi được ba chỗ, một biệt thự ở ngoại thành, một biệt thự trên tầng thượng, và tầng cao nhất ở cao ốc văn phòng kia.

Sở Dĩnh bóp kem đánh răng rồi nhét bàn chải vào miệng, kỳ cọ chừng nửa giờ, sự ghê tởm mới bớt đi, sau đó hì hục tắm gội, thay quần áo đã chuẩn bị sẵn trước khi tới, đi ra, Chu Tự Hàn đã tắm xong, đang tựa vào đầu giường hút thuốc lá.

Nhìn thấy cô ra ngoài, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt trang điểm hoàn mỹ, hơi nhú mày, nhìn thẳng vào cô hỏi trực tiếp: “Muốn cái gì?” Trong lòng Sở Dĩnh cười thầm, cô đã bảo người đàn ông này rất dễ dụ mà.

Sở Dĩnh lại gần: “Hôm qua ở Chủng Ngọc em thích một chiếc vòng phỉ thúy...” Về mặt Chu Tự Hàn bất động nhìn cô chòng chọc mấy giây: “Ngày mai sẽ bảo trợ lý mua cho em... em về đi.” Sở Dĩnh biết người đàn ông này không thích cho phụ nữ ngủ lại, vô tình khiến người khác phát điên, xem các cô như kỹ nữ, anh vui vẻ xong, mặc quần là đuổi người.

Lúc đầu anh thậm chí còn không cho Sở Dĩnh tắm ở đây, thích sạch sẽ đến quái lạ, lại sống phóng đảng như thế, lần tắm này là phúc lợi sau cả ngày dài dây dưa với anh, người đàn ông này đúng là động vật máu lạnh, chỉ là mình cũng không định đi đến đâu, tóm lại là nhu cầu thiết yếu thôi.

Cô nhét bộ sườn xám bị anh xé nát vào túi, nở một nụ cười nịnh hót, lại gần muốn hôn lên môi anh, lại bị Chu Tự Hàn nghiêng đầu né tránh, Sở Dĩnh cũng không miễn cưỡng: “Chu tổng ngủ ngon”. Xoay người đi ra ngoài, trong lòng đếm một, hai, ba... Mới vừa đến ba, liền nghe giọng đàn ông đằng sau: “Trừ chiếc vòng phỉ thúy em nói, ngày mai tôi sẽ bảo tiểu Hứa đưa cho em chi phiếu hai mươi vạn.”

Khóe miệng Sở Dĩnh lặng lẽ cong lên, có gì khó hiểu đâu, đây là tiền chia tay, cô đã sớm biết người đàn ông này chán rồi, mặc dù cô đã cố gắng tăng nhanh mức độ chán ghét của người đàn ông này, nhưng không phụ thuộc ý muốn chủ quan của cô, chờ đợi một năm bên người đàn ông này, cũng là cực hạn rồi! Người đàn ông này trình độ có mới nới cũ cũng không khác gì thay quần áo.

Nhưng anh lại rất hào phóng, đây là điểm Sở Dĩnh thích nhất, ban đầu hai người nói rõ, mỗi tháng mười vạn, cộng thêm các xa xỉ phẩm túi xách, đồ trang sức, quần áo, tính ra, một năm này cô phải được đến mấy triệu rồi, đủ cho mẹ con cô ăn uống nửa đời còn lại, còn tip tiền giày vò cho mấy anh chàng nghèo.

Nhưng đã diễn phải diễn trọn bộ, Sở Dĩnh quay lại, thái độ rõ ràng mất mát: “Chu tổng thấy em làm không tốt sao?” Chu Tự Hàn trong mắt vốn còn chút mong chờ, phút chốc chuyển lạnh: “Sở Dĩnh, đây là nguyên tắc của tôi, không có người phụ nữ nào vượt quá một năm, tôi hi vọng cô giữ vững tâm tính trước đây, tiếp tục hiểu chuyện, cô cũng biết, đây đưa đến cùng đối với Chu Tự Hàn tôi cũng vô dụng.”

Sở Dĩnh trong lòng cười lạnh, quần chặt lấy, người đàn ông này đánh giá mình cũng quá cao rồi, nói trắng ra, anh là thá gì, chẳng qua là cá ngựa đực, anh làm như là Ngưu Lang của cô, ai cao quý hơn ai cái gì, chẳng qua là giao dịch tiền bạc thân thể thôi, chẳng qua Sở Dĩnh không muốn phiền toái, cô cũng biết người đàn ông này cô không chọc được.

Sở Dĩnh bày ra vẻ mặt tham lam: “Đây là tiền chia tay có phải không...” Vẻ mặt lạnh lùng của Chu Tự Hàn sa sầm: “Thêm mười vạn nữa, tôi muốn ngủ.”

Sở Dĩnh hiểu, thế có nghĩa là cô có thể cuốn xéo, Sở Dĩnh chần chừ quay đi, ra khỏi cửa, cô lao xuống lầu, vừa xuống đến nơi, cô móc trong túi ra một mớ, mở thùng rác ném vào, quay đầu đi thẳng ra khỏi chung cư không ngoái lại, cuối cùng đã được giải thoát.

Sở Dĩnh ra khỏi khu chung cư lập tức gọi điện cho Lưu Giai: “Giai Giai, mình đang ở cửa Lục Thành, cậu đến đón mình đi, chỗ này không đón được xe.”

Lúc Lưu Giai lái xe đến, thấy Sở Dĩnh mặc một cái váy mỏng manh, lẻ loi đứng bên đường, liền mắng mỏ: “Mẹ nó cái tên hàng xóm rách nát này” Vội vàng tăng nhiệt độ, mở cửa xe.

Sở Dĩnh rút cổ chui vào, Lưu Giai kéo cái chăn từ phía sau đưa cho cô, Sở Dĩnh đắp lên người, từ từ thở ra một hơi, thật ấm áp! Rút một điều thuốc từ trong túi ra, Lưu Giai châm lửa đưa cho cô, Sở Dĩnh cầm lấy, rít một hơi thật sâu.

Lưu Giai nói: “Hút thuốc ít đi! Không tốt cho cơ thể” Sở Dĩnh nhắm mắt lại, tựa vào ghế, như một con cá bị rút gân, lộ rõ sự mệt mỏi, Lưu Giai rất đau lòng kéo kéo tấm chăn cho cô, thở dài.

Một năm nay Sở Dĩnh sống như một con hát hóa trang lên sân khấu, đâu còn là cô nữa, Lưu Giai không bao giờ quên bộ dạng lúc cô chuyển vào lớp 11.

Trường tỉnh số 1 của họ là trường trọng điểm của cả nước, lớp họ còn là lớp chọn, lẽ ra không thể tiếp nhận học sinh chuyển trường, thế nhưng một năm lại thêm một năm, hết Sở Dĩnh lại đến Lăng Chu.

Hai người tự nhiên cứ như hoàng tử công chúa xuống thánh đàn, chói mắt, xuất sắc, mặc dù không thích nhau nhưng cố chấp như nhau, giống như bầu trời và mặt đất, thật sự lại là kim đồng ngọc nữ, sau đó thật sự ở bên nhau.

Đến các giáo viên trong trường đều biết, cũng giả vờ câm điếc, bởi vì họ quá xứng đôi, nhưng có xứng đến mấy chẳng nữa thì kết quả vẫn là chia tay, quả thật không ai nghĩ tới.

Lưu Giai lái xe vào căn hộ Sở Dĩnh thuê, lay khẽ: “Sở Dĩnh, đến rồi, lên tắm trước đi! Mình chờ cậu dưới này.”

Lưu Giai đợi dưới lầu 20', Sở Dĩnh đã xuống, kéo theo một valy hành lý, khuôn mặt đầy son phấn trở về diện mạo thật sự, gầy gò nhưng xinh đẹp, Lưu Giai không khỏi thở dài, đây mới là Sở Dĩnh.

Sở Dĩnh ngồ lên, Lưu Giai do dự một chút rồi nói: “Sở Dĩnh, anh ta quay về rồi...”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Lăng Chu...” Vừa nghe hai chữ này, Sở Dĩnh đã cảm thấy huyết thái dương bắt đầu co rút đau đớn, khẽ cười khổ, đã bao nhiêu năm, cái tên này vẫn có lực ảnh hưởng lớn đến cô như vậy, mặc dù người nói lời chia tay là cô, nhưng hai chữ này vẫn hằn trong trí nhớ, như bị chôn trong bão cát, hôm nay bất chợt lộ ra ngoài, vẫn rõ nét và khắc cốt ghi tâm như thế.

Lưu Giai nhìn cô một cái, hỏi dò: “Hai cậu rốt cuộc là vì sao...” Lời chưa kịp nói xong đã bị Sở Dĩnh cắt ngang: “Giai Giai, mình mệt lắm.” Lưu Giai biết là cô không muốn nói, thậm chí không muốn nghĩ đến, đừng đề cập đến việc vì sao chia tay, sau sáu năm trời, thời gian đủ để mai táng vật sở hữu, huống hồ tình yêu vốn không chịu nổi sự khảo nghiệm của thời gian.

Lưu Giai lái xe ra khỏi chung cư mới nói: “Sau này cậu định thế nào? Vẫn chưa tìm được thận à?” Sở Dĩnh vuốt vuốt mi tâm lắc đầu.

Lưu Gian điền tiết nói: “Cái ông chú hai kia thật mẹ nó không ra gì, lúc ba cậu còn đang gặp thời thì sun se nịnh bợ, hót bao nhiêu vụ tốt, an hem họ nhà cậu không phải đi theo con đường ba cậu thì chỉ là đồng phế thải, học vấn thì không, năng lực càng không, liệu có thể làm nổi nhân viên công vụ không, có mà mơ. Đến giờ chưa từng cúi đầu, cũng biết rụt cổ vào, thật mẹ nó không ra gì.”

Sở Dĩnh thì thảo: “Đây chính là lòng người dễ đổi, thân thích cũng không bằng quyền, tiền, lúc ba mất mình đã biết rồi, người chết trà lạnh,

mình chẳng trông cậy được ai chăm sóc mẹ con mình, thôi, thận của họ cũng chẳng dùng được.”

Lưu Giai dừng xe dưới nhà Sở Dĩnh: “Từ giờ định làm thế nào? Thật sự kết thúc với Chu Tự Hàn à?” Sở Dĩnh gật đầu: “Kết thúc, ngày mai mình làm đơn từ chức, có khoản tiền này trong tay, chi phí phẫu thuật cho mẹ mình cũng đủ rồi, còn dư một chút mình định mua chung cư gần gần, hai mẹ con ở, tìm công việc gần nhà để tiện chăm sóc cho bà.”

Lưu Giai cảm giác, cuộc sống khốn khổ này không nên thuộc về Sở Dĩnh, cô vốn phải như năm đó, đẹp đẽ, thanh cao, như mai đầu cành khó chạm, tự mình bung nở, chỉ có người đàn ông xuất sắc như Lăng Chu mới có thể đến gần, nhưng Sở Dĩnh của hôm nay, lại làm người tình bí mật một năm trời cho Chu Tự Hàn, nghe người tình bí mật có vẻ hay, nói trắng ra là, không khác gì gái bao, để cho Chu Tự Hàn gọi là tới, đuổi là đi, chỉ vì tiền, tiền đúng là nguyên nhân của mọi cái ác, mà mình chính là người dẫn lối.

Lưu Giai là một nhân viên nho nhỏ của Truyền thông Tinh Huy, công ty nổi tiếng nhất nước trong việc tạo ra các minh tinh, đã có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, ngôi sao danh tiếng ra đời sau khi Chu Tự Hàn tiếp quản.

Chu Tự Hàn là một kỳ tài, giống như vị thần trong giới giải trí, nói anh có thể hô phong hoán vũ cũng không quá phô trương, năng lực tuyệt vời, thủ đoạn tàn nhẫn, tác phong bá đạo, lại có bối cảnh hoành tráng đằng sau tạo cho anh một vương quốc sự nghiệp huy hoàng, có người nói giá trị của Chu Tự Hàn phải đến mười mấy triệu, có người nói, kể cả ngày mai Tinh Huy đóng cửa, chỉ cần có ba chữ Chu Tự Hàn đã nhìn thấy tư chất tự sinh vô hình.

Người đàn ông kia quá mạnh mẽ, ban đầu Lưu Giai không muốn cho Sở Dĩnh tiếp xúc với anh một chút nào, cảm giác như đưa dê vào miệng sói, mặc dù Sở Dĩnh cũng không phải là dê, nhưng muốn giở trò dưới con

mắt lạnh lùng của Chu Tự Hàn, nếu bị anh phát hiện, hậu quả rất khó lường, một khi Sở Dĩnh nói thì đã chọn Chu Tự Hàn rồi.

Sau khi cha Sở Dĩnh chết, Sở gia trở nên bấp bênh, Sở Dĩnh đưa mẹ ra khỏi tòa thành mới ở được vài năm, mẹ cô lại phát hiện bị thận, đây là căn bệnh đốt tiền, định kỳ phải dùng thuốc, đúng hạn phải chạy chữa, kể cả Sở Dĩnh có công việc tốt đến mấy, cũng không chống đỡ nổi, huống hồ còn mất một khoản phí phẫu thuật khổng lồ, một khi tìm được thận phù hợp phải làm phẫu thuật cắt ghép rồi phẫu thuật kháng dị vật, tất cả đều là những khoản vô cùng lớn.

Thứ có thể bán được với giá khá nhất bây giờ của Sở Dĩnh ngoài hai bàn tay trắng chính là gương mặt và thân thể này, thay vì phải đi khách sạn với các loại đàn ông khác nhau, cô thà lựa chọn phục vụ một người, hơn nữa, Chu Tự Hàn vốn là người nổi danh hào phóng, Lưu Giai bình thường cũng nói với cô không ít các loại scandal của anh.

Sở Dĩnh dứt khoát từ chức, nộp đơn vào phòng tài vụ của Tinh Huy, Lưu Giai lại vì bạn bè thân quen tạo điều kiện cho Chu Tự Hàn có hứng thú với cô ở cuộc họp thường niên của công ty, đây là một kế hoạch được chuẩn bị kín đáo, hơn nữa tương đối thuận lợi, bắt đầu thuận lợi, kết thúc cũng thế.

Lưu Giai thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có cảm giác tội ác ghê gớm, giống như một tay cô đã đẩy Sở Dĩnh vào vũng bùn lầy, Lưu Giai thì thầm: “Sở Dĩnh, khổ nạn đều qua rồi, sau này chỉ còn lại những chuyện tốt thôi đúng không?”

Sở Dĩnh dang tay ôm lấy cô: “Giai Giai, cảm ơn cậu, cậu không phải tự trách, không có cậu, mình không biết đã phải đi với bao nhiêu người đàn ông, cậu nói mình còn cách nào khác trong thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy không, chúng ta đã qua tuổi ngây thơ rồi, cho nên, đó là kết

quả tốt nhất, bây giờ mình không mong muốn gì nữa, chỉ muốn chữa khỏi cho mẹ rồi cùng nhau sống vui vẻ qua ngày.”

Sở Dĩnh lấy ra một chiếc chìa khóa, còn chưa mở thì cửa đã bị đẩy từ bên trong ra, Nhạc Thu Mạn đứng bên trong, Sở Dĩnh vừa kéo hành lý đi vào vừa nói: “Mẹ, muộn thế này sao mẹ chưa ngủ?”

Nhạc Thu Mạn liếc nhìn valy hành lý trên đất nói: “Bạn trai Giai Giai về à?” Sở Dĩnh lừa mẹ là bạn trai Giai Giai ở nước ngoài, lâu lâu về thăm, nếu không không biết ứng phó thế nào những lúc Chu Tự Hàn hứng thú đến.

Nhạc Thu Mạn đưa ánh mắt lên con gái, không khỏi đau lòng, đứa nhỏ này từ lúc nào phải chịu khổ như vậy, từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay, không phải chịu chút khổ cực nào, bây giờ chuyện lớn như vậy, một mình gánh vác, bà biết rất rõ.

Nhạc Thu Mạn nhìn khuôn mặt không giấu được sự mệt mỏi của con gái, lòng chua xót: “Dĩnh nhi, bệnh của mẹ không vấn đề gì, không cần làm phẫu thuật...” Sở Dĩnh bỗng nhào vào lòng mẹ: “Mẹ, chuyện này mẹ phải nghe con, ba không còn, nếu mẹ ngộ nhỡ có mệnh hệ gì, con còn sống làm gì nữa?”

Nhạc Thu Mạn thở dài vuốt tóc cô: “Con đó, quá coi trọng tình cảm, cũng không biết tốt xấu, ba mẹ có thể ở cả đời với con được không? Sớm muộn gì cũng phải tự con sống, tìm đối tượng hợp ý mà gả cho người ta, sinh con đẻ cái là việc bình thường của người phụ nữ.”

Sở Dĩnh nằm trong ngực mẹ lẩm bẩm: “Con không lấy, con chỉ ở với mẹ thôi.” “Đứa nhỏ ngốc này...” Hai mẹ con ngồi trên ghế salon, Sở Dĩnh ôm eo mẹ, núp trong ngực mẹ, Nhạc Thu Mạn bật cười: “Lớn thế này rồi còn nhõng nhẽo, Dĩnh nhi, thằng bé Lăng Chu kia không có tin gì sao?”

Sở Dĩnh rất lâu mới nói: “Mẹ, con và cậu ta đã chia tay, nói không chừng, cậu ta kết hôn, có con lớn rồi, mẹ còn nhớ đến cậu ta làm gì?”

Nhạc Thu Mạn mán: “Đứa nhỏ đó mẹ thấy được, nếu không phải ba con...” Sở Dĩnh nói: “Con và cậu ta không hợp, không phải chuyện của ba thì chúng con cũng không đi chung một con đường được, mẹ, ngủ đi. Mẹ không thể thức đêm được.” Đỡ Nhạc Thu Mạn vào bên trong nằm xuống, cô mới trở về phòng mình, nằm trên giường, lăn qua lộn lại rồi cuộc ngủ thiếp đi, rồi lại nằm mơ.

Trong giấc mơ, mùa hoa hải đường nở, người thanh niên có khuôn mặt trong sáng đứng dưới tán cây nhìn cô: “Sở Dĩnh, mình thích cậu, chúng ta quen nhau đi! Có được không?” Khuôn mặt đẹp trai hiếm có đỏ bừng, giống như hoa hải đường đầu cành, hấn đứng đó, cúi đầu nhìn cô, chăm chú.

Sở Dĩnh giật mình tỉnh lại, nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, đã bảy giờ, có tiếng gõ nhẹ, bà Sở đẩy cửa ngó vào: “Dĩnh nhi, dậy ăn sáng đi.”

Sở Dĩnh xuống giường, vừa tìm áo lót tắm rửa, vừa oán trách: “Mẹ ngủ thêm một chút đi. Làm bữa sáng làm gì, con ăn bên ngoài cũng được.”

Nhạc Thu Mạn nói: “Con kén ăn, ăn ở ngoài lại không sạch sẽ, có thể ăn ở nhà được thì phải ăn, mẹ hầm cháo, làm món bánh bao đậu con thích nữa.” Biết con gái có thói quen tắm lúc sáng sớm, cũng không càu nhàu nữa.

Sở Dĩnh cầm quần áo vào nhà tắm, trong nhà không có phòng tắm riêng, bồn cầu ở ngay cạnh bồn tắm đơn giản, Sở Dĩnh cởi quần áo đứng tắm, nước chảy qua thân thể, cô hơi nghiêng đầu nhìn mình trong gương, trên người vẫn còn ít dấu vết chưa hết trên làn da trắng nõn hết sức chói mắt.

Cô còn nhớ mọi chuyện năm đó, lần đầu tiên cùng Lăng Chu thuê một căn phòng đơn, hai người vô cùng căng thẳng, cố gắng nửa ngày không thành công, cuối cùng thành công lại khiến cô đau chết, liều mạng dấn vào bả vai Lăng Chu, vừa khóc vừa gào, la lối om sòm, Lăng Chu trán rịn mồ hôi, khóe mắt đỏ ửng, nói với cô, anh cũng không nhúc nhích được.

Sau lần đầu tiên đó, cô bao ngày không thèm nhìn đến Lăng Chu, khiến anh như cái đuôi, tội nghiệp đi theo sau, cô cũng không thèm phản ứng gì, qua một tháng, cô mới nói chuyện lại với anh, nhưng lần thứ hai Lăng Chu hôn cô, cô lập tức tránh xa, sau đó anh không còn cách nào khác, không biết mượn được ở đâu cái bàn, để trong căn phòng anh thuê, cho cô nhìn.

Sau đó suy nghĩ lại, mặc dù người con trai như Lăng Chu, đối với chuyện này lại vô cùng hăng hái, hào hứng nghiên cứu, các loại tư thế, các loại Phương pháp, khi đó Sở Dĩnh thật sự nghĩ sẽ gả cho anh, giống như sự kỳ vọng của mọi người, kim đồng ngọc nữ hạnh phúc bên nhau.

Khi đó, cô thậm chí đã lên kế hoạch với Lăng Chu sẽ sinh hai đứa con, một trai một gái, con trai giống cô, con gái giống Lăng Chu, bởi vì Lăng Chu nói, tính cách của cô không ổn, nếu con gái giống cô, tương lai không thể tìm được người đàn ông nào bao dung như anh.

Lăng Chu chẳng qua là tự khen mình, nói với cô: “Dĩnh nhi, em tốt với anh một chút, đừng nổi cáu với anh, nếu anh chạy mất, em không tìm nổi Lăng Chu thứ hai đánh không đỡ, mắng không nói lại như anh đâu.”

Sở Dĩnh nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, nước xối lên mặt, như xối vào lòng cô: “Dĩnh Nhi, xong chưa, cháo sắp nguội rồi.” Sở Dĩnh nháy mắt hỏi hồn: “Vâng! Xong rồi ạ” Khóa vòi hoa sen, nhanh chóng lau khô người, mặc quần áo, lau đầu, Lăng Chu đã là chuyện cũ, cô còn nhớ đến hân làm gì...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sở Dĩnh cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp năm giờ, dọn dẹp lại đồ đạc trên bàn, chỗ của cô ở công ty không lớn, ưu đãi cũng bình thường, được cái gần công ty, chỉ cần qua đường là tới căn hộ cô mới mua, là loại nhà dành cho những hộ ít người, vì cách bệnh viện không xa nên mặc dù giá không rẻ lắm nhưng Sở Dĩnh vẫn mua.

Sở Dĩnh rất thích thiết kế của căn hộ, nhà đầu tư tính toán rất tỉ mỉ, một khu nhà cao tầng, ít nhất cũng đến 50 tầng, nhưng giữa các tầng lại có thể thêm tầng, tận dụng hết không gian, đó là những tầng nhỏ trong từng căn hộ, mặc dù giá tiền không thấp, nhưng xem như mua một tầng được tặng một tầng, rất có lời, mặc dù kém quá xa căn nhà ngày xưa cô ở, nhưng cũng không tệ, cô đang sửa chữa cũng tốn tầm hai mươi vạn là có thể ở thoải mái.

Lúc dẫn mẹ đến xem, bà rất thích, nhưng vẫn lo lắng hỏi ở đâu ra nhiều tiền đặt cọc thế (mua trả góp). Sau này mỗi tháng phải trả tiền nhà, lại thêm bệnh tật của bà, có áp lực lớn quá không? Sở Dĩnh nghe cảm thấy lòng chua xót, đã qua hơn nửa đời người, mẹ cô lúc nào mới hết nỗi lo lắng.

Ông ngoại Sở Dĩnh thuộc giới thượng lưu, ban đầu vì mẹ kiên quyết lấy người hai bàn tay trắng là cha cô đã cãi nhau với ông ngoại, cho tới chết cũng không muốn nhìn mặt, sau đó cha cô từng bước gây dựng sự nghiệp, mẹ cũng từng đưa cô trở về, đó là một tòa lâu đài rộng thênh thang, mang theo dấu vết năm tháng cổ kính, cuối cùng cũng không đi vào, cô chưa bao

giờ gặp mặt ông ngoại, không cho mẹ con họ vào, đó là một gia tộc lâu đời, đến giờ vẫn giữ những quy củ cứng nhắc.

Sở Dĩnh được gặp qua cậu cô, cậu là người tốt, khuyên mẹ cô không cần khổ sở, nói rằng ông cụ đã nghĩ thoáng hơn, chưa tới vài năm, không nói chính xác là đã hơn chục năm trôi qua, cha Sở Dĩnh gặp chuyện, Sở gia chìm trong bùn lầy, thân bằng cố hữu thường xuyên qua lại đều vội vàng tránh né, chỉ sợ vạ lây, bị dính bùn.

Thời điểm không còn cách nào, mẹ cô cũng không hề tìm ông ngoại cầu xin, cần rằng chịu đựng, Sở Dĩnh rất hiểu mẹ cô, bà không cần sự thương hại tới hai mẹ con, đừng kể tới nghèo túng ra sao, nhưng đó là sự kiêu ngạo cố hữu trong xương tủy, thật ra nghĩ cho kỹ, đó là những thứ vô dụng nhất, chẳng làm ra cơm, chẳng làm ra tiền, thật động lòng người quá! Có lúc kỳ quái như vậy, cũng may mẹ con họ đã qua được giai đoạn gian nan nhất, chỉ cần tìm được thận phẫu thuật cho mẹ cô nữa là ổn, Sở Dĩnh cảm thấy vô cùng may mắn khi vẫn còn mẹ bên cạnh.

Công ty hiện tại cô làm là của ông chủ Vương Quang Tiêu tuổi ngoại tứ tuần, một lão già béo phì, tham tiền keo kiệt, còn chưa hết, nghe đồng nghiệp khác nói, công ty vốn là sản nghiệp của ông bố vợ Vương Quang Tiêu, vì không có con trai nên cho con rể kế thừa, bà chủ chính xác là một con cọp mẹ, Vương Quang Tiêu bị vợ quản nhiều năm thành thói quen, không dám giở trò gì với các mỹ nữ, đây cũng chính là nguyên nhân Sở Dĩnh chọn công ty này, vì cô không muốn gặp phiền toái.

Công ty kinh doanh đồ may sẵn, cũng có chút danh tiếng, cô vẫn làm công việc kế toán, nhưng các phòng ban đều chen chúc trong một tầng lầu, các cabin làm việc san sát, tất nhiên không thể so sánh với Tinh Huy, nhưng đơn giản, nếu có thể, Sở Dĩnh muốn làm việc lâu dài ở đâu, mặc dù ông chủ keo kiệt nhưng bình thường cũng dễ xin phép nghỉ.

Sở Dĩnh vừa xách túi đứng dậy, thì thấy trợ lý Trương của ông chủ từ đầu kia đi đến trước mặt, phúi phúi tay nói: “Thoáng một cái đã tới cuối năm, Vương tổng của chúng ta nói, thứ sáu tuần sau sẽ mở cuộc họp mặt thường niên ở Phúc Đình Hiên, công ty chúng ta mặc dù không lớn, nhưng các dạng phúc lợi nên có cũng không ít, đến lúc đó không thể cứ ăn cho xong, mỗi người một tiết mục, khuấy động không khí, cuối cùng rút thưởng, giải đặc biệt là một máy tính bảng kiểu mới, giải nhì là điện thoại di động, giải ba là MP4, cho nên không tham gia, tức là tự bỏ cơ hội rút thăm trúng thưởng.

Sở Dĩnh vẫy tay, Ngô Vân Vân thì thảo bên tai cô: “Thấy chưa, đây chính là Vương tổng của chúng ta, họp mặt thường niên không bao giờ thuê công ty tổ chức sự kiện, bắt chúng ta tự biểu diễn lấy không khí, công ty bạn học em năm nay thuê cả một công ty chuyên nghiệp tổ chức, đừng nói ăn uống, còn thuê không ít minh tinh, người ta cũng rút thăm trúng thưởng, biết giải đặc biệt là gì không? Căn hộ, kiểu hai phòng, chị nói xem ai bốc được có phải sướng điên không, chúng ta thì tốt rồi, tranh nhau một cái máy tính bảng, em dám cam đoan là hàng nhái.

Sở Dĩnh không khỏi cười, Ngô Vân Vân nhỏ hơn cô một tuổi, năm nay 27, miệng có phần liến thoảng nhưng con người cũng không tệ, cả phòng kế toán tổng cộng có mấy người, người trẻ tuổi chưa cưới chỉ còn đúng hai cô, những người còn lại đều trên bốn mươi, cho nên hai người xem như cùng cạ.

Thật ra Ngô Vân Vân không hiểu nổi Sở Dĩnh, cô đã xem qua hồ sơ của Sở Dĩnh, trình độ học vấn và kinh nghiệm như thế không thể có trong ổ tài liệu của công ty được, chỉ với tấm bằng tốt nghiệp chính quy của đại học Ngưu Bức là có thể tùy ý chọn một trong những tập đoàn kinh doanh nước ngoài để nộp hồ sơ. Tiền đồ rộng mở, chỉ cần vài năm, còn không lên sếp, cộng thêm vẻ xinh đẹp khí chất của Sở Dĩnh, không phải tiền đồ rạng rỡ thì cũng là những người đàn ông độc thân kim Cương xin phục dưới chân, đòi

này còn gì phải buồn. Chẳng bù cho mình, muốn cao tí cũng không được, học vấn thì không có, đành an phận ở công ty nhỏ thế này.

Lúc Sở Dĩnh mới đến, Ngô Vân Vân khẳng định sẽ chẳng được bao lâu, nhìn cái là thấy phượng hoàng, có thể ở mãi trong cái ổ này của bọn họ ư, cùng lắm thì duy trì được nửa năm chứ mấy. Nhưng nhìn cái kiểu tận tụy này, chẳng phải có ý định ở đây dưỡng lão à, nghĩ vậy, Ngô Vân Vân không khỏi khó hiểu, nhưng cô không phải Sở Dĩnh, cho nên cũng chỉ nghĩ đến vậy thôi.

Hai người cùng nhau lên thang máy, đúng giờ tan tầm, giữa mùa đông, trong thang máy toàn mùi thịt người, dễ dàng chen lấn, Ngô Vân Vân nói với Sở Dĩnh: “Chị ngày nào cũng vội vã chạy về nhà, ai không biết tưởng là có chồng rồi đấy, cuối tuần họp mặt thường niên ở Phúc Đỉnh hiên, xem ra năm nay thành tích của cô ty khiến Vương keo kiệt hài lòng, chứ không còn lâu mới tổ chức ở chỗ cao cấp như thế, em còn chưa đến bao giờ, nghe nói tầng cao nhất là những công ty kinh doanh nổi tiếng, quanh đó toàn những người có tiền, ngộ nhờ những con rùa vàng đó nhìn trúng mình, thì không phải chịu giày vò ở cái nơi rẻ rách này nữa, cho nên phải mặc đẹp một tí, chúng mình phong cách giống nhau, cho nên Sở Dĩnh à..., giúp em một tay đi, em tin tưởng con mắt của chị.”

Cứ như vậy, Sở Dĩnh bị Ngô Vân Vân nài ép lôi kéo đi mua sắm, dừng tưởng kiếm không bao nhiêu, Ngô Vân Vân tiêu tiền không nường tay, kéo thẳng Sở Dĩnh vào một cửa hàng bán độc quyền bán nhãn hiệu quốc tế, ánh mắt Sở Dĩnh vụt sáng, Chu Tự Hàn là khách hàng lớn của tiệm này, cô cũng đã tới mấy lần, bởi vì sự kiên nhẫn của Chu Tự Hàn đối với phụ nữ có hạn, mua quần áo túi xách gì, thì đến thẳng cửa hàng bán đúng nhãn hiệu đó.

Sở Dĩnh tóm lấy Ngô Vân Vân: “Vân Vân, chỗ này đắt quá, mình sang bên kia thử xem” Ngô Vân Vân liếc cô một cái: “Tiền nào của đấy, một năm chỉ có một lần, chẳng lẽ không thể khao bản thân, không hiểu nổi

chị, đi thôi! Kể cả cuối năm không có thưởng, hôm nay cũng tiêu.” Kéo Sở Dĩnh đi vào.

Cô bán hàng rất khách khí, mặc dù nhìn hai người không có vẻ là người có tiền, nhưng cũng không xem thường các cô, chỉ nhìn chăm chăm Sở Dĩnh, tiệm của bọn họ các minh tinh cũng thường đến, phụ nữ xinh đẹp càng không ít, nhưng cô gái này nhìn thấy quen quen, không biết là gặp ở đâu rồi.

Đã bị bắt vào, Sở Dĩnh đành “nhập gia tùy tục”, cô tin là nhân viên ở đây không nhận ra cô, lúc son phấn vào với mình bây giờ, căn bản là như hai người, đắp một lớp dày lên mặt, đến chính mình cũng không nhận ra, huống hồ là người khác.

Vân Vân thích một cái váy ngắn màu đen lệch vai, trước ngực có một chiếc lá sen to, có thể che chắn cho bộ ngực khô quắt của cô, Sở Dĩnh cũng cảm thấy rất hợp, Ngô Vân Vân liền theo nhân viên đi vào mặc thử.

Sở Dĩnh ngồi ở một chỗ nghỉ ngơi, cô bán hàng rót một chén café bùng đến, Sở Dĩnh vừa định nói cảm ơn, thì liếc thấy một đôi nam nữ đang đi từ ngoài cửa vào, sợ run mấy giây, tiện tay lấy tạp chí che ngang mặt.

Quản lý tiệm đã nở nụ cười rạng rỡ ra nghênh đón: Chu tổng, Từ tiểu thư, mời vào trong.” Đưa thẳng vào phòng khách quý.

Sở Dĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bất giác bật cười, Chu Tự Hàn là ai, bây giờ tất nhiên không, mà thậm chí nhận ra cô là Sở Dĩnh thì sao, đường đường là Chu tổng, bên cạnh có bao giờ thiếu gái đẹp, vừa rồi liếc qua, có thể thấy rõ cô gái trong tay anh, chính là minh tinh mới nổi sau một bộ phim truyền hình, báo chí nói cô là minh tinh có triển vọng nhất trong mười năm tới, nổi tiếng và có tài, thật không nghĩ là loại hình Chu Tự Hàn thích, chỉ là, người đàn ông này có gì không thích, đó là loại ngựa đực

lạnh lùng lạ tình vô biên, chữ thích dưới con mắt người đời và hẳn chẳng có liên quan gì.

Ngô Vân Vân từ trong phòng thử đồ đi ra, có chút kích động, giọng nói oang oang: “Sở Dĩnh, chị xem thế nào?” Sở Dĩnh muốn nổ mồm, với kinh nghiệm của cô, mặc dù phòng VIP cách bên ngoài một lớp kính dày, nhưng không cách âm, Ngô Vân Vân gào tên cô như thế, khẳng định Chu Tự Hàn bên trong nghe thấy rõ ràng.

Sở Dĩnh cảm thấy da đầu sắp phát nổ, cố gắng không chuốc thêm phiền toái, vội vã gật đầu nói: “Đẹp lắm, Vân Vân, mẹ chị gọi điện, nói ở nhà có chút chuyện, chị đi trước nhé.” Nói xong, cô xách túi chạy ra cửa, sắp thoát đến nơi thì nghe thấy giọng Chu Tự Hàn sau lưng: “Chờ chút”

Sống lưng Sở Dĩnh cứng đờ, nếu bây giờ mình tông cửa xông ra, càng khiến anh ta chú ý hơn, Sở Dĩnh lấy lại bình tĩnh, từ từ xoay người lại...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chu Tự Hàn hơi nheo mắt, bình tĩnh bước lên trước mặt nhìn cô, rất đẹp, rất sạch sẽ, ăn mặc quá mức tùy ý, áo len rộng thùng thình, một chân váy bút chì bên dưới, trên cánh tay khoác một chiếc áo nhung dày, ăn mặc như vậy nhìn qua trông khá to, cho nên Chu Tự Hàn gọi cô lại bởi vì trong phòng nghe được cái tên Sở Dĩnh.

Anh không nhớ rõ mình từng có bao nhiêu phụ nữ, nhưng không thể nghi ngờ Sở Dĩnh là người thẳng thắn nhất, dứt khoát đến mức anh khó mà thích ứng được, không dây dưa nhùng nhằng, không có một khúc hai nháo, cô lại nghe lời biến mất như vậy, đến công việc cũng bỏ, thậm chí, nhà trọ cũng trả.

Chu Tự Hàn cũng không rảnh rỗi đến mức quan tâm đến người phụ nữ đã chia tay, nhưng sau khi Sở Dĩnh đi anh mới phát hiện, cô đánh rơi một thứ ở chỗ anh, là một cái lắc đeo chân bằng vàng, so với những thứ trang sức anh mua cho cô, cái này tuyệt đối chẳng có mấy giá trị.

Cái lắc rất nhỏ, là những mề đay nhỏ ghép lại, trên đó còn có chữ viết mờ mờ, xem ra là cũ lắm rồi, anh phải nhìn một lúc lâu mới đọc được hai chữ “Lăng Chu”. Chữ khắc không tinh xảo, dọc theo cái lắc rất nhẵn nhụi, xem ra thường được vuốt ve.

Chu Tự Hàn đưa lắc chân cho trợ lý để trả lại cho Sở Dĩnh, nhưng trợ lý lại mang trả anh, nói không tìm thấy, Chu Tự Hàn không khỏi chau mày, bao nhiêu năm qua đây là lần đầu anh gặp một người phụ nữ còn phóng khoáng hơn cả anh như thế, mặc dù trong tiềm thức cảm thấy chuyện này

có chút kỳ quặc, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, chuyện của anh quá nhiều, thời gian thì quá ít, lãng phí thời gian cho phụ nữ không phải là tác phong của anh, thế nhưng cái lắc chân đến bây giờ vẫn nằm trong ngăn kéo của anh, anh không ném đi, cũng không nghĩ xem phải xử lý thế nào, lúc này đột nhiên nghe thấy hai chữ Sở Dĩnh, không tự chủ được ra ngoài gọi cô.

Cho dù bây giờ kỹ thuật hóa trang đúng là thần kỳ nhưng Chu Tự Hàn cũng không đến mức không nhận ra được một người, mặc dù Sở Dĩnh trước mắt so với người phụ nữ trong trí nhớ khác biệt một trời một vực, nhưng Chu Tự Hàn liếc mắt một cái là nhận ra, cô chính là Sở Dĩnh, người phụ nữ từng nằm dưới thân anh mà hoan lạc.

Vào lúc này, cô gái này lại nhìn anh với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, hơn nữa, còn chu cái miệng nhỏ, khắc ra mấy chữ quá mức vô tình: “Vị tiên sinh này có chuyện gì không?” Chu Tự Hàn giật giật khoe miệng, cô lại có thể giả bộ, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm, trong lòng Sở Dĩnh cũng sinh ra một sự cảnh giác.

Một năm qua cũng đủ để cô hiểu rõ vẻ mặt của người đàn ông này, có lẽ hẳn một lần nữa nổi lên hứng thú với cô, bởi vì trong đáy mắt kia lóe ra tia sáng y hệt săn thú, Sở Dĩnh không muốn lần nữa dính dáng gì đến hắn, trước kia là cùng đường, bây giờ không cần thiết nữa.

Chu Tự Hàn chậm rãi đến trước mặt cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, rồi bật cười, rất có phong độ đưa tay ra nói: “Xin chào, tôi là Chu Tự Hàn”

Tiểu minh tinh từ trong phòng VIP cũng chạy ra, luồn tay vào khuỷu tay Chu Tự Hàn, ánh mắt quan sát Sở Dĩnh đầy địch ý: “Tự Hàn, cô ta là ai vậy? Là người quen của anh à?” Sở Dĩnh cảm thấy tình thế trước mắt hết sức byoonf cười, cô dùng ánh mắt tương đối châm chọc nhìn tiểu minh tinh bên cạnh Chu Tự Hàn tự đang mắc đại địch, thầm nghĩ cô gái này lẩn lộn

trong làng giải trí nhưng không biết Chu Tự Hàn là mặt hàng thế nào, hẳn căn bản không phải là con người, mà là một dã thú lúc nào cũng ở thời kỳ động dục, nếu vì người phụ nữ nào mà thay đổi bản năng săn thú, thì hẳn không còn là Chu Tự Hàn, phụ nữ bên cạnh hẳn, chẳng khác gì cái áo sơ mi có thể thay thế bất kỳ lúc nào.

Thực ra suy nghĩ kỹ chút thấy rất buồn, trong một năm ở bên cạnh hẳn, chỉ cần có quan hệ, hôm sau Sở Dĩnh đi viện kiểm tra toàn diện một lần, khi đó cô thật sự lo lắng, mình sẽ bị dính mấy thứ bệnh lây truyền qua đường tình dục, mặc dù người đàn ông này lần nào cũng dùng các biện pháp phòng hộ nghiêm ngặt, nhưng cô vẫn sợ, nếu có thể, Sở Dĩnh hẳn không thể quên luôn đời này có dính dáng với hẳn, nhưng chuyện đời thường không như tâm nguyện.

Ánh mắt Sở Dĩnh rơi trên cánh tay Chu Tự Hàn đang duỗi ra, thật châm chọc, duy trì quan hệ với hẳn gần một năm, đây là lần đầu cảm thấy, hẳn có chút ý tứ tôn trọng.

Sở Dĩnh không để mắt đến bàn tay kia, ngẩng đầu lên: “Tiên sinh, kỹ thuật làm quen của ngài xưa quá rồi, huống hồ, bên cạnh còn có một người thừa tiêu chuẩn làm bạn, còn đến gần người phụ nữ khác, ngài không cảm thấy phẩm hạnh có chút vấn đề sao? Tôi không có hứng thú đối với những người đàn ông đạo đức có vấn đề”. Nói xong, cô quay người bỏ đi.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Chu Tự Hàn lóe lên tia sáng, rồi cười giễu, lần đầu có người phụ nữ dám vuốt mặt anh như vậy, chưa bao giờ biết, cô lại là người phụ nữ có lá gan to như thế, trong trí nhớ của anh chỉ có người con gái mềm mại, hiểu chuyện, nhưng giờ một chút cũng không sót lại, thậm chí trong ánh mắt cô rõ ràng hiện lên hai chữ chán ghét, cô chán ghét anh, chán ghét đến mức không muốn có bất kỳ sự đụng chạm thân thể nào với anh, đến bắt tay cũng còn khinh thường.

Mặc dù lòng tự trọng bị tổn thương, nhưng Chu Tự Hàn rõ ràng không nhìn nhầm, nếu không có một năm quan hệ vừa rồi, Chu Tự Hàn còn có thể miễn cưỡng thích ứng, nhưng bây giờ, cô gái này lại làm anh bốc hỏa. Chu Tự Hàn nghĩ đến những chuyện nhân quả, càng cảm thấy mình đang bị tính toán.

Tiểu minh tinh bên cạnh nhìn sắc mặt âm tình bất định của anh, cất giọng thận trọng: “Tự Hàn...” Chu Tự Hàn lại không thèm để ý, hất cô ra, nói vài câu với quản lý rồi sải bước ra ngoài.

Tiểu minh tinh sửng sốt một lúc mới phục hồi tinh thần, vừa muốn chạy đổi theo đã thấy trợ lý của Chu Tự Hàn đi vào nói: “Hứa tiểu thư, Chu tổng bảo tôi đưa cô về.” Tiểu minh tinh dậm chân một cái, nhưng vẫn đành bất đắc dĩ, cô biết mình không chọc nổi Chu Tự Hàn.

Ngô Vân Vân cũng gãi đầu, không hiểu chuyện gì xảy ra, quản lý đi tới cung kính nói: “Xin chào tiểu thư, hôm nay kỷ niệm ngày khai trương của tiệm chúng tôi, tất cả các mặt hàng giảm 50%, hơn nữa có thể làm thẻ hội viên VIP miễn phí, nếu tiểu thư muốn, mời tiểu thư sang bên này để điền vào phiếu.”

Ngô Vân Vân không thể ngờ lại gặp chuyện tốt đến thế, đây chính là thương hiệu quốc tế, thẻ VIP hội viên cũng có số, có thẻ này, tất cả các sản phẩm đều được giảm giá không ít, cô có lời lớn rồi, vui vẻ đi theo quản lý điền phiếu thông tin, địa chỉ, điện thoại, nơi làm việc, sau khi xong xuôi, quản lý còn tỏ vẻ vô tình hỏi thăm: “Vị tiểu thư vừa rồi là?” Ngô Vân Vân không hề nghĩ ngợi nói: “Cô ấy là đồng nghiệp của tôi, có phải là vô cùng xinh đẹp không?” Quản lý mỉm cười gật đầu, trong lòng nhủ thầm không xinh đẹp mà được Chu tổng coi trọng à?

Lúc Sở Dĩnh về đến cửa nhà, đã chín rưỡi tối, thay dép vào vẫn thấy mẹ ngồi trong phòng khách đan len, bất mãn nói: “Mẹ, mẹ vẫn chưa đi ngủ à? Sao vẫn còn làm việc?”

Nhạc Thu Mạn ngừng đan: “Con sinh hoạt kiểu gì đây! Còn không mau đi ăn đi! Để mẹ hâm nóng cơm cho...” Sở Dĩnh ôm mẹ ngồi trên ghế salon: “Con ăn mì thịt bò dưới nhà rồi”

Nhạc Thu Mạn nói: “Ăn uống bên ngoài không sạch sẽ, sau này phải chịu khó về nhà rồi mới ăn.” Sở Dĩnh ừm một tiếng, xoay người nằm ra ghế salon, gối đầu lên đùi mẹ.

Nhạc Thu Mạn cúi đầu nhìn con gái, xoa xoa mi tâm của cô, dịu dàng hỏi: “Thế nào? Công việc không hài lòng à? Hay là quan hệ với đồng nghiệp không tốt? Tính khí của con đó, nên sửa đổi một chút.”

Sở Dĩnh mở mắt: “Mẹ, tính tình con xấu lắm phải không?” Nhạc Thu Mạn cười gật đầu: “Còn không à, cũng trách ta và cha con, lúc còn bé quá cưng chiều con, cưng chiều đến mức xấu vượt giới hạn rồi, con còn nhớ hàng xóm trước kia nhà chúng ta có một thằng nhóc mập mập không?” Sở Dĩnh nói: “Cái tên mập đó đi nhà trẻ cùng con, sau đó nhà họ chuyển đi.” Nhạc Thu Mạn gật đầu: “Nó chỉ kéo đuôi tóc của con mà con đánh cho nó khóc, cô giáo nói với cha con, cha con còn bao che, nói ai bảo nó túm đuôi sam tiểu Dĩnh nhà chúng tôi trước, cô giáo lúc đó không nói được lời nào.”

Sở Dĩnh cũng nhớ chuyện đó, lúc ấy ba cô là phó thị trường, sau vụ bị đánh đó, nhà tên tiểu mập chuyển đi, cậu bé đó cũng chuyển trường, sau này cô nói chuyện đó với Lăng Chu, Lăng Chu cười nói: “Dĩnh nhi nhà ta tính khí bá vương như thế này, hóa ra là từ nhỏ.”

Khi đó cô rất phách lối, bắt Lăng Chu làm rất nhiều việc cho mình, từ cấp hai đến đại học, Lăng Chu như phục vụ cô như hầu hạ tổ tông, khi đó Giai Giai còn nói: “Lăng Chu như vậy, cậu làm sao mà bỏ được tạt sai bảo cậu ta, bọn mình nhìn còn thấy đau lòng.” Nhưng lúc đó tính khí cô như vậy, ba mẹ cưng chiều, Lăng Chu cưng chiều, cho nên, có lúc Sở Dĩnh nghĩ, mình bây giờ như vậy, có lẽ là báo ứng, 20 năm đầu đời cô sống quá hạnh phúc, cho nên khổ nạn sau này càng tăng gấp bội.

Nhạc Thu Mạn ướm ướm áo len lên người cô, Sở Dĩnh kéo qua nhìn, mẹ cô rất khéo tay, đan áo len vừa ấm vừa đẹp, trước kia áo lông của cô phần lớn là mẹ cô tự may, lúc mặc ra ngoài luôn thu hút ánh mắt hâm mộ của bạn học, chỉ là màu này có phải nổi quá rồi không, đỏ chót như vậy.

Mẹ cô vẫn thích mua quần áo màu đỏ sẫm cho cô, nhưng có lẽ mẹ cô quên, bây giờ cô không còn là tiểu cô nương mười lăm mười sáu nữa: “Mẹ, áo len này đỏ quá?” Nhạc Thu Mạn trợn mắt nhìn con gái: “Đỏ cái gì, tiểu cô nương thì phải mặc đồ đỏ.” Tiểu cô nương? Sở Dĩnh cười chua chát: “Mẹ, con đã 28 tuổi rồi, cự ly cách tiểu cô nương đã rất xa, đã là gái già rồi.” “Nói lăng nhăng gì đó?” Nhạc Thu Mạn đánh cô một cái: “Ở trong mắt mẹ, con vĩnh viễn là tiểu cô nương, Tiểu Dĩnh nhà ta là công chúa xinh đẹp nhất.”

Những lời này không chỉ ba mẹ nói, sau đó Lăng Chu cũng thường nói: “Dĩnh nhi của ta là tiểu công chúa xinh đẹp nhất, cả đời đều là cục cưng bảo bối của ta.” Lăng Chu người này trong ngoài bất nhất, mặt ngoài nhìn qua, nho nhã thanh cao, nhưng nói câu nào là ý nhị câu ấy, thường Sở Dĩnh bị anh vuốt ve cánh tay ghê tởm kêu lên buồn nôn, sau đó Lăng Chu sẽ nhào tới hôn cô, triền miên kịch liệt...

Khi có cô thật sự nghĩ rằng mình sẽ cùng chung sống với người bạn kia, Sở Dĩnh bỏ khăn tắm ra, theo thói quen sờ xuống cổ chân, mới phát hiện, cái lắc chân cô luôn đeo sáu năm qua rơi mất rồi, chính cô cũng không biết biij rơi ở đâu, Sở Dĩnh cũng không đi tìm, cô cảm thấy, đây chính là nhắc nhở cô, duyên phận giữa cô và Lăng Chu đã đứt, không thể tìm lại được nữa.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trợ lý Hứa gõ cửa rồi đi đến trước bàn Tổng giám đốc báo cáo: “Chu tổng, chuẩn bị chọn gương mặt đại diện quảng cáo cho Âu Phi.” Chu Tự Hàn ngẩng đầu lên: “Tại sao? Không hài lòng với Trần Sunny à?”

Trợ lý Hứa nói: “Tổng giám đốc khu vực Châu Á của Âu Phi mới đổi, quan mới nhậm chức phải lấy uy, luôn bôi mớ những chuyện nhỏ nhặt, họ nói gương mặt Sunny quá nhàm rồi, lại có scandal không tốt, năm nay Âu Phi tập trung vào đồ mát mẻ, nên cần một khuôn mặt mới.”

Chu Tự Hàn chau mày: “Khuôn mặt mới? Tình Huy không có sao? Chọn một trong số những người mới ký năm nay, trong những năm Tình Huy và Âu Phi hợp tác, gương mặt đại diện chưa bao giờ rơi vào tay người khác, Chu Tự Hàn tôi không thể nhầm lẫn được, lập tức thu thập tư liệu về chủ tịch mới của Âu Phi, gia thế, trình độ, sở thích, tất cả đều điều tra rõ ràng, dựa vào tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh ta tôi sẽ chọn người mới đưa sang.”

Trợ lý Hứa đồng ý xong, liếc nhìn Chu tổng, cất giọng chần chừ: “Tư liệu từ tiệm quần áo đã chuyển tới, Sở tiểu thư hiện đang làm cho một công ty may mặc nhỏ, vẫn làm tài vụ, chính là công ty của Vương Quang Tiêu có lần đưa con trai đến bữa tiệc muốn công ty chúng ta cho nhận vai chính.”

Chu Tự Hàn nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra có việc như vậy, tháng trước đã từng gặp một người không có con mắt như vậy trong một bữa tiệc, cũng không biết ai mời tới, nhất định muốn đưa con trai mình vào Tình Huy.

Chu Tự Hàn nhớ Vương Quang Tiêu vì ấn tượng với thân hình béo múp cùng đôi mắt híp tịt, lúc ấy còn nghĩ buồn cười, bố như thế này, con trai có thể đi đâu được, lại còn muốn làm minh tinh trong giới showbiz, khi giới này là đất hái ra tiền, Tinh Huy lại càng không phải công ty từ thiện, thu nạp loại mặt hàng này vào quét bồn cầu cũng thấy khó coi rồi, trợ lý nhắc lại anh mới nhớ.

Nhớ đến tập hồ sơ nhân sự được mang tới đây ngày hôm qua, với trình độ học vấn và kinh nghiệm của Sở Dĩnh mà chịu vùi trong một công ty nhỏ như vậy thực sự có nhiều phần không nói nổi, chẳng lẽ vì tránh anh, sau lưng anh tính toán trả thù?

Lại nhớ ánh mắt lạnh lẽo xa lạ của cô ở tiệm quần áo hôm qua, Chu Tự Hàn không khỏi sa sầm mặt mũi, cô gái này căn bản chẳng thèm tránh anh, cô quyết định xem như không biết anh, quan hệ một năm đó cô nghĩ cứ cho trôi đi như chuyện thoáng qua, nghĩ khá lắm.

Chu Tự Hàn cũng không biết mình muốn làm gì, nhưng bị phụ nữ đối xử như vậy thật là mất mặt, nếu cứ ngậm bồ hòn làm ngọt thì còn gì là Chu Tự Hàn nữa.

Trợ lý Hứa liếc khuôn mặt sa sầm của Chu tổng, không khỏi run sợ trong lòng, vị Chu tổng này của họ không phải là nhân vật dễ chọc, hơn nữa hôm qua, Chu tổng đã đưa tay trước, Sở Dĩnh lại ở trước mặt người khác không buồn để ý, chẳng cho Chu tổng chút mặt mũi, chuyện này chẳng thể nào cứ như thế là xong.

Trợ lý Chu mặc dù hôm đó đứng ở ngoài, cũng thấy khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp, đầy đặn của Sở Dĩnh, quả thật là một người khác, không còn nhìn thấy bóng dáng của cô gái mặt đầy son phấn, Sở Dĩnh trang điểm đậm cũng xinh đẹp, không thì đã chẳng thể lên giường của Chu tổng, Sở Dĩnh mặc sườn xám điểm lệ, có một loại phong thái xinh đẹp của Thượng Hải cổ xưa, mặc dù sự xinh đẹp đó rất hoàn mỹ, đây có lẽ là nguyên nhân cô có thể ở

bên Chu tổng suốt một năm, nhưng rõ ràng cùng là một người, làm sao lại có hai diện mạo hoàn toàn khác như vậy, nghĩ đến đây thảo nào Chu tổng cũng phải tìm cho ra ngọn ngành.

“Tiểu Hứa, cậu đi gặp Vương Quang Tiêu, nói Tinh Huy gần đây đang chế tác một bộ phim điện ảnh nhân tài kiệt xuất tuyển vai bên ngoài, có một nhân vật thích hợp với con trai ông ta...” Trợ lý Hứa gật đầu một cái, đi theo ông chủ đã nhiều năm, sao anh lại không hiểu ý chứ, cứ để mặc chuyện của Sở Dĩnh như vậy là chuyện không thể.

Vương Quang Tiêu thực sự không ngờ lại có cái bánh bao to đùng từ trên trời rơi xuống như thế, thiếu chút thì tự đập mình ngất xỉu, dĩ nhiên hận không được bỏ đỡ Tinh Huy, con trai hăn cả ngày la hét muốn vào giới nghệ sĩ, cộng thêm cả bà vợ cả ngày cưng chiều con trai lên tận trời, chỉ thiếu nước gây phiền phức cho hăn đến chết, nói hăn không có bản lĩnh, buôn bán không công bao năm như vậy mà tìm một cửa cho con cũng không làm được.

Vương Quang Tiêu không phải là làm không được, con trai hăn muốn làm diễn viên, các trường điện ảnh và truyền hình không nhiều, có tiền cũng không vào được, nhưng con trai hăn nói có học cũng không ăn thua, muốn thành công phải vào Tinh Huy, Tinh Huy là chỗ như thế nào, một Vương Quang Tiêu hèn mọn như hăn bỏ đỡ được chắc, mất công sức nửa ngày mới được tham gia cùng bữa tiệc với tổng giám đốc Tinh Huy, không ngờ hăn nói vài câu người ta đến cái liếc mắt cũng chẳng cho ông, quay mặt đi luôn.

Về nhà thẳng con vẫn còn kêu gào muốn làm minh tinh khiến hăn nổi điên dạy dỗ một trận, hăn dạy con trai, vợ lại không vui, quở trách hăn không có bản lĩnh, trút giận lên con, làm cho Vương Quang Tiêu bực bội bao ngày, hăn nằm mơ cũng muốn bỏ đỡ được Tinh Huy, nhưng Chu tổng của Tinh Huy là người hăn muốn mà nịnh bỏ được chắc, người ta căn bản không để hăn vào mắt.

Thật không ngờ cũng có ngày gió xoay chiều về phía hắc, trong bữa tiệc này gặp được trợ lý của Chu tổng, nói chuyện rất thân thiện, còn tiết lộ cho hắc một tin nội bộ động trời, Vương Quang Tiêu nhân cơ hội nói chuyện của con trai mình, trợ lý Hứa rất vui vẻ nhận lời, bộ mặt đỏ bừng bừng của Vương Quang Tiêu dần tỉnh táo, bưng rượu lên: “Trợ lý Hứa, ly rượu này cậu nhất định phải nể tình, chuyện của con trai tôi xin nhờ cậu.”

Ánh mắt trợ lý Hứa lóe sáng, rất cho mặt mũi nhấp một hớp, thì thầm: “Chuyện như vậy nói dễ thì là dễ, nói khó thì là khó, để cho công tử vào Tinh Huy không thành vấn đề, nhưng cơ hội này còn phải xem Chu tổng của chúng tôi...” Vương Quang Tiêu nghe đến đây là hiểu hàm ý, vội nghe ngóng: “Xin nhờ trợ lý Hứa chỉ bảo.”

Trợ lý Hứa nói: “Đâu có, đâu có...” Sau đó lái sang chuyện Chu tổng có ý tứ với Sở Dĩnh, lúc Sở Dĩnh vừa tới nộp hồ sơ, hắc rất kinh ngạc, có lòng đưa cô đến phòng tiêu thụ, chỉ với gương mặt này cũng đủ thông nhiều việc, nhưng Sở Dĩnh nói rõ ràng, trừ phòng tài vụ không làm gì khác, Vương Quang Tiêu cũng đành.

Vào lúc này nghe nói Chu tổng coi trọng Sở Dĩnh, mặc dù không biết hai người gặp nhau trong hoàn cảnh nào, nhưng cũng không thấy có gì quá bất ngờ, gương mặt trái xoan đó khẳng định không thể nhầm, nhưng cũng có chút kỳ quái, Sở Dĩnh xinh đẹp thật nhưng là với đàn ông bình thường, còn người mỹ nhân suốt ngày vây quanh như Chu Tự Hàn thì không tính được, hơn nữa Sở Dĩnh đẹp thì có đẹp nhưng tính tình cổ quái, mặc dù Chu Tự Hàn là con rùa vàng, nhưng cái danh này cũng không đỡ được, chẳng thể ép buộc người ta, khó tránh khỏi có phần do dự.

Trợ lý Hứa nhìn sắc mặt hắc, cũng biết hắc băn khoăn gì, lập tức bóng gió buông một câu mập mờ: “Ông chủ Vương, Tinh Huy đang có kế hoạch quay một bộ phim lịch sử trăm tập, cần có đồng phục, vẫn chưa tìm được đối tác thích hợp...” Ánh mắt Vương Quang Tiêu sáng rực, giờ làm gì có cái gì mình bạch, ai không biết, làm cái này là kiếm lợi nhất, bình thường

đạo cụ và đồ của nhân vật chính không đến lượt bọn họ, nhưng đồ hóa trang cho vai phụ với số lượng lớn cũng là những công ty không nhỏ đảm nhiệm, hẳn không bao giờ dám nghĩ đây là lĩnh vực có thể chen vào, có người tạo cơ hội dễ dàng như thế, hẳn lại từ chối sao? Lại nói, hẳn cũng chỉ là tạo cơ hội, được hay không cũng không liên quan đến hẳn.

Nghĩ kỹ xong, khuôn mặt bị thịt của Vương Quang Tiêu như giật giật: “Ngày mai công ty tôi có một bữa tiệc ở Dạ Yến, xin trợ lý Hứa chỉ dẫn xem nên giới thiệu với Chu tổng thế nào?” Trợ lý Hứa cười nắm bả vai hẳn.

Ngày hôm sau, thấy sắp đến giờ tan làm, Sở Dĩnh thu dọn đồ trên bàn, vừa đứng dậy đã thấy trợ lý Trương đi đến chỗ bàn cô và Ngô Vân Vân nói: “Vương tổng gọi các cô vào.”

Sở Dĩnh hơi cau mày, Ngô Vân Vân lại nói: “Anh Trương, sắp tan làm rồi, chuyện gì à? Không phải Vương tổng thiện tâm lại tăng lương cho tôi đấy chứ?”

Trợ lý Trương lườm cô một cái, trong lòng thầm nghĩ, tôi làm bao nhiêu năm mà lương được có một dúp kia, cô đừng có nằm mơ, muốn kiếm nhiều tiền, làm gì có ai ở cái chỗ rách rưới này.

Ngô Vân Vân ỉu xiu cúi đầu ảo não: “Không phải bắt chúng ta làm thêm giờ đấy chứ, tết nhất đến nơi rồi, quá là vô nhân đạo...” Mặc dù lăm bầm, nhưng vẫn đi theo Sở Dĩnh vào phòng làm việc của Vương tổng.

Vương Quang Tiêu ngược lại mặt mày hớn hở gọi các cô: “Ngồi một lát...” Sau đó nói những lời khách sáo, biểu hiện của hai cô tốt thể này thế nọ, làm Ngô Vân Vân và Sở Dĩnh bó tay không nghĩ ra nổi, cuối cùng mới nói: “Để khen ngợi các cô, hôm nay tôi muốn mời hai người một bữa.”

Ngô Vân Vân sững sốt hồi lâu, thận trọng hỏi: “Vương tổng, ngài không bị bệnh chứ?” Sở Dĩnh không khỏi bật cười, Vương Quang Tiêu lúng túng ho khan hai tiếng: “Trong mắt cô, tôi là một ông chủ keo kiệt như

thế à?” Ngô Vân Vân cười hắc hắc, trong lòng nghĩ lại còn không, chẳng có phúc lợi gì, chỉ tranh thủ cơ hội liều mạng trừ tiền, so với nhà tư bản còn ác hơn.

Sở Dĩnh đứng lên nói: “Cảm ơn ý tốt của Vương tổng, ăn cơm thì không cần, nhà tôi còn có việc, xin phép về sớm.” Vương Quang Tiêu vừa nghe, mồ hôi gáy suýt thì rơi ra, Sở Dĩnh không đi, vở kịch này còn diễn thế nào, ông chính vì sợ Sở Dĩnh suy nghĩ nhiều mới tiện thể lôi Ngô Vân Vân vào, sắc mặt cau lại, trực tiếp ra lệnh: “Sáu giờ tối nếu không thấy các cô ở Dạ Yến, sáng mai các cô không cần tới nữa.” Nói xong đẩy cửa đi ra.

Phải nói Sở Dĩnh đi thì đi, công ty nhỏ như thế này, đi cũng chẳng sao, tìm việc khác cũng chẳng khó khăn gì, nhưng Ngô Vân Vân...Ngô Vân Vân hết hoảng tím tay cô lắc lắc: “Sở Dĩnh, chị đừng có bỏ lại em, sắp cuối năm rồi, em không muốn sang năm mới đã thất nghiệp, thật ra cũng chỉ là ăn bữa cơm thôi mà.”

Sở Dĩnh khẽ thở dài, ăn bữa cơm ư? Khăng định không đơn giản như vậy, Dạ Yến là chỗ nào, đó là nơi nổi tiếng xa xỉ nhất thành phố, nói trắng ra là, tùy tiện ăn một bát mì không cũng mất hàng trăm ngàn, người vốn keo kiệt như Vương tổng chịu tốn tiền đưa họ tới đó, nhất định không phải là bữa ăn thông thường.

Được phục vụ đẩy cửa dẫn vào, nhìn thấy Chu Tự Hàn nhàn nhã ngồi đó, Sở Dĩnh chẳng còn gì không hiểu, những chuyện này đều là do một tay người đàn ông này làm ra...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tư thế ngồi của Chu Tự Hàn khá tự tại, như thể đây là địa bàn của mình, bên cạnh là trợ lý Hứa, Vương Quang Tiêu với thân thể ngồn ngộn đi đến gần châm thuốc, trên mặt là nụ cười hết sức xu nịnh, như Lý Liên Anh phục dịch thái hậu, khúm núm nịnh bợ. Mặc dù như vậy, Chu Tự Hàn cũng không cho hấn một cái liếc mắt, đôi con người trầm ngâm chăm chăm nhìn vào Sở Dĩnh.

Người đàn ông này chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là che giấu, đúng là hấn chẳng buồn che giấu, Vương Quang Tiêu nhìn thấy bọn họ vội vàng kêu lên: “Sao giờ này mới đến? Không phải nói các cô sáu giờ đến đây sao?” Ánh mắt xẹt qua trang phục tỉ mỉ của Ngô Vân Vân và bộ quần áo không thêm thay đổi trên người Sở Dĩnh, bất mãn nhú mảy, nhưng liếc qua Chu tổng cũng biết điều không nói gì.

Ngô Vân Vân lén lút liếc nhìn Chu Tự Hàn, mới nhớ ra, người đàn ông này hình như chính là người đã gặp Sở Dĩnh ở tiệm quần áo hôm trước, anh là loại hình khiến người ta không thể dễ dàng quên được, có khí thế, ngũ quan phong độ rõ ràng là người có địa vị, ưu việt, tài trí hơn người, đó là kiểu đàn ông cả đời này Ngô Vân Vân không có cơ hội gặp được.

Ngô Vân Vân cũng không ngu, lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm như vậy, vừa nhìn ánh mắt của Vương Quang Tiêu cũng đủ biết, mình chỉ là con tốt, nhân vật chính là Sở Dĩnh, mắt chớp chớp ngồi lên ghế Vương Quang Tiêu.

Sở Dĩnh vừa định ngồi theo cô, trợ lý Hứa lại nhẹ nhàng kéo cánh tay cô: “Sở tiểu thư, mời cô ngồi bên này.” Sở Dĩnh lờm trợ lý Hứa một cái, kỹ thuật dắt mối này của hắn ngày càng thuần thục, đã tới rồi, từ chối cũng buồn cười, trái lại sáng khoái ngồi bên cạnh Chu Tự Hàn.

Trợ lý Hứa âm thầm lau mồ hôi, nếu Sở Dĩnh thực sự vịn lại, hắn thực sự không biết sẽ phải làm sao, Sở Dĩnh sau khi ngồi xuống, Chu Tự Hàn làm ra vẻ vô ý thay đổi tư thế, khoác một tay lên thành ghế sau lưng cô, người ngoài nhìn sẽ thấy rất mập mờ.

Chu Tự Hàn không coi ai ra gì quan sát Sở Dĩnh, ánh mắt tĩnh lặng khó lường, nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác trong trẻo sạch sẽ này, càng khiến anh rung động, rửa sạch son phấn, đến mao mạch nhỏ nhất trên mặt cô cũng nhìn rõ, làn da trắng nõn, gò má hồng hào như một thiếu nữ thập niên trước, có theo tiêu chuẩn Bách Hoa cũng không tìm nổi tí vết nào.

Lông mày cô rất đẹp, tuy hơi nhạt nhưng nằm trên đôi mắt sáng long lanh kia trở nên xinh đẹp kỳ lạ, sống mũi nhỏ thẳng, cái miệng xinh xắn đến một chút son nước cũng không có, màu hồng tự nhiên, nhìn qua càng thêm mê người, tóc quăn đại lên đỉnh đầu, lộ ra cái cổ trắng mịn xinh đẹp, Chu Tự Hàn cũng có thể cảm nhận được một ngọn lửa từ đáy lòng mình bùng lên, cô gái này quá mê người rồi, anh căn bản không tin nổi, đã từng cùng với cô hơn một năm, cô cứ như một chiếc bánh ngọt mới ra lò thơm phức, anh chỉ hận không thể lập tức nếm một miếng, cho dù anh luôn không thích ăn đồ ngọt, nhưng cô gái này khiến anh chỉ muốn cắn một phát, nếm thử mùi vị.

Mục đích của Chu Tự Hàn thể hiện rõ ràng, Sở Dĩnh có mù cũng nhìn ra, huống hồ cô còn sáng mắt sáng lòng. Nhưng cô không muốn dính dáng gì đến người đàn ông này nữa, một chút cũng không, hôm nay cô nể mặt mũi Vương Quang Tiêu chủ yếu cũng là vì Ngô Vân Vân, vèn vèn dừng ở

đây, Vương Quang Tiêu muốn tính toán với cô, phải xem hẵn có đủ tư cách không đã.

Sở Dĩnh ném ánh mắt có phần giễu cợt về phía Vương Quang Tiêu: “Tôi nhớ là Vương tổng nói, hôm nay mời tôi cùng Vân Vân ăn cơm là để khen ngợi thành tích của hai chúng tôi?”

Vương Quang Tiêu vội vàng nói: “Đúng, đúng, khen ngợi, khen ngợi, haha...” Sở Dĩnh gật đầu một cái, quay mặt lại nói với người phục vụ: “Không cần gọi, cứ mang những món cao cấp nhất ở đây lên, ông chủ của chúng tôi rất hào phóng, không sợ tốn tiền, ông chủ chúng tôi không thích rượu tây, rượu trắng, cho trước hai chai quốc lủi, độ cồn mạnh.”

Mồ hôi Quang Tiêu rịn ra, âm thầm cắn răng, đồ cao cấp nhất? Đồ cao cấp nhất ở đây mà ít tiền mà? Hai chai rượu trắng ở đây cũng phải đến hơn bảy nghìn tệ rồi, con nhóc chết tiệt này muốn mượn cơ hội chém hẵn một dao hung ác đây mà.

Trợ lý Hứa hơi bất ngờ, chỉ với giá cả các món ăn mà Sở Dĩnh gọi, cũng biệt khẳng định có nhiều va chạm xã hội, nhớ trước đây cô rất hiếm khi tỏ ra tức giận.

Chu Tự Hàn chau chau mày nhìn cô cười, nhưng không hề phản ứng, cảm thấy hào hứng, muốn xem cô gái này rốt cuộc muốn làm gì, phục vụ cúi người đi ra ngoài, không bao lâu sau, món ăn được bày lên, đều là những món Ngô Vân Vân chưa từng được thấy qua.

Chờ món ăn được bày lên gần như xong, Sở Dĩnh nhận lấy chai rượu trong tay phục vụ, cho hẵn ra ngoài, xếp hết ly đến trước mặt mình thành một dãy, mỗi người hai ly, sáng lấp lánh dưới ánh đèn, chai rượu trắng được rót lần lượt vào đủ mười cái chén.

Cô quay về hướng Vương Quang Tiêu: “Ngài bảo tôi và Vân Vân đến đây chẳng phải để tiếp rượu hay sao? Cần gì lao lực như vậy, cứ nói thẳng

là được rồi.” Chỉ chỉ rượu trên bàn nói với Chu Tự Hàn: “Chu tổng, những chén này đều là tôi rót, coi như tôi và Vân Vân đã tiếp.” Nói xong, ngửa cổ uống cạn một chén, để xuống, cầm lên ly khác lại ngửa cổ uống hết, cầm lên, để xuống, để xuống, cầm lên, động tác gọn gàng linh hoạt, căn bản không cho người khác thời gian phản ứng, mười chén nhanh chóng uống xong.

Đặt chiếc ly cuối cùng xuống, không thấy say chút nào, nói với Vương Quang Tiêu: “Sáng mai đơn từ chức sẽ được gửi đến hòm thư của ông, chuyện này không liên quan gì đến Vân Vân, đừng làm khó cô ấy, xin lỗi tôi không tiếp được.” Cầm túi lên, đẩy cửa phòng đi ra.

Vương Quang Tiêu rất lâu sau mới phục hồi tinh thần, nhìn Chu Tự Hàn, không biết phải xử lý trường hợp này ra sao, Chu Tự Hàn cũng không buồn đếm xỉa đến hẳn, đứng dậy đi theo Sở Dĩnh. “Chu tổng, Chu tổng...” Vương Quang Tiêu vội vàng muốn gọi anh ở lại, muốn cứu vãn tình thế, lại bị trợ lý Hứa kéo lại: “Yên tâm, nói cho ông một chuyện tốt.” Nhét danh thiếp vào tay hẳn: “Sáng mai bảo con trai ông đến Tinh Huy trình diện, chuyện hôm nay ông làm khá lắm.” Vỗ vỗ bờ vai ông rồi cũng ra ngoài.

Vương Quang Tiêu sửng sốt, ông làm cái gì, thế nào có cảm giác, gây ông đập lưng ông, nhìn qua Vân Vân, nhìn lại một bàn thức ăn chưa hề động đũa, lòng đau như thắt, đây đều là tiền cả đấy.

Sở Dĩnh ra khỏi Dạ yến, gió lạnh ùa vào, lập tức có cảm giác bụng dạ cuồn cuộn, cô bước vội sang lề đường, chổng vào một gốc cây, ọe ra, nhưng không nôn được cái gì.

Thế chất của cô rất kỳ quái, uống say có khó chịu đến mấy cũng không nôn được, trước kia không ít lần theo ba đi xã giao, ba cô rất thương cô, rất nhiều cuộc xã giao đều đưa cô đi theo, đại đa số cô đều uống nước trái cây, sau đó trưởng thành, gặp được rượu ngon hiếm có, cha cô cũng cho cô uống một chút, cho nên tử lượng của cô cũng khá.

Ba cô thích rượu trắng, càng độ cao càng thích, ba cô luôn nói rượu nồng độ thấp chẳng có vị gì, ba cô đích thị là một hán tử Phương bắc, mẹ cô là một phụ nữ Phương nam, trước đây vào ngày tết, bà cũng thích uống rượu, uống Thiệu Hưng Hoàng, rượu Kim Hoa, nhà cô trước đây có một bộ đồ uống rượu đồ sộ, có thể hâm rượu, hàng năm vào tết trung thu, khi mặt trời lặn, mẹ cô sẽ đặt bàn ăn ở ban công, hâm một bầu Thiệu Hưng Hoàng, uống rượu, ngắm trăng, ăn cua, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, sau thì có thêm Lăng Chu..

Sau đó Sở Dĩnh mới biết, Lăng Chu là con trai sắp trực tiếp của ba cô, lúc đó là thư ký tình ủy Lăng Phong, lúc ba cô gặp chuyện không may, người duy nhất không thả đá xuống giếng chính là cha của Lăng Chu, lúc ấy Sở Dĩnh rất cảm kích, bởi vì sự cảm kích này, lúc Lăng Chu cầu xin cô, cô không cách nào từ chối được.

Con người luôn sống trong các mối quan hệ nhân tình thế thái, tình thân tình bạn đều đáng trân trọng, chỉ có tình yêu không phải là cái gì, bởi vì không có tình yêu, con người cũng không sao, vẫn phải sống, vì chuyện đi chết, Sở Dĩnh không làm được, cho nên Lăng Chu hận cô, nói cô lạnh lùng căn bản không phải là người, chứ đừng nói là phụ nữ, nói thứ đang chảy trong người cô không phải là máu mà là đá vụn.

Tại sao lại nhớ tới anh, vì uống say, cứ say là cô sẽ nhớ anh, không nghĩ một chút cũng không được, tính ra, cô chỉ có vài lần uống rượu say đều là vì Lăng Chu.

Lần đầu tiên là do vô tình phát hiện một bức thư tình rơi ra từ túi của Lăng Chu, cô biết rất nhiều người thích Lăng Chu, rất nhiều người nhét thư tình vào túi anh, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh cầm, anh luôn đưa những lá thư đó cho cô xử lý, sẽ nói với cô một cách đương nhiên: “Nhìn đấy, thư tình của anh đều đưa cho em, em cũng phải đưa cho anh”. Sau đó tự lấy hết thư tình của cô, rồi tự cho là đã mình đã thực hiện được mưu kế, ánh mắt sáng lấp lánh.

Cho nên, thư tình của hai người đều do người kia xử lý, đột nhiên phát hiện anh tự dấu một lá, cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, nổi loạn với anh mấy ngày trời, sau thêm việc nhà trường thông báo kỳ thi tốt nghiệp phổ thông hai người lại cãi nhau một trận, đúng lúc bạn học rủ nhau đi ăn bữa chia tay, cô uống hết một chai rượu trắng, khiến đám bạn bè sợ hết hồn.

Cuối cùng Giai Giai phải gọi cho Lăng Chu đến đưa cô về, Lăng Chu không dám đưa cô về nhà nên thông đồng với Giai Giai bảo hôm đó cô ngủ nhà cô ấy, còn anh đưa cô về biệt thự nhà mình, sau đó cô chẳng nhớ gì, chỉ thấy vô cùng khó chịu, muốn nôn mà không được, sau đó Lăng Chu nói do cấu tạo cổ họng của cô không nôn được nên từ đó về sau anh cấm cô ồng rượu.

Lần thứ hai là khi nào nhỉ? Đúng rồi là lúc bọn họ chia tay, cô uống say mềm, chỉ là, sau cũng chẳng có ai phục vụ, yêu thương cô nữa, khó chịu thì cũng tự mình chịu đựng, tính ra đây là lần thứ ba, rốt cuộc không có liên quan đến Lăng Chu nữa, vì cái tên ghê tởm Chu Tự Hàn, thật ghê tởm. Nhưng cô ở bên cạnh hắn một năm, giờ nghĩ lại, cảm thấy so với hắn cô còn bẩn, còn ghê tởm hơn.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, chờ cơn buồn nôn qua đi, đứng lên, lão đảo suýt ngã, may có một cánh tay sau lưng đỡ cô mới đứng được.

Vừa đứng vững quay đầu nhìn lại, giơ tay hất hăn ra, bước về phía trước hai bước, ngồi vào bậc thang bên đường, ngẩng đầu nhìn Chu Tự Hàn đang đến gần, đầu óc có chút mơ hồ nhưng lý trí vẫn còn khá tỉnh táo.

Cô cau mày nhìn Chu Tự Hàn, lời nói thốt ra lại như không hề có men say: “Chu tổng, tôi nghĩ là tôi đã nói rất rõ rồi, nghĩ rằng Chu tổng không thiếu phụ nữ, không cần phải lãng phí thời gian quý báu của ngài vào tôi...”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chu Tự Hàn nhìn cô gái rõ ràng say nín lưỡi vẫn cố gắng giữ vững lý trí, anh cảm thấy tương đối xa lạ, nếu Sở Dĩnh gặp anh mà dây dưa như những phụ nữ khác, có lẽ anh đã không có chút hứng thú, cô có biết là cô càng như vậy, anh càng không thể bỏ qua, anh phải biết rõ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Trong tiềm thức của anh, Sở Dĩnh là một cô gái hiểu chuyện, bình thường, bây giờ lại có vài phần hiên ngang bất khuất, sang trọng mà không phóng túng, phải nói là muốn từ chối lại có vẻ như mời chào, hơn nữa, cô gái này còn không hề che dấu vẻ chán ghét anh, Chu Tự Hàn cảm thấy không thích chút nào, anh khó chịu, cô cũng đừng mong được thoải mái.

Chu Tự Hàn cười lạnh, rất vô lại: “Tôi cảm thấy mất nhiều hơn được...” Đưa tay nâng cằm, để cô đối mặt với mình, khẽ cúi người, môi gần như sắp dính vào mặt Sở Dĩnh, cho dù Sở Dĩnh đang say có phần mơ hồ, cũng có thể cảm nhận được hơi thở đang phả ra từ mũi anh, mập mờ mà nóng bỏng: “Còn nữa, em không xem Chu Tự Hàn tôi là người coi tiền như rác đấy chứ. Định cứ thế mà đi, tục ngữ nói chẳng sai, một ngày làm vợ chồng, trăm ngày tình nghĩa, Sở Dĩnh em không cảm thấy thế này là quá vô tình hay sao?”

“Vô tình?” Sở Dĩnh không khỏi cảm thấy vui vẻ, một câu vạch trần anh: “Nói chuyện tình nghĩa với Chu tổng, chẳng phải rất nực cười sao, tính toán? Tôi tính thế nào được với anh, ban đầu là hai bên tình nguyện, rất rõ ràng, đó là một cuộc giao dịch, Chu tổng không chịu thiệt thòi gì, tôi

cũng chẳng có lợi hơn, bây giờ Chu tổng lại quần lấy một người phụ nữ đã bị quăng đi như vậy, không sợ hỏng danh tiếng của mình sao?”

Chu Tự Hàn âm trầm như thể bầu trời mờ mịt trên đầu, đây mới là Sở Dĩnh thực sự chẳng, một năm qua, sự ngoan ngoãn biết điều đều là diễn trò, anh căn rằng: “Không thể không công nhận, em có khả năng diễn xuất thiên phú, so với những minh tinh ở công ty của tôi, trình độ của em còn cao hơn, đáng tiếc, Sở Dĩnh có phải em đã quên, một khi giao dịch bắt đầu, người muốn kết thúc thì kết thúc không phải là em, giữ lại hay không là việc của tôi, em không có quyền đó.”

Sở Dĩnh rất châm chọc: “Thế nào tôi lại nhớ, Chu tổng đã nói kết thúc rồi. Chẳng lẽ Chu tổng lớn tuổi, mắc chứng hay quên?”

Ánh mắt Chu Tự Hàn bắn ra một tia sắc bén, chợt cười: “Em nói đúng, tôi không nhớ rõ đã nói chia tay lúc nào, cho nên em là người phụ nữ của tôi, nếu em không thể tự giác, thì tôi cũng không ngại nhắc nhở...” Nói xong, ngón tay bóp chặt hai má cô, cúi đầu, hôn lên.

Chu Tự Hàn hôn mãnh liệt bá đạo, căn bản không cho cự tuyệt, trước một người đang phát tiết, Sở Dĩnh muốn phản kháng cũng không được, huống hồ, cánh tay anh còn đè vai cô lại, khiến cô không thể nhúc nhích, đành bị động để mặc anh hôn.

Chu Tự Hàn thật không hiểu sao mùi vị của cô gái này lại trở nên ngon lành như vậy, khiến anh cứ như một thiếu niên mười bảy mười tám, hận không thể đặt cô dưới thân ngay lúc này, anh có chút hối hận, sao lúc đầu lại cảm thấy phiền, cô gái này rõ ràng mê người như thế, thậm chí, lúc Chu Tự Hàn buông cô ra, còn có chút luyến tiếc, loại cảm giác này có phần kỳ dị nhưng cũng rất thú vị.

Chu Tự Hàn còn chưa kịp đứng thẳng lên, Sở Dĩnh tránh khỏi sự kìm kẹp đứng lên, không chút nể nang tát cho anh một cái, một tiếng chát thanh

thúy..

Cái tát này khiến cho trợ lý ngồi trong xe ở ven đường cũng kinh sợ, bao nhiêu năm qua, chưa có ai dám động thủ với Chu tổng cả, thế này khác nào muốn chết, phụ nữ cũng thế, trợ lý Hứa vẫn nhớ rõ, hai năm trước Chu tổng thực sự thích một phụ nữ, so với Sở Dĩnh thích hơn nhiều, trước kia Sở Dĩnh cũng không được coi là người tình, cùng lắm xem như là thứ tình có cũng được không có không sao, người kia cũng sắp phát triển hơn rồi, những buổi xã giao quan trọng, thỉnh thoảng cũng mang theo, ban đầu anh cứ nghĩ cô gái kia ngon rồi, nhưng sau lại cứ nung nịu bắt Chu tổng xách túi cho, nên xong chuyện.

Chu tổng có thể tổn tiền cho phụ nữ, cưng chiều phụ nữ, nhưng không chịu nổi mấy cái tính thích tỏ vẻ của phụ nữ, bất kể người đó là ai, đều phải thua Chu tổng, bằng không đừng mong có quả ngon mà ăn, cho nên Sở Dĩnh lại dám động tay động chân, khác nào chạm vào chỗ hiểm của Chu tổng, quả này... trợ lý Hứa cũng không đành lòng nhìn.

Sau khi giáng cho Chu Tự Hàn một cái tát, Sở Dĩnh cảm thấy thật đáng đời hắn, nhưng nhận thấy nét mặt dữ tợn của của hắn, lùi lại hai bước, đầu óc dường như tỉnh táo ra, quăng lại một câu: “Chúng ta đã kết thúc rồi...” sau đó vọt thẳng ra đường chặn một chiếc taxi nghênh ngang bỏ đi.

Trợ lý Hứa ngạc nhiên một hồi lâu, có phần do dự, không biết có nên xuống xe hay không, nếu xuống, thì sợ Chu tổng bề mặt, không xuống thì khác nào bịt tai trộm chuông (biết mà cứ làm).

Trợ lý Hứa liếc nhìn tài xế Triệu bên cạnh, tiểu tử này trông trẻ tuổi thế thôi, nhưng rất biết đối nhân xử thế, sau vụ tát vừa rồi, cậu cúi đầu loay hoay nghịch điện thoại, không hề liếc nhìn.

Trợ lý Hứa đang rối rắm, Chu Tự Hàn đã mở cửa cửa xe tự ngồi lên, ra lệnh “Lái xe”. Trợ lý Hứa liếc trộm qua gương chiếu hậu, cái tát này của

Sở Dĩnh không hề tiếc sức, mặc dù trong xe hơi tối nhưng vẫn nhìn rõ vết hằn đỏ trên mặt, chợt bắt gặp ánh mắt của Chu tổng, trợ lý Hứa vội vàng cúi đầu.

Tự hàn tức giận: “Muốn nhìn thì nhìn, làm sao phải lăm la lăm lét?” Nói thì nói thế, nhưng cái nhìn sắc lạnh khiến trợ lý Hứa vội vàng lắc đầu.

Chu Tự Hàn giơ tay sờ sờ mặt mình, cười âm hiểm, tự nói trong lòng, được lắm. Thế mới tuyệt diệu, thuận lợi quá lại chẳng hấp dẫn, mở miệng nói với trợ lý Hứa: “Có phải cậu nói Vương Quang Tiêu bảo mẹ Sở Dĩnh bị bệnh không, đi điều tra xem thế nào?” Trợ lý Hứa vội vàng gật đầu: “Vâng, tôi đi ngay”. Thầm nghĩ, Sở Dĩnh cũng cũng không mơ thấy mộng đẹp được, khiêu khích Diêm vương Chu tổng, còn muốn thoát thân, đâu có dễ như vậy, nếu trước kia vì tiền, bây giờ cũng cần gì phải chống đối, tính của Chu tổng, càng chống đối càng hỏng.

Sở Dĩnh chống tay lên bồn cầu ọe vài lần vẫn không nôn ra được, Giai Giai một tay bưng nước, một tay vỗ lưng cô, không ngừng cầu nhàu: “Sao phải rước vạ vào thân, cùn lắm thì không làm nữa, sao phải uống nhiều rượu như thế, cái công ty giẻ rách đó, chả có cái gì, có đáng để cậu phải liều mạng thế không?”

Sở Dĩnh chờ cơn buồn nôn qua đi, nhận cốc nước súc miệng, thều thào: “Mình không phải vì công việc này, cũng bỏ rồi, cùn lắm thì tìm việc khác, nhưng Ngô Vân Vân thì không được.”

Giai Giai thở dài, từ trước đã biết, Sở Dĩnh nhìn ngoài mặt có vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng lại mềm yếu, hơn nữa rất có nghĩa khí, đã thế, Sở Dĩnh vô cùng tàn nhẫn quyết tâm với Lăng Chu, nghĩa là càng thân cận càng không muốn nói lý lẽ.

Giai Giai đỡ cô ra giường ngồi, Sở Dĩnh nhắm mắt lại đưa đặt lên trán, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trời đất quay cuồng, Giai Giai đưa thuốc, cô

lập tức uống, nằm thẳng cẳng trên giường mấy tiếng.

Giai Giai đắp chăn cho cô, nghĩ chuyện thế này về sau tuyệt đối không để xảy ra. Chu Tự Hàn tính tình rõ ràng ác liệt, nhìn mặt đã biết rồi, nhưng việc này nghiêm túc mà nói, một khi đã nắm Sở Dĩnh trong tay, làm sao hẳn có thể từ bỏ, mà không có ý định từ bỏ thì cô có muốn cũng chẳng ra, hẳn thiếu gì phụ nữ sao cần phải quan tâm đến Sở Dĩnh như thế?

Giai Giai nhìn qua Sở Dĩnh trên giường, trong lòng thầm nhủ, chẳng lẽ vì khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú sạch sẽ kia sao, không phải chứ, trong làng giải trí dạng gì chẳng có, gầy béo, thanh thuần, rực rỡ, mua hoa đua sắc cần cái gì có cái đấy, phải phí sức như thế này, chỉ là nhất thời tức giận, sự độ lượng của người đàn ông này thật có vấn đề.

Chỉ là, Sở Dĩnh làm cô rất đau lòng. Nhớ ngày đó, được Lăng Chu cưng chiều hơn kiều, bây giờ gánh trên vai bao áp lực, khiến cô sắp bị ép nát.

Lần trước họp lớp Sở Dĩnh không đi, Trương Phiền đi nói lại với cô là Lăng Chu có đến. Năm đó thi được vào trường số 1 của thành phố B chỉ có 4 bọn họ, vốn quan hệ của bốn người cũng không tệ, vào đại học càng trở nên thân thiết không gì phải giấu nhau.

Lúc nhà Sở Dĩnh gặp chuyện không may là gần hết năm thứ 3, Lăng Chu và Sở Dĩnh có kế hoạch cùng đi du học, Giai Giai biết Sở Dĩnh không muốn ra nước ngoài, không nói đến gia thế, lại thông minh, đại khái cô bị ảnh hưởng bởi mẹ mình, là một cô gái rất mực truyền thống từ trong xương tủy, hơn nữa lại lưu luyến gia đình, lúc tốt nghiệp phổ thông, Sở Dĩnh còn định thi đại học trong tỉnh, nhưng Lăng Chu kiên trì muốn cô cùng học ở thành phố B, vì thế hai người còn cãi nhau một trận, cuối cùng vẫn đi theo Lăng Chu.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, mặc dù bên ngoài có thể thấy Lăng Chu chiều theo Sở Dĩnh, nhưng lúc thực sự có việc lớn, đều là Lăng Chu định đoạt, Giai Giai và Trương Phiền còn cảm thấy, bất luận thế nào hai người cũng không thể tách rời, nhưng họ lại chia tay, hơn nữa, một lần chia tay là cách xa hẳn sáu năm, khiến cho cô và Trương Phiền cũng dần dần xa lánh.

Trương Phiền nói Lăng Chu tới, Giai Giai tức giận trả lời: “Không phải hẳn đã sớm về rồi à.” Hai năm trước, Giai Giai đi công tác ở tỉnh, từng gặp Lăng Chu, khi đó mới biết Lăng Chu theo con đường chính trị, tuổi còn trẻ, lúc ấy đã làm chức cục phó, nghĩ lại thì cũng chẳng có gì kỳ quái, chỉ với địa vị của Lăng gia trong giới chính trị, Lăng Chu theo con đường đó cũng quá thuận buồm xuôi gió rồi còn gì.

Lúc ấy nghe chừng giọng điệu mình hơi quá, sắc mặt Trương Phiền cũng sầm xuống, hừ một tiếng: “Cậu sao phải nổi cáu với mình, hai người bọn họ chia tay, cũng không phải vì Lăng Chu, về hỏi xem Sở Dĩnh đã làm gì? Năm đó Lăng Chu chỉ có thiếu nước chết vì cô ấy, đúng là đàn bà lòng dạ độc địa.”

Mấy câu này khiến Giai Giai nổi đóa, quát lại: “Độc địa thì sao, con mẹ nó cậu biến đi cho xa, không thì đừng trách mình phát ra độc khí giết cậu.” Hai người bỏ đi trong bức bối, chỉ có điều trước khi đi Trương Phiền còn cố nói với theo “Lăng Chu được điều đến thành phố B rồi.” Cho nên Giai Giai vẫn luôn do dự, không biết có nên nói với Sở Dĩnh hay không.

Nhưng đã hơn nửa năm trôi qua, cũng không thấy có chuyện gì, Giai Giai bắt đầu hối hận, tại sao mình phải lăm mồm như thế, hai người đã chia tay rồi, cô sao phải lo nghĩ, chỉ có điều Chu Tự Hàn thật sự là kẻ phiến toái, sau này không biết còn gây ra những chuyện gì, Giai Giai có dự cảm không hề tốt lành...

Hiệu suất làm việc của trợ lý Hứa rất cao, chỉ một ngày đã tra ra bệnh tình của mẹ Sở Dĩnh, đang đợi hiến thận, Chu Tự Hàn đột nhiên cảm thấy,

mọi chuyện đều có thể giải thích được, rất máu chó, cũng không chắc là sự thật.

Sở Dĩnh vì muốn ghép thận cho mẹ với tìm đến một đại gia như hân, không cần biết làm sao tìm được, nhưng anh đích xác là bị cô tính toán, muốn cứ thế mà hất cẳng anh, không có cửa đâu: “Tiểu Hứa, đặt hên với viện trưởng Lưu, nói chuyện quyền góp lần trước...”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Tiểu Dĩnh, trễ giờ làm rồi kìa.” Nhạc Thu Mạn gõ cửa phòng hai cái, Sở Dĩnh ậm ừ đồng ý ngồi dậy, vừa qua cơn ngủ gật, vừa suy nghĩ hôm nay phải đi đâu để giết thời gian.

Kể từ hôm từ chức ở công ty Vương Quang Tiêu, cô không muốn cho mẹ biết, tránh cho bà lo lắng, qua đợt cuối năm, Sở Dĩnh định sang năm mới sẽ tìm một công việc gần nhà, mấy ngày nay cứ phải cho qua đã.

Đứng lên cầm quần áo vào phòng tắm, ăn sáng xong rồi ra ngoài, ra khỏi chung cư, không biết nên đi đâu, vừa đúng xe buýt tới, cô cứ theo dòng người lên xe, rồi theo dòng người xuống xe, xuống rồi mới phát hiện ra là trung tâm thương mại, còn sớm quá chưa mở cửa.

Sở Dĩnh đứng ở cửa chờ một lát, nhớ sắp đến sinh nhật mẹ, nên mua chút quà tặng, vì vậy kiên nhẫn đứng chờ trung tâm thương mại mở cửa rồi đi vào, lên tầng lầu hai, định mua cho mẹ một chiếc áo choàng lông dê, cái của mẹ cô đã cũ rồi, nhìn qua mấy màu, chọn chiếc đỏ thắm, là màu mẹ cô thích, vừa mừng năm mới luôn, gói kỹ cho vào túi xách.

Ngồi café ở lầu hai, tìm một chỗ gần cửa sổ, gọi một ly café đen cùng một chiếc bánh phomat, cô rất thích cái vị vừa ngọt ngào vừa đắng đắng này, giống như cuộc sống.

Cầm quyển tạp chí trên kệ giết thời gian, mở ra mới phát hiện là tuần san lá cải, ngay trang đầu là hình Chu Tự Hàn cùng cô mình tinh ở tiệm quần áo hôm trước, Sở Dĩnh không khỏi chán ngán, đóng tạp chí lại để một bên, sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người.

Ngoài cửa sổ là khu buôn bán sầm uất, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, Sở Dĩnh nghĩ, mình đã bao lâu rồi chưa nhàn nhã như thế, mấy năm rồi kể từ khi cha ra đi, cô ngày nào cũng mệt mỏi, vội vàng xử lý cục diện rối rắm mà cha để lại, vội vã chăm sóc mẹ, vội vã kiếm tiền, cũng sắp quên cái cuộc sống còn có từ nhàn nhã này, bây giờ đột nhiên rảnh rồi, cô chẳng cảm thấy chút nhẹ nhõm nào, ngược lại còn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Tôi có thể ngồi đây không?” Sự mệt mỏi của Sở Dĩnh bị một giọng nói trầm thấp cắt ngang, Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn sang, cô rất ghét đàn ông bắt chuyện, cảm giác, đàn ông như thế thật tùy tiện, chỉ là người đàn ông bên cạnh, Sở Dĩnh không ngờ, tùy tiện có vẻ không hợp với anh ta. Người đàn ông này quá xuất sắc, phong thái nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, nhìn có vẻ ngoài ba mươi tuổi, là độ tuổi phong độ nhất của đàn ông, cao ráo, liếc qua cũng phải mét tám, khoác một chiếc áo lông cừu may thủ công, trông dáng người cao lớn, phù hợp với một khuôn mặt đẹp trai hiếm có, khiến Sở Dĩnh trong phút chốc thất thần.

Người đàn ông này thấy cô không phản đối, ngồi xuống phía đối diện, ánh mắt mặc dù nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, khiến Sở Dĩnh có cảm giác bị mạo phạm, người đàn ông này rất lịch sự để danh thiếp của mình trên bàn đẩy đến trước mặt Sở Dĩnh: “Xin lỗi đã làm phiền cô, tôi không phải là người rảnh rồi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Sở Dĩnh cúi đầu nhìn qua danh thiếp, rất đơn giản, nhưng tương đối tinh xảo, quét qua nội dung danh thiếp Sở Dĩnh không khỏi chau mày nhìn người đàn ông đối diện, tổng giám đốc điều hành tập đoàn Âu Phi, Hàn Chấn, có phải là quá trẻ tuổi không.

Tập đoàn Âu Phi cô cũng nghe Giai Giai nói qua, hình như tổng giám đốc điều hành mới nhậm chức là họ Hàn, tên gì không nhớ, nghe nói đang xúc tiến chọn đại diện phát ngôn năm nay, chẳng lẽ người này thật sự là người ds, Sở Dĩnh không khỏi có chút nghi hoặc.

Ánh mắt Hàn Chấn lóe cười, cầm danh thiếp viết một dòng địa chỉ ra đằng sau, đưa lại: “Đây là địa chỉ tập đoàn Âu Phi, tôi cảm thấy, hình tượng của cô rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi, nếu cô đồng ý quay quảng cáo, 9 giờ sáng mai cô đến đây, về mặt thù lao, chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện.”

Chờ Hàn Chấn đi, Sở Dĩnh mới cầm danh thiếp lên nhìn qua, cười khở, không nói tới thật giả, nếu cơ hội này đến với cô một năm trước, chắc hẳn cô sẽ đồng ý không chút do dự, so với bản mình, dù sao quay quảng cáo cũng sạch sẽ hơn nhiều, nhưng bây giờ... Sở Dĩnh ném danh thiếp vào túi xách, cô chẳng có chút thiện cảm nào với thế giới muôn màu muôn vẻ đó, cô cũng không muốn thiên hạ soi mói cô dưới ánh đèn flash, cô không có năng lực chịu đựng tốt như thế, càng không muốn thứ danh tiếng đó.

Thật ra thì cô chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường, trước kia nguyện vọng lớn nhất của cô là lấy Lăng Chu, sống một cuộc sống êm đềm qua ngày, chỉ tiếc là nguyện vọng đơn giản đó cũng trở nên xa vời.

Sở Dĩnh cầm túi lên gọi tính tiền, phục vụ khách sáo nói với cô đã được thanh toán. Sở Dĩnh nhớ tới người đàn ông vừa rồi, bật cười, rất có phong độ đàn ông.

Trợ lý Hứa đi vào phòng làm việc của Chu tổng, hơi chần chừ báo cáo: “Chu tổng, bên Âu Phi đã gửi thông báo, nói Hàn tổng tự mình chỉ định đại diện phát ngôn.” Chu Tự Hàn cau mày: “Là ai? Nghệ sĩ của công ty nào?” Trợ lý Hứa lắc đầu: “Cái này trước mắt vẫn chưa biết, đây là trợ lý của Hàn tổng nói vậy, việc chọn lựa chắc còn đang tiến hành, để chính thức quảng cáo tạo thế tuyên truyền, em đoán, có lẽ là người không có tên tuổi, lần này Âu Phi khá mạnh tay.”

Chu Tự Hàn trầm ngâm một hồi: “Ta xem qua tài liệu quảng cáo quý một của Âu Phi, chính xác là lấy sự trong trẻo tỏa sáng làm chủ đạo, lấy người mới có phần mạo hiểm, nhưng một khi đỏ thì lại có hiệu quả hơn

hiều so với dùng nghệ sĩ, cậu đi điều tra xem, trước khi công ty khác ký với cô ấy, cho cô ấy điều kiện tốt nhất để thu nhận vào Tinh Huy.”

Sau khi trợ lý Hứa ra ngoài, Chu Tự Hàn gõ bàn, Hàn Chấn? Tối qua anh mở tiệc ở công ty, chào mừng chủ tịch mới của Âu Phi, không thể phủ nhận, tên Hàn Chấn này khá lợi hại, nói câu nào giọt nước cũng không lọt, ngược lại là người buôn bán kỳ tài, hưởng hồ tuổi không nhiều đã làm đến vị trí đó, có thể thấy năng lực tốt đến mức nào, không liên quan đến chuyện công việc, hai người coi như gặp nhau vui vẻ, còn có phần hiểu nhau.

Điện thoại nội tuyến vang lên, là trợ lý Hứa: Chu tổng, địa chỉ của Sở tiểu thư đã gửi vào di động của ngài.” Chu Tự Hàn liếc nhìn điện thoại di động bật cười, thì ra cô chuyển đến khu Tử Trúc, xem ra một năm qua người bên cạnh mình đã kiếm được không ít, mua được cả căn hộ ở đây, cúi đầu nhìn đồng hồ, đi ra ngoài, nói với trợ lý Hứa: “Hủy bữa tiệc tối.”

Trợ lý Hứa nhìn Chu tổng vào thang máy, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, mới bốn rưỡi, nếu là vì Sở Dĩnh, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Sở Dĩnh vẫn giống mấy ngày trước, lang thang ở ngoài đến năm giờ mới bắt xe về nhà, vừa xuống xe ở cửa chung cư, còn chưa kịp vào trong đã nghe một tiếng còi bên cạnh, Sở Dĩnh ngoảnh đầu thấy một chiếc Land Rover rất chói mắt đậu bên đường, Chu Tự Hàn đứng bên cạnh cửa xe, thò tay vào trong bấm còi.

Sở Dĩnh nhíu mày, đột nhiên cảm thấy phiền lòng, người đàn ông này tại sao lại như kéo kéo thế, cô căn bản không buồn quan tâm, xem như không nhìn thấy Chu Tự Hàn, tiếp tục đi vào khu chung cư.

Chu Tự Hàn tâm tình vốn không tệ trở nên âm trầm, chân Sở Dĩnh chưa kịp bước vào cửa đã bị Chu Tự Hàn kéo lại: “Thế nào? Cô không nhìn thấy tôi hay là không thèm quan tâm đến tôi?”

Sở Dĩnh hít sâu một hơi: “Như nhau”. Chu Tự Hàn bị sự bộc trực của cô chọc cười, kéo mạnh cánh tay cô, ôm vào ngực mình, Sở Dĩnh giãy giụa kịch liệt, Chu Tự Hàn lại cúi đầu rất vô lại thì thầm vào tai cô: “Đây là chỗ mọi người qua lại, cô giãy giụa như thế, tôi sẽ hôn cô ngay tại đây đây, cô muốn thế hay là ngoan ngoãn theo tôi lên xe, tôi cho cô một phút lựa chọn.”

Sở Dĩnh tức giận đỏ bừng mặt, nhìn hằn thù hận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lên xe”. Chu Tự Hàn đưa tay vuốt ve tóc cô: “Thế mới ngoan chứ.” Rồi kéo cô tới bên cạnh xe.

Sở Dĩnh hất tay hăn ra ngồi lên xe, Chu Tự Hàn cũng không bận tâm, dù thế nào đi nữa anh cũng đã đạt được mục đích, Chu Tự Hàn phát hiện, phụ nữ thỉnh thoảng giận giỗi một chút cũng rất đáng yêu.

Sở Dĩnh căn môi suy nghĩ, rốt cuộc Chu Tự Hàn có mục đích gì? Hay là vì cảm thấy bị mình lừa gạt, nên bám chặt lấy, hăn thiếu gì phụ nữ, kể cả bộ dạng mình không đến nỗi, cũng tuyệt đối không phải tiên trên trời, Chu Tự Hàn quán lấy cô làm gì?

Chu Tự Hàn ngược lại tâm tình rất tốt, xe dừng lại, Sở Dĩnh mới phát hiện Chu Tự Hàn dẫn cô đến nhà hàng anh tự mở, đây là người đàn ông rất nặng về hưởng thụ và vô cùng biết hưởng thụ, thích thức ăn ngon, lập tức mở một nhà hàng, Sở Dĩnh mới nghe nói qua, chứ chưa từng tới, trước kia việc phục vụ tiệc tùng cho Chu tổng không đến lượt cô.

Đi theo Chu Tự Hàn vào một căn phòng rất có phong cách, Chu Tự Hàn bắt đầu gọi món ăn, phục vụ mang một chai rượu đỏ tới, anh cười lạnh rót đầy vào ly rượu trước mặt hai người, nhàn nhã nhìn Sở Dĩnh cười.

Sở Dĩnh biết hao tổn với hăn cũng vô dụng, đứng lên, bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch, để ly xuống nói: “Rượu tôi đã uống rồi, hôm nay

chúng ta nói rõ ràng, rốt cuộc anh muốn gì? Đường đường là Chu tổng không đến nỗi bám chặt lấy một người phụ nữ chứ?”

Chu Tự Hàn cười lạnh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu: “Tôi rất có hứng thú với Sở Dĩnh bây giờ, cô nói đã kết thúc, chúng ta bỏ qua thời gian trước đây, từ hôm nay bắt đầu lại, em lại ở bên tôi, điều kiện do em chọn.”

Sở Dĩnh bật cười: “Thật cảm ơn Chu tổng nâng đỡ, điều kiện hậu hĩnh như thế, đáng tiếc phải để Chu tổng thất vọng...” Chu Tự Hàn nheo nheo mắt, nụ cười trên mặt cứng đờ: “Sở Dĩnh, tôi phải nhắc nhở cô, phụ nữ nên biết chừng mực.”

Sở Dĩnh gật đầu: “Đúng vậy! Chu tổng trong mắt phụ nữ chẳng là cái cóc khô gì, không sánh nổi một cái áo sơ mi, cứ cho rằng anh là Chu tổng, thì chuyện này cũng phải là anh tình tôi nguyện, tôi nói rõ cho anh biết, tôi không muốn, bất luận anh là có điều kiện khiến nhiều người mê cũng vậy, kể cả anh đưa Tinh Huy cho tôi, tôi cũng không muốn, Chu tổng, tôi nói vậy đã đủ cho anh hiểu chưa?”

Chu Tự Hàn mặt sắc lạnh đến dọa người, môi cong lên: “Xác thực đủ hiểu, nhưng mà, Sở Dĩnh, cô có nên nghe vài điều kiện phụ của tôi rồi mới quyết định hay không...” Sở Dĩnh không nhịn được: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Vừa đi ra kéo cửa đã nghe giọng Chu Tự Hàn sau lưng: “Tôi nghĩ là việc hiến thận cho mẹ cô, điều kiện này có thể đáng cho cô suy nghĩ một chút.”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sở Dĩnh ngạc nhiên quay đầu lại, mặc dù sự dấy đưa của Chu Tự Hàn như vậy chẳng ra làm sao, cô vẫn cảm thấy, với địa vị của Chu Tự Hàn, sự bỉ ổi của hắn cũng phải có giới hạn, nhưng bây giờ cô chợt hiểu, người đàn ông này chẳng có cái giới hạn rầm nào hết, đây chính là kẻ bại hoại, mặt người dạ thú không hơn không kém.

Sở Dĩnh cau mày nhìn hắn: “Chu tổng nói ra điều kiện như vậy, không cảm thấy mất mặt sao, nói trắng ra là, bây giờ anh bám lấy tôi, không phải đường đường là một người đàn ông quấy rối phụ nữ ư, so với những người phụ nữ bên cạnh anh, Sở Dĩnh tôi có gì hơn, hưởng hồ, trong một năm trước đây, chẳng phải Chu tổng đã ném trái hết, cho nên, bây giờ dùng thủ đoạn không thích hợp này, anh không cảm thấy buồn cười sao?”

Chu Tự Hàn cũng chau mày: “Tôi không thấy có gì buồn cười, bây giờ Sở Dĩnh hấp dẫn tôi hơn tất cả những người phụ nữ kia.” Sở Dĩnh nói: “Chu Tự Hàn, anh có phải quá tự tin rồi không, kể cả không chấp nhận điều kiện của anh, tôi tin là bệnh của mẹ tôi cũng sẽ tốt thôi.”

Chu Tự Hàn giơ giơ ly rượu trong tay lên: “Sở Dĩnh, cô biết là tôi đang quấy rối cô, nếu cô biểu hiện bình thường một chút, nghe lời một chút, hiểu chuyện một chút, như khoảng thời gian một năm trước, không chừng tôi sẽ nhanh chóng chán cô, đáng tiếc cô không đủ thông minh, không biết phụ nữ càng khó khăn, càng khiến đàn ông không bỏ được ư, nếu đây là thủ đoạn của cô, phải nói là đã cao siêu hơn trước đây.”

Người đàn ông này quả thật chính là vô lại, Sở Dĩnh tức giận dùng dùng, cũng không kiềm chế nổi nữa, trực tiếp đập túi xách vào người hắn: “Con mẹ nó, anh có bị bệnh không. Anh nhìn lại xem mình đã qua lại với bao nhiêu người phụ nữ, so với Ngưu Lang còn ghê tởm hơn, ai mà thèm giở thủ đoạn với anh, còn tưởng mình là cây thông non chắc...”

“Sở Dĩnh...” Mặt Chu Tự Hàn sắc lạnh đen sì như đất nồi, cảnh cáo quát cô, giơ tay đỡ cái túi cô đập tới, cô gái này có tật xấu kiểu gì, tức lên là động thủ, rõ ràng trước đây rất dịu dàng hiểu chuyện, Chu Tự Hàn cũng không nghĩ ra nếu cô vẫn ngoan ngoãn biết điều như trước đây, nói không chừng anh một cái liếc nhìn cũng không buồn cho cô, cho nên nói, con người đều có lúc bị coi thường, bất kể đàn ông hay đàn bà.

Túi của Sở Dĩnh rơi trên mặt đất, đồ đạc bên trong tung tóe ra, Sở Dĩnh âm thầm hít vào, biến sự ầm nhẩn bao năm của mình đều thành công cốc rồi, cô vốn cũng không phải là người tính khí dễ chịu, từ nhỏ ba mẹ cưng chiều, sau đó lại Lăng Chu cưng chiều, được cưng chiều thành tật xấu, muốn bật là bật.

Ngày trước gây gổ với Lăng Chu, chộp được cái gì ném cái đấy, có lần tiện tay ném cái cốc thủy tinh, thiếu chút thì đập vào Lăng Chu, Lăng Chu tức mình nhào tới đè cô lại, còn chưa kịp làm gì đã bị bộ dạng nước mắt lưng tròng của cô làm cho đau lòng, một câu quở trách cũng không thốt lên được, đã thế còn phải dỗ dành cả nửa ngày.

Sau đó không có cách nào đành kiềm chế tính cách, cha ra đi, mẹ bị bệnh, Lăng Chu cũng không còn bên cạnh, còn ai cưng chiều tính xấu của cô, vì thế, cô không thể không hiểu chuyện, không thể không trưởng thành, tuy chua xót trong lòng, nhưng đây là thực tế, không bao giờ có thể làm công chúa vĩnh viễn, rơi xuống khỏi nơi chống đỡ, phượng hoàng ngay cả gà cũng không bằng.

Ánh mắt Sở Dĩnh tối sầm lại, đi tới nhặt đồ đạc phủi bụi tống vào túi, đi thẳng ra bên ngoài, bị Chu Tự Hàn giữ lại: “Cô phát điên cái gì vậy?” Sở Dĩnh hất tay hăn, xông ra ngoài, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Chu Tự Hàn lắc đầu cười, cũng phải công nhận Sở Dĩnh có lý, mình không phải có bệnh thì là gì, đây phụ nữ xinh đẹp ngoan ngoãn động lòng người không tìm, lại động phải cục thuốc nổ Sở Dĩnh này, vừa rồi bộ dạng cô ấy chẳng khác cục thuốc nổ là mấy, nhưng bây giờ nghĩ lại, Sở Dĩnh như thế, vô cùng chân thật sinh động, Sở Dĩnh trước đây như người giấy cứng nhắc chẳng chút thú vị.

Chu Tự Hàn đứng lên, vừa định đi ra ngoài, nhìn qua mặt đất thấy một tấm danh thiếp có phần quen thuộc, cúi xuống nhặt lên, là danh thiếp của Hàn Chấn, phía sau còn ghi địa chỉ của Âu Phi và số điện thoại di động riêng của anh ta, trong ánh mắt lạnh lùng của Chu Tự Hàn lóe lên tia sáng, tại sao trong túi xách của Sở Dĩnh lại có danh thiếp của Hàn Chấn, trong đầu hiện lên khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp của Sở Dĩnh, chẳng lẽ người Hàn Chấn đề xuất chính là Sở Dĩnh, hai người họ quen nhau thế nào? Gặp nhau ra sao? Những câu hỏi này luẩn quẩn trong đầu khiến anh thất vọng đau khổ, sao lại khó chịu như vậy, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Sở Dĩnh muốn bắt xe, nhưng hôm nay thật là xui xẻo, đứng bên ngoài gần mười phút không có bóng một chiếc xe nào, cô đi dọc theo đường dẫn đến ga tàu điện ngầm, tính là nếu không có xe thì đi tàu về, khuông muốn nhìn đến chiếc Land Rover đỗ bên đường của Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh thực sự không có tâm trạng muốn dính dáng đến hăn nữa, cũng không đợi taxi, bước nhanh về phía ga tàu ngầm, nhưng vẫn bị Chu Tự Hàn bắt được, Sở Dĩnh liên tục đập túi vào người hăn nhưng vô dụng, Chu Tự Hàn nhất định không buông.

Mới hơn sáu giờ, trên đường người qua người lại, hai người đều có ngoại hình không thuộc loại ném vào đồng người không tìm ra, cộng thêm

con người vốn trời sinh tò mò, hai người dây dưa ven đường khiến cho số người người ngoảnh lại nhìn đến 200%.

Sở Dĩnh choáng váng, Chu Tự Hàn tuy là thương nhân, nhưng với đồng tin tức bên lề cũng sớm trở thành nhân vật nổi tiếng, có khi còn hơn cả minh tinh, hẳn không xấu hổ, mình việc gì phải nghĩ, Sở Dĩnh cảm thấy, có lẽ Chu Tự Hàn tựa sát vào cô quá, cho nên mới không sợ.

Cuối cùng Sở Dĩnh bị hắt túm lên xe, vừa mới ngồi lên, vèo một cái xe phi đi, Sở Dĩnh vội vàng túm lấy tay cầm trên đầu.

Chờ xe dừng lại, Sở Dĩnh mới phát hiện đã đến khuôn viên Lục Thành, hơn nửa năm trước, cô đã kết thúc quan hệ với Chu Tự Hàn ở đây, nếu có thể cô muốn cả đời đừng bao giờ quay lại nơi này, chỗ này khiến cô nghĩ đến cảnh mình nằm dưới Chu Tự Hàn như thế một...

Sở Dĩnh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô chẳng còn sức lực đối phó với Chu Tự Hàn nữa, cô muốn cùng mẹ bình yên sống qua ngày, sao lại khó như vậy, cô vượt vượt cái trán đau buốt: “Chu tổng rốt cuộc anh muốn gì? Xem như tôi cầu xin anh, bỏ qua cho tôi được không?”

Chu Tự Hàn bốc hỏa, lập tức nhào người tới, bên ngoài sắc trời đã nhá nhem, bên trong xe đèn cũng không bật, đèn đường xuyên qua cửa kính chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, càng trở nên âm trầm khó đoán, Sở Dĩnh không sợ hắn, cũng chăm chăm nhìn lại, không biết bao lâu sau, Chu Tự Hàn mới âm hiểm mở miệng: “Sở Dĩnh, tôi thật sự xem thường cô rồi, tìm đến nhà nhanh như vậy, để tôi đoán xem có phải Hàn Chấn không?”

Sở Dĩnh kinh ngạc: “Hàn Chấn là ai?” Sở Dĩnh vốn đã quên sạch chuyện mấy ngày trước, Chu Tự Hàn lại lý giải thích cô cố ý giấu giếm, hỏa khí bị kiềm chế lại bùng lên: “Muốn làm minh tinh thì đi với tôi chẳng phải nhanh hơn, sao phải vòng vo chụp quảng cáo, giờ thì sao? Trừ quảng

cáo của Âu Phi, Hàn Chấn cho cô điều kiện gì nữa, hay cô thấy anh chàng đó trẻ khỏe, trên giường tốt hơn tôi...”

Càng nói càng hạ lưu, Sở Dĩnh tức giận tận đầu, giơ tay định cho hấn một cái tát, nhưng bị Chu Tự Hàn nhanh hơn đề cô xuống ghế: “Thế nào? Bị tôi nói trúng then quá hóa giận? Lại còn định tặng tôi một cái tát?” Sở Dĩnh giãy giụa mấy cái không thoát khỏi sự kiềm chế của hấn: “Chu Tự Hàn, anh nói cái quái gì đấy, tôi không biết ai là Hàn Chấn? Âu Phi...” Đột nhiên, Sở Dĩnh nghĩ ra, có phải người đàn ông gặp cô ở quán café hôm đó, hai mắt Sở Dĩnh sáng rực, chợt nảy ra một ý.

Sở Dĩnh chin Chu Tự Hàn khẽ nở nụ cười, Chu Tự Hàn cảm giác người phụ nữ này có ý đồ không tốt, lập tức nghe thấy cô nói: “Đúng, anh không nhắc nhở, tôi quên mất, tôi biết Hàn Chấn, tổng giám đốc Âu Phi, anh ta nói muốn tôi làm người đại diện phát ngôn mùa sản phẩm mới của họ, chúng tôi trò chuyện rất vui vẻ, qua lại rất tốt đẹp, so với CHU TỔNG tôi thích người đàn ông lịch sự nho nhã như Hàn Chấn hơn, cho nên quân tử nhất ngôn, hãy chia tay trong vui vẻ, đừng bám riết lấy là tác phong của bọn côn đồ, thật sự không hợp với thân phận Chu tổng.”

Sở Dĩnh cảm giác lời nói này của mình tuyệt đối ngoan độc rồi, nhất định có thể khiến Chu Tự Hàn buông tay, dù sao người đàn ông này cũng có sự kiêu hãnh trong xương tủy, nhưng cô đã sai, những lời này của cô, lại lộ chân tướng, những người quen biết Hàn Chấn, thậm chí nhân viên của Âu Phi, đều gọi hấn là Arthur, chỉ người lạ hoặc chưa quen bao lâu mới gọi hấn là tổng giám đốc Hàn, hiển nhiên Sở Dĩnh thuộc một trong hai đối tượng này.

Nghĩ được điều này, Chu Tự Hàn ngược lại yên tâm, cô gái này cùng Hàn Chấn không có quan hệ gì. Ít nhất cũng chưa tiến triển gì. Chu Tự Hàn bình tĩnh lại, tỉnh táo suy nghĩ, làm sao có thể khiến Sở Dĩnh nghe lời, trước mắt xem ra, dùng sức mạnh không được, người phụ nữ này quả thật như một cục đá trong cống ngầm, vừa cứng vừa thối, khiến anh không thể

nào yên tâm, Chu Tự Hàn nghĩ phải có được cô lần nữa, ngấm cho kỹ, một Sở Dĩnh nóng nảy, bướng bỉnh, sạch sẽ như thế này sẽ khiến anh vui vẻ thế nào.

Bây giờ Sở Dĩnh có một thứ như lực hút đối với đàn ông, khiến anh không thể buông được, nếu không bỏ nổi phải có bằng được, Chu Tự Hàn chưa bao giờ không đáp ứng nổi bản thân, dùng thủ đoạn cũng là chuyện thường tình: “Sở Dĩnh, chúng ta nói lại điều kiện thì sao?”

Sở Dĩnh có chút cảnh giác nhìn hắn, người đàn ông này vừa rồi còn âm trầm, Sở Dĩnh còn sợ hắn sẽ gây ra chuyện mất trí gì, lúc này bất kể là giọng nói hay thần thái đều đã khôi phục thành Chu Tự Hàn trước đây, một Chu Tự Hàn tinh táo vô tình, nhưng Sở Dĩnh rất rõ ràng, người đàn ông này vô cùng xảo trá.

Chu Tự Hàn nhìn cô như mèo xù lông đề phòng mình, bật cười: “Yên tâm, điều kiện của tôi không phải bắt cô lên giường”. Mặc dù hắn hận không thể lập tức đè cô dưới thân, dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài, nhưng trước mắt không được, Sở Dĩnh này đáng giá để hắn từ từ tính toán.

Sở Dĩnh cắn cắn môi, cuối cùng cũng không muốn bỏ qua cơ hội trị khỏi bệnh cho mẹ, mở miệng: “Điều kiện gì?” Ánh mắt lạnh lẽo của Chu Tự Hàn lóe sáng: “Vào Tinh Huy, dùng thân phận người mới của Tinh Huy ký kết hợp đồng đại diện cho Âu Phi, chỉ cần cô đồng ý điều kiện này, trong vòng một tuần, mẹ cô có thể biến thành người khỏe mạnh.”

Điều kiện động lòng người như vậy, trong thế giới của Sở Dĩnh, bây giờ mẹ cô là duy nhất, bất kể giá cao thế nào, cô đều muốn mẹ được khỏe mạnh, cho dù là vào làng giải trí mà cô luôn căm ghét, thực ra nghĩ kỹ, vào làng giải trí dù sao cũng còn hơn làm công cụ tình dục của Chu Tự Hàn, về phần sau đó, Sở Dĩnh không muốn nghĩ, cô bây giờ chỉ biết có hiện tại.

Cho nên, còn gì phải do dự, Sở Dĩnh gật đầu một cái: “Được, tôi vào
Tĩnh Huy.”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Cậu phải vào Tinh Huy à?” Con tôm Giai Giai vừa gấp lên rơi tõm trở lại nôi, ngồi phía bên kia nôi lấu bốc khói, cô tưởng mình nghe nhầm, sao Sở Dĩnh lại vào làng giải trí, mặc dù bây giờ nhà họ Sở tuột dốc nhưng Sở Dĩnh vẫn là tiểu thư nhà danh giá, không nói đến việc năm đó cha cô làm đến chức Phó tỉnh trưởng, thì mẹ cô cũng là con cháu dòng họ tên tuổi, được ghi trong gia phả.

Làng giải trí là chỗ như thế nào, chính là cái thùng nhuộm, ban đầu mình vào thì được Tinh Huy đối đãi hậu hĩnh, nhưng chẳng qua mình cùng lắm cũng chỉ là hậu cung, chính vì đứng sau hậu trường nên nhìn mọi thứ rõ ràng, nói trắng ra, làng giải trí không phải chỗ sạch sẽ để ngồi, khắp nơi đều là cạm bẫy, ai muốn giữ mình sạch sẽ thì đi bộ bên bờ sông cũng va phải người hai chân dính bùn, hơn nữa còn là người mới.

Huồng hồ, Giai Giai hiểu rõ Sở Dĩnh, cô căn bản không thích làm minh tinh gì cả, đã thế, lại còn Lăng Chu, mặc dù hai người bây giờ không liên lạc, nhưng tương lai chẳng biết thế nào, dù sao cùng ở trong một thành phố, cô cũng không tin, hai người đã từng thề non hẹn biển như thế nói một cái là rõ ràng, tình yêu cũng thế, đành thuận theo tự nhiên.

Sở Dĩnh cầm muôi vớt con tôm cho vào bát Giai Giai, rất bình tĩnh: “Đây là điều kiện của Chu Tự Hàn, hắn có thể tìm thận cho mẹ mình, cậu biết đấy, bệnh của mẹ mình phẫu thuật sớm ngày nào tốt ngày ấy, không thể kéo dài được.”

Giai Giai oán hận: “Hắn thật con mẹ nó khốn kiếp, thế nào, hắn muốn quần lấy cậu bởi vì bây giờ cậu khác với thời điểm còn dây dưa với hắn. Không đúng, hai ngày trước chẳng phải đã nói rõ ràng không muốn dây dưa sao? Thế nào chỉ chớp mắt đã đưa cậu vào Tinh Huy rồi, Sở Dĩnh, mình nói với cậu rồi, Chu Tự Hàn không phải là loại tốt lành gì, cẩn thận hắn có âm mưu gì với cậu.

Sở Dĩnh lắc đầu: “Mình còn gì đáng giá để hắn tính toán sao?” “Nhưng mà, nhưng...” Giai Giai gãi gãi đầu: “Không phải cậu ghét làng giải trí sao?” Sở Dĩnh bật cười, có phần tự giễu: “Sự yêu ghét của mình từ lâu đã chẳng còn quan trọng nữa rồi, Giai Giai, mình đã không còn là đại tiểu thư nhà họ Sở nữa, mình không có lựa chọn, có thể có cơ hội như vậy, mình đã cảm thấy thượng đế rất nhân từ rồi. Thôi không nói những chuyện này nữa, người hôm nay mời cậu ăn cơm, không chừng, mấy ngày nữa Sở Dĩnh trở thành đại danh nổi tiếng, nghĩ mặt tốt, có thể vào Tinh Huy, là ước mơ tha thiết của biết bao người, vì chuyện tốt, cạ chén, về sau hai chúng ta có thể làm chung một công ty, đây là điều đáng ăn mừng nhá.”

Sở Dĩnh về nhà suy nghĩ hai ngày vẫn không biết phải nói với mẹ thế nào, nhưng Chu Tự Hàn lại làm việc rất nhanh chóng, năm ngày đã tìm thấy thận, hơn nữa rất phù hợp.

Cuộc giải phẫu chính thức là ngày mùng tám tháng chạp, Nhạc Thu Mạn trước khi vào phòng phẫu thuật còn nói với Sở Dĩnh: “Tiểu Dĩnh, chờ mẹ khỏi bệnh sẽ làm bánh mật cho con ăn.”

Bánh mật là món ăn Sở Dĩnh thích nhất khi còn bé, cũng là thứ Sở Dĩnh nhớ nhất mỗi dịp lễ tết đến, mẹ làm bánh mật rất ngon, nghe nói là bí quyết bà ngoại truyền cho, ăn thì ngon nhưng mất công, mấy năm nay, trong nhà xảy ra chuyện, mẹ thì bệnh nặng, đâu còn tâm tư mừng năm mới, Sở Dĩnh cũng không nhớ nổi, mấy năm nay đã trôi qua thế nào, nhưng mẹ cô vẫn nhớ, luôn luôn tâm niệm.

Sở Dĩnh ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật, trong lòng chua chát, lại không rõ là cảm giác gì, trên đời này chỉ còn lại mình cô và mẹ sống nương tựa vào nhau thôi.

Trợ lý Hứa ngồi cách đó không xa nhìn Sở Dĩnh, việc tìm thận thích hợp chính là trợ lý Hứa làm, anh vẫn không thể quên, cảm giác lần đầu nhìn thấy mẹ Sở Dĩnh, mặc dù có bệnh, nhưng không khó nhận thấy sự ung dung, khiến anh liên tưởng đến phu nhân Chu, đúng ra là còn hơn bà Chu một chút.

Hai mẹ con rất giống nhau, dáng dấp tính cách của Sở Dĩnh thừa hưởng từ mẹ, nhưng cũng không quá giống, ở Sở Dĩnh có chút gì đó xinh đẹp nhưng góc cạnh, trợ lý Hứa có thể hiểu được, vì sao Chu tổng lại phải tốn nhiều công sức và thủ đoạn đến có được Sở Dĩnh bên cạnh như thế.

Đàn ông phần lớn không kháng cự được vẻ đẹp quật cường này, tựa như bông hoa có gai, rất có tính khiêu chiến, nhưng mà công sức bỏ ra cũng có phần hơi quá, đến bệnh tình của mẹ người ta cũng quan tâm, đây không phải là phong cách của Chu tổng, rốt cuộc là anh muốn gì?

Trợ lý Hứa quét mắt qua Sở Dĩnh, lén lút nhìn khuôn mặt sạch sẽ không chút dấu vết hóa trang, tinh khiết mà vẫn xinh đẹp, liếc qua hành lang, trợ lý Hứa vội vàng đứng lên nói nhỏ với Sở Dĩnh đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật: “Sở tiểu thư, Chu tổng tới...”

Sở Dĩnh lại như không nghe thấy, chẳng hề động đậy, trợ lý Hứa tự nhủ đây chính là điểm khác biệt, những phụ nữ khác thấy Chu tổng lập tức vội vàng sán tới, người này lại chẳng coi Chu tổng ra gì, Chu tổng lại càng khó hiểu, đến mẹ người ta làm phẫu thuật cũng mò tới.

Trợ lý Hứa bỗng chốc có cảm giác rất vui vẻ, giống như thấy cảnh phục vụ cha mẹ vợ, không cần biết về sau thế nào, chỉ riêng chuyện thế này, bao năm bên cạnh Chu tổng anh chưa từng gặp qua.

Chào hỏi xong, trợ lý Hứa rất biết điều đi ra chỗ khác, Chu Tự Hàn ngồi xuống bên cạnh Sở Dĩnh giải thích: “Công ty có chút việc gấp cần xử lý, nên để cho trợ lý Hứa đến trước.”

Sở Dĩnh châm chọc: “Tôi không biết, quý công ty lại quan tâm tới nhân viên như vậy, đến người thân của nhân viên làm phẫu thuật, tổng giám đốc cũng đến hỏi thăm.”

Chu Tự Hàn lại cười: “Cô cứ xem như đây là phúc lợi của công ty cũng được.” Sở Dĩnh cúi đầu nhìn đồng hồ: “Chu tổng một ngày kiếm tiền tỷ, nếu an ủi xong rồi, không cần lãng phí thời gian quý báu ở đây.” Ý rõ ràng là rút nhanh lên, làm gì thì làm đi.

Chu Tự Hàn cũng có cảm giác mình bị coi thường, biết rõ Sở Dĩnh không nói được lời gì tốt lành, vẫn vội vàng xử lý mọi chuyện để sang đây với cô, chính anh cũng buồn bực, thế nào cái mồm miệng này, cộng với khuôn mặt lạnh lùng kia lại khiến anh thấy thuận mắt đến mức cô có xỏ xiên gì cũng có thể bỏ qua.

Chu Tự Hàn cúi thấp đầu nói thầm bên tai cô: “Tôi ở đây vì cô không được sao?” Sở Dĩnh chẳng chút cảm kích nhìn anh: “Không được, điều kiện chúng ta đã bàn xong, hợp đồng cũng ký rồi, phẫu thuật xong tôi sẽ đến Tinh Huy trình diện, hai chúng ta thanh toán xong xuôi, trừ công việc, tôi không muốn có bất kỳ dính dáng gì đến Chu tổng.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Tự Hàn sa sầm, cô gái này quả thật mềm không được cứng không xong dầu muối không vào, nhưng suy nghĩ lại, vẫn nở một nụ cười dễ chịu, dù sao người đang trong tay anh, anh cũng không tin cô có thể chạy thoát, lập tức rất có phong độ đứng dậy: “Vậy tôi về trước, có chuyện gì thì gọi điện nhé.”

Vừa đi mấy bước, đã nghe Sở Dĩnh gọi: “Chu tổng...” Chu Tự Hàn cũng có thể cảm giác được nhịp tim của mình đang đập dồn dập, chỉ tiếc

vừa dồn dập một chút đã nghe Sở Dĩnh nói: “Tôi muốn ở một mình với mẹ tôi.”

Chu Tự Hàn nhú mào, trước kia thật không biết, tính tình cô gái này lại cứng như thế, một chút mềm yếu của phụ nữ cũng không có, cứng rắn đến mức đàn ông không tìm thấy chỗ nào để thương tiếc.

Chu Tự Hàn cuối cùng không đưa trợ lý Hứa đi, cho dù Sở Dĩnh có nói gì, anh cũng sẽ không để cô một mình ở bệnh viện, cứ để cho trợ lý Hứa theo dõi từ xa, có gì cần, còn kịp thời trợ giúp.

Thời gian phẫu thuật của mẹ rất dài, Sở Dĩnh từng nói chuyện rất kỹ với y tá trưởng của mẹ, trước khi phẫu thuật bác sĩ đã nói: “Bất kỳ cuộc phẫu thuật nào cũng có tính nguy hiểm, hơn nữa là giải phẫu lớn như vậy, thay thận, cho dù có ghép thành công, trước kia xác suất sống cũng khá thấp, thay thận sau một năm tỉ lệ sống sót là 85%, năm năm còn 60%, 10 năm chỉ là 1%. Với sự phát triển của y học, việc thay thận có thể duy trì khoảng mười năm.

Nói cách khác, cho dù mẹ cô phẫu thuật thành công, cũng nhiều lắm là sống thêm mười năm, mười năm, cô và mẹ chỉ còn có mười năm, nghe thật dài, nhưng đối với Sở Dĩnh là quá ngắn.

Rốt cuộc đèn phòng giải phẫu cũng tắt, Sở Dĩnh vội vàng chạy tới, cô rất sợ, sợ đến mức tay chân lạnh ngắt, cả người đổ mồ hôi, cho đến khi nghe thấy bác sĩ nói cuộc phẫu thuật rất thành công, sự căng thẳng trong lòng mới như dây cung từ từ chùng xuống.

Cuộc phẫu thuật của Nhạc Thu Mạn tương đối thành công, câu đầu tiên bà nói khi tỉnh lại là “Tiểu Dĩnh, yên tâm, mẹ sẽ không bỏ lại con, không thể bỏ được.” Sở Dĩnh ngay lúc đó không thể nhin được nữa nước mắt tôn rơi, ghen ngào: “Đây là mẹ nói đấy nhé, không được thất hứa.”

Nhạc Thu Mạn lúc ấy nhẹ nhàng nhưng kiên định gặt đầu, khiến cho Giai Giai vừa chạy tới cũng cảm động khóc rầm rức.

Khôi phục hậu phẫu rất tốt, hai ngày sau ra phòng chăm sóc đặc biệt, bởi vì tiết xuân về sớm nên phải đẩy nhanh mùa sản phẩm mới, Âu Phi muốn đưa quảng cáo sản phẩm mới ra thị trường nước ngoài, Sở Dĩnh với tư cách là người mới của Tinh Huy, tham gia vào vòng tuyển chọn cuối cùng do chính tân tổng giám đốc Âu Phi là Hàn Chấn chủ trì.

Cứ nghĩ người lần trước Hàn Chấn lựa chọn không có quá nhiều hi vọng, vì vậy lúc Sở Dĩnh xuất hiện, anh rất vui mừng, kết quả tuyển chọn hoàn toàn không khó đoán thuộc về Sở Dĩnh.

John là người đại diện cho Tinh Huy dẫn Sở Dĩnh đến, ngoài Sở Dĩnh Tinh Huy còn có hai nghệ sĩ tham gia khác, một là người phát ngôn cũ của Âu Phi Trần Sunny, hai là Hứa Nhã Thi đã từng gặp qua trong tiệm thời trang.

So với Sở Dĩnh, hai người kia đều tương đối nổi tiếng, hơn nữa, ba người bọn họ đều từng là người tình của Chu Tự Hàn, thật rất châm chọc, trong thời gian 1 năm Sở Dĩnh có quan hệ với Chu Tự Hàn, danh bạn gái Chu Tự Hàn thuộc về Trần Sunny, so với Sở Dĩnh, Trần Sunny có địa vị vững chắc hơn, còn Hứa Nhã Thi là người được ưu ái mới của Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh cũng bắt đầu nghi ngờ có phải tất cả minh tinh lớn nhỏ của Tinh Huy đều dính dáng đến Chu Tự Hàn, cả Tinh Huy quả thật là hậu cung của Chu Tự Hàn, thật nghĩ mình là Hoàng đế cổ đại, có thể ba cung sáu viện, bảy mươi hai phi tần thay phiên nhau phục vụ.

Tuy là người mới vào công ty, nhưng Sở Dĩnh lại được đối xử quá mức đặc biệt, có thể để cho John vốn không mang theo người mới phải rat

ay, cũng cho thấy công ty coi trọng trình độ thế nào, tự nhiên cũng khiến Trần Sunny và Hứa Nhã Thi ghen tị bất mãn.

Hứa Nhã Thi liếc Sở Dĩnh một cái, quở trách cô trợ lý kiểu ném đá giấu tay: “Mượn quần áo kiểu gì đây, cả ngày chỉ biết quyến rũ đàn ông danh tiếng, cũng không soi mặt vào nước tiểu của mình mà xem, công việc thì làm không xong, cô muốn làm cái gì?” “Thì Hứa tiểu thư bảo tôi mượn của nhà này mà” cô trợ lý uất ức cãi lại.

Hứa Nhã Thi điên tiết ném quần áo lên người cô, trợ lý này có lẽ là người mới, uất ức, nước mắt lã chã, đây là chuyện thường gặp trong giới giải trí, người thành công tức lên bắt nạt trợ lý của mình mà thôi.

Sở Dĩnh coi như không nhìn thấy, để quần áo đã thay ra ở một bên, nói với John: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi về trước đây.” John sững sốt, vội vàng nói: “Hàn tổng của Âu Phi đã đặt phòng ở Cảnh Phúc Hiên, muốn mời cơm, tôi đã thay cô đồng ý rồi.”

Sở Dĩnh nhíu nhíu mày: “Có nhất thiết phải đi không?” John cũng là lần đầu gặp một người mới như vậy, đây là cơ hội khó có được, hơn nữa Hàn tổng là loại đàn ông kim Cương như thế, nếu câu được, sau này chẳng còn gì lo lắng, căn bản không ngờ là Sở Dĩnh sẽ từ chối, vì thế vô cùng kinh ngạc.

Trần Sunny đứng bên kia lắc lắc móng vô cùng phong tình đi tới: “John, anh thật là càng ngày càng không mở nổi mắt rồi, Sở tiểu thư là sợ Chu tổng của chúng ta ghen, Hàn tổng có tốt đến mấy cũng phải có thứ tự đến trước đến sau, suy nghĩ của Sở tiểu thư như vậy rất sáng suốt, đừng để thịt trong mâm còn chưa vào miệng, thịt trong nồi đã chạy mất, đúng không Sở tiểu thư?”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

John nhìn Sở Dĩnh, nói thật, hai mươi tám tuổi mới vào làng giải trí là quá muộn, thành công muộn không phải không có nhưng xác suất khá thấp, lúc Chu tổng giao nhiệm vụ cho anh dẫn Sở Dĩnh đi, John còn hơi miễn cưỡng, chỉ có điều Chu tổng đã mở lời vàng ngọc, anh cũng không thể từ chối, cũng nghe vài lời đồn đại, có thể nói là không phải chuyện nhỏ.

Mặc dù cuộc sống riêng của Chu tổng rất đặc sắc nhưng vẫn có điểm tốt, công tư rõ ràng, mặc dù Sở Dĩnh có quan hệ với Chu tổng thật, nhưng cũng không thấy được đặc biệt ưu đãi ở Tinh Huy, nếu Chu tổng là loại thấy phụ nữ mà quên tất cả, đâu còn có Tinh Huy ngày hôm nay, chỉ là trường hợp của Sở Dĩnh hơi phá lệ.

Mấy ngày nay John cũng không biết rõ rốt cuộc quan hệ giữa Chu tổng và Sở Dĩnh là cái gì, có lẽ là người tình. Thái độ của Sở Dĩnh không giống lắm, Chu tổng lại rất để ý, thấy thế nào mà như kiểu một bên thì lạnh nhạt, một bên cứ hừng hực, cái cô Sở Dĩnh này cũng có phần kỳ quái, điều kiện bên ngoài cũng tương đối khá, nhưng người mới xinh đẹp đâu có ít, có thể là có khí chất như cô không nhiều lắm, so với con át chủ bài Hứa Nhã Thi gần đây còn có phần đặc sắc hơn.

Trong làng giải trí ai cũng biết, xinh đẹp quan trọng, nhưng quan trọng hơn là khiến cho khán giả nhớ mình, Sở Dĩnh có sự đặc sắc đó, phong cách cộng với khuôn mặt có một nét đẹp cổ điển, anh có thể dẫn dắt nhưng cũng phải tính toán cho cô, người phát ngôn của Âu Phi không phải chỉ có một, sau khi kết thúc đợt quảng cáo, Sở Dĩnh có thể tiếp tục có được cái tiếp theo, thì không cần phải lo gì nữa, đây là đường tắt, hơn nữa John có thể

nhìn ra, vị Hàn tổng khó tính kia rất xem trọng Sở Dĩnh, cho nên buổi xã giao này không thể bỏ được.

“Sở tiểu thư là do tổng giám đốc Hàn lựa chọn, cô không đi thì không nể mặt mũi ông ấy.” Sở Dĩnh suy nghĩ một chút, gật đầu: “Vậy thì đi”. Vì Giai Giai đã lăn lộn nhiều năm trong ngành giải trí, cho nên Sở Dĩnh cũng biết chút quy tắc trong nghề này, nếu đã vào phải nhập gia tùy tục, cô không có lựa chọn khác, cũng không hơi đâu để ý đến sự chê cười mà đúng ra là ghen tị của Trần Sunny và Hứa Nhã Thi.

Hơn nữa, Sở Dĩnh có ấn tượng tốt với Hàn Chấn, không phải loại phú hào quần áo lụa là, càng không phải loại tiểu Vương phách lối thích gây rối, Hàn Chấn giống Chu Tự Hàn, có sự nho nhã từ trong xương tủy, khiến Sở Dĩnh không thể đánh đồng anh với loại đàn ông xấu xa, chỉ tiếc là bữa cơm này cuối cùng cũng không thành.

Xe của Sở Dĩnh và John vừa tới bên ngoài Cảnh Phúc Hiên thì điện thoại của Sở Dĩnh đổ chuông, vừa nhìn lướt qua cô không khỏi nhú mày, Chu Tự Hàn thật đáng ghét, thẳng tay đập máy, vừa vào trong phòng, lập tức điện thoại của John lại vang lên.

John vừa nhận, bên kia đã vọng đến giọng của Chu Tự Hàn: “Bảo Sở Dĩnh nghe điện thoại.” John nghi ngờ nhìn Sở Dĩnh một cái, đưa điện thoại cho cô: “Chu tổng tìm cô.” Sở Dĩnh không có ý muốn nghe: “Chuyện công việc anh cứ xử lý, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ sao dám không có chừng mực với sếp lớn.”

Bên kia Chu Tự Hàn nghe rất rõ ràng, cô gái này thật sự tính sẽ giữ khoảng cách với anh, mà không suy nghĩ, kể từ khi cô lên giường với anh, hai người sẽ thế nào, John hơi khó xử nói với Chu Tự Hàn: “Sở tiểu thư không nhận điện thoại.”

Chu Tự Hàn hừ một tiếng nói: “Lúc nào hai người về công ty?” John cúi đầu nhìn đồng hồ: “Hàn tổng mời Sở tiểu thư ăn cơm, chúng tôi đang ở Cảnh Phúc Hiên...” Còn chưa dứt lời Chu Tự Hàn đã chen ngang: “John, anh là người đại diện không phải má mì, cơm nước cái rắm gì, làm như nhân viên công ty chúng ta là gái tiếp rượu, đưa về công ty ngay cho tôi, trong vòng nửa giờ không thấy anh và Sở Dĩnh, anh không cần làm nữa...” Chu Tự Hàn tức vãi linh hồn, thiếu điều hộc máu, không ngờ mất bao công sức như thế, Hàn Chấn lại muốn hưởng lợi, đừng mơ.

John bị Chu Tự Hàn không đầu không cuối quở trách một trận xong, trong lòng thầm than đen đủi, bọn họ khôi phải gái bao rượu nhưng tiếp khách hàng ăn cơm, uống rượu, thậm chí hai bên tình nguyện lên giường với nhau cũng là chuyện thường, thế nào đến Sở Dĩnh lại khác rồi, chuyện này cũng thật khó xử, anh đã đồng ý với Hàn tổng rồi, cũng không thể vì một câu của Chu tổng mà thả chim bồ câu của nhà người ta đi.

Giọng Chu Tự Hàn không nhỏ, Sở Dĩnh cũng nghe thấy rõ ràng, không muốn John phải khó xử: “Anh ở đây một lát, tôi vào nói với Hàn tổng một tiếng.” Lúc này John mới thở phào nhẹ nhõm, thật sự nếu cứ bỏ bom Hàn tổng, sau này anh cũng đừng mong làm gì nữa.

Phục vụ dẫn Sở Dĩnh lên tầng hai, vừa đẩy cửa phòng vào, Hàn Chấn đã không nhìn được cười, cô thật sự không giống những người phụ nữ khác, vốn anh tưởng rằng, cho dù Sở Dĩnh không ra sức chau chuốt trước khi đến thì ít nhất cũng phải thay đổi quần áo, nhưng Sở Dĩnh mặc vô cùng đơn giản, thậm chí cả tóc cũng như lần trước, thả xõa đơn giản mang lại một vẻ đẹp hết sức thuần túy, đây cũng là nguyên nhân lúc đầu Hàn Chấn xem trọng cô, Sở Dĩnh có một vẻ đẹp tự nhiên, tựa như nữ hoàng tuyết, đẹp lạnh lùng, khiến anh cũng có phần bị mê hoặc.

Sở Dĩnh đi vào cũng không ngồi, mà khẽ cúi người thành khẩn nói: “Rất xin lỗi tổng giám đốc Hàn, tôi có chút việc gấp phải quay lại công ty

ngay, tôi đến để nói một tiếng với anh, nếu Hàn tổng không ngại, lần sau tôi xin phép được mời anh ăn cơm.”

Mặc dù tiếc nuối, nhưng Hàn Chấn vẫn tỏ ra rất phong độ: “Nếu Sở tiểu thư có việc gấp, không sao, vậy lần sau tôi sẽ chờ Sở tiểu thư mời.” Sở Dĩnh cười, thái độ của người đàn ông này khiến người ta rất thoải mái.

Sở Dĩnh và John vừa về tới tòa nhà Tinh Huy đã thấy trợ lý Hứa vô cùng lo lắng đứng chờ ở cửa thang máy, nhìn thấy bọn họ rõ ràng bày ra bộ mặt tức giận.

Trong lòng trợ lý Hứa tự nhủ, bà cô này mà không quay lại không biết Chu tổng sẽ còn phát hỏa đến thế nào nữa, tính khí Chu tổng tuy là không tốt lắm, nhưng bình thường cũng không mấy khi phát tác, ai ngờ hôm nay vừa nghe Sở Dĩnh ăn cơm cùng Hàn tổng của Âu Phủ, đã không kìm được lửa giận, gọi trợ lý Hứa vào mắng một trận té tát.

Đối với trợ lý Hứa, mấy chuyện oan uổng thế này chẳng kể hết, cũng sắp thành Đâu Nga rồi, chỉ e ngại nhất là, những chuyện như vậy sẽ thường xuyên xảy ra, Sở Dĩnh đã sớm nói rõ ràng không muốn dây dưa với Chu tổng, nhưng Chu tổng lại cố tình không quan tâm, một lòng một dạ muốn chiếm được cô.

Trợ lý Hứa cảm thấy, sự nhiệt tình của Chu tổng chẳng khác gì sốt cao, vì một Sở Dĩnh mà không có ý định tìm người phụ nữ nào khác, một người đàn ông trước đó không có thịt không vui, những ngày vừa rồi lại như đồ đệ Thanh giáo (sống sạch sẽ), trợ lý Hứa băn khoăn, Sở Dĩnh có sức quyến rũ lớn như vậy sao? Khiến cho Chu tổng cải tà quy chính, đừng nói anh, ngay cả Chu phu nhân mẹ Chu tổng cũng không tin nổi.

Trợ lý Hứa ném cho John một cái nhìn xem thường, trong bụng nghĩ, bình thường cơ trí là thế, sao lúc này lại vô ý vô tứ như vậy rồi nói với Sở

Dĩnh: “Sở tiểu thư, Chu tổng đang chờ cô ở trên.” Nói xong nhìn Sở Dĩnh với đôi mắt trông ngóng.

Nhớ tới việc anh đã giúp cô ở bệnh viện, Sở Dĩnh cũng không muốn làm khó anh, theo anh vào thang máy lên tầng trên cùng, Sở Dĩnh làm ở Tinh Huy hơn một năm, đây là lần đầu có vinh dự được tổng giám đốc cho gọi.

Sở Dĩnh biết Chu Tự Hàn chẳng có lòng dạ tốt lành gì, nhưng cô còn vô cùng ghê tởm anh, có quan hệ một năm với anh, Sở Dĩnh đến giờ vẫn cảm thấy ghê tởm, mặc kệ Chu Tự Hàn muốn làm gì, bây giờ cô cũng không muốn theo.

Sở Dĩnh vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc lá, Chu Tự Hàn đang ngồi ở bàn làm việc hút thuốc, ánh mắt nhìn cô thâm trầm.

Từ lúc đến Sở Dĩnh đứng ở ngay cửa không có ý định đi vào, vô cùng công thức mở miệng: “Chu tổng tìm tôi có chuyện gì không ạ?” Chu Tự Hàn dập tắt điếu thuốc đang cháy dở, đứng dậy đi tới, mở mồm nói lời chẳng ra sao: “Cô đi chọn gương mặt đại diện hay đi quyến rũ đàn ông?”

Sở Dĩnh cau mày nhìn hắn: “Tôi xin phép nhắc nhở Chu tổng, mặc dù tôi là nhân viên công ty anh, nhưng cũng có những quyền cơ bản của con người.” “Nhân quyền?” Chu Tự Hàn tức giận muốn phun trào, cô gái này không tự kiểm điểm bản thân lại còn nói cái gì mà nhân với chẳng quyền: “Đàn ông có thể vô duyên vô cớ mời cô ăn cơm à, chẳng qua là muốn đưa cô lên giường, cô đang giả ngốc hay thực sự coi trọng cái tên Tiểu Bạch Kiềm Hàn Chấn đó, hắn có thể cho cô cái gì thì tôi cũng cho được cái đấy, cái gì tôi không thể cho cô thì Hàn Chấn cũng đừng hòng, hắn đã kết hôn có vợ có con, cô định làm bồ nhí à?”

Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn chọc cho buồn cười, bộ dạng người đàn ông này cứ như ông chồng bắt gian tại trận, quên mất là cô chẳng là chó má gì

của anh.

Sở Dĩnh cười lạnh: “Chu tổng không cần phải suy nghĩ cho người khác, chỉ có anh thấy đàn bà lập tức muốn đưa lên giường, không phải tất cả đàn ông đều xấu xa như thế, còn nữa, tôi và Hàn tổng thế nào liên quan gì đến anh? Đây là chuyện riêng của tôi, từ khi nào trở thành phạm vi quản lý của Chu tổng thế?”

Chu Tự Hàn hít sâu vài cái, cô gái này quyết muốn tranh luận với mình, Chu Tự Hàn cũng biết, hôm nay là anh chuyện bé xé ra to, nhưng vừa nghĩ tới, Sở Dĩnh ở cạnh mình thì lạnh lùng lại cười nói ăn uống với người đàn ông khác, anh không kiềm chế nổi, hơn nữa, Sở Dĩnh cho là anh vì sao lại đưa cô vào Tinh Huy, không phải là gần quan được ban lộc thì sao, cô thì tốt rồi, mới vài ngày đã cảm dỗ đàn ông, thật sự coi Chu Tự Hàn anh đã chết?

Chu Tự Hàn cười âm trầm: “Sở Dĩnh, có phải cô đã quên rồi không, cô là nghệ sĩ của tôi, cuộc sống riêng của nghệ sĩ cũng nằm trong phạm vi quản lý, cuộc sống riêng của cô ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, lúc ký hợp đồng, cô không đọc kỹ các điều khoản sao, hơn nữa quan hệ với đàn ông cũng phải cẩn thận, cô là người mới của Tinh Huy, hình tượng được ấn định là ngọc nữ, không phải dân nữ, hiểu chưa?”

Gương mặt Sở Dĩnh cũng đỏ bừng như Chu Tự Hàn, rốt cuộc cô đã hiểu, vào Tinh Huy, Chu Tự Hàn nói cái gì thì là cái đó, cô căn bản không thể chống cự, nhưng ít ra cô có thể giữ mình, không để cho anh ta được như ý.

Nghĩ đến đây, Sở Dĩnh lại bình tĩnh, tranh cãi với Chu Tự Hàn chẳng có ý nghĩa gì: “Nếu Chu tổng đã nói vậy thì tôi biết rồi, về sau cứ theo sự sắp xếp của công ty, nếu Chu tổng không còn chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài.”

Thật ra thì Chu Tự Hàn cũng không muốn thành ra như vậy, anh cảm thấy, trước mặt Sở Dĩnh biểu hiện của anh vô cùng thất bại, đúng kiểu phàm phu tục tử, nếu cứ tiếp tục như vậy không thể đưa Sở Dĩnh ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ được.

Chu Tự Hàn phiền não nghĩ, làm sao mới có thể thu phục Sở Dĩnh, buổi tối chơi bài với Kiến Quốc vẫn canh cánh chuyện đó. Lòng không yên thua liên tục, cuối cùng đẩy bài ra đứng lên nói: “Không chơi nữa.”

Kiến Quốc cười xấu xa: “Mấy đồng chí có nhìn ra Chu tổng của chúng ta hôm nay rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng không, cô mình tinh bé bỏng hôm nọ đâu rồi, cậu thì hiểm gì, lần trước chơi bóng cậu còn đưa đi cùng đấy, hai người nóng hổi nhiệt tình, ngay trước mặt mấy anh thiếu chút nữa trực tiếp diễn cảnh khiêu dâm, đã ngán rồi à...”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Kiến Quốc ngồi bên cạnh Trần Bản cười ha ha: "Cậu đúng là cổ lỗ sĩ, thay đổi rồi, mình nghe nói công ty của anh Hàn vừa thu nạp một con nhóc, thấy bảo là người mới được Tinh Huy nâng đỡ, anh Hàn, anh vẫn chưa tóm được trong tầm tay hay là đã thu phục rồi mà cảm thấy không đủ sức, anh em đoán xem, có phải làm không được, không có tình thú..." Còn chưa nói xong, Chu Tự Hàn đã giơ tay cho hấn một cái tát: "Cút đi, nói lăng vớ vẩn".

Trần Bản bị đánh một cái, gãi gãi đầu, bình thường anh em cũng vẫn trêu chọc phụ nữ bên cạnh lão Chu, thậm chí còn đi sau nhặt lại chơi mấy vòng, không phải người yêu, cũng không phải vợ danh chính ngôn thuận, ai mà quan tâm, chẳng hiểu sao lúc này lại chọc vào lão Chu rồi.

Thấy mặt mũi Chu Tự Hàn cũng sa sầm, không dám đùa nữa, mấy ông vô cùng kinh ngạc, cũng hiểu ra, chuyện không giống nhau, bọn họ phải mở mắt một chút, đừng có rước họa vào thân, lão Chu này không hề dễ chọc.

Kiến Quốc đành hắng một cái, bỏ bài trong tay xuống, lại gần, bộ mặt ra vẻ tri âm, nghe ngóng: "Anh Hàn, bọn nó không hiểu chuyện, nói cho em xem, để ý thật hả?"

Thật ra Chu Tự Hàn cũng không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao, Sở Dĩnh càng không muốn gặp hấn, hấn lại càng không buông được, nghe anh em trêu chọc, Chu Tự Hàn thấy rất ngứa tai, tâm tình bất ổn, cũng không có

tâm trạng đùa cợt, đứng lên nói: "Mọi người tiếp tục, tôi về trước đây." Đẩy cửa đi ra.

Mấy anh em sững sốt một hồi, Kiến Quốc nói: "Thấy không, có vẻ như chuyện đang có tiến triển, mấy ông à lần sau có gặp, ăn nói cẩn thận một tí, đừng có lộn xộn như trước kia."

Chu Tự Hàn ra khỏi công ty, lái xe không chủ đích đến bệnh viện, anh biết tối nào Sở Dĩnh cũng ở bệnh viện, cô gái này cùng Sở Dĩnh trong trí nhớ của anh khác nhau hoàn toàn, Chu Tự Hàn nghĩ lại một Sở Dĩnh đã tâm, tầm thường, khiến anh chán ốm đó, anh hoài nghi liệu tiềm thức về thời gian đó có thực sự đúng hay không, một người phụ nữ hiểu chuyện, sẽ không thể như Sở Dĩnh được, lúc đó Sở Dĩnh tham lam, không hề biểu hiện chút nào ghen tuông, cô chỉ hận không thể tìm mọi cách moi hết tiền của anh, rồi vội vàng biến mất, anh chính là một thằng ngốc sờ sờ, để cho người phụ nữ này tính toán, tách khỏi mình lập tức không muốn dây dưa, thế là thế nào?

Chu Tự Hàn càng nghĩ càng không cam lòng, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi, điện thoại vừa đổ một tiếng chuông đã bị từ chối thẳng thừng, cứ gọi là bị từ chối.

Đã có điều kiện nên Sở Dĩnh để cho mẹ ở phòng bệnh riêng, phòng bên ngoài có giường, tối cô có thể ngủ lại, thật ra mẹ cô vẫn cầu nhàu: "Đi làm đủ mệt rồi, tối về nhà ngủ cho thoải mái, ở đây đã có người trông, con ở lại cũng không làm gì." Sở Dĩnh không nghe, Nhạc Thu Mạn cũng không có cách nào với cô con gái tính tình bướng bỉnh lại, đã quyết gì phải làm bằng được, mười đầu bò cũng không kéo lại.

Sở Dĩnh cũng chưa nói với mẹ việc thay đổi chỗ làm, muốn đợi mẹ xuất viện rồi từ từ nói, nằm ở giường phòng ngoài trần trọc không ngủ được, nghĩ đến việc Chu Tự Hàn dây dưa cảm thấy phiền chết đi được, cô

ký hợp đồng năm năm với Tinh Huy, trong vòng 5 năm chịu sự khống chế của Chu Tự Hàn, không biết lúc nào anh ta mới mất hứng với mình.

Đang mơ màng thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, liếc nhìn cái thẳng tay từ chối, cứ gọi là từ chối, thì nhận được tin nhắn, đọc qua thiếu mức tức chết, kẻ này trông thì đáng hoàng thế, thực chất chỉ là tên vô lại.

Tin nhắn của Chu Tự Hàn rất đơn giản: "Trong vòng mười phút cô không xuống, tôi sẽ đi thẳng lên." Sở Dĩnh vừa bước ra khỏi hành lang bệnh viện đã thấy chiếc Landrover hênh hoang của Chu Tự Hàn, cô chẳng thể nào tình nguyện mở cửa được, Chu Tự Hàn phải đẩy từ trong ra: "Lên xe"

Sở Dĩnh tức giận trợn mắt: "Chu Tự Hàn, anh cứ như kẹo kéo thế, khiến tôi bắt đầu thấy khinh bỉ rồi." Chu Tự Hàn cười ha ha: "Khinh bỉ thì khinh bỉ, bị phụ nữ khinh bỉ có cảm giác gì, tôi cũng chưa thử qua, đúng lúc thử một chút, cô có định lên xe không hay là để tôi nửa đêm lên thăm dì một chút." Sở Dĩnh sợ anh sẽ lên thật, đành ngồi lên xe, cửa vừa đóng, xe đã lao đi.

Sở Dĩnh cảm thấy người đàn ông này đúng là bị điên, bây giờ là mấy giờ rồi, hẳn còn ăn thịt nướng, cả nhà hàng đồ nướng to đùng chỉ có hai người, như phòng hóa trang, mà người đàn ông này lại yên tâm thoải mái ngồi ăn.

Lúc ăn uống xong đưa cô về đến viện cũng sắp ba giờ sáng, xe dừng lại, Sở Dĩnh không động đậy, ánh mắt lạnh lẽo của Chu Tự Hàn lóe sáng: "Thế nào, không nỡ xuống xe, hay là chúng ta đến nơi đó..." Sở Dĩnh cắt luôn lời nói nhảm tiếp theo của anh: "Không cần biết trước kia chúng ta có quan hệ gì, bây giờ cũng đã qua, anh không có thói quen ăn thứ đã ăn xong, tôi cũng thế, tôi tự biết mình không phải mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, không có sức quyến rũ khiến Chu tổng phải nhớ mãi không quên, thay vì lãng phí thời gian với tôi, anh nên tìm người khác thì nhanh hơn."

Tâm trạng Chu Tự Hàn đêm nay đang tốt bị mấy câu nói của Sở Dĩnh khiến cho sa sầm mặt mũi: "Sở Dĩnh cô muốn gì? Không lấy tiền, thế là muốn danh phận rồi, cô muốn gả cho tôi sao?"

Sở Dĩnh bình tĩnh nhìn anh thật lâu rồi bật cười, rất châm chọc, khiến Chu Tự Hàn có sự khó chịu không nói được thành lời, "Chu tổng, có phải anh đề cao mình quá không, nếu có muốn danh phận, tôi cũng không muốn với anh, anh nghĩ tôi ngu sao mà làm vợ anh, đời này tôi sẽ không nghĩ quẩn như vậy, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng, đàn ông đã nói phải giữ lời, đừng miễn cưỡng quẩn lấy phụ nữ làm gì." Nói xong đẩy cửa xe, vừa tính bước xuống thì bị Chu Tự Hàn tóm lại: "Sở Dĩnh, nếu muốn tôi buông tay, rất đơn giản, cô biết đấy, chỉ cần theo tôi một thời gian, không chừng tôi sẽ nhanh chóng buông cô ra."

Sở Dĩnh hất hăn ra, ánh mắt lạnh lùng: "Vô cùng xin lỗi, tôi không có hứng thú với anh." Đóng sầm cửa xe một cái rồi bỏ đi. Chu Tự Hàn cười ha ha, trong lòng thầm nghĩ, vậy thì chờ xem, không có người phụ nữ nào thoát khỏi tay anh, Sở Dĩnh cũng không ngoại lệ.

Sở Dĩnh chụp quảng cáo vô cùng thuận lợi, John nói đúng, đối với người mới, cảm giác trước ống kính của Sở Dĩnh rất tốt, rất ăn ảnh, hình ảnh Sở Dĩnh cao quý xinh đẹp còn có phần thần bí, quảng cáo rất thành công, trước tết âm lịch, tên tuổi Sở Dĩnh đã tỏa sáng thành ngôi sao mới chói lọi của Tinh Huy, các hợp đồng ký kết bay đến tới tấp, John cũng nhận mỗi cả tay.

Đối với một người mới mà nói, Sở Dĩnh là trường hợp may mắn hiếm thấy, nhờ đó mà giành được vị trí gương mặt đại diện của Âu Phi.

Lúc Nhạc Thu Mạn xuất viện, đã biết chuyện Sở Dĩnh vào làng giải trí, bà không nói gì, chỉ vuốt ve gương mặt con gái, dịu dàng hỏi: "Công việc có vất vả không?" Cho dù mẹ không nói gì, Sở Dĩnh cũng biết là mẹ cô không vui, mẹ cô từ trong xương tủy là người phụ nữ truyền thống, hơn

nữa được hun đúc từ một gia đình truyền thống. Cô bảo đảm với mẹ, khi hợp đồng năm năm kết thúc, cô sẽ lập tức rời bỏ, cho dù có ở trong cái vòng này cũng sẽ giữ mình trong sạch.

Tên tuổi Sở Dĩnh nhanh chóng bay xa, những tin đồn của cô cũng đến tới tấp, phần lớn đều đồn cô lên giường của Chu Tự Hàn và Hàn Chấn mới giành được vị trí gương mặt đại diện của Âu Phi, lời đồn như thật, như thế bọn họ tận mắt nhìn thấy cô trèo lên giường hai người kia.

Cá tính của Sở Dĩnh cũng khiến cô trở thành đối tượng bị xa lánh trong nhóm người mới ở Tinh Huy, Giai Giai từng khuyên cô, ít nhất ngoài mặt cũng đối phó, nhưng biết là khuyên chẳng được, Sở Dĩnh cứ như vậy, bao nhiêu năm nay không sửa đổi được, hơn nữa làng giải trí không phải chỗ cô muốn vào, John cũng không có cách nào, vì vậy bắt gặp những lời đồn đại vớ vẩn, Sở Dĩnh cũng chẳng cảm thấy gì, đã tham gia làng giải trí là khó tránh khỏi những điều này.

Hôm nay có một đạo diễn chọn vai, lúc nhận được lời mời, John vô cùng kích động, lượn lòng vòng quanh Sở Dĩnh vài lần: "Sở Dĩnh, là đạo diễn Lý Xuyên đấy! Cô có biết anh ta đã nâng bao nhiêu người thành ngôi sao lớn không, anh ta tự mình gửi thư mời tới, Sở Dĩnh, cơ hội này cô mà nắm được, thì có thể vững vàng ở trong giới này rồi, quá tuyệt vời."

Sở Dĩnh cũng nghe nói qua vị đạo diễn này, mẹ rất thích phim của anh ta, từng nói trong những thước phim đó có một sự cuốn hút kỳ lạ. Lần này phim mới của đạo diễn Lý Xuyên lấy bối cảnh Thượng Hải cũ, nói về sự hưng thịnh rồi suy tàn của người một đời gắn bó với bộ môn tuồng Côn Sơn, bảo cô đi thử vai nữ thứ hai, thực chất là bảo cô diễn vai chính, Sở Dĩnh cũng không lấy gì làm kích động.

Thái độ bình thản của Sở Dĩnh khiến John vô cùng bất mãn: "Sở Dĩnh, cô có thể phản ứng giống người bình thường một chút được không?" Tiếp

xúc đã lâu, Sở Dĩnh cảm thấy thật ra John rất đáng yêu, đàn ông hơn ba mươi tuổi, có lúc ngây thơ, có lúc lại cực kỳ lão luyện.

Sở Dĩnh nhìn lại mình một chút rồi đứng lên: "Không phải nói 10h sáng sao, bây giờ chín rưỡi rồi, có đi không?" John bỏ qua thái độ rồi rằm của Sở Dĩnh, vội vàng: "Đi, đi, đạo diễn lý tính tình rất cổ quái, nếu tới trễ, hậu quả rất khó lường."

Hai người vừa ra khỏi thang máy thì đụng phải đám người Chu Tự Hàn, từ lễ mừng năm mới đến giờ, Chu Tự Hàn liên tục ra ngoài, các hoạt động liên tiếp, cũng giúp Sở Dĩnh được nghỉ ngơi vài ngày.

Hôm kia Sở Dĩnh đọc được scandal của Chu Tự Hàn và một ngôi sao lớn trên báo, thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông này rốt cuộc cũng thả cô ra rồi, lúc này gặp mặt, Sở Dĩnh thật chỉ muốn làm như không nhìn thấy đi qua, nhưng Chu Tự Hàn lại hỏi John: "Hai người đi đâu?"

John cực kỳ kích động muốn báo cáo việc thử vai phim của đạo diễn Lý Xuyên, Chu Tự Hàn nhìn qua Sở Dĩnh, một tháng không gặp thật sự rất nhớ thương cô, nhưng cô gái này thật vô tình, ngay cả một cái liếc mắt cũng không buồn nhìn anh, cúi đầu giả bộ.

Vận đỏ của Sở Dĩnh thật tốt, cô đã bắt đầu quay thử phim rồi, lúc đầu anh không ngờ ảnh quảng cáo của cô lại đẹp đến thế, khiến anh hận không thể giấu người đi, Sở Dĩnh chính là diễn viên trời sinh, sự sinh động trước ống kính của cô thật bức người, đây chính là tư chất nghệ sĩ ẩn dấu trong cô.

Lý trí nói với Chu Tự Hàn, anh đã đào được bảo bối, đợi một thời gian nữa, không chừng Sở Dĩnh sẽ trở thành nhân vật chính của Tinh Huy, nhưng ở góc độ riêng tư mà nói, Chu Tự Hàn không muốn để cô lộ ra trước ánh mắt công chúng chút nào, cúi đầu nói với John đôi câu, nhìn Sở Dĩnh đăm đăm rồi mới đi vào thang máy.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tối thử vai phim của Lý Xuyên, ngoài Sở Dĩnh còn có Hứa Nhã Thi, Hứa Nhã Thi thành công chính là nhờ một bộ phim điện ảnh cổ trang và một bộ phim thần tượng truyền hình kinh điển, hướng hồ còn xuất thân chính quy, có ưu thế hơn Sở Dĩnh nhiều.

Hứa Nhã Thi lần đầu vào vai nữ thứ, vì nghĩ phim của Lý Xuyên liên tục chiến đấu trên các chiến trường màn ảnh lớn, cho nên rất coi trọng cơ hội lần này, Lý Xuyên nổi tiếng là người không nể tình trong giới giải trí, đừng tưởng có thể dựa vào quan hệ với ai, chỉ cần không vừa mắt ông, con trai Thiên Vương cũng đừng mong, thế cũng đủ hiểu chất lượng phim của ông ra sao.

Lúc Sở Dĩnh đến, đang thử vai nữ thứ, cho dù là vai phụ, nhưng cũng không ít minh tinh, danh tiếng của Hứa Nhã Thi cũng chưa là gì.

Vì còn một khoảng thời gian trống, Sở Dĩnh và John ngồi chờ phía sau, tuy là trường quay tạm thời, nhưng cũng tương đối hoành tráng, oang gia ngõ hẹp, lúc Sở Dĩnh đến cũng vừa đến phiên Hứa Nhã Thi.

Hứa Nhã Thi đến cùng một người đại diện chưa thấy bao giờ, nhân viên đưa cho các cô một bộ trang phục Côn Sơn để hóa trang, đừng nói những cái khác, riêng tay áo đã dài thườn thượt, Hứa Nhã Thi thử đi thử lại vẫn không ra bộ dạng gì, đừng nói đến tư thái mà đạo diễn Lý yêu cầu, soi gương bắt chước mấy lần, cũng không qua nổi.

Hứa Nhã Thi tốt nghiệp khoa diễn xuất, khả năng khiêu vũ ca hát đều tốt, nhưng hát tuồng Côn Sơn một từ cũng không biết, vốn nghĩ, mình

không đến thử vai nữ chính, không cần phải có những đồ chuyên nghiệp này, không ngờ nữ thứ cũng phải như vậy.

Hứa Nhã Thi tỏ ra lợi hại thì thầm: "Được rồi lên đi, chúng ta không ra dáng, người khác cũng không thể hơn, dù sao cũng chỉ là thử, sau này sẽ có người dạy bổ túc vài ngày là ổn, cái đạo diễn Lý muốn nhìn là hóa trang thôi."

Hứa Nhã Thi nhắm mắt đi vào, Lý Xuyên ngồi sau ống kính nhìn một hồi bắt đầu nói: "Xoay người, phát tay áo..." Hứa Nhã Thi làm sao biết mấy thứ này, hất mấy lần, cái tay áo dài ngoằng vẫn không giữ nổi ra.

Đạo diễn Lý đẩy ống kính ra nhíu mày nhìn cô: "Chỉ có việc phát tay áo cũng không làm được, làm sao diễn nổi vai của tôi, tiếp theo." Hứa Nhã Thi không ngờ lão Lý Xuyên này không nể chút mặt mũi nào như vậy, nói thế nào hôm nay cô đến cũng có chút danh tiếng, trách mắng cô như một người mới như vậy, nhất thời chờ người không thể xuống được, hơn nữa nhiều nghệ sĩ ngồi dưới nhìn cô cười, mặt đỏ bừng, xoắn toẹt một câu: "Đạo diễn Lý muốn tìm người chuyên nghiệp thì đến thẳng đoàn kịch Côn Sơn mà tìm."

Người đại diện đứng sau sân khấu toát mồ hôi, nghĩ bụng, người tính khí nóng nảy như Lý Xuyên, không hiểu sẽ phát tác thế nào, vội lén lút đưa mắt nhìn đạo diễn Lý, đặc tội Lý Xuyên, con đường chiến đấu trên các chiến trường màn ảnh lớn sau này cũng gập ghềnh rồi.

Lý Xuyên lại không nổi giận mà nói rất nghiêm túc: "Tôi không muốn diễn viên Côn Sơn, cô căn bản không nhập vai, diễn không bằng còn chó, cái tôi cần là linh hồn, linh hồn cô có hiểu không..."

Sở Dĩnh đương nhiên có lợi, lần đầu đối địch với Hứa Nhã Thi, hai người đều quang minh chính đại, Sở Dĩnh vừa xuất hiện đã nhận được hai quảng cáo của Âu Phi, trở thành người mới chạm tay có thể bỏng của công

ty, rất nhiều vụ đụng độ giữa hai người sau này, Sở Dĩnh đều được chọn, Hứa Nhã Thi đã sắp phát điên rồi, nếu cô giành vai diễn này, không chỉ thuận lợi tiến vào cuộc chiến trên màn ảnh lớn, ít nhất có thể hạ thấp Sở Dĩnh trong Tinh Huy, giọng điệu này thế nào cô cũng không nuốt trôi được.

Nhìn một lượt phía dưới, đúng lúc chạm phải ánh mắt Sở Dĩnh, thật ra thì ánh mắt cô không hề có ý cười nhạt, nhưng trong mắt Hứa Nhã Thi, ánh mắt Sở Dĩnh vô cùng lạnh nhạt khinh bỉ.

Hứa Nhã Thi đầu nóng lên lắm bầm một câu: "Chẳng qua là diễn trò, cũng không phải là thật, linh hồn cái gì, chẳng qua là những lời xã giao." Người đại diện tím mặt, bình thường Hứa Nhã Thi rất biết điều, không hiểu sao hôm nay như trúng tà.

Lý Xuyên nhú mày, cúi đầu nhìn lại lý lịch Hứa Nhã Thi: "Tôi đang nghi ngờ không hiểu cô làm sao tốt nghiệp được khoa diễn xuất, dám nói ra những lời không có chuẩn mực như vậy, hôm nay tôi sẽ thay mọi người dạy cô một khóa." Quay đầu nhìn lướt qua, chỉ tay về phía Sở Dĩnh: "Cô qua đây"

Sở Dĩnh hơi sửng sốt, John thì thảo: "Đạo diễn Lý chỉ cô đấy, cơ hội khó có được." Sở Dĩnh nghĩ ngợi một lúc rồi đi tới, đến gần, Lý Xuyên mới phát hiện đó không phải là nhân viên làm việc, vừa rồi nhìn hơi xa, Sở Dĩnh lại ăn mặc quá bình thường, ông cứ tưởng là nhân viên, lúc này nhìn thấy mặt cô, Lý Xuyên mới nhận ra, đó là người phát ngôn của Âu Phi mới nổi, cũng không ngờ, cô lại xinh đẹp như thế.

Lý Xuyên thì thầm nói vài động tác và bối cảnh muốn Sở Dĩnh biểu đạt, sau đó cho cô thay đồ hóa trang của Hứa Nhã Thi để lên sân khấu diễn.

Sở Dĩnh ngỡ ngàng, thù hận trước đây đã chồng chất, quan hệ giữa cô và Hứa Nhã Thi đã không ra gì, làm thế này, chẳng phải Hứa Nhã Thi càng hận cô hơn sao.

Lý Xuyên nhìn thấy cô do dự, không kiềm chế nổi: "Thế nào? Không hiểu?" John vội vàng cười nói: "Hiểu hiểu, đạo diễn Lý ngài yên tâm, Sở Dĩnh nhất định sẽ làm tốt." Nói xong lùi Sở Dĩnh ra sau sân khấu.

Hứa Nhã Thi hàm hừ cười đồ hóa trang trên người ra ném xuống đất, hung hăng nhìn Sở Dĩnh: "Cô thật có bản lĩnh, chỗ nào cũng có thể tung được cùng một chiêu."

Nhân viên làm việc vội vàng nhặt đồ hóa trang đưa cho Sở Dĩnh, Sở Dĩnh thờ ơ liếc qua Hứa Nhã Thi, không quan tâm tới người phụ nữ hẹp hòi này, mặc đồ, thu ống tay áo lại, vừa nhìn thấy Sở Dĩnh, John cũng sửng sốt, không ngờ Sở Dĩnh rất có dáng, vừa định hỏi, cô đã đi vào.

Đi đứng, xoay người, vung tay áo, ánh mắt lướt theo tay áo, như một sóng nước lay động, đẹp không gì tả xiết, Lý Xuyên cũng có chút kinh ngạc, cô gái trên sân khấu như thật sự có linh hồn, sinh động như thật khiến ông thất thần, cho đến khi Sở Dĩnh thu hồ lại ống tay áo, hoàn thành một loạt động tác, ông mới phục hồi tinh thần, im lặng một chút rồi vỗ tay: "Tốt, tốt lắm, chính là cô, người tôi muốn chính là cô."

John sửng sốt nửa ngày mới phục hồi, nhất thời vui mừng thiếu chút nhảy cẫng lên, chẳng đùa, nữ thứ trong phim của Lý Xuyên, đối với người chưa một lần đóng phim như SỞ dĩnh mà nói là một sự bắt đầu quá kỳ tích, bảo sao Chu tổng của họ đã thưởng thức trăm hoa vẫn không thể rời nổi Sở Dĩnh, cô thực sự là bảo bối, là một câu đố, vừa rồi cô biểu diễn trên sân khấu, John như lạc vào một cảnh giới khác.

Sau một hồi kích động, John vẫn không thể tin vào lỗ tai mình, vui vẻ chạy đến chỗ Lý Xuyên hỏi lại: "Cái đó, Lý đạo diễn, ý ông là muốn Sở Dĩnh đóng vai nữ thứ?"

Lý Xuyên nhìn anh một cái: "Không, không phải nữ thứ, tôi muốn cô ấy đóng nữ chính Thanh Liên, bộ phim này quả thật chính là chế tác riêng

cho cô ấy, ánh mắt của Chu tổng các anh càng ngày càng tốt, người mới như thế, có nhiều đến mấy, cũng tiết kiệm được khối so với một đồng cát lẫn vào ngọc.

John trợn ngược mắt, há hốc mồm lắp bắp: "Lý, đạo diễn Lý, ý của ngài là nữ, nữ, nữ...chính... Sở Dĩnh..." Lý Xuyên gật đầu: "Cô ấy rất ổn, tư thái, phong cách, cảm giác, linh tính, đều là thứ tôi muốn, ngày mai sẽ ký hợp đồng, một tháng sau chính thức bấm máy."

Trên đường trở về Tinh Huy, John vẫn cảm thấy như đang mơ, dừng đèn đỏ, còn liếc Sở Dĩnh qua gương chiếu hậu, cô như không hề vì chuyện được Lý Xuyên chọn làm vai chính mà có gì khác, với cái mác nữ chính được Lý Xuyên chỉ định, bất luận là danh tiếng hay thù lao đóng phim, Sở Dĩnh đều được lên cấp, tuy là n gười mới nhưng so với rất nhiều nghệ sĩ lão luyện khác, còn mạnh hơn nhiều, đây quả thực là chuyện đáng mừng phát điên, nhưng lúc này nét mặt cô lại có chút mệt mỏi, bộ dạng đó không phải chỉ là vẻ ngoài, mà là từ trong lòng toát lên.

John cũng biết qua chút hoàn cảnh gia đình Sở Dĩnh, nghĩ kỹ thì, mặc dù không phải xuất thân chính quy, nhưng Sở Dĩnh rất có bản lĩnh, người tốt nghiệp diễn xuất ở trường danh tiếng cũng ít có được, khuôn mặt xinh đẹp, phong cách cá tính, khả năng thích nghi cao, qua một thời gian nữa, John cảm thấy, cô nhất định sẽ trở thành một đại minh tinh lẫy lừng trong giới giải trí.

Anh chỉ không rõ sự nặng nề mệt mỏi này của cô từ đâu mà tới, có lúc nhìn nét mặt mất hồn của cô, John cảm thấy như một người già trong chiều hôm thăm thẳm, rõ ràng là một cô gái tươi trẻ xinh đẹp như thế.

Sở Dĩnh cảm thấy thật sự mệt mỏi, giới văn nghệ không phải con đường dễ đi, mọi nơi cảm thấy dưới ánh đèn sân khấu là minh tinh vinh quang, có biết sau lưng phải bỏ ra những gì, mấy ngày nay chạy sô hết hợp đồng này đến hợp đồng khác, mỗi ngày cô chỉ được ngủ bốn năm tiếng, hết

sức mệt mỏi, cô vừa bước vào đã muốn thoát ra: "John, nếu từ chối, thì sẽ có hậu quả gì?"

John sững sờ, lập tức nhìn cô bằng con mắt cảnh giác: "Có phải công ty khác lén lút liên lạc với cô không? Sở Dĩnh, Tinh Huy là công ty có thực lực nhất trong làng giải trí, có thể nói nếu làng giải trí là biển lớn, Tinh Huy chính là một con tàu vững mạnh, những chỗ khác chỉ là những chiếc thuyền nhỏ, có thể vào Tinh Huy là mơ ước của bao nhiêu người, cho nên, đừng có ngớ ngẩn, tiếp tục phát triển ở Tinh Huy, theo tình thế trước mắt, cô sẽ nhanh chóng trở thành một ngôi sao lớn."

Sở Dĩnh ấn huyệt thái dương đau đớn: "Tôi là muốn rút hẳn, tôi muốn sống nhưng ngày bình thường John ạ..." John ngạc nhiên, nghĩ trăm ngàn lý do, không ngờ là lý do này, nhưng nghĩ cho kỹ thì nếu người khác nói những lời này, John khẳng định đang làm trò, nhưng anh có thể nhận thấy, cô không thích làng giải trí, như bị ép buộc tiến vào con đường này.

"Mặc dù không có tiền lệ, nhưng nếu bây giờ hủy hợp đồng, cô sẽ mất một khoản tiền ketch sù, nếu hợp tác với công ty khác, thì công ty đó có thể đầu tư khoản này, nhưng nếu rút lui hẳn, cô sẽ phải chịu toàn bộ."

Sở Dĩnh thở dài: "Ý anh là trừ khi hợp đồng hết hạn, tôi không còn lựa chọn nào khác?" John rất nghiêm túc: "Không, còn một lựa chọn, chính là sự đồng ý Chu tổng, cả Tinh Huy đều là của Chu tổng, chỉ cần anh ấy gật đầu thì hợp đồng cũng không quan trọng."

Trong lòng Sở Dĩnh tự than, ban đầu là Chu Tự Hàn bắt cô vào Tinh Huy, mục đích của hẳn chính là muốn buộc cô vào với hẳn, thà rằng như vậy cũng còn hơn là xảy ra quan hệ với anh ta, cô thật sự cảm thấy ghê tởm.

Xe dừng trước một nhà hàng quen thuộc, Sở Dĩnh thò đầu ra cửa sổ liếc nhìn, cau mày: "Sao lại đến đây?" John thở dài: "Sở Dĩnh, cô có thể

không quan hệ gì với đồng nghiệp nhưng Chu tổng là ông chủ của Tinh Huy, nói trắng ra, là người có thể nâng cô lên, cũng có thể đạp cô xuống, cho nên, ít nhất ngoài mặt cũng nên giữ chút xã giao, lùi một bước, cho dù cô không nghĩ đến tiền đồ cũng nghĩ cho tôi một chút, đặc tội với ông chủ, tôi sao có thể giữ được việc mà nuôi sống gia đình."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sở Dĩnh đẩy cửa xe bước xuống, cuộc sống luôn có rất nhiều điều bất đắc dĩ cần thỏa hiệp, ai cũng vậy, cô cũng không ngoại lệ, cô đã không còn là đại tiểu thư nhà họ Sở muốn gì thì làm nấy nữa, cô giống mọi người, vật lộn trong mười tầng hồng trần, không thể tự thoát ra được.

Trong lòng Sở Dĩnh rất rõ ràng, kể từ lúc tiến vào làng giải trí đến giờ, có thể thuận lợi như vậy, ngoài vận số ra còn nhờ mối quan hệ với Chu Tự Hàn, không cần biết anh ta duy trì vì mục đích gì, ít nhất cũng giúp cô tránh được rất nhiều phiền toái, cạm bẫy, mặc dù mục đích của Chu Tự Hàn cũng xấu xa không kém, nhưng ít ra đến hiện tại, anh cũng không bức bách cô đi vào khuôn khổ một cách thô bạo, đây là chỗ đàn ông nhất của anh.

Ở đây là nhà hàng của nhà họ Chu, Sở Dĩnh vừa đi vào cửa chính, quản lý trực tiếp đã nghênh đón: "Sở tiểu thư mời đi lối này" Sở Dĩnh đi theo cô ta lên tầng.

Giây phút đẩy cửa phòng ra, Sở Dĩnh cũng không kiềm chế nổi xúc động, đập vào mắt là một đại dương xanh thẫm, màu xanh thanh lịch tao nhã phủ rộng đẹp rung động lòng người..

Forget me not, Sở Dĩnh cũng quên mất là mình thích nhất hoa Forget me not, trước kia cô không thích hoa, mẹ cô luôn nói chắc nhằm giới tính của cô, vừa nhìn thì là một tiểu cô nương xinh đẹp, thật ra bên trong là một tên nhóc con, lại không thích hoa.

Khi còn bé, trong nhà luôn ngập tràn các loại hoa, mẹ cô thích làm vườn, khi gia đình họ còn ở nhà tầng, mẹ cô chỉ trồng Quân tử Lan trên ban

công, sau đó khi họ có nhà riêng, mẹ cô bắt đầu chăm sóc một mảnh vườn nhỏ, đến cuối xuân, nhà cô có muôn nghìn sắc hoa lộng lẫy.

Mẹ cô trồng hoa tường vi trên hàng rào trắng, vào mùa hạ, những dây leo màu xanh nhạt xen lẫn mới những bông hoa hồng, lan theo bờ rào quấn lên xích đu màu trắng, một đứa rất thích xích đu như cô, trên người lúc nào cũng có hương tường vi thoang thoảng.

Bên trong nhà, mẹ cô lại thích Hoa nhài và Milan, sau đó chẳng biết từ đâu có thêm một bụi Nguyệt quế ở trong sân, đến mùa thu hương nguyệt quế lan tỏa, đứng rất xa vẫn ngửi thấy được.

Mẹ rất thích rủ cô chăm sóc hoa cỏ, nhưng Sở Dĩnh lại chẳng có hứng thú, bảo cô nhổ cỏ, phần lớn sẽ làm hỏng rễ hoa, bảo cô cắt xén chắc chắn sẽ trở thành một đồng lộn xộn, cuối cùng mẹ cô thở dài tức giận: "Con đúng là khắc tinh của hoa"

Đại khái vì lúc nhỏ ở nhà nhìn quen hoa hoa cỏ cỏ cho nên Sở Dĩnh không thích hoa như những cô gái khác, nhưng vì Lăng Chu, cô lại thích For get me not.

Lúc học lớp 12, bọn họ vì việc chọn trường đại học mà cãi nhau một trận, Sở Dĩnh không muốn rời khỏi cha mẹ, cô thích cái thành phố nhỏ yên bình này, cảm thấy đó mới là nhà mình, Lăng Chu lại muốn đến thành phố B, rất kiên quyết.

Lăng Chu giống như tất cả những người đàn ông khác, có mơ ước trọn đời muốn thực hiện, khi đó Lăng Chu muốn trở thành một kiến trúc sư, anh luôn nói: "Anh muốn đến từng góc ngách trên thế giới để rồi thiết kế ra một ngôi nhà có linh hồn Lăng Chu, sau đó cùng với Dĩnh Nhi mà anh yêu nhất ở đó, sinh con đẻ cái sinh sống qua ngày." Cho nên anh muốn đến thành phố B học, sau đó ra nước ngoài.

Sở Dĩnh rất thích Lăng Chu thời điểm đó, tuổi trẻ nồng cuồng nhưng vẫn có hoạch định cho tương lai, anh kiêu ngạo ra mặt, thật ra sau này nghĩ lại, Lăng Chu cũng là người đàn ông có tâm kế, theo một ý nghĩa nào đó, nói anh vì mục đích không chữa thủ đoạn cũng không oan.

Lăng Chu lên kế hoạch rõ ràng cho tương lai mười năm tới, trong kế hoạch này, có cả cuộc sống của Sở Dĩnh. Năm đó Sở Dĩnh không muốn đi thành phố B, anh rất tức giận, hai người gây gổ một trận, Sở Dĩnh cũng không khuất phục, cuối cùng Lăng Chu tặng cô một bó forget me not rồi ôm cô nói: "Người nước ngoài nói nếu giữ hoa for get me not bên mình, sẽ khắc người mình yêu trong tâm khảm, trọn đời không quên, Dĩnh Nhi em chính là for get me not của anh, sao anh có thể bỏ lại em."

Lúc ấy Sở Dĩnh bị làm cho cảm động rối tinh rối mù, ngoan ngoãn đi theo Lăng Chu đến thành phố B, từ đó về sau, loại hoa khiến Sở Dĩnh vui vẻ nhất là forget me not.

Lăng Chu mới tặng cô một bó, cô đã ngu quá chùng nhào vào lòng anh, hận không thể cùng anh đến chân trời góc biển, bây giờ Sở Dĩnh không khỏi hoảng hốt, cả một mảng lớn forget me not như vậy, phải khắc cốt ghi tâm thế nào đây.

"Có thích không? Từ giờ trở đi, những bông hoa này là của em, anh sẽ khiến chúng nở mãi không thôi." Chu Tự Hàn vẫn luôn đứng ở bên, anh bố trí tỉ mỉ những thứ này, chính là muốn lấy lòng Sở Dĩnh.

Để lấy được lòng Sở Dĩnh cũng chẳng dễ dàng, bởi vì không biết cô thích gì, không thích đồ trang sức, không thích túi ví, cái gì cũng không thích, anh hỏi John, John khó xử nói với anh, lần trước đi qua tiệm bán hoa, Sở Dĩnh nhìn chăm chăm bó forget me not rất lâu, chắc là thích cái này.

Chu Tự Hàn cũng yêu cầu mọi người bắt tay vào bố trí, forget me not là tốn một khoản tiền khổng lồ để vận chuyển hàng không về, thấy phản

ứng của Sở Dĩnh lúc này, Chu Tự Hàn cảm thấy vô cùng xứng đáng, anh chưa từng thấy Sở Dĩnh như thế bao giờ, lúc nhìn thấy đám hoa forget me not cô như bất động, nhưng ánh mắt ấy, vẻ mặt ấy, lại chứa đựng một sự dịu dàng, như thể đang chìm đắm trong một giấc mộng đẹp không muốn thoát ra.

Một Sở Dĩnh bình thường luôn xa cách ngàn dặm, hờ hững với mọi người, đột nhiên như được điểm thêm chút tình, trở nên có hồn, Chu Tự Hàn phát hiện, anh thật sự muốn ôm một Sở Dĩnh như vậy vào lòng mà yêu thương thật nhiều, một suy nghĩ bình thường như thế cũng khiến Chu Tự Hàn không khỏi cau mày.

Anh không phủ nhận những chuẩn bị công phu này chỉ là để cuối cùng Sở Dĩnh lên giường với anh, nhưng lúc này anh lại muốn hôn cô hơn, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, chẳng dễ dàng Sở Dĩnh mới mềm đi một chút, anh không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Sở Dĩnh như thế lúc này mới phát hiện ra Chu Tự hàn, nghiêng đầu nhìn anh, thật lâu mới nói: "Chu tổng thật hao tâm tốn sức, ngay cả loại hoa mà tôi thích cũng nghe ngóng ra, số lượng lớn như vậy, chắc không phải chỉ là muốn mời tôi ăn cơm không?"

Chu Tự Hàn cười lạnh: "Nếu Dĩnh nhi nhà ta muốn tiến triển thêm một bước, ta cũng không phản đối." Sở Dĩnh chột cau mày lạnh lùng: "Đừng có gọi tôi là Dĩnh nhi."

Chu Tự Hàn sững sờ, trong lòng nghĩ cô gái này tính khí thật tệ, nhưng hôm nay anh lại thích như vậy: "Được, được, không gọi là Dĩnh nhi, gọi là Sở Dĩnh, tôi chỉ muốn mời cô một bữa cơm ngon, cô cứ xem như ông chủ khao mình một bữa được không! Dù sao có thể giành được vai nữ chính của Lý Xuyên, cũng thật sự xem là lập công cho Tinh Huy. Nào, chúng ta ăn cơm thôi."

Hôm nay tâm tình Chu Tự Hàn hiển nhiên là tốt quá mức, món ăn bưng lên cũng không nhiều, nhưng món nào món nấy đều tinh xảo, mùi vị rất thơm ngon.

Sở Dĩnh cũng rất đói bụng, nửa đêm hôm qua mới về nhà, ăn vài miếng tạm lẫn ra ngủ, sáng sớm vừa quảng cáo, vừa quay phim thử, ăn tạm mấy cái bánh quy, dù sao cũng là ăn cơm, không ăn cũng uống, nên buồn bụng cũng ăn.

Chu Tự Hàn bật cười, Sở Dĩnh như vậy rất đáng yêu, lại có chút đau lòng, lần đầu tiên anh lại đau lòng vì một người phụ nữ, trên mặt cô có một quầng thâm nhàn nhạt, cô không thích trang điểm đậm, cho nên tinh thần tốt xấu thế nào đều dễ dàng nhìn ra.

Xem ra cô thực sự rất mệt: "Sở Dĩnh, nếu mệt quá, em có thể bỏ" Sở Dĩnh sửng sốt ngẩng đầu, có phần không tin nổi: "Ý anh là, anh đồng ý cho tôi rời khỏi công ty vô điều kiện?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Chu Tự Hàn lóe sáng, gật đầu một cái: "Đồng ý, điều kiện tiên quyết là em phải làm bạn gái của tôi."

"Bạn gái?" Sở Dĩnh bật cười to: "Chu Tự Hàn anh thật khô hài, van xin anh, đừng làm nhục hai chữ bạn gái này được không, anh biết thế nào gọi là bạn gái không?"

Bị Sở Dĩnh phản đối nhiều, Chu Tự Hàn cũng không còn cảm thấy sự châm chọc của cô khó lọt tai nữa, thờ ơ nói: "Vậy em giải thích giúp tôi, thế nào là bạn gái?"

Sở Dĩnh bỏ đũa, tựa lưng vào ghế mở miệng: "Bạn gái là nam nữ thích nhau, là nghiêm túc qua lại, lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết, nguyện bên nhau cả đời, mới có danh hiệu đó, Chu Tự Hàn, anh định nghĩa bạn gái là cái gì? Cùng anh lên giường, anh vui mừng thì dễ dành vài câu, mất

hứng thì quăng cho ít tiền đuổi đi, xin thứ lỗi cho tôi không tán thưởng, bạn gái như vậy, xin ngài thỉnh cao minh khác thì tốt hơn."

Chu Tự Hàn thật sự có suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Sở Dĩnh, em thật sự tin tưởng có chuyện một đời như vậy sao? Giữa nam nữ cho dù có thích nhau thật, có thể kiên trì cả đời dài như vậy? Có thể bảo đảm cả đời thủy chung không chán ghét nhau? Cái này không có khoa học, theo quan điểm khoa học, cho dù có tình yêu, nhiều lắm là kéo dài mười lăm tháng, cái cả đời của em từ đâu mà ra?"

Sở Dĩnh chợt cảm thấy mình và Chu Tự Hàn thật buồn cười, hai bọn họ lại có thể bình thản ngồi đây mà thảo luận về tình yêu, Sở Dĩnh biết trong từ điển của Chu Tự Hàn không có hai chữ tình yêu này, có thì chỉ là dục vọng, để lấy được dục vọng, những hành động hiện tại của hắn mới xấu xa như thế.

Có lẽ bởi vì không có, cả đời này Chu Tự Hàn cũng không hiểu nổi thế nào là tình yêu, nhưng cô đã từng trải qua, mặc dù cuối cùng bị ruồng bỏ, nhưng thật sự là cô đã trải qua, cho nên cô tin vào tình yêu, cô tin là trong cuộc đời này, cho dù không kiên trì đến cùng, vẫn tin có tình yêu vĩnh cửu, nhưng cô không cần thiết phải thảo luận những thứ này với Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh cầm khăn ăn lau khóe miệng rồi đứng lên: "Cơm đã ăn rồi, tôi có thể đi được chưa? Buổi chiều còn có hai quảng cáo phải quay." Chu Tự Hàn nhìn cô: "Em vẫn chưa trả lời tôi." Sở Dĩnh cầm túi đi đến cửa mới quay lại nói: "Chu tổng thứ cho tôi mạo phạm, tình yêu không thuộc về loại người như anh." Chu Tự Hàn gần như lập tức hỏi lại: "Vậy còn em?" Sở Dĩnh cười nhạt, không trả lời, xoay người bỏ đi.

Chu Tự Hàn cảm giác, nụ cười ấy của Sở Dĩnh có chút chua chát, anh cúi đầu mở video John vừa gửi vào điện thoại, là đoạn quay thử của Sở Dĩnh, con mắt của Lý Xuyên thật sự rất độc đáo, Sở Dĩnh trên sân khấu

như được tiếp thêm linh hồn, thứ tình đó, cảm hứng đó, những động tác xoay người, vung tay áo, cái ngoảnh đầu nhìn lại, thực sự tao nhã có một không hai.

Chu Tự Hàn biết, khi hoàn thành bộ phim này, Sở Dĩnh sẽ trở nên nổi tiếng, vang dậy đất trời, tâm tình anh có chút phức tạp, anh vẫn muốn lấy lòng cô nhưng hình như có chút không giống như trước.

Chu Tự Hàn nghĩ lại những điều Sở Dĩnh vừa nói: "Nghiêm túc qua lại, lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết, cả đời yêu thương..." Lúc cô nói những lời này, vẻ mặt đó... khiến Chu Tự Hàn rung động, vô cùng chắc chắn, đến mức khiến anh nóng chảy, bắt đầu nghĩ liệu cô đã từng có người đàn ông như vậy trong quá khứ, lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết muốn làm bạn với cô cả đời sao?

Ý nghĩ này vừa lóe ra khỏi đầu, khuôn mặt lạnh lùng của Chu Tự Hàn nháy mắt trở nên âm trầm, tốt nhất là không có, nếu có, anh sẽ phải biết một chút...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 15

c cầm kịch bản trong tay, Sở Dĩnh lại có hứng thú với vai diễn, Lý Xuyên quả thật là danh bất hư truyền, Sở Dĩnh dành được vai Thanh Liên này, là nhân vật trung tâm duy nhất của kịch bản, cả cốt truyện đều xoay quanh cuộc sống của cô, nam chính, nữ hai, nữ ba, chẳng qua là phối hợp để tạo nên nhân vật Thanh Liên.

Thanh Liên là diễn viên Côn Khúc (tuồng Côn Sơn) nổi tiếng, năm đó mang theo một gánh hát đến Đại Thượng Hải, chỉ với vở Mẫu Đơn Đình mà nổi tiếng khắp nơi, làm cho thế lực khắp nơi nhảy vào tranh đoạt, có quân phiệt, xã hội đen, ông trùm thương giới, Thanh Liên lại luôn bảo vệ tình cảm của mình với thanh mai trúc mã cùng lớn lên là Lưu Văn

Hai người đã từng cùng nhau trải qua gian khổ, cùng bị đối, cùng học cùng đùa, để nuôi sống cả già lẫn trẻ trong gánh hát mà cùng đến Đại Thượng Hải, sau khi gánh hát thành danh, Lưu Văn sinh ra e ngại với các thế lực tranh đoạt Thanh Liên khắp nơi, cuối cùng đã rời bỏ Thanh Liên lựa chọn em gái cô là Thanh Đường, còn thông đồng với ông trùm thương giới à Sở Lập Nhân lừa Thanh Liên ra ngoài biệt thự để cưỡng hiếp. Thanh Liên thất vọng, ở sau công viên Kinh Mộng lớn nhất Thượng Hải đã giương súng bắn chết tên đàn ông phụ lòng Văn Sinh, sau đó tự sát, đúng như cái tên Thanh Liên của cô, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nếu không phải vì yêu, Thanh Liên sẽ là một diễn viên một đời nổi tiếng, nhưng cô đã dùng máu mình để nói cho mọi người sự kiên định của mình.

Sở Dĩnh bị câu chuyện làm lay động, chính xác mà nói, bị chính nhân vật Thanh Liên rung động, mặt khác cô cảm thấy, mình và Thanh Liên có

sự đồng điệu về tâm hồn, họ giống nhau ở trái tim tinh khiết, nhưng giữa cuộc sống xô bồ mà bị vấy bẩn, thật bất đắc dĩ, thật uồn, nhưng cô không cực đoan như Thanh Liên thôi, cô không có dũng khí như cô ấy, nói trắng ra, cô là một người phụ nữ thế tục sợ chết.

Sau nghi thức mở máy, Thời gian ngủ của Sở Dĩnh đã ít càng ít hơn, Lý Xuyên là đạo diễn tương đối nghiêm túc, cảnh nào không hài lòng, có khi sẽ quay đi quay lại cả ngày, thậm chí cả đêm, cho đến khi ông hài lòng mới thôi, có lúc tức giận còn mắng chửi, Sở Dĩnh bị ông mắng đã man nhất, cũng không thể khác được, cô là nhân vật chính duy nhất, 70-80% cảnh quay đều là của cô, rất nhiều đặc tả, Lý Xuyên yêu cầu phải lột tả được cảm xúc, đối với một người không được huấn luyện chính quy như Sở Dĩnh, nói chung là khó, vài lần không được, Lý Xuyên liền nổi điên mắng mỏ, vẫn chưa là gì, còn bị những diễn viên khác gây khó khăn.

Lúc Chu Tự Hàn đến xem, vừa đến đoạn Sở Dĩnh chia tay với Văn Sinh. Văn Sinh là do nam tài tử rất có thực lực Tôn Tiểu Bằng thủ vai, vốn đã bất mãn vì Sở Dĩnh là người mới, hơn nữa Sở Dĩnh lại còn không bằng những người mới khác, ngày đầu tiên gặp ngoài chào hỏi ra chẳng còn biểu hiện gì khác, Tôn Tiểu Bằng mời cô đi uống rượu cũng bị từ chối, không nể mặt mũi anh đương nhiên anh cũng không phối hợp với cô.

Không những không phối hợp mà có lúc còn cố ý gây khó khăn cho cô, Sở Dĩnh cũng không ngu, có thể nhận thấy Tôn Tiểu Bằng chơi mình, hơn nữa, đúng là oan gia ngõ hẹp, kể từ lúc Nhã Thi bị Lý Xuyên loại, Trần San Ny cũng tranh vào vai nữ hai, ân oán giữa Sở Dĩnh và Trần San Ny còn sâu hơn Nhã Thi, chưa nói đến Chu Tự Hàn, còn vụ đại diện phát ngôn của Âu Phi, giữa hai người đã có hiềm khích, trong bộ Thanh Liên này, Sở Dĩnh đắc tội với hai người, có thể thấy, cảm xúc của cô khó mà nảy sinh được.

Hôm nay là cảnh Văn Sinh và Thanh Liên chia tay trong mưa, dưới màn mưa, Thanh Liên bày tỏ tâm ý với Văn Sinh, một trái tim rực lửa trong

mưa lạnh, Văn Sinh có chút cảm động, hai người ôm nhau trong mưa, sau đó Văn Sinh nghĩ đến nhân vật lớn đã theo đuổi Thanh Liên mấy năm liền đây cô ngã xuống đất, xoay người bỏ đi, Thanh Liên một mình ngồi dưới mưa rất lâu mới đứng lên.

Cảnh quay này khó ở chỗ lạnh, bây giờ mới vào táng ba, nhiệt độ luôn tầm 6,7 độ, Sở Dĩnh chỉ mặc một chiếc sườn xám mỏng, không đứng trong mưa cũng đã lạnh run rồi, huồng hồ lại còn đang phun mưa nhân tạo, cộng thêm Tôn Tiểu Bằng không hề phối hợp, một cảnh quay cả nửa ngày chưa xong.

Lúc Chu Tự Hàn đến, môi Sở Dĩnh đã tím bầm, nhưng vẫn cắn răng kiên trì, dáng dấp nhỏ bé như vậy khiến Chu Tự Hàn vô cùng đau lòng, cô gái này bị hành hạ như vậy cũng không thốt lời nào.

Chu Tự Hàn biết, chờ Sở Dĩnh nhờ anh giúp đỡ, chắc đến lúc chết cũng không, nhưng anh tức không chịu được, tức Sở Dĩnh, giận cả chính mình, tức vì Sở Dĩnh tính tình cứng nhắc, nhưng lại giận chính mình hơn, thế nào vừa đến chỗ Sở Dĩnh, tự nhiên lòng lại mềm như phụ nữ vậy, nhưng anh không thể đứng nhìn người khác bắt nạt Sở Dĩnh, cô là người phụ nữ của anh, mặc kệ cô có thừa nhận hay không, vui hay không, anh quyết định chuyện này đã là ván đóng thuyền, bắt nạt người của Chu Tự Hàn hẳn, mẹ nó chán sống rồi.

Sắc mặt Chu Tự Hàn tối sầm nhìn chăm chăm vào máy quay, xe tưới nước từ trên xối xả phun vào người Sở Dĩnh, khiến cho cả bộ sườn xám đều dính chặt vào người, đường cong lộ ra hấp dẫn nhưng nét mặt của cô khiến người ta không thể nghĩ được cái gì khác, nét mặt đau buồn như vậy, giống như màn mưa này đều là nước mắt cô.

Vì lạnh nên khi mưa rơi xuống, xung quanh cô có một tầng sương mù, càng khiến cho cảnh này đẹp và thê lương vô cùng, cắt... rồi cuộc Lý Xuyên cũng hài lòng thốt lên một tiếng.

Chu Tự Hàn cầm cái chân trong tay John đi đến choàng lấy Sở Dĩnh ôm vào lòng, động tác không chút e dè này của anh đừng nói là đám diễn viên ngay cả Lý Xuyên cũng phải sửng sốt, mặc dù cũng đã nghe đến scandal của Sở Dĩnh với Chu tổng của Tinh Huy và Hàn Tổng của Âu Phi, nhưng cũng không quá để ý, scandal trong làng giải trí thật thật giả giả, chả biết thế nào, Lý Xuyên nghĩ rằng có lẽ đây là chiêu lăng xê của Tinh Huy, cũng không phải chuyện gì mới lạ, nhưng Chủ tịch tự thân đến trường quay, thật đúng là chuyện xưa nay chưa từng có, hơn nữa nhìn hành động của anh, không có ý định che giấu, nghĩa là khẳng định với mọi người, Sở Dĩnh là người của anh.

Lý Xuyên không khỏi nhìn Tôn Tiểu Bằng một cái, khoe miệng hãnh giật giật, tất nhiên cũng đã nghe scandal của Sở Dĩnh với Chu tổng Tinh Huy, nhưng scandal của Chu tổng với nữ diễn viên nhiều lắm, biết ai là thật, mà có thật, cũng được dăm bữa, chưa thấy ai lâu dài, vì thế anh mới dám mượn cơ hội gây khó khăn cho Sở Dĩnh, lúc này thấy hành động của Chu Tự Hàn không khỏi chột dạ.

Trở lại khu nghỉ ngơi, người đại diện của anh cũng khẽ trách móc: "Vừa rồi tôi đã nhắc nhở cậu, cần gì làm khó Sở Dĩnh, một cảnh quay, làm đi làm lại đến mười lần, Sở Dĩnh là người mới, nhưng Chu tổng đứng sau lưng cô ta không thể đắc tội, nếu Chu tổng cố tình gây khó khăn, chén cơm này của chúng ta coi như vỡ."

Tôn Tiểu Bằng nói: "Ai gây khó khăn cho cô ta, cô ta đội mưa tôi cũng phải chịu, cô ta bị lạnh tôi không lạnh chắc?" Người đại diện của anh lại nói: "Cái này giống nhau à, bên trong cậu còn một bồ đồ giữ ấm không thấm nước đấy..." Tôn Tiểu Bằng không lên tiếng, trong lòng cũng có chút hối hận, không phải vì nghe Trần San Ny xúi giục, anh cũng không cần phải làm khó một người mới làm gì.

Trần San Ny đến bên cạnh anh ngồi xuống nhỏ nhẹ cười nói: "Thế nào? Đường đường là một ngôi sao lớn lại sợ một người mới như Sở Dĩnh

sao, anh chẳng phải hiểu rõ, trông hành động của Chu tổng có vẻ dọa người thế chứ thực ra hai người họ không có gì, chỉ là để lãng xê thôi."

Tôn Tiểu Bằng hừ một cái: "Sunny, tôi không phải đầu óc con nít, đừng có xiên xẹo cả những chuyện này, lãng xê có đến lượt tổng giám đốc Tinh Huy phải tự đi lấy lòng không, bây giờ tôi mới nghĩ ra, cô là muốn tranh đoạt với Sở Dĩnh, muốn lợi dụng tôi nhờ chường ngại vật cho cô."

Trần Sunny cười ha ha: "Anh Tôn nói gì thế, tôi đâu có tranh đoạt gì với ai" Nói xong, ghé sát vào tai anh đổi giọng điệu mềm mại hấp dẫn: "Tối nay đến chỗ em nhé."

Tôn Tiểu Bằng cười ha ha đứng lên, trong lòng nghĩ, Trần Sunny này thật tưởng mình là ai, cô ta không biết người khác quay vòng bao nhiêu lần rồi, vẫn nghĩ mình đắt giá, thực ra đã nhàu nát, Tôn Tiểu Bằng anh cũng không phải là phế phẩm mà phải động đến cô ta, mắt liếc qua Sở Dĩnh đang được Chu Tự Hàn ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu, vừa rồi chẳng qua mình mềm lòng mới tha cho cô, nếu không có mà giày vò đến tối, con nhóc này chắc vào thẳng bệnh viện, mặc dù mình là người khởi xướng, nhưng cũng sợ Chu Tự Hàn gây cản trở nên đành giả bộ đến quan tâm.

Sở Dĩnh thật sự bị đông cứng rồi, cái lạnh thấu vào xương tủy, cô sắp mất hết cảm giác, vì từ nhỏ lớn lên ở phương nam, đối với cái rét của phương bắc, Sở Dĩnh vẫn không thích ứng nổi, cho nên lúc đi học đại học, cô tuyệt đối không nghĩ đến thành phố B, nhưng lúc đó Lăng Chu nói: "Thành phố B tuyệt đối không lạnh, nếu có lạnh cũng không sợ, đã có anh rồi."

Cơ thể Lăng Chu luôn rất ấm áp, bàn tay to ấm, cho dù lúc lạnh nhất cũng vẫn khô ráo ấm nóng, Sở Dĩnh thì ngược lại, vừa vào thu, tay chân đã bắt đầu lạnh, lúc hai người đi với nhau, Lăng Chu đều sẽ ôm cô, nhét tay cô vào bụng, cởi giày tất để chà xát đôi chân lạnh lẽo của cô

Khi đó cô luôn nói: "Lăng Chu, anh là lò lửa của riêng em." Lăng Chu cười: "Là lò lửa tuyệt đối tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường, nhưng nếu Dĩnh nhi nhà ta mà hôn một cái, năng lượng sẽ gia tăng gấp bội..." Sau đó hôn cô tới tấp khiến hai người khó mà dứt nhau ra.

Sự ấm áp ấy lúc đó Sở Dĩnh không cảm thấy, đến khi mất đi, cô mới biết, mình lại nhớ nhiều đến vậy, cho nên lúc Chu Tự Hàn ôm cô vào lòng, rất giống với cái ấm áp kia, khiến cô lưu luyến không muốn rời, dù chỉ một lát cũng được nên cô nhắm mắt lại, mặc cho Chu Tự Hàn xoa xoa bàn tay lạnh lẽo của mình, không cả buồn nhúc nhích.

Khó có lúc Sở Dĩnh lại dịu dàng ngoan ngoãn như thế, khiến Chu Tự Hàn càng thương đến tận xương tủy, chưa có lúc nào, anh lại mềm lòng như vậy, mềm như muốn tan ra đến mức trong lòng sinh ra một ý tưởng kỳ quái là cứ ôm nàng như vậy, cả đời cũng không buông.

John cũng không muốn quấy rầy ông chủ khó khăn lắm mới có được giai nhân trong lòng, nhưng anh thực sự cảm thấy Sở Dĩnh không bình thường, từ này đến giờ, hai mắt cô nhắm tịt, không hề có ý định mở ra, cô đã bị cảm mấy ngày rồi, lúc đến trường quay đã hơi sốt, vì không muốn làm trễ nải lịch quay mà cố gắng, hôm nay lại dầm mưa như vậy, trong cái rét tháng ba năm nay, nhiệt độ cực thấp, đúng là họa vô đơn chí.

Nhìn thấy lúc này Sở Dĩnh khép nép trong lòng Chu Tự Hàn, John cảm thấy nhất định là nằm mơ, không thể có thật, vì vậy mới nhắc nhở: "ừm, Chu tổng, Sở Dĩnh sáng nay hơi sốt, bây giờ có khi nào nặng hơn rồi không?"

Lúc này Chu Tự Hàn mới tỉnh táo lại, đưa tay áp lên mặt cô, sợ hết hồn, trừ đôi tay lạnh lẽo, khuôn mặt cô nóng muốn bỏng, cau mày ôm Sở Dĩnh đứng dậy, đi thẳng về xe mình.

John sững sốt đuổi theo nói: "Chu tổng, vẫn còn cảnh quay..." Chu Tự Hàn trừng mắt liếc anh: "Mọi người như vậy, còn quay cái rắm gì, trợ lý Hứa đi nói với đạo diễn Lý một tiếng, để Sở Dĩnh quay sau.." Nói xong ôm Sở Dĩnh ngồi vào xe.

Lúc Tôn Tiểu Bằng chạy lại, xe của Chu Tự Hàn đã ra khỏi trường quay, anh vội vàng nghe ngóng từ trợ lý Hứa: "Anh Từ, Chu tổng và Sở Dĩnh là...?"

Trợ lý Hứa nhìn hẩn một cái, không mặn không nhạt buông một câu: "Thế này còn chưa hiểu rõ?" Chỉ câu nói này khiến cho lòng Tôn Tiểu Bằng trở nên lạnh lẽo...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Sở Dĩnh được Chu Tự Hàn ôm vào lòng, trong lúc mơ màng cảm giác Lăng Chu đang ôm mình, sự ấm áp đó càng làm cô thêm mơ hồ, không phân biệt nổi cũng không muốn phân biệt, cô tham lam không muốn rời vòng ôm này, cô quá lạnh, quá mệt mỏi, để cho cô nghỉ ngơi chút đi, chốc lát là tốt rồi.

Một lát của Sở Dĩnh kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh lại nắng ban mai đã chiếu vào cửa sổ, nhìn quanh một chút lại nhắm mắt, nhất thời không nghĩ ra được đây là đâu, phòng ngủ bố trí tương đối có phong cách, một mặt cửa kính sát đất, tấm rèm dày bạch được vén gọn hai bên, chỉ buồng lớp lụa mỏng, đập vào mắt là hồ nước xanh thẳm, dưới cái nắng ban mai ánh lên làn nước vào tận trong cửa sổ, lặn tẩn một màu vàng nhạt trên sàn nhà, rất ấm áp. Nơi này rất đẹp, đẹp đến mức không thật.

Lăng Chu từng nói nhìn cô rất giống gái Giang Nam, trong xương tủy cũng là cô gái phương Bắc, tính tình cứng rắn nhưng Sở Dĩnh thích nước, thích mặt hồ xanh biếc phẳng lặng như gương.

Lăng Chu đã từng hứa hẹn, đến lúc bọn họ đi trăng mật sẽ đi New Zealand, vì nơi đó có nhiều hồ nhất, mở mắt ra là có thể nhìn thấy hồ, khi đó bọn họ đã tính rất nhiều chuyện cho tương lai, nhưng rốt cuộc một chuyện cũng không thực hiện được, cho nên kế hoạch này cũng đổ bể, tình yêu cũng là thứ dễ dàng mất đi nhất.

Sở Dĩnh ngồi dậy, trên người là một chiếc áo tắm đàn ông rộng, mềm mại, phẳng phất mùi vị rất quen thuộc, là nước hoa On Ice mùa hè số lượng

có hạn, trừ mùi nước hoa còn có mùi thuốc lá thoang thoảng, đây chắc chắn là thuộc về Chu Tự Hàn.

Chu Tự Hàn? Sở Dĩnh tỉnh cả người, day trán cẩn thận suy nghĩ, không thể nhớ nổi, chỉ nhớ hôm qua ở trường quay bị dầm mưa, cô lạnh đến mức sắp mất hết cảm giác, cũng không biết phải quay đi quay lại bao lần, cuối cùng đạo diễn kêu cắt, cô cũng không nhớ rõ, có ai đó ôm mình vào lòng, vòng tay rất ấm áp, rất quen thuộc, vòm ngực ấm áp ấy lẽ nào là Chu Tự Hàn...

Lúc Chu Tự Hàn đẩy cửa bước vào, Sở Dĩnh theo bản năng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, chỉ trong chốc lát mà ánh nắng ban mai đã bị ánh sáng gay gắt thay thế, xuyên qua cửa sổ chiếu lên người Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh đột nhiên cảm thấy, hóa ra người đàn ông này lại cao lớn đến thế.

Sở Dĩnh nheo mắt, không biết có phải vì ánh nắng không, Sở Dĩnh cảm giác mơ hồ nhìn thấy sự ấm áp không thể nào thuộc về Chu Tự Hàn.

Chu Tự Hàn cầm một chiếc khay màu bạc trong tay, bên trên là trứng opla, sandwich, còn một bát cháo trắng, anh mặc 1 bộ đồ rất bình thường, quần tây vàng nhạt, áo sơ mi trắng, vừa vận động xong, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, với một Chu Tự Hàn như vậy, Sở Dĩnh rất xa lạ, xa lạ như thể chưa từng biết anh, Chu Tự Hàn như vậy vừa đẹp trai, ôn hòa lại tỏa sáng.

Chu Tự Hàn trong trí nhớ của Sở Dĩnh, là một tên đàn ông ngựa đực, âm mưu, xảo trá, bá đạo, thiếu đạo đức, khác hẳn Chu Tự Hàn lúc này, khiến Sở Dĩnh có phần hoa mắt.

Chu Tự Hàn đặt cái khay lên tủ đầu giường, tự nhiên đưa tay sờ trán Sở Dĩnh: "Cũng may thể chất em không kém, truyền nước, ngủ một giấc đã tốt lên một nửa, trước tiên dậy ăn sáng đã, nghỉ ngơi thêm 2 ngày nữa chắc là ổn."

Sở Dĩnh sững sờ nhìn anh thật lâu, hỏi lại: "Đây là đâu vậy?" Chu Tự Hàn cười, cũng không trả lời ngay, mà sờ sờ mặt cô: "Sở Dĩnh, em tốt nhất đừng dùng sức với tôi, cũng dưỡng bệnh cho tốt đã rồi hãy nói, đây là đâu không quan trọng, quan trọng là em cần nghỉ ngơi, em quá mệt mỏi, bác sĩ nói em bị suy nhược cộng thêm cảm lạnh, thiếu chút nữa là viêm phổi, tổ làm phim thì yên tâm, tôi đã nói qua, các cảnh quay của em cũng sắp xong rồi, còn mấy cảnh nữa tôi đã bảo Lý Xuyên chuyển đến cuối cuối, em cứ ở đây nghỉ ngơi mấy ngày thật tốt."

Ánh mắt Sở Dĩnh lấp lánh: "Chu Tự Hàn, cho dù tôi nhận sự chăm sóc của anh cũng không có nghĩa là tôi đồng ý với anh cái gì." Chu Tự Hàn cảm thấy, cô gái này vô cùng không đáng yêu, anh đã làm đến thế rồi, cô có cần thiết phải nói với anh những lời rành rẽ cái gì có cái gì không như thế không.

Nhưng cứ nghĩ tới tới qua, cô ôm anh, cái miệng xinh lắm rằm gọi anh, tim anh cũng không thể cứng rắn nổi.

Thật ra hôm qua Sở Dĩnh rất mơ hồ, lơ mơ đến mức Chu Tự Hàn ôm cô ra khỏi bệnh viện, về đến biệt thự cũng không tỉnh lại.

Ngày hôm qua Sở Dĩnh rất đáng yêu, Chu Tự Hàn ôm cô đến biệt thự, định để người GV tắm cho cô cũng không được, cô cứ ôm chặt lấy anh, như một con nhóc nũng nịu, cứ ôm anh lắm bầm nói rất nhiều, thì thầm nhưng rất nhanh, anh cố gắng nghe thật cẩn thận cũng không nghe ra cái gì, mơ mơ hồ hồ như đang gọi tên anh.

Lúc ấy Chu Tự Hàn tim đập loạn xạ, đã nói anh không nhìn lầm, trong lòng Sở Dĩnh vẫn có anh, tục ngữ nói chẳng sai, nhất dạ phu thê bách nhật ân (một ngày chồng vợ, ân nghĩa trăm ngày), anh và Sở Dĩnh đâu chỉ dừng lại ở một ngày, trước kia anh thả cô đi, vì không biết cô lại tốt đẹp đến thế, bây giờ anh thích chết đi được, cho nên cô nhất định phải là của anh.

Chu Tự Hàn nhận định là Sở Dĩnh thích anh, trong lòng cũng có chút thỏa mãn, tâm trạng cũng tốt lên, đối với hành động vừa tỉnh lại đã vạch rõ ranh giới của Sở Dĩnh, cũng đại lượng bỏ qua.

Chu Tự Hàn nghĩ bụng, cô gái này thích kiểu cách, rõ ràng trong lòng thích mà miệng nhất định không thừa nhận, anh theo cô cũng không sao, phụ nữ đều thích cưng chiều, hơn nữa Sở Dĩnh của anh, anh thích bộ dáng không hề ươn ẹo này của cô.

Nghĩ đến những điều này, thái độ Chu Tự Hàn trở nên nhã nhặn: "Được, được, tôi biết rồi, em là nhân viên của tôi, tôi là ông chủ, hai chúng ta rõ ràng..." Nói ra những lời này, Chu Tự Hàn cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Sở Dĩnh chẳng có chiêu nào với Chu Tự Hàn, người đàn ông này nếu muốn chơi xỏ lá cô, thì cô không thể ứng phó nổi, huống hồ hôm nay cô còn nợ anh ta.

Bất luận thế nào trước tiên cần phải có sức rời khỏi đây đã rồi tính, Sở Dĩnh xuống khỏi giường rửa mặt, chợt nhớ ra quần áo của mình là ai thay, không phải Chu Tự Hàn chứ. Suy nghĩ một chút lại lắc đầu, bảo Chu Tự Hàn phục vụ phụ nữ, quả thật là ngày tận thế.

Sở Dĩnh không ăn sáng trong phòng ngủ, cô không quen ở chỗ ngủ có mùi thức ăn, trước kia Giai Giai luôn chê cô có nhiều tật xấu, đúng là không phải tầng lớp bình dân, thật ra thì Sở Dĩnh hi vọng nhất là có thể giống Giai Giai, có một gia đình ấp áp với cha mẹ, thứ hạnh phúc bình thường này đối với cô lại là một loại xa xỉ.

Trước đây Sở Dĩnh cũng từng nghe đến biệt thự của Chu Tự Hàn ở ngoại ô, ở đây có thể xem là nhà chính thức của anh ta, bởi vì ở đây, Chu Tự Hàn hoàn toàn trong trạng thái thả lỏng.

Nơi này thiết kế độc đáo, tinh xảo nhưng lấy thoải mái là điều kiện tiên quyết, không gian rất đẹp, bên cạnh một hồ nhân tạo, bên kia hồ là sân Golf nổi tiếng của thành phố B, cỏ xanh như nệm, trời xanh mây trắng chiếu xuống mặt hồ, khiến nơi này như một bức tranh phong cảnh.

Chu Tự Hàn có vẻ có tất cả những thứ mà người đời mơ ước, có tiền, có quyền có thế, có năng lực, nhưng không thể không nói, anh rất biếthowngtr thụ cuộc sống, trừ phụ nữ, những phương diện khác, anh là người đàn ông rất có phẩm chất, cho nên mới khiến phụ nữ chạy theo như vẹt, nhưng cô thì sẽ không trở thành một trong số đó.

Sở Dĩnh đặt dao đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn lướt qua Chu Tự Hàn ở phía đối diện, vẫn không khỏi tò mò hỏi một câu: "Đây là anh làm?" Chu Tự Hàn cười khẩy: "Làm sao có thể, đây là do người giúp việc nấu."

Sở Dĩnh gật đầu, cũng biết Chu Tự Hàn không phải mẫu người đàn ông biết nấu nướng, đối với tài nấu nướng, Sở Dĩnh cũng là kẻ ngu ngốc, từ nhỏ đến lớn, cũng không bước chân vào phòngbếp, trước kia là mẹ, mẹ nấu ăn rất tuyệt vời, sau đó trong nhà có người GV, sau đó lại lên bắc học, bên cạnh có một Lãng Chu không gì không làm được.

Bây giờ nghĩ lại, Lãng Chu khi đó nói rất đúng, cô còn có thể đi đâu tìm được một Lãng Chu thứ hai, "Suy nghĩ gì, mất hồn thế?" Giọng Chu Tự Hàn kéo hồn Sở Dĩnh trở về.

Sở Dĩnh nhìn đồng hồ đeo tay hỏi: "Quần áo của tôi đâu?" Mặt Chu Tự Hàn sầm xuống: "Em nghĩ xem" Sở Dĩnh đứng lên nói: "Cho dù ông chủ có thương cảm với nhân viên, tôi cũng thấy đỡ rồi, không muốn làm trẻ nãi đoàn làm phim, Thanh Liên phải quay theo thời tiết, thời gian gấp rồi, tôi phải trở về trường quay.

Tâm trạng tốt lành của Chu Tự Hàn chớp mắt biến mất, cô gái này thật không biết tốt xấu, cho nên cứng rắn cảnh cáo cô: "Sở Dĩnh, đừng có ý vào

việc bây giờ tôi thích em mà làm quá, Chu Tự Hàn tôi không có nhiều kiên nhẫn để chơi với em đâu."

Sở Dĩnh bật cười, đây mới là Chu Tự hàn, sự dịu dàng thăm thiết vừa rồi chỉ là giả tạo: "Chu tổng, có phải có được phụ nữ quá dễ dàng, tình sử quá huy hoàng, khiến ngài mất đi sức phán đoán rồi, tôi nhớ, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi không có thời gian chơi đùa với đường đường Chu đại tổng ngài, ban đầu chúng ta đã thỏa thuận rõ, tôi đến Tinh Huy để thực hiện cam kết, không bao gồm gì khác, thiết nghĩ Chu tổng không thiếu gì phụ nữ, nên đừng có lãng phí thời gian với tôi."

Lời nói của Sở Dĩnh vô cùng chặt chẽ, làm mặt Chu Tự Hàn đỏ bừng rất khó coi, anh giật lấy cánh tay cô lạnh lùng nói: " Sở Dĩnh, tôi nói lại lần nữa, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, cô xác định không định ở bên tôi? Tôi cho cô thêm một cơ hội..." Sở Dĩnh cau mày hất thẳng anh ra: "Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có quan hệ gì với anh."

Ánh mắt Chu Tự Hàn gần như muốn phun ra lửa: "Không ư. Sở Dĩnh, chắc chưa quên chúng ta đã ở bên nhau hơn 1 năm chứ."

Sở Dĩnh nhìn hẩn châm chọc: "Chu tổng, không cần tôi phải nhắc nhở ngài, nếu tính như vậy, ngài không biết có bao nhiêu phụ nữ, trong một năm đó, ngài đồng thời có mấy người phụ nữ, tôi nhớ ngài rõ hơn tôi, chẳng qua tôi chỉ là kẻ lấp chỗ trống, ngài hứng lên thì gọi tới, xong việc thì đuổi đi, ngài trả tiền, tôi phục vụ ngủ, chỉ là một cuộc giao dịch, tôi vẫn nhớ, cuối cùng Chu tổng quăng tôi mất dạng như một cái khăn rách, tôi đối với Chu tổng, thậm chí không bằng một bộ quần áo, đời này, Chu tổng ngài không diễn được vai tình thánh, cho nên đừng uổng phí thời gian với tôi, tôi có thể kiên quyết tỏ thái độ, đời này, đời sau, tôi đều không muốn dây dưa gì đến ngài."

Mặt Chu Tự Hàn xanh mét, Sở Dĩnh đã đi vào thay quần áo đi ra, đi thẳng phía cửa chính, Chu Tự Hàn tức nổ phổi, âm trầm mở miệng: "Sở

Dĩnh, hôm nay cô dám bước ra khỏi cánh cửa này, tôi với cô không còn quan hệ gì nữa, cô có thể tưởng tượng được, Chu Tự Hàn tôi, nói được là làm được."

Sở Dĩnh ngay cả đầu cũng không quay lại, đi thẳng ra cửa, thể hiện rõ ước gì chỉ cần một dao chặt đứt quan hệ với Chu Tự Hàn.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Người phụ nữ này kiêu ngạo không có giới hạn rồi, cô thật sự cho rằng giới giải trí tốt như vậy sao, nếu không phải có anh che chở cho cô, sao có thể thuận buồm xuôi gió như vậy, xem ra nên dạy dỗ Sở Dĩnh thật tốt, nếu không cô vĩnh viễn cũng không học ngoan.

Chu Tự Hàn cầm điện thoại gọi tới: "Kiến Quốc, hôm trước cậu nói cục phó Cục Văn Hóa cái gì kia, muốn ăn bữa cơm với Sở Dĩnh có phải hay không?"

Sáng sớm, Kiến Quốc còn chưa tỉnh ngủ hẳn, hôm qua uống hơi nhiều, vào lúc này đầu còn mịt mờ, nửa ngày sau mới phản ứng được, Chu Tự Hàn đang nói cái gì.

Nhắc tới chuyện này thật là có chút phiền toái, nghề này của bọn họ, cơ quan quản lý trên đỉnh đầu chính là Cục Văn Hóa, thật ra thì bằng bối cảnh của mấy người bọn họ, đúng là không có nhìn mọi việc trong mắt, chỉ là không muốn gây phiền toái, cũng không phải là chuyện lớn gì, là đàn ông ai không thích gái đẹp chứ, hơn nữa trong ngành giải trí, đừng nói mời một ngôi sao ăn cơm xã giao, thật sự làm chút gì cũng không kì lạ, cục phó Lưu này là một lão già, không biết làm sao lại coi trọng Sở Dĩnh rồi, nếu là người khác, cũng một câu nói chuyện, ăn cơm uống rượu hưởng thụ cũng không có gì, nhưng Sở Dĩnh là ai chứ, mấy anh rõ ràng trong lòng lắm, đó là quả tim của Chu lão đại, vì một Sở Dĩnh này thật sự đã hao hết tâm tư, cũng không biết có cách thu vào tay hay không.

Ngày đó Kiến Quốc mới thử nói ra, gương mặt Chu Tự Hàn đó liền rớt xuống, cái gắt ngay trước mặt mấy người bọn họ, lời nói vô cùng khó nghe: "Kiến Quốc nếu cậu là Quy Công dẫn mối, mình không ngăn cản, muốn có suy nghĩ cấm sừng cho lão tử, tiểu tử cậu chán sống rồi."

Trần Bân vội cười hắc hắc hoà giải: "VẬY nói làm sao, Kiến Quốc cũng chỉ nói đùa thôi, sao lão đại lại nóng nảy như vậy, thật ra thì nói một cách thẳng thừng, chính là chuyện ăn bữa cơm mà thôi, tìm người khác cũng giống vậy." Chuyện như vậy mới coi là qua đi.

Sau đó, Kiến Quốc lầm bầm với Trần Bân: "Trước kia chính là để cho mấy người tình đang mặn nồng với lão đại ra ngoài xã giao, cũng không thấy như thế nào, làm sao tới Sở Dĩnh này lại khác biệt." Trần Bân nói: "Được rồi, còn chưa nhìn ra hả! Sở Dĩnh này chính là khối thuốc nổ, không thể đụng vào, cậu nên nghĩ biện pháp khác đi!"

Kiến Quốc cũng biết, Chu Tự Hàn xem trọng Sở Dĩnh, anh cũng không muốn tìm phiền toái, nhưng cục phó kia lén lút nói với anh, cục trưởng mới điều tới lại coi trọng Sở Dĩnh rồi, người ta cũng không đùa.

Kế hoạch nâng cấp hội sở Ôn Tuyền kia của Kiến Quốc đang gặp khó khăn, hôm nay còn đang chờ công văn phê chuẩn, không thể đắc tội được, lại nói, Chu Tự Hàn -Tinh Huy rất kiêu ngạo, cũng sắp xếp người khác trông nom, không phải chỉ ăn bữa cơm sao, cũng không thiếu đi khối thịt nào, nhưng Chu Tự Hàn ngăn cản, anh cũng không dám nói tiếp, đang vất óc tìm mưu kế khác đấy, ai ngờ đột nhiên Chu Tự Hàn lại đổi ý, không cần biết bởi vì sao, dù sao vấn đề đã được giải quyết ngay trước mắt .

Kiến Quốc lập tức tỉnh, còn có chút không tin hỏi thêm một câu: "Hàn ca, cậu nói thật chứ? Đừng để đến lúc đó động đến tâm can của cậu, cậu sẽ trách mắng người anh em này đó!"

Chu Tự Hàn nhíu mày nói: " Không phải cậu nói chỉ ăn bữa cơm sao, cậu còn dẫn đo gì, còn muốn mình dạy cho cậu hả?" Chu Tự Hàn rất sáng khoái, trong lòng của Kiến Quốc có chút tê dại: "Việc đó, cậu nên nói rõ cho anh em hiểu chứ! Người khác dẫn đo đều tốt, Sở Dĩnh này không phải là không giống nhau sao?"

Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Mình muốn cho cô ấy hiểu rõ ràng, không có mình che chở sẽ có hậu quả gì, nổi nóng với mình cái gì chứ, mình bị cô ấy sai khiến một lần là đủ rồi."

Quảng điện thoại xuống, Kiến Quốc thiếu chút nữa không có cười phá lên, không cần phải nói, rất rõ ràng là ở Sở Dĩnh kinh ngạc ở nơi đó rồi, chỉ là Sở Dĩnh cũng thật có chút kiêu ngạo hơi quá, Kiến Quốc suy nghĩ, Chu lão đại muốn mượn lí do này để kích thích tính tình của Sở Dĩnh, mặc dù nói ra miệng, nhưng cũng không thể làm ra chuyện thật, thật ra thì lần đầu ăn cơm, cũng không thể làm chuyện gì, lại nói, còn có mình và Trần Bân cũng ở đấy.

Nghĩ đến chỗ này, vội vang gọi điện thoại cho lão Lưu: " Cục phó Lưu, tôi là Kiến Quốc, chuyện ông nói kia làm được, tối mai, anh em tôi bày bữa tiệc vây cá, ông phải đến dự!"

Bên kia cục phó Lưu nói: "Có tổ chức tiệc hay không không quan trọng, Sở Dĩnh phải làm như thế nào?"

Kiến Quốc nói: " Cục phó Lưu giao phó chuyện này, tôi còn có thể không hiểu sao? Gần đây cô ấy đang đóng phim điện ảnh, không dễ gì có được giờ rảnh sáng mai, tôi đây không vội vàng gọi điện thoại cho ông sao, ông yên tâm, cô ấy nhất định đến."

Đế điện thoại di động xuống, Kiến Quốc không khỏi suy nghĩ, người cục trưởng mới tới này không biết là thần thánh phương nào, nghe Lưu lão đầu nói vẫn chưa tới 30, còn trẻ như vậy đã làm đến cấp bậc cục trưởng,

thật không được rồi, đoán trừ năng lực ở bên ngoài ra, bối cảnh trong nhà cũng không thể khinh thường.

Hôm đó Sở Dĩnh liên lạc người đại diện Jhon trở về studio, thời điểm Jhon nhận được điện thoại của cô, trong lòng còn buồn bực, hôm qua Chu tổng dùng sức mạnh ôm Sở Dĩnh đi, anh còn tưởng rằng không có mấy ngày thì không về được đâu, đoàn làm phim bên này cũng đã chào hỏi tốt rồi, không ngờ mới một đêm, Sở Dĩnh đã chạy về tới.

Jhon này sớm thói quen thích nghe bát quái, có chút không nhin được lửa bát quái hừng hực trong lòng, lửa gạt nghe ngóng mấy câu, cũng không nghe ngóng ra cái gì, Sở Dĩnh còn làm ra dáng vẻ bình tĩnh, giống như cô ấy và Chu tổng căn bản không quen biết, làm cho Jhon cũng có chút không sờ được bát quái.

Truyện chỉ được post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Nhận được điện thoại của trợ lí Từ gọi tới, thì càng mơ hồ hơn, tuy Jhon là người đại diện của Sở Dĩnh, nhưng anh cũng là người của Tinh Huy, lần trước bởi vì ăn bữa cơm cùng Hàn tổng của Âu Phi, để cho Chu tổng không có lỗi mũi trách mắng một bữa, Jhon còn có thể không hiểu sao, phàm là bữa tiệc xã giao, có thể từ chối liên từ chối, điều bộ của Chu tổng hôm qua kia, rốt cuộc hai người cũng có chút tiến triển, thế nào hôm nay lại thay đổi.

Để an toàn, Jhon còn cẩn thận hỏi một câu: "Cậu chắc chắn để cho Sở Dĩnh đến bữa tiệc tối mai chứ? Lão Từ, tôi cũng không phải là người ngoài, cậu nói với tôi một câu thật lòng đi, chuyện này là thật hay giả? Đừng để đến lúc đó Sở Dĩnh đi, Chu tổng nơi đó lại mắng tôi không ngừng."

Trợ lí Từ nhỏ giọng nói: "Nói thật với anh, chuyện này tôi cũng không nói rõ được, bữa tiệc là Chu tổng tự mình giao phó xuống, tính tình của Sở Dĩnh đó quá cứng rắn, lúc không có chuyện gì làm thì anh cũng khuyên

nhủ một chút, mềm một chút, chúng ta đều tốt, gay gắt với Chu tổng như vậy, ai cũng muốn yên tĩnh." Jhon nói trong lòng: tôi khuyên? Chu tổng cũng không có cách gây khó dễ cho Sở Dĩnh, tôi có thể khuyên mới là lạ.

Jhon đi về tới nhìn chăm chăm Sở Dĩnh trên đài, hôm nay diễn ở bên trong phòng, chụp đoạn dạo chơi trong công viên gặp phải kinh sợ ở trên sân khấu, còn mời Triệu Phân Phương ở đoàn kịch Côn Khúc tiếng tăm đích thân tới chỉ đạo, thời gian eo hẹp, Sở Dĩnh chỉ học được nửa ngày, liền đi quay phim, cho dù mới học nửa ngày, lại tương đối có dáng điệu, trang điểm cũng xinh đẹp, giọng hát uyển chuyển, đàn sáo dễ nghe, sinh động không nói ra được.

Lý Xuyên nói câu nói kia thật đúng, nhân vật Thanh Liên này quả thật chính là dành riêng cho Sở Dĩnh, cái loại say mê hấp dẫn đó, hứng thú đó. Thật sự như hoa xinh đẹp quyến rũ, như nắng hạn gặp mưa, làm cho người ta xúc động, thờ dài.

Jhon không nhịn được nói với Triệu Phân Phương bên cạnh: "Triệu lão sư ông dạy thật tốt!" Triệu Phân Phương lại lắc đầu một cái: "Côn Khúc không phải có thể học cấp tốc gì đó, tôi không có dạy cái gì? Sở Dĩnh vốn biết, bất kể là hát hay động tác cũng tương đối quen thuộc, tôi chỉ uốn nắn một chút thôi, tôi đã hỏi cô ấy, làm sao hát được Côn Khúc, người trẻ tuổi bây giờ ai còn tiếp xúc với những thứ này, cô ấy nói mẹ của cô ấy thích, khi còn bé đã học qua một ít, đáng tiếc, đây là một hạt giống tốt."

Jhon không khỏi mỉm cười, đáng tiếc sao, Sở Dĩnh xinh đẹp dưới tên kia trình độ học vấn cũng không phải là người bình thường có thể có, nhất là trong giới giải trí, nhìn Sở Dĩnh xinh đẹp dưới ống kính, Jhon cảm thấy cô ấy giống như một kho báu phong phú, thủ chi bất tận, dùng không hết, Jhon có lúc luôn muốn, hoàn cảnh lớn lên của Sở Dĩnh nhất định vô cùng tốt, trên người cô ấy có một loại khí chất cũng không phải một sớm một chiều là có thể có được, đó là lắng đọng ở trong xương, cần bồi dưỡng lâu dài mới được.

Chụp được một tuồng kịch, Sở Dĩnh cảm thấy mình nhanh mệt mỗi, dù sao cô cũng không phải diễn viên Côn Khúc chuyên nghiệp, cô cũng chỉ là Mẫu Đan Đình dạo chơi trong công viên gặp phải kinh sợ, chịu sự giáo dục hun đúc của gia tộc, mẹ cô có loại yêu thích đặc biệt đối với Côn Khúc, thích nghe, hơn nữa đã từng là diễn viên nghiệp dư nổi danh nơi quê hương trong thành nhỏ.

Giống như tất cả bậc cha mẹ khác, cha mẹ của cô cũng mong con trở thành phượng hoàng, chỉ là cha tương đối dân chủ, thời điểm ban đầu để cho cô học tài nghệ, cũng không có bức bách, mà là để cho cô tự lựa chọn một cái, lúc ấy cô chọn đàn cổ, cũng không phải bởi vì thích, mà do biết loại này rất khó tìm được giáo viên phù hợp dạy cho cô, trong lòng cô luôn cho là không tìm được giáo viên, mẹ sẽ buông tha, đáng tiếc không thành công.

Côn Khúc là do lúc không có chuyện gì làm học chơi cùng mẹ, khi đó vĩnh viễn cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày cần dùng, rất nhiều việc cũng như vậy, dù sao con người cũng không có cách nào biết trước được tương lai.

"Sở Dĩnh, ngày mai có một bữa tiệc, cô phải đi." Sở Dĩnh dừng tay đang tháo trang sức một chút, gật đầu một cái: "Biết rồi." Sở Dĩnh đồng ý sáng khoái như vậy, ngược lại Jhon có chút băn khoăn: "Việc ấy, chính là ăn bữa cơm cùng lãnh đạo Cục Văn Hóa, không có việc gì khác." Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh: "Cám ơn anh, Jhon."

Sở Dĩnh rất rõ ràng, đại khái đây là thủ đoạn của người đàn ông Chu Tự Hàn kia, tính nhẫn nại của người đàn ông kia dùng hết rồi, Sở Dĩnh không khỏi cười cười, cô luôn tin một câu nói là không muốn lại được (cái này ta chém, nguyên văn convert: vô dục tắc cương, ai biết thì chỉ cho mình nha :blahblah: :blahblah:), hôm nay cô còn sợ gì, ăn cơm xã giao, lúc trước vì chuyện của cha cô, bữa tiệc nào mà cô chưa từng tham dự qua, những ông chú kia trước đây thân thiết gọi cô là cháu gái, tất cả cũng là loại đàn

ông diện mạo xấu xa, cô sớm nhìn thấu rồi, nói trắng ra là, về điểm này làm việc, cô đã sớm để mình đạt được mục đích bằng bất cứ giá nào, còn sợ bữa tiệc nào.

Chỉ là Sở Dĩnh không ngờ, người cô phải tiếp trong bữa tiệc là Lăng Chu, người cô cho là cả đời này cũng sẽ không gặp lại nữa, phục vụ vừa mở cửa phòng ra, Sở Dĩnh liền bị người ở trong làm cho sững sờ, cứng ngắc đứng ở cửa.

Phòng tiệc cao cấp nhưng cũng sánh ngang với 'phòng cho tổng thống' của khách sạn năm sao, phòng lớn như vậy lại chỉ có bốn người ngồi, bốn người trong đó Sở Dĩnh chỉ biết mình Lăng Chu.

Thiếu niên tuấn lãng trong trí nhớ, giờ đã trở thành người đàn ông trầm ổn xuất sắc, Sở Dĩnh vẫn biết, Lăng Chu rất xuất sắc, anh vẫn mạnh mẽ hơn cô, anh có lý tưởng, có khát vọng, không giống với cô, cô chỉ muốn lấy chồng sinh con, sau đó bình thường sống qua ngày, cô đã từng hỏi Lăng Chu: "Em không phải là đặc biệt không có tiền đồ chứ?"

Lúc ấy Lăng Chu cười, hôn cô thật lâu rồi nói: "Đây mới là Dĩnh Nhi của anh, em chờ làm vợ anh đi, sau đó ở nhà sinh con, trước tiên sinh một đứa con trai, sau đó lại sinh một đứa con gái, như vậy chúng ta liền có nam nữ song toàn rồi."

Hiện tại suy nghĩ lại một chút, khi đó thật khờ, vội vàng vạch kế hoạch cho tương lai, vội vàng thề non hẹn biển, lời thề tin tưởng son sắt, những việc kia nhất định sẽ thực hiện, chưa bao giờ hoài nghi nửa phần.

Thời gian mới là tàn nhẫn nhất, lừa dối một chút, tất cả kế hoạch đều trở thành bọt nước, Lăng Chu ngồi ở trước mặt cô, trước kia tràn ngập tình yêu trong mắt, bây giờ cặp mắt ấy hàm chứa giễu cợt, hàm chứa hận ý lạnh lẽo, anh ta hận chết cô đi! Nếu đã hận chết cô, tại sao còn muốn gặp cô, cả đời không qua lại với nhau, không phải rất tốt sao.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mặc dù Kiến Quốc và Trần Bân đã sớm biết đến Sở Dĩnh, hôm nay đúng là lần đầu nhìn thấy người thật, thấy Sở Dĩnh xong, hai người thật sự có chút hiểu rõ, tại sao Chu lão đại lại nghiện giăng co như vậy.

Phải nói hiện nay là thời đại mỹ nữ nhân tạo hoành hành, người phụ nữ sạch sẽ, xinh đẹp giống như Sở Dĩnh như vậy đúng là không có nhiều, Sở Dĩnh chính là đại mỹ nữ tinh khiết, tự nhiên, không chỉnh sửa, cho dù trang điểm nhẹ, mặc đơn giản như vậy, cũng không làm cho người ta cảm thấy thất vọng chút nào.

Sở Dĩnh từ studio chạy tới, thay cho đồ hóa trang, mặc áo T shirt cao bồi trên người, đồ trang sức trang nhã, tóc cũng chỉ dùng dây thun cột lại thành cái đuôi ngựa, trang phục đơn giản như vậy, làm cho cả người cô thoát nhìn giống như một sinh viên mới ra khỏi cổng trường, bất kể như thế nào cũng không ngờ cô là phụ nữ đã gần tuổi băm.

Sở Dĩnh như vậy khiến Lăng Chu rất lâu mới tỉnh hồn lại, giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô vậy, cô cồng trên lưng hai túi thật to, đi về phía anh, ánh mặt trời xuyên qua rừng cây trên đường mòn, cành lá cây ngô đồng rơi tán loạn ở trên người cô, xâm nhập vào trong mắt của cô, ánh sáng hòa vào nhau trong mắt của cô, lấp la lấp lánh, bất kể như thế nào cũng không tách ra được.

Khi đó cô ấy cũng buộc tóc thắt bím đuôi ngựa cao như vậy, ngược đầu hỏi anh: "Anh có biết phòng giáo viên ở trong trường trung học ở đâu hay không?" Theo bản năng anh đưa ngón tay chỉ về tòa nhà hình chữ U

sau lưng cô, cô nghiêng đầu nói với anh tiếng cảm ơn, xoay người đi, đuôi ngựa phất qua tạo thành một đường cong, thời điểm phần đuôi lướt qua chóp mũi của anh, giống như có hương mộc tê (cây quế) nhẹ nhẹ, sau đó anh mới biết, nhà cô có trồng cây quế, cô thích nhất đọc sách dưới tàng cây, nghĩ đến bất tri bất giác liền nhớ đến mùi hoa quế, khi đó đúng lúc là tháng mười, vừa đúng mùa hoa quế.

Hiện tại Lăng Chu dường như còn có thể nghĩ thấy khi có khi không hương mộc tê kia, có lúc, anh cảm thấy những việc này rõ ràng vẫn còn là chuyện của ngày hôm qua, nhưng không nghĩ là đã qua thời gian dài như vậy.

"Tại sao còn muốn gặp lại cô ấy? Tại sao phải vắt hết óc để thấy được cô ấy? Cậu còn muốn như thế nào? Cậu đã quên năm đó cô ấy vứt bỏ cậu không thương tiếc sao? Cậu đã quên năm đó cậu thiếu chút nữa là chết rồi, cô ấy cũng không tới thăm cậu một lần sao? Nếu như cậu muốn báo thù cô ấy, mình sẽ không ngăn cản, mình chỉ sợ cậu sẽ kéo chính mình vào việc này thôi." Đây là lời Trương Phàn hỏi anh.

"Trả thù sao?" Bây giờ dù đã chia tay nhưng Lăng Chu vẫn không hiểu rõ, tại sao Sở Dĩnh tàn nhẫn, dứt khoát với anh như vậy, năm đó tất cả mọi chuyện đều tập trung lại trong một tháng, thậm chí Lăng Chu không dám nhớ lại một tháng kia, rốt cuộc anh vượt qua được như thế nào.

Dĩnh Nhi cứ bỏ mặc anh như vậy, lạnh lùng, kiên quyết, thậm chí xóa bỏ đứa bé của bọn họ, lúc ấy Lăng Chu hận không thể bóp chết cô ấy, có bao nhiêu yêu, khi đó trở thành hận bấy nhiêu, đáng hận hồi lâu, đến cuối cùng vẫn là không nhìn được mong đợi cô có thể trở về tìm anh, cho dù còn một khắc cuối cùng ở sân bay anh đều mong đợi.

Lăng Chu cảm thấy mình hận cô ấy, hận cô ấy nhiều năm như vậy, cũng càng hận chính mình nhiều năm như vậy, vẫn không quên được cô ấy, Trương Phàn hỏi anh muốn làm gì, chính anh cũng không biết, trong lòng

còn có một cái ý niệm như vậy, muốn gặp cô ấy, chính anh cũng không chế không được ý niệm này.

Kiến Quốc nhạy cảm phát hiện có cái gì đó không đúng giữa Sở Dĩnh và vị cục trưởng Lăng mới nhậm chức này, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút, nói trắng ra chuyện này đúng là nguy trang, nếu là thật sự xảy ra chuyện gì, anh cũng không chọc nổi Chu lão đại.

Kiến Quốc nhẹ nhàng tăng hăng một cái đi tới nói: "Sở tiểu thư chờ cô đã lâu, tôi là Lâm Kiến Quốc, cậu ta là Trần Bân, hai vị này là hai vị lãnh đạo của Cục Văn Hóa, đây là cục phó Lưu, vị thanh niên tài giỏi đẹp trai này là cục trưởng Lăng của chúng ta."

Lăng Chu bình tĩnh nhìn Sở Dĩnh một lúc lâu, chợt cười cười nói: "Lâm tổng không cần phải giới thiệu rồi, chúng tôi là bạn học cũ, có phải không Sở tiểu thư?"

Mọi người ở chỗ này cũng sửng sốt một chút, Kiến Quốc và Trần Bân đồng thời nhíu mày một cái, vậy làm sao có thể phản đối, vốn là Chu lão đại muốn mượn cơ hội này để dạy Sở Dĩnh biết điều một chút, nào ngờ lại có cục diện như vậy, hai người là bạn học cũ, nhìn ý tứ hai người này, nói không chừng còn từng có ân oán tình thù gì đó, vậy cũng không làm hỏng thức ăn, Chu lão đại sử dụng thủ đoạn này, trực tiếp đem tim gan của mình tặng người khác.

Truyện chỉ được post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Nghĩ đến chỗ này, Kiến Quốc cười nói xen vào: "Ha ha! Thật là khéo, khéo, thì ra là cục trưởng Lăng và Sở tiểu thư là bạn học cũ!"

Ánh mắt Lăng Chu lóe lóe, có vài phần châm chọc nói: " Không biết hôm nay Sở tiểu thư trở thành ngôi sao lớn, có còn nhận ra người bạn học cũ là tôi đây hay không?"

Sở Dĩnh lấy lại bình tĩnh nói: " Lãng Chu, đã lâu không gặp."

Lãng Chu liền cảm thấy thái dương thỉnh thoảng nháy đến mấy lần, bởi vì câu chào hỏi không mặn không nhạt này của Sở Dĩnh, anh đầy bụng hỏa khí, suýt nữa vọt lên não, không khỏi ngẫm cười khổ, quả nhiên Trương Phàn nói không sai, đời này anh cũng không làm khó dễ được Sở Dĩnh, gặp gỡ cô ấy một lần, anh đang tỉnh táo, trong nháy mắt sẽ hóa thành hư không.

Những năm này Lãng Chu luôn muốn biết, có phải Sở Dĩnh căn bản là không có yêu anh hay không, những quá khứ ngọt ngào này đều là ảo giác của anh, Dĩnh Nhi của anh, người phụ nữ nhỏ bé, yếu ớt luôn dính lấy anh, tại sao chỉ trong chớp mắt lại thay đổi thành lạnh lùng, tuyệt tình như vậy.

"Đúng vậy! Thật là đã lâu không gặp, sáu năm rồi." Bọn họ yêu nhau sáu năm, chia tay cũng đã sáu năm, thời gian mười hai năm này bị một câu đã lâu không gặp của cô giải quyết nhẹ nhàng, mấy chữ này gần như Lãng Chu có chút căn răng nghiền lợi nói ra.

Kiến Quốc và Trần Bân ở một bên lại thấy sợ hết hồn hết vía, chuyện này thật là càng xem càng không đúng, Kiến Quốc và Trần Bân trao đổi ánh mắt, Trần Bân cười nói: "Tới đây, tới đây , ngồi đi, ngồi đi, cũng đừng đứng giống như vậy, cục trưởng Lãng, tôi mời Sở tiểu thư tới ăn cơm cũng không dễ dàng gì, người khác không có gì, chẳng qua một cửa ải kia của Chu lão đại chúng tôi cũng không dễ qua."

Sắc mặt Lãng Chu có chút thay đổi, xì căng đan của Sở Dĩnh và hai vị tổng giám đốc Tinh Huy - Âu Phi, hầu như ai ai cũng biết, anh sao lại không biết, chỉ là Lãng Chu cũng đều không tin tưởng như thế nào, có lẽ là, anh không muốn đi tin tưởng.

Cục phó Lưu thấy tình trạng bên ngoài, cười nói: "Đó là phúc khí của Chu tổng." Lãng Chu chợt ngồi xuống nói: "Chu tổng thật đúng là lớn độ,

thế nhưng lại cam lòng để cho người phụ nữ của mình bồi người đàn ông khác ăn cơm." Nét mặt của Kiến Quốc tối sầm, âm thầm cắn răng cắn lợi.

Nhưng Sở Dĩnh lại nói : "Chu tổng cũng chỉ là ông chủ của tôi." Mặc dù không thể nói là giải thích, nhưng cuối cùng sắc mặt của Lăng Chu cũng hơi hòa hoãn một chút.

Dù vậy, ăn một bữa cơm cũng có chút nặng nề, trừ mở đầu nói mấy câu nói, về sau Lăng Chu gần như không nói gì, từ đầu đến cuối Sở Dĩnh chỉ ăn cơm, thật coi bữa cơm này chỉ là tới ăn cơm rồi, Kiến Quốc, Trần Bản và cục phó Lưu ở một bên nói chêm chọc cười.

Thật khó khăn mới xong chuyện, Kiến Quốc suy nghĩ, khẳng định về sau cũng sẽ không được tự nhiên như vậy rồi, không ngờ Lăng Chu đột nhiên hỏi một câu: "Phía dưới có tiết mục gì không?"

Cục phó Lưu lập tức tháo vát, dùng ánh mắt ra hiệu cho Kiến Quốc, Kiến Quốc chỉ có thể nói: "Trên lầu có phòng bao, cục trưởng Lăng có hứng thú ca hát giải trí một chút không?"

Bốn người đi thẳng lên lầu, phòng bao tương đối lớn, cục phó Lưu kéo Kiến Quốc và Trần Bản ngồi ở trên ghế sa lon trước mặt, đem vị trí phía sau để lại cho Sở Dĩnh và Lăng Chu.

Lăng Chu ngồi xuống trước, nghiêng đầu thẳng tắp nhìn Sở Dĩnh không nói lời nào, Sở Dĩnh không khỏi có chút chần chờ, ánh đèn trong phòng có chút mập mờ, mập mờ làm Sở Dĩnh có chút không phân rõ là ngày hay đêm, chỉ cảm thấy Lăng Chu đang nhìn cô, giống như trong quá khứ vậy.

Cho tới bây giờ cô cũng biết muốn kháng cự Lăng Chu có nhiều khó khăn, cho dù đã qua lâu như vậy, cô cũng không biết trong mơ mình bao nhiêu lần muốn trở về, gặp lại Lăng Chu, nhưng mỗi một lần cũng chỉ là mộng, tỉnh mộng nên cái gì cũng bị mất.

Sở Dĩnh đi tới ngồi ở bên cạnh anh, thậm chí cô còn nhớ lại rõ ràng, mùi hương trên người của Lăng Chu, giống như từng hương nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, hôm nay lại lẫn thêm chút mùi rượu.

Sở Dĩnh không biết Lăng Chu muốn làm gì, Sở Dĩnh theo bản năng cảm thấy, mình thiếu Lăng Chu thứ gì đó, có thể tưởng tượng mấy năm nay, cũng không muốn biết rốt cuộc thiếu anh ta cái gì, mặc dù luôn mơ thấy anh, nhưng nếu như có thể lựa chọn, Sở Dĩnh chỉ mong đời này cũng không muốn gặp lại anh mới tốt, giữ lại phần tốt đẹp nhất này trong trí nhớ, so với gặp lại chỉ khổ sở lẫn nhau thôi.

Sở Dĩnh rất rõ ràng, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể trở về, bắt đầu từ lúc cô phá bỏ đứa bé trong bụng kia, bọn họ liền hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa rồi.

Lăng Chu cũng muốn từ quá khứ đi ra ngoài, tiếc rằng nỗ lực nhiều năm như vậy đều làm không được, anh rất hâm mộ Sở Dĩnh, không biết cô làm sao làm được, có thể bình thản, ung dung trước mặt anh như thế, Dĩnh Nhi của anh chắc là sẽ không che giấu cảm xúc, ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn như vậy trong sáng và thẳng thắn, trong quá khứ anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu cô ấy, có lẽ sáu năm quá dài, cô đã sớm tu luyện thành tinh, công lực so với anh không biết cao hơn bao nhiêu lần rồi.

Cục phó Lưu nhiều chuyện chọn một bài tình yêu hát đôi, gà mẹ đem micro đưa tới trong tay của Lăng Chu và Sở Dĩnh, âm nhạc vang lên, Sở Dĩnh mới bất tri bất giác phát hiện ra, đây chính là bài "Bởi vì tình yêu"*

*Bởi Vì Tình Yêu - Tiểu Khúc Nhi ft. Văn Học

<https://www.youtube.com/watch?v=2sZmlvyxKhQ>

Giai điệu đẹp dễ nhẹ nhàng chậm chạp ở bên trong, cô nghe được thanh âm trầm thấp mà từ tính của Lăng Chu: "Trao cho em chiếc CD ngày

xưa, hãy lắng nghe tình yêu khi xưa của chúng ta, bỗng nhiên nhận ra có lẽ đã quên mất anh vẫn còn yêu em"

Sở Dĩnh ghen cả nửa ngày không có hát tiếp, âm nhạc tiếp tục, Lăng Chu cứ nhìn cô như vậy, dùng loại ánh mắt tố cáo, dò xét, đau đớn, oán hận đó nhìn cô. Sở Dĩnh chợt đứng lên: "Xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút."

Sở Dĩnh dùng nước lạnh rửa mặt, ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, không khỏi sờ sờ mặt của mình, nhìn qua so với sáu năm trước gần như không hề thay đổi, nhưng trên thực tế, cô đã sớm không phải Sở Dĩnh trong quá khứ rồi.

"Là cô tự mình buông tha, cô quên rồi sao? Bây giờ cô như vậy, là hối hận sao, hối hận cũng đã muộn rồi, muộn rồi." Trong lòng Sở Dĩnh giống như nghe một thanh âm một lần lại một lần nhắc nhở cô, đúng vậy! Muộn rồi, tất cả mọi thứ cũng không thể trở về được, ban đầu căn bản cô không có lựa chọn nào khác, cho nên hiện tại cũng không cần phải hối hận nữa!

Sở Dĩnh từ toilet đi ra liền nhìn thấy Lăng Chu đang tựa vào bên tường đối diện hút thuốc lá, Sở Dĩnh không khỏi nhú nhú mày, cô nhớ anh không hút thuốc lá, nhưng bây giờ dáng vẻ khi hút thuốc của anh lại tương đối lão luyện.

Sở Dĩnh không khỏi bật cười, trước kia mình cũng không hút thuốc, hiện tại cũng không biết, cô đi tới, vươn tay: "Cho tôi một điếu." Lăng Chu nhìn cô thật lâu, móc bao thuốc lá ra, rút một điếu thuốc ra đưa cho cô, nhìn cô nhận lấy đặt ở phần môi, rồi hút, hít một hơi thật sâu, khói thuốc từ trong lỗ mũi phun ra, động tác liên tiếp thuần thục giống như một người phụ nữ đã trải qua phong trần (long đong vất vả).

Lăng Chu chợt nổi cáu, đưa tay giật điếu thuốc lá từ trong miệng cô ném trên mặt đất, không hết hận đưa chân vớ thành mấy cái: " Chừng nào

thì em học được cách hút thuốc lá vậy, em xem một chút xem em giống bộ dáng gì."

Sở Dĩnh cười nhìn anh không nói lời nào, Lăng Chu bỗng nhiên dừng lại, thật lâu sau mới nói một câu: " Sở Dĩnh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút được không?"

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Nói chuyện một chút sao?" Giữa bọn họ còn có cái gì tốt để nói, Sở Dĩnh không khỏi ngẫm cười khổ, vứt bỏ liền buông tha rồi, so với sinh tồn, tình yêu chó má không phải là gì, cô đã sớm hiểu, huống chi hôm nay cô tính là gì, nhìn Lăng Chu một chút, công việc như ý, đường làm quan rộng mở.

Giống như cha anh ta đã từng nói như vậy: " Tương lai của Lăng Chu là ánh sáng, là đường bằng phẳng, nếu như cha cháu không có xảy ra vấn đề gì, chú cũng hi vọng nhìn các cháu đi tới cuối cùng, nhưng bây giờ như vậy, cháu nhẫn tâm liên lụy nó sao, vấn đề của cha cháu, gia đình của cháu, sẽ trở thành gánh nặng và chướng ngại nặng nề cho nó, mặc dù hiện tại các cháu ở cùng một chỗ, đến lúc nào đó cháu có thể bảo đảm Lăng Chu có thể không oán cháu hận mẹ cháu hay không, nghe chú nói một câu, không có nghề nghiệp gì làm trụ cột thì tình yêu không thể nào duy trì tiếp được, thiên trường địa cửu cũng chỉ có đứa bé mới có thể tin tưởng được."

Ngay lúc đó Sở Dĩnh có thể coi là bị cô lập tứ phía, nhưng may mắn duy nhất là Lăng Chu còn ở cùng với cô, thậm chí vì cô, bỏ qua ý định chuẩn bị ra nước ngoài học, có lẽ là do Lăng Chu che chở cô quá lâu, nếu như không phải là chú Lăng tìm đến cô, cô cũng không muốn mất đi, khi đó cô ngây thơ ngớ ngẩn, giống như cha của Lăng Chu nói, ngu ngốc tin tưởng tình yêu của cô và Lăng Chu có thể kéo dài mãi mãi.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cô và Lăng Chu thật sự là rất tầm thường, bắt đầu tầm thường, kết cục tầm thường, hôm nay gặp lại, giống như tình tiết cầu huyết trong bộ phim lúc tám giờ, đáng tiếc cô không có vận khí tốt

như nữ chính cho nên cũng vô dụng, chuyện này không phải là rất tốt.

"Tôi nói sao nửa ngày rồi mà không thấy bóng dáng của cục trưởng Lăng đầu, thì ra là chạy tới nơi này rồi, bên trong vừa mới mở ra một chai rượu, cục trưởng Lăng có thể cho người anh em này chút mặt mũi không, đi một chút, tối hôm nay không say không về." Trần Bản vừa nói vừa kéo Lăng Chu vào phòng.

Lâm Kiến Quốc từ chối, từ bên trong đi ra ngoài, đưa di động cho Sở Dĩnh: "Điện thoại của Chu lão đại, để cho cô nhận." Sở Dĩnh liếc một cái, nhú nhú mày, nhận lấy ngắt máy rồi trả lại điện thoại cho Kiến Quốc, xem đồng hồ một chút: "Buổi tối tôi còn có vài cảnh quay ban đêm, tôi đi trước đây." Nói xong chạy thẳng tới thang máy bên kia.

Lâm Kiến Quốc đang còn ngạc nhiên, người Sở Dĩnh đã xuống lầu, Lâm Kiến Quốc gãi gãi đầu, nói trong lòng thật đúng là đủ kiêu ngạo, nhìn Chu lão đại vẫn nhiệt tình, còn tưởng rằng không sai biệt lắm chứ, ý này còn chưa tới mức đó đâu.

Mới vừa rồi Sở Dĩnh và Lăng Chu chân trước chân sau vừa đi ra ngoài, anh và Trần Bản liền cảm thấy không tốt, giữa hai người này quá không bình thường, vậy là bạn học cũ cái gì, không cần biết trước kia từng có ân oán tình thù gì, vào lúc này nếu là tình cũ tái hợp dưới mắt của anh và Trần Bản, Chu lão đại chỗ hai người bọn họ cũng không thể trêu vào.

Đưa mắt ra hiệu với Trần Bản, lúc này mới ra ngoài tách hai người ra, điện thoại di động lại vang lên, Kiến Quốc vội vàng nhận giải thích: "Lão đại, mới vừa rồi cũng không phải là tôi ngắt điện thoại."

"Cô ấy đâu?" "Đi rồi, nói còn có cảnh quay ban đêm sao?" Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Mới vừa rồi cậu nói không rõ ràng, hiện tại nói cho mình một chút, cục trưởng mới tới kia xảy ra chuyện gì?"

Kiến Quốc nhìn vừa mới tình cảnh kia, sợ một người không có ở đây, thật sự làm ra tình cũ tái hợp cái gì, vội gọi điện thoại cho Chu Tự Hàn xin phép một chút, chỉ là cũng sợ Chu lão đại bị kích thích, không nói cụ thể như thế nào, chỉ nói Lăng Chu rất thân sĩ, có cảm tình rất tốt với Sở Dĩnh, không hề háo sắc như người khác, lời ngầm nói đúng là, Chu lão đại hi vọng Lăng Chu làm khó Sở Dĩnh là chuyện không thể xảy ra.

Hơn nữa, chỉ bằng Lăng Chu mặt trắng nhỏ kia, nếu thật sự muốn làm gì, dự đoán cũng không cần tốn sức, quan nhị đại nghiêm chỉnh, rùa biển tinh anh, năng lực cũng nổi trội, phụ nữ chỉ hận không thể dán lên được, so với Chu lão đại cũng không kém nhiều lắm, huống hồ, người yêu hay là bạn học cũ, mặc dù hai người giả vờ rất giống, nhưng ánh mắt giữa nam nữ kia đã lộ ra ngoài từ sớm.

Truyện chỉ được post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn

Lâm Kiến Quốc không dám nói thẳng với Chu Tự Hàn, một khoảng thời gian gần đây, tính khí của Chu lão đại nóng nảy khác thường, rõ ràng bị cô nàng Sở Dĩnh này giày vò chưa thỏa mãn dục vọng, anh mà nói ra không chừng lại tưới thêm dầu vào lửa, với tính khí của Chu lão đại nhất định sẽ phát cáu lên, Sở Dĩnh xui xẻo không nói, làm không tốt, anh và Trần Bân cũng đi theo ăn mắng, chuyện này vẫn nên trì hoãn đi!

Hơn nữa, nhìn Sở Dĩnh như vậy cũng không giống như muốn phát triển cái gì với Lăng Chu, nếu như thật sự muốn làm gì, hai người là bạn học cũ còn chờ tới bây giờ sao, nói không chừng cũng đã có đứa bé rồi, đâu còn có chuyện gì với Chu lão đại.

Nghĩ tới những việc này, Kiến Quốc nghĩ kế nói: "Lão đại muốn người anh em này nói, cũng đừng tính toán những chuyện này, trực tiếp chinh đồn ở trên giường, bất kể chuyện gì cũng đều giải quyết được."

Chu Tự Hàn không có quan tâm đến anh ta, trực tiếp cúp điện thoại, nếu Sở Dĩnh giống như những người phụ nữ khác, anh còn buồn phiền cái rắm, không phải là bởi vì người phụ nữ này mềm không được cứng cũng không xong sao, nếu anh muốn cứng rắn cắt đứt cũng có chút không bỏ được, vừa định đem cô đá ra ngoài thì chính mình lại không kiềm chế được, phía sau mình trước hết không bỏ được.

Tính tình của Sở Dĩnh này, anh cũng thật lo lắng cô ấy cho anh đội nón xanh trên đỉnh đầu, nếu như Sở Dĩnh xem trọng chuyện kia, ban đầu cũng sẽ không làm giao dịch một năm với mình.

Nhớ tới những thứ này, Chu Tự Hàn liền buồn bực không vui, Sở Dĩnh đi theo mình một năm, làm sao anh lại không nhìn ra người phụ nữ này đang diễn trò với anh chứ, trang điểm lên sân khấu, diễn rất chân thật sống động, nhưng Chu Tự Hàn lại nhớ rõ ràng, dáng vẻ yêu mị của Sở Dĩnh khi ở trên giường, căn bản là không thể là một đứa con nít.

Chu Tự Hàn cũng không có coi trọng chuyện xử nữ gì, phụ nữ quá non nớt, không nói không có chút phong tình nào, cũng rất khó làm cho đàn ông sáng khoái, cho nên lúc đầu anh đối rất hài lòng với Sở Dĩnh, giữ ở bên người một năm rồi, còn chưa có chán như thế, sau đó lại là phát hiện người phụ nữ này thay đổi, trở nên được voi đòi tiên giống như những người khác, bây giờ suy nghĩ một chút, nói không chừng vì để cho anh sớm vứt bỏ cô ấy một chút, người phụ nữ này thật sự tính kế trên người anh, cho nên muốn hiểu rõ như vậy, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Chứ đừng nói, bây giờ anh nhìn cô chỗ nào cũng thuận mắt, không thu vào tay, cảm giác ngủ không yên ổn, trước kia Chu Tự Hàn thật sự không để ý trước kia người tình của mình đã qua lại với người nào, phụ nữ sao? Chuyện cứ như vậy, sáng khoái thì phải, nhưng rất không thoải mái đối với người đàn ông trong quá khứ của Sở Dĩnh, hơn nữa càng ngày càng không thoải mái, vừa nghĩ tới trong lòng liền bốc lửa, cho nên lựa chọn không chú ý.

Nhưng trước khi anh có thể lựa chọn không chú ý, hiện tại nếu Sở Dĩnh dám cho anh đội nón xanh, anh có thể bóp chết cô ấy, dù là anh đưa cô đi qua cũng giống vậy, căn bản Chu Tự Hàn sẽ không nghĩ tới, những ý nghĩ của chính mình và hành động hoàn toàn mâu thuẫn với nhau, Sở Dĩnh còn chưa có làm gì đâu, chính Chu Tự Hàn tự làm cho mình sắp rối loạn thần kinh rồi.

Chu Tự Hàn để điện thoại di động xuống, trong lòng vẫn là không thể bỏ được, cuối cùng cảm thấy chuyện này rất đau đầu, gọi điện thoại cho tài xế tiểu Triệu, nói muốn đi studio.

Tiểu Triệu ngoài ý muốn một chút, bình thường trừ phi có trường hợp xã giao quan trọng, sau khi tan việc Chu tổng đều tự mình lái xe, tuyệt đối không dùng một phần nhỏ đến anh, hôm nay thế nào vậy? Tiểu Triệu vừa đi ra ngoài, vừa quét mắt nhìn đồng hồ trên tường, cũng sắp mười một giờ rồi.

Sở Dĩnh không cố ý từ chối, hôm nay thật sự cảnh quay ban đêm, còn là một cảnh quay rất quan trọng, là chính mắt Thanh Liên thấy hai người Văn Sinh và sư muội Thanh Đường thân thiết ở trên giường, Thanh Liên giận dữ tát Văn Sinh một cái, lại bị sư muội trực tiếp đánh trở lại, châm chọc cô (TL), nói mình cùng Văn Sinh đã sớm ở chung một chỗ, không nói với cô là bởi vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc thi diễn kịch cuối cùng vào ngày mai, hơn nữa còn nói cho cô ấy biết, lần trước chính là cô ta (TĐ) và Văn Sinh cùng nhau đưa cô vào biệt thự của Sở Lập Nhân .

Cảnh quay này có thể nói là một cuộc đối đầu cuối cùng, cũng là cảnh quay đối đầu kịch liệt nhất của Sở Dĩnh và Trần San Ny, với quan hệ Sở Dĩnh và Trần San Ny, cảnh quay này nhất định phải kéo dài.

Quả nhiên, Trần San Ny hung hăng đánh một cái tát vào trên mặt của Sở Dĩnh, trên mặt Sở Dĩnh lập tức nổi lên dấu tay năm ngón rất rõ ràng, nhưng sau đó lại nói mình nhớ sai lời thoại rồi, chỉ có thể NG, Trần San Ny không có thành ý gì nói: " Sở Dĩnh, thật xin lỗi, tôi quên mất lời thoại rồi."

Nhân viên hóa trang trang điểm lại cho Sở Dĩnh, đều có chút không dám nặng tay, da của Sở Dĩnh rất mềm, một tát này của Trần San Ny làm nửa bên mặt sưng lên, Jhon đi tới thấp giọng cảnh cáo Trần San Ny: "Đều là nghệ sĩ dưới trướng của Tinh Huy, đừng làm quá mức, sau này gặp mặt liên tục thì tình cảm và thể diện cũng bị mất."

Trần San Ny hừ một tiếng nói: "Đạo diễn Lý nói, phải nhập vai diễn cảnh đánh này, đánh cũng phải thật, cố gắng chân thật, chẳng lẽ anh lại để cho tôi làm giả, yếu ớt cũng đừng làm diễn viên, thật sự cho rằng làm diễn viên dễ dàng như vậy hả!"

"Cô." Sắc mặt Jhon có chút biến hóa, đây rõ ràng là Trần San Ny mượn cơ hội trả thù, người nào không nhìn ra, Sở Dĩnh nghe rất rõ ràng, ánh mắt lóe lóe quét qua Trần San Ny rồi dừng lại ở trên người của Tôn Tiểu Bằng.

"Được rồi, được rồi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chúng ta nhanh nhẹn một chút, quay hết cảnh này, tôi mời mọi người ăn khuya." Một chiêu này của phó đạo diễn, người của đoàn làm phim đều hoan hô một tiếng, chuẩn bị quay phim.

"Tốt, nét mặt của Thanh Liên rất đúng, tiếp tục." Đạo diễn Lý ở sau ống kính hiện trường chỉ đạo, Thanh Liên bắt lấy Văn Sinh mắng: "Anh thật vô sỉ." Giơ tay đánh một cái tát tới. Pằng. Tiếng vang lạnh lạnh khiến nhân viên đoàn làm phim cũng có chút ngơ ngác.

Tôn Tiểu Bằng cũng không phải là người mới, đi tới hôm nay, cũng rất có địa vị ở trong giới giải trí, hơn nữa năm ngoái lại lên ngôi ảnh đế, Lý Xuyên cũng phải nể mặt một tí, huống hồ Sở Dĩnh chỉ là một người vừa mới ló đầu, chẳng ai nghĩ tới cô dám đánh thật, một tát này, ngay cả Tôn Tiểu Bằng cũng có chút ngơ ngác.

Nhưng nét mặt của Sở Dĩnh lại rất nghiêm túc, không nhìn ra dấu vết cố ý chút nào, ngay cả Lý Xuyên cũng không tìm ra khuyết điểm, Jhon không khỏi cười thầm, bỗng nhiên cảm thấy, nhìn qua Sở Dĩnh rất dễ bị ức hiếp, thật ra thì cũng không phải quả hồng mềm, còn rất thông minh, một tát này, mặc dù đắc tội với Tôn Tiểu Bằng, nhưng cũng làm mâu thuẫn hướng về phía Tôn Tiểu Bằng và Trần San Ny.

Tiếp theo Trần San Ny lại kéo dài hai lần, cuối cùng Tôn Tiểu Bằng trực tiếp ném xuống một câu: "Không diễn nữa thì thay đổi người đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người." Trần San Ny mới làm đàng hoàng.

Tôn Tiểu Bằng nói trong lòng, Sở Dĩnh hẳn đắc tội không nổi, nhưng Trần San Ny thì nhằm nhò gì, sau khi xì căng đan lần trước xuất hiện, danh dự liền trượt dốc không phanh, ngay cả hợp đồng làm người phát ngôn cũng bị mất, không phải dựa vào việc ngủ cùng với nhà đầu tư phương mấy ngày, cô ta có thể nhận được vai diễn này.

Kết thúc cảnh quay xong rồi, đoàn làm phim bắt đầu thu dọn đồ đạc, chợt có tiếng hô của người nào đó: "Chu tổng đến gặp ai." Người của đoàn làm phim hâm mộ nhìn về phía Sở Dĩnh, đều cho rằng Chu Tự Hàn nhất định sẽ đo về phía Sở Dĩnh.

Ai ngờ Chu Tự Hàn nhìn cũng chưa từng nhìn Sở Dĩnh, trực tiếp chạy đến chỗ Trần San Ny: " Tôi đã đặt phòng ở Kim Ngọc Đường rồi, mời Trần tiểu thư ăn tối." Trần San Ny cảm thấy buồn bực một đêm, rốt cuộc cũng nở mày nở mặt một phen rồi, gương mặt cười đến quỵến rũ mười phần, liếc Sở Dĩnh một cái rồi giả vờ nói: "Khó có được thịnh tình của Chu tổng, nhưng những người khác của đoàn làm phim."

Chu Tự Hàn nói: "Nếu là người của đoàn làm phim, tối nay cứ ăn thoải mái ở Kim Ngọc Đường, tất cả sẽ ghi tên của tôi, lần này hài lòng chưa!" Nói xong, không coi ai ra gì tán tỉnh với Trần San Ny.

Đoàn làm phim lại toàn tiếng hoan hô như sấm động, Kim Ngọc Đường là nơi ăn tối nổi tiếng ở đây, nổi tiếng nhất chính là đắt, cũng chỉ có Chu Tự Hàn lắm tiền nhiều của như vậy, mới có thể mời khách ở Kim Ngọc Đường.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thật lòng Jhon cảm thấy, chỉ số thông minh của Chu tổng có xu hướng giảm xuống, hành động ngây thơ rõ ràng như vậy, anh còn cảm thấy có chút**, chứ đừng nói tới Sở Dĩnh, thật sự là đã kích nghiêm trọng hình tượng Chu tổng thông minh cơ trí ở trong lòng của anh, cũng không hiểu được, rốt cuộc Chu tổng suy nghĩ như thế nào, muốn cho Sở Dĩnh ghen sao? Căn bản là không thể, theo Jhon quan sát, Sở Dĩnh ước gì Chu tổng và người phụ nữ khác đánh lửa nóng, không tới đây đưa với cô thì cô mới có thể thanh tịnh được, quả thật là Chu tổng có chút không biết rõ tình trạng.

Jhon liếc mắt vào phòng thay đồ, quả nhiên, Sở Dĩnh tẩy trang, thay trang phục xong, vừa đi ra liền nói với anh: "Anh và bọn họ đi đi! Tôi cảm thấy mệt mỏi nên đi về trước đây." Nói xong, đeo túi xách ra khỏi phòng chụp ảnh, căn bản ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Chu Tự Hàn, coi như không có người này.

Ý định của Chu Tự Hàn thất bại, cơn tức ghen cả một đêm rồi, cũng ép không được nữa, Trần San Ny còn không biết nhìn sắc mặt anh, tự cho là Chu Tự Hàn quay lại tìm cô, là nhớ tới chuyện đã qua nên muốn nối lại tình cũ với cô rồi, hận không thể dán cả thân thể lên người của Chu Tự Hàn, lớn giọng làm nũng: "Tự Hàn, chúng ta đi thôi! Em đói rồi."

Tôn Tiểu Bằng ở không xa có chút khinh bỉ liếc nhìn cô ta một cái, Trần San Ny càng ngày càng ngu xuẩn, chuyện rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra được, Chu tổng không phải muốn dùng cô ta để chọc tức Sở Dĩnh sao, cô ta còn tưởng là thật, chỉ là Sở Dĩnh này cũng thật khác người,

trong vòng giải trí không thèm nhìn đến Chu Tự Hàn, làm anh ta mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người, chỉ có một mình cô dám làm như vậy.

Nếu như nói đây là thủ đoạn của Sở Dĩnh, anh phải nói rằng người phụ nữ này không đơn giản, ít nhất thì có đầu óc hơn nhiều so với Trần San Ny, biết thói hư tật xấu của đàn ông, càng khó có được thì càng không buông ra, anh có chút động lòng, người phụ nữ này có sức quyến rũ rất lớn, anh vẫn nên quan sát một chút rồi nói sau! Anh giơ tay sờ sờ mặt của mình, Sở Dĩnh đánh mấy bạt tai này thật độc ác, một chút cũng không có nể tình.

Chu Tự Hàn nhìn thấy Sở Dĩnh không quay đầu lại đi mất, hất Trần San Ny như bạch tuộc ra qua loa nói: "Tôi mới vừa nhớ ra, tôi còn có chuyện chưa kịp xử lý, cô và đám người Lý Xuyên đi trước, lát nữa tôi sẽ tới." Sau đó anh xoay người đuổi theo Sở Dĩnh ra bên ngoài.

Trần San Ny tức giận, hận không được cắn nát răng, Tôn Tiểu Bằng đi tới nói: "San Ny! Không vui mừng sao?"

Mặt của Trần San Ny liền biến sắc, chột cười: "Đừng cho là tôi không nhìn ra, anh đang lo lắng cho Sở Dĩnh, cũng sắp là phụ nữ 30 tuổi rồi, anh cũng không sợ tê răng."

Tôn Tiểu Bằng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô ta một vòng, châm chọc nói: "Thật ra cô mới 26 tuổi, nhưng khi đứng chung với Sở Dĩnh, nếu không biết, còn tưởng rằng các cô là cùng lứa đấy."

"Anh."

Tôn Tiểu Bằng vừa đúng đâm trúng chỗ đau của cô, hai mươi tuổi Trần San Ny ra nghề, đánh liều ở trong giới giải trí đã sáu năm, vì để nổi tiếng, cái gì chưa từng trải qua, khó khăn lắm mới được như bây giờ, một xì căng đan sẽ phá hủy tất hơn phân nửa, không ngủ cùng người đàn ông có vợ mấy ngày, là chuột chạy qua đường như thế nào được, vì nổi tiếng trước, giống như tiểu tam vậy, cứ như vậy qua đêm với những người đầu tư, nhà

giàu mới nổi, còn chê cô lúc tẩy trang đi, không có đẹp mắt như lúc trang điểm, nói thế nào cũng giống như phụ nữ hơn 30 tuổi.

Lúc này bị Tôn Tiểu Bằng nói như vậy, nhớ tới chuyện buổi tối hôm qua, Trần San Ny tức giận, sắc mặt lúc thì xanh lét lúc thì trắng bệch, không dám đắc tội Tôn Tiểu Bằng, lại nuốt không trôi cơn tức này, đúng lúc này người đưa trang phục tới, cô liền viện cớ hung hăng mắng mấy câu, mắng người đó tới mức đầm đăm rơi nước mắt, cũng không dám cãi lại.

Trần San Ny hừ lạnh mấy tiếng, cô cũng không tin Sở Dĩnh trong sạch, người khác không biết, cô có cái gì không biết chứ, ban đầu Sở Dĩnh đi theo Chu Tự Hàn một năm, muốn giấu giếm cô cũng không có cửa đâu, lúc đó hèn hạ cũng không khác gì biao tử cả, còn không phải là mẶc cho Chu Tự Hàn gọi là đến, đuổi là đi sao?

Ngược lại không nghĩ tới Sở Dĩnh là người phụ nữ có tâm cơ thâm trầm như vậy, trước sau tỏ ra hai bộ dáng khác nhau, quyến rũ Chu Tự Hàn tới mức trong mắt của anh ta không còn nhìn thấy người khác nữa, nhưng Chu Tự Hàn là người nào chứ, nhiều năm như vậy, phụ nữ ở bên cạnh Chu Tự Hàn tới tới lui lui, ai không muốn gả vào Chu gia để hết khổ, nhưng cũng không có người nào thành công, cô cũng không tin, Sở Dĩnh có bản lĩnh này, đến khi Chu Tự Hàn chán, còn không phải một cước liền đá, đến lúc đó xem cô ta còn dựa vào cái gì nào.

Lúc Sở Dĩnh đi ra, mưa bắt đầu rơi, mưa không lớn, tà tà rơi xuống, giống như khói trắng nổi lên lơ lửng, xuyên qua bên cạnh mây tia vàng sáng, khí trời mờ mịt giống cảnh đẹp như thơ như vẽ.

Mưa bụi mịn mờ, giống như trong trí nhớ, Sở Dĩnh thích nhất thời tiết mưa dầm như vậy, cô thích cùng Lăng Chu núp dưới một cây ô nhỏ, tản bộ ở trong mưa, cô đã từng cảm thấy, đây chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Sở Dĩnh ngẩng đầu lên, mưa phùn rơi vào trên mặt của cô, có cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, nơi này không phải thành phố nhỏ trong trí nhớ, nơi này là B thị, thanh sắc màn đêm giống như căn nuốt tất cả ảo tưởng và kỉ niệm.

Sở Dĩnh thu hồi ánh mắt, lại lạc vào trong một đôi mắt quen thuộc, có một cái chớp mắt như vậy, Sở Dĩnh không phân rõ sáng tối, chỉ là, rất nhanh đã trở lại hiện thực.

Lăng Chu hiển nhiên uống rất nhiều rượu, cho dù có khoảng cách, Sở Dĩnh vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu xông vào mũi: "Dĩnh Nhi." Lăng Chu nói ra hai chữ này, Sở Dĩnh không khỏi khép hờ hai mắt, cô còn tưởng rằng đời này sẽ không còn nghe được hai chữ này từ trong miệng của Lăng Chu nữa, vào lúc này, thậm chí có cảm giác giống như đã trải qua mấy đời vậy.

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Ngay cả Lăng Chu thâm tình, cô và anh chia tay như thế nào, sáu năm rồi, xảy ra nhiều chuyện như vậy, Lăng Chu làm sao có thể biết, Dĩnh Nhi của anh đã trở nên khôn khéo mà hèn mọn, có lúc, cô không dám hồi tưởng lại, cái chết của cha đã mang theo quá khứ của Dĩnh Nhi cùng nhau đi mất rồi, để lại cô nơi này giãy giụa khổ sở, chẳng qua vì sinh tồn có thể bán đứng bản thân.

Ban đầu cô ấy lưu loát đoạn tuyệt quan hệ như thế, hiện tại cần gì phải dây dưa trở lại: "Dĩnh Nhi, nói chuyện với anh một chút được không? Anh muốn biết, cái người này vài năm trôi qua có được hay không?"

Dù sao Lăng Chu vẫn mềm lòng, cho dù khi đó anh tức giận mà rời đi, hôm nay vẫn không thể hận cô như cũ, cho dù hận cũng hận không lâu, đây chính là Lăng Chu.

Sở Dĩnh cũng không hối hận khi gặp gỡ Lăng Chu, yêu Lăng Chu, có người đàn ông như Lăng Chu ở trước mặt, đời này cô còn muốn yêu người khác, căn bản là chuyện không thể làm được.

Khát vọng của Lăng Chu, tương lai của Lăng Chu, cuộc sống của Lăng Chu, Lăng Chu không thể trở thành một người tầm thường vì cô được, bởi vì anh vốn là một người đàn ông tài giỏi, cho nên anh không thể ở chung một chỗ với cô.

"Sở Dĩnh." Chu Tự Hàn nhanh chóng đuổi theo đến, đưa tay bắt được cô: "Anh mời đi ăn khuya, em chạy cái gì chứ?" Chợt thấy Lăng Chu đối diện, Chu Tự Hàn tự giác nắm chặt tay Sở Dĩnh một chút.

Sở Dĩnh cảm thấy cổ tay của mình bị anh nắm chặt, Chu Tự Hàn dù sao không phải ngồi không, khôi phục lại bình thường rất nhanh, nghi ngờ đảo qua Sở Dĩnh, nhìn kỹ Lăng Chu đối diện, hơi nheo mắt, từ chỗ nào lại nhảy ra một tên tiểu tử như vậy, sao anh lại không biết: " Sở Dĩnh, anh ta là ai vậy?"

Chu Tự Hàn hỏi lên những lời này, quả thật là ghen tức ngập trời, trong mắt Lăng Chu xẹt qua một tia khổ sở, hiển nhiên anh cũng có nghe nói xì căng đan của Sở Dĩnh và tổng giám đốc Chu Tự Hàn của Tinh Huy, dưới ánh đèn flash không có gì là bí mật cả, Sở Dĩnh là một người mới nhanh chóng nhận được nổi tiếng, sớm đã bị tất cả giới truyền thông nhắm đến, thủ đoạn lớn nhất chính là quan hệ của cô và Chu Tự Hàn.

Mặc dù Chu Tự Hàn không có trịnh trọng bày tỏ, nhưng anh ta hành động không e dè, đã đủ để cho chỉ số mập mờ giữa hai người lên tới đỉnh cao nhất, nhưng mà nghe được và tận mắt nhìn thấy là hai việc hoàn toàn khác nhau, mặc dù năm đó anh chia tay với Sở Dĩnh, những năm này mặc kệ Lăng Chu có thừa nhận hay không, anh thủy chung vẫn tồn tại hi vọng.

Anh tìm rất nhiều cố, bào chữa thay cho Dĩnh Nhi, Trương Phàn từng nói: "Anh tìm những cái cố này, nhưng mà chỉ vì thuyết phục mình thôi, trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn tồn hi vọng xa vời với Sở Dĩnh sao? Ban đầu cô ấy đã nói với anh như thế nào, cô ấy nói không muốn rời đi với anh để phải chịu cuộc sống nghèo khổ. Anh muốn thoát khỏi Lăng gia, cùng cô ấy trải qua những ngày tháng bình thường bên nhau, cô ấy còn không cam tâm tình nguyện đâu. Chỉ bằng diện mạo kia của Sở Dĩnh, muốn tìm người có tiền, còn không dễ như trở bàn tay sao? Mặc kệ anh lừa gạt mình như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật, phụ nữ phần lớn rất thích hư vinh, thời điểm anh có tiền có thể, hiển nhiên có thể nói chuyện yêu đương, thề non hẹn biển, khi anh thành kẻ nghèo khổ, tình yêu chó má gì cũng không phải, tình ngộ đi Lăng Chu, Sở Dĩnh và tất cả phụ nữ khác đều ham hư vinh như thế."

Sáu năm qua làm sao qua được, Lăng Chu cũng ngây ngô dại dột, anh có một ý niệm trong đầu, phải cố gắng, phải phấn đấu, phải hơn hẳn mọi người, mượn ưu thế của gia đình, anh bỏ qua mơ ước trở thành kiến trúc sư, lựa chọn theo chính trị, chính là muốn có thể nhanh chóng đứng ở trước mặt Sở Dĩnh một lần nữa, anh muốn thấy cô hối hận, anh nhất định muốn nhìn thấy cô hối hận, nhưng anh phát hiện, đây giống như là hi vọng xa vời.

So với tổng giám đốc Chu Tự Hàn của Tinh Huy, hôm nay anh vẫn không đáng để nhắc tới như cũ, Chu Tự Hàn có tiền có thế, Chu gia so với Lăng gia của anh càng thêm hiển hách, Lăng Chu bỗng nhiên cảm thấy nhếch nhác gấp bội, chật vật nhất, là thái độ của Sở Dĩnh đối với anh, gần như giống sáu năm trước như đúc, lạnh lùng và tàn nhẫn.

Sở Dĩnh hít một hơi thật sâu, đưa tay khoác ở trong khuỷu tay của Chu Tự Hàn, cho dù không muốn, cũng không thể không để cho một màn cầu huyết này tiếp tục nữa, may mắn cô là diễn viên, so với sáu năm trước, hành động của cô đã có thể được xưng tụng là xuất quỷ nhập thần: "Anh ta chính là cục trưởng Lăng mới ăn cơm chung hôm nay, anh quên rồi sao?"

Chu Tự Hàn nghĩ sơ một lát, mới nhớ tới, cục trưởng Lăng này trong miệng Sở Dĩnh, chính là anh để cho Sở Dĩnh sắp xếp bữa tiệc này, Kiến Quốc nói người kia rất lịch sự, cục trưởng Cục Văn Hóa mới rất có cảm tình rất tốt với Sở Dĩnh, ngược lại anh ta cũng được xem như trẻ tuổi tài cao, vẫn chưa tới 30 tuổi mà đã làm cục trưởng.

Chỉ là, hiện tại Chu Tự Hàn không có tâm tình quan tâm tới cục trưởng Lăng này, anh bị thái độ đột nhiên thay đổi 180° của Sở Dĩnh, làm anh có chút được sung ái mà lo sợ, ngay cả sự nhay bén và sáng suốt trước kia, cũng giảm đi nhiều.

Cái này ít nhiều gì cũng do cuộc sống, anh dùng mềm, cứng rắn, đe dọa, uy hiếp, lợi dụng, chiêu gì cũng đều làm với Sở Dĩnh rồi, ngay cả một khuôn mặt tươi cười cô nàng này cũng không cho anh, sắc mặt âm trầm giống như nhìn thấy kẻ địch vậy.

Vào lúc này, bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay của anh, như chim nhỏ nép vào người của anh, tình cảnh này, thật là năm mơ cũng không nghĩ đến, chứ đừng nói từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Sở Dĩnh nói ra, mặc dù không có nói rõ ràng hai người quan hệ như thế nào, thế nhưng mập mờ như vậy, kẻ ngốc cũng nghe ra được, làm cho Chu Tự Hàn đang cảm thấy thất vọng đau khổ tê tê đại đại một hồi trở nên thoải mái hơn.

Cô nàng này lạnh lùng, đáng yêu, làm cho người ta hận không thể yêu đến tận xương tủy đi, vào lúc này Chu Tự Hàn thấy cô cái gì cũng tốt, đem lời thề muốn chinh cô lúc trước mà quên không còn một mống, bị Sở Dĩnh kéo trực tiếp vào trong xe.

Sở Dĩnh liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, Lăng Chu nhìn thẳng vào cô, con mắt cũng chưa từng rời đi, mưa phùn rơi vào quanh người anh ta, giống như thành một pho tượng pho tượng vắng lặng, điều hiu, trong mắt anh ta tràn ngập bị thương và không thể tin, Sở Dĩnh âm thầm thở dài, anh ta nên hận

cô đi! Lần này có thể hận trong bao lâu, hi vọng có thể lâu dài một chút, đối với bọn họ đều là chuyện tốt.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đối phó với Lăng Chu tương đối dễ dàng, nhưng bây giờ Sở Dĩnh bắt đầu phiền não, nên thoát khỏi Chu Tự Hàn như thế nào đây, nói thật, Sở Dĩnh vẫn không hiểu, tại sao Chu Tự Hàn cứ quẩn lầy cô như vậy, cô cũng không tin Chu Tự Hàn có thể nghiêm túc với một người phụ nữ, hơn nữa cô đã từng qua lại với anh ta hơn một năm, người đàn ông này giống như đột ngột bị sốt cao nên mới dây dưa với cô, cũng bởi vì dung mạo của cô lọt vào mắt anh sao, lý do này thật buồn cười, sao Chu Tự Hàn lại nhanh chóng trở thành kẹo mè xừng không bỏ được rồi, nghĩ tới những chuyện này không khỏi xoa xoa mi tâm.

Chu Tự Hàn nghiêng đầu liếc nhìn Sở Dĩnh, mây tía ngoài cửa sổ lấp la lấp lánh ở trên mặt của cô, vẻ mệt mỏi của cô càng lộ ra rõ ràng hơn, cái loại mệt mỏi nặng nề đó, giống như không thể gánh vác được.

Chu Tự Hàn hồi tưởng lại, biết Sở Dĩnh thời gian dài như vậy, anh chưa thấy cô cười qua, ở cùng anh trong một năm, nét mặt của cô gần như là giống nhau, giống như một món đồ chơi con nít, đều không chân thật, cũng vì vậy, sau khi thấy lại Sở Dĩnh anh mới có thể không bỏ được như vậy.

Chu Tự Hàn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như Sở Dĩnh cả, cô giống như trò chơi có tầng tầng trạm kiểm soát, hấp dẫn anh đi phá giải từng tầng một, không đánh đến cùng thì không thể dừng tay, lại giống như có rất nhiều Sở Dĩnh, anh không thể phân rõ, rốt cuộc người nào mới thật sự là cô, cô đã từng, rất xinh đẹp lại khéo léo thuận theo, cô bây giờ, giống

như một con nhím, một khi anh tới gần thì cũng đâm anh không có chút lưu tình nào.

Có lúc Chu Tự Hàn nhớ đến một năm kia, cảm thấy người phụ nữ này thật sự vô tình, hai người đã từng thân mật như vậy, tới hôm nay thậm chí ngay cả một chút bóng dáng cũng bị mất, nhưng Sở Dĩnh lúc này, lại khiến cho Chu Tự Hàn cảm thấy một cảm giác đau lòng quý dị.

Sở Dĩnh quật cường, luôn có thể khuấy động sợi dây ẩn núp sâu nhất trong lòng anh, anh cả là nô lệ của vợ từng nói với anh: "Luôn có một người phụ nữ như vậy, có thể chạm đến nơi mềm nhất trong lòng của em, cô ấy chính là khắc tinh của em."

Lúc ấy Chu Tự Hàn xì mũi coi thường, anh cả của anh nhân sinh quan (cái này là nguyên văn convert), xem tình yêu, đều dốc lòng làm người ta vô cùng cảm phần, từ đầu tới đuôi để cho anh ấy chỉ coi chừng một người phụ nữ sống qua ngày, Chu Tự Hàn cảm thấy, còn sống cũng mất sức lực rồi.

Cho dù hiện tại, anh đối với Sở Dĩnh như vậy, cũng không nhớ đã từng qua lại với cô như thế nào, nhưng mà bây giờ anh yêu thích cô, về phần thời gian dài ngắn ra sao, dù sao cho dù có chia tay, anh cũng sẽ không để cô thua thiệt, đây là nguyên tắc của Chu Tự Hàn, hiện tại anh rất muốn thương yêu cô.

Chu Tự Hàn kéo cô tựa vào trong lồng ngực của mình, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương của cô, dịu dàng nói: "Một mỗi sao, trước hết ngủ một lát, khi nào đến nơi anh sẽ gọi em."

Sở Dĩnh suy nghĩ hồi lâu, cũng không muốn nghĩ cách thoát khỏi Chu Tự Hàn như thế nào, Chu Tự Hàn không phải kẻ ngốc, cô không muốn bởi vì mình, lại lộ ra chuyện trước kia, Lăng Chu, Lăng gia, còn có cha cô, những chuyện này như một vết sẹo vừa mới kết vảy, cho dù bên ngoài nhìn

qua thì cảm thấy tốt lắm, một khi vạch trần, bên trong vẫn xấu xí không chịu nổi như cũ, cô muốn chôn cất những quá khứ này, giống như là một chuyến đi, khi tỉnh mộng, cái gì cũng đều biến mất, mẹ con bọn họ còn có thể tiếp tục cuộc sống an ổn của mình.

Ngón tay của Chu Tự Hàn giống như mang theo ma lực, xoa bóp mấy cái, cô đã cảm thấy cái trán dường như không còn đau nữa, rất thoải mái, thoải mái đến mức cô cũng không muốn nhúc nhích, lúc này, cô thật sự của cần một người ôm cô vào trong ngực, cho dù người ôm vào trong ngực là Chu Tự Hàn cô chán ghét cũng không việc gì, phụ nữ, tên của người chính là người yếu.

Sở Dĩnh nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất, từ nhỏ Sở Dĩnh có một tật xấu, một khi làm sai việc gì, hoặc muốn trốn tránh cái gì, liền muốn ngủ, khi còn bé nếu như thi trượt rồi, về nhà đi nằm ngủ, ai gọi cũng không tỉnh, huống chi, tối nay Sở Dĩnh thật sự rất mệt mỏi, mấy ngày nay cô cũng ngủ không đến mấy giờ, còn có Lăng Chu, cô cảm thấy tâm lực mình tiêu tụy, cũng không quản Chu Tự Hàn, ngủ không biết trời đất gì.

Chu Tự Hàn khéo léo ôm lấy Sở Dĩnh, làm cho tâm tình cực tốt, vốn còn muốn đi ăn một chút gì đó với cô, nhưng đến nơi rồi, gọi cô mấy tiếng cũng không được, suy nghĩ một chút, để cho Tiểu Triệu đưa bọn họ trở về Tinh Huy.

hiện giờ Sở Dĩnh sống ở trong căn hộ chung cư phía sau cao ốc Tinh Huy, là Tinh Huy chuẩn bị chỗ ở cho nghệ sĩ dưới cờ, chung cư độc lập, an ninh tương đối tốt, có thể hạn chế tối đa sự săn lùng của giới truyền thông, mỗi tầng đều là độc lập với nhau, còn lớn hơn gấp đôi so với phòng ốc Sở Dĩnh mới mua.

Điều kiện tốt như vậy, không phải tự nhiên ai cũng có thể vào ở được, bình thường là người mới được công ty nâng đỡ, mới có đãi ngộ như thế, cũng dễ dàng quản lý cuộc sống riêng của nghệ sĩ, dù sao cuộc sống riêng

của nghệ sĩ, không chỉ có ảnh hưởng đến tương lai của nghệ sĩ, cũng liên quan trực tiếp với lợi ích của công ty.

Sau khi Sở Dĩnh gia nhập vào đoàn làm phim “Thanh Liên” mới chuyển vào tới nơi này, từ lúc ký hợp đồng đến khi mở máy, cũng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đây cũng là tuyên truyền trước một phần, ở studio lúc nào cũng có phóng viên đi theo để thu thập tin tức, làm nữ chính của “Thanh Liên”, Sở Dĩnh càng trở thành tiêu điểm của tất cả giới truyền thông.

Vì để tránh phiền toái, Sở Dĩnh nghe theo an bài của công ty đến nơi này ở tạm, khi rảnh rỗi mới về nhà thăm mẹ cô, mẹ cô khôi phục rất tốt, trong nhà có thuê một dì giúp việc, là đồng hương của mẹ, nói chuyện rất hòa hợp, cũng rất tỉ mỉ, Sở Dĩnh cũng rất yên tâm.

Chỉ tiếc chung cư tập thể của công ty, có thể tránh được phóng viên, lại không tránh được ông chủ lớn tự mình muốn trông coi mọi việc, xe của Chu Tự Hàn chính là chiêu bài, trực tiếp lái vào khu chung cư, người gác cổng chính là ăn chén cơm của Tinh Huy, đương nhiên không dám cản xe của ông chủ lớn, cũng không phải là chán sống.

Cứ như vậy, Chu Tự Hàn ôm lấy Sở Dĩnh tiến dần từng bước, căn bản không có chút khó khăn nào, đem Sở Dĩnh đặt ở trên giường, Chu Tự Hàn rất thích thú quan sát bốn phía, phát hiện ra Sở Dĩnh thật sự không coi nơi này là nhà của mình, giống hệt như nhà mẫu lạnh lẽo, không có hơi người.

Chu Tự Hàn chạy hết một vòng, lại trở về phòng ngủ, ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm Sở Dĩnh, nhìn thế nào cũng cảm thấy thuận mắt, cô ngủ rất say, hành hạ như thế nào cũng không tỉnh lại, trên mặt tẩy trang vô cùng sạch sẽ, lộ ra gương mặt trắng nõn mà xinh đẹp, Sở Dĩnh rất đẹp, hơn nữa thời điểm một gương mặt mộc như vậy, có vẻ so với tuổi thật nhỏ hơn rất nhiều.

Mắt nhắm thật chặt, lông mi ở dưới mắt dài mà cuốn vểnh lên tạo ra một hàng bóng râm nhàn nhạt, dưới mũi ngạo nghễ ưỡn lên là cái miệng nhỏ hơi đỏ, giống như một tiểu nha đầu không có lớn lên, chỉ là sắc màu mềm mại đỏ thắm này thật sự rất mê người.

Hấp dẫn khiến Chu Tự Hàn không khỏi cúi đầu hôn một cái, hôn một cái anh lại phát hiện cực kì nghiện, lại hôn mấy cái, đầu lưỡi cạy ra hai múi môi mềm mại, dò vào giữa răng môi, hồi lâu, liếm một lát, trong lòng cảm thấy thời gian này nín nhịn không ít.

Chu Tự Hàn không có gì là ranh giới cuối cùng của của đạo đức, nhưng mê gian chuyện của nữ nhân nhi cũng không làm được, mặc kệ anh từng có bao nhiêu phụ nữ, đều là hai bên tình nguyện, chỉ vì Sở Dĩnh, mấy tháng rồi anh không động vào phụ nữ, vào lúc này thật sự có chút không nhịn được.

Dứt khoát nằm ở bên cạnh Sở Dĩnh, ôm cô, hôn cô, chính mình bắn súng ngắn (thủ dâm), làm xong, Chu Tự Hàn không khỏi lắc đầu, chính mình không chịu thua, cố gắng chống đỡ sao, bên ngoài không biết có bao nhiêu phụ nữ đứng xếp hàng chờ anh lâm hạnh, cần gì phải chịu khổ mà coi chừng một mình Sở Dĩnh, cũng không biết mong muốn gì, nhưng mà cho dù là bắn súng ngắn (thủ dâm) cũng rất xuất sắc, dù sao Sở Dĩnh ở ngay bên cạnh, nhìn cô, nghĩ tới dáng vẻ của cô khi cởi hết, Chu Tự Hàn càng hưng phấn giống như ăn phải thuốc lắc.

Phát tiết hết tinh lực dư thừa, Chu Tự Hàn đi tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại giường, cởi sạch quần áo trên người của Sở Dĩnh, chỉ giữ lại áo ngực và quần lót, ôm chầm lấy Sở Dĩnh, đắp chung một cái chăn rồi ngủ.

Lúc Sở Dĩnh tỉnh lại, cảm thấy ngực có chút không thở nổi, mở mắt ra, phát hiện một cánh tay cường tráng để ngang trước ngực mình, theo cánh tay liền nhìn thấy mặt của Chu Tự Hàn.

Trước kia ở cùng Chu Tự Hàn một năm, đều là khi xong chuyện liền đi, trừ tiền, người đàn ông này đối với phụ nữ không có chút thương hương tiếc ngọc nào cả, cho nên nói, sáng sớm vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh ta, Sở Dĩnh có chút không thích ứng.

Qua một lúc lâu, Sở Dĩnh mới phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn mình, không khỏi tức giận trong lòng, chen chân vào đập Chu Tự Hàn một cước, trực tiếp đem Chu Tự Hàn đập xuống dưới giường.

Chu Tự Hàn đang ôm mộng đẹp, thành linh bị Sở Dĩnh một cước đập xuống giường, còn có thể bất tỉnh: "Mẹ nó! Người nào dám đập lão tử, to gan quá rồi." Bò dậy liền nhìn thấy Sở Dĩnh đang trừng mắt với anh.

Chu Tự Hàn đè ép hỏa khí, mở miệng: "Sáng sớm, em không ngủ đi, lại náo cái gì? Ngủ, ngủ." Chu Tự Hàn vén chăn lên vừa nằm xuống, lại bị Sở Dĩnh ôm chần một cái, cô trực tiếp nhảy xuống giường, để Chu Tự Hàn ngồi lại ở trên giường.

Sở Dĩnh nhìn lướt qua, có chút không tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, nói thầm trong lòng, người đàn ông này thật xấu xa tới cực điểm, khi ngủ cả quần lót cũng không mặc, hơn nữa quần áo của cô đâu rồi, nơi này là nhà của cô mà! Người đàn ông này vào bằng cách nào, Jhon nói với cô thế nào, nói trong này rất nghiêm mật ngay cả một con ruồi cũng không đi vào được, cái tên biến thái Chu Tự Hàn này sao lại ngủ ở trên giường của cô, trên căn bản Sở Dĩnh đã quên mất chuyện tối ngày hôm qua.

Chu Tự Hàn thấy cô như thế, ngược lại rất vui vẻ, anh có thói quen ngủ trần truồng, mặc dù anh có không ít phụ nữ, nhưng không có chỉ đơn thuần ngủ chung với người phụ nữ nào cả, Sở Dĩnh là người đầu tiên, để cho anh cảm thấy ôm cô ngủ cũng thật thoải mái .

Chu Tự Hàn cũng không che giấu, cứ nằm giang hai tay hai chân ở trên giường như vậy, nhìn Sở Dĩnh cười xấu xa: "Nếu em muốn nhìn, nói

với anh một tiếng, muốn nhìn bao lâu cũng được, mới sáng sớm đã phải giày vò nhau như vậy sao?"

Gương mặt Sở Dĩnh đỏ bừng, không nghĩ đến Chu Tự Hàn sẽ nói ra lời không biết xấu hổ như vậy, vây chần xung quanh, khom lưng nhặt đệm dựa trên đất lên, hung hăng ném tới: "Anh biến thái! Còn nữa, ai cho anh đi vào?"

Chu Tự Hàn tiếp được đệm dựa, cười híp mắt nói: "Nhanh như vậy liền quên sao, anh cho là hành động của em ngày hôm qua coi như là thừa nhận mối quan hệ của chúng ta, em vốn chính là của anh đấy, náo loạn thời gian dài như vậy, cũng nên kết thúc đi, em không thích giới giải trí, chờ “Thanh Liên” kết thúc xong, có thể từ từ rút lui khỏi, vừa đúng lúc có thể ngoan ngoãn ở cạnh anh một thời gian."

Sở Dĩnh không khỏi âm thầm cười lạnh: "một thời gian? Chu tổng, tôi có thể hỏi một thời gian trong miệng anh là bao lâu không?"

Chu Tự Hàn xuống giường mặc bộ quần áo, đi tới ôm lấy cô: "Sở Dĩnh, đừng náo loạn với anh, chúng ta sống qua ngày với nhau không được sao, về phần bao lâu, anh cũng không muốn lừa dối em, chính anh cũng không biết, nhưng anh đồng ý tuyệt đối sẽ không bạc đãi em, cho dù về sau chúng ta chia tay, anh cũng sẽ bồi thường thỏa đáng cho em."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cong cong queo queo dài thẽ, không ngờ bọn họ lại quay trở về rồi, Sở Dĩnh làm sao không biết ý tưởng của Chu Tự Hàn, đừng hỏi tới bởi vì sao, bây giờ anh ta có hứng thú với cô, dùng hết thủ đoạn cũng phải thu vào tay, chờ ngán rồi, một khoản tiền trực tiếp đuổi đi, gọn gàng , chỉ là, đây mới là Chu Tự Hàn, thua thiệt lần trước anh còn đề cập làm gì, nói một cách thẳng thừng, chính là thay đổi biện pháp chơi đùa phụ nữ, trong tự điển của anh, phụ nữ chỉ có tác dụng là lên giường, vĩnh viễn cũng học không được tôn trọng.

Sở Dĩnh hít một hơi thật sâu, bình phục tức giận nơi ngực, cố gắng bình tĩnh mở miệng: "Xin lỗi, tôi không có hứng thú với đề nghị của Chu tổng."

Chu Tự Hàn hơi híp mắt lại, ánh mắt trở nên hết sức lạnh lùng, anh có cảm giác mình lui một bước lại một bước, ở trước mặt Sở Dĩnh, anh gần như phá vỡ các nguyên tắc đang có của mình, lúc nào thì anh lại tốt với một người phụ nữ như vậy, anh lúc nào thì hứa hẹn qua về sau như thế nào, nhưng anh đã đồng ý với Sở Dĩnh cho dù chia tay cũng sẽ cho cô một giá thỏa mãn, cái này còn chưa đủ ư, có lẽ phụ nữ đều là tham lam, bạn càng cho cô, cô càng được voi đòi tiên.

Chu Tự Hàn dùng hết kiên nhẫn, mở miệng lạnh lùng gần như tàn ác: "Sở Dĩnh, em vốn là người phụ nữ của anh, nếu anh không nói kết thúc trước, em vĩnh viễn đều phải nghe lời, anh có thể cưỡng chiều tính tình của em, nhưng nắm chắc mọi việc, từ giờ trở đi cho em thời gian một tuần, anh nghĩ, em có thể tự suy nghĩ rõ ràng."

Bỏ xuống lời nói, mặc quần áo đi, Sở Dĩnh ngồi ở trên giường căn môi gần người, cô rất rõ ràng, nếu như Chu Tự Hàn thật muốn trị cô, thì có thể không từ mà biệt, nhưng mẹ cô cần uống thuốc liên tục, chính là thuốc mà Chu Tự Hàn tìm được từ nước ngoài, trên thị trường căn bản không thấy.

cô đã sớm biết, kiêu ngạo thuộc về Sở Dĩnh căn bản không đáng giá nhắc tới ở trước mặt Chu Tự Hàn, đoán chừng ở trong ánh mắt lạnh lùng của Chu Tự Hàn, vẫn cảm thấy cô không biết phân biệt.

Chu Tự Hàn không dễ chọc, Giai Giai đã sớm cảnh cáo cô, nhưng lúc trước cô không có con đường thứ hai đi, như vậy hiện tại thì sao? Trừ việc trở thành đồ chơi của Chu Tự Hàn lần nữa, cô còn có con đường thứ hai sao?

Lúc Jhon và Giai Giai tiến vào, Sở Dĩnh sửng sốt một chút: "Giai Giai? Sao cậu lại tới đây?"

Jhon cười giải thích: "Chu tổng vừa đến công ty, cũng thông báo cho phòng nhân sự, đẩy Lưu Giai Kỳ đến nơi này của chúng ta, về sau cô ấy chính là người tuyên truyền của cô rồi, tôi xem tài liệu về Lưu Giai Kỳ, các cô còn là bạn học, đúng rồi, hình như cũng học cấp 3 chung một trường." Sau đó nhìn hai người nói: "Các cô là bạn học thật sao?"

Sở Dĩnh không khỏi hơi cười khố, Chu Tự Hàn đây là muốn nói cho cô biết, còn có cả Giai Giai, cô không quan tâm Giai Giai thì không được, Giai Giai có cha mẹ, có nhà, Chu Tự Hàn muốn đối phó Giai Giai, còn không dễ như trở bàn tay, mặc dù hèn hạ, nhưng Sở Dĩnh tin tưởng, lúc Chu Tự Hàn then quá thành giận đều có thể làm được.

"Jhon, tôi và Giai Giai không chỉ là bạn học mà còn là bạn rất thân, đúng rồi, hôm nay có lịch trình gì?"

Jhon lật cuốn sổ một chút nói: "Hôm nay có một tiết mục nhỏ lên hình, không phải rất quan trọng, tôi giúp cô đẩy đi! Sáng mai muốn chụp

hình, sáng mai phía quay cảnh cuối của "Thanh Liên" cô tốt nhất nghỉ ngơi một ngày."

Giai Giai chờ Jhon đi, mới lôi kéo tay Sở Dĩnh hỏi: "Cậu gặp Lăng Chu rồi hả? Sáng sớm nay, Trương Phàn gọi điện thoại cho mình, lời nói giống như ăn phải thuốc súng, bảo mình nói với cậu, đừng hại Lăng Chu nữa, khiến mình mắng cho hắn ta một trận, ai chứ! Trong mắt của hắn ta chỉ có mình Lăng Chu, tưởng như không ai biết bọn họ cặp với nhau vậy, cứ la gào khắp nơi. "

Hiện tại Sở Dĩnh cũng không buồn vì Lăng Chu, nói thế nào thì chuyện của Lăng Chu cũng đã qua lâu rồi, bây giờ là không có cách nào đối phó với Chu Tự Hàn, Giai Giai nhìn cô một lát rồi cẩn thận hỏi: "không phải Lăng Chu, đó là vì Chu Tự Hàn ?" Sở Dĩnh thở dài: "Giai Giai, Chu Tự Hàn thật sự không dễ chọc có đúng hay không?"

Giai Giai còn có cái gì không hiểu: "Theo như cậu nói, không thể nói có thù tất báo, nhưng Chu Tự Hàn nổi tiếng rất bá đạo không nói đạo lý, hơn nữa anh ta biết cậu đùa bỡn anh ta một năm, anh ta sao có thể sáng khoái bỏ qua cho cậu, căn bản là không thể được, anh ta uy hiếp cậu sao?"

"Tên khốn này nói không giữ lời, ban đầu đã nói rõ với anh ta, mình tiến vào Tinh Huy thì coi như thanh toán xong mà." Sở Dĩnh không còn hơi sức lắm bầm một câu.

Giai Giai không khỏi nói: "Cậu ngu hả! Ban đầu nói với cậu, vào Tinh Huy căn bản là thủ đoạn Chu Tự Hàn muốn gần gũi được ban lộc, thuận tiện còn có thể có được quảng cáo phát ngôn của Âu Phi, có sao mà không làm, nếu anh ta thật sự muốn bỏ qua cho cậu, vậy còn phí công sức làm gì."

"Vậy mình phải làm sao bây giờ? Giai Giai, mình cảm thấy mình căn bản không phải đối thủ của Chu Tự Hàn."

"Cái gì làm thế nào?" Giai Giai đẩy cô một cái nảy sinh ác độc nói: "Bằng không, lừa gạt anh ta đến chỗ này, trước hạ độc giết chết anh ta, sau đó hủy thi diệt tích, trừ hại cho đông đảo phụ nữ."

Sở Dĩnh không khỏi nở nụ cười vỗ vỗ tay: "Ý kiến hay, chẳng qua mình đề nghị hạ thuốc cho anh ta, sau đó đem anh ta giam chung một chỗ với đám chó đực động dục, rồi bạo lột của anh ta, sau đó chúng ta uy hiếp anh ta, còn dám quẩn quít, liền đăng video trên mạng, khiến người dân trên toàn thế giới đều nhìn đến kết quả anh ta bị súc sinh bạo hoa cúc."

"Ha ha." Hai người ôm nhau cười to một hồi.

Giai Giai xoa nước mắt đi, vỗ vỗ bả vai của Sở Dĩnh: "nói thật, mình nhìn ra được, Lăng Chu còn chưa buông tay, các cậu có khả năng quay lại hay không. . . ." Giai Giai chưa nói xong đã bị Sở Dĩnh cắt đứt: "Lăng Chu đã là quá khứ rồi, từ lúc chia tay, mình đã không muốn nghĩ tới anh ta nữa, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, còn không bằng lúc học lớp mười hai liền chia tay, cũng không liên lụy đến hiện tại."

Về việc hai người nói muốn đối phó với Chu Tự Hàn, cũng chỉ là tiện miệng thôi, người đàn ông kia có quyền thế, cô và Giai Giai ai cũng không chọc nổi, không nói hiện tại, giả sử cha của Sở Dĩnh vẫn còn sống, so với nhà họ Chu thanh danh hiển hách cũng không đáng nói, Chu Tự Hàn vốn rất bá đạo, cho nên anh ta có thể làm theo ý thích, đây cũng là thực tế.

Lý Xuyên hô lên: "Cắt, tốt lắm, kết thúc công việc." Cảnh tượng cuối cùng kết thúc, studio tràn ngập tiếng nói cười, "Thanh Liên" chính thức đóng máy, tiếp theo là họp báo với phóng viên, tổ chức ở phòng tiệc khách sạn, giới truyền thông cũng tới tham gia náo nhiệt.

Sở Dĩnh trang điểm rất lộng lẫy, mặc một bộ váy chiffon màu trắng, hơi lộ vai ra, đeo một chuỗi dây chuyền ngọc trai đơn giản, tóc vẫn ở sau ót, dùng một cây trâm trâm châu cổ định tóc, hai bên tóc mai hơi rủ xuống,

trên tai cũng đeo đôi hoa tai làm bằng trân châu, đơn giản mà cũng rất thanh nhã bất phàm. Giai Giai ở không xa nhìn cô, dưới ánh đèn flash Sở Dĩnh thật sự rất đẹp.

Là bên sản xuất, tổng giám đốc của Tinh Huy là Chu Tự Hàn tự nhiên cũng ngồi ở đây, xì căng đan của Sở Dĩnh và Chu Tự Hàn càng xào càng nóng. Ngày hôm trước ở bên ngoài studio, Sở Dĩnh như chim nhỏ tựa sát vào người Chu Tự Hàn, song song lên xe, có phóng viên chụp được, hai người tới chỗ ở của Sở Dĩnh, cùng chung đêm xuân, tới ngày tiếp theo mới nhìn thấy Chu Tự Hàn ra ngoài, tin tức tràn ngập các báo, phóng viên truyền thông sao có thể bỏ qua cho, ngay cả xì căng đan của Tôn Tiểu Bằng và Trần San Ny lộ ra cũng bỏ qua, tập trung nhắm vào Sở Dĩnh và Chu Tự Hàn.

"Sở tiểu thư, ngày hôm trước có phóng viên chụp được ảnh Chu tổng rời đi từ chỗ ở của cô, cô có thể tiết lộ quan hệ giữa cô và Chu tổng hay không?"

"Sở tiểu thư là người mới được Tinh Huy nâng đỡ, lại nhận được vai nữ chính trong "Thanh Liên", có phải không muốn cho mọi người biết cô dùng quy tắc ngầm hay không?"

"Có người biết tình hình tiết lộ, trong lúc Sở tiểu thư làm nhân viên bình thường ở Tinh Huy, từng là tình nhân bí mật của Chu tổng, quan hệ của hai người còn kéo dài hơn một năm, tin tức này có thật hay không?"

Vấn đề của phóng viên ngày càng sắc bén, nếu không có liên quan đến điện ảnh, thì đều là xì căng đan của Sở Dĩnh và Chu Tự Hàn, khiến không khống chế được tình hình này.

Sở Dĩnh sớm bị kinh ngạc không nói lời nào, phóng viên liền trực tiếp chuyển sang người trong cuộc khác là Chu Tự Hàn: "Chu tổng, vậy là Sở tiểu thư chấp nhận rồi! Còn Chu tổng thì sao?"

Chu Tự Hàn cười lạnh nhìn Sở Dĩnh một cái, Sở Dĩnh có cảm giác, tóc gáy sau đầu đều dựng đứng lên, Chu Tự Hàn tiện tay cầm lấy một cái micro gần đây rất hài hước mà nói: "Mọi người cũng đã có bằng chứng như núi rồi, còn hỏi cái gì? Về phần quy tắc ngầm, tôi chỉ có thể nói, nam chưa cưới nữ chưa gả, xảy ra cái gì cũng thật đúng lúc, không liên quan đến quy tắc ngầm."

một câu nói này của Chu Tự Hàn, quả thật chính là khẳng định quan hệ giữa anh và Sở Dĩnh, qua nhiều năm như vậy, phụ nữ bên cạnh Chu Tự Hàn tới tới lui lui, đều đếm không hết, phần lớn đều là ngôi sao, nhưng cũng không thấy Chu Tự Hàn chính miệng thừa nhận cái gì, thế nào đến lượt Sở Dĩnh lúc này, liền thay đổi thành nam chưa cưới nữ chưa gả, xảy ra cái gì cũng thật đúng lúc, đây không phải muốn nói hai người đang nghiêm túc hẹn hò, Sở Dĩnh có thể trở thành cô bé lọ lem kế tiếp hay sao?

Giới truyền thông nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt, ồn ào lộn xộn hỏi: "Hai người có phải đã chính thức hẹn hò hay không? Có ý kết hôn hay không.?" Sở Dĩnh lần đầu tiên thấy được truyền thông thật đáng sợ, hơi có một ít gió, đến tai truyền thông thì có thể trở thành bão lớn, hưởng chi, Chu Tự Hàn lại có lòng hướng dẫn như vậy.

Phóng viên ban này lại kiên nhẫn hỏi lại: "Xin hỏi Chu tổng, Sở tiểu thư có phải từng là tình nhân bí mật trong một năm của anh hay không?" Ánh mắt Chu Tự Hàn loe loé, nhìn chăm chú vào tấm poster trên tường rồi nói: " Hình như tôi đã trả lời vấn đề này rồi, tôi và Sở tiểu thư, nam chưa cưới nữ chưa gả, xảy ra cái gì đều là hành động bình thường."

Kết thúc cuộc họp báo, Sở Dĩnh cảm thấy còn mệt hơn đánh giấc, đầu có chút ong ong, thật không dễ dàng trở lại bình thường, cô không khỏi bắt đầu lo lắng cho mẹ của mình, tư tưởng của bà rất truyền thống, ban đầu lúc cô tiến vào giới giải trí, bà đã không tán thành, hiện tại làm cho xì căng đan bay đầy trời như vậy, không biết mẹ cô nghĩ như thế nào đây.

Thời điểm Sở Dĩnh ở ngoài cửa, đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào, nhưng vừa nhìn thấy mẹ cô, liền có cảm giác tất cả lời giải thích đều vô dụng, Nhạc Thu Mạn cũng không có nói cái gì, chỉ lôi kéo cô vào trong nhà ngồi xuống, bà suy nghĩ thật lâu mới hỏi: " Chu Tự Hàn đó là tổng giám đốc của công ty con thật sao? Mẹ chưa bao giờ tán thành, hay tồn tại thành kiến với một người, nhưng Chu Tự Hàn này, trước kia không phải là, ừ. Ách."

Nhạc Thu Mạn cân nhắc hồi lâu, cũng không tìm được lời nói thích hợp, cuối cùng nói một câu: "Mẹ vẫn cảm thấy, người đàn ông đơn giản một chút mới thích hợp với Tiểu Dĩnh nhà ta, dĩ nhiên, mẹ cũng không muốn can thiệp vào chuyện yêu đương của con, chỉ cần con biết rằng , mẹ tin tưởng vào ánh mắt của con là được."

Sở Dĩnh nghiêng người nằm ở trong ngực mẹ, ôm lấy eo của bà: "Mẹ, cảm ơn mẹ, luôn luôn ủng hộ con vô điều kiện như vậy, mẹ yên tâm, con hiểu rõ mình đang làm cái gì!"

"Đứa nhỏ ngốc!" Hốc mắt Nhạc Thu Mạn có chút ướt át, vuốt vuốt tóc của con gái: "Mẹ là mẹ con ! Có câu nói, không ai hiểu con gái bằng mẹ, mẹ biết con khổ sở, nhưng mẹ cũng hi vọng, con có thể tìm được người đàn ông yêu con để gả cho, hạnh phúc sống qua ngày, việc này cũng rất quan trọng."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Người đàn ông yêu cô sao? Trừ Lăng Chu ra, có lẽ trên đời này sẽ không có người như vậy nữa." Sở Dĩnh biết mẹ cô rất cơ trí, rất nhiều chuyện cô tự cho là lừa gạt được bà, cũng vì để cô an tâm nên bà giả bộ hồ đồ thôi, đây là mẹ quan tâm cô, vì mẹ, muốn Sở Dĩnh làm gì cũng được.

Đây là lần thứ hai Sở Dĩnh ngồi trong phòng làm việc của Chu Tự Hàn, để đàm phán giao dịch, chỉ có điều lần này so với trước kia thì có thể diện nhiều hơn, lần đầu tiên là trợ lý Từ của Chu Tự Hàn trực tiếp nói cho cô biết bao nhiêu tiền, lúc này cô phải nói rõ ràng ở trước mặt Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh suy nghĩ thật lâu, cô cảm thấy, để cho Chu Tự Hàn bỏ qua cho mình, căn bản là nói chuyện viễn vông, cô biết thói hư tật xấu của đàn ông, càng không có được thì càng muốn có, Chu Tự Hàn có hứng thú với cô, đến từ chính lòng chinh phục của đàn ông, cô càng đối nghịch với anh ta, anh ta càng không muốn buông tha cho cô, muốn anh ta dừng tay, chỉ có thể làm anh ta toại nguyện, lấy được, có lẽ sẽ chán ghét rất nhanh.

Sở Dĩnh có thể tự mình đến tìm anh, Chu Tự Hàn rất vui mừng, coi như cô nàng này thông minh, thật ra thì, không phải tổn thương nhiều đến tình cảm, sớm đi theo anh, thì tất cả đều vui vẻ rồi.

Chu Tự Hàn từ phía sau bàn làm việc đi tới, ôm Sở Dĩnh ngồi trên ghế sa lon, nói rất dịu dàng: "Buổi tối anh đã đặt phòng ăn rồi, chúng ta ăn cơm cùng nhau chứ?"

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh: "Chu Tự Hàn, tôi có thể đồng ý với anh, nhưng mà có điều kiện."

Chu Tự Hàn nhúu mày cười: "Điều kiện? Em nói xem, điều kiện gì?"

Sở Dĩnh mở miệng: "Đầu tiên trong lúc tôi và anh qua lại, anh không thể xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, nếu như anh đụng vào người khác, tôi có thể rời đi. Mặt khác, chuyện của chúng ta, tôi hi vọng không bị giới truyền thông theo dõi, vấn đề này anh phải ra mặt xử lý."

Chu Tự Hàn suy nghĩ cẩn thận một chút, điều kiện thứ nhất có chút hà khắc với anh, lại suy nghĩ tiếp, mấy tháng này, anh cũng không còn tìm phụ nữ đến nữa, cũng không vấn đề gì, dù sao trước tiên cứ thu Sở Dĩnh vào tay, sau này rồi hãy nói chuyện sau này.

Sở Dĩnh giống như biết ý nghĩ của anh: "Chu Tự Hàn, điều kiện của tôi không phải nói chơi, cần làm hợp đồng, tìm luật sư công chứng."

Chu Tự Hàn không khỏi buồn cười: "Cần làm nghiêm túc như vậy sao?" Sở Dĩnh chột đứng lên: "Nếu như anh không đồng ý, coi như tôi chưa nói gì cả." Nói xong muốn cất bước đi.

Chu Tự Hàn vội vàng chặn cô lại: "Trước kia anh không biết, em lại có tính tình như vậy, anh nói không đồng ý, chính vì cảm thấy, chuyện của chúng ta nếu đến tai luật sư có thể bị tổn thương tình cảm hay không?"

"Tổn thương tình cảm?" Sở Dĩnh không khỏi cười lạnh, cô hoài nghi liệu Chu Tự Hàn có tình cảm đặc biệt đối với phụ nữ hay không?

Sở dĩ Sở Dĩnh đưa ra điều kiện này, vì cô biết rõ Chu Tự Hàn không thể nào chỉ qua lại với một mình cô được, tình sử của người đàn ông này có thể tạo thành một phiên bản hiện đại của Kim Bình Mai rồi, bảo anh ta có quan hệ với một người phụ nữ, đoán chừng chưa tới ba tháng sẽ ngán, nói không chừng, sau một tháng cô có thể được giải thoát, vừa đúng lúc có thể mượn cơ hội này để rút lui khỏi giới giải trí.

Sở Dĩnh vẫn không thích ứng được với giới giải trí, nơi này tràn đầy danh lợi và cạm bẫy, mọi người giống như đeo thêm mấy lớp mặt nạ thật dày trước mặt, quá dối trá, quá mệt mỏi: "Còn có điều kiện phụ, anh đã đồng ý với tôi rồi, tôi muốn hủy bỏ hợp đồng với Tinh Huy."

Chu Tự Hàn đã đạt được mục đích, tính tình dễ chịu nói: "Nói không chừng "Thanh Liên" có thể đạt giải thưởng, đến lúc đó vòng nguyệt quế của anh hậu đội ở trên đầu, em thật sự sẽ trở thành ngôi sao lớn, cơ hội thế này không phải ai cũng có thể có được, em rút lui như vậy không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Sở Dĩnh không chút cử động, có chút không nhịn được nói "Sảng khoái một chút đi, có được hay không ?"

Chu Tự Hàn không khỏi vui vẻ, ôm chầm lấy cô hôn một cái, đột nhiên nói: "Em nói xem có phải bị coi thường quen rồi không, em động một chút là nhăn mặt với anh, trong lòng anh lại thấy rất vui."

Sở Dĩnh cũng không khỏi cười, tức giận nói: "Anh mới là đồ không có lòng tự trọng, không, là đáng khinh, làm sao lại quấy lấy tôi không tha ?"

Lời nói này của Sở Dĩnh không dễ nghe, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười thản nhiên, khiến khóe miệng cô hơi nhếch lên, lộ ra lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, không còn ý lạnh, lại vô cùng dí dỏm, Chu Tự Hàn cảm thấy ngứa ngáy, đè lên trên người cô, lại bị Sở Dĩnh chặn lại: "Chờ đã, điều kiện nói được rồi, nhưng còn chưa công chứng đấy!"

Chu Tự Hàn kéo tay của cô xuống, tới bên tai cô xấp xỉ nói: "Hiện tại tha cho em, đợi buổi tối, xem anh thu thập em như thế nào." Chu Tự Hàn đứng lên, nhấn điện thoại nội bộ để trợ lý Từ tìm luật sư Lý tới đây, thảo ra một bản hợp đồng, anh và Sở Dĩnh cùng ký tên, để Lý luật sư công chứng.

Trợ lí Từ ở bên cạnh, giống như luật sư Lý, nhìn nội dung bản hợp đồng, nín cười đến mức miệng muốn rút gân, không ngờ, Chu tổng anh minh thần võ của bọn họ cũng có ngày này, nội dung hợp đồng rõ ràng nghiêng về một bên, quả thật là nước mất chủ quyền, trợ lí Từ suy nghĩ, Sở Dĩnh này cũng thật khổ tâm, đưa ra điều kiện này, không nói có thể thuận lợi thoát thân từ Tinh Huy, về sau Chu tổng cũng không thể trắng hoa ở bên ngoài được, chưa nói, Sở Dĩnh phải mất một cái liên đi mất, Chu tổng cũng không có biện pháp ngăn cản, Sở Dĩnh nghĩ ra chiêu lấy lui làm tiến này quá cao, đừng nói Sở Dĩnh, ngay cả anh cũng không tin, từ nay Chu tổng chỉ có thể qua lại với một người phụ nữ.

Sau khi xong việc, Chu Tự Hàn phất tay một cái để luật sư Lý và trợ lí đi ra ngoài, cửa vừa đóng, Chu Tự Hàn trực tiếp nhào tới trên người Sở Dĩnh: "Bảo bối, xong việc lần này rồi, chúng ta nên thân mật đi! Thật ra thì điều kiện của em đều là dư thừa, mấy tháng này, anh làm gì có người phụ nữ nào khác, giằng co với cô nàng này, anh cũng sắp nghẹn chết rồi." Nói xong liền nôn nóng kéo quần áo trên người của Sở Dĩnh, lại bị Sở Dĩnh dùng sức đẩy ra.

Đẩy Chu Tự Hàn xuống xong, Sở Dĩnh nhanh chóng đứng lên, chạy đến cạnh cửa nói: "Chu Tự Hàn, ngày hôm qua dì cả của tôi vừa tới, cho nên, anh còn phải nghẹn thêm mấy ngày nữa rồi, buổi tối tôi còn có lịch trình khác, tôi đi trước đây." Nói xong, đẩy cửa đi ra ngoài.

"Sở Dĩnh, em khá lắm." Chu Tự Hàn cắn răng nghiêng lợi nói, cô nàng này cũng tính toán kĩ rồi, muốn thay đổi biện pháp để cho anh không thoải mái đây mà.

Trợ lí Từ còn tưởng rằng tối hôm nay sẽ không thấy Sở Dĩnh và Chu tổng, thật dễ dàng thu vào tay, còn không biết Chu tổng ép buộc thế nào rồi, không ngờ, chân trước anh mới bước ra thì Sở Dĩnh cũng ra tới, chỉ nghe tiếng hô của Chu tổng bên trong, trái tim nhỏ bé của trợ lí Từ run rẩy mãi

cái, anh thật bội phục Sở Dĩnh, tại sao lại dám vuốt râu con cọp Chu tổng này, còn lấy tay nhổ từng cọng nữa chứ?

Sở Dĩnh rời khỏi Tinh Huy, vừa ngồi lên xe, Giai Giai liền hỏi: "Như thế nào rồi?"

Sở Dĩnh gật đầu một cái, Giai Giai nhìn cô một chút: "Cậu tránh hôm nay, tránh ngày mai, nhưng có thể tránh cả đời sao, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi."

Sở Dĩnh nhắm mắt lại: "Có thể tránh một ngày là một ngày." Giai Giai gãi gãi đầu: "Việc này, Sở Dĩnh à, thật ra thì Chu Tự Hàn cũng không cần bã như chúng ta nghĩ, nếu như anh ta đồng ý với điều kiện của cậu, chứng tỏ anh ta cũng thật lòng với cậu."

Sở Dĩnh mở mắt ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính, trời chiều đã nhuộm đỏ phía chân trời, từng mảnh từng mảnh màu đỏ, giống như máu, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái chết của cha, cha cô chết ở trong phòng tắm, cắt cổ tay, máu lẫn vào nước chảy đầy sàn nhà, cha cô là một người đàn ông ích kỷ, để lại mẹ con cô một mình còn chính mình thì lại đi mất, còn để lại một vết nhơ cả đời tắm không sạch.

Còn cô vẫn chạy đôn đáo khắp nơi, nghĩ cách cứu ông ấy ra, thật ra thì vấn đề của cha cô lúc ấy vẫn có cách cứu vãn, cô không biết chuyện cụ thể bên trong như thế nào, nhưng không chỉ có mình cha cô bị liên lụy, cuối cùng khi cha cô vừa chết, tất cả mọi tội danh đều đổ lên người ông ấy, lúc ấy náo loạn vô cùng, có người nói cha cô chết vẫn chưa đền hết tội, nhưng cô thủy chung vẫn không tin, cha cô đã tham ô.

Nếu như cha cô đã tham ô, vậy những khoản tiền tham ô đó đi đâu rồi? Chú Lăng nói, vì để bảo vệ cha cô đến cùng, tốt nhất không nên truy cứu chuyện này nữa, chỉ mơ hồ nói cho cô biết, cha cô có nuôi tình nhân ở bên ngoài, cũng không nói cụ thể tất cả mọi chuyện với cô.

Khi đó cô rất mệt mỏi, xử lý tang sự của cha, mỗi ngày đêm đều phải coi chừng mẹ, chỉ sợ mẹ cô nghĩ quẩn, muốn đi theo cha của cô, cô sẽ trở thành đứa trẻ mồ côi. Hiện tại, cô vẫn không dám hồi tưởng, lúc ấy rốt cuộc cô sống được như thế nào, cha mẹ cô tình cảm tốt như vậy, vậy mà cha cũng có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Dù cô và Lăng Chu, thì lúc trước cũng yếu ớt không chịu nổi một kích, trên đời này đâu còn thật giả gì, cô cũng nghĩ thông rồi, nếu Chu Tự Hàn không tha cho cô, vậy có quan hệ gì với anh ta cũng được, cô và anh ta đã sớm không sạch sẽ rồi, còn giả vờ thanh cao làm gì, coi như diễn trò, coi như giao dịch, tất cả đều cần thiết, đến lúc kết thúc, ai còn nhớ ai.

"Sở Dĩnh, tốt nhất cậu không nên để cho Chu Tự Hàn biết chuyện của cậu và Lăng Chu, mình sợ về sau nếu anh ta biết được, mọi chuyện sẽ rất rắc rối, Chu Tự Hàn rất kiêu ngạo, làm sao có thể cho phép trong lòng người phụ nữ của anh ta cất giấu hình bóng người đàn ông khác được chứ, đừng phủ nhận, cậu đã nói không thể nào tiếp tục với Lăng Chu được nữa, vậy hoàn toàn quên anh ta đi, chờ đến khi kết thúc với Chu Tự Hàn, liền tìm một người sống qua ngày, đây không phải là ước mơ của cậu sao?" Đúng vậy! Đây từng là giấc mơ của cô, chỉ tiếc, bây giờ đã trở thành giấc mơ xa vời.

"Bảo bối, nghĩ gì mà mất hồn như thế, tới đây cho người đàn ông của em sửa đổi vận may một chút nào, hôm nay anh đã thua hai vòng rồi, nếu thua tiếp nữa, đến quần anh cũng không còn nữa."

Hai người Kiến Quốc và Trần Bân không cười không được: "Thôi đi, Chu lão đại, anh đây là điển hình của đỏ tình đen bạc đấy! Chút tiền lẻ này còn để vào mắt sao, có phải không chị dâu?"

Sở Dĩnh hơi nhú nhú mày, cô còn chưa quen với việc có người gọi cô là chị dâu, cũng không biết là người nào bắt đầu trước, sau đó tất cả mọi người đều gọi như vậy.

Cô vừa thông báo một chút, Chu Tự Hàn liền trực tiếp ép buộc cô đến nơi này, nơi này là hội quán Ôn Tuyền nổi danh ở ngoại ô, mấy người ở trong này trừ Trần Bân và Lâm Kiến Quốc ra, cô đều không biết những người khác, cũng không có người phụ nữ nào khác.

Cô có chút bần thần, Chu Tự Hàn liền để cô ngồi lên trên đùi của anh, nhỏ giọng hỏi ở bên tai cô: "Có phải rất phiền hay không, lại nhả mặt với anh rồi, hết vòng này, chúng ta về nhà, có đói bụng không? Anh gọi món ăn cho em ." Nói xong, anh rung chuông gọi nhân viên phục vụ đi vào, gọi cơm chiên vây cá, ngoài ra còn gọi cháo gà.

Hai người Trần Bân và Lâm Kiến Quốc ngồi đối diện rất kinh ngạc, trong lòng thầm kêu nguy hiểm thật, may mà hai người không có đắc tội với cô gái này, nhìn dáng vẻ này, Chu lão đại động lòng rồi, chưa bao giờ thấy Chu lão đại săn sóc một người phụ nữ như vậy?

Chỉ một lát sau, phục vụ bưng cái khay bằng bạc đi vào, Chu Tự Hàn ôm Sở Dĩnh đến bàn ăn bên kia, cầm cái thìa múc một thìa cơm chiên đút tới miệng Sở Dĩnh.

Sở Dĩnh có chút khó tin nhìn anh, cảm thấy cả người đều nổi da gà, người đàn ông này là Chu Tự Hàn sao? Quả thật giống như biến thành người khác, anh ta buồn nôn như vậy, cô cũng không có nghĩa vụ phải biểu diễn ở trước mặt mọi người, sau đó đoạt lấy cái thìa, tự mình ăn .

Chu Tự Hàn nhìn cô cười nhẹ một tiếng, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, Sở Dĩnh càng như vậy, anh càng thích cô nhiều hơn, thích đến nỗi không biết phải làm như thế nào nữa.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thật ra thì Sở Dĩnh không có khẩu vị gì, mỗi lần vào mấy ngày kỳ sinh lý, đều vô cùng không thoải mái, vốn là muốn kết thúc công việc xong, rồi về nhà ngủ, lại bị Chu Tự Hàn đưa đến nơi này, chơi bài chơi đến bây giờ, cũng đã nửa đêm rồi.

Sở Dĩnh thật sự không lý giải được vì sao Chu Tự Hàn không dẫn cô tới đây thì không được, Sở Dĩnh ăn hai miếng thì để cái thìa xuống, Chu Tự Hàn đem canh gà dinh dưỡng lên thối thối, đưa tới nói: "Uống hết canh gà này đi, đầu bếp nơi này nấu canh thì tuyệt nhất."

Sở Dĩnh không muốn bức mình với anh ở trước mặt những người này, hai ba lần đem canh gà ăn hết, Chu Tự Hàn chỉ chỉ cơm chiên còn dư lại: "Cái này nếu để cho lão gia tử nhà anh nhìn thấy, có thể dạy hai giờ tư tưởng giáo dục cho em." Nói xong đem cơm chiên cô ăn còn dư lại lừa mấy cái vào trong miệng.

Sở Dĩnh sửng sốt một chút, đây là lần đầu tiên nghe Chu Tự Hàn nói tới chuyện nhà anh ta, trước kia mẹ luôn nói chăm sóc từ nhỏ đến lớn, có thể thấy được mặc dù Chu Tự Hàn hèn hạ vô sỉ, gia giáo lại tương đối khá.

Ăn cơm xong, Chu Tự Hàn ôm Sở Dĩnh đứng lên, nói với mấy người kia: "Các cậu tiếp tục đi, bọn mình đi trước đây." Kiến Quốc vội nói: "Chu lão đại, cậu cũng quá không có suy nghĩ rồi, hôm nay khó khăn lắm anh em mới có vận may vượng đại sát tứ phương, đừng đi, đừng đi, chơi hai vòng nữa đi."

Chu Tự Hàn cười một tiếng, chỉ chỉ cái đó thay tay anh : "Sẽ để cho hai người khác thay mình, thắng hẳn, thua đều tính cho mình, bảo bối nhà mình cũng buồn ngủ không mở mắt ra rồi, trở về lại tìm một ngày khác, chúng ta đánh suốt đêm luôn."

Trần Bân cười nói: "Kiến Quốc được rồi a, đừng chậm trễ lão đại và chị dâu làm chính sự." Mấy người cũng mập mờ nở vài nụ cười, mặt Sở Dĩnh có chút hồng, đám người này quả thật không có ngượng miệng, chỉ là cô thật sự không biết, Chu Tự Hàn làm như vậy, rất hào phóng, như một người đàn ông.

Đi theo Chu Tự Hàn ra khỏi hội sở, đến ngồi xuống chỗ ngồi phía sau xe, Sở Dĩnh liền có chút buồn ngủ không dậy nổi nữa, trước kia còn chống đỡ đầu trí đấu dũng với Chu Tự Hàn, hiện tại cũng thỏa hiệp, cũng không còn cần thiết phí sức lực nữa, mềm nhũn tựa vào trong ngực Chu Tự Hàn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chu Tự Hàn cười, vừa cầm tay của cô, liền nhận được không nhú nhú mảy, bây giờ cũng là tháng năm rồi, tay của cô vẫn còn lạnh lẽo giống như băng, cúi đầu nhìn kỹ cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút tái nhợt, xem ra thật sự là không thoải mái.

Chu Tự Hàn cũng không biết mình làm sao, muốn ở một chỗ với Sở Dĩnh, cho dù có hiểu rõ chuyện này không thể trở thành sự thật được, nhưng cũng không muốn buông ra, Chu Tự Hàn đặt Sở Dĩnh ở trong lồng ngực mình, để cho cô thoải mái hơn một chút, đem hai tay nhỏ bé của cô nắm ở trong tay mình.

Vậy có chút ấm áp khô ráo quen thuộc từ bàn tay xuyên vào trái tim, Sở Dĩnh không khỏi mở mắt ra, có chút mơ hồ nhìn Chu Tự Hàn, bình tĩnh nhìn anh thật lâu, giây giũa tay mấy lần cũng không thoát ra được.

Chu Tự Hàn cúi đầu hôn ở trên trán cô, dịu dàng hỏi cô: "Thế nào? Còn chưa thoải mái sao?" Sở Dĩnh lắc đầu một cái rồi nhắm mắt lại, không còn giãy giụa nữa, nhưng không khỏi suy đoán trong lòng, rốt cuộc Chu Tự Hàn muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là thủ đoạn cứng rắn dùng chán rồi nên đổi sang dụ dỗ sao, bày ra một sắc mặt tình cảm dịu dàng như vậy, nói thật, Sở Dĩnh thật sự có chút luống cuống cực kỳ, căn bản đây không phải là Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn làm sao có thể sẵn sàng dịu dàng đối với phụ nữ như thế.

Cảm thấy xe dừng lại, Sở Dĩnh mở mắt ra mới phát hiện, không phải là chỗ ở của cô, mà là biệt thự vùng ngoại thành của Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh cau mày nhìn Chu Tự Hàn: "Ngày mai tôi muốn đi tuyên truyền cùng đoàn làm phim." Ý kia chính là nói cho Chu Tự Hàn biết cô không rảnh bồi anh ta.

Chu Tự Hàn cười, lôi kéo tay của cô xuống xe: "Tinh Huy là của anh, anh là nhà đầu tư lớn nhất kiêm luôn nhà sản xuất của “Thanh Liên”, giai đoạn tuyên truyền trước em không đi thì có quan hệ gì."

Sở Dĩnh chợt bắt đầu khó hiểu, Chu Tự Hàn làm ăn kiêu ngạo thế nào, người đàn ông này quả thật cố tình làm vậy không đến mức không thể nói lý, nhưng mà anh đều không để ý, cô có chuyện gì, cô đã sớm quên những thứ tuyên truyền thông báo không dứt kia rồi, coi như đây là phúc lợi của Chu Tự Hàn đi.

Sở Dĩnh từ phòng tắm đi ra ngoài chỉ thấy Chu Tự Hàn đã vây áo choàng tắm xung quanh tựa vào đầu giường, đang cười híp mắt nhìn mình, Sở Dĩnh cũng không xa lạ với Chu Tự Hàn như vậy, hơn nữa trong mắt của anh nói trắng ra **, rào rạt thiêu cháy gần như đã thành lửa cháy lan ra đông cỏ, Sở Dĩnh không khỏi có chút sợ, cô nhớ rõ, thủ đoạn giày vò cô ở trên giường của người đàn ông này, bây giờ muốn, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

Chu Tự Hàn quét qua Sở Dĩnh từ trên xuống dưới, cô vừa mới tắm rửa xong, trên người mặc vào một cái áo choàng tắm của anh, áo choàng tắm vô cùng rộng rãi, mặc ở trên người cô rộng thùng thình, lại có loại hấp dẫn kì lạ.

Nghiêm túc tính toán ra, hai người không biết đã làm bao nhiêu lần rồi, trên căn bản đã tương đối quen thuộc, nhưng lúc này Sở Dĩnh vẫn cho Chu Tự Hàn một loại kích động hoàn toàn mới như cũ, có chút tương tự tâm tình lúc lên giường lần đầu tiên, có phần không khỏi khẩn trương và mong đợi, rõ ràng là một người phụ nữ lại mang cho anh hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt Chu Tự Hàn xẹt qua cổ thon dài trắng nõn của cô, cằm cong duyên dáng, dừng ở trên mặt của Sở Dĩnh, Sở Dĩnh thật sự rất đẹp, nhất là Sở Dĩnh sạch sẽ như thế này, tia sáng của đèn trên tường, giống như hoa quỳnh lặng lẽ nở rộ vào ban đêm, thanh lệ quyến rũ: "Tới đây, bảo bối."

Thanh âm Chu Tự Hàn có chút trầm thấp, vang lên ở trong không gian tĩnh lặng, cực kỳ hấp dẫn.

Sở Dĩnh hơi chần chừ mấy giây, chậm rãi đi tới, trong nhà lót thảm khắp nơi, chân của cô dừng ở phía trên không một tiếng động nào, mỗi một bước lại cũng miễn cưỡng như vậy.

Sở Dĩnh không khỏi nói xấu sau lưng mình, chuyện đến nước này, còn kiểu cách cái rắm, cũng không phải là lần đầu tiên bởi người đàn ông này ngủ, nhiều một lần thiếu một lần có quan hệ gì.

Sở Dĩnh vừa đi đến bên giường, liền bị Chu Tự Hàn ôm lấy thân thể xoay một vòng tròn, đè ở phía dưới: "Bảo bối, nhưng vào lúc này sẽ không thể nào loạn cùng anh đi! Hả? Tới để cho người đàn ông của em hảo hảo thân ái."

Sở Dĩnh có chút bài xích việc Chu Tự Hàn hôn cô, cho dù hai người đã từng làm vô số lần, nhưng chân chính hôn môi lại không có mấy lần, đại đa số dưới tình huống, Chu Tự Hàn đều giống đại gia một dạng chờ cô phục vụ, cô kỹ nữ như giá rẻ phải liều mạng lấy lòng anh.

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn

Chu Tự Hàn không thích hôn môi, Sở Dĩnh cũng không ưa thích, phương diện nào đó nói, Sở Dĩnh cảm thấy, hôn môi so làm tình phải thân mật thiêng liêng hơn, cô đã từng mê muội cho Lăng Chu hôn.

Nụ hôn đầu tiên của bọn họ chính là tại vào ngày Lăng Chu thổ lộ đó, ngày xuân hoa lê bay tán loạn, anh nói: " Sở Dĩnh anh thích em, chúng ta ở chung một chỗ đi!" Sở Dĩnh còn nhớ rõ, lúc ấy trái tim của mình dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô khẽ gật đầu một cái, trong mắt Lăng Chu vui sướng soi rõ hoa lê bay tán loạn xung quanh, đẹp đến rung động lòng người, sau đó Lăng Chu hôn cô, cô có thể cảm giác được rõ ràng rằng anh khẩn trương.

Trước tiên anh hôn cô một chút, sau đó ngẩng đầu lên có chút bận tâm nhìn cô, mới cúi đầu tiếp, hàm răng hai người đụng nhau, đôi môi cũng có chút đau, sau này suy nghĩ lại một chút cũng cảm thấy buồn cười.

Bề ngoài Lăng Chu lịch sự, làm nên những chuyện này, nhưng cũng là một người đàn ông không hơn không kém, mỗi lần hôn cô cũng tương đối nhiệt liệt, dường như muốn nuốt chửng cô.

Nhắm mắt lại, trong mơ hồ, Sở Dĩnh cảm thấy, giống như Lăng Chu hôn lại cô, cũng nhiệt tình như thế, kịch liệt như thế, cô không tự chủ được ôm lấy cổ của Chu Tự Hàn, bắt đầu đáp lại anh.

Chu Tự Hàn đích thực không thích hôn môi lắm, anh cảm thấy ở trên giường, hôn môi đơn thuần là dư thừa, anh thích phụ nữ hôn chỗ khác của anh. Nhưng là anh muốn hôn Sở Dĩnh, lần trước hôn cô một lần, sau

đó anh liền bắt đầu nhớ nhung mùi vị đó, hơn nữa đối với gương mặt xinh đẹp sạch sẽ như vậy, môi đỏ nhạt sáng bóng, Chu Tự Hàn không nhịn được muốn hôn cô.

Chỉ là, anh thật sự không nghĩ tới Sở Dĩnh sẽ đáp lại anh nhiệt liệt như thế, Chu Tự Hàn rất rõ ràng, Sở Dĩnh đơn thuần, bức bách với bất đắc dĩ đi theo anh, nếu như không phải là tự mình dùng thủ đoạn uy hiếp, đón chừng cô nàng này có thể tránh anh liền trốn xa hơn, cho nên lần này Sở Dĩnh đáp lại, thật sự làm cho Chu Tự Hàn vui mừng không dứt.

Chưa bao giờ biết, Sở Dĩnh còn có thể nhiệt tình như vậy, coi như trước kia, thời điểm cô lấy lòng anh, cũng xa xa không có nhiệt tình như lúc này, bây giờ nghĩ lại, lúc ấy Sở Dĩnh cũng đều là qua loa với anh.

Sở Dĩnh khó được nhiệt tình làm Chu Tự Hàn khỏi phải nói kích động rất nhiều, hơn nữa tư vị này thật sự là không nói ra được, Chu Tự Hàn đang ôm lấy đầu nhỏ của Sở Dĩnh, càng dùng sức hôn cô, khuấy động mật dịch trong miệng cô rồi nuốt xuống, cảm thấy giống như quỳnh tương ngọc dịch (chỉ rượu ngon).

Lúc Sở Dĩnh sắp hít thở không thông, mới hoảng hốt trở lại hiện thực, hôn cô thế nào lại là Lăng Chu, Chu Tự Hàn không biết hôn qua bao nhiêu phụ nữ, Sở Dĩnh chợt thấy bắt đầu ghê tởm, dùng sức đẩy anh ra.

Chu Tự Hàn cũng hôn đủ vốn, buông cô ra, nhìn thấy Sở Dĩnh trước mắt, lửa nóng trong ngực càng thêm đè nén cũng đè nén không được, một khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Dĩnh đã đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị anh hôn đến sưng đỏ không chịu nổi, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm một, cổ áo choàng tắm bị anh ngăn lại, lộ ra nửa đoạn tuyết bạch rất tròn, đỉnh viên anh đào đỏ thắm tươi mới kia, dọc theo áo choàng tắm như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ bé thanh thuần, nghiêng như thế càng xinh đẹp hấp dẫn hơn, cô nàng này muốn anh thềm chết. Chu Tự Hàn vừa cúi

đầu chôn ở trước ngực của Sở Dĩnh, đầu lưỡi bao ở đỉnh tươi mới này, vừa hôn vừa liếm, giống như một đứa bé bú sữa mẹ.

Sở Dĩnh chợt phát hiện, mình cũng rất bi ai, rõ ràng ghét Chu Tự Hàn, nhưng thân thể của cô cũng có trí nhớ, đời này cô có tổng cộng hai người đàn ông này, mặc dù yêu Lăng Chu sáu năm, cũng là sau này hai người mới đột phá cửa ải cuối cùng, dù vậy. Dù sao còn chưa có tốt nghiệp, hai người ở chung một chỗ cũng có nhiều điều cố kỵ, hơn nữa, Lăng Chu và Chu Tự Hàn cũng không có khả năng so sánh gì, cô và Lăng Chu đều là lần đầu tiên của nhau, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên.

Coi như Lăng Chu nghiên cứu thấu đáo nữa, so với Chu Tự Hàn đã duyệt qua vô số người như thế nào được, vả lại nghiêm túc tính toán số lần mà nói, cô làm cùng Chu Tự Hàn so với Lăng Chu nhiều hơn không biết gấp mấy lần rồi, thời điểm Chu Tự Hàn muốn cô, căn bản sẽ không quan tâm cô thoải mái hay không, có khó khăn hay không, ở trên giường của Chu Tự Hàn, cô chính là kỹ nữ không hơn không kém, Chu Tự Hàn muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn làm bao nhiêu lần, thì làm bao nhiêu lần, chính anh sáng khoái là được, một đêm đúng làm khổ cô, xương cốt cả người cũng nhũn ra.

Giảng co một năm, cho dù trong lòng Sở Dĩnh không chấp nhận Chu Tự Hàn nữa, thân thể của cô lại vẫn có thói quen phản ứng đối với anh, đây là Sở Dĩnh cũng không khống chế được phản ứng sinh lý, bất đắc dĩ vừa buồn vừa đau xót.

Chu Tự Hàn hôn cô, tay chậm rãi trượt chui vào trong áo choàng tắm, Sở Dĩnh vội vàng đẩy anh ra: " Chu Tự Hàn, tôi không thoải mái."

Chu Tự Hàn cũng lại cười, hôn lên bờ môi của cô một cái, nhỏ giọng nói: "Bảo bối tính toán toán, cũng bao nhiêu ngày không cho anh đụng rồi, hôm nay anh không làm, chỉ sờ sờ bảo bối nhà anh cho đỡ thèm ăn. . . .
.."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trở Về

Tới nước này, theo như tính cách bá đạo của Chu Tự Hàn, cô có cự tuyệt thêm nữa cũng vô dụng, nhưng dĩ cả {kính nguyệt} quả thật là đến thăm cô, Chu Tự Hàn muốn cũng làm không được, đến lúc đó anh ta nhất định bức bách muốn chết đi!

Sau khi đã nghĩ thông suốt, Sở Dĩnh nhanh chóng thả lỏng tâm tình rồi nhắm nghiền mắt, để mặc Chu Tự Hàn cởi chiếc áo choàng tắm của cô ra, bắt đầu hôn lên người cô, rồi liếm, hết sờ soạng lại nhào nặn.

Chu Tự Hàn cuối cùng đã có thể thu món đồ chơi mình yêu thích vào tay, món đồ chơi mà anh cực kỳ yêu thích. Vóc người của Sở Dĩnh tương đối khá, eo nhỏ mông cong, cho dù là trước kia, Chu Tự Hàn cũng cực kỳ hứng thú với cơ thể cô, bằng không, cũng sẽ không giữ cô ở cạnh hơn một năm, cộng thêm gần đây không có tiếp xúc này kia với phụ nữ khác, Chu Tự Hàn làm sao dễ dàng bỏ qua cho Sở Dĩnh.

Bàn tay to di chuyển xuống phía dưới, đây hẳn là muốn cởi quần lót của cô, Sở Dĩnh cảm nhận được ý đồ của anh ta, không thể tiếp tục giả bộ được nữa, mắt trừng lớn đầy tức giận nhìn anh ta chăm chăm: "Chu Tự Hàn, anh có phải tên biến thái không, đã nói dĩ cả tới thăm tôi, vậy mà anh cũng không nhịn được, anh muốn thì đi tìm người khác rồi làm gì thì làm, tôi không quản."

Chu Tự Hàn bị Sở Dĩnh mắng mấy câu trái lại vô cùng vui vẻ: "Bảo bối, anh biết em lúc nào cũng ước anh đi tìm người phụ nữ khác, sau đó em có thể nhân cơ hội mà phui mông chạy đi. Nhưng anh không có ngốc, thời

gian đã lâu như vậy mà chúng ta vẫn chưa làm chuyện đó, thế nào rồi cũng phải đổi mặt, tới đây, bảo bối, mở rộng chân ra một chút."

Sở Dĩnh mất nửa ngày mới hiểu Chu Tự Hàn đang nói cái gì, mặt không khỏi đỏ bừng, thì ra người đàn ông này nảy sinh ham muốn không biết xấu hổ với cô lần nữa, Sở Dĩnh không muốn cùng anh ta không biết xấu hổ. Bỗng ‘xoạt’ một tiếng, quần lót Sở Dĩnh hoàn toàn bị xé rách

"Đây là cái gì?" Chu Tự hàn gầy gầy dây kéo lộ ra bên ngoài, Sở Dĩnh thật muốn chết đi cho xong, mỗi tháng cô ra không nhiều lắm, cho nên cô thích dùng tampon (Tampon là một loại băng vệ sinh hình giống chiếc que) hơn, cảm thấy sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, lại không nghĩ rằng chuyện riêng tư như thế mà một ngày kia sẽ phải giải thích cho Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh đẩy tay anh ta ra, ngồi dậy: "Chu Tự Hàn, tôi đang vừa xấu hổ lại rất mệt mỏi, anh có thể để cho tôi ngủ hay không." Chu Tự Hàn đảo mắt mấy vòng, chợt nhớ tới lần trước từng nghe Tinh Huy quảng cáo một món đồ vệ sinh của nữ giới, lúc ấy anh có nhìn vài lần, dường như chính là vật này, anh biết mình vừa mới chọc giận Sở Dĩnh.

Nghe nói phụ nữ trong thời gian này tính khí đều không tốt cho lắm, mặc dù tính khí phụ nữ thật là xấu, nhưng anh chưa bao giờ quan tâm, thế mà lúc này anh lại quan tâm Sở Dĩnh, hơn nữa tính của cô anh chẳng phải đã sớm đã lĩnh giáo rồi ư, dù sao người là của anh, còn nhiều thời gian, cũng không nhất định phải làm ngay lập tức.

Anh ôm Sở Dĩnh, hôn xuống mấy cái rồi dỗ cô: "Được, được, để bảo bối nhà ta ngủ, chỉ là, anh hiện tại muốn ngủ cũng không ngủ được."

Nói xong lại áp vào tai Sở Dĩnh nhỏ giọng nói: "Anh đã kìm nén mấy tháng rồi, bảo bối giúp anh đi?"

Sở Dĩnh cau mày quét mắt nhìn anh ta một cái, người đàn ông này đã sớm cởi áo choàng tắm ra, hai người hiện tại căn bản đều không mặc gì, cô

thì đỡ chút, đắp nửa bên chần, Chu Tự Hàn lại trần trụi ngồi ở trên giường, vật nanh ác kia dựng thẳng đứng, đầu đỏ ửng như máu.

Sở Dĩnh quay đầu đi chỗ khác, cô thấy cửa ải này có chút khó khăn, Chu Tự Hàn nhìn cô thay đổi như vậy, chợt nhớ tới Sở Dĩnh trước kia ở trên giường rất biết điều, căn bản chỉ nhìn ánh mắt của anh, Sở Dĩnh liền biết anh muốn làm gì, vô cùng nhạy bén, nhưng bây giờ nhìn cái bộ dạng không được tự nhiên kia, rõ ràng chính là không muốn, không vui, Chu Tự Hàn cảm thấy chính mình bị coi thường, một Sở Dĩnh như vậy, anh không nỡ ép buộc cô.

Chu Tự Hàn hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô, giảm đòi hỏi xuống, nói: "Không muốn dùng miệng, dùng tay được không? Bảo bố, lát nữa người đàn ông của em thật sự mắc bệnh mà sinh bệnh chết, lúc ấy em có khóc lóc cũng tìm không ra người như anh đâu."

Sở Dĩnh hừ một tiếng trong lòng, lòng thầm nói: nếu thật sự mắc bệnh, cô vui mừng còn không kịp ấy chứ, nghĩ lại Chu Tự Hàn tối nay chắc chắn không thể đàn ông, lấy tay miễn cưỡng cũng tốt hơn dùng miệng.

Chỉnh đốn lại tâm lý, Sở Dĩnh đưa tay tới, mới vừa cầm còn chưa có di chuyển, Chu Tự Hàn đã sáng khoái hừ vài tiếng, Chu Tự Hàn cũng buồn bực, hôm nay vì sao suy bại thành như vậy rồi, vừa mới bị bàn tay nhỏ bé của Sở Dĩnh đụng, đã cảm thấy thoải mái vô cùng, anh chê cô di chuyển chậm, đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Dĩnh, tự di động, đồng thời cúi người hôn Sở Dĩnh, hơi thở càng ngày càng nặng nhọc, rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng, bắn lên tay Sở Dĩnh.

Chu Tự Hàn trì hoãn một lát, chờ trận mỹ tình kia qua đi, mới xuống đất đi vào phòng tắm cầm khăn lông nóng vội tới lau tay Sở Dĩnh, dọn dẹp sạch sẽ, rồi ôm Sở Dĩnh vào trong ngực, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Sở Dĩnh ngược lại ngủ không được, đã lâu không bị đàn ông ôm ngủ như vậy, huống chi còn không phải là Lăng Chu, lúc này dù nhắm mắt lại, Sở Dĩnh cũng sẽ không thể xem Chu Tự Hàn thành Lăng Chu, Lăng Chu sẽ không ôm cô như vậy, điệu bộ này của Chu Tự Hàn, giống như sợ cô chạy mất vậy, kiềm chặt cả người cô trong lòng anh ta, một cái tay trượt từ cổ cô, một cái tay khác vòng qua eo cô, không biết xấu hổ đặt ở trước ngực cô, thỉnh thoảng xoa lại nắn.

Điểm duy nhất mà Chu Tự Hàn giống với Lăng Chu, đó chính là hai người đều giống như lò lửa lớn, đầy sức nóng, sẽ làm chân tay Sở Dĩnh ấm lên rất nhanh, thậm chí có chút nóng ran.

Cuối cùng Sở Dĩnh cũng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, chỉ nghe thấy âm thanh Chu Tự Hàn nói chuyện điện thoại: "Không phải tôi đã nói, ngoại trừ 《Thanh Liên》, công việc gì Sở Dĩnh cũng có thể tiếp nhận đó sao? Ông nghe không hiểu những gì tôi nói..., hay già nên hồ đồ rồi."

John không khỏi cười khổ một tiếng, lòng mắng thầm, già nên hồ đồ ư, tôi nghĩ là Chu tổng đại gái đến hồ đồ thì có, nhờ 《Thanh Liên》, Sở Dĩnh xem như người mới có tiềm lực nhất trong Tinh Huy, nếu như giành được giải thưởng 《Thanh Liên》, Sở Dĩnh coi như chiếm được một chỗ đứng trên màn ảnh lớn, sau này khẳng định sự nghiệp diễn xuất xuôi gió xuôi nước, đây là còn chưa kể, Sở Dĩnh tỏa sáng, sẽ mang tới lợi ích trực tiếp cho Tinh Huy, buông tha Sở Dĩnh, chính là tổn thất lớn với Tinh Huy, cho dù Sở Dĩnh không quan tâm tới làng giải trí, nhưng John cảm thấy, Sở Dĩnh là diễn viên trời sinh, ngay cả Lý Xuyên cũng nói như vậy, khả năng của Sở Dĩnh ở trước ống kính là thiên phú, rất nhiều diễn viên chuyên nghiệp, dốc hết cả đời cũng không làm được, lúc ấy John nghe mà kích động không thôi, nghĩ tới một ngày nào đó Sở Dĩnh được chú ý, người đại diện như ông ta cũng có cảm giác thành công.

John xoa xoa tay chỉ muốn cho Chu tổng một quyền chết tươi, John hiểu rõ hơn ai hết, Làng Giải Trí là chốn tàn khốc như thế nào, mặc kệ bây

giờ anh thành công bao nhiêu, một khi mất đi ánh hào quang, sẽ mau chóng bị quần chúng quên lãng, huống chi Sở Dĩnh chỉ là người mới, 《 Thanh Liên 》 tuyên truyền thông báo, Sở Dĩnh có thể không đi, nhưng cái quảng cáo tuyên truyền công ích này của Phủ Thị Chính, là cơ hội khó khăn lắm mới có được.

John không nghĩ tới chuyện tốt như vậy lại đến, nhất là với Sở Dĩnh, hàng năm có không ít người hợp tác với nhà nước làm quảng cáo, nhưng hầu hết là người cũ, bình thường đều là những ngôi sao có tầm ảnh hưởng lớn, lần này nhà nước lựa chọn Tinh Huy, đó là cơ hội ngàn năm có một, sao có thể cự tuyệt.

Mặc dù có khá nhiều tin tức về Chu tổng, nhưng trong mắt nhà nước hầu hết chỉ là hình ảnh hàng năm quyên tiền làm việc từ thiện.

Nghĩ đến đây, John tận tâm khuyên bảo: "Chu tổng, lợi ích từ quảng cáo là hành động biểu hiện sự ủng hộ với công tác tuyên truyền của nhà nước, từ đó nâng cao hình ảnh Sở Dĩnh, hình ảnh công ty, Sở Dĩnh đang ở chỗ ngại phải không, tôi muốn trực tiếp trao đổi với cô ấy"

Chu Tự Hàn nghiêng đầu nhìn Sở Dĩnh bước xuống giường rồi đi vào phòng tắm, nói một câu vào điện thoại di động: "Chuyện này để sau đi." Trục tiếp nhấn nút ngắt cuộc gọi, đi tới cửa phòng tắm, gõ hai cái: "Em muốn ăn gì? Để anh bảo cô giúp việc chuẩn bị."

Sở Dĩnh ngồi trên bồn cầu, chỉ cảm thấy Chu Tự Hàn hơi có vấn đề, cô hiện đang ở nhà xí, anh ta lại hỏi cô muốn ăn gì? Cô đành qua loa đáp một lại: "Gì cũng được." Cũng không quan tâm anh ta nữa.

Sở Dĩnh rửa mặt xong, vừa ra khỏi phòng tắm liền bị Chu Tự Hàn lôi tới góc phòng ngủ rồi dừng lại trước một cánh cửa, lần trước vội vã quay lại, căn bản không chú ý bài bố của phòng ngủ, chỉ nhớ mỗi phòng tắm, giờ mới phát hiện, thì ra là góc bên này còn có cánh cửa.

Sở Dĩnh đoán là phòng cất quần áo của Chu Tự Hàn, người đàn ông này thật biết hưởng thụ cuộc sống, từ quần áo trên người có thể nhìn ra anh ta là người có con mắt thưởng thức, Chu Tự Hàn đưa tay đẩy cánh cửa kia, trong phòng này chứa đầy quần áo và trang sức mới tinh của phụ nữ, không cần nhìn bảng hiệu cũng biết, đây đều là những món đồ xa xỉ mới tinh.

Quần áo, giày dép mũ nón, trang sức, không thiếu thứ gì, Sở Dĩnh còn đang dè dặt chưa dám phỏng đoán cái giá trên trời của căn phòng chứa đồ này, Chu Tự Hàn đã nắm tay cô, đeo vào cổ tay cô một chiếc vòng phỉ thúy, nhìn chung quanh một chút, nói: "Làn da trắng của em, mang Phỉ Thúy ngược lại rất hợp, trước tiên cứ đeo cái này, hôm nào rảnh, anh dẫn em đi Miến Điện chơi, anh có người bạn ở bên đó làm về đá quý, lúc ấy sẽ đổi cho em cái vòng pha lê đẹp nhất."

Sở Dĩnh nhìn chiếc vòng trên cổ tay, thô lỗ đoán chừng so lần chia tay trước, vòng tay này đắt hơn không chỉ vài lần, Chu Tự Hàn luôn hào phóng với phụ nữ, tiêu tiền không do dự, đáng tiếc những thứ đồ này đối với Sở Dĩnh mà nói, không có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Sở Dĩnh không yêu cầu quá cao về vật chất, cho dù năm đó là thiên kim tiêu thư của Phó Tỉnh Trưởng, cũng không hề coi trọng những thứ này, cô cho rằng tiền đủ dùng là tốt rồi, mặc dù khi đó quần áo cô mặc trên người đều rất tốt, nhưng cô không cảm thấy có gì khác biệt so với hiện tại, bố mẹ rất cưng chiều cô, ăn dùng đều là thứ tốt nhất, cho nên cô không thể nào hiểu được lý do bố cô tham ô.

Chu Tự Hàn nâng gương mặt cô lên, chăm chú nhìn hồi lâu rồi nói: "Thế nào? Không thích à?" Chu Tự Hàn đã thu lại nụ cười trên mặt, anh bắt trợ lý Từ bận rộn cả sáng, vì muốn cho cô niềm vui ngạc nhiên, bây giờ xem ra là anh nhiều chuyện rồi.

Chu Tự Hàn trước nay chưa từng lấy lòng một người phụ nữ nào như vậy, nhưng nét mặt Sở Dĩnh nói cho anh biết, cái ngạc nhiên này không hề

làm cô rung động, mắt Sở Dĩnh khép hờ: "Chu Tự Hàn, kỳ thật anh không cần làm mấy chuyện này, tôi thích hay không thì có liên quan gì?"

Sắc mặt Chu Tự Hàn dần trầm xuống, tâm tư sáng sớm đang rất tốt cuối cùng bị Sở Dĩnh phá hư, cô rõ ràng là muốn nói cho anh, mặc kệ anh làm cái gì, quan hệ giữa cô và anh chẳng qua là một cuộc giao dịch thôi, không phải cô tự nguyện, là anh ép buộc cô.

Chu Tự Hàn bắt đầu hoài nghi Sở Dĩnh có phải phụ nữ hay không, làm sao tim phổi lại có thể lạnh như thế, phụ nữ được đàn ông đối đãi như vậy, ít nhất cũng phải làm ra cái dáng vẻ vui mừng một chút rồi nói đến đây! Cô ngược lại.

Chu Tự Hàn thất vọng đè nén nổi tức giận, rốt cuộc vẫn không thể kiềm chế, từ kẽ răng bật ra một câu: "Em đúng là người phụ nữ không biết tốt xấu." lời vừa nói xong, liền xoay người rời đi, bỏ lại Sở Dĩnh một mình trong phòng ngủ.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sở Dĩnh đoán Chu Tự Hàn tức giận như vậy hẳn sẽ ra ngoài tìm niềm vui mới, thế thì cô có thể thoải mái ở đây rồi, khỏi phải sống chung một phòng với tên cầm thú kia, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm hơn là tên cầm thú này còn đang trong thời kỳ động dục, chỉ là Sở Dĩnh nghĩ mãi không ra, rốt cuộc lúc nào mới không phải kỳ động dục của Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh tiến vào phòng chứa đồ nhìn một vòng, nơi này thật giống một cửa hàng chuyên kinh doanh về quần áo và trang sức, kiểu dáng, mẫu mã đều vô cùng phong phú, dù sao hôm nay cô cũng không ra ngoài, mặc rộng thùng thình là thoải mái nhất, liền tìm một quần áo thể thao, không phải không có, chỉ là màu sắc có chút.

Sở Dĩnh nhìn những bộ đồ thể thao treo ngay ngắn trên móc, phấn lam, phấn tím, phấn hồng, phấn lục, trán không khỏi xuất hiện mấy vạch đen, Chu Tự Hàn này mà thường thức cái gì, anh ta nghĩ cô bao nhiêu tuổi vậy, một cô gái gần ba mươi mặc mấy thứ này lên người, nói dễ nghe chút chính là giả bộ nai tơ .

Sở Dĩnh nhớ lại cái thời cô mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, cũng không có mặc qua những màu sắc tươi sáng như vậy, cùng lắm là cái lần mẹ cô bắt cô mặc bộ đồ đỏ thắm, kiểu diễm và non nớt là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Sở Dĩnh nhìn xung quanh, lòng nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng đối với sở thích cổ quái của Chu Tự Hàn, cuối cùng vẫn đành mặc bộ quần áo

thể thao đỏ thắm, chất liệu tốt, rất thoải mái, Sở Dĩnh nghĩ lát nữa ăn cơm xong nhất định phải ra ngoài vườn hoa đi dạo, từ cửa sổ phòng ngủ nhìn ra, vườn hoa sau khi sửa sang lại cực kỳ mới lạ.

Tiếc là Sở Dĩnh từ trên lầu thấy Chu Tự Hàn đang ngồi trước bàn ăn, tức giận trên mặt đã biến mất, ánh mắt nhìn cô không giấu nổi sự kinh ngạc.

Bình thường Sở Dĩnh đều mặc trang phục màu trắng đơn giản thuần khiết, Chu Tự Hàn còn nhớ rõ, năm đó anh nhìn trúng cô là lúc cô mặc trên người một bộ sườn xám đỏ tươi, mặc dù không hề trang điểm đậm, nhưng loại hương vị Thượng Hải xưa cũ này, rất là quyến rũ người khác, làm anh đêm đó cực kỳ muốn cô, cô hôm nay, càng làm anh kinh ngạc.

Cô một thân đỏ thắm cùng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ánh nắng chiếu trên gương mặt khiến làn da cô tựa hồ trong suốt, ngũ quan càng thêm thanh thoát kiều diễm bất phàm, tóc tùy ý thắt bím đuôi ngựa, nhìn qua vô cùng trẻ trung làm Chu Tự Hàn có chút ghen tỵ, hơn nữa sau khi chộc tức anh, xem ra cô một chút hối hận cũng không có, nhìn anh bằng một đôi mắt trong sáng mang theo vài phần ngoài ý muốn.

Chu Tự Hàn không nhịn được hừ một tiếng, khỏi cần nghĩ cũng biết, nhất định là cô cho rằng anh sẽ tức giận mà đi tìm người phụ nữ khác, sau đó cô có thể thuận lợi thoát khỏi anh, khá lắm, Sở Dĩnh càng như vậy, Chu Tự Hàn càng muốn biết, sau khi cô thích anh sẽ như thế nào?

Chu Tự Hàn căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, muốn phụ nữ thích anh quá dễ dàng, dù không thích anh, cũng thích tiền của anh, vì tiền, những người phụ nữ đó có thể dẹp bỏ hết thảy tự tôn để làm vừa lòng anh, Sở Dĩnh ngay từ đầu đã không giống họ, đây đều là diễn trò, không phải thật, thật ra thì Sở Dĩnh cũng không tính là quá thông minh, cô chẳng lẽ không hiểu, nếu chỉ muốn thoát khỏi anh mà mỗi ngày đều trưng ra một bộ dáng không muốn nhìn thấy anh như vậy, liền khơi dậy ham muốn chinh

phục của anh, đàn ông thích nhất những thứ mình không có được nên anh làm sao có thể dừng tay, anh chính là muốn Sở Dĩnh hoàn toàn khuất phục.

Sở Dĩnh do dự mấy giây mới cất bước xuống tầng, không gian tầng dưới tương đối trống trải, hoàn toàn xây theo kết cấu mở, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất phía bên kia, phủ kín sàn nhà màu kem, cả phòng khách tầng một cũng như đầy ắp hương vị của mặt trời, sắc màu chủ điệu là màu sáng, Chu Tự Hàn hình như thích gam màu sáng, hôm nay anh ta cũng mặc một bộ quần áo rộng rãi sáng màu.

Nếu như không phải đối với anh ta có chút hiểu biết, lần đầu gặp mà nói, bề ngoài Chu Tự Hàn rất dọa người, tương đối nghiêm túc, anh ta đẹp trai không thua Lăng Chu, nhưng Chu Tự Hàn bá đạo hơn, cũng âm trầm hơn so với Lăng Chu nhiều, Sở Dĩnh tự nhiên cảm thấy ánh mặt trời một không thích hợp với Chu Tự Hàn.

Mặc dù chỉ nhìn thấy tia tán thưởng thoáng qua trong mắt Sở Dĩnh vẫn khiến tâm tình Chu Tự Hàn tốt hơn nhiều, anh hoàn toàn quên mất mới vừa rồi giữa hai người còn là không thoải mái, đi tới dặt tay của cô tới cạnh bàn ăn.

Trên bàn toàn bộ là món ăn kiểu Trung Quốc, cháo, bánh bột mì, tiểu dưa muối, còn có một quả trứng gà luộc, đồ ăn đơn giản như vậy, lại được chế biến tương đối khéo léo, có thể thấy được tài nấu nướng của người này vô cùng tinh xảo.

Chu Tự Hàn lúc ăn không khác người thường mấy, vừa xem tạp chí vừa thỉnh thoảng nhìn qua Sở Dĩnh, dáng vẻ ăn cơm của Sở Dĩnh rất tao nhã, không chỉ ăn cơm, từ rất nhiều phương diện đều có thể nhìn ra, Sở Dĩnh được dạy dỗ rất tốt, cùng tình cảnh quần bách hiện nay rất không thích hợp, mặc dù gặp khó khăn, nhưng có một loại khí chất đã ngấm vào xương cốt Sở Dĩnh, dùng ngôn ngữ của cụ anh, là cốt khí, Chu Tự Hàn lại

cảm thấy, là kiêu ngạo, thuộc về sở dĩnh , trong mọi tình huống đều không hề mất đi sự kiêu ngạo.

Chu Tự Hàn càng ngày càng hiểu kỳ hơn hai mươi năm trước Sở Dĩnh rốt cuộc trải qua cuộc sống như thế nào, trong tài liệu nhân sự của Sở Dĩnh viết rất đơn giản, mẹ: Nhạc Thu Mạn, cha: đã qua đời, ngoài ra không còn mối quan hệ thân thích nào hết, mẹ con cô đều cùng một dạng.

Sở Dĩnh trải qua học tập tương đối tốt, trường chuyên cấp 3, đại học danh tiếng, nghĩ đến cô gái như Sở Dĩnh ở đại học nhất định là nhân vật chúng tinh phụng nguyệt (sao quanh trăng: ý nói cô là người nổi bật nhất), cao cao tại thượng, xinh đẹp kiêu ngạo, giống như tiên nữ đứng trên đám mây mắt nhìn xuống chúng sinh đều là phạm phu tục tử, Chu Tự Hàn nghĩ, nếu như ở đại học gặp được cô gái như thế, mặc kệ thích hay không, anh cũng phải thu vào tay, cho nên anh vô cùng hiểu kỳ Sở Dĩnh thích mẫu đàn ông như thế nào, đến cùng vẫn chẳng thêm ngó tới anh.

"Sở Dĩnh, người đàn ông trước kia của em mạnh mẽ hơn anh sao?"
"Gì cơ?" Sở Dĩnh thiếu chút nữa sặc ra ngum cháo, đặt cái muỗng xuống chầm chọc nói: "Chu Tự Hàn, anh rảnh rồi muốn kiểm chuyện phải không? Theo tôi được biết, một cái ria mép của Chu tổng cũng vượt qua mọi quốc tịch chủng tộc rồi, so với anh, người trước kia của tôi, căn bản không đáng để nhắc tới."

Chu Tự Hàn nhú mày cười: "Nếu như em cảm thấy hứng thú với những người phụ nữ trong quá khứ của anh, anh có thể kể cho em nghe không sót một chữ, em thì sao?" Sở Dĩnh cau mày nhìn anh ta, nhấn tâm cự tuyệt: "Đây là chuyện đời tư của tôi, thứ lỗi cho tôi không thể trả lời."

Chu Tự Hàn cũng cảm thấy mình hơi chút quá phận, tính toán chuyện cũ là hành động không có phẩm chất: "Được được, coi như anh chưa nói, có chuyện cần thương lượng với em, bộ thị ủy có một quảng cáo tuyên truyền công ích muốn em làm mẫu ảnh, nội dung chủ đề về bảo vệ truyền

thống văn hóa, có lẽ vì mối quan hệ của em với Côn Khúc trong Thanh Liên, ý em thế nào?"

Sở Dĩnh tùy ý nói: "Đã là công ích thì chụp đi! Tôi cùng u Phi còn có giao ước hơn nửa năm, cũng không thể nói lui liền lui."

Nhắc đến u Phi, Chu Tự Hàn không nhịn được nhớ tới Hàn Chấn, mình tại sao cản cũng không thể ngăn lại, Hàn Chấn rốt cuộc ăn cơm mấy lần với Sở Dĩnh, xì căng đan của hai người một lần sao liền rất nóng, Chu Tự Hàn nhìn ra được, Hàn Chấn có ý với Sở Dĩnh, còn Sở Dĩnh nghĩ gì, anh không biết, ít nhất Chu Tự Hàn cảm thấy thái độ của Sở Dĩnh đối với Hàn Chấn tốt hơn so với mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Chu Tự Hàn càng thêm lạnh lại có chút không thoải mái: "Về sau gặp gỡ Hàn Chấn, em đứng xa một chút cho anh, anh không muốn người phụ nữ của mình cùng Hàn Chấn có quan hệ không minh bạch."

Sở Dĩnh ngẩn người một lúc liền bị Chu Tự Hàn không phân rõ phải trái chọc cười mà vui hân lên: "Chu Tự Hàn, anh không cảm thấy anh rất buồn cười ư, anh đây là làm quan muốn phòng cháy, không cho dân chúng thấp đèn, bình thường gặp gỡ Hàn tổng, đều không hề có mục đích xấu, nếu anh không thích, thì giúp tôi xử lý giao kèo với u Phi đi, nếu vậy, tôi sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với Hàn tổng nữa, tôi cầu còn không được đấy."

Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Anh là tốt bụng nhắc nhở thôi, đừng để đến lúc đó lấy đỉnh nón xanh cho anh cài nút (đội nón xanh: bị phản bội), Chu Tự Hàn này cũng sẽ không coi tiền như rác nữa."

Sở Dĩnh đẩy ghế ra đứng lên, lười phản ứng lại Chu Tự Hàn, người đàn ông này quả thật không phải loại người có thể nói lý, Sở Dĩnh vốn muốn ra vườn hoa đi dạo một chút giờ tâm tình hoàn toàn bị Chu Tự Hàn phá hư, trực tiếp lên tầng.

Bên ngoài phòng ngủ có một sân thượng lớn, đặt một bộ bàn ghế màu trắng đơn giản, Sở Dĩnh ngồi trên ghế, bị ánh mặt trời ấm áp sưởi ấm cơ thể tự nhiên buồn ngủ, mắt nhắm lại, còn chưa ngủ đã ngủi thấy một hương trà mát lạnh.

Sở Dĩnh mở mắt ra, phát hiện Chu Tự Hàn không biết từ lúc nào đã ngồi trên ghế đối diện, trên bàn giữa hai người bày một bộ trà cụ bằng thủy tinh được chế tác vô cùng tinh xảo, hương trà phảng phất thấm vào lòng người.

Chu Tự Hàn rót một ly trà đưa cho cô, đây coi là biểu tượng nói xin lỗi sao? Sở Dĩnh cũng không muốn tiếp tục cùng chính mình tranh chấp, trước thái độ nghiêm túc của Chu Tự Hàn đành phải đầu hàng, nhận lấy chén trà, uống một hớp, không khỏi tán thưởng: "Trà ngon, là Tín Dương mao tiên?"

Chu Tự Hàn cười nói: "Em cũng thật biết phân biệt hàng tốt, bảo bối à đừng lộn xộn nữa được không, bây giờ anh vì em tính khí cũng đã thu lại, tính khí em có phải hay không phải cũng nên sửa đổi một chút, tâm tình hai ta mỗi ngày đều có thể thoải mái hơn, có gì không tốt."

Sở Dĩnh trong lòng phát ra thanh âm xem thường, lời này từ miệng Chu Tự Hàn nói ra, thật giống hài kịch, anh ta hỉ nộ vô thường, giống hệt người bệnh tâm thần còn nói thu lại.

Chu Tự Hàn cầm tay cô kéo tới, ôm Sở Dĩnh vào trong ngực, thái độ khiêm nhường dụ dỗ nàng: "Bảo bối lời anh nói là nghiêm túc, chỉ cần em không cáu kỉnh với anh, anh bảo đảm mọi chuyện sau này đều chiều ý em, buổi chiều anh có với hẹn Kiến Quốc đi chơi bóng, em đi với anh đi?"

Sở Dĩnh biết những chuyện xã giao này của đàn ông, phụ nữ chẳng qua chỉ là vật trang trí, để khi đàn ông ở cùng một chỗ so sánh với nhau, so

sánh xem vợ ai hiền hậu hơn, so xem con nhà ai thông minh hơn, so xem người tình của ai xinh đẹp trẻ tuổi hơn, đây là hư vinh của đàn ông.

Năm đó Lăng Chu cũng không ngoại lệ, mỗi lần gặp gỡ bạn bè liền mang cô theo, khiến ai nấy ước ao nói một câu: "Lăng Chu, tiểu tử này thật có điểm phúc, lừa ở đâu được cô vợ xinh đẹp như vậy." Những lúc ấy, Lăng Chu lại dương dương tự đắc, chuyện này vốn rất nhàm chán, nhưng nam nhân luôn làm không biết mệt.

Có điều, Sở Dĩnh không ngờ sẽ gặp lại Lăng Chu, tính ra cũng thật kỳ quái, hai người xa cách nhau suốt sáu năm cũng không hề gặp, sau khi thấy nhau, liền giống như đến nơi nào cũng có thể đụng phải, đây có tính là nghiệt duyên không.

Cao Nhĩ Phu họp mặt gần khu biệt thự mà Chu Tự Hàn sống, dù không lái xe, đi bộ cũng không xa lắm, mặc dù ở gần như vậy, Chu Tự Hàn và Sở Dĩnh lại đến muộn nhất.

Nhìn thấy bọn họ, Kiến Quốc cùng Trần Ân hai mắt nhìn nhau, tâm không ngừng kêu gào đây là chuyện gì vậy! Oan gia cuối cùng cũng đuổi đến nơi rồi, nếu Chu Tự Hàn thật sự quan tâm nhiệt tình tới Sở Dĩnh, ngộ nhờ nhìn ra Sở Dĩnh cùng Lăng Chu có gì gì đó, rồi ăn dấm chua, mấy người bọn hắn ai cũng đừng mong yên ổn, nhưng nếu gặp nhau, không chào hỏi cũng thực không phải, huống chi ngoài Lăng Chu còn có Hàn Chấn, họp lại chắc thành nồi dấm lớn rồi

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Lão đại, chị dâu, các người đã tới." Kiến Quốc nói lời này ra ngoài, chính mình cũng cảm thấy ngĩ một đằng nói một nẻo, Chu Tự Hàn rất kỳ quái nhìn anh ta một cái.

Buổi tối ngày đó chạm mặt với Lăng Chu, lại bị Sở Dĩnh vội vã túm đi, căn bản không có ấn tượng gì, Chu Tự Hàn đối với Hàn Chấn lại có mấy phần kiêng kỵ, hơn nữa buổi sáng bởi vì Hàn Chấn và Sở Dĩnh vừa mới náo loạn một chút, buổi chiều nay liền gặp được, không thể không nói có một chút xui xẻo.

Chu Tự Hàn theo bản năng ôm lấy hông của Sở Dĩnh, nói chuyện cùng Hàn Chấn: " Sao hôm nay Hàn tổng có thời gian rảnh rồi ra ngoài chơi bóng vậy?" Hàn Chấn cười nói: "Trộm phải Phù Sinh nửa ngày rảnh rồi thôi, Sở tiểu thư, đã lâu không gặp, phim “Thanh Liên” mẫu tôi có xem, rất chờ mong diễn xuất tinh xảo của Sở tiểu thư, buổi chiều mở màn tôi nhất định đến."

Mặc kệ tại nơi nào, Hàn Chấn đều có tác phong thân sĩ nhanh nhẹn, Sở Dĩnh không khỏi lộ ra một ý cười nhợt nhạt: "Cám ơn Hàn tổng đến dự." Nhưng ánh mắt không cách nào rời khỏi người phụ nữ trẻ tuổi bên người Lăng Chu, Sở Dĩnh phát hiện, mình vẫn không nhịn được ghen tỵ.

Cô gái xinh đẹp lại trẻ tuổi, hai gò má mềm mại tự nhiên, một đôi con ngươi ngây thơ chưa đứt, cô bé này nhiều lắm là hai mươi tuổi, nên còn chưa có vào trường đại học, hơn nữa toàn thân lại có loại ưu việt và kiêu ngạo đó, khẳng định không phải xuất từ gia đình bình thường.

Sở Dĩnh chớp mắt hoảng hốt, nhìn cô gái này có chút cảm giác, chính là thời điểm cùng cô một tuổi, đoán chừng cũng không kém bao nhiêu so với cô đâu! Trong đầu đều là ước mơ tương lai, mặc dù kiêu ngạo, trong mắt lại chỉ nhìn vào một mình Lăng Chu, cô bé này đáng đáp không hề giống cô, thế nhưng loại mùi vị, cái loại cảm giác không muốn xa rời Lăng Chu đó, gần như giống nhau như đúc, cô ấy nhất định thích Lăng Chu, giống như mình ban đầu.

Chu Tự Hàn quét qua Lăng Chu, bất giác trầm ngâm hồi lâu nói: "Hàn tổng, vị bằng hữu kia có chút quen mặt, gặp qua ở nơi nào sao?" Lăng Chu rất có vài phần tự giễu nói: "Chu tổng thật là quý nhân nhiều chuyện hay quên."

Kiến Quốc xoa xoa đôi bàn tay giới thiệu: "Cái đó, lão đại, vị này chính là cục trưởng Lăng của Cục Văn Hóa, lần trước đề cập tới với anh" Lúc này Chu Tự Hàn mới nhớ tới, chính mình an bài Sở Dĩnh tới bữa tiệc kia, không để lại dấu vết quan sát Lăng Chu mấy lần, nghiêng đầu nhìn Sở Dĩnh một chút, hình như là buổi tối đó đi studio tìm Sở Dĩnh chính là người đàn ông kia.

Hàn Chấn cười nói: "Lăng Chu là bạn học của tôi, chúng tôi biết nhau ở nước ngoài, mới vừa rồi nhắc tới mới biết, Lăng Chu cũng biết Sở tiểu thư, theo tôi được biết Lăng Chu vừa trở về B thị, sao lại thần thông quảng đại như vậy."

Chu Tự Hàn nghi ngờ hỏi Sở Dĩnh: "Em và cục trưởng Lăng đã sớm biết nhau sao?" Sở Dĩnh không biết Lăng Chu muốn làm gì, có lẽ là theo thói quen không muốn làm cho cô tốt hơn, có lẽ cảm thấy cô có lỗi với anh, mỗi lần gặp mặt, không lạnh lùng chế giễu nhiệt phúng cô mấy câu thì không qua được.

Sở Dĩnh thản nhiên nói: "Không có gì, tôi và cục trưởng Lăng là bạn học." "Bạn học." Trong mắt Lăng Chu xẹt qua vẻ tức giận, hai chữ

đơn giản này liền đại biểu cho toàn bộ thời gian sáu năm ở chung một chỗ của bọn họ, những việc kia mặc dù đắm chìm ở trong trong trí nhớ, lại vĩnh viễn sẽ không bao giờ phai mờ, ở trong miệng cô nhẹ nhàng chính là bạn học.

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Lăng Chu chợt cười, cười có chút đột ngột: "Sở tiểu thư có lẽ đã quên, tôi từng là một trong những người theo đuổi Sở tiểu thư i." Cô gái ăn bên cạnh cảnh giác nói: "Lăng ca ca, hai người từng yêu nhau sao?"

Lăng Chu mím môi không nói lời nào, chỉ là nhú mày nhìn Sở Dĩnh, mặt Chu Tự Hàn lạnh lùng có chút âm trầm, tình huống như thế này không cần đoán cũng biết, Lăng Chu và Sở Dĩnh khẳng định không phải bạn học đơn giản như vậy, không phải anh độ lượng hẹp hòi, nỗi lo lắng nghi ngờ, chuyện Sở Dĩnh đến nơi này, anh chính là quan tâm, hơn nữa, tên Lăng Chu này sao có chút quen tai chứ, người đàn ông này thật sự là tương đối xuất sắc, ôn nhã tuấn đạt tác phong nhanh nhẹn, so với mình và Hàn Chấn cũng trẻ tuổi hơn không ít, trẻ tuổi như vậy là có thể làm đến cục trưởng, bối cảnh ở ngoài, năng lực của anh ta quá rõ ràng, anh ta chính là người đàn ông mà Sở Dĩnh từng thích sao? Chu Tự Hàn phát hiện, cái ý nghĩ này vừa mới ló đầu tới khiến anh vô cùng khó chịu, nhưng anh lại hết sức muốn nghe đáp án của Sở Dĩnh.

Nét mặt ngây thơ trực bạch này, gần như cái gì cũng không trốn nổi con mắt, nhất thời Sở Dĩnh không biết trả lời như thế nào, lại nghe Lăng Chu: "Làm sao có thể, người theo đuổi Sở tiểu thư rất đông đảo, sao có thể để ý tới tôi chứ?"

Cô gái bên cạnh vỗ vỗ ngực, nghiêng nghiêng đầu, giọng nói rất là khả ái nói: "Nguy hiểm thật, nếu như khi đó Lăng ca ca thành công, hiện tại sẽ không có chuyện gì với tôi, chỉ là Sở tỷ tỷ, tôi có thể gọi chị là Sở tỷ tỷ

không?" Sở Dĩnh gật đầu một cái, đối với tiểu nữ sinh tự tới làm quen này không cách nào cự tuyệt chính thức được.

"Trường học của chúng tôi có rất nhiều người ái mộ chị ồ! Quảng cáo đẹp ngây người của chị đó, nam sinh ở trường học của chúng tôi đều âm thầm xem chị là nữ thần, rất sùng bái, nhưng mà bọn hăn khẳng định là không biết, chị ngoài đời còn đẹp mắt hơn trên màn ảnh, lát nữa chị có thể ký tên giúp tôi không?" Lại nhìn Chu Tự Hàn một cái nói một câu: " Xì căng đan của hai người quả nhiên là thật."

Lăng Chu có chút nhức đầu túm cô ấy đi qua: "Em đừng hồ đồ nữa, hiện tại liền tiễn đưa cho em trở về."

Cô gái le lưỡi: "Được không, được không." Đưa ra hai ngón tay nâng tại bên tai: "Em thề, khẳng định ngoan ngoãn nghe lời nói của Lăng ca ca, anh đã đồng ý với dì dẫn em ra ngoài chơi, không cho nói chuyện không giữ lời." Hai người chung đụng thân cận tự nhiên.

Mắt Sở Dĩnh khép hờ, chỉ cảm thấy trong lòng có chút chua xót cuộn cuộn, nhiều cảnh tượng quen thuộc, người đàn ông còn là Lăng Chu, cô gái cũng không phải là cô nữa.

Kiến Quốc vốn là nghĩ nói chuyện xong, vội vàng tách nhau ra chơi tất cả, cũng tránh cho thật sự gây ra chuyện thứ hai gì, không nghĩ Hàn Chấn lại nói một câu: "Khó có dịp gặp được Chu tổng ở chỗ này, Lăng Chu và Sở tiểu thư là bạn học, không bằng cùng nhau chơi đi!"

Chu Tự Hàn hiển nhiên sẽ không bác bỏ mặt mũi của Hàn Chấn, hai nhóm người cũng đến một nơi, Lăng Chu mang tới cô gái gọi là Nhan Nhan, cũng không biết là họ là gì, Lăng Chu gọi cô ấy như vậy, cô ấy cũng tự giới thiệu mình như vậy.

Đàn ông chơi bóng, phụ nữ là bình hoa phụ gia không hơn không kém, bày đẹp mắt không có gì dùng, Sở Dĩnh và Nhan Nhan còn có hai bạn gái

của Kiến Quốc và Trần Bân cùng nhau ngồi nhàn rỗi ở khu trong.

Bạn gái của Lâm Kiến Quốc và Trần Bân, Sở Dĩnh cũng không nhận ra, nói hai câu, liền ai cũng không quan tâm tới người nào, chỉ mình Nhan Nhan là nói nhiều, tiến tới bên cạnh Sở Dĩnh, muốn ký tên, còn hỏi cô chuyện quay phim rất nhiều, sau đó thờ dài nói: "Ba mẹ tôi chết sống không cho tôi vào giới giải trí, nói cái này loạn, thật ra thì tôi rất thích biểu diễn, hơn nữa biết khiêu vũ, còn có thể đàn dương cầm, vào giới văn nghệ nhất định có thể nổi tiếng."

Đột nhiên Sở Dĩnh cảm thấy mình già rồi, cùng Nhan Nhan lớn như vậy không thể vượt qua sự khác nhau, Sở Dĩnh không nhịn được hỏi cô ấy: "Đã có người mình thích rồi, vẫn còn muốn làm diễn viên sao?"

Nhan Nhan nhìn cô giống như nhìn người ngoài hành tinh" "Có người thích và làm diễn viên có quan hệ gì, coi như thích Lãng ca ca, phụ nữ cũng muốn có sự nghiệp của mình, tôi muốn làm ngôi sao nổi tiếng."

Sở Dĩnh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía sân bóng, Lãng Chu đứng chung một chỗ Chu Tự Hàn và Hàn Chấn, cũng không thua kém chút nào, xem ra khuôn mặt tuần dật dưới ánh mặt trời, gần như không hề chia ra, chỉ tiếc thời gian đã đi qua sáu năm, tuy chỉ sáu năm, Sở Dĩnh lại cảm thấy Thương Hải đã biến thành Tang Điền.

Lãng Chu có chút không yên lòng, cho dù sáu năm qua lâu, chỉ cần có Sở Dĩnh ở nơi này, anh không có cách nào tập trung tinh thần như cũ, đều sẽ không tự chủ được phân tâm.

Sở Dĩnh trải qua rất tốt, anh từng hi vọng cô trải qua thật tệ, rất nghèo túng, hối hận ban đầu dứt khoát chia tay với anh như vậy, đáng tiếc cô trải qua rất không tồi tệ, mặc dù không có cha cô và mình che chở, cô vẫn sống được rất tốt như cũ, vầng sáng ngôi sao đội ở trên đầu, bên cạnh có đồng đội đàn ông vây lượn, nhưng cô có biết những thứ này đều là giả hay

không, những người đàn ông này cũng không phải thật sự yêu cô, yêu chỉ là vẻ đẹp chói lọi bên ngoài của cô, cô đang phung phí thanh xuân của mình, cô cũng không suy nghĩ một chút, qua mấy năm nữa cô nên làm cái gì, xem một chút những ngôi sao từng nổi tiếng một lần kia, người nào có hạnh phúc chân chính, đến lúc đó cô làm như thế nào, hưởng hồ, xì căng đan của cô và Chu Tự Hàn bay đầy trời, hai người ở chung một chỗ, có thể có kết cục tốt đẹp gì, Chu Tự Hàn có thể yêu cô vẫn có thể cưới cô sao.

" Cục trưởng Lăng và Sở Dĩnh nhà tôi là bạn học gì vậy?" Chu Tự Hàn giống như vô tình hỏi một câu, hai người Kiến Quốc và Trần Bân đối diện nhìn nhau một cái, không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân, cũng biết lão đại khẳng định nhìn ra cái gì.

Hàn Chấn cũng cười trêu ghẹo: " Lúc ở nước ngoài cũng không nghe cậu đề cập tới, nếu là lúc tôi đi học có đại mỹ nữ như Sở tiểu thư vậy, học máu cũng phải đuổi tới tay, lời nói không sợ Chu tổng qua tính toán, Lăng Chu và Sở tiểu thư thật rất xứng đôi ."

Sắc mặt Chu Tự Hàn lạnh lùng có chút nặng nề, Chu Tự Hàn cũng không ngu, một chút mập mờ này giữa nam nữ, anh chơi không biết bao nhiêu năm, về điểm này Lăng Chu căn bản không đáng nhắc tới, rõ ràng giữa Lăng Chu và Sở Dĩnh từng có cái gì đó, hơn nửa ngày này, lực chú ý của Lăng Chu không dùng để đánh bóng lên, căn bản không khống chế được, không ngừng nhìn về phía khu nghỉ ngơi bên kia.

Chu Tự Hàn tin tưởng anh ta không phải nhìn tiểu nha đầu non nớt kia, giữa Lăng Chu và Sở Dĩnh có sự khác thường, người mù đều có thể nhìn ra, Lăng Chu nhìn thẳng vào mắt Chu Tự Hàn mấy giây mới mở miệng: "Tôi và cô ấy học cùng lớp ở cao trung, sau đó cùng nhau thi vào cùng một trường đại học." Giọng nói của Lăng Chu rất nhạt, lại rất có vài phần ý vị khiêu khích.

Đối mặt với Chu Tự Hàn, Lăng Chu không nhìn được ghen tỵ, coi như ban đầu Sở Dĩnh chia tay với anh, nhưng bên cạnh Sở Dĩnh không có người đàn ông khác, ít nhất khi anh không thấy cô có đàn ông khác trước, anh còn có thể lừa mình dối người, cho dù trở về nghe nói xì căng đan của Sở Dĩnh và Hàn Chấn, anh cũng rất rõ ràng, phần lớn là lãng xê, Hàn Chấn đã sớm kết hôn sinh con, mặc dù bên ngoài nói hôn nhân của anh ấy (HC) va phải đá ngầm, Lăng Chu cũng không tin anh ấy đã kết hôn rồi lại đi theo đuổi những người phụ nữ khác, đây không phải là phong cách của Hàn Chấn, nhưng quan hệ của Chu Tự Hàn và Sở Dĩnh lại đặt ở trước mắt rất rõ ràng.

Chu Tự Hàn nhìn kỹ anh ta (LC) mấy giây, ánh mắt nặng nề, cười: "Sử dụng một câu nói của người bạn nhỏ kia, may nhờ ban đầu cục trưởng Lăng không đuổi kịp bảo bối nhà tôi, nếu không, hiện tại cũng không còn chuyện gì rồi." Trong mắt Lăng Chu xẹt qua một tia khổ sở, mặc dù rất nhanh, nhưng Chu Tự Hàn vẫn là nhìn đặc biệt rõ ràng.

Đánh bóng xong, Hàn Chấn mời Chu Tự Hàn ăn cơm cùng nhau, Chu Tự Hàn cười, hôn Sở Dĩnh một cái, rất mập mờ cự tuyệt: "Sợ rằng Hàn tổng phải thất vọng rồi, bảo bối nhà tôi theo tôi đánh bóng cả buổi chiều, buổi tối rồi đi theo lời anh, bảo bối nhà tôi sẽ không vui, Hàn tổng là có vợ người, nhất định có thể hiểu, bây giờ thế giới cũng không lớn bằng vợ, chộc giận vợ, trở về không cho tôi vào nhà ngủ, cũng chỉ có thể ngủ trên sofa rồi." Hàn Chấn không khỏi lắc đầu bật cười.

Sở Dĩnh không nhìn được chà xát cánh tay, dùng ánh mắt khác thường nhìn Chu Tự Hàn, người đàn ông này uống lộn thuốc sao, lời nói buồn nôn như vậy, nói giống hệt như chuyện thật.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ngồi vào trong xe, Sở Dĩnh không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn, cái đó Nhan Nhan thân thiết ôm cánh tay của Lăng Chu, chu cái miệng nhỏ nanh, không biết nói gì đó, trên khuôn mặt trẻ tuổi hiện lên ánh sáng chói mắt như vậy.

Chợt một bàn tay to đưa qua , ôm đầu của cô cứng rắn xoay qua: "Bảo bối, nhìn cái gì chứ? Mất hồn như thế, anh gọi em cũng không nghe, người đàn ông của em ở bên cạnh em đây rồi, có phải em quên hay không, hả?"

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở của Chu Tự Hàn bao phủ xuống, Sở Dĩnh chợt thấy có mấy phần không thở nổi, ánh mắt của Chu Tự Hàn bắt ở cô ánh mắt, đáy mắt sâu và đen bao hàm nồng đậm xem kỹ cùng ngờ vực, âm thanh của anh ghé vào lỗ tai cô vang lên, trầm thấp khác thường, lại mang theo lạnh lùng khó nói lên lời: "Bảo bối, Lăng Chu đó là gì của em? Bạn học trung học ? Bạn học thời đại học? Vậy thì là bạn trai cũ của em sao? Lần đầu tiên của em không phải là cho hắn chứ?"

Sở Dĩnh nhú nhú mày, muốn tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh, lại phát hiện căn bản tránh không được, cô định buông tha giây giũa, nhắm mắt lại mấy giây nữa rồi mở ra, trong mắt bình tĩnh giống như ao tù nước đọng, âm thanh nhẹ nhàng không hề phạt phòng: "Chu Tự Hàn, anh nghĩ tôi trả lời thế nào đây? Anh ta là bạn học của tôi, là bạn trai trước kia, tôi lên giường với anh ta, thì phải làm thế nào đây, sớm đã là quá khứ rồi."

Ngón tay Chu Tự Hàn chọt nắm được cằm của cô, tiến tới bên môi nói: "Không muốn như thế nào, em đã nói đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ được, Sở Dĩnh, anh chỉ là nhắc nhở em... bây giờ em là người phụ nữ của Chu Tự Hàn anh, em yêu cầu anh phải chung thủy, như vậy, cũng phải đàn ông một chút cho anh, bởi vì chính anh cũng không biết mình đối với em có bao nhiêu yêu thích, nhưng có một chút anh rất khẳng định, chuyện trước kia đã qua, anh có thể không truy cứu, nhưng sau ngày hôm nay, nếu như em cho anh đội nón xanh trên đầu, anh đều không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, đến lúc đó, hối hận cũng có thể không còn kịp rồi, nhớ chưa? Hiện tại để cho anh hảo hảo thân với bảo bối nhà tôi anh."

Hơi cúi đầu, môi rơi xuống, Sở Dĩnh không có thói quen thân thiết với anh ở trên xe, hơn nữa đằng trước còn có tài xế, mặc dù với mức độ cao cấp của chiếc xe này, đoán chừng coi như hai người bọn họ ở sau xe **, tài xế cũng không có khả năng nhìn thấy cái gì, nhưng cô chính là không buông ra, liên tiếp hôn cũng không được.

Sở Dĩnh hướng bên cạnh lóe lóe, lại bị Chu Tự Hàn kiềm chế năm cằm quay trở lại, há miệng ngậm chặt môi của cô, Sở Dĩnh ngậm miệng không muốn phối hợp, Chu Tự Hàn lại ác liệt hung hăng cắn môi dưới của cô, cảm giác đau nhói này làm Sở Dĩnh hé miệng theo bản năng, lưỡi Chu Tự Hàn đánh thẳng một mạch.

Chu Tự Hàn hôn tương đối **, đầu lưỡi ở trong cổ họng Sở Dĩnh trêu chọc xung quanh, cuốn lấy lưỡi của Sở Dĩnh, giống như bắt được tù binh, dùng sức hút chống đỡ, dường như muốn đem linh hồn Sở Dĩnh từ trong miệng hút quá khứ giống như nhau, thật dễ dàng thả qua cô lưỡi, lại càng thâm nhập đến nơi cổ họng, lúc vào lúc ra, giống như động tác làm tình

Thời điểm Sở Dĩnh bị anh hôn gần như sắp chết rồi, Chu Tự Hàn mới thả cô ra, Sở Dĩnh nhắm mắt lại, tựa vào chỗ ngồi thở hổn hển từng ngụm

từng ngum, trước mắt đều là Tiểu Tinh Tinh bay múa, thật đúng là không có trí nhớ, mấy ngày nay tính khí của Chu Tự Hàn quá tốt, cũng làm cho cô quên, đây là một người đàn ông vô sỉ ác liệt như thế nào, hơn nữa ở phương diện này, người đàn ông này có biện pháp giày vò cô, cô đã sớm lĩnh giáo qua rất nhiều lần rồi.

Chợt thấy Chu Tự Hàn đến gần, Sở Dĩnh vội vàng mở mắt ra, cảnh giác nhìn anh, vì vậy đôi mắt nhỏ có chút sợ hãi lại quật cường, không biết như vậy rất quyến rũ lạ thường.

Chu Tự Hàn ôm ở hông của cô, cười nhẹ một tiếng: "Hôn một cái cũng không quen, xem ra ngày nhiều không muốn em, bảo bối nhà anh đều không nhớ bản lãnh người đàn ông của em" Nói xong hôn một cái sau tai cô, mập mờ nói: "Bảo bối, hôm nay là ngày thứ mấy? Nhưng buổi tối hôm qua anh bỏ qua cho em rồi, hôm nay nếu là vẫn không được, lấy tay cũng không qua được."

Thật ra thì lúc Sở Dĩnh nói điều kiện với Chu Tự Hàn, đã muốn nhanh xong chuyện, tránh khỏi ngày hôm qua, hôm nay khẳng định tránh không khỏi, lại nói, đã đến tận đây, sớm muộn gì khác nhau ở chỗ nào, huống chi, người đàn ông Chu Tự Hàn này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô, cho dù cô không có phương tiện, chính là Chu Tự Hàn cũng có thủ đoạn giày vò, chơi đùa đa dạng nhiều hơn, càng buồn nôn hơn.

Nghĩ tới những thứ này, Sở Dĩnh khẽ gật đầu một cái: "Hôm nay có thể." Con mắt Chu Tự Hàn sắc tối sầm lại: "Thật? Bảo bối, vậy để cho người đàn ông của em sờ sờ." Nói xong sẽ phải trêu chọc quần của cô, Sở Dĩnh vội vàng đẩy anh ra: "Chu Tự Hàn, tôi không có thói quen ở trong xe, anh có thể tôn trọng tôi một chút hay không?"

Chu Tự Hàn nhìn Sở Dĩnh không được tự nhiên, không khỏi cười, lại gần cô: "Trong xe thế nào? Chúng ta còn chưa làm ở trong xe đâu phải hay không? Hôm khác thử một lần, bảo đảm em sẽ thích." Thấy Sở Dĩnh nhìn

anh chăm chăm, Chu Tự Hàn nói: "Được, được, anh không động còn không được ư, chỉ là, anh nói thật ra, mới vừa rồi anh nói những thứ kia cũng không phải là hù dọa em, bảo bối gặp thời thời khắc khắc nhớ, bây giờ em là người phụ nữ của Chu Tự Hàn anh."

Sở Dĩnh sửa sang lại trên váy một chút, có chút tức giận: "Chu Tự Hàn, tôi không phải cảm thấy anh có phần hơi quá rồi ư, trước kia anh nhiều phụ nữ như vậy, cũng không thấy anh yêu cầu người nào phải chung thủy cả."

Chu Tự Hàn nói: "Bọn họ là bọn họ, em là em, tôi không xen vào việc của họ, em lại không được." Giọng điệu bá đạo lại không nói đạo lý, Sở Dĩnh biết phân rõ phải trái với Chu Tự Hàn, dự tính đời này cũng nói không thông, nếu không, cô cũng không thể nào ở nơi này nói chuyện với anh ta rồi.

Mặc dù trong lòng còn không quên được Lăng Chu, nhưng Sở Dĩnh rất rõ ràng, đời này mình và Lăng Chu cũng không trở về được, cô đã sớm không xứng với Lăng Chu rồi, chỉ là hành động của Chu Tự Hàn thật sự có chút buồn cười, bây giờ suy nghĩ lại một chút, rõ ràng ghen, có thể ăn dấm? Sở Dĩnh không khỏi lắc đầu bật cười, làm sao có thể? Nhất định là dục vọng chiếm giữ của đàn ông làm hại rồi, dù sao bây giờ đối với cô, Chu Tự Hàn còn có hứng thú cực lớn.

Sở Dĩnh trở về liền lấy quần áo tắm rửa vào phòng tắm tắm, Chu Tự Hàn thật biết hưởng thụ, bồn tắm mát xa cao cấp nhất, khiến Sở Dĩnh cảm thấy giống như phao sưởi nước nóng ở Nhật Bản.

Khi lên đại học, Sở Dĩnh và Lăng Chu đi sang Nhật Bản, bọn họ hôn mê ở giữa những cánh hoa anh đào bay tán loạn trong gió, làm tình ở trong suối nước nóng ngoài trời, cũng chính là chuyến đi Nhật Bản lần đó, hai người quá mức kịch liệt, không có làm tốt các biện pháp ngừa thai, khiến

một con nòng nọc nhỏ vượt rào thành công, lần đó từ Nhật Bản trở về, Sở gia liền ả ra chuyện.

Sở Dĩnh chợt mở mắt ra, xem giờ bên cạnh một chút, cô đã ngâm hơn nửa giờ, từ bồn tắm ra ngoài, trong cái gương lớn bên cạnh chiếu ra thân thể mỹ lệ.

Sở Dĩnh lau khô nước đọng trên người, soi gương nhìn thật lâu, Lăng Chu từng nói cô có vóc người làm tất cả phụ nữ phải ghen ghét, dường như Chu Tự Hàn cũng rất ưa thích thân thể của cô, cô gái trong gương thực sự rất đẹp, Sở Dĩnh giống mẹ, da trắng, trên thực tế, ngũ quan của cô cũng rất giống mẹ, nhưng mẹ luôn nói cô càng giống bà ngoại hơn.

Cô chưa bao giờ gặp bà ngoại, khi còn bé lúc mẹ mang cô trở về nhà ngoại, bà ngoại đã chết, cho dù không có chết, ngay cả cửa chính cũng không vào được, cũng không thể thấy được.

Sở Dĩnh từ đầu đến cuối không muốn tin tưởng cha cô sẽ vì nuôi người tình mà tham ô nhiều tiền như vậy, nếu như là vậy, cha thế nào không phụ lòng mẹ, là mẹ từ bỏ tất cả gia đình cùng cha đi chung với nhau, có lúc Sở Dĩnh nghĩ, dù sao cô không bằng mẹ vì yêu mà bất chấp tất cả, cho dù cuối cùng rơi vào kết quả như thế, mẹ cũng chưa từng hối hận qua, đây mới là tình yêu, mà cô vĩnh viễn cũng không làm được.

Sở Dĩnh cầm lấy áo choàng tắm mới tinh trên kệ bên kia khoác lên người, chỉ là 1 ngày, trong gian phòng phòng tắm này khắp nơi đều là thứ thuộc về cô, đây là sức mạnh của đồng tiền, không có gì tiền không làm thể được, tựa như đạo cụ ma pháp, mà phù thủy chính là người điều khiển nó.

Sở Dĩnh làm khô tóc, lúc đi ra phòng tắm, sắc trời đã tối rồi, ngoài cửa sổ lại hiện lên chút ánh đèn nhỏ, trên giường để một cái hộp cao vút, cái hộp tương đối xinh đẹp, không cần suy nghĩ, đây nhất định là trò của Chu Tự Hàn.

Sở Dĩnh có chút giễu cợt co kéo khóe môi, vẫn quyết định phối hợp người đàn ông kia, cô cảm thấy, có lẽ mình càng làm ngược ý Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn càng sẽ không bỏ qua cho cô, cô theo anh ta, không chừng có thể kết thúc mọi chuyện nhanh hơn một chút, cô thật sự không có tinh lực nhiều như vậy, ứng phó từng từng lớp lớp thủ đoạn của Chu Tự Hàn.

Biệt thự của Chu Tự Hàn tương đối xa hoa, phải có hồ bơi độc lập, bên hồ bơi lấm tấm ánh đèn, giống như đêm ao nước cũng thấp sáng, khăn trải bàn màu trắng trên bàn ăn, ánh nến chiếu trên bàn một bó forget me not thật to, người đàn ông tuấn tú cử chỉ nhẹ nhàng bên cạnh bàn ăn, cùng với âm nhạc đẹp đẽ, nhẹ nhàng chậm chạp ở bốn phía.

Sở Dĩnh thật lòng cảm thấy, Chu Tự Hàn nên đi làm đạo diễn, cảnh tượng như vậy, không khí như vậy, mặc dù sớm bị dùng là thói rửa không chịu nổi, nhưng hợp với tuấn nam mỹ nữ, tương đối có sự dụ hoặc như cũ, có thể thu được rất nhiều mộng thiếu nữ, cho nên nói, phụ nữ hư vinh thành tựu của người đàn ông, chỉ cần có tiền, tất cả lãng mạn cũng có thể hạ bút thành văn.

Sở Dĩnh không hiểu suy nghĩ của Chu Tự Hàn đến tột cùng là cái gì, là muốn cho cô cảm động đến không tự kiềm chế yêu anh ta sao, sau đó anh ta khinh thường đem quăng cô rồi, lại một lần chứng minh phụ nữ quật cường và kiêu ngạo là ngu ngốc cỡ nào, vẫn là suy nghĩ muốn đơn thuần vui đùa một chút, nói một cách thẳng thừng, không phải là muốn đem cô chơi đùa trên giường ư, làm trò này thật sự có chút dư thừa.

Cô vĩnh viễn không thể nào yêu một người mặt người dạ thú, bởi vì biết dưới gương mặt đẹp trai tuấn mỹ như thế cất giấu một tâm tư xấu xa hư hỏng thàng cỡ nào, nếu như có thể lựa chọn, Sở Dĩnh thà bị Chu Tự Hàn trực tiếp một chút .

Ánh mắt Chu Tự Hàn tán thưởng dừng ở trên người Sở Dĩnh, lại một lần nữa khẳng định ánh mắt của mình, cái váy dài màu thủy lam này mặc ở

trên người Sở Dĩnh, đem hấp dẫn và thanh lệ hoàn mỹ của cô dung hợp tại cùng một chỗ, váy dài kín kẽ bọc lại thân thể của cô, bộ ngực lớn, eo nhỏ nhắn, cái hông. Chu Tự Hàn dám cam đoan, bên trong cô đều không mặc gì, đây cũng là mục đích anh chọn bộ trang phục này, anh muốn phải có cô triệt triệt để để, ngay tối nay, ở chỗ này. Chu Tự Hàn nghĩ tới cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, rõ ràng trước kia đã từng làm qua rất nhiều lần, nhưng loại cảm giác này vẫn cứ dâng trào tựa như không thể chờ đợi.

Sở Dĩnh chậm rãi đi tới, gió đêm phất qua làn váy của cô, xé tà một bên, lúc cô đi lại, dường như có thể nhìn thấy cả cảnh tượng trong quần tất, mặc dù mặc quần áo, Sở Dĩnh lại cảm thấy cả người mình trần truồng như không mảnh vải che thân, mình còn bị Chu Tự Hàn coi như kỹ nữ, chỉ là so với quá khứ, hiện tại cô hơi cao cấp một chút thôi, trên bản chất không hề khác nhau.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Bảo bối, tối nay thật đẹp, tới đây." Chu Tự Hàn vươn tay, âm thanh của anh trầm thấp nhỏ giọng, bao hàm dự vọng nồng đậm không thể khác biệt, anh thẳng tắp nhìn cô, Sở Dĩnh cảm giác anh đang dùng mắt bóc trang phục của cô, không khí lãng mạn đều là ngụy trang, cái anh muốn chính là thân thể cô, Sở Dĩnh rất rõ ràng.

Cô chậm rãi đi tới, đem tay của mình đến đặt trong lòng bàn tay của anh, bị anh ôm đến dạng chân trên đùi anh, Chu Tự Hàn từ phía sau ôm chặt eo uyển chuyển của cô, vừa cúi đầu, môi nóng bỏng rơi vào bờ vai trần trụi của cô, bắt đầu tỉ mỉ gặm nuốt, dọc theo bờ vai hôn đến tai của cô, há miệng đem vành tai xinh xắn của Sở Dĩnh ngậm trong miệng, bú, anh hút tương đối ***.

Một năm quan hệ thân thể, Chu Tự Hàn đối với mỗi điểm mẫn cảm trên người Sở Dĩnh cũng tương đối quen thuộc, hơn nữa, lấy thủ đoạn tán tỉnh cao siêu của Chu Tự Hàn, nếu như anh thật sự muốn làm, cho dù Sở Dĩnh chán ghét trong lòng, cũng sẽ bị anh làm cho ***, đây là sinh lý, không liên quan với trong lòng.

Chu Tự Hàn rút cuộc hài lòng buông vành tai cô ra, ngược lại lại xâm nhập tai của cô, hơi thở của Sở Dĩnh đã có chút không yên, tay của cô nắm chặt dưới váy của mình, hết sức ấn nhẫn nóng ran kích động từ từ dâng lên từ trong chỗ sâu đáy lòng, cô có thể cảm giác được rõ ràng, cứng rắn của Chu Tự Hàn chống đỡ phía dưới cái mông của cô, giống như nóng lòng đợi kiếm ra khỏi vỏ, lập tức sẽ đâm thủng cô .

Chu Tự Hàn hiển nhiên cũng không gấp gáp, mặc dù phía dưới anh gần như sắp muốn bể ra, nhưng là tối nay, anh muốn hoàn toàn chinh phục Sở Dĩnh, để cho cô tâm cam tình nguyện thuộc về anh, anh muốn nhìn cô ở dưới thân mình run rẩy không ngừng đạt cao triều, để cho cô hiểu cô là người phụ nữ của ai, món chính không lên, nhưng món ăn khai vị trước mặt anh cũng muốn tận hưởng ăn.

Hai cái tay Chu Tự Hàn trượt từ hông của Sở Dĩnh, rơi vào một bên xẻ tà nơi làn váy của cô, ngón tay dài nhọn nắm được vải vóc thật mỏng hai bên, nhẹ nhàng xé ra, làn váy xẻ tà trực tiếp đến bên hông Sở Dĩnh, một tay Chu Tự Hàn từ phía trước cắm vào giữa hai chân cô, đầu gối một phần, hai chân Sở Dĩnh liền bị anh rẽ ra, mà cái tay kia của anh cũng đã trượt vào nơi mất hồn này, lầy lội, ướt ươn, để cho ngón tay anh dễ dàng liền cắm vào.

Sở Dĩnh biết, hôm nay Chu Tự Hàn nhất định phải giày vò cô, ở trên giường, cho tới bây giờ người đàn ông này đều muốn chơi tận hưởng, lưỡi Chu Tự Hàn ở tại Sở Dĩnh, trong động nhẹ nhàng chậm chạp ra vào mấy cái, nhỏ giọng mập mờ nói: "Bảo bối, ngoài miệng cứng như vậy, phía dưới cũng đều ướt, có nghĩ đến anh, bây giờ hai ngón tay anh bị nơi đó của em bao bọc, cũng cực kì chặt, có phải muốn kẹp chết người đàn ông của em hay không, mới bao nhiêu ngày không có làm em, làm sao lại chặt như vậy, bảo bối, có phải em cũng giống như những người phụ nữ kia hay không, cũng đi làm thủ thuật co lại âm đạo bên ngoài rồi, hiện tại anh giúp em thích ứng một chút trước, tránh để một lát nữa bảo bối nhà anh chịu tội."

Sở Dĩnh rầm rì một tiếng, không có ý định quan tâm tới người đàn ông này, nhớ trước kia ở trên giường anh không có nhiều lời như thế, hiện tại nói xằng nói bậy trong miệng, Sở Dĩnh thật sự có chút không thích ứng được, nhưng bị anh khuấy động nâng tình triều, lại một luồng sóng đánh tới, giống như đầu sóng nơi bờ biển, sóng sau cao hơn sóng trước, cơ hồ muốn đem cô không có đỉnh.

Ngón tay Chu Tự Hàn tương đối linh hoạt, hơn nữa am hiểu sâu kỹ xảo, trước kia ở trên giường là không có cần thiết lấy lòng phụ nữ, bây giờ vì Sở Dĩnh, anh phá lệ, anh muốn để cho cô hoàn toàn thần phục, lại thêm một ngón tay. Khẽ kêu một tiếng.

Chu Tự Hàn không khỏi cười một tiếng nói: "Thế nào? Ba ngón tay liền không chịu nổi, bảo bối sẽ không quên, người đàn ông của em cũng không chỉ ba ngón tay, một lát lúc cắm đi vào, chẳng phải em phải gọi hơn, hả? Thoải mái hay không? Nếu thoải mái liền hôn người đàn ông của em khen thưởng đi. Có hôn hay không?" Ngón tay chợt tăng nhanh, loại cảm giác đó. Sở Dĩnh cảm thấy, mình bị anh ném lên không trung thật cao rồi. "Có hôn hay không? Ừ." Ngay lúc cô đến thời điểm, bỗng nhiên Chu Tự Hàn chậm lại, dùng móng tay nhẹ nhàng chậm rãi cạo thành trong nháy cảm của cô.

Sở Dĩnh cảm thấy, đây là người đàn ông này muốn chơi đùa chết cô, không chơi chết liền chơi đến điên cuồng, anh ta đang chờ cô cầu xin anh ta, đây là thủ đoạn của anh ta, trước kia cũng thường như thế, để cho cô giống như kỹ nữ dễ tiện, dâm đang cầu xin anh ta.

Sở Dĩnh cũng không gây khó dễ với bản thân mình, cô biết đây là niềm vui thú của Chu Tự Hàn, cô càng gắng gượng không cầu anh, anh càng hưng phấn, Sở Dĩnh lao lực lắc lắc cổ qua hôn anh, hơi dính môi của cô, đầu lưỡi Chu Tự Hàn liền chui vào, thẳng tắp ra vào, giống như ngón tay phía dưới của anh một dạng, cho đến lúc thân thể Sở Dĩnh căng thẳng chợt mềm nhũn ra, Chu Tự Hàn mới ôm cô vòng qua, để cho cô đối mặt mình.

Ngón tay nâng lên ở trước mắt cô quơ quơ: "Bảo bối, xem xem em có bao nhiêu nước, hả?" Ba ngón tay kéo tơ bạc trong suốt, dâm mỹ vô cùng.

Mắt Sở Dĩnh chợt trợn to, cứ như vậy nhìn Chu Tự Hàn đem ba ngón tay này, một ngón rồi một ngón thả vào trong miệng anh, một đôi mắt xấu

bụng chăm chú nhìn cô.

Chu Tự Hàn có hơi thích sạch sẽ một chút, mặc dù có rất nhiều phụ nữ, ở trên giường, chỉ có người khác phục vụ phần của anh, ai bảo anh có tiền, là ông lớn chứ, người phụ nữ theo anh, chính là đồ chơi tiết dục, hơn nữa anh thích người phụ nữ dùng miệng phục vụ anh, trước đó sau đó đều là như vậy.

Vừa bắt đầu không đem Sở Dĩnh cho ghê tởm chết, hầu hạ anh một lần, toàn bộ ba ngày cũng ăn không ngon, cảm giác trong miệng có mùi vị tanh nồng kia, cũng may Chu Tự Hàn bình thường không tìm cô, nhưng bây giờ Chu Tự Hàn muốn làm gì, anh không chê cô bẩn ư, cũng đều cảm thấy bẩn.

Thời điểm Chu Tự Hàn lại gần hôn cô, Sở Dĩnh không chút do dự né qua một bên, trên mặt này rõ ràng nét mặt ghét bỏ, đem Chu Tự Hàn làm cho tức cười: "Bảo bối, anh đều không chê em...chính em ngại mình, cái này không thể được." Nói xong, cứng rắn kéo đầu nhỏ của Sở Dĩnh qua, ngậm chặt môi của cô, hung hăng hôn trong chốc lát mới thả cô ra: "Như thế nào? Có biết mùi vị chính mình là gì hay không?"

Sở Dĩnh thật sự có chút không chịu được: "Chu Tự Hàn, anh có thể không giằng co hay không, sáng khoái chút , muốn làm gì trực tiếp du làm." Chu Tự Hàn chột cười: "Bảo bối, cái người này lật mặt khá nhanh, em quên lúc xinh đẹp mới vừa rồi sao, em đói chưa? Chúng ta còn chưa ăn cơm nữa?"

Hiện tại Sở Dĩnh ăn hết cũng phải phun ra, người đàn ông này căn bản cũng không phải là cho cô đi đến ăn cơm, trên bàn hai bộ đồ ăn tinh xảo làm bằng bạc tốt đẹp đều là trang trí, Chu Tự Hàn không chừng nghĩ giày vò cô thế nào đấy.

Sở Dĩnh muốn tốc chiến tốc thắng, làm sao có thể đánh nhanh thắng nhanh, Sở Dĩnh chợt nghĩ đến một chủ ý, đỡ bả vai Chu Tự Hàn đứng lên, chân còn có chút mềm, thích ứng mấy giây, lui về phía sau mấy bước, đứng ở bên bể bơi, khom lưng đem giày cao gót trên chân cởi ra ném qua một bên, nhẹ nhàng đuổi người ra, nhấc chân, lắc hông, nhảy lên điệu múa mê người.

Sở Dĩnh học đàn cổ, về sau mẹ lại đem cô đi học khiêu vũ, ý định cha mẹ chỉ hy vọng con của mình có thể toàn năng, Sở Dĩnh không có học nghiêm chỉnh, tỉ mỉ nhiều điệu múa, nhưng rất nhiều điệu múa hiện đại, ngược lại cô không cần thầy dạy cũng biết, cho nên nhảy lên rất có thần thái.

Hơn nữa cái váy này trên người cô, bị Chu Tự Hàn xé từ mặt bên ra, một bên thân liền có thể lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn, đường cong mê người thẳng dọc theo người tới eo cơ, cái hông nhỏ rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên, rùng rậm thâm cốc như ẩn như hiện, dưới ánh trăng chiếu một cái hồ bích thủy, đẹp đến rung động lòng người.

Chu Tự Hàn cũng có chút ngây người nhìn, không thể không nói, anh đào được bảo vật, Sở Dĩnh tựa như một bảo tàng, không biết từ lúc nào liền mang đến cho anh một lần kinh hỉ chấn động, cô so với tất cả người phụ nữ trong quá khứ của anh đều không giống nhau, mỹ lệ, hấp dẫn, thanh thuần, xinh đẹp, cô tựa như một tinh linh khiêu vũ dưới ánh trăng, Chu Tự Hàn không khỏi nghi ngờ, cô không phải là quà tặng Thượng Đế cho anh chứ, làm sao lại hợp với tâm tư của anh như vậy.

Sở Dĩnh cảm thấy không sai biệt lắm, từ mặt bên len lén cởi khóa kéo ra, vải vóc mềm nhẹ nhả bóng thuận lợi từ trên người cô chảy xuống đến dưới đất, cô cứ trần trụi đứng ở nơi đó như vậy, giơ tay lên lấy trâm cài tóc trên đầu ra, tóc dài tản ra, rũ xuống bả vai mượt mà xinh xắn của cô, chiều dài vừa đúng che kín đường cong tròn trĩnh trước mặt, như ẩn như hiện. . .

..

Vẻ mặt ánh mắt cũng câu hồn mười phần nhìn Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn không khỏi âm thầm cắn răng, tại sao mình sẽ cho rằng cô là tinh linh, đây chính là một yêu tinh, cũng chỉ là yêu tinh của một mình Chu Tự Hàn anh, ai cũng không thể tranh giành với anh.

Anh thích Sở Dĩnh như vậy, phải nói yêu thích không buông tay, tự nhiên Chu Tự Hàn sẽ không phụ ý tốt của Sở Dĩnh, đứng lên lưu loát cởi quần áo trên người ra, nhào tới, đem Sở Dĩnh đặt trên mặt đất, nhắc chân, không chút lưu tình cắm vào, Sở Dĩnh phối hợp chống mông lên, để cho hai tay của anh kéo cái mông của cô, hung hăng kéo ra đưa vào.

Tạo ra một cái nháy mắt kia, Sở Dĩnh thật sự có chút không thích ứng được, chỉ là, rất nhanh liền bị tiết tấu gần như điên cuồng của Chu Tự Hàn , làm cho quên những thứ không thoải mái này.

Chu Tự Hàn dường như muốn giết chết cô một dạng như vậy, hung ác gần như tàn nhẫn, môi rơi xuống, cắn quả anh đào hồng hồng trước ngực Sở Dĩnh, xé rách gặm cắn, tương đối dùng sức, quả thật giống như một dã thú chưa khai hóa

Đút vào mấy trăm cái, cảm thấy chưa đã nghiền, ôm Sở Dĩnh nghiêng người, phịch một tiếng, hai người rơi vào trong bể bơi, chột lạnh lẽo xâm nhập, Sở Dĩnh không khỏi run rẩy một cái, thân thể không tự chủ được co rúc lại

Chu Tự Hàn rên lên một tiếng, kéo cô, đặt ở trên vách bể bơi, nâng một chân Sở Dĩnh lên, ra vào càng vui vẻ. Sở Dĩnh ngược đầu, cảm giác mình thật bi ai, cho dù không có chút tình cảm nào đối với người đàn ông phía sau, thậm chí, có thể nói chán ghét anh, nhưng cô vẫn không thể khống chế trên thân thể mình thần phục như cũ, ở phía dưới Chu Tự Hàn, cô là một kỹ nữ không hơn không kém.

A. Sở Dĩnh kêu một tiếng, xui xuống ở trong ngực Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn đang ôm đầu của cô, kịch liệt hôn cô ở trong nước, bây giờ Chu Tự Hàn quá yêu thích Sở Dĩnh rồi, yêu thích đến một khắc cũng không cam lòng buông cô ra, ôm lấy cô, đem chân cô vòng lại ở bên hông mình, trên dưới làm rung động, tần số kích tình khiến cho nước trong hồ bơi từng đợt từng đợt dập dềnh đi ra, rốt cuộc Chu Tự Hàn thoải mái gầm nhẹ một tiếng. Thỏa mãn phát tiết ra ngoài.

Gần như cả người Sở Dĩnh không có một tia hơi sức, Chu Tự Hàn vừa buông cô ra, liền chìm vào đáy nước, Chu Tự Hàn cười một tiếng, lặn xuống nước, dưới đáy nước tìm được cô, hôn lên môi của cô, quấn quít với môi lưỡi của cô, hai người hôn từ đáy nước đến trên mặt nước, quấn lấy thật chặt, càn rỡ mà rơi xuống.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sở Dĩnh có chút phí sức mở mắt ra, chỉ thấy Chu Tự Hàn chống cùi chỏ đang nhìn cô cười, hiển nhiên đàn ông sau khi thỏa mãn được dục vọng, tâm tình cực tốt, Sở Dĩnh ấn đầu, đầu nhức giống như muốn nứt ra, nhúu nhúu mày, lỗ mũi ngứa ngứa, liên tục hắt xì.

Nụ cười của Chu Tự Hàn vừa thu lại, đưa tay muốn sờ cái trán của cô, bị Sở Dĩnh phát tay đỡ ra: "Chu Tự Hàn, tôi rất mệt mỏi."

Chu Tự Hàn cười nhẹ một tiếng: "Yên tâm, cái gì anh cũng không làm.". Nói xong cánh tay dài bao quát, đem cô ôm vào trong ngực, dùng trán đụng cái trán của cô một cái, hơi nóng, nhưng không phải rất nóng.

Trừ nhức đầu ra, Sở Dĩnh còn cảm thấy không còn chút sức lực nào, giọng nói có chút khàn, nhớ tới hoang đường tối hôm qua, dù sao cũng không phải là mùa hè, ở trong nước giăng co nửa đêm, không cảm lạnh phát sốt mới lạ, sốt lên cũng tốt, nói không chừng Chu Tự Hàn sẽ bỏ qua cho cô.

Chu Tự Hàn cảm thấy thân thể của Sở Dĩnh có chút nóng, hỏi cô: "Còn có nơi không thoải mái không? Nếu không anh mời bác sĩ tới đây một chuyến nhé?"

Sở Dĩnh đẩy anh ra, tức giận: "Cảm vật mà thôi, tôi không có yếu ớt như vậy, anh đi làm đi, đừng động tới tôi...tôi muốn ngủ, để cho tôi ngủ một giấc là tốt rồi." Nói xong, lật người qua, lại nhắm mắt lần nữa.

Tính tình Chu Tự Hàn dễ chịu nói: "Được, được, em ngủ đi, một lát nữa anh bảo dì giúp việc nấu cháo bưng lên cho em, buổi tối chờ anh trở lại ăn cơm, Bảo Nhi, nghe anh nói chuyện không?" Nghe được Sở Dĩnh mơ mơ màng màng ừ một tiếng, Chu Tự Hàn cúi đầu hôn lên trán của cô một cái, đứng dậy xuống giường, sợ quấy rầy đến Sở Dĩnh, đi vào nhà tắm bên cạnh.

Thay xong quần áo xuống lầu, phân phó dì giúp việc: "Một lát nữa dì nấu chút cháo, làm chút thức ăn nhẹ nhàng khoan khoái bưng lên, đúng rồi, Sở Dĩnh là người miền nam, dì chuẩn bị ít thực phẩm phía nam, buổi tối cho làm mấy món ăn mam." Dì giúp việc đồng ý, Chu Tự Hàn mới đi ra khỏi cửa chính.

Đi ngang qua vườn hoa, nhìn thấy ông Vương đang nhổ cỏ vườn hoa, Chu Tự Hàn nhìn vườn hoa một chút, gọi ông Vương tới nói: "Một lát ông cho người làm nhổ sạch những cây hoa cỏ này đi, cũng đổi thành forget me not."

Ông Vương sững sờ, nhìn những cây hoa cỏ đang sinh trưởng kia một chút, không khỏi nói: "Những thứ hoa này đều là hoa quý khó có được, lại trồng nhiều năm như vậy."

Chu Tự Hàn phất tay một cái: " Bảo ông đổi liên đổi, về sau trong vườn hoa không trồng loại khác."

Ông Vương chỉ có thể gật đầu, nhìn Chu Tự Hàn lên xe, không khỏi ngẩng đầu nhìn lâu hai, nói trong lòng rằng Chu tổng đối với vị Sở tiểu thư này thực sự rất tốt, sẽ không biết tình cảm này có thể kéo dài đến bao giờ.

Chu Tự Hàn tinh thần sáng khoái bước vào công ty, tâm tình cực tốt trực tiếp hiện ra ở trên mặt, trợ lý Từ vừa nhìn, còn có cái gì không hiểu, ông chủ đây nhất định là cả người và tinh thần đều sáng khoái! Trợ lý Từ đem lịch trình hôm nay báo cáo một lần, cuối cùng nói: "John muốn tôi

nhắc nhở Chu tổng, Sở tiểu thư muốn chụp quảng cáo công ích, ngày mai bắt đầu ghi hình."

Chu Tự Hàn nói: "Trước đây quảng cáo công ích như vậy đều tìm các nghệ sĩ nổi tiếng , sao lần này lại rơi vào trên người Sở Dĩnh, ngoài Sở Dĩnh ra, còn có ai?"

Trợ lý Từ hơi dừng một chút nói: "Bởi vì là quảng cáo công ích về truyền bá văn hóa, có lẽ muốn tỏ rõ thái độ coi trọng, còn tìm nhân viên chính phủ làm khách mời ."

" Nhân viên chính phủ? Ngành nào?"

Trợ lý Từ lắc đầu một cái: "Hiện tại còn không rõ ràng lắm, nếu không lát nữa tôi gọi điện thoại hỏi thăm một chút?"

Chu Tự Hàn giơ tay lên: "Thôi, không phải là chuyện gì lớn." Trợ lý Từ đem phim mẫu trong tay bỏ lên trên bàn: "Đây là phim mẫu của “Thanh Liên” mới cắt bỏ ra."

Nhớ tới Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn cười, cầm phim mẫu đứng lên đi ra ngoài, đi tới cửa, nhớ tới cái gì đó, nói với trợ lý: "Gọi John qua gặp tôi."

Lúc John đi vào, Chu Tự Hàn đang xem phim mẫu của “Thanh Liên”, rất chăm chú, ánh mắt dừng trên màn ảnh, hầu như chưa từng di chuyển.

"Chu tổng." John nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng, Chu Tự Hàn giơ tay lên tắt ti vi trên tường, chỉ chỉ chỗ ngồi trước mặt: "Ngồi đi, Sở Dĩnh là do một tay anh dẫn dắt, cô ấy có thành tích như ngày hôm nay, cái này không thể không có công của người đại diện"

Dừng một chút, ngón tay của Chu Tự Hàn gõ hai cái trên bàn, tiếp tục nói: "Ánh mắt của anh rất độc đáo, Sở Dĩnh chính xác là diễn viên trời sinh, nếu như cô ấy tiếp tục đi theo con đường này, tin tưởng đúng như anh

nói, cô sẽ nổi tiếng, tiếp tục mang đến lợi ích khả quan cho Tinh Huy, nhưng, hiện tại cô ấy là người của tôi, tôi không muốn cô ấy ra ánh sáng quá nhiều, tôi muốn để cho cô ấy dần dần rút lui khỏi tầm mắt công chúng, sau khi kết thúc lần quảng cáo công ích này, Sở Dĩnh sẽ không hề tiếp nhận công việc gì nữa."

John sửng sốt vội nói: "Chu tổng, rút lui khỏi như vậy, không khỏi thật là đáng tiếc, Sở Dĩnh là người mới có tiềm lực phát triển nhất hiện nay, hơn nữa cuộc sống riêng đối với nghệ sĩ tuy có ảnh hưởng, nhưng nếu xử lý tốt, có lẽ còn là trợ lực, anh không phải nên suy nghĩ một chút nữa."

Chu Tự Hàn chau chau mày: "Tôi biết rõ rất đáng tiếc, nhưng tôi không muốn người phụ nữ của Chu Tự Hàn tôi để cho người khác xoi mói, thậm chí có tiếp xúc mập mờ gì đó."

John ngạc nhiên, Chu tổng rất bá đạo, cũng không thấy bá đạo đối với người phụ nữ khác như vậy, đều có chút khuynh hướng biến thái, ý đây là muốn đem Sở Dĩnh kim ốc tàng kiều, trở thành người phụ nữ của một mình anh ta, chẳng lẽ Chu tổng thật sự đồng tâm với Sở Dĩnh hay sao? Không thể đi! Coi như Chu tổng một khi thật sự quyết tâm, cũng không thể thật sự đem Sở Dĩnh lấy về nhà! Coi như Chu tổng muốn kết hôn, Sở Dĩnh cũng phải muốn gả a!

John tự nhận mắt còn chưa có mò mẫm, nhìn tương đối rõ ràng, căn bản là một chút ý tứ Sở Dĩnh cũng không có với Chu tổng, là Chu tổng dùng thủ đoạn uy hiếp, Sở Dĩnh không có cách nào khác mới đi theo anh ta, nhìn ý tứ, hoàn toàn là Chu tổng một bên tự quyết định mọi chuyện, hai người này ở cùng nhau, John thật sự không tin, có thể có đại kết cục hạnh phúc gì.

Chu Tự Hàn nhìn anh ta một chút: " Dưới cờ Tinh Huy có rất nhiều người mới có tài, anh tùy tiện chọn một, hoặc là anh muốn đi vào những ngành khác cũng có thể, chính anh cân nhắc đi."

John suy nghĩ một chút: " Hợp đồng của Sở Dĩnh và của Âu Phi còn chưa hết hạn, lần đầu tuyên truyền Thanh Liên, thế nào cũng muốn cô ấy ra mặt, tôi vẫn muốn làm người đại diện của cô ấy, chờ Sở Dĩnh thật sự rút lui hãy nói."

Chu Tự Hàn không ngờ anh ta lại cố chấp như thế, lại nói, thời gian anh ta và Sở Dĩnh quen biết cũng không dài, nhưng vẫn không có miễn cưỡng anh ta, anh sẽ không để cho Sở Dĩnh bước vào giới văn nghệ, anh vốn rất bận rộn, nếu Sở Dĩnh cũng bận rộn, bọn họ đâu còn thời gian ở chung một chỗ nữa, nhưng hiện nay Chu Tự Hàn không bỏ được đại bảo bối nhà anh.

Nhớ tới hình dáng cô ở bên bể bơi đêm qua, vừa nghĩ tới người đàn ông khác cũng có khả năng nhìn thấy, anh liền không nhịn được nóng nảy, cô nàng này làm cho anh quá yêu rồi, nhớ tới những thứ này, thì càng lo lắng hơn chút, cầm điện thoại gọi điện cho Sở Dĩnh, vang lên mấy tiếng cũng không có người nhận.

Chu Tự Hàn lại gọi điện thoại cho nhà, nghe điện thoại chính là dì giúp việc: "Sở tiểu thư ăn một chút cháo và uống thuốc cảm xong sau đó lại ngủ." Chu Tự Hàn quảng điện thoại xuống nhìn đồng hồ đeo tay một cái, không khỏi bật cười, là tối hôm qua mình ép buộc quá ác, làm bảo bối mệt nhọc, tới buổi trưa vẫn còn ngủ.

Chu Tự Hàn hủy một bữa tiệc buổi tối, vừa tan tầm liền chạy về nhà, sức mạnh này, khiến trợ lý Từ cũng cảm thấy, không phải mặt trời lặn từ phía đông đấy chứ?.

Chu Tự Hàn vừa vào cửa, dì giúp việc liền nói Sở tiểu thư vẫn còn ngủ ở trên lầu, Chu Tự Hàn cảm thấy không đúng, ngủ như nào đây, cũng một ngày rồi, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ chính ra, chỉ thấy Sở Dĩnh núp ở trên giường, chăn che phủ cực kỳ chặt chẽ, mặt cũng không lộ ra, chỉ nhìn thấy mái tóc màu đen rơi ở trên gối .

Chu Tự Hàn vội vàng tới mở chăn, mu bàn tay vừa mới đụng phải mặt của cô, không khỏi sợ hết hồn, nóng tới dọa người, hơn nữa gương mặt bị bệnh nên đỏ bừng, Chu Tự Hàn đem cả người cô và chăn ôm vào trong ngực, cúi đầu gọi cô: "Sở Dĩnh, Sở Dĩnh, em tỉnh tỉnh, tỉnh." Vỗ vỗ mặt của cô, Sở Dĩnh vẫn nhắm chặt hai mắt, nỉ non đôi câu, Chu Tự Hàn dựa sát vào để lắng nghe, không nghe rõ, vội vàng gọi điện thoại để bác sĩ tới đây.

Sở Dĩnh chống đỡ bao nhiêu năm, chính cô cũng không muốn tính toán, kể từ khi Lăng Chu đi, cô liền chống đỡ, cắn răng gắt gao chống đỡ, cha cô chết rồi, mẹ bị bệnh, thân thích hận không thể tránh xa mẹ con bọn họ tám trượng, Lăng Chu cũng đi, cô trừ dựa vào chính mình, ai cũng không thể dựa vào, cô bị buộc phải kiên cường, bị buộc phải dùng cảm, chống đỡ đến hiện tại, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi nữa, cô muốn nghỉ ngơi, cô không muốn chống đỡ như vậy nữa, cô mệt quá rồi.

"Sở Dĩnh, Sở Dĩnh." Người nào đang gọi cô, giống như thanh âm của Lăng Chu, không, không thể nào, Lăng Chu trả còn có thể để ý đến cô sao, anh ta vứt bỏ cô ở phía sau, anh ta đã sớm không cần cô nữa, bên cạnh anh ta có cô gái khác, trẻ tuổi hơn cô, xinh đẹp hơn cô, tốt hơn cô.

"Dĩnh nhi, anh thề, anh sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp, đến chết cũng không đổi." Thời điểm bọn họ thuộc về nhau, anh ta nói với cô như vậy, không biết bao nhiêu lần, đến chết cũng không đổi, bọn họ cũng sống rất tốt, tình yêu lại không biết đã lẫn đến cái góc nào nữa.

" Sở Dĩnh, em là của anh, nhớ, em là người phụ nữ của Chu Tự Hàn." Bỗng nhiên trước mắt hiện lên gương mặt bá đạo của Chu Tự Hàn, anh ta uy hiếp cảnh cáo cô, người đàn ông này là một tên khốn kiếp, anh ta lợi dụng điểm yếu của cô, bức bách cô, vì để cho mình trở thành công cụ tình dục của anh ta, nghĩ đến chỗ này, không khỏi cắn răng nghiến lợi: " Chu Tự Hàn."

"Bảo bối, bảo bối, tỉnh, tỉnh, anh ở nơi này đây." Mặc dù không đúng lúc, nhưng Chu Tự Hàn đúng là không cao hứng không được, câu nói kia nói thế nào, rượu vào lời ra, mặc dù Sở Dĩnh không uống rượu, nhưng bây giờ bị bệnh, bệnh đến dần đến u mê, trong miệng vẫn còn gọi tên của anh, có thể thấy được cô chính là mạnh miệng, trong lòng vẫn là có anh.

Sở Dĩnh mở mắt ra, liền thấy mặt của Chu Tự Hàn, cô nhắm lại mắt lại mở ra, vẫn là mặt của Chu Tự Hàn, động tác này của cô khiến Chu Tự Hàn rất vui vẻ, cầm một cái khăn lông lên, ôn nhu dìu dặt lau mồ hôi cho cô: "Bảo bối, em tỉnh rồi, ngủ suốt hơn một ngày, hết sốt rồi, bác sĩ nói không phải bệnh gì nặng, chỉ là cảm lạnh, cộng thêm lần trước em bị bệnh, vốn là không có chăm sóc tốt, lần này mới bệnh nặng, nằm một ngày, anh đỡ em ngồi một lát, ăn chút gì, sau đó đem thuốc uống đi."

Sở Dĩnh nhìn thẳng vào Chu Tự Hàn, thật muốn lột da của anh ta xem một chút, có phải bên trong đổi thành người khác hay không, dịu dàng làm cả người Sở Dĩnh nổi da gà lên.

Chu Tự Hàn ôm cô, để cho cô ngồi trong lòng ngực mình, cầm tô cháo còn đang nóng bên cạnh, cho cô ăn từng muỗng từng muỗng một, ăn cháo xong, lại dứt thuốc, rồi đỡ cô đi tới phòng tắm giải quyết sinh lý, sau đó mới đỡ cô trở lại, để cho cô về trên giường.

Sở Dĩnh nhìn anh từ đầu đến cuối, lúc này mới mở miệng nói: "Chu Tự Hàn, anh không cần phải tốt với tôi như vậy."

Chu Tự Hàn cười, rồi hôn cô một cái: "Anh đối với người phụ nữ của mình tốt thì như thế nào?"

Sở Dĩnh rũ ánh mắt xuống, nửa ngày mới nói một câu: "Bởi vì không cần thiết..."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lăng Chu vào nhà nhìn thấy Nhan Nhan ngồi ở ghế sa lon, liền biết là mẹ anh lại gạt anh, Lăng Chu đi tới có chút không có cách mà nói: "Mẹ, mẹ không nói ngài trái tim phạm vào sao?"

Lăng phu nhân liếc nhìn con trai: "Mẹ không nói như vậy, con có thể trở lại ư, trong nhà này ngay cả nhà trọ cũng không bằng rồi, cha con không có nhà, con cũng không về, trước kia con ở bên ngoài, mẹ cũng không nói, hiện tại mọi người trở lại, con lại muốn ở bên ngoài, để cho con về nhà một chuyến, giống như muốn mạng của con, con với cha con đều bận rộn, không biết, còn tưởng rằng con làm quan lớn gì đấy."

Nhan Nhan ở một bên bĩu môi nói: "Dì à, dì cũng đừng trách mắng anh ấy, coi chừng Lăng ca ca lại càng không về nhà nữa." Lăng phu nhân không khỏi cười nói: "Này con còn chưa có vào cửa nhà chúng ta đâu, cũng chỉ biết bênh vực Lăng ca ca của con sao?"

"Mẹ." Lăng Chu hơi nhú mày, không muốn mẹ anh đem anh và Nhan Nhan kéo đến cùng nơi.

Lăng phu nhân đứng lên nói: "Mẹ biết các con là người trẻ tuổi chê chúng ta là cha mẹ cầu nhàu, mẹ đi xem buổi tối ăn món ăn gì một chút, con nói chuyện với Nhan Nhan một lát đi." Nói xong, bà đứng lên đi phòng bếp.

Nhan Nhan đứng lên, ôm cánh tay Lăng Chu ngồi xuống: "Lăng ca ca, mấy ngày nay anh bận rộn cái gì vậy? Em gọi điện thoại thế nào cũng

không nhận." Lăng Chu rút cánh tay của cô từ trong khuỷu tay bản thân ra: "Nhan Nhan, mẹ tôi thích nói giỡn, cô đừng hiểu lầm."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Nhan Nhan cười híp mắt nói: "Em không có hiểu lầm, mẹ em cũng giống vậy, cả ngày nhắc đi nhắc lại muốn em gả cho anh, em mới lớn, còn chưa có tốt nghiệp đại học đâu, làm sao nghĩ quẩn như vậy, nhưng Lăng ca ca, em sớm muộn gì cũng sẽ gả cho anh, sau này chờ em thành ngôi sao lớn, anh cũng đừng lo lắng ồ!"

Lăng Chu không khỏi bật cười, quả nhiên tuổi không giống nhau sẽ sinh ra sự khác nhau, Nhan Nhan là cháu gái của bác dậu anh, so với Lăng gia bọn họ cũng coi như môn đăng hộ đối, một lần anh đến B thị, hai nhà liền an bài gặp mặt, tính toán biến thành xem mắt, Nhan Nhan mới hai mươi một tuổi, đang còn tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, Lăng Chu sẽ nghĩ đến Sở Dĩnh.

Mặc dù Nhan Nhan cũng rất xinh đẹp. Nhưng ở trong mắt của Lăng Chu, không có một cô gái nào có thể so sánh mà vượt qua được Sở Dĩnh, sở dĩ hai mươi một tuổi, không có dã tâm giống như Nhan Nhan, năm đó ước mơ duy nhất của Sở Dĩnh là gả cho anh, sau đó sinh con dưỡng cái, bọn họ sống cuộc sống của gia đình bình thường, khi đó Lăng Chu cười cô không có tiền đồ, thật ra thì anh yêu chết cái không có tiền đồ đó của cô.

Khi đó bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới cô sẽ trở thành ngôi sao mọi người đều chú ý: "Sở tỷ tỷ, Lăng ca ca người xem, là tác phẩm điện ảnh của Sở tỷ tỷ, chụp thật đẹp a!"

Không biết lúc nào thì TV trước mặt bị Nhan Nhan chuyển đến kênh tin tức giải trí, Lý Xuyên đang giới thiệu tác phẩm điện ảnh mới "Thanh Liên", tấm hình cắt bỏ tương đối đặc sắc, có mấy chuỗi hình ảnh liên tiếp xuất hiện, hầu như đều có Sở Dĩnh.

Thân thể Lăng Chu gần như cứng đờ, si mê nhìn chăm chăm TV, Sở Dĩnh mặc váy dài thoải mái, xinh đẹp làm người ta không muốn dời tầm mắt, Sở Dĩnh cũng không coi là diễn viên nghiệp dư, Côn Khúc lại hát có da có thịt, nhưng chỉ biết hát “Mẫu Đan đình” rất hay, Lăng Chu không thích kịch truyền thống, nhưng Sở Dĩnh hát anh rất ưa thích, giọng hát uyển chuyển đó, thân thể mềm mại, làm cô nhìn qua quyến rũ khác thường.

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Ban đầu anh ôm cô, cưỡng chế cô đồng ý không hát cho người khác nghe, khi đó anh rất thích ghen, nam sinh đi ngang qua nhìn Sở Dĩnh lâu hơn một chút, anh đều có thể ăn giấm chua nửa ngày, bởi vì anh biết rõ Dĩnh nhi của anh rất đẹp, anh hết hoảng lo sợ, sợ bị người khác cướp đi.

Lăng phu nhân ra ngoài, quét mắt nhìn màn hình TV, sắc mặt thay đổi nhiều lần có chút khẩn trương hỏi Nhan Nhan: "Con biết cô ấy sao?"

Nhan Nhan gật đầu một cái: "Đương nhiên rồi! Lần trước con và Lăng ca ca chơi bóng có gặp gỡ một lần, Lăng ca ca không nói đó là bạn học của anh ấy sao? Dì chưa từng thấy qua Sở tỷ tỷ sao?"

Lăng phu nhân quét mắt con trai mơ hồ nói: "Ách, bạn học của Lăng ca ca con rất nhiều, sao dì có thể đều gặp, cho dù đã gặp qua, qua nhiều năm như vậy, biến hóa cũng thật lớn, sớm không nhớ rõ."

Nhan Nhan ngây thơ nói: " Nếu như dì không nhớ, khẳng định là chưa từng gặp qua chị ấy, bản thân Sở tỷ tỷ so với trên ti vi xinh đẹp hơn nhiều, da quá tốt, không có chút nào như phụ nữ hai mươi tám tuổi cả, so với da của con còn trắng hơn, chắc chắn mỗi ngày đều chăm sóc da, nếu không, sao có thể còn trẻ như vậy."

Lăng phu nhân cầm lên hộp điều khiển tv pằng một tiếng tắt ti vi: "Được rồi, được rồi, ăn cơm đi! Cái miệng nhỏ nhắn này thì không biết

giống người nào, dì nhớ được, lúc tuổi mẹ con còn trẻ nhưng là cái hũ nút, thế nào lại sinh cái nha đầu này, chính là nói nhiều đấy."

Nhan Nhan đứng lên, thân thiết ôm bả vai của Lãng phu nhân đi về phía phòng ăn, vừa đi vừa làm nũng: " Đây là dì chē Nhan Nhan nói nhiều rồi hả?"

Lãng phu nhân không khỏi cười, vỗ vỗ cái trán của cô: "Không chē, dì ở nơi này cả ngày yên tĩnh ngay cả người nói chuyện cùng cũng không có, có con tiểu nói nhiều này vừa đúng."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Mẹ anh thật rất ưa thích Nhan Nhan, Lãng Chu nhớ, ban đầu mẹ anh không thích Sở Dĩnh lắm, mặc dù không có biểu hiện rõ ràng, nhưng mẹ đối với Sở Dĩnh luôn nhân nhậ khách khí, sau Sở gia lại xảy ra chuyện, Sở Dĩnh nói chia tay với anh, Lãng Chu còn tưởng rằng là mẹ anh tìm Sở Dĩnh nói cái gì.

Lãng Chu ngồi ở trên bàn ăn, liếc nhìn chỗ ngồi đối diện, hỏi một câu: " Hôm nay cha không về nhà sao?"

Lãng phu nhân hừ một tiếng nói: "Cha con bận rộn công việc xã giao nhiều, vừa mới gọi điện thoại về nói, hôm nay muốn đi thị sát công việc trước, hai ngày nay cũng không về được, cho nên nói, con nhanh chóng cưới con dâu về nhà cho mẹ, cha con các người bận rộn, mẹ còn có người trò chuyện, nếu không, sớm muộn gì cũng sinh ra bệnh."

Lãng Chu đặt chiếc đũa xuống cười: "Mẹ, không phải mẹ có những bạn học cũ kia sao, không phải ngày ngày tụ tập ở một chỗ, hôm nay đánh bài, sáng mai leo núi , mẹ còn buồn bực a!"

Lãng phu nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Những người đó có thể so với con dâu ư, lại nói,mẹ còn chờ bằng cháu đấy."

"Bồng cháu?" Trong lòng Lăng Chu tê tê đau một cái, nhớ tới Sở Dĩnh xóa sạch đứa bé kia, nếu như sống đến bây giờ cũng năm tuổi rồi!

Nhan Nhan tự mình lái xe tới, cơm nước xong nhận được điện thoại của bạn học, cũng không cần Lăng Chu đưa đi, Lăng phu nhân liếc nhìn con trai mình một cái nói: "Nhan Nhan tuổi còn nhỏ, tự nhiên hoạt bát một chút, về sau là tốt, tìm vợ thì phải tìm người nhỏ tuổi, phụ nữ già rất nhanh, nếu là tìm vừa lớn, đến thời điểm con bốn mươi, đứng cùng một chỗ với con dâu, người khác không cho là cùng tuổi đấy."

Lăng Chu bị mẹ chọc cười: "Mẹ, chuyện của con mẹ cũng đừng quan tâm, con sẽ tự xử lí."

Lăng phu nhân hừ một tiếng: "Tự con xử lí, đừng dỗ mẹ, con và mẹ nói, có phải trong lòng con còn nhớ tới nhà đầu Sở gia kia hay không, trải qua nhiều năm như vậy, con cũng nên buông xuống, ban đầu mẹ đã nói với, nhà đầu Sở gia với con không thích hợp, không nói tính tình, cô gái này rất xinh đẹp liền dễ dàng gây ra tai họa."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Lăng Chu bỗng nhiên nói: "Mẹ, ban đầu mẹ không thích Sở Dĩnh, cũng bởi vì cô ấy rất xinh đẹp sao?"

Ánh mắt của Lăng phu nhân lóe lóe, cảnh cáo anh: "Lão hoàng lịch, con còn nói cái gì, hôm nay cô ta vào giới văn nghệ, đây chính là cá đại nhiệm hang, con xác định xem những thứ xì căng đan trên báo chí kia, lộn xộn lung tung, con cũng đừng đi theo quấy rầy cô ta, Lăng gia chúng ta không muốn mất mặt đâu, "

Lúc Lăng Chu từ trong nhà đi ra, đã qua mười giờ, lái xe chẳng có mục đích dạo quanh một vòng, cảm thấy trong lòng buồn bực khó chịu, gọi điện thoại kêu Trương Phàn ra ngoài.

Trương Phàn chạy quanh trường học của bọn họ một vòng, mới tìm thấy Lăng Chu, bên cạnh Lăng Chu đã có mấy lon bia trống không, nhìn thấy anh, Lăng Chu ngoắc ngoắc tay: "Sao lại đến chậm như vậy? Nếu cậu không tới đây, mình sẽ uống hết, ngồi đi." Mở ra một lon bia đưa cho cậu ta.

Trương Phàn nhận lấy, ngồi ở bên cạnh anh: " Đã nhiều năm rồi, trường học chúng ta cũng đã sửa mấy lần, ai biết chỗ cũ của cậu ở đâu, giống như cậu này sao nhớ trường cũ lâu thì tốt rồi."

Lăng Chu uống một ngụm rượu, nói nhỏ: "Đúng vậy! Theo trí nhớ của mình, người khác sớm đem quá khứ quên đi không còn chút nào, Trương Phàn, cậu nói mình làm sao lại không quên được chứ, mình cũng muốn quên, buộc chính mình quên đi cũng không được."

Trương Phàn thở dài: "Nếu mình nói, cậu đây chính là cùng bản thân so tài, kết hôn còn có ly hôn mà, hưởng hồ, cậu và Sở Dĩnh còn là mối tình đầu, cậu không có nghe người ta nói, tỷ lệ thành công của mối tình đầu gần như là số lẻ, hơn nữa, thế giới nơi nào không có hoa thơm, chỉ bằng điều kiện của cậu, còn không đáng giá sao, cô gái xinh đẹp nào không tìm ra, làm gì phải là ở Sở Dĩnh viên này cái cổ xiêu vẹo trên cây treo cổ."

Lăng Chu ngăn người nhìn mặt hồ trước mắt, cái cổ xiêu vẹo cây? Anh đi nơi nào tìm thêm một người giống Sở Dĩnh như đúc, ánh đèn rọi vào trên mặt hồ, cho dù bóng đêm có mênh mông mịt mù, vẫn xinh đẹp long lanh trong suốt như cũ, tựa như ánh mắt của Sở Dĩnh.

Trong trí nhớ của anh, ánh mắt Sở Dĩnh luôn trong suốt, hầu như anh chỉ nhìn một cái cũng biết ý nghĩa bên trong, lúc nào thì lên, anh không hiểu: "Trương Phàn, mình không nghĩ ra, tại sao ban đầu Sở Dĩnh chia tay với mình, thậm chí dứt khoát đem đứa bé của tụi mình xóa sạch, cô ấy thích đứa bé như vậy mà."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Trương Phàn nói: "Cô ấy muốn chia tay với cậu, còn giữ con của cậu làm gì, tâm tư của phụ nữ ai mà hiểu được, dù sao hiện tại cô ấy đi theo Chu Tự Hàn hoa tâm đại củ cải đó, cũng coi như báo ứng, không chừng lúc nào đó thì bị Chu Tự Hàn một cước đá đi, còn có Lưu Giai người phụ nữ đáng chết đó nữa, mình đây vừa đến, giống như ăn phải thuốc súng, giương nanh múa vuốt, hận không được nhào tới cắn mình một cái, không trách được đến bây giờ còn không tìm được bạn trai, ai dám lấy người như vậy về, không phải đen đủi sao."

Ngược lại Lăng Chu cười một tiếng: "Cũng không biết hai người các cậu có thâm thù đại hận gì, từ trung học đệ nhị cấp hai người liền rùm beng, âm ỉ cho đến tận bây giờ."

Trương Phàn hừ một tiếng: "Lăng Chu, cái người này cũng không trọng nghĩa a! Anh em không phải là vì để cho cậu chơi nổi nên mới đi tìm Lưu Giai kia lý luận sao, xem ra giáo dục nâng ta tới đây."

Lăng Chu dài thở dài: "Thật ra thì mình rất hâm mộ cậu, ít nhất cậu và Lưu Giai còn có thể âm ỉ."

Trương Phàn trợn mắt một cái: "Đừng đem mình và bà điên này gom chung một chỗ, nhưng mình hưởng thụ không nổi, chỉ là Lăng Chu, mình nghe nói thế nào, cậu là cục trưởng Cục Văn Hóa lại muốn chụp quảng cáo cái gì, còn là cùng Sở Dĩnh, sẽ không phải là chưa hết hi vọng chứ?"

Lăng Chu cầm chai bia, giơ một tay lên, ném vào trong thùng rác trước mặt: "Trương Phàn, mình không chết tâm được, mình phải tìm cô ấy hỏi rõ ràng, năm đó tại sao lại làm như vậy?"

Lông mày của Trương Phàn nhíu chặt: "Cậu hỏi rõ ràng rồi, có thể làm như thế nào? Coi như hai người các cậu giống như trong phim truyền hình,

có nỗi khổ tâm hiểu lầm gì, cũng sáu năm rồi, cô ấy đã đi theo người khác, cậu còn muốn gương vỡ lại lành sao?"

Sắc mặt Lăng Chu càng thay đổi, gương vỡ lại lành? Nếu như hỏi anh một chút tim của mình, thì anh phải nhận thức, cho dù hận cô ấy hận căn rằng nghiêng lợi, vẫn không nhận được muốn đi cùng với cô.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn quấy rầy đến khi tỉnh lại, Sở Dĩnh cũng không hiểu, sao Chu Tự Hàn lại biến thành như vậy, không có da mặt như vậy, cô nói gì, anh đều không vội, cười híp mắt nhường cô, nói với cô buồn nôn như vậy: "Đại bảo bối nhà anh bị bệnh, tâm tình tự nhiên không tốt, anh không so đo cùng bảo bối." Sau đó hôn nhẹ với cô, dụ dỗ cô.

Đối mặt Chu Tự Hàn như vậy, Sở Dĩnh thật đúng là không có cách nào, bệnh của Sở Dĩnh chính là cảm lạnh, sốt cao giảm xuống thì ngày thứ hai đã tốt hơn phân nửa, chính là còn có nghẹt mũi ho khan.

Vốn là Sở Dĩnh còn nghĩ, mình bị cảm, khẳng định Chu Tự Hàn sẽ cách xa cô, dù sao hiện tại cô là một người mang vi khuẩn truyền bệnh, hơn nữa từ trước đến giờ người đàn ông Chu Tự Hàn này có chút thích sạch sẽ, cô một hồi hỉ mũi này, một lát ho khan, anh ta sao có thể chịu được.

Nhưng Chu Tự Hàn cứ chịu đựng, vẫn cam tâm tình nguyện, dọn dẹp bữa tối lưu loát, sớm một chút liền thúc giục uống thuốc cảm, đem Sở Dĩnh ngủ gà ngủ gật lên giường ngủ, Sở Dĩnh nói với anh: "Tôi bị cảm, anh tới phòng khách bên cạnh mà ngủ, nếu không tôi đi, anh lựa chọn một đi."

Chu Tự Hàn cười hắc hắc, ôm cô nằm ở trên giường: "Không ôm bảo bối nhà anh anh không ngủ được." Sở Dĩnh đẩy anh ta một phen, tức giận nói: "Nhưng tôi cảnh cáo anh...anh đừng có cái ý xấu gì, tôi không thoải mái."

Chu Tự Hàn không khỏi vui vẻ, xấu xa hỏi cô: "Anh có cái ý xấu gì rồi hả ? Sao chính anh cũng không biết?" Làm cho Sở Dĩnh không có ý

định quan tâm đến anh ta nữa, nghiêng đầu sang chỗ khác nhắm mắt lại ngủ.

Chu Tự Hàn ôm cô vào trong ngực, tiến tới bên tai cô nói: “Anh chính là có ý xấu, cũng không có với người khác, tối hôm nay bỏ qua cho em, sáng mai em có thể phải trả anh gấp bội.” Sở Dĩnh thật muốn trợn trắng mắt, trong đầu của người đàn ông này sẽ không có chuyện khác, cô cũng hoài nghi, trong đầu Chu Tự Hàn không phải óc, mà là tình trùng.

Chỉ là, ngược lại Chu Tự Hàn nói lời giữ lời, thật sự đàn ông một đêm, mặc dù tay vòng tới đây vuốt ve hai con thỏ nhỏ trước ngực của Sở Dĩnh, nhưng chuyện khác không có làm, sáng sớm đã có thể nâng lên thì sẽ không yên tĩnh.

Sở Dĩnh còn chưa có tỉnh đâu rồi, liền cảm giác có đồ vật gì đó ở cổ, sau tai, xương quai xanh, trước ngực, ngọ nguậy rải rác nho nhỏ
Làm cho cô vừa nhột vừa tê, muốn tiếp tục ngủ cũng không thể.

Mở mắt ra liền phát hiện cánh tay Chu Tự Hàn đang giữ hai bên thân thể cô, cả người nửa nằm nửa ngồi ở trên người cô, đầu đâm vào trên người cô, gặm cô rải rác, rõ ràng Sở Dĩnh cảm giác được cái loại dục vọng căng phồng đó trên người anh, giống như tích tụ đến điểm giới hạn lũ lụt tràn đê đập, nhìn thấy sẽ phải sụp đổ.

Tính toán ra, cũng cách một ngày một đêm ở giữa, người đàn ông này giống như dã thú một dạng, ngay cả mắt cũng vè vè bốc lên lục quang, Sở Dĩnh cũng buồn bực, mấy tháng trước đây, anh ta làm sao nhịn xuống được.

Thấy cô tỉnh, Chu Tự Hàn cũng không nhịn được nữa, đầu gối lưu loát tách chân của Sở Dĩnh ra, Sở Dĩnh còn chưa có tỉnh táo hoàn toàn, Chu Tự Hàn đã thẳng tắp tiến vào, sau đó động tác kịch liệt, sức mạnh này tựa như dòng điện, môi hạ xuống muốn hôn Sở Dĩnh, bị Sở Dĩnh ghét bỏ mà né

tránh, thở dốc một hơi nói: "Tôi còn chưa có sức miệng đâu rồi, có buồn nôn hay không?"

Chu Tự Hàn vừa động, một bên cười nói: "Anh không chê em." "Tôi chê anh." Sở Dĩnh đẩy anh ta ra xa miệng, không chút khách khí cự tuyệt, chẳng ngờ Chu Tự Hàn đưa tay nắm được cằm của cô, mở miệng ép buộc hôn lên cô, môi lưỡi dây dưa với cô, nửa ngày sau mới thả cô ra, rất bá đạo ra lệnh: "Không cho chê anh, em là của anh."

Động một lát, cảm thấy chưa đã nghiệm, đưa tay đem cặp chân Sở Dĩnh gác ở trong khuỷu tay nâng cao, làm tần số rung động vừa nhanh vừa mạnh, thân thể Sở Dĩnh còn có chút như nhũn ra, nào có hơi sức giãy giụa cùng anh ta, dù sao giãy giụa cũng không được, định nhắm mắt lại cho anh ta giày vò.

Chu Tự Hàn hôn mí mắt cô một cái, ở bên tai cô hỏi cô một tiếng lại một tiếng : "Thoải mái hay không hả? Bảo bối, em nhất định phải nói, nhưng hôm nay không hết việc." Bàn tay vuốt ve ngực Sở Dĩnh, không nhịn được đưa miệng qua, ngậm đỉnh, lại hút lại đập.

Vóc người của Sở Dĩnh tuyệt đối là cực phẩm, không nói da thịt toàn thân trắng mịn, thật sự cời hết ra, giống như lông cừu trắng một dạng, eo thon, cái hông, ngực và hông là hai chỗ người đàn ông thích nhất, đều đặc biệt quyến rũ người khác, hơn nữa Chu Tự Hàn rất thích ngực Sở Dĩnh, mặc dù không tính là sóng lớn mãnh liệt, hình dáng lại tương đối xinh đẹp, rất tròn, sắc màu đỉnh phần hồng cùng da cô trắng nõn như ngọc tạo thành hiệu quả thị giác rõ ràng.

Hơn nữa vào lúc này bị anh làm, thân thể chột cao chột thấp, hai con thỏ nhỏ cũng không ngừng nhảy theo, nói không ra có bao nhiêu mê người, Sở Dĩnh bị anh vừa hôn vừa làm cho, trong chốc lát thì có phản ứng, mặc dù sẽ không đáp lại anh như thế nào, nhưng Chu Tự Hàn vẫn cảm thấy,

thân thể của cô đã bắt đầu phối hợp, hơn nữa tấm cái miệng nhỏ phía dưới anh, hoặc chặt hoặc chậm rãi co rúc lại, thật sự có thể sướng chết anh.

Cùng Sở Dĩnh làm chuyện này so với người khác thật đúng là không giống nhau, coi như Sở Dĩnh trước kia, cảm giác cũng bất đồng, trước kia đã cảm thấy sáng khoái, nhưng bây giờ càng duy trì càng thấy được thoải mái, coi như Sở Dĩnh không giống như những người phụ nữ khác phối hợp với anh, cũng cảm thấy Sở Dĩnh tốt nhất.

Chu Tự Hàn cấp tốc rút mấy cái, chợt ôm Sở Dĩnh lật người, để cho cô nằm lỳ ở trên giường, giữ cặp chân của cô, từ phía sau tiến vào, bàn tay đưa đến đằng trước, vạch rùng rậm ra, đi xoa bóp viên thịt núp ở bên trong thịt trai

Sở Dĩnh gần như không nén được loại khoái cảm kia, từ dưới xương sống chậm rãi dâng lên, từ từ mở rộng đến độ cao cực hạn, cô không nhịn được kêu ra ngoài, thân thể mềm nhũn, nằm lỳ ở trên giường.

Chu Tự Hàn cười nhẹ một tiếng nói: "Bảo bối, em không thể sáng khoái được, người đàn ông của em còn chưa tới đâu, chống đỡ một lát nữa." Bắt được eo thon của cô nâng lên, va chạm nhanh chóng, cái loại tần số điên cuồng đó, gần như Sở Dĩnh không chịu nổi, ở cô thời điểm cảm thấy mình bị anh ta đâm chọc thủng, Chu Tự Hàn gầm nhẹ một tiếng, bắn ra.

Chu Tự Hàn nằm ở trên người Sở Dĩnh, nhắm mắt lại hưởng thụ dư âm trận vận động kia qua đi, Sở Dĩnh yếu ớt tỉnh lại, tức giận đẩy anh ta một phát: "Nặng chết đi, anh phải đè chết tôi à! Đi xuống." Chu Tự Hàn mở mắt ra, thấy cô toàn một bộ vẻ mặt không nhịn được, đưa tay đi xuống hung hăng bấm cái mông nhỏ của cô một cái: "Cô nàng không có lương tâm này, anh còn chưa có nâng quần lên mà cũng không nhận nợ rồi, em nói thật cho anh, mới vừa rồi em thoải mái hay không, hả."

Chỉ là cũng sợ đè ép cô, ôm cô nằm nghiêng ở trên giường, phía dưới vẫn còn ở bên trong cô, Sở Dĩnh giật giật, Chu Tự Hàn nói: "Đừng động, để cho anh ở bên trong đi." Mặt Sở Dĩnh đỏ lên, cắn răng nói: " Chu Tự Hàn, anh nhanh chạy ra đây, tôi muốn đi nhà vệ sinh."

Chu Tự Hàn chợt cười to , tiến tới bên tai cô nói một câu: "Bảo bối, em nói là cứ ôm em như vậy đi nhà vệ sinh thì như thế nào?" Sở Dĩnh đẩy Chu Tự Hàn ra , bọc dưới mền giường, ném xuống một câu: "Chu Tự Hàn anh biến thái." Liền vào phòng tắm. Chu Tự Hàn không khỏi nở nụ cười ha ha, anh phát hiện trên chộc Sở Dĩnh thật thú vị.

Sở Dĩnh tắm xong đi ra ngoài, đã không thấy bóng dáng Chu Tự Hàn trong phòng ngủ, đồ dùng trên giường cũng đổi một bộ mới, Sở Dĩnh trùm khăn tắm, mới vừa vào đến phòng chứa quần áo, Chu Tự Hàn liền đi vào.

Sở Dĩnh giữ khăn tắm trên người theo bản năng, cảnh giác nhìn anh ta: "Anh đi vào làm cái gì?" Chu Tự Hàn liếc cô một cái nói: "Bảo bối, trên người em nơi nào mà anh chưa từng thấy qua, có cần phải che không, anh tới làm cố vấn cho em, hôm nay em đi studio quay quảng cáo, không thể mặc quá tùy tiện."

Sở Dĩnh nhìn một chút, cầm một cái jumpit màu đen, còn chưa có mặc, liền bị Chu Tự Hàn cau mày bỏ trở lại: "Bảo bối cái này không được."

"Nơi nào không được?" Sở Dĩnh nhìn một chút liền thể quần đó, thiết kế áo ôm sát ngực, phía dưới quần rộng rãi ôm chân, cô mặc lên không khó nhìn lắm.

Chu Tự Hàn tìm ra một cái váy dài xanh nhạt từ trên kệ bên kia nhét vào trong tay cô: "Cái này đẹp mắt, em sẽ mặc cái này." Đối với màu sắc sáng như vậy Sở Dĩnh tương đối không thích, nhưng không muốn sáng sớm vì mặc quần áo gì cũng phải tranh chấp với Chu Tự Hàn, liền theo anh ta, né tránh Chu Tự Hàn, đi tới phòng tắm mặc váy vào rồi soi gương.

Không thể không thừa nhận, ánh mắt Chu Tự Hàn đúng là không tệ, mặc dù màu sắc có chút quá nhạt, cũng may dáng dấp Sở Dĩnh lộ vẻ mặt non nớt, ngược lại không ngại quá mức bất ngờ, chiffon mềm nhẹ, dính vào trên người cô, hơi lạnh vô cùng thoải mái, kiểu dáng đơn giản hào phóng, đai nhỏ bên hông thắt nơ ở mặt bên, hiện ra một đôi chân dài cùng vóc người tỷ lệ hoàn hảo, phía dưới xếp li, độ rủ xuống quá tốt, khê động, làn váy phiêu diêu, một cái váy rất thần tiên.

Sở Dĩnh nhìn mái tóc dài của mình một chút, chỉ chải đơn giản, đeo đồ trang sức trang nhã, lấy gương soi mình, chính cô cũng cảm thấy, giống như trẻ lại vài tuổi, thanh thuần lại quyến rũ, thanh thuần? Cô không khỏi bật cười, người phụ nữ 28 tuổi, tại sao lại nói đến thanh thuần.

Chu Tự Hàn nhìn Sở Dĩnh chậm rãi đi xuống cầu thang, cho dù là người phụ nữ của mình, Chu Tự Hàn cũng kinh ngạc không dứt, Sở Dĩnh xinh đẹp như thế, làm Chu Tự Hàn có chút đờ đẫn trong nháy mắt, nhưng phục hồi tinh thần lại rất nhanh, lại không khỏi buồn bực, vốn là chọn cái váy này chính vì cảm thấy nó lộ ít.

Trước kia anh thích nhất người phụ nữ mặc quần áo khêu gợi, quan điểm của anh là vóc người tốt thì phải lộ ra để cho đàn ông biết, che giấu thì người nào thấy được, nhưng những quan điểm này không thể thực hiện được ở trên người Sở Dĩnh, đối với Sở Dĩnh, anh có dự vọng độc chiếm mãnh liệt, hơn nữa, loại dự vọng độc chiếm này có khuynh hướng càng phát triển thì càng biến thái.

Sở Dĩnh ngồi vào đối diện Chu Tự Hàn ăn điểm tâm, Chu Tự Hàn giống như thích kiểu bữa ăn sáng phương tây hơn, Sở Dĩnh cảm thấy chuyện này thật sự có chút rất thần kì, trước kia dù thế nào cũng không nghĩ ra, có thể mặt đối mặt với Chu Tự Hàn ăn điểm tâm, hơn nữa không khí còn hài hòa như vậy.

Chu Tự Hàn ăn không còn nhiều lắm, buông ly cà phê trong tay, thử mở miệng: "Bảo bối, em nhất định không thích cái váy này, anh lại giúp em chọn một món đồ khác." Thấy Sở Dĩnh trừng mắt liếc anh ta một cái, Chu Tự Hàn nói: "Được, được, không đổi nhất định không đổi, tính khí cái người này sao càng lúc càng lớn, đúng rồi, hôm nay anh phải đi khảo sát chi nhánh công ty ở Thâm Quyển, bên kia có một cuộc họp quan trọng, một lát từ nơi này trực tiếp đi sân bay, đoán chừng thế nào cũng phải ba ngày mới có thể trở về, chính em hảo hảo ở tại nhà ngây ngô, không cho thừa dịp anh không có ở đây đi trêu chọc người đàn ông khác, có biết hay không?"

Sở Dĩnh liếc anh ta một cái: "Chu Tự Hàn anh có bệnh sao? Nếu là có, sớm đi khám xem một chút, sớm trị sớm được, tôi cũng không phải là tù nhân của anh, cần quản lí tôi như vậy sao?"

Chu Tự Hàn lơ đãng nói: "Anh không có bệnh, mà anh phải nhìn thấy em...em người phụ nữ này làm cho người ta không yên tâm quá, anh bảo John tới đón em đi tới studio, anh cho em tự sắp xếp thời gian, nhưng chín giờ tối anh sẽ gọi điện thoại về nhà, em nhất định phải ở nhà, nếu không xem anh trở lại thu thập em như thế nào."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chu Tự Hàn đi công tác, Sở Dĩnh có cảm giác thật nhẹ nhõm, người đàn ông này không biết trúng gió cái gì, dính lấy cô không dứt. Sở Dĩnh giờ tay lên tiếng chào với John.

John rất tán thưởng quan sát Sở Dĩnh một lần, lúc này mới mấy ngày, như biến thành người khác vậy, màu xanh lá cây tươi sáng giống như đem mùa xuân dẫn tới trên người Sở Dĩnh, trước kia trên người cô là loại hoàng hôn nặng nề, giống như đánh tan ra một chút rồi, quả nhiên, phụ nữ vẫn phải có đàn ông điều hòa.

Thời gian John nhìn chăm chú quá dài, làm Sở Dĩnh nhẹ nhàng tăng hăng một cái hỏi: "Thì sao, có cái gì không đúng sao?" John lắc đầu cười nói: "Không có gì, chẳng qua là cảm thấy hôm nay cô rất đẹp."

Sở Dĩnh cúi đầu nhìn qua váy của mình, ngồi lên trên xe: "Cái này cần cảm ơn ông chủ, đây không phải phong cách của tôi, Giai Giai đâu?" John đánh tay lái quay đầu xe, vừa nói: "Cô ấy trở về bộ phận cũ rồi."

Sở Dĩnh gật đầu một cái, cũng biết là Chu Tự Hàn dùng Giai Giai để uy hiếp của mình, hiện tại đạt được mục đích rồi, tự nhiên không cần nữa, lại nói cô ấy là một người có công việc không có liên quan đến nghệ sĩ, làm một người tuyên truyền làm cái gì.

Xe chạy ra khỏi khu biệt thự lái tới nội thành, hôm nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chiếu xuống, phủ kín cả vùng đất, sáng rực rỡ để cho lòng người cũng bất giác khá hơn.

Phong cảnh dọc theo đường từ khu biệt thự đi tới nội thành không tẻ, trù khai phá, lưu giữ lại chút trạng thái nguyên sinh rất tốt, thậm chí có thể nhìn thấy rất nhiều loại hoa dại không biết tên ở ven đường, bây giờ mặc dù nhân nhả là tạm thời, nhưng Sở Dĩnh vẫn cảm thấy nhẹ nhõm, thật lâu rồi cũng chưa có nhẹ nhõm như vậy.

Suy nghĩ kỹ một chút, mặc dù Chu Tự Hàn bị ối uy hiếp cô, nhưng cũng giúp cô không ít, không có Chu Tự Hàn, đại khái bây giờ cô còn đang rầu rĩ vì chi phí phẫu thuật của mẹ, hoặc là hoàn toàn sa ngã khó có thể tự kềm chế ở trong vắt vả.

John hơi chần chừ mở miệng nói: " Quảng cáo lần này bởi vì tính chất là công ích, cho nên có nhân viên chính phủ tham gia quay phim"Sở Dĩnh quay đầu lại nhìn anh ta.

John gãi gãi đầu nói: "Chính là người cùng ăn cơm với cô lần trước, cục trưởng Lăng của Cục Văn Hóa ." Ngược lại Sở Dĩnh không có biểu cảm gì ngoài ý muốn, với hiểu biết của cô đối với Lăng Chu, khẳng định anh ta còn có thể tìm tới mình, Lăng Chu là một người vô cùng cố chấp, sáu năm trước, Sở Dĩnh gần như kiệt sức mới chia tay với anh ta được.

Sở Dĩnh cảm thấy, Lăng Chu vẫn chưa cạn tình đối với mình, anh là người trọng tình, không phải là cô không biết, chỉ tiếc, thực tế không cho phép bọn họ tiếp tục tình cảm.

Hiện tại Sở Dĩnh càng cảm thấy, mình không thích hợp với Lăng Chu, tuổi Lăng Chu quá trẻ, đi xuôi gió xuôi nước ở trong công việc, anh cần một người có tài có đức, tích cực hơn làm vợ, còn có gia đình, đúng như cha Lăng Chu đã nói với cô, nếu như hai người ở chung một chỗ, vấn đề của cha cô tất nhiên sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của Lăng Chu, mặc kệ chân thật như thế nào, trên con đường chính trị kiên kỵ nhất chính là dính líu quan hệ với tham quan, đây là thực tế càng thêm bất đắc dĩ.

Sở Dĩnh tới khá sớm, trang điểm xong, Lăng Chu còn chưa tới, đạo diễn nói phòng làm việc của cục trưởng Lăng vừa gọi điện thoại tới, nói tạm thời có một chút việc bận, sẽ đến muộn nửa giờ, để cho Sở Dĩnh chờ một chút.

Dù sao cũng không còn thông báo khác, Sở Dĩnh cũng chưa vội, chỉ là cô thật sự không có thói quen chờ Lăng Chu, hai người yêu nhau trong sáu năm, gần như mỗi lần hẹn hò đều là Lăng Chu đợi cô, cũng không phải cô cố ý, chung quy lại là vứt đồ bữa bãi, đi ra ngoài được một nửa đường mới có thể nhớ tới quên ví tiền hay đồ gì đó, trở về lấy rồi lại đi tới chỗ hai người hẹn hò, đã không biết đến muộn bao lâu.

Khoa trương nhất là một lần, cô đến muộn chừng một giờ, đến chỗ hẹn hò, Lăng Chu vẫn còn ở đó, một chút cũng không có gấp, ngược lại có chút hả hê, thấy cô tới, cúi đầu xem bề ngoài một chút, xấu bụng hỏi cô: "Đến muộn tròn một giờ, Dĩnh Nhi, em suy nghĩ một chút nên làm như thế nào để bồi thường cho anh." Lúc ấy Lăng Chu muốn bồi thường rất đơn giản, nhưng mà chỉ đúng là để cho cô hôn anh một cái, sau này mới trở nên tương đối sắc.

Lăng Chu đi vào phòng hóa trang, liền nhìn thấy Sở Dĩnh ngồi một mình gần người ở trên ghế, Sở Dĩnh rất dễ gần người, lúc nào cũng phân tâm, thời điểm nói chuyện với bạn, rõ ràng cô ấy nhìn bạn, dường như nghiêm túc nghe bạn nói chuyện, bạn qua hỏi cô ấy cái gì cũng không biết, Lăng Chu thường tức giận đưa miệng qua cắn gò má béo ụt ịt của cô, Sở Dĩnh mười bảy mười tám tuổi còn có chút mũm mĩm, gò má hồng hào của hợp với tóc cắt ngang trán, tóc đuôi ngựa, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, bây giờ cô ấy hơn nhiều đẹp so với lúc trước, nhất là trang điểm tinh tế như thế này, đẹp nhưng một chút cũng không chân thật.

Có lúc Lăng Chu sẽ có loại ảo giác, Sở Dĩnh này và Dĩnh Nhi từng tùy ý nũng nịu ở trong lòng anh trước kia căn bản là hai người, Dĩnh Nhi của anh vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, Sở Dĩnh lại lạnh lùng tuyệt tình.

Đạo diễn chạy vào chào hỏi cùng Lăng Chu, cho dù là đạo diễn tương đối nổi tiếng, ở trước mặt Lăng Chu vẫn khách khí gần như đối trá, chào hỏi qua, chỉ chỉ Sở Dĩnh nói: "Nghe nói hai người các anh vốn quen biết, vậy tôi cũng không nhiều chuyện giới thiệu, chắc hẳn các anh đều thấy được quảng cáo vở rất đơn giản, không có lời đối thoại chỉ có cảnh tượng, cho nên cũng không cần nhiều kỹ năng diễn xuất chuyên nghiệp, cục trưởng Lăng yên tâm, chỉ cần anh hơi phối hợp, sẽ có thể hoàn thành rất nhanh." Đạo diễn giống như sợ Lăng Chu cự tuyệt, nói một đồng lời nói nhảm mới đi ra ngoài.

Hai người phối hợp chụp hình xong cảnh tượng thứ nhất, đang nghỉ ngơi trong phòng chờ đợi xây dựng hậu trường của cảnh tượng thứ hai, chỉnh sửa lớp trang điểm thật tốt, thợ trang điểm liền đi ra làm việc khác, John bị đạo diễn gọi tới, Lăng Chu quét mắt tới mấy người trong phòng làm việc của mình, mấy người kia đều lẩn lộn trong cơ quan đấy, sao không có mắt nhìn sắc mặt, mượn cớ cũng đi ra ngoài, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Sở Dĩnh và Lăng Chu.

Lăng Chu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy có chút bị ai, đã từng là người yêu thân mật như vậy, hôm nay cơ hội đơn độc ở chung như vậy đều là xa xỉ: "Dĩnh Nhi, chúng ta nói chuyện một chút có được hay không?"

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh ta chăm chăm thật lâu, mở miệng nói: "Được, nói chuyện gì?" Sở Dĩnh đau xót sáng khoái đồng ý, Lăng Chu cũng có chút cứng họng rồi, đúng vậy! Nói chuyện gì?

Anh muốn hỏi cô năm đó tại sao chia tay, muốn hỏi cô trong sáu năm tách ra này, có từng nhớ mình giống như anh nhớ cô không, muốn hỏi cô, nếu như anh không truy cứu lỗi trước kia, bọn họ còn có thể ở chung một chỗ hay không, muốn hỏi cô, cô thật sự thích người đàn ông Chu Tự Hàn kia à.

Trong lòng Lăng Chu có quá nhiều vấn đề, có quá nhiều rối rắm, nhưng đối với Sở Dĩnh, anh lại không biết nói từ chỗ nào mới phải, anh hỏi không được, sợ biết đáp án hơn, do dự một chút cũng không như đàn ông.

Sở Dĩnh vẫn là nhược điểm của anh, trước kia lúc hai người đi chung với nhau, trừ phi chuyện quan trọng, chuyện nhỏ đều do Sở Dĩnh định đoạt, khi đó Trương Phàn không ít lần cười nhạo anh sợ vợ, nói người khác đều là kết hôn về sau mới sợ, cái người này tốt hơn, từ khi yêu đã sợ, thật ra thì anh không phải sợ Dĩnh Nhi, là anh yêu cô, yêu đặc biệt sợ mất đi, Lăng Chu trước tình yêu, giống tất cả phàm phu tục tử khác đều mềm yếu một dạng.

Sở Dĩnh nhìn anh thật lâu, khẽ thở dài nói: "Lăng Chu, sáu năm trước chúng ta chia tay, lúc chia tay anh nói qua với tôi, một khi chia tay, đời này anh sẽ không quay đầu lại, anh quên rồi sao?"

Trong mắt Lăng Chu lóe lên thâm trầm khổ sở, tiếp theo bị tức giận che giấu: "Đó là một người đàn ông sau khi bị vứt bỏ, vì duy trì tự ái mới nói những lời độc ác muốn giết người như vậy, cũng chỉ là những lời độc ác thôi, em biết sau đó anh hối hận rất nhiều." Câu nói sau cùng, Lăng Chu nói rất nhẹ, từ phần môi thật mỏng của anh nói ra, giọng điệu nỉ non giống như nói cho mình nghe, mặt của anh bị tức giận và khổ sở làm cho vặn vẹo, Sở Dĩnh giống như thấy được Lăng Chu của sáu năm trước.

Sở Dĩnh nghiêng đầu đi, rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Lăng Chu, chúng ta coi như bạn bè hay bạn học cũ không tốt sao?" Lăng Chu khẽ cắn răng rất dứt khoát mà nói: "Được, nếu là bạn bè, ăn một bữa cơm không là vấn đề đi! Yên tâm, không riêng gì hai chúng ta, anh còn hẹn cả Trương Phàn và Lưu Giai."

Thì ra là anh đã sớm lập kế hoạch tốt rồi, Sở Dĩnh nghĩ, nếu bất kể như thế nào cũng không tránh thoát, trốn hay không còn có ý nghĩa gì, có lẽ

thái độ cô né tránh, sẽ làm Lăng Chu không bỏ được hơn, đây là Lưu Giai nói với cô.

Quảng cáo quay toàn bộ trong một ngày, còn dư lại mấy cảnh bởi vì phải quay ngoại cảnh cho nên quyết định tiến hành vào ngày mai, thời điểm kết thúc công việc đã sắp năm giờ.

John nhìn Sở Dĩnh lên xe cục trưởng , không khỏi có chút ngoài ý muốn, tính toán ra, hai người này chỉ ăn một bữa cơm cùng nhau mà thôi, lúc nào thì quen thuộc như thế, hơn nữa, thừa dịp lúc Chu tổng đi công tác ở vùng khác, đi ra ngoài ăn cơm với người đàn ông khác, có phải có chút cái đó hay không, chỉ là John cũng chỉ là một người đại diện, Sở Dĩnh quyết định chuyện gì, anh căn bản không quản được, dù sao hiện tại Sở Dĩnh có chủ rồi, cũng không phải do anh trông nom.

Xe của Lăng Chu là Audi, Lăng Chu giống với tất cả học sinh nam khác đều thích xe, cho nên vừa đến tuổi có thể học lái xe theo pháp luật, liền lái Sở Dĩnh đi lấy bằng lái, một năm kia bọn họ vừa đúng 18 tuổi.

Lấy được bằng lái xong, Lăng Chu liền mượn xe cha của anh đem theo cô lượn một vòng lớn, còn là lần đầu Sở Dĩnh thấy Lăng Chu như vậy, hưng phấn giống một học sinh nam bình thường, giống như lái xe mang theo bạn gái đi hóng gió là chuyện quan trọng khó lường cỡ nào, sau đó kết quả của sự hưng phấn là đụng phải cây đại thụ, cũng may hai người đều không có việc gì, bây giờ nghĩ lại khi đó cũng có chút ngây thơ.

Hai người ở chung một chỗ sáu năm, trải qua quá nhiều chuyện, có một số việc chính là muốn quên cũng không thể, lúc ấy cha Lăng Chu dùng xe công vụ cũng là Audi.

Lúc đèn đỏ, Lăng Chu không khỏi nghiêng đầu quan sát Sở Dĩnh, Sở Dĩnh xóa đi lớp trang điểm đậm, tóc dài tản ra, so với sáu năm trước gần như không hề khác biệt, vẫn xinh đẹp như cũ vậy, một làn gió nhẹ thổi vào

từ ngoài cửa xe, làm mái tóc dài của cô tung bay, tóc thật dài xẹt qua chóp mũi của anh, giống như người được mùi thơm quen thuộc, Lăng Chu không nhìn được rung động một chút, đưa tay ra, chưa có chạm tới, Sở Dĩnh chợt quay đầu lại, trên mặt Lăng Chu hiện lên vẻ lúng túng, nhanh chóng đập cần ga phóng qua chỗ đường giao nhau.

Bốn người không có ăn cơm cùng nhau hơn sáu năm rồi, trước kia vừa đến chủ nhật, Trương Phàn và Lưu Giai sẽ tự động chạy đến nhà trọ mà Lăng Chu và Sở Dĩnh thuê lại để ăn chực.

Khi Lăng Chu và Sở Dĩnh yêu nhau, tài nấu nướng của Lăng Chu tương đối tệ ngay cả nấu mỳ ăn liền cũng sẽ nấu cháy, sau này vì Sở Dĩnh mà không ngừng rèn luyện, không thể nói có thể nấu được món chính từ nam ra bắc, nhưng mấy món ăn gia đình cũng tương đối có tay nghề, hơn nữa Sở Dĩnh thích ăn mấy món ăn này nên càng thành thạo.

Khi đó, Lưu Giai và Trương Phàn cứ cười Lăng Chu giống như mẹ già, phục vụ ăn phục vụ uống, lúc ấy Lăng Chu ôm Sở Dĩnh dương dương hả hê nói: " Đây là các cậu ghen tỵ."

Từ lúc lên trung học cơ sở, Sở Dĩnh và Lăng Chu có ý giảng hòa cho Lưu Giai và Trương Phàn, giảng hòa sáu năm cũng không thành công, hai người gặp mặt thì giống như kẻ thù, cãi tới cãi lui, cũng không biết bây giờ còn như vậy không.

Sở Dĩnh chợt phát hiện có cái gì không đúng, xe lái vào một chung cư rất cao cấp, cô quay đầu lại hỏi Lăng Chu: "Không phải nói đi ăn cơm sao, đây là đâu vậy?"

Lăng Chu nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu nói: "Bạn học cũ gặp mặt, đi bên ngoài rất không thành ý, anh vừa mới chuyển vào không bao lâu, vừa đúng thừa dịp hôm nay, để cho mấy người các em đến xem một chút."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Những lời này Lăng Chu nói tương đối tự nhiên, giống như thật sự coi Sở Dĩnh là bạn học cũ, Sở Dĩnh nhìn anh mấy giây, thu hồi ánh mắt, cũng không có nói cái gì nữa.

Lăng Chu dừng xe ở ga ra dưới tầng ngầm, xuống xe, hai người một trước một sau vào thang máy, trong thang máy không gian bị thu hẹp làm Sở Dĩnh cảm thấy, ngực có chút buồn bực, vách tường kim loại trơn bóng giống như gương phản chiếu ra vẻ mặt của cô và Lăng Chu, rõ ràng không có chỗ trốn tránh.

Lăng Chu bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt sâu u ám giống như hồ nước trong bóng đêm, Sở Dĩnh căn bản dò xét không được ý nghĩ chân thật của anh, thời gian sáu năm giữa bọn họ giống như cách một rãnh sâu cực lớn.

Hai người cách vách tường thang máy bằng kim loại nhìn nhau, cũng không có ai nói chuyện, thang máy đình một tiếng đến tầng lầu, Sở Dĩnh nhìn một chút là tầng 18, con số 18 rõ nét mà chói mắt.

Sở Dĩnh nhớ khi đó hai người giả vờ như vợ chồng trẻ muốn kết hôn đi chọn mua phòng, bọn họ đi tới chung cư bán hoặc cho thuê tương đối sôi động đó, thời điểm họ đi cũng chỉ còn sót lại vài hộ không có bán được ở tầng 18, sau này hai người mới biết tầng 18 là tầng khó bán nhất, bởi vì người Trung Quốc tin có 18 tầng địa ngục, lúc ấy Lăng Chu còn đặc biệt mê tín mà nói ngày khác chúng ta cũng không thể mua tầng 18, cô còn cười anh mê tín, hiện tại tại sao anh chỉ chọn một tầng này.

Là mô hình một tầng hai căn hộ, Lăng Chu mở cửa căn hộ ở bên trái, căn hộ bên phải này nhìn qua giống như còn chưa có vào ở: "Vào đi! Vậy thì em muốn đứng ở bên ngoài quan sát sao?" Giọng nói của Lăng Chu mặc dù bình tĩnh, vẫn không nhận được kèm theo chút châm chọc .

Sở Dĩnh vừa mới bước vào, Lăng Chu liền lấy ra một đôi dép màu hồng của nữ tử trong tủ giày thả vào dưới chân cô, Sở Dĩnh quét mắt nhìn dưới chân Lăng Chu, đôi dép mình đi này cùng đôi của anh, giống như là kiểu dáng tình nhân, Sở Dĩnh hơi chần chừ, vẫn nên đổi dép, dù sao cô coi như biết phân biệt, nhà này cũng tương đối đắt.

Phòng tương đối tinh xảo, đi qua cửa chính thì không gian trước mắt như rộng mở, chọn không gian cao, thiết kế biệt thự trên tầng thượng, cửa sổ sát đất từ trên xuống dưới trong phòng, có thể lấy ánh sáng (thiết kế kết cấu toà kiến trúc hoặc cửa sổ to nhỏ sao cho bên trong toà kiến trúc này có ánh sáng thích hợp) tương đối thích hợp, lắp đặt thiết bị phong cách nhưng vô cùng đơn giản, không giống phong cách của Lăng Chu lắm, nhưng đối với chỗ ở của một người đàn ông độc thân mà nói coi là rất sạch sẽ.

Trên ghế sa lon không thể thấy được tất hay áo sơ mi vứt tùy ý, sàn nhà cũng không nhiễm một hạt bụi, Sở Dĩnh nhớ rõ, Lăng Chu giống như tất cả những người đàn ông khác, nói ra cũng rất lôi thôi, quần áo hay tất cũng thích ném loạn khắp nơi, sau này hai người ở chung một chỗ, Lăng Chu sợ cô tức giận liền bắt đầu giấu, có lúc cô dọn dẹp phòng, ở góc học tủ, dưới giường, cùng với những chỗ cô nghĩ cũng nghĩ không đến, phát hiện anh giấu tất thôi.

Vì thế hai người cũng không ít lần gây gổ, cuối cùng cô uy hiếp anh nếu giấu tất thôi lung tung nữa, cô sẽ trở về ở chỗ ký túc xá của trường học, mới sửa được cái tật xấu này của Lăng Chu.

Sau khi ở cùng một chỗ, vì công bằng, đề phòng việc tranh cãi lại sẽ gây tổn thương tình cảm, hai người quyết định phân công hợp tác, Lăng

Chu phụ trách xuống bếp rửa bát, cô phụ trách quét dọn giặt quần áo, sau sáu ngày, hai người cùng nhau tổng vệ sinh một lần.

Còn nói về sau kết hôn cũng như vậy, vì vậy còn cố ý định ra phần hiệp nghị này, Lưu Giai và Trương Phàn bị kéo tới ký tên làm chứng ở trên hiệp nghị, lúc ấy Lưu Giai nhìn hiệp nghị sau đó, trợn mắt một cái không chút khách khí châm chọc: "Bình thường yêu chết đi sống lại, thời điểm sống qua ngày, làm sao lại phân rõ ràng như vậy rồi, hai người các cậu không cảm thấy mình buồn cười sao?"

Khi đó hai người một điểm cũng không cảm thấy buồn cười, yêu cùng với ăn uống vệ sinh sinh hoạt chung một chỗ là hai việc khác nhau, dĩ nhiên, cuối cùng vẫn là Lăng Chu làm nhiều hơn, bởi vì Lăng Chu rất dễ dàng dụ dỗ, chỉ cần cô làm nũng, sau đó *** một chút, cho anh một chút ngon ngọt, Lăng Chu liền cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa, nhớ tới những thứ này, Sở Dĩnh cảm thấy vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

"Sở Dĩnh giúp việc." Thanh âm Lăng Chu từ phòng bếp truyền đến, Sở Dĩnh đi tới, Lăng Chu đem đồ ăn trong tủ lạnh lấy ra đưa cho cô: "Giúp hái rau một tay cũng không quá phận đi! Tối hôm nay chúng ta liền ăn lẩu được rồi, mới vừa dọn đến không bao lâu, gia vị cũng chưa thể nào mua được."

Sở Dĩnh trầm mặc gật đầu một cái, giúp đỡ hái rau, Lăng Chu chuẩn bị một chút nguyên liệu để dưới đáy nồi, hai người đang bận rộn, chuông cửa vang lên, Lăng Chu nói với Sở Dĩnh: "Đoán chừng là hai người bọn Trương Phàn tới, em đi ra ngoài mở cửa cho bọn họ, anh đây đang bận tay đây."

Sở Dĩnh chỉ có thể rửa tay qua, vừa mới mở cửa ra, chỉ nghe thấy giọng oang oang của Giai Giai: "Không phải anh nói đã đến qua một lần sao, sao lại đi nhầm đây, anh ngu sao? Đầu óc bị lừa đá rồi." Tiếp theo là thanh âm của Trương Phàn: "Cái người phụ nữ này, tôi chỉ mới tới một lần,

cô xem một chút, bên này giống nhau như đúc, đi nhầm cũng rất bình thường, cô mà công kích tôi nữa, tôi sẽ không khách khí đâu."

Giọng của Trương Phàn có chút âm trầm, xem ra bị Giai Giai quở trách mà nóng nảy, Giai Giai mới không chịu thua anh ta một ván này, tiếp tục khiêu khích: "Chỉ với thân thể nhỏ bé này của anh, không khách khí thì có thể làm gì? Chẳng lẽ còn muốn một mình luyện tập với tôi sao?"

Sở Dĩnh bất giác mỉm cười, ông của Giai Giai luyện quyền, cụ thể là quyền gì, Sở Dĩnh cũng không rõ ràng lắm, dù sao từ nhỏ Giai Giai đã đi theo ông của cô ấy luyện quyền, vào tiết kiệm Nhất Trung, trừ thành tích bên ngoài, còn có cái gì cả nước thiếu niên tổ võ thuật thưởng tăng thêm phân, có lẽ là từ nhỏ luyện quyền quan hệ, Giai Giai khổ người so với bình thường cô gái lớn một chút.

Lúc lên trung học, Sở Dĩnh chính mắt thấy được cô ấy quật ngã một tên lưu manh lực hùm vai gấu ở cửa trường học, toàn trường ai cũng biết chuyện anh hùng của cô ấy, mà Trương Phàn vừa đứng ngược lại, mặc dù là học sinh nam, đáng đáp lại tương đối thanh tú, thật ra thì Trương Phàn cũng không tính là phụ nữ, nhưng đi tới cùng một chỗ với Giai Giai, liền có vẻ có chút yếu đi.

Hai người lại thích cãi cọ, âm ỉ nóng nảy, Giai Giai nhắc tới quả đấm, Trương Phàn cũng chỉ có thể hậm hực yên lặng, cả một đôi oan gia, quả nhiên, liền nghe Trương Phàn hừ một tiếng nói: "Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, Lưu Giai, không phải là tôi nói cô à! Cô cứ tiếp tục như vậy nữa, cả đời cũng sẽ không tìm được bạn trai."

Lưu Giai xuy một tiếng nói: "Cho dù là tìm không ra phải làm gái lờ thì cả đời, cũng không tìm gà trống yếu bị gió thổi gục như anh đâu."

"Cô nói người nào là gà trống?"

"Người nào trả lời thì là nói người đó." Mắt thấy hai người lại muốn cãi cộ tiếp, Sở Dĩnh vội vàng mở cửa ra: "Hai người đừng tranh cãi nữa, nhanh lên đi!" Cô nhủ thầm trong lòng rằng hai người này cũng không sợ mất thể diện sao.

Hai người thật đúng là không âm ỉ, đều một vẻ mặt như gặp phải quỷ, Lưu Giai nói: "Cậu là Sở Dĩnh sao? Sở Dĩnh, sao cậu lại ở trong nhà của Lăng Chu?"

Trương Phàn trầm giọng nói: "Cô còn ngại gieo họa chưa đủ có phải hay không?"

Sở Dĩnh không biết nên nói gì, cảm thấy mùi vị quen thuộc tiến tới sau lưng, Lăng Chu đưa tay thò đầu tới nói: "Trương Phàn lên đây đi! Đều là bạn học cũ, tôi mời Sở Dĩnh tới, là muốn họp gặp, cũng thuận tiện giúp tôi ổn định chỗ ở."

Trương Phàn theo Lưu Giai vào thang máy còn lăm bầm: "Lăng Chu a Lăng Chu! Vết sẹo này còn chưa liền mà, thì đã quên đau rồi, mẹ nó phụ nữ thật là gieo họa."

Lưu Giai đưa chân hung hăng đạp một cước dựa theo giày của anh "A." Trương Phàn kêu thảm một tiếng: "Cô đạp tôi làm cái gì?"

Lưu Giai lạnh lạnh khoát khoát tay, không hề có thành ý mà nói: "Ồ! Xin lỗi, không nhìn thấy, chúng tôi gieo họa sao, thì phải lấy gieo họa làm nhiệm vụ của mình chứ."

"Cô." Trương Phàn không thể nhịn được nữa, rốt cuộc bộc phát, nắm quả đấm giơ tay lên vung đến trước mắt Lưu Giai, bị Lưu Giai đưa tay bắt được vừa chuyển vận một cái

" A." Trương Phàn lại hét thảm một tiếng, bị cô ấy đè xuống đất, Lưu Giai lại gần anh nhỏ giọng nói: "Tôi không thèm nghe anh

nói nữa, muốn luyện tập nói chuyện một mình, tôi thành toàn cho anh."

Thang máy đình một tiếng mở ra, Lưu Giai buông cánh tay Trương Phàn ra, vỗ vỗ tay, bước nhanh quá khứ, Sở Dĩnh nhìn sắc mặt Trương Phàn đã tái xanh phía sau cô ấy, không khỏi buồn cười.

Lưu Giai nhìn thấy Sở Dĩnh và Lăng Chu đứng chung một chỗ, trong nháy mắt cảm thấy thời gian như chạy ngược lại, giống như trở lại sáu năm trước, Lăng Chu ở sau lưng Sở Dĩnh gật đầu với cô một cái: "Lưu Giai, đã lâu không gặp." Lúc này Lưu Giai mới phục hồi tinh thần lại, Trương Phàn cũng đi theo vào, trợn mắt nhìn Lưu Giai và Sở Dĩnh một cái, lôi Lăng Chu đi vào bên trong.

Lưu Giai nghiêng người lại gần Sở Dĩnh bên tai nói: "Cậu thật sự tới đây, cậu không sợ Chu Tự Hàn sẽ." Sở Dĩnh nói: "Anh ta đi Thâm Quyển rồi, hai ngày nay không có ở trong thành phố."

Lưu Giai quét mắt ở phòng bếp bên kia, nói nhỏ: "Mình cảm thấy cậu không phải nên tới đây, xem ra Lăng Chu chưa có chết tâm đối với cậu đấy."

Sở Dĩnh nói: "Cho nên mình muốn anh ấy chết tâm, cho anh ấy biết chuyện chúng mình đã là quá khứ rồi." Lưu Giai thở dài: "Mình cảm thấy được các cậu đây hoàn toàn là lừa mình dối người, hơn nữa, nếu như Chu Tự Hàn mà biết thì cậu nên suy nghĩ hậu quả một chút."

"Hai người các cô có phải cũng nên giúp một tay hay không, sẽ không phải ở đó chờ ăn hủ!" Trương Phàn tức giận kêu một câu, Lưu Giai cầm quyền, cắn răng nghiêng lợi nói: "Trương Phàn này cần ăn đòn, ngày nào đó mình phải trừng trị anh ta thật tốt thì mới đành hoàng được." Sở Dĩnh không nhịn được vui vẻ cười hì hì một tiếng: "Giai Giai, cậu không cảm thấy hai người các cậu là kiểu người hoàn toàn đối lập à." Lưu Giai mới

không cần quan tâm tới những chuyện đó, vén tay áo lên đi tranh cãi với Trương Phàn.

Nồi lẩu sôi, bỏ thịt dê vào, chờ thịt dê chín, Lăng Chu dùng muôi múc ra thả vào trong bát của Sở Dĩnh, động tác liên tục mà thuần thục, cái thói quen này của anh làm Lưu Giai và Trương Phàn vốn đang lúc cãi vả vui đồng thời trầm mặc, sững sờ nhìn hai người.

Lúc này Lăng Chu mới tỉnh táo lại, tay cứng đờ, Sở Dĩnh yên lặng ăn thịt dê trong bát, tự mình gắp thịt, ăn vài miếng liền ăn không nổi nữa, nhưng không biết khi nào thì Trương Phàn và Lưu Giai bắt đầu sổng mái với nhau, uống một ly lại một ly vẫn chưa đã ghiền, trực tiếp cầm cả chai uống, anh một chai, tôi một chai, một lát sau vài chai không liền bị ném xuống dưới đất, mặc dù là bia, nhưng kiểu uống như vậy, một lát còn không say.

Sở Dĩnh giành chai bia trong tay Lưu Giai: "Giai Giai đừng uống nữa, say thì phải làm sao?" Ai ngờ Trương Phàn chỉ vào Lưu Giai nói: " Bà đàn ông, thế nào, sợ sao? Biết ai mới thật sự là đàn ông chưa?" Giai Giai này không chịu nổi đả kích của anh, đưa tay đoạt lấy chai bia trong tay Sở Dĩnh, đứng lên nói: "Ờo lả, ai sợ ai, hôm nay bà đây liền theo đến cùng, còn không biết người nào đi tiểu trước đâu rồi, tiếp."

Đầu Sở Dĩnh đầy hắc tuyến, ánh mắt cầu cứu theo thói quen nhìn về phía Lăng Chu, nhưng không nghĩ vừa đối diện với ánh mắt của Lăng Chu, hơi nóng từ nồi lẩu bốc lên, trong mắt của anh giống như dính vào một tầng khí nóng, có vẻ có chút mờ lung, nhưng đáy mắt nóng bỏng lại từng sợi tơ đổ ra kia, Sở Dĩnh ít có thể nhìn thẳng vào mắt.

Sở Dĩnh khẽ nghiêng đầu, tránh ánh mắt của anh, cúi đầu nhìn đồng hồ, kim chỉ giờ đã chỉ số tám, lại nhìn một chút có vẻ như Giai Giai càng uống càng hăng, xem ra hôm nay cô không đi được rồi, cô thử vỗ vỗ Giai

Giai nói: "Giai Giai chúng ta nên đi thôi." Ánh sáng trong mắt Lăng Chu biến mất trong nháy mắt.

Trương Phần ngồi đối diện cũng không buông tha: " Bà đàn ông, chúng ta còn chưa phân thắng bại, cô đi chính là nhận thua." "Ai sợ ai chứ!" Giai Giai đẩy Sở Dĩnh ra: "Cậu trở về trước đi, hôm nay không tiêu diệt tên ẻo lả này, tôi theo họ của anh ta." "Cô nói ai ẻo lả."

Sở Dĩnh không có cách nào, đứng lên nói đối với Lăng Chu: "Cám ơn bữa ăn tối của anh, tôi đi trước đây." Đi tới cửa trước đối giầy, Lăng Chu cũng đi theo tới: "Anh đưa em về."

Sở Dĩnh nhìn chòng chọc anh mấy lần, mặc dù cô uống rượu không nhiều lắm, nhưng mặt có chút hồng: "Gần đây kiểm tra lái xe rất nghiêm." Lăng Chu không khỏi co kéo khóe miệng: "Yên tâm! Anh chỉ là muốn tiễn em đến chung cư mà thôi."

Thân thể Sở Dĩnh cứng đờ, có chút chật vật chột lóe lên trong mắt, mặc dù biết mình và Lăng Chu không thể nào quay lại, nhưng cô cũng không muốn để cho Lăng Chu biết, mình ở trong biệt thự của Chu Tự Hàn, điều này hiển nhiên là hành động bịt tay trộm chuông.

Từ thang máy ra ngoài chung cư, hai người cũng không có nói chuyện, đứng ở ven đường, Sở Dĩnh mới nói: "Tôi tự gọi xe trở về." Vừa đúng lúc một chiếc taxi trống từ bên kia đi tới, Sở Dĩnh vừa mới đưa tay, không nghĩ lại bị Lăng Chu nắm chặt cổ tay, đẩy về phía sau một cái.

Sở Dĩnh lão đảo một cái, bị anh chống đỡ ở trên cây khô ven đường, Lăng Chu nắm tay cô, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt của cô, bình tĩnh trong mắt anh đã rút đi toàn bộ, đáy mắt nóng bỏng hóa thành lửa mạnh rào rạt dấy lên, lúc này nhiệt độ đột nhiên lên cao, dường như muốn đem Sở Dĩnh đốt thành tro bụi.

"Dĩnh Nhi, em cứ vô tình như vậy, độc ác như vậy có phải hay không? Anh cũng không so đo chuyện trước kia, em cũng không có ý định cho anh thêm một cơ hội nữa đúng không ? Tại sao vậy? Là bởi vì Chu Tự Hàn sao, em thích anh ta, em yêu anh ta sao, em có biết hay không, anh ta có bao nhiêu phụ nữ, em cũng không ngại bản sao?"

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Bần sao?" Sở Dĩnh dựa vào trên thân cây, ngẩng đầu lên không chút trốn tránh nhìn thẳng vào mắt của Lăng Chu, đáy mắt anh ta bùng cháy ngọn lửa đố kị như không thể tha thứ cho sai lầm ấy, Lăng Chu may mắn hơn nhiều so với cô, anh ta được bảo vệ vô cùng tốt, tốt không đến biết cái thế giới này vốn rất dơ bẩn, cuộc sống của bọn họ ở trong đó sao có thể sạch sẽ được, chỉ là Lăng Chu và chính mình khi đó đều không thấy được thôi.

Có lẽ Lăng Chu vĩnh viễn cũng không biết lúc trước cha anh ta tới tìm mình nói lời nói kia thì tâm tình của cô, tương tự với điều kiện trao đổi, điểm xuất phát là vì Lăng Chu, lại đem kiêu ngạo của Sở Dĩnh hung hăng giẫm ở lòng bàn chân, lúc trước chia tay thay vì nói là vì tương lai của Lăng Chu, không bằng nói cô không muốn trở thành gánh nặng của Lăng Chu, nhà họ Lăng sẽ không chấp nhận cô, từ khi mới bắt đầu mẹ của Lăng Chu cũng không thích cô, nếu như cha cô không có xảy ra việc gì, có lẽ miễn cưỡng có thể đồng ý để cô gả cho Lăng Chu, nhưng Sở gia xong rồi, cha của Lăng Chu không có bỏ đá xuống giếng đã coi là rất có lương tâm, trong đó rất nhiều thứ liên quan đến quy tắc quan trường, không phải cô có thể hiểu được.

Nhưng cô vô cùng rõ ràng, đó chính là cha cô xong rồi, cô và Lăng Chu cũng xong rồi, cô sẽ không mặt dày mà bám lấy anh, bởi vì là Lăng Chu, cho nên anh càng không thể uất ức mình, bởi vì ngoài cô, còn có mẹ của cô, cô sẽ không để cho mẹ bởi vì chính mình mà bị khinh bỉ dù là rất nhẹ.

Tính cách của cô thực sự rất quật cường, nhưng đây là cách sống của cô, bỏ qua rồi, cái gì cô cũng mất thật rồi, mà Lăng Chu vẫn còn quá ngây thơ, anh ta đổ kị đến phát hỏa với Chu Tự Hàn, anh ta nói Chu Tự Hàn bẩn, mình và Chu Tự Hàn ngủ chung lâu như vậy, không phải bẩn hơn à.

Sở Dĩnh không giãy giụa nữa, sức nặng toàn thân dựa vào trên cây to phía sau lưng: "Lăng Chu anh muốn nói cái gì? Chu Tự Hàn hay là tôi, anh đã cảm thấy tôi bẩn, hành vi hiện tại này đại biểu cho cái gì? Máy giờ trước, anh nói chúng ta là bạn học cũ, giữa bạn học cũ, cũng phải có chút quá khứ như vậy hay không, tôi chưa có ý định mập mờ với anh, càng không nghĩ tới nối lại tình cũ, nếu như là lâu rồi anh không có tìm phụ nữ để phát tiết, tôi đề nghị anh nên đi tìm một người, tôi không có nghĩa vụ đi cùng anh."

Lăng Chu gần như kinh ngạc không tin nhìn cô, mới vừa rồi trong mấy cái nháy mắt, anh cảm thấy, có lẽ cô còn có tình cảm với mình, ít nhất anh nhìn thấy được cô mơ màng và hoài niệm, bọn họ có rất nhiều kỉ niệm tốt đẹp trong quá khứ, nhiều đến mức anh muốn quên cũng không quên được, nhiều đến mức anh không muốn buông tha, anh còn muốn thử lại lần nữa, có lẽ bọn họ còn có cơ hội, cho dù cô đi theo Chu Tự Hàn, cho dù trong quá khứ cô từng làm tổn thương anh như vậy, anh có thể không so đo tất cả, cái anh muốn chỉ là một cơ hội.

Là đàn ông, anh đã tương đối hèn mọn, hèn mọn đến mức khẩn cầu yêu thương, nhưng Sở Dĩnh, người đã từng nằm ở trong ngực anh, Dĩnh Nhi cùng anh mặc sức tưởng tượng về tương lai cùng nhau, đã sớm tan thành mây khói, người phụ nữ trước mắt lạnh lùng, thực tế lại tuyệt tình, chẳng qua là cô quá giống Dĩnh Nhi của anh mà thôi, Trương Phàn nói không sai, xác thực không có trí nhớ gì, vết sẹo còn chưa lành liền quên đau.

Lăng Chu chợt buông cô ra, xoay người trở về chung cư, sống lưng của anh thẳng tắp, khiến cho bóng lưng của anh ở dưới đèn đường càng

thêm thon dài tuần tú, Sở Dĩnh nhìn anh biến mất ở cửa chung cư, dựa vào thân cây thở phào nhẹ nhõm thật lâu, đối mặt với Lăng Chu cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Cô trì hoãn một lát, mới đứng thẳng người, giơ tay lên gọi một chiếc xe taxi ngồi xuống, vốn là cô còn có chút sợ đụng phải người nhận ra cô, mặc dù John giúp cô chuẩn bị kính mát lớn có thể che kín nửa bên mặt, nhưng buổi tối muộn lại đeo kính mát, không phải càng giấu đầu lòi đuôi hơn sao, cho nên hiện tại kính mắt nằm ở trong túi của cô.

Lái xe là một bác tài xế hơi lớn tuổi, người rất tốt, hơn nữa rất hài hước, từ trong kính chiếu hậu nhìn cô một cái cười nói: "Cô gái xinh đẹp như vậy, buổi tối cũng không thể chạy lung tung, dễ dàng gặp chuyện không may."

Sở Dĩnh không khỏi lộ ra một nụ cười, vận khí của cô không tệ, người lão sư này không biết cô là người nào, cô nói địa chỉ, mặc dù thời gian không tính là rất muộn, dù sao cũng là vùng ngoại ô, lão sư phụ vẫn còn có chút do dự.

Sở Dĩnh cũng không muốn làm khó người khác: "Sư phụ, nếu như không muốn đi, cháu gọi một chiếc xe khác."

Lão tài xế nói: "Thôi, đi một chuyến đi! Một tiểu cô nương như cháu, coi chừng lại gặp phải người xấu." "Tiểu cô nương" Sở Dĩnh không khỏi buồn cười, khoảng cách của mình với tiểu cô nương cũng không biết bao xa, khó gặp được người tốt như vậy, Sở Dĩnh thông minh hơn người cũng thành khẩn nói tiếng: "Cám ơn."

Xe ra khỏi nội thành một lúc, Sở Dĩnh mới nhớ tới trong phòng chụp ảnh bị Chu Tự Hàn quấy rầy nên đã tắt điện thoại sau, cô đã quên mở điện thoại di động.

Nhớ tới người đàn ông Chu Tự Hàn kia, lấy điện thoại từ trong túi xách ra mở máy, mới vừa mở máy, điện thoại của Chu Tự Hàn liền đến, Sở Dĩnh nhận, gần như lập tức, tiếng hô của Chu Tự Hàn truyền đến trong loa: " Sở Dĩnh, con mẹ nó em đem điện thoại di động làm gạch hả!"

Sở Dĩnh lười phản ứng lại với anh, trực tiếp hỏi anh: "Có chuyện gì vậy?" Thiếu chút nữa Chu Tự Hàn đem điện thoại trong tay đập đi, anh dễ dàng sao, vừa mới xuống máy bay liền gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết mình tới, thật ra thì cũng không có Sở Dĩnh giống như người phụ nữ khác, nói với anh đôi câu lời nói thân thiết, nhưng Sở Dĩnh chỉ nói một câu đơn giản đã biết, liền đem điện thoại di động tắt luôn, khiến cho Chu Tự Hàn buồn bực, mặt nhất thời liền đen lại.

Trợ lí Từ tới cùng anh, vừa nhìn ông chủ như thế, cũng biết khẳng định bị Sở Dĩnh làm cho tức giận, nếu không sao mặt khó chịu giống như đập phải phân, vội vàng mang hai cây dây cung cho mình, đem giá trị cảnh giác nâng lên cấp bậc cao nhất, để miễn bị Chu tổng bắt được lỗi giận chó đánh mèo một trận, mất nhiều hơn được.

Chu Tự Hàn sinh tức giận một lúc, đến khách sạn, vừa nghĩ, Sở Dĩnh cũng không phải cá tính này, lúc nào thì đã cho anh hoà nhã, nói chuyện khó nghe có thể ghen chết người, nhưng anh cũng không biết mình tại sao rồi, hiện giờ lại thích Sở Dĩnh như vậy, nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt kia, Chu Tự Hàn cảm thấy tức giận với bản thân mình thật sự không đáng, hơn nữa cùng đại bảo bối nhà anh, tức giận thật nghiêm túc, anh sớm tức chết rồi, vậy còn có thể sống đến lúc này.

Phòng đoán lúc ấy, cô ấy đang quay quảng cáo ở phòng chụp ảnh, cho cô đánh một chút là được, Chu Tự Hàn tự khuyên mình nửa ngày, mới có thể hết giận, tiếp tục bàn chuyện làm ăn, đồng thời mang hết việc bận buổi tối làm xong, hủy một bữa tiệc buổi tối, sau đó ăn vài món đơn giản ở phòng ăn phía dưới khách sạn, trở về phòng thì gọi điện thoại cho Sở Dĩnh, ai biết còn tắt máy, gọi điện thoại cho John cũng tắt máy.

John cũng không ngu, cái tính cách của Chu tổng, nhưng anh không chọc nõi, Sở Dĩnh cũng không sợ, nhưng anh sợ, Sở Dĩnh đi theo cái gì kia Lãng cục, đến lúc Chu tổng hỏi anh, anh giải thích thế nào, người chịu tội thay cũng không dễ làm, dứt khoát tắt di động đi, đến không nhận, đợi tới lúc trở về Chu tổng hỏi anh, anh nói mình không cần thận để điện thoại di động rơi vào trong thùng nước.

Nghĩ xong lí do, John rất yên tâm thoải mái tắt điện thoại, Chu Tự Hàn tìm không ra John chỉ có thể gọi điện thoại ỉcho Sở Dĩnh, từ khi về phòng khách sạn liền bắt đầu gọi, ước chừng gọi hơn một giờ, rốt cuộc thời điểm kết nối được, Chu Tự Hàn còn có thể có tính khí có tốt là lừa gạt, không có chửi ầm lên là đã tận Lực đè ép lửa giận.

Nhưng những thứ lửa giận đến chỗ Sở Dĩnh nơi này, giống như xác định một đấm đánh vào trong bông hoa, căn bản không có chỗ dùng sức, còn có vẻ giống như anh có chút cố tình gây sự.

Chu Tự Hàn hít một hơi thật sâu trầm giọng hỏi cô: “Em đang ở đâu?”

Sở Dĩnh ngẩng đầu nhìn: “Gần đến cửa rồi.”

Chu Tự Hàn cúi đầu nhìn đồng hồ một chút, không khỏi cắn răng cười: “Sở Dĩnh, em thật là đúng giờ, kim chỉ giờ vừa chỉ đúng vào chính giờ, sao lại không mở máy trong thời gian dài như vậy, chạy đến nơi nào điên khùng đi?” Giọng điệu này của Chu Tự Hàn giống như đang giáo dục con gái mới lớn. Sở Dĩnh sờ lên cái trán đau đớn co rút, cô có thể nói bởi vì ngại Chu Tự Hàn phiền cho nên mới tắt máy à.

Chu Tự Hàn nghe cô nửa buổi không nói lời nào, đoán được một mình cũng không muốn tin tưởng lý do kết hôn, thử hỏi cô: “không phải bởi vì em chê anh gọi điện thoại hoài nên mới tắt máy chứ?”

Dĩ nhiên Sở Dĩnh sẽ không thừa nhận trước mặt, cô cũng không phải là dứt gân não rồi, mặc dù bây giờ Chu Tự Hàn đối với cô không tệ, nhưng

trên bản chất mà nói còn là một đầu cầm thú, không biết đến lúc ấy thú tính bắt đầu từ rằng, cô xui xẻo đầu tiên: “Việc ấy, tôi phải xuống xe, lát nữa nói.” Trực tiếp cắt đứt điện thoại di động.

Lấy ví tiền ra trả tiền xe cho lão tài xế, lão tài xế liếc mắt nhìn biệt thự sang trọng phía sau lưng cô, không có nói với cô cái gì, thế nhưng hàm nghĩa trong ánh mắt, Sở Dĩnh nhìn tương đối rõ ràng, khẳng định cho rằng cô làm người tình cho người giàu, chỉ là suy nghĩ một chút, chẳng lẽ mình không phải là người tình của Chu Tự Hàn ư, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nào có chuyện như vậy.

Sở Dĩnh vào biệt thự, dì giúp việc ở trong phòng khách giờ điện thoại nhà nói: “Ông chủ, Sở tiểu thư về rồi...” Sau đó đem điện thoại đưa cho Sở Dĩnh: “Tiểu thư, là điện thoại của ông chủ.” Sở Dĩnh nhận lấy, đi thẳng lên lầu.

“Sở Dĩnh, mới vừa rồi anh hỏi em, em còn chưa có trả lời đấy!” Sở Dĩnh trợn mắt một cái, người đàn ông này có tật xấu, không phải tích cực như vậy làm cái gì?

Sở Dĩnh chỉ giả bộ ngu: “Hả? Cái gì? Tôi không nhớ rõ, Chu Tự Hàn tôi rất mệt mỏi, anh có thể bỏ qua cho tôi hay không...” Cách ông nói, Chu Tự Hàn cũng có thể nghe ra mệt mỏi trong giọng nói của cô, đoán rằng cô quay quảng cáo một ngày chắc là mệt muốn chết rồi, lại nghĩ một chút, mình hỏi cô vấn đề như vậy thật sự có chút buồn cười, lòng mềm nhũn, tức giận tiêu tán không ít: “Được, được, vậy em đi tắm nước nóng, ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai anh gọi lại cho em.” nói xong sáng khoái đặt điện thoại xuống.

Chu Tự Hảncứ như vậy bỏ qua cho cô rồi, Sở Dĩnh còn có chút không quen lắm, liếc nhìn điện thoại, tiện tay ném trên giường, kéo khóa kéo ra đem váy cởi ra, đồ lót cũng tuột xuống, trùm khăn tắm lên vào phòng tắm tắm, nước đã cất xong rồi.

Cả người cô rúc vào trong nước ấm, không khỏi thoải mái râm rì một tiếng, suy nghĩ một chút thật ra thì Chu Tự Hàn cũng không phải là quá ác liệt, có lúc cũng có thể nói điểm đạo lý, chỉ là, cảm giác hôm nay Chu Tự Hàn có chút khác thường, là mình suy nghĩ nhiều à.

Chu Tự Hàn để điện thoại xuống, lập tức đem laptop từ trong túi lấy ra, tìm được hệ thống theo dõi, thiết bị theo dõi biệt thự tương đối hiện đại, lúc ấy Chu Tự Hàn để người ta thiết kế như vậy là muốn 360 độ không có góc chết, anh có thói quen nắm tất cả trong tay, chỉ là chức năng này dùng đến trên người đại bảo bối nhà anh cũng thuận nước đẩy thuyền (hợp lý), mặc dù có chút bí ối, nhưng mà không có tiện nghi cho người ngoài, lại nói anh chính là nhớ cô rồi, xem một chút cũng không quá đáng đi. Cho nên nói trình độ vô sỉ của người đàn ông Chu Tự Hàn này đã đến mức không một người nào có thể so được.

Anh vừa mở ra, liền nhìn thấy Sở Dĩnh nằm ở trong bồn tắm, cô cũng không có dùng sữa tắm, vì vậy có thể thấy rõ thân thể tỷ lệ hoàn mỹ của cô ở dưới nước, cô nhẹ nhàng giang hai cánh tay thả vào hai bên, cả người mở ra trong nước, giãn ra giống như một đóa sen trắng nở rộ trong nước, hai luồng ngạo nghễ trước ngực ưỡn lên, đỉnh anh đào màu đỏ, tươi non... Chu Tự Hàn còn nhớ rõ ràng xúc cảm của bọn nó khi trong tay mình, bờ eo mảnh khảnh mềm mại... Phía dưới hai chân thon dài cân xứng, ở giữa rừng cây rậm rạp cất giấu con trai trắng nõn, mềm mại, ấm áp, khít khao...

Chu Tự Hàn chợt thấy lỗ mũi nóng lên, giống như có cái gì đó chảy ra...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Vốn là Chu Tự Hàn muốn giơ tay lên sờ sờ, nhìn tới hình ảnh trong máy tính lúc này, Sở Dĩnh chợt mở mắt ra, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, Chu Tự Hàn sợ hãi nhìn không được gõ mấy cái vào mặt bàn, chẳng lẽ cô nhận ra máy quay, cũng sẽ không, camera bí mật này là một công nghệ cao giống đèn trần gần như hoàn mỹ nhất, ngay cả nhân viên chuyên nghiệp cũng rất khó phân biệt, huống hồ là Sở Dĩnh.

Quả nhiên, Sở Dĩnh cũng chỉ nhìn mình chăm chăm mấy giây liền cúi đầu, đầu vừa mới rũ xuống, một cái chân thon dài liền giơ lên thật cao, hai cái tay theo chân chậm rãi xoa nắn. Tí tách. rớt cuộc máu mũi của Chu Tự Hàn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người rơi vào trên màn hình máy vi tính, tuy cách một lớp màn hình máy tính, nhưng vẫn không ngăn cản được tư thế mê người này của Sở Dĩnh trên màn hình.

Chu Tự Hàn chợt thấy một chỗ phía dưới liền nhảy nhảy dựng lên, cứng rắn chia vào phía dưới laptop, anh không khỏi thống khổ rên một tiếng, cuối cùng lưu luyến nhìn màn hình không rời một cái, rút giấy lau sạch sẽ laptop để qua một bên, đi toilet, xử lý máu mũi của mình.

Nhìn vào gương một cái, Chu Tự Hàn cũng thiếu chút nữa không nhận ra mình, trong gương không phải Chu Tự Hàn anh a! Dưới mũi là hai dòng máu mũi, rõ ràng là một người bỉ ổi, lão sắc quý dâm ô. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn mở vòi nước xử lý máu mũi xong, vội vàng ra ngoài, vừa nhìn thấy màn hình laptop, bỗng nhiên mắt trợn to, lỗ mũi nóng lên, vội vàng dùng tay nắm lấy lỗ mũi, tránh cho máu mũi mới vừa ngừng lại chảy tiếp, trong màn hình vừa đúng lúc Sở Dĩnh từ bồn tắm ra ngoài, hơi nước nóng ẩm khiến cho hình ảnh có chút mờ lung, lại càng có mỹ cảm, Sở Dĩnh trơn bóng từ bồn tắm ra ngoài, ngay cả khăn tắm cũng không quấn lên người, cứ đứng thẳng tắp ở phía trước gương ngẩn người như vậy.

Chu Tự Hàn đứng là không có góc độ rõ ràng để nhìn toàn bộ thân thể của Sở Dĩnh nhà anh như vậy, vào lúc này vừa nhìn, trừ cảm thấy đẹp ở ngoài, cũng không thể coi thường cảm giác, để ý phản ứng, phía dưới sưng, trướng đau như muốn bể ra, anh không khỏi suy nghĩ, nếu là bây giờ mình không có đi công tác thì tốt rồi, đi vào đem đại bảo bối nhà anh đặt trên bàn đá cẩm thạch.

Đem hai cái chân ngọc thon dài, chân vòng bên hông mình, hung hăng đi vào, tiến vào bên trong cô, khẳng định rất thoải mái, ừ. Chu Tự Hàn không tự chủ được đưa tay cầm phía dưới của mình, mới vừa cầm còn chưa có động, điện thoại di động liền vang lên.

Chu Tự Hàn cau mày phiền não liếc một cái là trợ lí Từ, cố ý không nhận, nhưng hôm nay trợ lí Hứa không biết trúng gió gì, cứ gọi mãi không dứt.

Chu Tự Hàn chỉ có thể buông tha ý tưởng, đi nhận điện thoại, hiền nhiên giọng điệu không thể tốt được: "Buổi tối muộn, có chuyện gì gấp, không thì sáng mai lại nói?"

Trợ lí Từ nhìn đồng hồ trong đại sảnh khách sạn một chút, vẫn chưa tới mười giờ, đối với thói quen hoạt động ban đêm của Chu tổng mà nói, giờ này coi như vẫn sớm, anh cũng biết hôm nay tâm tình của Chu tổng không tốt, hận không thể có thể tránh liên tránh, nhưng liếc mắt nhìn Tôn Đình Đình ngồi ở trên ghế sofa bên kia, không khỏi thầm than một tiếng.

Tôn Đình Đình coi như là bạn lâu năm của Chu tổng, không phải người của giới giải trí, là một bà chủ kinh doanh về thời trang, năm đó mới lập gia đình một năm, chồng của cô ta bị tai nạn xe cộ chết rồi, để lại công ty thời trang lớn, toàn bộ tiện nghi cho Tôn Đình Đình, Tôn Đình Đình và Chu tổng quen biết trong một bữa tiệc, quan hệ của hai người có chút rất khó phân biệt.

Công ty mẹ của Tôn Đình Đình là ở Thâm Quyến, mỗi lần Chu tổng tới, đều ở cùng với cô ta, Tôn Đình Đình tinh thông mọi chuyện, rõ ràng có số điện thoại cá nhân của Chu tổng, hay là tới nơi này đánh tới anh trước tiên.

Bỏ qua yêu cầu trước kia, ngay cả chào hỏi trợ lý Từ đều không cần, chỉ cần bên cạnh Chu tổng không mang theo phụ nữ, khẳng định Tôn Đình Đình chính là khách quý, nhưng hôm nay có chút không đúng, hợp đồng của Chu tổng và Sở Dĩnh viết rất rõ ràng, trong lúc Sở Dĩnh và Chu tổng qua lại, nếu như Chu tổng tìm người phụ nữ khác, Sở Dĩnh phải nộp một cái liền đi mất, cho nên, thật không có dám trực tiếp để Tôn Đình Đình đi lên, mà nhắm mắt gọi điện cho Chu Tự Hàn.

Nghe được giọng của Chu tổng rõ ràng chưa thỏa mãn dự vọng, không khỏi suy nghĩ, hôm nay gây chuyện không tốt như vậy là được, tuy nói có hợp đồng cái gì kia, chuyện bên ngoài của Chu tổng, chỉ cần muốn lừa gạt, Sở Dĩnh làm sao biết được, nghĩ tới những việc này vội nói: "Chu tổng rất vui mừng, nói muốn mời cô cùng ăn tối."

Mất một lúc như vậy , trong màn hình Sở Dĩnh đã mặc bộ áo choàng tắm đi ra ngoài, Chu Tự Hàn chỉ có thể đóng máy vì tính lại, cầm điện thoại di động nhìn huynh đệ đang tràn đầy tinh lực của mình phía dưới một chút, trong lòng không khỏi dao động, nơi này là Thâm Quyến, thỉnh thoảng anh khoan khoái thoải mái cũng không quá đáng, dù sao Sở Dĩnh cũng không biết, chính mình nhìn như vậy làm gì, hơn nữa Tôn Đình Đình hiểu chuyện

hơn so phụ nữ khác, cô cũng muốn duy trì hình tượng tốt đẹp trong mắt công chúng, cho nên tìm cô là ta bảo đảm nhất.

Chu Tự Hàn xây dựng tư tưởng trong lòng cho làm một phen, gọi điện thoại lại trợ lí Hứa nói: “Cậu nói với Đình Đình, tôi lập tức đi xuống.” Trợ lí Từ nghĩ thầm, cũng biết, hòa thượng Chu tổng này có thể chịu nổi mấy ngày, cả ngày ăn thịt cá quen rồi, chột ăn chay có thể quen mới kỳ quái.

Chu Tự Hàn quảng điện thoại di động xuống nhìn laptop một chút, chột nhớ tới hình dáng của Sở Dĩnh khi ký hợp đồng với anh, cô nàng này cũng không phải là người phụ nữ khác, có thể hò hét là tốt, nếu để cho cô thật sự nắm được cán. Đoán chừng cô ấy thật sự có thể quay đầu đi mất.

Chu Tự Hàn thay quần áo lắc đầu một cái, mình cũng có chút khi dễ mình, đây là thế nào, nếu thật sự bị Sở Dĩnh nắm được nhược điểm, chính là anh thật sự có một người phụ nữ khác, chỉ là gặp dịp thì chơi, Sở Dĩnh dám mặc kệ anh một chút thử xem, anh có rất nhiều chiêu để khống chế cô.

Hai cái chân dài của Tôn Đình Đình bắt chéo, phong tình vạn chủng ngồi ở trên ghế sa lon, quét mắt tới chỗ trợ lí Từ nói: " Lần này Tự Hàn có niềm vui mới, giống như đổi khẩu vị, Sở Dĩnh là người mới của Tinh Huy các người sao? Hình tượng xác thực không kém, lần này các người cũng thật biết kinh doanh, giữ vững thái độ thần bí, khiến danh tiếng của cô ấy nhanh chóng đi lên, tháng sau tôi có một buổi giới thiệu sản phẩm tại thành phố B, mời cô ấy tới đi, lần trước Từ Nhã Thi bên cạnh Tự Hàn đó giúp đỡ đi catwalk, cho mười vạn tiền biểu diễn, Sở Dĩnh này cũng cho cái giá đó đi."

Trợ lí Hứa sửng sốt: "Tôn tổng, việc này sợ rằng không được, Chu tổng đã tự mình giao phó, trừ quảng cáo của Âu Phi và tác phẩm điện ảnh “Thanh Liên” ra Sở tiểu thư không hề tiếp nhận công việc gì nữa."

Tôn Đình Đình rất bất ngờ nở nụ cười: "Thế nào? Tự Hàn lúc này làm thật." Đang nói, thấy Chu Tự Hàn từ thang máy bên kia đi ra ngoài, Tôn Đình Đình đứng lên nghênh đón, tay tự nhiên ôm lấy khuỷu tay của Chu Tự Hàn, thân thiết nói: "Tới Thâm Quyển, cũng không gọi điện thoại cho em, có thể thấy được đàn ông các anh đều cùng một dạng, có vui mừng mới liền muốn người cũ nữa rồi."

Chu Tự Hàn cười lạnh: "Tôi là sợ cô bạn không rảnh chiêu đãi tôi." Hai người trực tiếp đi tới nhà hàng ở tầng cao nhất ăn tối, Tôn Đình Đình uống rất nhiều rượu, lúc hai người từ phòng ăn đi ra, Tôn Đình Đình đã say chuẩn choáng, Chu Tự Hàn chỉ có thể ôm lấy cô, đi tới phòng khách bên kia.

Cả người Tôn Đình Đình như chim nhỏ nép vào trong ngực của Chu Tự Hàn, thỉnh thoảng lại gần bên tai Chu Tự Hàn, tương đối thân mật, hiển nhiên Tôn Đình Đình có mấy phòng bao cố định ở chỗ này, Chu Tự Hàn tìm thẻ mở cửa phòng trong túi xách của cô ta, vừa mới quét ra vào cửa, liền bị Tôn Đình Đình ôm lấy cổ bắt đầu hôn.

Người phụ nữ Tôn Đình Đình này nhìn qua làm việc rất nhiều kinh nghiệm, cũng đủ phóng đảng, nếu không, cũng không thể duy trì quan hệ nhiều năm với Chu Tự Hàn như vậy, Chu Tự Hàn lại hơi nghiêng đầu tránh được, anh không thể nào thích hôn môi với phụ nữ, hơn nữa, anh vừa nhìn thấy son môi đỏ tươi ngoài miệng của Tôn Đình Đình cùng với mùi rượu phả ra, cũng có chút mâu thuẫn nhú mảy một cái, ít có thể không chế nhớ lại Sở Dĩnh.

Ở nhà bình thường Sở Dĩnh căn bản không trang điểm, đồ trang sức trang nhã cũng không dùng, chứ đừng nói tới son môi, môi của cô ấy lộ ra cái loại màu sắc hồng phấn đó, hôn lên vừa đầy đặn lại co dãn, hơn nữa, có loại tư vị rất sạch sẽ, mát mẻ lạnh, ăn tương đối tốt. . . .

Một chân của Tôn Đình Đình đã cuốn trên ngang hông của Chu Tự Hàn, thân thể uốn éo, yêu, cọ xát trên dưới hỗn loạn, bộ ngực tuyết, bạch nhũ, áp sát vào trên người của Chu Tự Hàn, trong miệng yêu kiều, thở hỗn hển mấy tiếng, một cái tay vòng ở trên cổ Chu Tự Hàn, một cái tay khác đi xuống.

Đáng tiếc còn chưa có sờ tới chỗ yếu, đột nhiên bị Chu Tự Hàn đẩy ra, Tôn Đình Đình tràn đầy dục vọng, lửa nóng bị động tác của Chu Tự Hàn dập tắt, có chút ngạc nhiên nhìn anh.

Chu Tự Hàn cũng không muốn đẩy cô ta ra vào lúc này, thật là nhịn không được, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Dĩnh không ngừng lắc lư ở trước mắt anh, giống như trứng bùa chú một dạng, mặc dù mới vừa rồi bị gọi dục vọng lên, lửa nóng, nhưng có Tôn Đình Đình ở đây, không biết sao, liền cạn sạch sức lực rồi, trong lòng có loại cảm giác kì lạ mà bất rút quỹ dị.

Chu Tự Hàn sửa sang xong quần áo của mình, thản nhiên nói: "Không còn sớm, cô nghỉ ngơi đi! Ngày mai tôi còn có chuyện nên về trước." Không đợi Tôn Đình Đình nói cái gì nữa, mở cửa ra đi ra. Tôn Đình Đình sửng sốt thật lâu, mới lộ vẻ tức giận đi vào phòng tắm tắm rửa, mặc dù bất mãn, nhưng cũng biết tính khí của Chu Tự Hàn.

Chu Tự Hàn trở về phòng của mình, còn buồn bực hơn so với Tôn Đình Đình, đây cũng chuyện gì a, mình thật đúng là thành Liễu Hạ Huệ rồi, mặc dù có chút buồn bực, nhưng còn có một loại cảm giác nhẹ nhõm, nghĩ đến tối nay còn có thể toàn thân mà lui ở trước mặt Tôn Đình Đình, chính anh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sức quyến rũ của đại bảo bối nhà anh thật sự không nhỏ.

Nghĩ tới Sở Dĩnh, anh cầm điện thoại gọi tới, điện thoại di động vang lên vài tiếng, mới có người nhận, bên kia truyền đến thanh âm có chút mơ hồ của Sở Dĩnh: " Chu Tự Hàn, anh có bệnh hả! Hơn nửa đêm anh không ngủ, gọi điện thoại tới làm gì?"

Chu Tự Hàn đầu để ý mấy giờ, vội vàng tranh công thú tội: "Bảo bối, đây là anh muốn để cho em yên tâm, em xem, nửa đêm anh gọi điện thoại cho em, nói rõ người đàn ông của em không có làm chuyện xấu khác."

Sở Dĩnh hà hơi một cái, mắt trợn trắng: " Chu Tự Hàn không phải là anh muốn phụ nữ nên không ngủ được, không cần gọi điện thoại cho tôi xin phép, trực tiếp đi tìm thì mới đúng, tôi còn ước gì đây." Nói xong, trực tiếp chặt đứt điện thoại, Chu Tự Hàn gọi lại, tắt máy.

Chu Tự Hàn cầm điện thoại di động cắn răng nghiến lợi nửa ngày, chính mình không khỏi cười vui vẻ một tiếng, đây mới là tính tình của đại bảo bối nhà anh, nếu là cô đặc biệt dịu dàng, hình thể đặc biệt dán tới đôi câu, xem chừng Chu Tự Hàn mình cũng không thích ứng kịp rồi, nhưng mà lại muốn anh đi tìm người phụ nữ khác, lời này rất chói tay, trở về phải giáo dục thật tốt, cái gì mới được a, luôn muốn đấu với anh, không có cửa đâu.

Chính mình đều vì cô trở thành Liễu Hạ Huệ rồi, cô ấy là cái thái độ gì, Chu Tự Hàn này thề mỗi ngày muốn trở về giáo dục Sở Dĩnh, đáng tiếc anh còn chưa có trở về đâu rồi, ngày thứ hai đã bị hình lan truyền trên mạng làm cho tức giận, cả người giận sôi lên, người phụ nữ này thật can đảm, trắng trợn đi quyến rũ đàn ông, thật sự coi Chu Tự Hàn anh chết rồi sao .

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trợ lí Từ cũng thấy được hình Chu Tự Hàn lan truyền trên web, thật ra thì mặc dù Sở Dĩnh nổi tiếng nhanh, nhưng bởi vì tần suất ra ánh sáng thấp, danh tiếng vẫn còn kém hơn so với người mới gây sốt của công ty, rất nhiều người chỉ biết vền vẹn mỗi quảng cáo Âu Phi của Sở Dĩnh, mặc dù khi đoạn quảng cáo trang sức của Âu Phi tuyên truyền ra, dù sao thì Âu Phi độc quyền thị trường cao cấp, độ chú ý của khách hàng đều có sự hạn chế nhất định, ấn tượng đại chúng đối với Sở Dĩnh cũng lớn nhưng cũng chỉ dừng lại ở sự xinh đẹp, mức độ khá quen, cho dù bởi vì Chu Tự Hàn lén lút can thiệp vào giới truyền thông, tuy tin tức của Sở Dĩnh cũng lớn nhưng cũng lựa chọn xử lý khiêm tốn.

Đáng tiếc gần đây đang vấp phải thời gian tuyên truyền "Thanh Liên", bởi vì địa vị của Lý Xuyên trong giới điện ảnh, "Thanh Liên" cũng bị chú ý, Sở Dĩnh liên quan cũng bị rất nhiều người nhớ mặt, mà Sở Dĩnh, theo trợ lí Từ nhận thấy, căn bản không có muốn làm ngôi sao, suy nghĩ một chút cũng thấy, từ khi vừa mới bắt đầu Sở Dĩnh chính là bị Chu tổng uy hiếp, mặc dù đáng dấp thật xinh đẹp, có thể do thời gian qua di chuyển tương đối khiêm tốn, nên không có phòng bị cơ bản nhất của nghệ sĩ, cộng thêm tin tức Internet hôm nay vô cùng phát triển, sẽ luôn có người nhìn thấy đúng lúc, chụp được, lan truyền trên web, vì hấp dẫn ánh mắt mọi người, tựa đề thường làm cho rất có nổi bật.

Thật ra thì tấm hình này của Sở Dĩnh tương đối mơ hồ, nhìn ra được vốn là hình chụp bằng điện thoại di động, hơn nữa có một khoảng cách, nhưng vẫn có thể nhìn ra địa điểm rõ ràng, chính cửa chính khu nhà cao cấp mới khánh thành, cũng có thể phân biệt được ngũ quan, người dựa vào trên

than cây ven đường chính là Sở Dĩnh, mà người đứng trước Sở Dĩnh là một người đàn ông.

Hình chụp được từ phố đối diện, mặt của Sở Dĩnh lại vừa đúng che kín người nam kia, tư thái hai người lại tương đối mập mờ, bóng lưng nam trẻ tuổi cao lớn, không khó đoán ra là một người đàn ông xuất sắc, trên tựa đề viết là người đàn ông của Thanh Liên, bên cạnh còn cố ý đăng lên hình của Chu Tự Hàn. truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Bởi vì biết Chu Tự Hàn có một thói quen xem tin tức buổi sáng, cộng thêm quan hệ với Tinh Huy, tự nhiên sẽ không bỏ qua tin tức giải trí, cho nên anh vội vàng bỏ chạy tới đây, tránh cho một lát bị Chu Tự Hàn cho gọi, liền có vẻ vô cùng bị động rồi.

Trợ lí Từ cảm thấy, Sở Dĩnh rất to gan, cũng không thể trèo tường trắng trợn như thế, không muốn chết ư, lại nói, cô cũng không phải là loại phụ nữ này, nhất định là có hiểu lầm gì đó, cũng không biết có phải Chu tổng cũng nghĩ như vậy hay không . truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Trợ lí Từ vừa tiến vào liền cảm thấy không khí bên trong phòng hết sức lạnh lẽo, âm thầm hạ cảnh giác, Chu Tự Hàn cũng không có nhìn anh, cũng không có giận tím mặt như dự đoán, mà là nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính rất âm trầm, nhưng trợ lí Từ quen thuộc với anh hay là từ đôi môi anh mím thành một đường cũng nhìn ra, vào lúc này Chu tổng tuyệt đối là yên bình ngăn ngủi trước giông bão, hoặc là nói đang gần như trước đêm bộc phát.

Chu Tự Hàn cũng không có ngẩng đầu nhìn anh, trên thực tế, từ lúc mới bắt đầu thấy tin tức này, mắt sẽ không rời khỏi màn hình máy vi tính, anh thật sự không nghĩ tới Sở Dĩnh này có lá gan lớn như vậy, dưới tình huống anh tam lệnh ngũ thân cộng thêm đề phòng nghiêm ngặt, vẫn cho đội nón xanh, cho dù không có đeo lên, ít nhất là có đầu mỗi nón xanh này.

Tính cách của Sở Dĩnh như thế nào? Chu Tự Hàn rõ ràng nhất, đừng nói cùng người đàn ông có loại hành động mập mờ trên đường cái, chính là mình muốn hôn cô trong xe, cũng sẽ không được tự cả nửa ngày, mặc dù tấm hình này rất mơ hồ, nhưng giữa hai người có cảm giác quen thuộc đó, cho dù không nhìn thấy mặt, nhưng chỉ cần nhìn một cái, Chu Tự Hàn liền nhận ra người đàn ông này chính là Lăng Chu bạn học cũ gì kia của Sở Dĩnh.tudinhuongddlqd

Chu Tự Hàn có một loại trực giác đối chọi đối với Lăng Chu, bởi vì anh có thể nhạy cảm nhận ra Lăng Chu đó và Sở Dĩnh có quá khứ, hơn nữa quá khứ này tương đối không đơn giản, cho nên anh muốn Sở Dĩnh cam kết, Sở Dĩnh nói chuyện đã qua đi như vậy thì tốt, anh cũng không phải là người thích lôi chuyện cũ, mặc dù trong lòng có chút khó chịu, đã qua thì coi như xong, nhưng mà lại xảy ra chuyện gì, thừa dịp anh không có ở đây, hai người đã phát sinh cái gì, muốn nối lại tình cũ, còn là nhất thời động tình không có cách nào kiềm chế, anh đều không thể tiếp nhận hai việc này, hơn nữa anh không có bên ngoài tìm vui, Sở Dĩnh lại dám tìm người đàn ông khác, là có chút chán sống.

"Trợ lý Từ , cậu có cảm thấy người đàn ông này khá quen hay không?" Mắt phải của trợ lý Từ phối hợp nhảy đến mấy lần, anh cũng đã nhìn ra từ sớm, công nhận khí thế của người đàn ông cùng Sở Dĩnh quá cao, dù sao bóng lưng cao lớn như thế cũng ít khi thấy, anh đã nhìn ra, chứ đừng nói Chu tổng rồi.

Trợ lý Từ nhắm mắt nói: "Bóng lưng này có điểm giống cục trưởng Lăng của Cục Văn Hóa." Chu Tự Hàn nói: "Cậu nói xem anh ta và Sở Dĩnh rốt cuộc có quan hệ như thế nào?" Trợ lý Từ sửng sốt một chút: "Nghe nói là bạn học cũ." "Bạn học cũ sao? Cậu có thấy bạn học cũ nào mà đêm hôm khuya khoắt ôm nhau trên đường cái không?" truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Trợ lí Từ biết mình không nên nói, nhưng khóe miệng thật sự không nhịn được có khuynh hướng đi lên trên, đầu tiên đêm hôm khuya khoắt này quá khoa trương, thời gian ghi chú trên hình là tám giờ rưỡi tối mà thôi, về phần ôm nhau, hai người đứng gần hết cỡ cũng chỉ tính là khoảng cách có chút gần, rõ ràng cánh tay của Lăng Chu còn chống đỡ trên thân cây sau lưng Sở Dĩnh, chỉ là trợ lí Từ không dám ăn gan cộp, tự nhiên lúc nầy không bật cười, chỉ cần bật cười, coi chừng hôm nay chính là ngày giỗ của anh.

"Chuyện đó, Chu tổng, tôi cảm thấy chuyện này anh nên tự mình hỏi Sở tiểu thư một chút, có lẽ là hiểu lầm?" Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Hiểu lầm? Tốt nhất là như vậy, cậu đặt vé máy bay trở về nhanh nhất cho tôi, ngay lập tức." tudinhhuongddldq

Trợ lí Từ đồng ý một tiếng, vội vàng xoay người ra ngoài, sau khi ra ngoài, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi thật dài, chỉ là bình thường Chu tổng đối với Sở Dĩnh rất nhiệt tình, chuyện này có thể cho qua dễ dàng như vậy, chẳng lẽ Chu tổng đổi tính hay sao? Không, không thể nào, trợ lí Từ cực kỳ lắc đầu khẳng định một cái, xem ra là đang suy nghĩ ám chiêu làm thế nào để giết tình địch trong nháy mắt đấy.

Phải nói trợ lí Từ thật sự đúng là giun đũa từ trong bụng của Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn là rất nóng nảy, muốn giận dữ, muốn giết người, nhưng sau đó Chu Tự Hàn hơi tỉnh táo lại, lại vô cùng rõ ràng, cho dù chính mình giận dữ cũng tốt, giết người cũng được, cũng phải hiểu rõ sau đó lại sự có chút ép không được muốn bốc lên trên, hận không thể bay vèo một cái trở về, bắt được Sở Dĩnh hảo hảo hỏi cô một chút: "Không phụ lòng tôi sao?" tudinhhuongddldq

Đáng tiếc Chu Tự Hàn lại sốt ruột nữa, ông trời không có mắt, từ sáng sớm liền bắt đầu mưa to, vé máy bay đã đặt xong, nhưng chuyến bay lại bị hoãn, mưa đã tạnh, đến hơn tám giờ tối, máy bay mới cất cánh được. truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Buổi trưa Chu Tự Hàn ra khỏi khách sạn, lúc vào cửa nhà đã sắp mười hai giờ, Chu Tự Hàn không gọi điện thoại về trước, vào biệt thự, đi thẳng lên lầu, cả lầu hai lặng yên không một tiếng động, anh tự tay đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong phòng ánh sáng đèn trên tường dịu êm đổ xuống trong nháy mắt, Sở Dĩnh nằm nghiêng trên giường, ngủ rất sâu.

Thần kinh căng thẳng của Chu Tự Hàn không tự chủ được buông lỏng, vào lúc này anh phải thừa nhận, đoạn đường này anh có chút sợ Sở Dĩnh bỏ chạy cùng Lăng Chu đó, cũng không phải anh sợ không trừng trị được Lăng Chu, anh không biết, thật sự anh nên nắm chắc Sở Dĩnh trong tay như thế nào đây, đối mặt với Sở Dĩnh, anh không thể rat ay tàn nhẫn được, cho dù những thủ đoạn uy hiếp kia, nói trắng ra, cũng chỉ là hù dọa, nhưng có phải cô ấy vô cùng không có tim không có phổi rồi hay không, lúc này ngủ say giống như Tiểu Trư (heo nhỏ) .

Chu Tự Hàn đứng ở trước giường, nhìn hơi thở đều đặn, rõ ràng Sở Dĩnh ngủ rất sâu, càng xem lại càng cảm thấy mình bội bạc, bội bạc nhìn Sở Dĩnh lại càng thấy không công bằng, không công bằng, thì phải tìm biện pháp thay đổi, đây là suy nghĩ của Chu Tự Hàn. tudinhhuongddldqd

Ánh sáng trong mắt của anh xuất hiện vèo vèo vài cái, giơ tay lên kéo cà vạt trên cổ xuống, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, dây lưng, kéo khóa quần, quần bốn góc, cũng bị anh ném trên mặt thảm, đưa tay vén góc chăn lên liền bước lên trên giường, nhảy qua ở trên người Sở Dĩnh, cúi người, há miệng, liền gặm xuống, bàn tay hai ba lần liền lột sạch áo choàng tắm trên người Sở Dĩnh ra, đầu gối đẩy chân Sở Dĩnh ra , đỡ huỳnh đệ mình đã hưng phấn đến mức tận cùng hung hăng cắm vào. "Ừ. Ô." Sở Dĩnh bị đau hừ một tiếng, lại bị Chu Tự Hàn chặn miệng lại.

Hôm nay Sở Dĩnh mệt chết đi, ngày thứ hai chụp ngoại cảnh với Lăng Chu có chút không thuận lợi, Lăng Chu không phối hợp, gương mặt lạnh lùng, giống như cô thiếu anh rất nhiều tiền vậy, hai người cũng không nói chuyện một ngày, ngay cả chào hỏi lúc gặp mặt cũng bỏ qua, lạnh lùng còn

không bằng so với người xa lạ, mặc dù một chết đi, nhưng Sở Dĩnh cảm thấy như vậy rất tốt, thật sự là cô có một chút sợ Lăng Chu sẽ giống như tối ngày hôm qua, kích động căn bản không suy nghĩ tới thực tế, họ đã sớm qua cái tuổi ngây thơ có thể thẳng thắn với nhau, cô không hy vọng, hai người gặp lại đem những kỉ niệm đã từng rất tốt đẹp, làm hao mòn từng giọt từng giọt một cho đến hết, đối với cô mà nói, những kỉ niệm kia cũng rất quý báu. tudinhhuongddlqd

Bởi vì mệt mỏi, cũng bởi vì nhẹ nhõm, tối nay Sở Dĩnh ngủ rất sâu, nhưng đang ngủ, chợt có một người đàn ông đè ở trên người, cũng sẽ hoàn toàn tỉnh táo lại, cho dù cô biết đó là Chu Tự Hàn, thân thể và ý thức cũng sẽ bài xích theo bản năng, đáng tiếc tối nay Chu Tự Hàn chính là một dã thú không hơn không kém, mà cô chính là con mồi mà anh nóng lòng muốn xé rách rồi nuốt vào bụng, giãy giụa, phản kháng, căn bản không làm nên chuyện gì.

Môi lưỡi Chu Tự Hàn hung mãnh (hung dữ+mạnh mẽ), dường như muốn đem cả người cô nuốt vào, ngậm môi của cô, phun ra nuốt vào ở trong cổ họng của cô, xoay tròn, dùng sức khuấy động nâng lưỡi của cô, ôm mút, nuốt, quả thật muốn nhai sống cô, Sở Dĩnh bị anh hôn đến mức lưỡi cũng tê dại, cô bắt đầu hoài nghi, chờ tới lúc Chu Tự Hàn thoải mái buông mình ra, có phải đầu lưỡi đã không còn rồi hay không.truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Mà thứ phía dưới của anh kia cũng giống như đầu lưỡi, bá đạo đi vào, rút lui khỏi, mỗi một cái cũng đội lên chỗ sâu nhất, bắt đầu Sở Dĩnh cảm thấy thật sự rất đau, nhưng dần dần khô khốc bị ướt át thay thế, bị Chu Tự Hàn hôn đùa bỡn mạnh mẽ như thế này, thân thể bắt đầu thích ứng theo bản năng.

Chu Tự Hàn lại giống như người tám đời không có đụng vào phụ nữ, vừa hôn vừa gặm cắn qua lại đối với Sở Dĩnh, càng hôn càng hưng phấn, càng giãy vò càng hung ác, không có kết thúc.

Khi Sở Dĩnh bị anh lấy một loại tư thế quý dị hung ác mà chơi đùa, rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, bắt đầu cầu xin tha thứ.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nói là cầu xin tha thứ, thật sự là Sở Dĩnh nói không ra lời quá mất mặt như vậy, thở hổn hển đẩy anh ra: "Chu Tự Hàn, anh có hết có dừng không ưm ưm." Sở Dĩnh còn chưa nói hết liền bị Chu Tự Hàn chặn miệng lại.

Chu Tự Hàn nhớ tới tấm ảnh của cô nàng này và Lăng Chu liền hận, hận không thể đánh không thể mắng, còn không cho anh giày vò, vậy không phải anh sẽ ghen mà chết sao?

Chu Tự Hàn hôn Sở Dĩnh tới mức không thở được mới thả môi cô ra, hai cái tay ngăn chặn chân của cô, gần như dính vào trên giường, phía dưới ra sức luật động, cự long dờn sông lấp biển ở trong thân thể Sở Dĩnh, dường như muốn đem cô đắm chọc thủng, lực đạo vừa nặng vừa tàn nhẫn.

Chu Tự Hàn chợt nắm được cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Bảo bối, có biết là ai đang yêu em hay không, là Chu Tự Hàn người đàn ông của em, tới gọi một tiếng để nghe, anh liền tha cho em, nếu không, hôm nay không kết thúc được."

Sở Dĩnh chỉ cảm thấy thân thể đã chịu đựng tới giới hạn, cảm thú này có biết anh đã giày vò bao lâu hay không, mà hiện tại cô vẫn có thể cảm thấy rõ ràng, anh đang trong cơ thể mình, không có mềm đi chút nào, hơn nữa trưởng đại kéo dài, nếu như cô không phối hợp, xem ra Chu Tự Hàn thật sự có thể lăn qua lăn lại không có chừng mực nữa.

Sở Dĩnh vừa mệt mỏi lại vừa buồn ngủ, cộng thêm eo và đầu gối bủn rủn, mỗi một cục xương trên người đều bị Chu Tự Hàn giày vò đến rụng

rời, dù sao cũng 28 tuổi rồi, tinh lực và thể lực đều có chút theo không kịp người trẻ, nhưng Chu Tự Hàn cũng đã hơn ba mươi tuổi, cũng không thấy tinh thần sa sút, cả ngày thấy cô thì nhào lên giống như sói đói.

Cái gì dễ nghe, chính là muốn cô nói, cũng mò không ra rốt cuộc Chu Tự Hàn muốn nghe cái gì, gần đây người đàn ông này có khuynh hướng càng ngày càng không thể nói lí, hơn nữa quá buồn nôn, có chết cô cũng không nói ra miệng, nhắm mắt lại miễn cưỡng nhả ra hai chữ: " Chu Tự Hàn."

Hiển nhiên Chu Tự Hàn không hài lòng, hai chữ này mà muốn đuổi anh sao, Chu Tự Hàn đưa tay bắt được viên bi trước ngực cô, ngón tay dùng sức chà xát viên bi đỏ nhạt mấy cái liền đứng thẳng ở trong không khí, cúi đầu ngậm bên kia, ra sức mút

Bị thủ đoạn của Chu Tự Hàn làm cho cả người không tự chủ được phát run, run rẩy ngồi lên, cái loại cảm giác vừa xót vừa tê giống như chạm điện đó, Sở Dĩnh không khỏi khó nhịn rầm rì mấy tiếng, thỏa hiệp hỏi anh: "Cái gì dễ nghe?"

Chu Tự Hàn cười ha ha, ngẩng đầu lên từ trước ngực cô nói: "Xem ra bảo bối nhà ta không biết, anh dạy cho em, tiếp theo gọi anh là, Hàn.". "Hàn?" Mặc dù thân thể bị dày vò nhưng độ nhạy cảm cao, lúc nghe được Chu Tự Hàn nói ra hai chữ này, cả người Sở Dĩnh vẫn nhịn không được nổi da gà lên, người đàn ông này thật sự rất buồn nôn, cái gì chứ, ghê tởm chết rồi, có chết cô cũng không gọi.

Cắn môi, nhắm mắt lại, ý là thà chết chứ không chịu khuất phục, Chu Tự Hàn bị dáng vẻ trẻ con này làm cho vui vẻ, chột lui ra ngoài, lại đem chân của cô khoác lên trên cánh tay mình, chống lên, Sở Dĩnh phía dưới bị anh nâng lên thật cao, hạ thân trầm xuống, nặng nề cắm vào, tay của anh vòng qua nắm xương hông của cô, dùng sức đâm sâu, tốc độ, lực độ, độ sâu, Sở Dĩnh cảm thấy, mình thật sự muốn anh đâm chọc rồi.

"Con ế, không gọi, anh liền chen vào em ba ngày ba đêm như vậy." , Sở Dĩnh cũng cảm thấy bây giờ Chu Tự Hàn, bởi vì dục vọng bành trướng, vẻ mặt có chút dữ tợn.

Cuối cùng vẫn là Sở Dĩnh nghĩ thông suốt, không nên gây khó dễ cho chính mình, so với sự chịu đựng, chỉ là cô luôn thắng Chu Tự Hàn, nhếch miệng hơi thấp giọng khê kêu: "Hàn." Thanh âm nhỏ giống như con muỗi.

Chu Tự Hàn rất không hài lòng, đâm mấy cái, bắt bẻ mà nói: "Không nghe được, gọi một tiếng nữa." "Chu Tự Hàn , con mẹ nó anh biến thái." Sở Dĩnh thật sự nổi giận rồi, hướng anh rống lên một câu.

"Anh liền biến thái, bảo bối, có muốn biết biến thái là như thế nào hay không?" Chu Tự Hàn nói xong, tay chọt lướt qua mí mắt nhỏ của Sở Dĩnh, ngón tay chen vào bên trong khe hẹp giữa mí mắt, tiến vào một ít.

Ý thức được ý đồ của Chu Tự Hàn, đột nhiên mắt Sở Dĩnh tròn to, thân thể kịch liệt giằng co, đáng tiếc bị Chu Tự Hàn giữ cố định, căn bản không nhúc nhích được, chính là trong một năm ở cùng Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn cũng chưa từng có loại chủ ý này, đây là bãi mìn của cô.

"Chu Tự Hàn nếu anh dám. Được, tôi gọi, Hàn, Hàn, anh bỏ qua cho tôi có được hay không?" Giọng điệu một chút cũng không dịu dàng, giống như phát cáu, nhưng Chu Tự Hàn lại hài lòng, ngón tay không có tiếp tục, mà là chuyển đến cô chỗ hai người kết hợp đang trước, đi xoa nắn nơi mẫn cảm kia, cảm thấy hạt trân châu, đồng thời luật động, động tác bắt đầu nhanh hơn, lúc này Sở Dĩnh còn chưa có thả lỏng xuống, liền bị Chu Tự Hàn đỉnh đụng đầu vào trên chỗ tựa lưng đầu giường.

Mức độ đốt lửa kích tình nhanh hay chậm, kích tình bốc cháy lên, gần như có thể phá hủy hết tất cả lý trí, tôn nghiêm cái gì, thực tế, tình yêu, tất

cả mọi thứ ở đây có vẻ không chịu nổi một kích trong sự kích tình như vậy, đại khái đây là bản năng của động vật.

Thời điểm được Chu Tự Hàn đưa lên đỉnh, Sở Dĩnh cũng không thể không thừa nhận, cho dù không có tình cảm gì đối với Chu Tự Hàn , nhưng cũng đạt được vui vẻ rất lớn.

Sở Dĩnh vào cao triều, cả người không ngừng run rẩy, hành lang trong cơ thể giống như xuất hiện một nghìn cái miệng nhỏ nhắn, hút hạ thân anh từng chút từng chút một, làm Chu Tự Hàn suýt nữa thoải mái ngất trời, càng hung ác cố gắng gây rối mấy cái, rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng, tiết ra ngoài.

Anh nằm ở trên người Sở Dĩnh, chờ vẻ đẹp nhiệt tình này qua đi, cúi đầu hôn cô, bảo bối thật sự bị anh giày vò thảm, thân thể dưới người anh, giống như một vũng nước, thậm chí anh còn có thể cảm thấy thân thể cô co giật.

Ngoài cửa sổ đã là sáng sớm, ánh sáng mặt trời mới mọc xuyên qua vào từ rèm cửa sổ voan mỏng, rơi vào trên sàn nhà phòng ngủ, tô lên sắc điệu ấm áp, làm tâm tình con người không khỏi chuyển biến tốt.

Chu Tự Hàn thân mật hôn Sở Dĩnh, nụ hôn của anh dịu dàng chu đáo dừng ở trên trán ướt mồ hôi của cô, lông mày thanh tú cong lên, dùng đầu lưỡi đem lông mày nhú lại như ngọn núi của cô vuốt bằng, sau đó là mí mắt, mắt, lỗ mũi, gương mặt, đôi môi, cổ, xương quai xanh Tiếp tục đi xuống.

Anh gần như hôn toàn thân cô một lần, thậm chí không có bỏ qua cho địa phương bị anh chơi đùa vô cùng tàn nhẫn, phải nói anh rất yêu thích chỗ ấy, cho nên nói, mỗi người đều có thói quen, lần trước sau khi bị anh hôn qua một lần, mặc dù Sở Dĩnh vẫn có chút kháng cự, nhưng là miễn cưỡng đón nhận, hơn nữa người đàn ông này cũng hoàn toàn không cho cô

phản kháng, đâm vào dưới người cô, liếm cô giống như loại cực cho lớn . . .

Không thể không dám nói, lúc này, trong tâm lý của Sở Dĩnh sinh ra một loại khoái cảm quý dị, giống như trước kia anh xem cô là kỹ nữ mà đối đãi, bây giờ Chu Tự Hàn , so với trai bao cũng không khác lắm, chỉ cần không để cho cô hôn anh là được.

Cái ý nghĩ này mới vừa xẹt qua trong đầu Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn lại ngẩng đầu lên từ dưới người cô, xấu xa nhìn cô nói: "Có phải được anh phục vụ vô cùng sáng khoái hay không?"

Mặt Sở Dĩnh đỏ lên quay đầu đi chỗ khác: "Ai cho anh hầu hạ?" Chu Tự Hàn nói: "Anh liền nói một chút thôi, thế nào, ngượng ngừng rồi hả ? Yên tâm anh không chê bảo bối nhà anh bẩn, bảo bối, em nói hôn qua như vậy, ngoại trừ anh ra không có người khác đi!"

Sở Dĩnh chợt mở to hai mắt nhìn anh: "Anh có ý gì?" Chu Tự Hàn nở nụ cười, rồi xuống giường, dùng cái chăn vây quanh Sở Dĩnh, ôm đi lên, vừa đi tới phòng tắm, vừa nói: "Khẩn trương cái gì? Anh chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

Hai người cùng nhau ngâm mình ở trong bồn tắm, Chu Tự Hàn rất hăng hái giúp Sở Dĩnh gội đầu, rửa sạch, dùng khăn lông bao lấy, vẫn bế cô ở trong lòng mình, đưa tay lấy chai rượu đỏ trong tủ rượu ra, rót một ly, chính mình uống một hớp, cúi đầu muốn hút cho Sở Dĩnh, lại bị Sở Dĩnh né tránh.

Chu Tự Hàn cười ha ha một tiếng, đem cái ly đưa tới bên miệng cô: "Dùng ly được chưa, cô nàng kiêu cách?" Sở Dĩnh uống một hớp liền đẩy ra, cô không có thói quen uống rượu lúc tắm, Chu Tự Hàn cũng không miễn cưỡng cô, ôm cô, dựa vào nằm ở trong bồn tắm, hưởng thụ cảm giác có người đẹp trong ngực.

Một lát sau, khi Sở Dĩnh cũng buồn ngủ, chợt nghe Chu Tự Hàn nói: "Bảo bối, nói cho anh biết một chút chuyện trước kia của em đi! Bạn học trước kia, bạn bè, thậm chí là người yêu?"

Trong nháy mắt Sở Dĩnh liền tỉnh ngủ lại: "Anh muốn hỏi cái gì?" Chu Tự Hàn có chút chua chát nói: "Em và Lăng Chu đã từng là người yêu, tại sao lại chia tay, hiện tại hai người lại gặp mặt, có phải muốn nói lại tình cũ hay không?"

Sở Dĩnh nhớ tới ngày hôm qua Internet lan truyền hình của cô và Lăng Chu, xem ra Chu Tự Hàn cũng đã nhìn thấy, cô cảm thấy mình quang minh lỗi lạc, cho nên không cần thiết phải giải thích với Chu Tự Hàn, nhưng hiển nhiên Chu Tự Hàn cũng không cho là như thế, hơn nữa, Sở Dĩnh nghi ngờ anh ta vừa trở lại liền giày vò mình, có phải là anh hoài nghi mình và Lăng Chu có cái gì đó nên trừng phạt hay không?

Sở Dĩnh nhìn Chu Tự Hàn từ trong gương đối diện: "Anh nghi ngờ buổi tối đó tôi và Lăng Chu xảy ra chuyện gì đó có đúng không?" Sắc mặt Chu Tự Hàn nhất thời lạnh lùng âm trầm, ấn cô ở trong nước liền hôn đi, nụ hôn của anh bá đạo mà hung ác, dường như muốn cắn chết cô, phút cuối cùng, hung hăng cắn xuống ở trên môi Sở Dĩnh, tí. Sở Dĩnh bị đau liền kêu một tiếng, khoe môi lập tức rịn ra giọt máu, lại bị đầu lưỡi của Chu Tự Hàn liếm vào trong miệng.

Sở Dĩnh che đôi môi đầy anh ta ra, ngồi vào bên kia nhìn anh chăm chăm: "Chu Tự Hàn anh là chó điên sao, gặp người liền cắn?" Chu Tự Hàn chau chau mày: "Anh chỉ là để cho em biết, anh rất khó chịu, nếu như em thực sự có can đảm cắn sừng cho anh, vậy thì anh không phải là chó điên, mà là sói, cắn chết em vẫn coi là nhẹ, cho nên, Sở Dĩnh đừng cho anh cơ hội cắn chết em."

Lời nói này của Chu Tự Hàn tuy nhẹ, lại làm Sở Dĩnh không rét mà run, bàn tay Chu Tự Hàn cầm cái ót của cô gần hơn, khiến cho Sở Dĩnh

không tự chủ được nhìn thẳng vào mắt anh, một lúc sau nói: “ Nói cho anh biết, em đã sớm chia tay với hần ta, hiện tại trong trái tim của em căn bản không có hần ta, ngay cả một chút bóng dáng cũng không có.”

Một cái tay khác của Chu Tự Hàn đặt vào vị trí trái tim Sở Dĩnh, hỏi cô từng chữ từng chữ.

Rốt cuộc Sở Dĩnh thua trận, nhắm mắt nói: "Tôi đã sớm chia tay với anh ta, hiện tại cũng không có anh ta trong lòng, ngay cả một chút bóng dáng cũng không có." Chu Tự Hàn chột lại gần bên tai cô, lạnh lùng nói: "Nói dối, Sở Dĩnh, em có biết lúc em đang nói dối, nơi này có thể đập nhanh hơn hai nhịp so với bình thường hay không?"

Sở Dĩnh then quá hóa giận mở mắt ra: "Chu Tự Hàn, anh đừng cố tình gây sự, muốn nghe cái gì thì tôi nói cái đó. Chẳng lẽ không đúng sao? Anh hi vọng tôi nói gì đây, vậy tôi nói cho anh biết, tôi nhớ anh ta, yêu anh ta, kiếp này kiếp sau cũng không thể quên." Lời nói của Sở Dĩnh bị sa sút, Chu Tự Hàn dùng sức nắm được hai má, cắn răng mà nói: " Em nhớ hần ta, yêu hần ta, kiếp này kiếp sau cũng không thể quên, đây không phải là lời anh muốn nghe, là trong lòng em muốn vậy đi! Đáng tiếc bây em là người phụ nữ của anh, hiểu khái niệm người phụ nữ của anh là gì không? Chính là bất kể khi nào, địa điểm nào, trường hợp nào, anh muốn làm, thì em phải có mặt cho anh, mở chân ra chờ, giống như bây giờ."

Chu Tự Hàn nhanh chóng di chuyển thân thể Sở Dĩnh qua, đặt ở trên vách bồn tắm, chống đỡ, đẩy chân cô ra, từ phía sau tiến vào, vừa tiến vào liền chơi đùa rồi va chạm, đâm, căn bản không cho Sở Dĩnh bất kỳ thời gian thích ứng nào.

Sở Dĩnh cảm thấy có chút đau, bắt đầu giãy giụa: "Chu Tự Hàn anh điên rồi, anh có bệnh." "Anh liền điên rồi, không phải là trong lòng em suy nghĩ đến hần ta, yêu hần ta ư, em nhìn trong gương một chút đi xem người nào đang chơi em, nhìn thật kỹ một chút, em suy nghĩ đi, trong lòng em có

hắn ta, nếu hắn ta nhìn thấy em bị anh đây chơi sao, còn phóng túng, kêu không ngừng, sẽ như thế nào."

"Chu Tự Hàn anh vô sỉ, anh vô sỉ." Sở Dĩnh chợt sựng đố, cô có thể chịu được Chu Tự Hàn đối đãi với cô giống như đối đãi với kỹ nữ, nhưng cô không cách nào nhịn được, Chu Tự Hàn dùng loại lời này nhục nhã cô.

Nước mắt Sở Dĩnh rơi xuống đầm đìa, thật sự làm cho Chu Tự Hàn hoảng sợ, lại nói, thời gian biết Sở Dĩnh cũng không ngắn, nhưng chưa lúc nào thì thấy cô khóc cả, chính là thời điểm bị anh uy hiếp đến cùng đường, cũng không có rơi một giọt nước mắt nào, cho nên Sở Dĩnh vừa khóc đây, thì Chu Tự Hàn thực sự có chút bối rối.

Thật ra thì anh chính là bị lừa dối kị tấn công tâm trí, ai bảo Sở Dĩnh nói nhớ hắn ta cái gì, yêu hắn ta, cả đời không thể quên, lừa dối kị bị nước mắt của Sở Dĩnh tưới tẩm, Chu Tự Hàn lui ra ngoài từ thân thể cô, ôm cô ở trong lòng mình, hôn cô: "Tại sao khóc, anh chỉ chọc em chơi thôi?"

"Cái gì chọc tôi chơi." Sở Dĩnh không cảm kích đẩy anh ra: "Anh có bệnh, anh cố tình gây sự, anh vô sỉ, hạ lưu, không biết xấu hổ." Sở Dĩnh đem tất cả từ để mắng có thể nghĩ tới đều vút ra ngoài, lại vẫn tỏ ra có chút ngây thơ.

Chu Tự Hàn muốn cười phá lên, cố nén cười đem khăn lông qua cho cô lau mặt: "Được, được, anh có bệnh, anh cố tình gây sự, anh vô sỉ, hạ lưu không biết xấu hổ, chọc bảo bối nhà chúng ta phát khóc, không khóc a không khóc, nếu không, em đánh anh hai cái, đánh anh hai cái, liền hả giận rồi, đến, đánh nơi này." Nói xong đưa mặt đi qua, siết tay Sở Dĩnh vỗ vào trên mặt mình.

Bộ dáng vô lại này và bộ dáng hung ác mới vừa rồi quả thật tưởng như hai người khác nhau, Sở Dĩnh rút tay về, lại cảm thấy thua thiệt, kéo khăn

lông trong tay anh qua, đánh anh mấy cái, lại cảm thấy thật sự buồn cười, nhét vào trên người anh, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến anh.

Chu Tự Hàn cẩn thận tiến tới trước mắt cô nói: " Không phải là vì anh ghen tỵ sao? Nếu như em không nói như vậy, anh cũng không đến nỗi gấp vậy, hiện tại em hả giận rồi, chuyện hôm nay coi như chúng ta cho qua đi hả?"

Sở Dĩnh tức giận đẩy mặt của anh ra, muốn đứng lên, đáng tiếc chân có chút nhũn ra, thử một hồi cũng không thành công, Chu Tự Hàn cười hắc hắc chính mình bước ra, đem Sở Dĩnh vớt ra ngoài, ôm đi ra khỏi phòng tắm, thả vào trên giường, kéo chăn qua đắp cho hai người, vỗ vỗ lưng Sở Dĩnh, ngọt ngào ngán mà nói: "Hôm nay anh không đi làm nữa, anh giúp bảo bối nhà anh ngủ bù."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Bây giờ Sở Dĩnh thật sự không chịu nổi tình lực tràn đầy của Chu Tự Hàn, anh không nên tùy tiện, cô phải ngủ, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đi nằm ngủ say như chết.

Chu Tự Hàn thất vọng đau khổ, trong lòng vẫn còn có chút lo được lo mất, coi như ôm Sở Dĩnh thật chặt như vậy cũng có chút không nỡ, cúi đầu nhìn qua Sở Dĩnh trong ngực, ngủ say giống như tiểu trư, vô cùng không có tim không có phổi.

Chu Tự Hàn có ý xấu ấn cái mũi của cô xuống, Sở Dĩnh phất tay một cái, rầm rì một tiếng, cô lại ngủ tiếp, Chu Tự Hàn không khỏi bật cười, bộ dạng Sở Dĩnh khi ngủ thật đáng yêu, có sự khác nhau rất lớn so với lúc tỉnh táo, lúc tỉnh quá mức lạnh nhạt, có lúc căn bản không giống như phụ nữ, sẽ không làm nũng, càng sẽ không giả bộ đáng thương, cũng không khác lắm so với khối lạnh lẽo, nhưng khi cô ngủ, lại như cô bé nhỏ, gò má hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn khẽ dẩu lên, có chút tư vị kiêu diễm.

Chợt Chu Tự Hàn có chút hiểu cảm giác khi anh cả nhà anh nuôi chiều chị dâu nhỏ, có lẽ, anh cả anh nói có chút đạo lý, luôn có một người phụ nữ là ngoại lệ như vậy, nếu như người phụ nữ này là Sở Dĩnh, anh cảm thấy còn có thể tiếp nhận, nhưng sự tồn tại của Lăng Chu như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt vậy.

Chu Tự Hàn thật sự tò mò rốt cuộc tại sao Lăng Chu và Sở Dĩnh lại chia tay, ngoại trừ thành kiến của bản thân mình ra, anh phải thừa nhận, Lăng Chu đó tương đối xuất sắc, bằng không, anh cũng sẽ không ăn giấm

chưa như vậy, hơn nữa, rõ ràng anh ta không thể quên tình đối với Sở Dĩnh, anh nên làm thế nào để đá vắng tiểu tử kia ra xa là một vấn đề, canh phòng nghiêm ngặt cố sống chết giữ lấy không bằng trực tiếp diệt trừ tai hoạ về sau.

Lăng Chu. Chẳng lẽ là con cháu nhà họ Lăng, nhà họ Lăng kinh doanh mấy đời, hôm nay cũng có chút lực ảnh hưởng ở chính trị, nhưng cũng không có ở trong mắt của Chu Tự Hàn, mặc dù Lăng Chu là người nhà họ Lăng, muốn giành phụ nữ với anh, cũng không phải chuyện đùa.

Chu Tự Hàn biết mình cũng có chút mâu thuẫn, lại muốn biết chuyện quá khứ của Sở Dĩnh, lại sợ biết rồi, mình nổi nóng lên lại muốn trừng trị Sở Dĩnh thật tàn nhẫn, sau đó cô nàng này lại tủi thân bắt đầu khóc, anh lại phải dụ dỗ nửa ngày, chỉ có điều như vậy không được tốt lắm, muốn giày vò ư, thôi, xem chừng một chút là được, dù sao công việc của Sở Dĩnh cũng không xê xích gì nhiều, về sau đi chỗ nào đều mang cô theo, để cho cô và Lăng Chu đó không rảnh để gặp mặt, lại tiếp tục nghĩ cách, đá vắng Lăng Chu ra, cho dù có hai người quá khứ gì, ngày dài cũng đều xong rồi.

Chu Tự Hàn tính toán rất tốt, có thể có người đương thời coi là tính toán không bằng trời, kế hoạch không bằng biến hóa, Lý Xuyên tự mình tới Tinh Huy tìm Chu Tự Hàn, hiển nhiên Chu Tự Hàn muốn nể mặt, không nói đến danh tiếng của Lý Xuyên, chỉ biết hai người hợp tác mấy bộ phim điện ảnh, bộ nào cũng làm Chu Tự Hàn thu được lợi nhuận cao ngất trời, nhìn ở phần tiền bạc, anh cũng không thể đem Lý Xuyên đuổi ra ngoài, để cho trợ lý Từ mời người đến phòng khách quý.

Chu Tự Hàn vừa tiến đến, Lý Xuyên liền vội vàng đứng lên cười nói: "Chu tổng thật đúng là người bận rộn, đợi hai ngày mới đợi được đến khi Chu tổng có thời gian rảnh rồi." Chu Tự Hàn nói: "Đâu có, đâu có, công việc gần đây đều chạy tới cùng một lúc, mời ngồi, Thanh Liên đang trong giai đoạn tuyên truyền, đạo diễn Lý nên bận rộn hơn nhiều so với tôi đi! Sao lại chạy đến ngồi trong ngôi trong miếu nhỏ của tôi đây?"

Lý Xuyên cười trêu nói: " Nếu nơi này là miếu nhỏ của Chu tổng, nhưng là không có Phật lớn rồi, đây là tôi không có chuyện không lên điện tam bảo(chỉ phật, pháp tạng) rồi!" Thật sự là Lý Xuyên cũng không có biện pháp, coi như anh nhịn cho đến bây giờ, phim mới tuyên truyền cũng phải chạy đi theo khắp nơi, chứ đừng nói diễn viên trong đoàn làm phim nữa, bao nhiêu ngôi sao cũng phải tìm thời gian rảnh rồi, đồng ý đi tuyên truyền, đừng xem Sở Dĩnh là người mới hoàn toàn, thì có thể vắng mặt, hiện giờ truyền thông cũng lạ, người càng thần bí như rồng thấy đầu không thấy đuôi, hứng thú càng cao, hận không được đào người ra ngoài, hơn nữa Sở Dĩnh còn là nữ chính, từ đầu tới đuôi không lộ mặt một lần, bây giờ không nói qua, truyền thông la hét ầm ĩ, nhà đầu tư cũng hơi bất mãn.

Dĩ nhiên nhà đầu tư lớn nhất vẫn là Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn không muốn để cho người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện rồi, anh có thể làm thế nào đây, Lý Xuyên cũng buồn bực, trước kia cũng không thấy Chu Tự Hàn để ý người phụ nữ của mình như vậy, làm sao đến Sở Dĩnh lại không giống nhau, chia mìn vào mấy nhà đầu tư khác, Lý Xuyên chỉ có thể tự ra tay mà nói điều kiện.

Ai bảo bên dưới mấy chương trình truyền hình chủ yếu, bên sản xuất trực tiếp chỉ đích danh Sở Dĩnh phải xuất hiện, thật ra thì cũng hợp tình hợp lí thôi, cộng thêm xì căng đan của Sở Dĩnh hai ngày nay, thủ đoạn câu khách vô số, quả thật chính là bảo đảm tỉ lệ người xem TV, những chương trình truyền hình kia làm sao sẽ bỏ qua cho cơ hội ngàn năm có một này.

Nghĩ đến chỗ này, Lý Xuyên chỉ có thể nhắm mắt nói: "Chu tổng, bên dưới còn có tuyên truyền trên mấy mấy chương trình truyền hình, anh xem có thể để cho Sở tiểu thư phối hợp một chút hay không, nếu không, thật sự thì tôi cũng có chút ăn nói không được."

Chu Tự Hàn cũng biết Lý Xuyên khó xử, nhưng chỉ là có chút không bỏ được Sở Dĩnh, gần đây quan hệ giữa hai người rất hài hòa, ít nhất ở một phương diện Chu Tự Hàn cho là như thế, Sở Dĩnh là một con heo lười nhỏ

không hơn không kém, có lúc, Chu Tự Hàn cũng nghi ngờ nhiều năm trước đây như vậy, cô sống tới giờ như thế nào, nếu không cần gấp, trên căn bản sẽ không ra cửa.

Mỗi ngày lúc anh rời giường làm việc, bảo bối còn ngủ, thật ra thì điều này cũng không thể oán trách cô, bởi vì buổi tối chỉ cần ôm cô, Chu Tự Hàn sẽ hưng phấn giống như cần phải thuốc lắc, không vận động thì đi nằm ngủ không yên, giày vò một lần còn không được, mỗi lần cũng phải đến khi hoa mai nở khác nhau (hoa khai nhị độ), mới có thể thỏa mãn, Sở Dĩnh ở trên giường lười hơn, nhớ trong một năm kia, cô rất phối hợp, không giống với hiện tại chỉ toàn để cho anh phục vụ.

Có lúc Chu Tự Hàn cảm thấy, mình rất giống cây đậu, so với khi đó, Sở Dĩnh bây giờ, anh thích, ngay cả kỳ cục trong mắt anh cũng trở thành đáng yêu, mỗi lần ở trên giường đều thúc anh nhanh lên một chút, chuyện gì cũng ứng phó qua loa, nhưng mỗi lần vẫn bị anh lăn qua lăn lại, suy nghĩ một chút thật sự có điểm buồn cười.

Sau khi anh đi làm rồi, khoảng hơn chín giờ Sở Dĩnh rời giường ăn điểm tâm, sau đó tản bộ bên ngoài vườn hoa, ngồi một lát, trở lại ăn trưa, buổi chiều đọc sách một hồi hoặc chơi máy vi tính một lát, ngủ một giấc buổi trưa, chờ anh trở về ăn cơm tối cùng nhau, thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật, nhưng mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại đúng giờ cho mẹ của cô, tình cảm mẹ con rất tốt, có loại cảm giác sống nương tựa lẫn nhau, nếu như anh có một bữa tiệc xã giao muốn cô đi cùng, lại phải hôn lại dụ dỗ, nói lời van xin cả nửa ngày, Sở Dĩnh mới có thể bằng lòng đồng ý.

Thật ra thì có trường hợp xã giao, Chu Tự Hàn cũng sẽ không để cho cô đi, chính là mấy phải bữa tiệc ở một chỗ với Kiến Quốc, anh thích Sở Dĩnh ở bên người, đều là người mình cả, anh cũng muốn để cho cô đi ra ngoài giải sầu, cả ngày ở trong nhà buồn bức, sợ cô buồn rồi sinh bệnh ra, nhưng đây không có nghĩa là anh đồng ý cho Sở Dĩnh chạy đi tuyên truyền cả ngày lẫn đêm.

Giống như biết ý nghĩ của anh, Lý Xuyên nói: "Vây ba chương trình truyền hình lớn, lễ chiếu mở màn tại thành phố B, đến lúc đó, Chu tổng và Sở tiểu thư có thể tham gia cùng nhau."

Chu Tự Hàn suy nghĩ một chút cũng liền đồng ý chuyện này, nếu Lý Xuyên tự thân xuất mã, anh nhất định phải cho nhân tình này, còn là một nguyên nhân khác, tuy Sở Dĩnh không lưu luyến với giới nghệ thuật, nhưng dù sao "Thanh Liên" cũng là bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô, hơn nữa, rất có thể là một bộ phim duy nhất, kết thúc hoàn mỹ, cũng là một phần kỉ niệm trân quý về sau, liền gật gật đầu nói: "Tôi sẽ thông báo John cố gắng phối hợp tuyên truyền cho Thanh Liên."

Tiền Lý Xuyên đi, Chu Tự Hàn cúi đầu nhìn qua đồng hồ, liền gọi điện thoại cho Sở Dĩnh, điện thoại di động vang lên hai tiếng thì có người nhận, Chu Tự Hàn không khỏi nhếch miệng: "Bảo bối, em làm gì đấy?" Sở Dĩnh chẳng muốn nói chuyện với anh, qua loa dạ một tiếng: "Không có làm gì cả." Cô nói thầm trong lòng còn có thể làm gì chứ, chính là ngồi ăn rồi chờ chết thôi!

Lời nói lời trong lòng, Sở Dĩnh cảm thấy, nói từ trên phương diện nào, cô cuộc sống lý tưởng trước kia đã thực hiện được hơn phân nửa, chỉ có chút bất thường thôi, nam chính không phải là Lăng Chu mà đổi thành Chu Tự Hàn, mà quan hệ của bọn họ cũng không chân thực, trần trụi rất nhiều, nhưng cô được thanh thản mà đã lâu chưa có, không hề rầu rĩ vì tiền nữa, càng không cần thiết phải nghĩ về sau như thế nào, tính toán cuộc sống qua ngày, để cho cô và Chu Tự Hàn có khả năng sống chung rất hòa bình, chỉ cần Chu Tự Hàn không tìm cô gây chuyện là được.

Sở Dĩnh cảm thấy, sở dĩ mình và Chu Tự Hàn có thể yên bình như thế, nguyên nhân căn bản nhất là giữa bọn họ không có tình yêu, thật ra thì giữa nam nữ, tình yêu là hoàn toàn thứ xa xỉ, phần lớn mọi người mua không nổi, bây giờ suy nghĩ kĩ một chút, tình yêu thật nhiều, có tình yêu, sẽ đi để ý, sẽ không khỏi ích kỷ vì mình, để ý, ích kỷ, tình yêu bất tri bất giác liền

biến chất rồi, rất nhiều cặp nam nữ vừa bắt đầu thì yêu chết đi sống lại, đến cuối cùng đều gây gổ chia tay, thậm chí oán hận cả đời, cả đời không qua lại với nhau, cho nên còn không bằng không có tình yêu, thật là tốt.

Nếu như tình yêu biến mất đi, có lẽ nam nữ trên đời sẽ sống thoải mái hơn một chút, giống như cô và Chu Tự Hàn, mặc dù nói không biết mình và Chu Tự Hàn phải dây dưa bao lâu, nhưng cô rất chắc chắn, giữa hai người bọn họ không tồn tại thiên trường địa cửu gì đó, tựa như xây nhà, nền tảng của cô và Chu Tự Hàn đều là cát chảy, làm sao có thể được nhà cửa trên cát chảy, đây là đạo lý rõ ràng rành, cũng vì vậy cô không có áp lực chút nào.

Chu Tự Hàn nghe thanh âm không còn hơi sức của cô, không khỏi cười nhẹ một tiếng: "Thế nào? Còn mệt mỏi hả, buổi tối hôm qua em không nhúc nhích chút nào, liền nằm ở nơi đó chờ anh hầu hạ, vào lúc này vẫn còn kêu mệt mỏi sao?"

Mặt Sở Dĩnh có chút hồng, trong miệng người đàn ông này sẽ có cái khác, ba câu không thể rời bỏ chuyện kia, Sở Dĩnh tức giận: "Tôi mệt mỏi thì không được à." "Được rồi mà!" Chu Tự Hàn vội vàng nói: "Thật không có lương tâm, cho tới trưa cũng không thấy, em cũng không nhớ người đàn ông của mình sao, buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi! Anh bảo trợ lý Từ qua đón em tới đây, buổi chiều ở Tinh Huy cùng với anh thôi, dù sao em cũng không có chuyện bận, buổi tối ông cụ nhà Kiến Quốc mừng thọ, bày mấy bàn ở Đình Phúc Hiên, em đi theo anh một chuyến."

Sở Dĩnh không khỏi nhú nhú mày, biết mấy bối cảnh trong nhà anh em của Chu Tự Hàn cũng rất trâu bò, sau khi cha chết, cô có chút bài xích nơi như vậy, cô mới vừa suy nghĩ tìm cớ gì từ chối, liền nghe Chu Tự Hàn nói: "Bảo bối ngoan, phải đi một chút, lát nữa ra ngoài, bình thường Kiến Quốc đối với em cũng không tệ, em không đi, về sau không biết cậu ta lại cầu nhàu bao nhiêu ngày đâu, đến lúc đó em đừng chê cậu ta phiền."

Sở Dĩnh nghĩ cũng phải, Lâm Kiến Quốc đó đúng là rất càu nhàu, tiếp xúc mấy lần, cảm thấy thật ra thì mấy người kia không tính là hư hỏng, chỉ dựa vào bối cảnh trâu bò, không vì vậy mà làm bậy đã rất khó khăn rồi, thấy cô thì mở miệng một tiếng chị dâu, gọi hết sức thân thiết, làm cho hiện tại Sở Dĩnh cũng nghe quen, liền gật đầu một cái: "Vậy thì tốt, anh đừng bảo trợ lí Từ tới đón tôi, tôi tự gọi xe qua đó."

Chu Tự Hàn cười: "Gọi xe làm gì, không phải em có bằng lái sao, trong gara có nhiều xe như vậy, em chọn lựa một chiếc rồi lái tới đi." Sở Dĩnh đặt điện thoại xuống, đi quay một vòng trong gara, có chiếc Audi coi như tương đối khiêm tốn, những cái khác đều quá thu hút sự chú ý rồi, Sở Dĩnh đi lên thử một chút, coi như thấy thuận tay.

Lên tầng thay quần áo, liền lái xe đi ra ngoài, mặc dù tuổi Sở Dĩnh không nhỏ, chung quy lại không có đụng đến xe, khu vực ngoại thành không tòi, vào nội thành, liền có chút không theo kịp hàng , trong lòng cũng có chút chột dạ, càng chột dạ, càng không yên, nhìn thấy tòa nhà Tinh Huy, rốt cuộc Sở Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, một cước đạp chân ga muốn xông qua, không ngờ chiếc xe phía trước chột thẳng gấp, liền nghe đông một tiếng, Đụng phải.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đừng nhìn bề ngoài Sở Dĩnh nhìn rất dọa người, có lúc đặc biệt kinh sợ, đây là Lưu Giai cho Sở Dĩnh lời nhận xét chuẩn xác nhất, hơn nữa cô tự biết thời điểm không để ý, vậy thì thật sự là một quả hồng mềm dễ khi dễ, bóp như thế nào cũng được.

Sở Dĩnh biết mình tông vào đuôi xe, vừa xuống xe nhìn, chiếc xe trước mặt kia cũng là xe đắt tiền, Aston Martin, càng lo lắng trong lòng, đang nghĩ nếu như mình chạy trốn, đem cục diện rối rắm này ném cho Chu Tự Hàn dọn dẹp, có phải có chút không hiền hậu hay không, chỉ thấy một người đàn ông xuống từ trong xe ngay trước mặt.

Vừa thấy mặt, Sở Dĩnh không khỏi ngẩn người, có chút quen mặt, hơn ba mươi tuổi, mặt to thô thiển, đầu tóc cạo vô lại, càng lộ vẻ mặt béo phì toàn là thịt, trong miệng hùng hùng hổ hổ không sạch sẽ: "¡@#%\$@, người nào, mẹ nó, dám đụng xe của lão tử, chán sống." Thấy Sở Dĩnh, ngược lại ngừng miệng, một đôi mắt sắc quét tới quét lui ở trên người của Sở Dĩnh: "Tôi nói ai đó, thì ra là Sở tiểu thư, tôi là Triệu Quân, Sở tiểu thư không nhớ rõ, xem ra thật là quý nhân quên nhiều chuyện, lần trước tôi mời Sở tiểu thư ăn cơm, Sở tiểu thư cũng không nể mặt mũi của tôi."

Lúc này Sở Dĩnh mới nhớ tới Triệu Quân này, hình như là người rất có lai lịch, lần trước lúc chụp quảng cáo cho Âu Phi, hẳn trực tiếp xông vào hậu trường phòng chụp ảnh, mời cô ăn cơm, thời điểm bị cô cự tuyệt tại chỗ, Triệu Quân này còn rất không có phong độ mắng đôi câu: "Trèo rất cao, còn không phải là kỹ nữ sao, mở rộng chân ra để cho người ta cầm

vào, ngày nào đó để cho người ta chơi đùa tả tơi, trở lại cầu xin tôi chơi cũng không chơi."

Nói chuyện tương đối hạ lưu, sau đó John lại nói với cô, Triệu Quân này là người nổi danh thối rửa, dựa vào bối cảnh của cha hẳn quen làm xăng làm bậy, lấy một phòng công ty, đặc biệt của ngôi sao nữ trong giới, thủ đoạn hạ lưu gì cũng đều làm ra, là một kẻ khốn kiếp không có phẩm chất chân chính, hơn nữa lòng dạ hẹp hòi thích nhất mang thù, để cho về sau Sở Dĩnh cẩn thận với hắn một chút .

Thế nào hôm nay lại oan gia ngõ hẹp đụng phải xe của hắn, Sở Dĩnh không khỏi nhú nhú mày, suy nghĩ chuyện này có thể giải quyết nhanh lên một chút như thế nào, chỉ chỉ xe của hắn nói: "Vô cùng xin lỗi, đụng vào xe của anh, anh nói bồi thường thế nào, tôi sẽ phối hợp."

Triệu Quân quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng dừng ở trên mặt của cô, rất khó nhìn thấy người phụ nữ can đảm giống như cô, dám để mặt mộc không trang điểm ra đường, lấy kinh nghiệm của Triệu Quân, Sở Dĩnh là vẻ mặt trắng nõn chân chính, trên mặt không có nửa điểm dấu vết trang điểm, mẹ nó da thật tốt, làm cho người ta hận không thể sờ lên một cái, trắng nõn sáng ngời, khoảng cách càng gần, càng thấy được người phụ nữ này rõ ràng nhìn thật tốt, hơn nữa vóc người rất tốt, đừng xem mặc áo T shirt cao bồi, kiểu dáng rộng thùng thình lộ ra vai vừa trắng nõn vừa thơm, quần jean bao lấy chân dài phía dưới, mông vểnh lên, nếu là thời điểm đề người phụ nữ này lại làm, khẳng định rất sáng khoái.

Sở Dĩnh cảm thấy ánh mắt của Triệu Quân càng ngày càng có khuynh hướng hạ lưu, không khỏi lui về sau một bước: "Triệu tiên sinh, anh xem chuyện này nên giải quyết như thế nào?" Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

"Giải quyết như thế nào? Ha ha." Triệu Quân chợt cười hắc hắc: "Đơn giản a! Không bằng như vậy, Sở tiểu thư theo tôi ăn bữa cơm, chuyện

này coi như xong rồi, như thế nào?"

Sở Dĩnh lại không phải người ngu, dĩ nhiên hiểu bữa cơm này của Triệu Quân khẳng định không đơn thuần, hơn nữa John cũng nhắc nhở cô, việc xấu trước kia của Triệu Quân này cũng không thiếu.

Sở Dĩnh khách khí cự tuyệt: "Xin lỗi, hôm nay tôi có hẹn rồi."

Triệu Quân nói: "Vậy sáng mai, ngày kia, tôi không nóng vội, chỉ cần Sở tiểu thư đồng ý với tôi là được." Nói xong, đi từng bước về phía trước, tay đặt ở trên nắp động cơ xe của Sở Dĩnh chặc chặc hai tiếng: "Sở tiểu thư xinh đẹp như vậy, xe có chút không xứng với em, ăn bữa cơm cùng tôi, tôi đưa cho em một chiếc xe mới làm lễ vật, Sở tiểu thư thích gì xe, Maserati như thế nào?" Tay từ trên nắp động cơ chuyển xuống lôi kéo Sở Dĩnh.

Sở Dĩnh không ngờ hần dám động tay động chân trên đường cái, sắc mặt lạnh lẽo: "Triệu tiên sinh, xin hãy tôn trọng một chút."

Triệu Quân vui vẻ: "Tôi rất tôn trọng em a, em cũng đừng ở nơi này giả bộ với tôi, người nào không biết ngôi sao giới giải trí các người đều có giá, chẳng lẽ chỉ có em khác biệt, đừng nói em, giá lớn hơn nhiều so với em đi, lão tử cũng chơi đùa rồi, tôi cũng không vòng vo với em, em ra giá đi! Bao nhiêu tiền một lần, cái người này khuôn mặt nhỏ nhắn, thật thật xinh đẹp." Nói xong tay lại vươn tới đây, Sở Dĩnh thật không nghĩ tới người đàn ông này có thể hạ lưu tới loại trình độ này.

Sở Dĩnh đột nhiên cảm thấy, thật ra thì Chu Tự Hàn không có vô sỉ chút nào, so với Triệu Quân này, cũng có thể coi Chu Tự Hàn là người tốt, người này trần trụi, chính là hạ lưu, Sở Dĩnh suy nghĩ nên né tránh người này dây dưa thế nào đây.

Cái ý niệm này vừa mới hiện lên, đột nhiên thân thể rất mập của Triệu Quân liền thẳng tắp xông về phía trước tới đây, Sở Dĩnh vội vàng tránh

sang bên cạnh, nghe thấy Triệu Quân kêu thảm một tiếng, lấy một tư thế cực kỳ bất nhã giống như chó nằm ở trên lối đi bộ.

Sở Dĩnh che miệng, nhìn thấy Chu Tự Hàn như hung thần ác sát đuổi theo, nhắc chân hướng về phía Triệu Quân đạp hung ác một hồi, Triệu Quân gào thảm thiết, tiếng kêu quả thật giống như giết heo một dạng.

Vốn nơi này chính là trước cao ốc Tinh Huy, bởi vì ngôi sao ra vào nhiều, phóng viên luôn luôn tụ tập cắm điểm chỗ này, động tĩnh bên này, còn có thể không hấp dẫn người đến.

Chỉ chốc lát sau, ba tầng ngoài có không ít người vây quanh, trong đó nhiều phóng viên cầm máy ảnh chụp hình lia lịa, chỉ là khi chạy tới nhanh chóng bị bảo vệ của Tinh Huy ngăn ở bên ngoài, làm thành một vòng vây, đem Sở Dĩnh, Triệu Quân và Chu Tự Hàn cùng hai chiếc xe vây vào giữa, lại không có người dám đi lên kéo Chu Tự Hàn ra, liền cản trở phóng viên bên ngoài và người đi đường vây xem náo nhiệt.

Sở Dĩnh trừng mắt nhìn thật nhanh, có chút ảo giác, tuần này Tự Hàn thật sự giống như xã hội đen, nhìn thấy thanh âm Triệu Quân này kêu gào càng ngày càng thảm thiết, Chu Tự Hàn lại giẫm đạp không ngừng, Sở Dĩnh thật sự sợ Chu Tự Hàn ra tay đem người ta đạp cho chết mất, mặc dù Triệu Quân hạ lưu, có thể nói, chuyện này là toàn bộ trách nhiệm của cô.

Nghĩ đến chỗ này, Sở Dĩnh gấp rút chạy tới, lôi kéo Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn cũng đạp không sai biệt lắm, bỏ qua cho Triệu Quân, xoay người đến xem Sở Dĩnh có việc gì không.

Người phụ nữ này cũng không để cho anh bớt lo lắng một lát, nhìn thật thông minh, khi gặp gỡ chuyện so với đồ ngốc cũng không khác biệt lắm, Chu Tự Hàn vừa mới đặt điện thoại xuống liền suy nghĩ, hình như bảo bối nhà anh có thói quen ngủ trưa, một lúc nữa ăn trưa xong, anh và bảo bối ngủ trưa chung, nhân cơ hội này cũng có thể vớt một chút phúc lợi gì đó.

Càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ trong lòng càng muốn, nhìn nhiều lần một chút, trong lòng cùng mèo con lặn độn một dạng, nhưng càng chờ càng không đến, bỗng nhiên trợ lí Từ từ bên ngoài vào nói: "Bảo vệ phía dưới gọi điện thoại đi lên, nói hình như là Sở tiểu thư gặp phải tai nạn ô tô bên ngoài đường rồi." Chu Tự Hàn vừa nghe, đầu tiên là sợ hết hồn, tiếp theo liền chạy xuống dưới, hình dáng bảo bối nhà anh yếu ớt như vậy, đứng, đứng chỗ nào rồi? Đâm thành dạng gì rồi? Sợ đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Trợ lí Từ đi theo phía sau anh, cũng thấy Chu tổng thay đổi như vậy, nói trong lòng, lúc này gây chuyện không tốt, Chu tổng thật sự quan tâm đến Sở Dĩnh nơi này, điều này rõ ràng chính là quan tâm tới cực điểm rồi.

Cũng thật khéo, Chu Tự Hàn vừa đến trên đường, liền nhìn thấy Triệu Quân sắc phôi này đưa tay muốn sờ mặt của bảo bối nhà anh, lửa giận tăng lên, đâu còn có thể nhịn được, chính là chạy lên hung hăng

đạp một cước, nói trong lòng, dám đụng vào bảo bối của anh, đạp chết hẳn luôn.

Chu Tự Hàn ôm Sở Dĩnh xoa xoa khắp nơi kiểm tra một lần, Sở Dĩnh đẩy anh ra nói: "Không có chuyện gì cả, là tôi đụng vào hần ta."

Lúc này Chu Tự Hàn mới yên tâm, tiếp theo liền bắt đầu quở trách cô: "Em ngu sao? Đụng xe cũng không biết gọi điện thoại cho anh, cùng tên khốn này nói chuyện cái gì?"

Sở Dĩnh thấy vòng người bên ngoài càng tới càng nhiều, vội dàn xếp ổn thỏa mà nói: "Được rồi, được rồi, tôi biết sai rồi, lần sau gọi điện thoại cho anh trước tiên..." Đang nói tới đây, chỉ thấy 110 dừng ở một bên.

Chu Tự Hàn liếc thấy, quay đầu đi tới, quả nhiên trông thấy Triệu Quân đang cầm điện thoại di động trong tay, Chu Tự Hàn đứng ở bên cạnh hần ta âm hiểm nói: "Triệu Quân được đấy! Mấy năm không gặp cũng có

chút bản lĩnh, biết gọi 110 rồi, chuyện bị tôi đánh cho kéo một quần cứt kia quên rồi à?"

Triệu Quân sừng mặt sừng mũi lại rất uất ức nói: "Chu Tự Hàn, tôi trêu chọc anh rồi hả?"

Chu Tự Hàn nói: "Cậu không có chọc tôi, là cậu chọc bảo bối nhà tôi, Sở Dĩnh là người của tôi, mẹ nó ai cho cậu không có mắt, thế nào, không phục hả, có tin tôi đánh cậu một trận ngay trước mặt cảnh sát hay không, cậu cho rằng ông cụ nhà cậu tốt đẹp hả? Bảo ông ấy đi đến tìm Chu Tự Hàn này, âm hiểm cúnng rắn tôi đều tiếp, hơi nhúu mày thì lão tử theo họ cậu."

Triệu Quân nào nghĩ tới hôm nay nổi lên sắc tâm, lại chọc phải Diêm Vương này, lúc hai người lên trung học là cùng một trường học, Chu Tự Hàn so sánh hẳn vẫn còn nhỏ hơn hai tuổi, có nhỏ về nhỏ, vừa vào cổng trường liền đem tất cả ác bá toàn trường đều tiêu diệt, giống như thống nhất giang hồ. Chu Tự Hàn cũng không có chiêu khác, chính là dùng nắm đấm, người có phục hay không, không phục đánh không chết người.

Triệu Quân bị đánh không ít, có một lần, bị gặp phải tiêu chảy lại bị Chu Tự Hàn đánh cho kéo một quần, thư ký của cha Chu Tự Hàn dẫn Chu Tự Hàn đi đến nhà hẳn nhận lỗi, cha của hẳn còn điên điên khùng khùng mà nói tốt không ngừng, làm giống như hẳn khi dễ Chu Tự Hàn vậy, hẳn thật sự không chọc nổi.

Chu Tự Hàn giờ giờ quả đấm, Triệu Quân vội vàng ôm đầu kêu thảm thiết, may mà Sở Dĩnh không có bật cười, cô vẫn cho rằng Chu Tự Hàn là một cầm thú mặc áo người, bây giờ nhìn lại, người này không cần cởi quần áo, cũng là một đầu cầm thú không hơn không kém.

Chu Tự Hàn đem nơi này ném trợ lí Từ, ôm Sở Dĩnh đi vào cao ốc Tinh Huy, không để ý cảnh sát giải quyết chuyện này tí nào, hai cảnh sát này đều là người hiểu chuyện, người nào không biết lai lịch của người nào,

cha của Triệu Quân hẳn là hàng da trên đỉnh đầu bọn hắn, nhưng Chu gia là hàng da trong hàng da, ai khinh ai trọng, hai người rõ ràng lắm, cũng thật có chút xem thường Triệu Quân, dựa vào chức vụ của cha hắn, cả ngày gây chuyện sinh sự ở bên ngoài, có can đảm gây chuyện mà không có đảm chịu trận, thật sự là dựa vào đời tổ tiên, không có một chút đáng về đàn ông.

Triệu Quân thấy Chu Tự Hàn đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, xông đến chỗ hai cảnh sát kêu la: "Sao giờ mới đến hả, còn bò chậm hơn so với mù rùa...." Đợi chút, hai người không lên tiếng, nghĩ thầm lời nên nói, thế nào không đập chết người.

Lại nói Sở Dĩnh, bị Chu Tự Hàn ôm, không khỏi lui về phía sau nhìn một chút: "Cái đó, cái xe kia?" Chu Tự Hàn đem đầu nhỏ của cô quay lại nói: "Xe xe gì? Em muốn ngăn chặn toàn bộ hình ảnh thì phải niệm Phật rồi, Sở Dĩnh, anh chính thức cảnh cáo em, về sau cách mấy cái xe thật xa cho anh, em nói em có bằng lái như thế nào, không phải dùng sắc đẹp đi cửa sau chứ?"

Sở Dĩnh liếc anh một cái, tức giận: "Ai bảo anh không để cho tôi về nhà, nếu tôi ngây ngô ở nhà, có thể gặp tai họa bất ngờ này sao?" Chu Tự Hàn không khỏi vui vẻ: "Bảo bối anh phát hiện, bây giờ em càng ngày càng biết cãi chày cãi cối, em có tính trả đũa hay không? Nhìn em mới vừa rồi này, lần tới gặp chuyện như vậy không nên kinh sợ chạy ra sau, cứ hung ác cho anh, anh không thể để cho người khác khi dễ em, biết không?"

Sở Dĩnh chợt buồn cười, nghiêng đầu nhìn anh mấy lần nói: "Chu Tự Hàn, trước kia anh không phải là xã hội đen giả mạo à?" Chu Tự Hàn đi vào thang máy, ôm cô qua liên gặm, gặm xong rồi nói: "Người đàn ông của em không phải là xã hội đen giả mạo, nhưng là một người đàn ông." Lần đầu tiên Sở Dĩnh cảm thấy, thật ra thì Chu Tự Hàn cũng có một chút chỗ thích hợp.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chu Tự Hàn thấy Sở Dĩnh nhìn mình, giống như có chút ánh sáng rực rỡ khác trong đôi mắt to, lấp la lấp lánh như vậy, không khỏi nghiêng đầu đi lại hôn cô một cái: "Bảo bối, có phải cảm thấy hình tượng người đàn ông của em nhất thời cao lớn lên hay không, có người đàn ông của mình che chở, lưu manh nào đều không cần sợ rồi hả ?"

Sở Dĩnh không nhịn được quệt quệt khóe môi, lại có tiếng cũng có miếng gật đầu: " Đột nhiên tôi phát hiện ra, muốn đấu với lưu manh, phải để thủ lĩnh lưu manh ra tay thì rất hữu hiệu." Nói xong vừa đúng lúc thang máy mở ra, liền lợi dụng chạy ra ngoài.

Chu Tự Hàn ngạc nhiên mấy giây, mới phục hồi tinh thần lại, Sở Dĩnh nói anh là thủ lĩnh lưu manh đâu rồi, mấy bước theo tới phòng làm việc, đem Sở Dĩnh đặt tại trên cửa vừa gặm một trận, Sở Dĩnh không có như thế nào, đem mình quỳ gối anh đến mức khó chịu không thể xuống được, hận không thể lập tức tới xử lí người.tudinhhuong@ddlqd

Sở Dĩnh ý thức được cầm thú lại bắt đầu dùng tới não, đẩy anh ra né thật xa: "Chu Tự Hàn, tôi đói rồi." Chu Tự Hàn nhú mày, nói trong lòng: được, trước cho em ăn no rồi nói, con người đi lòng vòng nói: "Không bằng buổi trưa hôm nay chúng ta ăn tại chỗ này đi, anh cho người đưa đồ ăn lên, bảo bối nhà ta muốn ăn cái gì?" Nói xong, thần không biết quỷ không hay cọt xát tới đây, ôm ở hông của Sở Dĩnh đi tới ngồi xuống trên ghế sa lon bên kia.

Mới vừa rồi Sở Dĩnh bị Triệu Quân làm cho ghê tởm, đâu còn có khẩu vị, sợ Chu Tự Hàn chuẩn bị một đồng lớn, buộc cô ăn, dứt khoát nói: "Không phải dưới tầng có mì thịt bò sao, tôi ăn cái đó, anh tùy thích."

Chu Tự Hàn nhú nhú mày bắt bẻ mà nói: "Nước súp mì thịt bò dưới tầng không được, sợi mì cũng dính nên ăn không ngon." Sở Dĩnh không khỏi âm thầm thở dài, thật là thiếu gia, trước kia cô có ăn qua một lần, cảm thấy rất tốt, sao vào trong miệng anh ta liền cái gì cũng tồi tệ vậy. Nhưng Chu Tự Hàn vẫn gọi điện thoại muốn hai bát đi lên, bởi vì suy nghĩ ăn cái này rất tiết kiệm thời gian.

Mì tới, Sở Dĩnh có thói quen ăn thịt bò phía trên trước, Chu Tự Hàn nhìn cô ăn ngon lành, đem thịt bò trong bát mình gấp vào trong bát của cô, tay Sở Dĩnh cầm đũa cương cứng một chút, ngẩng đầu nhìn anh, Sở Dĩnh quá quen thuộc với động tác này, trước kia khi ăn mì cùng Lăng Chu, Lăng Chu cũng làm như vậy, cũng đem thịt trong chén anh gấp cho cô, sau đó nói với cô: "Anh không thích ăn thịt bò."

Lúc ấy Sở Dĩnh ngây ngốc tin là thật, sau này đi tới ăn cơm ở nhà Lăng Chu, mới biết, Lăng Chu thích ăn thịt bò nhất, vì thế cô còn cảm động vô cùng, nghĩ thầm đời này cũng sẽ không có người đàn ông thứ hai cam lòng đem thịt trong bát của mình gấp cho cô ăn như Lăng Chu, không gả cho anh thì gả cho người nào, nhưng bây giờ lại có một người đàn ông gấp thịt bò trong bát của mình cho cô, nhưng người đàn ông này là Chu Tự Hàn.

Chu Tự Hàn ăn sợi mì, thấy Sở Dĩnh ngẩn người nhìn mình chằm chằm, dùng đầu chiếc đũa gõ một cái vào đầu nhỏ của cô: "Nhìn anh cũng có thể no bụng sao, ăn đi!" tudinhhuong@ddlqd

"Tại sao?" Sở Dĩnh nỉ non hỏi một câu, dừng một chút, Chu Tự Hàn mới hiểu được là cô hỏi anh tại sao đem thịt bò gấp cho cô.

Sắc mặt Chu Tự Hàn có chút cổ quái, lại cười cười nói: "Vì để cho em cảm động thôi! Biết anh đối với em thật tốt, ăn tô mì, cũng gấp thịt cho em, để báo đáp lại, có phải em nên hầu hạ người đàn ông của mình thật tốt hay không?" Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái, cũng biết trong đầu người đàn ông này không có chuyện khác.

Chu Tự Hàn gầy gầy mì trong bát, dường như vô ý hỏi một câu: "Có phải còn có người đàn ông khác giống như anh hay không, cũng gấp thịt trong bát cho em ăn rồi hả?"

Mặt Sở Dĩnh liền biến sắc, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh có ý tứ gì? Có chuyện gì thì nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy." Vốn là Chu Tự Hàn cũng có chút hoài nghi, phản ứng này của Sở Dĩnh, không cần phải nói cũng là thật.

Chu Tự Hàn buông bát trong tay đồng một cái: "Sở Dĩnh em có biết em bây giờ gọi là cái gì không? Đây là em giấu đầu lòi đuôi, anh nói cái gì, không phải anh chỉ hỏi một câu sao? Về phần vì sao em lại phản ứng lớn thế này? Tên tiểu tử Lăng Chu kia đối với em thật tốt, thịt trong bát cũng gấp cho em, các người đã từng yêu đến chết đi sống lại, nhưng cuối cùng, còn không phải là em nằm trên giường anh, điều này nói rõ, em vốn là phải là của tôi, cũng không có nửa xu quan hệ với tên tiểu tử kia, cho nên, từ hôm nay nhì lên, người cho đem tiểu tử kia quên, không quên được cũng phải quên cho anh, Chu Tự Hàn anh không phải người coi tiền như rác, nếu để cho anh phát hiện ra em còn nghĩ tới tên tiểu tử kia, trước tiên anh sẽ trừng phạt tên tiểu tử kia." tudinhhuong@ddlqd

Sắc mặt Sở Dĩnh có chút khó coi, từ từ đứng lên: "Chu Tự Hàn, anh không cảm thấy anh càng ngày càng buồn cười sao, có phải anh nghĩ sai rồi hay không, hai chúng ta không phải là nói yêu thương, anh có quyền trông nom trong lòng tôi nghĩ tới người nào sao?"

Chu Tự Hàn vừa cười, chính là cười có chút âm trầm : "Anh muốn nhúng tay vào, bảo bối, không phải là người đàn ông của em không còn cách nào khác, đây là nhường cho em, đừng để anh phải tiến thêm bước."

Sở Dĩnh đột nhiên cảm thấy, người đàn ông này lấy cái cố này ở đâu chứ, quả thật là một tên khốn kiếp không phân rõ phải trái, ném chiếc đĩa xuống nói một câu: "No rồi." Đi tới trên ghế bên kia ngồi xuống, cầm quyển tạp chí che mặt, ý là không muốn quan tâm tới Chu Tự Hàn.

Mặt Chu Tự Hàn lạnh lùng như trời u ám, ăn xong vài hộp mì, ngồi vào sau bàn tổng giám đốc làm chuyện của anh, chợt nghe được tiếng gõ cửa, tức giận kêu: "Gõ gõ cái gì, vào đi."

Trợ lý Từ xử lý xong bên dưới, để cho người ta đem xe của Chu tổng đi sửa chữa, còn suy nghĩ trong thang máy, có phải nên mình ở lại một chút rồi mới gõ cửa hay không, trên căn bản, chỉ cần một mình Chu tổng ở một chỗ với Sở Dĩnh, không đợi được nhiều lần lập tức muốn phát tình, giống như ăn phải thuốc kích thích vậy, đều có quy luật, muốn đánh gãy chuyện tốt của Chu tổng, nhất định không có quả ngon để ăn.

Bởi vì do dự, lỡ tai dính vào trên cửa lắng nghe, thật ra thì anh làm việc này là dư thừa, cửa phòng làm việc của Chu tổng này, căn bản cũng không nghe được cái gì, gõ nhẹ một cái, không có phản ứng, mới gõ lại một tiếng, chỉ nghe thấy rõ ràng âm thanh khó chịu của Chu tổng.
tudinhhuong@ddlqd

Trong nội trợ lý Từ thầm kêu không may, chẳng lẽ thật sự cắt đứt chuyện tốt của ông chủ rồi, nhắm mắt đẩy cửa đi vào, ngược lại sững sờ, chuyện không tồi? Hai người phải cách xa tám trượng, Chu tổng ngồi ở phía sau bàn làm việc, mặt đen lại, rất nặng nề khó chịu, Sở Dĩnh cầm quyển tạp chí xem bên kia, ngay cả đầu cũng không quay qua bên này, chẳng lẽ cãi nhau rồi?

Chu Tự Hàn nhìn anh chăm chăm, tức giận bởi móc: "Giữa trưa rồi, không phải cậu nên đi ăn cơm sao, muốn đến chỗ tôi nhận hộp cơm hả?" Trợ lí Từ biết Chu tổng rõ ràng là giận chó đánh mèo, cười ha ha một tiếng liền đi tới nói: "Xe đã đưa đi sửa, Triệu Quân đó cũng không đòi bồi thường nữa." Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Dám để cho lão tử bồi thường, đập không chết đi, biết rồi, cậu đi đi!" Trợ lí Từ như được đại xá, quay người bỏ chạy rồi.

Ánh mắt Chu Tự Hàn quét mắt tới Sở Dĩnh bên kia, suy nghĩ kỹ nguyên nhân hậu quả một chút, không khỏi có chút hối hận, vốn là khó có được bầu không khí thật là tốt, lại bị anh làm hỏng hết sạch, Chu Tự Hàn cũng không muốn như vậy, nhưng chỉ cần Sở Dĩnh chuồn mất, anh liền không nhịn được hoài nghi, không phải là cô nghĩ tới Lăng Chu đó rồi.

Thật ra thì nếu như lúc này Sở Dĩnh giống như những người phụ nữ khác, nói hai câu xin lỗi đánh lừa anh, hoặc là nũng nịu chút, cũng sẽ không trở thành như vậy, nhưng người phụ nữ này cứng rắn như tảng đá, tính tình bướng bỉnh vô cùng, long dạ sắt đá, miệng cứng hơn, đều là anh cứng chiều ra tật xấu này, anh cũng không tin hôm nay không dạy dỗ được cô nàng này.

Chu Tự Hàn bắt đầu phát cáu, ném tài liệu trong tay xuống, từ từ đứng lên, sải bước đi tới, đưa tay lôi Sở Dĩnh dựa vào bên trong cánh cửa kia.

tudinhuong@ddlqd

Sở Dĩnh vùng vẫy nửa ngày cũng không thoát nổi, đến trên khung cửa, Chu Tự Hàn đẩy cửa ra, một cái tay khác của Sở Dĩnh sống chết nắm lấy khung cửa: "Chu Tự Hàn, anh làm gì đấy? Thật sự có bị bệnh sao?" "Làm gì? Làm em, để cho em biết, ai mới là người đàn ông của em, khỏi phải suy nghĩ lung tung cả ngày cho anh."Đem cô đầu ngón tay đẩy ra từng ngón ngón một, khom lưng đem cô vác trên vai, đi vào.

Bên trong là chỗ ở của Chu Tự Hàn, qua phòng khách rộng rãi, trực tiếp vào phòng ngủ chính, Chu Tự Hàn ném Sở Dĩnh tới trung tâm chiếc giường thật to, sau đó liền nhào tới.

Sở Dĩnh tức chết, người đàn ông này quả thật không thể nói lý, lúc này đầu óc còn rối bời, tình dục, Sở Dĩnh dùng cả tay chân liều mạng giãy giụa, cũng không ngăn cản nổi Chu Tự Hàn, qua hai ba lần áo T shirt trên người cô liền bị xé rách, quần jean cũng bị anh kéo xuống, ném xuống đất, cuối cùng quần lót, mặc dù quần còn vướng, lại bị Chu Tự Hàn xé ra từ trung tâm, thành hai mảnh vải rách, hai chân bị anh kéo ra thật to.

Sở Dĩnh thật sự điên rồi, đưa tay hung hăng cào tới, Chu Tự Hàn ti một tiếng, nắm được tay của cô giơ lên trước mắt nhìn một chút: "Cô nàng chết tiết kia, móng tay sắc như vậy." Bàn tay bắt được hông của cô di chuyển một cái, đem cô lật qua, đè lại, bắt được hai cái chân của cô, dùng cổ tay tách ra, kéo quần ra, liên, liền đỉnh đi thẳng tắp vào.

"Chu Tự Hàn, anh ép buộc phụ nữ như vậy thì còn là đàn ông sao, anh khốn kiếp, anh cầm thú." Sở Dĩnh bị anh đè, thân thể giãy dụa không ra, liền bắt đầu mắng trong miệng. tudinhhuong@ddlqd

Ngược lại Chu Tự Hàn bị cô mắng rất vui vẻ, Sở Dĩnh như vậy so với Sở Dĩnh lạnh lùng không phản ứng chút nào, càng làm cho anh yêu thích, phải nói thì ra là Sở Dĩnh đó là thể xác, hiện tại Sở Dĩnh giống như rót linh hồn vào vậy, có sức sống có cá tính.

Tay Chu Tự Hàn đi vòng qua, vuốt ve địa phương hai người kết hợp, cúi người, gặm dọc theo cổ của cô, cắn hôn, tiến tới bên rìa lỗ tai cô mút ra vào, vừa nhỏ giọng nói: "Bảo bối, anh có phải là người đàn ông không, em nên rõ ràng nhất chứ! Có phải đâm vào quá nhẹ rồi hay không, có muốn anh hay không, sâu một chút, ừ." Chợt giơ một chân của cô lên, nặng nề đẩy vào trong mấy cái.

"A ừ." Sở Dĩnh kêu lên, chỉ cảm thấy anh thọt tới tận cùng bên trong cô, vừa đau lại vừa sướng, sao cô lại quên chứ, cô càng giãy dụa, người đàn ông này càng hưng phấn, càng muốn chơi đùa cô đến chết đi sống lại, hơn nữa, đến tột cùng thì cô và anh ta tranh cãi cái gì, vào lúc này đều có chút nghĩ không ra.

Trên sinh lý khoái cảm rất nhanh liền bị trêu chọc , nhanh chóng che giấu lý trí, Sở Dĩnh phải thừa nhận, ở phương diện này, cô và Chu Tự Hàn càng ngày càng hòa hợp, hoàn toàn bất đồng so với trước kia, trước kia mặc dù tư thế rất đa dạng, nhưng chỉ là đơn thuần làm máy móc, lấy Chu Tự Hàn sướng khoái làm điểm cuối, bây giờ không phải là như vậy, hiện tại Chu Tự Hàn yêu cầu phối hợp, mỗi lần đều ép Sở Dĩnh tới chết đi sống lại, Chu Tự Hàn mới có thể bỏ qua cho cô.

Nghiên cứu thân thể Sở Dĩnh, quan sát phản ứng của cô, được biết mật mã trên thân thể của cô, là Chu Tự Hàn thích nhất đầu đề quen thuộc, hơn nữa, nghiên cứu rất có thành quả, cho nên, Sở Dĩnh căn bản không phải là đối thủ của anh, cuối cùng khi người phía dưới anh leo tới đỉnh núi. Nằm ở trong ngực Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh cũng cảm thấy mình rất xấu hổ, rõ ràng mới vừa rồi còn một dáng vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng cũng là loại kết quả này, cô nhắm hai mắt lại không muốn đối mặt với Chu Tự Hàn, người đàn ông này quả thực là khắc tinh của cô. tudinhhuong@ddlqd

Tâm tình Chu Tự Hàn lại rất tốt, nếu như mỗi lần gây gổ đều là loại kết quả này, anh tình nguyện để cho Sở Dĩnh âm ỉ với anh mỗi ngày: "Bảo bối, mới vừa rồi là anh không đúng, không nên đề cập tới quá khứ, lời chuyện cũ ra, là anh không có phong độ, đây không phải là anh ghen tỵ sao? Em cũng đừng tức giận, em nhìn một chút, cổ anh đây để cho em cào thành dạng gì rồi, buổi tối mấy người Kiến Quốc thấy được, không biết cười anh thế nào đấy."

Sở Dĩnh lười phản ứng lại với anh, nhắm mắt lại ngủ, chỉ chốc lát sau thật sự ngủ thiếp đi, Chu Tự Hàn thấy Sở Dĩnh ngủ, cam chịu số phận đứng

lên, đi vào phòng tắm lấy khăn lông nóng tới dọn dẹp sạch sẽ bảo bồi nhà anh, đắp chăn, mình mới đi vào tắm rửa, tắm vội, chính mình không khỏi buồn bực, bắt đầu từ khi nào, anh Chu Tự Hàn liền biến thành người phục vụ, đây không phải càng hồ đồ càng đi về sao?

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ông cụ nhà Kiến Quốc mừng thọ, mở tiệc trăm bàn, phòng tiệc bao toàn bộ hai tầng, Chu Tự Hàn và Sở Dĩnh đi đến sớm, dù sao quan hệ bất đồng, đến thời điểm, tân khách cũng tới 30-40%, Kiến Quốc mặc âu phục nghênh đón khách ở tại cửa ra vào, nhìn qua giống như chú rể, chỉ nhìn xe bên ngoài bãi đậu xe, là có thể biết ông cụ nhà Kiến Quốc quyền cao chức trọng bao nhiêu.

Sở Dĩnh nhớ năm đó thời điểm sinh nhật cha cô, không có mở tiệc ở khách sạn, nhưng chút tặng quà kia vẫn có biện pháp đưa đến trong nhà, làm hại sau này, cô và mẹ đưa trở về một nhà, ở trong ấn tượng của cô, cha là chính trực liêm khiết như thế, khi đó cha cô rất nổi tiếng ở tỉnh G, phó chủ tịch tỉnh hơn 40 tuổi, trẻ tuổi đẹp trai, là khách quen của báo tỉnh, đã từng có một bài viết mà cô còn nhớ rõ, nói cha cô là chủ tịch tỉnh nhân khí lớn nhất trong lịch sử, lắng nghe một tiếng của dân, vì dân làm việc, gần gũi dân giúp dân, làm việc công liêm khiết, giữ mình trong sạch. Gần như tất cả lời ca tụng đều đem ra hết, cũng không bao lâu, về sau cha cô gặp chuyện không may, những chuyện này cũng không có người nhắc lại, thậm chí, những người mà cha cô đã từng giúp đỡ qua, cũng nhảy ra lên tiếng phê phán cha cô, nói cha cô đáng chết vân vân, lòng người dễ thay đổi, tình người lạnh ấm, Sở Dĩnh gần như hiểu ý chỉ trong một đêm, phần lớn mọi người thích cứ suy nghĩ thêm găm thêm hoa như vậy, gần như không có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết.tudnhuong@ddldq

Kiến Quốc thấy hai người bọn họ, vội bỏ lại khách tới, cười đón: "Lão đại, chị dâu, hai các người đã tới, lão gia tử nhà chúng tôi mới vừa còn nhắc tới anh đấy, để cho lão đại trực tiếp đi qua, còn thân với anh hơn so

với con ruột là mình này." Dẫn hai người vào tận phòng bao bên trong cùng. Truyện chỉ post ở *****.

Vừa vào phòng bao, mặt của Kiến Quốc liền rớt xuống, cha con Kiến Quốc rất giống nhau, đều là loại đàn ông mắt to mày rậm lưng hùm vai gấu đó, nhìn ra được cha Kiến Quốc là người xuất thân từ lính, mặc dù hôm nay đứng ở vị trí hàng cao, cái loại khí thế lẫm liệt trên người đó vẫn không thể khinh thường, lưng và thắt lưng thẳng tắp, nhìn qua một chút cũng không giống như người 60 tuổi, người phụ nữ đứng bên cạnh ông ấy, bộ dạng khoảng bốn mươi, xinh đẹp ưu nhã, phong cách tương đối khá, nhìn qua vị trí hai người có vài phần rất mập mờ, hơn nữa, Sở Dĩnh cảm thấy bà ấy có chút quen mặt.

Thật ra thì từ lúc Sở Dĩnh đi vào, ánh mắt người người phụ nữ này cũng dừng lại trên người mình một hồi, có vài phần ý vị rất sâu xa, rõ ràng Kiến Quốc nhắm vào người phụ nữ này, hơn nữa trực tiếp đem bức dọc của mình quăng ra ngoài: "Sao bà cũng ở đây?"

Hiển nhiên cha của Kiến Quốc có chút xấu hổ, tăng hăng một cái nói: "Kiến Quốc, là cha mời tiểu Trần tới, một năm cha người chỉ có một lần mừng thọ như vậy, thì người không thể để cho ta vui mừng một chút hả?"
tudnhhuong@ddlqd

Kiến Quốc hừ một tiếng nói: "Tôi để cho ngài vui mừng, ngài cũng đến nhường tôi sáng khoái a! Chớ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo cùng tôi đây, Tiểu Trần, Tiểu Lý cái gì, nếu ngài còn có tinh lực vọc gái, chỉ cần chơi đùa vui vẻ thôi, nhưng có một chuyện, đừng nghĩ tìm mẹ ghẻ cho tôi, con mẹ nó đời này tôi chỉ có một người mẹ."

"Pằng!" Ông cụ Kiến Quốc đập bàn một cái, chỉ vào Kiến Quốc rống to: "Mẹ người cũng chết hết hơn hai mươi năm rồi, ta cưới người nào người quản được sao, ta liền cưới, sáng mai ta liền cưới tiểu Trần vào cửa nhà họ

Lâm, ngược lại ta muốn nhìn, ai là chủ của nhà họ Lâm." Truyện chỉ post ở *****.

Nhìn thấy hai cha con càng tranh cãi càng náo nhiệt, làm cho Chu Tự Hàn và Sở Dĩnh lúng túng vô cùng, ở một bên khuyên cũng không phải, không khuyên giải cũng không phải là, đi còn không được, ở lại chỗ này lại càng không như lời nói.

Chu Tự Hàn ra hiệu cho Sở Dĩnh, Sở Dĩnh hiểu ý, tiến lên kéo người phụ nữ đó gọi tiểu Trần một cái, hai người đi ra ngoài, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vào phòng bên cạnh.

Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài, tiểu Trần đó bỗng nhiên nói: "Con mắt của cô giống với cha cô như đúc." Sở Dĩnh sửng sốt: "Bà biết cha tôi sao?"

Tiểu Trần cười: "Tôi là người tỉnh G, có mấy người tỉnh G không biết cha cô chứ?" Giọng nói có vài phần hoài niệm khác thường. Lúc này Sở Dĩnh mới quan sát kỹ càng bà ấy, chợt cô nhớ tới dường như chính là phóng viên nổi danh mỹ nữ của tỉnh báo năm đó, chuyên đề theo dõi đưa tin thành tích của cha cô, hình như gọi là Trần Tư Yển.

Trần Tư Yển có chút phức tạp nhìn Sở Dĩnh, nhỏ giọng hỏi một câu: "Mẹ cô có khỏe không?" Sở Dĩnh không muốn nhớ lại chuyện đã qua, càng không muốn mang đến phiền toái không cần thiết cho mẹ mình, có chút cảnh giác hỏi: "Bà cũng biết mẹ tôi sao?" tudnhuong@ddlqd

Trần Tư yển cười hai tiếng "Tôi với cha mẹ cô đã từng đi học cùng trường đại học, chỉ là nhỏ hơn vài khóa so với họ mà thôi." Sở Dĩnh chợt nhạy cảm ý thức được, câu nói của Trần Tư Yển này giống như có hàm ý khác, đang muốn hỏi bà cái gì, Chu Tự Hàn đẩy cửa đi vào, cau mày quét Trần Tư Yển một cái, lôi kéo Sở Dĩnh đi ra ngoài, ngay cả chào hỏi cũng không cần. Truyện chỉ post ở *****.

Ra ngoài còn dùng giọng điệu dạy dỗ nói: " Có lời gì nói với loại phụ nữ kia vậy, em vẫn còn tinh thần nói chuyện như thế, sao không có nói chuyện với anh này?"

Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái: "Không phải anh bảo tôi dẫn bà ấy ra ngoài sao?" "Anh bảo em mang bà ấy đi ra ngoài, không cho em tán gẫu với bà ấy, tóm lại, về sau ít quan tâm tới loại người kia đi, đi thôi." Thật sự dắt Sở Dĩnh đi ra ngoài.

Ra cửa, Sở Dĩnh chỉ phía sau không nhìn được nói: "Cái này xong chuyện?" Chu Tự Hàn thấy cô như thế không khỏi cười: "Không thèm nghe em nói nữa, đi lướt qua một chút, nhiều người như vậy, không ăn không uống được, chúng ta về nhà thôi."

Lên xe, Chu Tự Hàn cúi người cho Sở Dĩnh nịt dây nịt an toàn công phu , chợt nhớ tới cái gì, đang cầm mặt của cô nói: "Mới vừa rồi có phải là bà cô đó biết em hay không, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn này của em rất giống vỏ trai, không giống thích tán gẫu với người khác."
tudnhhuong@ddlqd

Ánh mắt Sở Dĩnh lóe lóe rồi rũ mắt xuống: "Không biết." Chu Tự Hàn buông cô ra: " Tốt nhất là không biết, em đừng nhìn người phụ nữ kia rất đứng đắn, còn không bằng kỹ nữ, chuyên kiếm ăn ở trên người lãnh đạo chính trị, cũng đừng trách Kiến Quốc nổi nóng với ông cụ nhà cậu ta, chú Lâm này già đến hồ đồ, hồi đầu lại chơi một cái đến cuối cùng khó giữ được, không nói không nếm thử được, cũng thật xin lỗi người mẹ đã chết của Kiến Quốc, thôi quên đi, lòng người nhà bọn họ loạn như vậy, dù sao đóng cửa lại sống qua ngày, không đến lượt chúng ta quản chuyện." Truyện chỉ post ở *****.

Qua hai ngày, Kiến Quốc mời khách, ăn cơm, một đám người liên nối hứng lên bàn mạt chược chơi bài, thật ra thì Sở Dĩnh thật sự không hiểu đám người này, cũng không phải là vì đánh bạc, cũng đều không thiếu tiền,

nhưng từng người một đánh bài rất hăng, đến cùng một chỗ sẽ không chuyện khác.

Chu Tự Hàn nói với cô: "Đây chính là tiêu khiển, không vì thắng thua, mấy người bọn anh còn để ý chút tiền này sao, chính là một cách duy trì tình cảm." Sở Dĩnh lại rất phiền khi bọn họ chơi bài, bởi vì mỗi lần Chu Tự Hàn đều tóm cô ngồi vào trên bàn bài, anh đứng phía sau cô, hai cánh tay từ sau đầu vòng qua chỉ huy cô chơi.

Kiến Quốc gom vài quân bài tốt, hài hước quét mắt nhìn hai người nói: "Tôi nói lão đại này, anh và chị dâu có thể quan tâm tới tâm tình của mấy người độc thân chúng tôi một chút hay không, ở cùng một chỗ liên ân ái, bây giờ chúng tôi nên tự đau xót cho chúng tôi đây?"
tudnhhuong@ddlqd

Trần Bân chau chau mày: "Chính là cậu không có mắt, lão đại và chị dâu ân ái, chúng ta coi như xem phim, tốt vô cùng, thuận tiện học tập một chút, tránh khỏi về sau gặp gỡ người chị dâu đại mỹ nữ như vậy, không biết xuống tay từ đâu."

Kiến Quốc bĩu môi châm chọc: "Nhanh đi đi! Chiêu này của lão đại tôi không phải học, cậu xem nhìn mặt mũi này toàn ý cười rồi, trên cằm cũng vui vẻ thế này, vừa nhìn chị dâu thì cong lên, lão đại, đừng quá kịch liệt, về sau lại hy sinh ở đầu giường, đặt gần lò sưởi có thể có tổn hại hình tượng anh hùng của anh."

Sở Dĩnh không chịu được mấy người bọn họ nhạo báng, mặt đỏ hồng, Chu Tự Hàn nhắc chân đá một cước: "Chỉ có cậu nói nhiều, người phụ nữ bên cạnh ông cụ nhà cậu giải quyết sao rồi?" Truyện chỉ post ở
*****.

Kiến Quốc phi một tiếng: "Giải quyết cái rắm, hai ngày nay chỉ theo ông cụ nhà chúng tôi, không biết lão già này ăn ong mật cứt gì, lại coi trọng

một người bị người khác chơi nát như kỹ nữ vậy, thật sự rất ấm ức cho mẹ mình."

Bên kia Triệu Nham nói: "Kiến Quốc, cậu vẫn không xem thường Trần Tư Yển đó, nhưng mình nghe nói, khi bà ta làm phóng viên ở tỉnh G, đem một phó chủ tịch tỉnh lúc ấy làm cho ngã ngựa, có thể thấy được thủ đoạn của người phụ nữ này, một cái." Tiệp tay ném ra lá bài .

Chu Tự Hàn thấy Sở Dĩnh để tay ở trên bài không có phản ứng, đưa tay tới thay cô đánh một cái, cúi đầu nhìn cô, không khỏi nhú nhú mày, sờ sờ mặt của cô: " Bảo bối sao vậy, không thoải mái sao? Sao sắc mặt lại khó nhìn như vậy?"

Đã nhiều năm rồi, năm đó chuyện của cha cô xảy ra rất bất ngờ, một ít dấu hiệu trước đó cũng không có, gần như chỉ là trong một đêm, liền bị cài nút cái mũ tham quan, sau đó những chứng cứ kia đều chỉ về hướng cha cô, lần cuối cùng Sở Dĩnh đi thăm trước khi cha cô tự sát, nhớ lại rõ ràng bộ dạng lúc đó của ông, rất bình thản, rất nho nhã, thậm chí quần áo trên người ông còn chỉnh tề như vậy, ngồi ở chỗ đó, giống như ngồi trên ghế salon ở nhà, ông nói: "Tiểu Dĩnh, chăm sóc mẹ cho tốt, cùng Lăng Chu hòa thuận sống qua ngày." Ngày thứ hai ông liền tự sát.

Chu Tự Hàn thấy cô một chút phản ứng cũng không có, vỗ mặt cô hai cái: "Bảo bối, anh hỏi em đấy?" Thật lâu sau Sở Dĩnh mới định thần lại, cọ một cái đứng lên nói: "Tôi có chút nhức đầu, đi dạo bên ngoài một vòng." Quảng xuống lời nói liền đẩy cửa đi ra ngoài. tudnhhuong@ddlqd

Chu Tự Hàn không khỏi như có điều suy nghĩ, Kiến Quốc bỗng nhiên nói: "Triệu Nham nói vậy, tôi cũng mới nghĩ tới, đúng là có sự việc này, đúng rồi, phó chủ tịch tỉnh đó hình như họ Sở." Nói xong, tự mình há miệng, cẩn thận nói: "Lão đại, tôi nhớ được chị dâu là người tỉnh G đi! Có thể có quan hệ gì với phó chủ tịch Sở đó hay không? Năm đó chuyện này ồn ào rất lớn, cũng kinh động đến chính phủ rồi, đặc biệt đưa xuống một

công văn nói cần nghiêm túc điều tra để nghiêm trị, hình như phó chủ tịch tịch đó có một cô con gái kia mà, còn dính dáng tới nhà họ Lăng, nhà họ Lăng, Lăng Chu." Kiến Quốc chợt phát hiện, giống như phá được mật mã, bí mật bị chôn vùi liên tiếp, trong nháy mắt chui lên từ dưới đất. Truyện chỉ post ở *****.

Sắc mặt Chu Tự Hàn không khỏi âm trầm xuống, cầm điện thoại đi ra ngoài gọi : "Chu Tự Hoàn, giúp em tra tư liệu của một người, Sở Dĩnh, giấy căn cước số XXX." Chu Tự Hoàn bất ngờ bị Chu Tự Hàn đưa ra yêu cầu vô lí này, không khỏi sửng sốt: "Chu Tự Hàn, chớ hồ đồ! Bây giờ là xã hội pháp chế, cậu muốn nghĩ tra người nào thì tra của người đó sao, cậu xem anh là ai hả?" Truyện chỉ post ở *****.

"Anh, xem như em cầu xin anh đi." Từ khi lớn lên tên tiểu tử này sẽ không kêu lên anh, mỗi lần đều gọi thẳng tên húy, vừa gọi anh, Chu Tự Hoàn thật sự không có cách nào: "Được rồi, được rồi, anh sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu tra, chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!" tudnhhuong@ddlqd

Kiến Quốc thấy anh đặt điện thoại xuống, cẩn thận nói: "Lão đại, đây là anh." Chu Tự Hàn âm trầm cười: "Không có gì? Tôi chính là muốn hiểu quá khứ của bảo bối nhà tôi một chút, đỡ phải để tâm lo lắng suốt ngày."

Trực giác của Chu Tự Hàn thấy chỗ này có điều kỳ quặc, nói không chừng là có thể mượn cơ hội này thu thập tên tiểu tử họ Lăng kia, từ đó cắt đứt hậu hoạ về sau .

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nghĩ đến chuyện như vậy, Chu Tự Hàn đâu còn có tâm tư chơi bài, đứng lên nói vài tiếng với mấy người anh em, đẩy ván bài mà đi. Chu Tự Hàn vừa đi ra ngoài, Trần Bân đã nói: "Kiến Quốc, cậu thật sự cảm thấy Lăng Chu đó là con cháu nhà họ Lăng à?" Kiến Quốc gật đầu một cái: "Đoán tám chín phần mười, lão nhị nhà họ Lăng đó, không phải là đề cử lên từ tỉnh G sáu năm trước sau, lúc ấy ông cụ nhà mình còn thì thăm mấy câu hậu sinh khả úy, mình nhớ được rất rõ ràng, hình như nghe nói có một đứa con trai độc nhất, sau khi ra nước ngoài học trở về cũng đi theo chính trị, tương đối ít nổi danh, cho nên người biết cũng không nhiều lắm, cậu nghĩ Lăng Chu đó bao nhiêu tuổi, lông trên móng dít còn chưa mọc đủ đâu rồi, liền trở thành cục trưởng, không có cha anh ta dùng sức ở phía sau, một chết cũng không đến được."

Triệu Nham phát tay một cái: "Dù là người nhà họ Lăng, cũng không gây trở ngại với mấy chúng ta, cậu nói phải không?" Trần Bân trừng mắt liếc anh ta một cái: "Cậu ngu hả? Nếu Sở Dĩnh là con gái của phó chủ tịch tỉnh đó, tính toán ra, cũng là thanh mai trúc mã với tiểu tử nhà họ Lăng, tình cảm này còn không đủ sâu sao, cậu chưa từng thấy qua hai người đó, rõ ràng có vấn đề, mặc dù hôm nay chia tay, không chừng trước kia yêu đến chết đi sống lại thế nào rồi, lại nhìn lão đại của chúng ta, dốc lòng hăng hái theo đuổi Sở Dĩnh, đây còn chưa có chắc chắn đấy, máu ghen lớn có thể chưa chết người, nếu như thực sự để cho anh ấy tra ra chút gì đó, cậu suy nghĩ một chút xem có thể yên tĩnh được không, một khi lão đại không yên tĩnh, mấy người chúng ta đây thoải mái được hả? Kiến Quốc, mình thấy lão đại có cái gì đó không đúng, thật sự coi trọng cô nàng Sở Dĩnh này."

Kiến Quốc âu sầu trong lòng: "Cũng cảm thấy như vậy, nhìn ý của lão đại này, chính là ngày nào đó đem Sở Dĩnh cưới về nhà đi, đều có cảm giác mới mẻ, chính là Sở Dĩnh này không đáng tin cậy, vừa thấy đối với lão đại cũng không có nhiệt tình như thế, không biết về sau giày vò như thế nào đây."

Triệu Nham cười hắc hắc: "Mình cũng muốn gặp gỡ người như Sở Dĩnh vậy, cũng phải làm giống như bảo bối, hiện nay những người phụ nữ này, nhìn đầu tóc ở bên ngoài rất thuận mắt, dẫn về nhà tắm đi tắm lại, thật sự có thể hù chết người, dáng người Sở Dĩnh này, khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn trắng hồng như thế, người đàn ông nào thấy mà không thích chứ?"

Kiến Quốc đưa tay tới hung hăng cho anh ta một cái tát: "Tiểu tử cậu muốn tìm cái chết hả, dám nhớ thương cục cưng của lão đại, sau này mà để cho lão đại biết không băm chết được cậu mới là lạ, mấy anh em chúng ta cũng không cần biết chuyện nhà của lão đại, đánh bài đánh bài đi."

Hiển nhiên Chu Tự Hàn không biết mấy người Kiến Quốc bố trí chuyện anh ghen ở phía sau, ra khỏi phòng ở hội quán đi một vòng không tìm được Sở Dĩnh, lôi người phục vụ tới hỏi chuyện, mới biết đi ra ngoài, lúc này Chu Tự Hàn mới đi về phía cửa chính.

Mới cửa chính ra, đã nhìn thấy bảo bối nhà anh ngồi ở bên cạnh đài phun nước bên cạnh, hai cái tay đặt ở sau lưng ngược đầu nhìn bầu trời mà ngẩn người, ngay cả anh đi ra ngoài cũng không phát hiện, Chu Tự Hàn không khỏi nhíu mày, ánh mắt chạy một vòng ở trên người Sở Dĩnh, Sở Dĩnh có mấy phần lười biếng, căn bản không thích trưng diện tí nào, quần áo trên người cũng tương đối tùy ý, thích quần áo thoải mái như đồ thể thao, hôm nay hai người từ trong nhà ra ngoài, ngay cả quần áo Sở Dĩnh cũng không đổi, một bộ đồ thể thao ngấn tay trắng như tuyết, tóc buộc tùy ý lên đỉnh đầu, trên mặt sạch sẽ, càng lộ vẻ trẻ tuổi.

Có lúc Chu Tự Hàn cũng hoài nghi, có phải Sở Dĩnh đổi thẻ căn cước rồi hay không, nghĩ thế nào một người phụ nữ 28 tuổi, cũng không khác biệt lắm so với người 18 tuổi, anh có cảm giác, cô đặc biệt nhỏ, giống như bảo bối của anh, cho nên gọi bảo bối càng ngày càng thuận miệng, từ khi mới bắt đầu Sở Dĩnh kiên quyết kháng cự đến bây giờ, căn bản đã chấp nhận xưng hô này.

Mắt Chu Tự Hàn khẽ nhú nhú lại, chợt nổi lên ý xấu, quay lại nói thêm vài câu với bảo vệ cửa, bảo vệ đi vào, Chu Tự Hàn đi tới ôm lấy Sở Dĩnh cúi đầu hỏi cô: " Bảo bối nhà anh ở chỗ này nghĩ gì thế, nhập thần như vậy, một lát trời mưa thì làm thế nào?"

Sở Dĩnh ngẩng đầu nhìn mặt trời lớn trên đỉnh đầu, thật sự muốn sờ xem có phải Chu Tự Hàn sốt rồi hay không, Chu Tự Hàn nhìn cô như thế không khỏi nháy nháy mắt nói: " Bảo bối em có tin hay không, người đàn ông của em có thể hô phong hoán vũ không gì không làm được cả." Nhìn bộ dáng Chu Tự Hàn này khoác lác như vậy, Sở Dĩnh không nhịn được liếc mắt tức giận nói: "Thật sự sốt rồi!"

Chu Tự Hàn cười hắc hắc, giơ tay lên, đặc biệt ngâm thơ bắt đầu đếm: "Một, hai, ba, trời mưa." Rầm rầm đài phun nước chợt phun nước ra ngoài, Sở Dĩnh sợ hết hồn, còn chưa có tỉnh táo lại, liền bị Chu Tự Hàn kéo vào giữa đài phun mà hôn, một tay Chu Tự Hàn nắm cả hông của cô, một tay cầm cái ót, hôn tương đối nhiệt tình, dường như nước xung quanh cũng nóng bỏng theo.

Khi Chu Tự Hàn buông cô ra, hai người đã ướt đầm, người ướt sũng giống như chuột lột vậy: "Sở Dĩnh, em có yêu anh hay không?" Sở Dĩnh có chết cũng không ngờ đến, đột nhiên Chu Tự Hàn lại hỏi ra một câu như vậy, giữa hai người bọn họ làm sao có thể có việc này, Sở Dĩnh rất thành thực lắc đầu một cái: "Không yêu."

Ánh mắt Chu Tự Hàn âm trầm xuống trong nhất thời, lời cô ra khỏi đài phun nước, đi tới bãi đậu xe bên kia, lên xe, khởi động, dọc đường đi mặt cũng đen thui, Sở Dĩnh ngăn người nhìn bên ngoài cửa sổ, cô không có cảm giác mình có lỗi gì, cô không cần thiết lừa anh.

Lái xe vào gara, tắt máy, Chu Tự Hàn chột nghiêng người bá đạo nói: "Chính là không yêu anh, cũng không cho yêu người khác, có biết hay không?" Sở Dĩnh lười phản ứng lại với anh, đẩy cửa xe ra, xuống xe đi vào, Chu Tự Hàn phát hiện, cô nàng này càng ngày càng không sợ mình, cần phải giáo dục lại thật tốt.

Buổi tối Chu Tự Hàn giảng co Sở Dĩnh một đêm, ngày thứ hai, khi John tới đón Sở Dĩnh, Sở Dĩnh còn cảm giác eo mỗi lưng đau, đi cũng có chút mất tự nhiên, hơn nữa dấu vết trên người quá nhiều quá nặng, Sở Dĩnh cũng hoài nghi Chu Tự Hàn là cố ý, biết rõ hôm nay cô có chương trình cùng đoàn làm phim, cho nên làm cho cả người cô đều là dấu hôn, làm hại cô trời rất nóng mà chỉ có thể mặc váy dài và áo sơ mi.

John thấy Sở Dĩnh mặc như vậy, bất ngờ một chút, tiếp theo lại không khỏi than thở, mỹ nữ chân chính thì mặc cái gì cũng xinh đẹp, hôm nay Sở Dĩnh áo sơ mi trắng và váy dài vàng nhạt, cô phối hợp buông tóc xuống, phong cách có vài phần rất thanh thuần, hoài cổ.

Sở Dĩnh thấy anh nhìn mình chăm chăm hết mức, không khỏi có chút chột dạ lời kéo cổ áo, âm thầm mắng Chu Tự Hàn 7-80 lần, chỉ là ngày hôm qua Chu Tự Hàn làm cô rung động, hôm nay còn lưu lại dư vị, khi nào thì bắt đầu, Chu Tự Hàn bắt đầu so đo cô có yêu anh hay không, cô yêu Lăng Chu bảy năm, tách ra sáu năm, đoạn tình cảm này gần như đã tiêu hao hết toàn bộ cô, đời này, đoán chừng cô cũng sẽ không gặp mặt này hai chữ này, huống chi, đối phương là Chu Tự Hàn.

"Sở Dĩnh, phong cách người chủ trì chương trình này tương đối sắc bén, vì tỉ lệ người xem chương trình TV, đoán chừng sẽ hỏi cô vấn đề bén

nhọn một chút, cô có thể lựa chọn mập mờ cho qua, tôi đã đánh tiếng trước rồi, có lẽ cô ấy sẽ không quá mức phận." John lệ hành nhắc nhở cô theo thói quen.

Sở Dĩnh gật đầu một cái, sao cũng được, cô đang suy nghĩ tối hôm nay Chu Tự Hàn có xã giao, cô phải về nhà thăm mẹ một chút, có một số việc cô không nghĩ ra.

Ngoài Sở Dĩnh, đạo diễn Lý Xuyên tham gia chương trình, còn có Tôn Tiểu Bằng và Trần San Ny, lúc Sở Dĩnh tiến vào, Tôn Tiểu Bằng vội vàng nghênh đón, rất nhiệt tình kêu: "Sở Dĩnh cô đã đến rồi." Sở Dĩnh gật đầu một cái, khách khí nói một câu: "Đã lâu không gặp."

Hôm nay Tôn Tiểu Bằng thật sự không dám đắc tội vị cô nãi nãi này, không phải lần trước để cô dính một chút mưa sao, sau đó làm cái gì cũng không thuận lợi, mấy nhãn hiệu phát ngôn trước kia đều muốn kết thúc hợp đồng với anh, chọn một người mới khác hợp tác, người đại diện của anh quanh co lòng vòng mới nghe ngóng ra, là Chu Tự Hàn thả lời nói.

Tôn Tiểu Bằng tìm mấy người đi nói tốt cho mình, mới tính miễn cưỡng qua được, vào lúc này anh nào dám chạm trề Sở Dĩnh, Trần San Ny lại hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay quy củ luân lý trong giới nghệ sĩ này cũng bị mất, thấy tiền bối, người mới phải chào hỏi tiền bối trước chứ?"

Lý Xuyên nhú nhú mày: " San Ny, cô bớt tranh cãi đi." Nghĩ thầm, mình thật sự không dễ dàng gì mượn được Sở Dĩnh, lại chọc tới vị này, vừa quay đi, anh đã có thể rơi vào tình huống khó xử rồi.

Sở Dĩnh cự tuyệt thợ trang điểm bôi bôi trét trét ở trên mặt cô, hôm nay ra ngoài sử dụng đồ trang sức trang nhã, chỉ trang điểm thêm một chút, có thể không hiện ra quá trắng ở dưới ánh đèn là được, trang điểm xong liền xoay người đi toilet.

Cô vừa đi ra, Trần San Ny liền liếc Tôn Tiểu Bằng chằm chọc nói một cái: "Anh Tôn, hôm nay anh rất tiến bộ, nóng lòng chào hỏi người mới như vậy, cũng không ngại mất mặt."

Sắc mặt Tôn Tiểu Bằng khó coi chớp mắt một cái, chột ha ha cười: "San Ny cô lẫn lộn lâu như vậy, còn chưa có lẫn vào hiểu đâu rồi, cái vòng này người nào thành công người nào là lão đại, người nào có núi dựa lợi hại, người nào địa vị cao, tiền bối hậu bối là cái rắm." "Anh." Trần San Ny tức giận mặt đỏ rần.

Lý Xuyên mở miệng nói: "Được rồi, được rồi, hai người âm ỉ đầu tôi đau, San Ny nhưng tôi cảnh cáo cô, chương trình này rất quan trọng, cô nghĩ như thế nào tôi mặc kệ, một lát nữa đừng để cho tôi phải ra mặt." Mặc dù Trần San Ny không lên tiếng, trong mắt lại thoáng qua một tia ghen ghét.

Giai đoạn đầu ghi hình cho chương trình coi như thuận lợi, người chủ trì hỏi Sở Dĩnh mấy vấn đề xong liền chuyển hướng tới tấm ảnh đêm đó: "Đêm đó trong lúc vô tình chụp được ảnh hẹn hò của Sở tiểu thư và nam sĩ thần bí, Sở tiểu thư có thể tiết lộ thân phận của vị nam sĩ thần bí kia một chút hay không?"

Sở Dĩnh rất bình tĩnh mở miệng: "Đầu tiên vị nam sĩ thần bí kia cũng không phải bạn trai của tôi, cho nên không thể nói là hẹn hò, tiếp theo anh ấy cũng không phải diễn viên, không muốn lộ lí lịch của mình ra ngoài cũng là chuyện bình thường, đây là điều cơ bản nhất của nhân quyền, nên tôi muốn lấy được sự tôn trọng."

Người chủ trì cười: "Sở tiểu thư không hồ là xuất thân danh giáo, phần cơ trí này thật sự làm người ta bội phục, nếu vị nam sĩ thần bí kia không thể lộ ra ngoài, như vậy, Sở tiểu thư chúng ta nói chuyện một chút về Chu tổng thì như thế nào, ngày hôm qua báo chí đăng ảnh cô và Chu tổng ôm hôn nhiệt tình trước cửa hội quán cao cấp nào đấy, tôi nghĩ mọi người ai cũng tò

mò, Chu tổng và vị nam sĩ thần bí kia, rốt cuộc vị nào kia mới là chân mệnh thiên tử của Thanh Liên?"

Sở Dĩnh sững sờ, không ngờ tin tức tới đây nhanh như vậy, chỉ là hôm nay cô và Chu Tự Hàn đến loại tình trạng này, lời nói giấu giếm cũng là bịt tay trộm chuông, nhưng hào phóng thừa nhận, cô thừa nhận cái gì? Giống như các ngôi sao khác, làm bộ như ngọt ngào nói: mình và Chu Tự Hàn đang ở bên trong tình yêu cuồng nhiệt, lời này chính cô cũng cảm giác ghê tởm.

Đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, Trần San Ny chột chên miệng nói: "Việc này còn phải hỏi sao, hiện nay không phải Sở tiểu thư đang ở trong biệt thự ngoại thành của Chu tổng sao?" Bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Lý Xuyên, tiếp tục thao thao bất tuyệt: " Trước khi Sở tiểu thư vào Tinh Huy, đã có quan hệ không phải ít với Chu tổng rồi, đêm hôm khuya khoắc thường ra vào nơi ở của Chu tổng, Sở tiểu thư, tôi nói không sai phải không?"

Sở Dĩnh lại không phản ứng gì, nhìn cô một cái gật đầu: "Đúng vậy, tiếc là nhiều lần đụng phải Trần tiểu thư, đáng tiếc hiện tại gặp mặt không nhiều, Trần tiểu thư nói, tôi nên cảm thấy may mắn hay là khổ sở thay cô đây?" "Cô. Sở Dĩnh chớ đắc ý, sớm muộn gì bị người ta chơi đùa chán rồi đập một cước, tôi thấy thời điểm người muốn cười mà không cười nổi sắp tới."

Buổi ghi hình bị Trần San Ny làm náo loạn, tổ chế tác lại không dám phát sóng chương trình như vậy, mặc dù sự việc xảy ra có chút bất ngờ, nhưng bọn họ thật sự không đắc tội nổi với Chu Tự Hàn, cắt xóa giảm bớt qua, lại dùng lấy tốc độ nhanh nhất đem mẫu đến trong tay Chu Tự Hàn.

Chu Tự Hàn nhìn, không khỏi cười lớn, dương dương đắc ý nói với trợ lý Từ: "Cậu xem bảo bối nhà tôi rất thông minh." Liếc Trần San Ny một cái,

con mắt sắc bén: " Xử lý Trần San Ny này một chút, về sau đừng để cho tôi thấy tin tức về cô ta nữa, đồ phải hoảng sợ như vậy."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Chu Tự Hoành biết, Chu Tự Hàn quen làm xằng làm bậy như vậy, từ nhỏ tiểu tử này đã bá đạo, lòng dạ ác độc, đen tối, lúc ấy đến trường, gây ra không ít phiền toái cho nhà, ba ngày hai bữa, giáo viên ở trường học điện thoại về nhà tố cáo, khi đó ông cụ nhà bọn họ bận rộn, cả ngày sinh sống ở trong quân doanh, không phải diễn tập chính là chuẩn bị chiến đấu, không có thời gian mà quản xem bọn anh làm cái khỉ gió gì, Chu Tự Hàn gây ra họa đều là thư ký ra mặt xử lý.

Thư ký đâu để ý được Chu Tự Hàn, cứ thế mãi, liên đường thành tính tình vô pháp vô thiên như vậy, về sau lại tiếp nhận chuyện buôn bán của cậu, trong nhà thì càng không quản được rồi, hơn nữa tiểu tử này quá trắng hoa, phụ nữ bên cạnh tới tới lui lui, nhìn người quáng mắt, thái hậu nhà bọn họ không biết thúc giục nó bao nhiêu lần, để cho nó có tiếng cũng có miếng tìm kiếm đối tượng, nhưng nó nhất định không nghe, còn nói năng hùng hồn nói: "Thái hậu ngài nghỉ ngơi một chút tinh thần không tốt sao, đừng nhìn con chăm chăm, nếu là ngài mong đợi bỗng cháu từ con đây, vậy cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đời này cũng quá mức, chuyện nối dõi tông đường ngài cũng đừng trông cậy vào con, trông cậy vào anh con còn có chút hi vọng." Sau lại mình kết hôn, tiểu tử này còn có từ rồi. Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Chỉ là, gần đây bên người lại có một người cố định, chính là Sở Dĩnh này, tần số hai người ra ánh sáng không thấp, cho dù Chu Tự Hoành không quan tâm bất quái như vậy, cũng xem qua nhiều lần, trên căn bản, cơ hội phụ nữ xuất hiện cùng lúc bên cạnh tiểu tử này cũng không nhiều, vì vậy

xuất hiện thường xuyên giống như Sở Dĩnh, và lại vẫn không thay thế tình huống, chưa từng xuất hiện qua, ngay cả thái hậu nhà bọn họ cũng để ý.

Hôm kia trở về đại viện, còn nói với anh: " Sở Dĩnh này nhìn thuận mắt hơn nhiều so với mấy người Tự Hàn cặp trước kia, thật sạch sẽ, như con gái nhà đứng đắn ." Sau đó người chỉ sợ thiên hạ không loạn nhà anh đó lại hài lòng, đi theo nói thêm: "Mẹ, con cũng rất thích Sở Dĩnh này, mẹ không biết, cô ấy là nữ chính của bộ phim điện ảnh Thanh Liên kia, ở trên mạng có phiên bản chụp với cánh hoa, thật là đẹp, rất tốt, bệnh viện chúng ta có rất nhiều đều là người ái mộ của cô ấy, con muốn Tự Hàn xin hình có chữ kí của cô ấy đấy."

Chu phu nhân cười vỗ vỗ tay của cô, nói: "Việc này thì có vấn đề gì, đừng nói hình có chữ kí, về sau mẹ lại bảo Tự Hàn đem cô gái kia tới nhà, đúng là xinh đẹp quá, không biết tính tình sẽ như thế nào, trong nhà còn người nào không?" Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Giọng điệu kia giống như cùng con dâu, Chu Tự Hoàn nghĩ tới cũng không khỏi lắc đầu bật cười, chỉ là bối cảnh Sở Dĩnh này có phải vô cùng phức tạp một chút hay không?

Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, cha chính là Phó chủ tịch tỉnh Sở Cảnh Sơn té ngựa bởi vì tham ô sáu năm trước, mẹ xuất thân từ nhà họ Nhạc ở Giang Nam, mặc dù nhà họ Nhạc không còn tham gia chính trị, nhưng kinh doanh đều có liên hiệp với chính trị thành phố, dựa vào mấy đời nhà họ Nhạc tích lũy, chính là vọng tộc chính cống, rất có lực ảnh hưởng.

Năm đó thật ra thì chuyện Sở Cảnh Sơn có rất nhiều điểm mờ hồ, nói trắng ra là, chính là Sở Cảnh Sơn bị người ta đẩy ra đỉnh núi, nổi oan ức này cho ai gánh vác, thật ra thì cũng rất nhiều người rõ ràng, liên quan đến nhà họ Lăng, điều kiện tiên quyết là nhà họ Nhạc không nhúng tay vào, Sở Cảnh Sơn không hề có bối cảnh khó tránh khỏi chịu thiệt thòi.

Lão nhị nhà họ Lãng Lãng Thủ Chính này, cùng Sở Cảnh Sơn và vợ của Sở Cảnh Sơn là Nhạc Thu Mạn là bạn học đại học, mà con cái hai nhà, Sở Dĩnh và Lãng Chu vừa là thanh mai trúc mã vừa là người yêu, ở thời kỳ cấp ba liên tương đối nổi tiếng, đoạn tình cảm này kéo dài sáu năm, ở thời điểm xảy ra chuyện của Sở Cảnh Sơn liên kết thúc.

Mà thậm chí năm đó Sở Dĩnh đã đi bệnh viện làm giải phẫu phá thai, chuyện này liên quan tới quá nhiều người, quá phức tạp, Chu Tự Hoàn không hiểu mục đích của Chu Tự Hàn, là muốn ra mặt cho Sở Dĩnh, vì cha cô lật lại bản án, hay là canh cánh trong lòng đối với đoạn tình cảm đã qua kia của Sở Dĩnh, dù sao sáu năm không phải một khoảng thời gian rất ngắn.

Mặc dù có thể điều tra rõ ràng như thế, cũng là tình yêu của hai người quá nổi tiếng, mặc dù ngay lúc ấy trung học ở tỉnh G nghiêm cấm học sinh yêu sớm, gần như nhà trường cũng là ngầm thừa nhận một đôi này, Chu Tự Hoàn đoán chừng, trừ bối cảnh bên ngoài hai người ra, hai người đều có đáng ngoài và thành tích xuất sắc cũng là nguyên nhân khiến cho trường học lựa chọn coi nhẹ đối với đoạn tình cảm này. Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Tự Hoàn cầm hình hai người trong tài liệu lên nhìn một chút, là hội thể dục thể thao ở trường đại học, mặt nam sinh đầy mồ hôi, nhận lấy khăn lông cô gái đưa tới, cúi đầu cười một tiếng, hai người còn tương đối trẻ trung, nhưng tình yêu trong mắt còn rực rỡ hơn so với ánh mặt trời trên đầu bọn họ.

Ngược lại Chu Tự Hoàn hi vọng Chu Tự Hàn không nên nghiêm túc đối với Sở Dĩnh này, bởi vì đã từng phải có qua một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm này, xem ra rất khó quên, huống hồ, chỗ này còn dính líu ân oán hai nhà Sở Lãng, nói không chừng, còn phải kéo theo nhà họ Nhạc, thật sự muốn trở mặt, không phải là việc nhỏ. Chu Tự Hoàn suy tính một đêm, vẫn gọi điện thoại cho Chu Tự Hàn.

Lúc Chu Tự Hàn nghe điện thoại, tâm tình đang buồn bực, bảo bối nhà anh căn bản không trở về Tinh Huy cùng John, anh còn muốn vừa thấy mặt đã cho cô một cái hôn nóng bỏng làm phần thưởng, anh rất hài lòng với biểu hiện của bảo bối đấy, không thể để cho người khác khi dễ, ăn miếng trả miếng đây mới là người của Chu Tự Hàn anh.

Anh ở nơi này chờ cho phần thưởng đâu rồi, không ngờ mình John trở lại, nói với anh Sở Dĩnh đã về nhà, Chu Tự Hàn sửng sốt: "Sao anh lại trở về một mình, không phải tôi đã nói anh phải luôn ở cùng một chỗ với cô ấy sao?"

John nhẹ nhàng tăng hăng một cái nói: "Sở Dĩnh trở về thăm mẹ cô ấy rồi." Lúc này Chu Tự Hàn mới buồn bực, anh nói sao, chính mình nơi ở này, cho tới bây giờ cô nàng kia đi về thăm nhà, cố ý gọi điện thoại tới để gọi Sở Dĩnh trở về, lại có chút do dự, mẹ con này sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cũng không giống nhau, Sở Dĩnh cũng có chút việc bận không trở về, vừa mới trở về thì mình lại gọi điện thoại tới, khẳng định cô nàng kia sẽ cho là anh cố tình gây sự, ngay cả quan tâm cũng sẽ không quan tâm tới.

Vì vậy lúc Chu Tự Hoàn gọi điện thoại tới đây, Chu Tự Hàn đang khó chịu, vừa nhìn là số lạ gọi tới, nhận xong tức giận rống lên một tiếng: "Anh là ai ? Gọi làm rồi." Chu Tự Hoàn nhú nhú mày: "Anh là Chu Tự Hoàn." Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Chu Tự Hàn mới cười ha ha nói: "Sao anh không dùng số cũ gọi cho em hả, hại em còn tưởng rằng là điện thoại quấy rầy." Chu Tự Hoàn lười phải nghe anh nói nhảm, nói thẳng: "Cậu muốn anh điều tra về Sở Dĩnh, là muốn lật lại bản án cho cha cô ấy hay là muốn biết chuyện của cô ấy và Lăng Chu?"

Chu Tự Hàn vừa nghe, sắc mặt liền âm xuống: "Cô ấy và Lăng Chu đó thật sự là người tình cũ à?" Chu tự Hoàn nói: " Chuyện này có chút phức tạp, một câu đôi câu nói không hiểu, hiện tại anh bảo người ta đưa tài liệu

qua cho cậu, một lát nữa chính cậu xem đi, còn có Sở Dĩnh này, nếu như không phải là nghiêm túc, không bằng quên đi, đừng làm ra chuyện, tóm lại, chính cậu suy tính nặng nhẹ đi."

Trợ lí Từ cúi đầu nhìn qua đồng hồ, cũng sắp tám giờ rồi, từ xế chiều một binh sĩ thẳng lưng đưa một túi tài liệu đến, Chu tổng sẽ không ra khỏi phòng làm việc, buổi tối cơm cũng không ăn, tiểu muội đưa trà đi vào khi ra ngoài liền kéo vang lên báo động cấp một, vậy thì đại biểu tâm tình Chu tổng cực kém, bọn họ cũng phải cẩn thận.

Đến lúc tan việc, người trong văn phòng giống như chạy trốn chết, từng người một chạy thật nhanh, anh là không chạy được, phải chấp nhận ở chỗ này. Thật ra thì gần đây tâm tình Chu tổng cũng không tồi, anh còn nói khó được dễ dàng, cũng không biết lúc này thì thế nào, trong lòng đang nói thầm, chợt cửa phòng làm việc mở ra, Chu tổng vẻ mặt như đưa đám đi ra, chạy thẳng tới thang máy, trên người phát tán ra lệ khí, trợ lí Từ không khỏi run run một chút, gấp rút đi theo. Theo tới tầng dưới, Chu tổng bỏ rơi cũng không bỏ anh, trực tiếp lên xe, ầm một tiếng, xe liền đi ra ngoài, sức mạnh này là tìm người nào liều mạng đi.

Chu Tự Hàn thật sự bị chọc tức, cũng không biết mình rơi vào nông nỗi này như thế nào rồi, anh biết Sở Dĩnh không thích anh, không yêu anh, không vui khi đi theo anh, nhưng anh lại thích cô, trừ khi vừa bắt đầu dùng thủ đoạn uy hiếp cô quay về, sau này anh cũng thật sự muốn móc tim móc phổi cho cô.

Cô nói trong lúc qua lại với cô không thể đụng vào người phụ nữ khác, anh lại thật sự không có đụng, mặc dù khi vừa bắt đầu có chút kỳ cục, nhưng bây giờ cũng muốn thay đổi, coi chừng bảo bối nhà anh một cái không còn kém. Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Đã nói mặc dù người phụ nữ này lạnh lùng, cũng có tâm chứ, không, không đúng, Sở Dĩnh không thể không có tâm, trong lòng của cô tràn đầy tình

bóng một người đàn ông, Lăng Chu, con mẹ nó Lăng Chu, cái gì đều là giả, đây mới là thật, cô quên bản thân mình, trong lúc cô mang bệnh mơ mơ màng màng thì nỉ non gọi tên, một xu quan hệ cô và Chu Tự Hàn cũng không có, cô luôn tập trung nghĩ về một người là Lăng Chu, thậm chí cô còn từng có đứa bé của Lăng Chu, đây quả thực là chuyện mà Chu Tự Hàn không cách nào chịu được nhất.

Suy đoán của anh hoàn toàn chính xác, Lăng Chu và cô dâu chỉ đơn giản là người tình cũ như vậy, hai người nói yêu thương từ trung học cơ sở, nói chuyện chính là sáu năm, tất cả lần đầu tiên của Sở Dĩnh, từ thân đến tâm tất cả đều cho Lăng Chu, Sở Dĩnh bên người anh lúc này, chính là vô bực đã bị đào rỗng, cô vô tâm vô tình, cô vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh, vĩnh viễn.

Hai chữ này làm Chu Tự Hàn không nhịn được phát rét khắp cả người, từ khi sinh tới giờ, lần đầu anh cảm thấy có đồ vật không phải anh muốn là có thể thao túng được, cho dù nắm ở trong tay, cũng không thấy chính là của anh, mẹ nó anh thật uất ức. Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Chu Tự Hàn lái xe ra khỏi nội thành, theo đường núi, trực tiếp lái đến đỉnh, nhảy xuống xe, tựa vào trên nắp động cơ xe hút thuốc lá, Chu Tự Hàn cảm thấy, mình uất ức nhất còn không phải là bị Sở Dĩnh cho lừa gạt rồi, về sau bị cô lừa gạt, còn do không tự chủ yêu thương cô.

Trước kia khi Sở Cảnh Sơn chưa có xảy ra việc gì, Sở Dĩnh sinh ra lớn lên đều là thuận buồm xuôi gió, gia đình như vậy, chỉ có một đứa con gái là cô, có thể không cưng chiều sao, từ tấm hình cô chụp lúc học trung học là có thể nhìn ra, khi đó Sở Dĩnh có bao nhiêu vui vẻ, Chu Tự Hàn cũng có chút không dám nghĩ đến, về sau cha cô gặp chuyện không may, Sở Dĩnh phải chịu đựng bao nhiêu áp lực rồi, từ thiên chi kiều nữ trở thành con gái tham quan, đây không phải là từ giàu đến nghèo, từ cao tới thấp đơn giản như vậy, lòng người dễ thay đổi, nhân tình lạnh ấm, bỏ đá xuống giếng, lúc

ấy, cô còn là một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi, rồi cuộc gắng gượng trôi qua như thế nào, Chu Tự Hàn vừa nghĩ liền không nhịn được đau lòng, cô ấy lừa gạt anh như vậy, anh còn đau lòng, còn có uất ức hơn so nơi này à.

Chu Tự Hàn dập tắt tàn thuốc, tâm tình đã hơi bình phục một chút, lý trí bắt đầu có trật tự để tỉnh táo phân tích, giống như anh trai anh nói, quên đi, chết cũng không thể nào, nếu không thể quên đi, thì phải tìm cách, để cho cô quên tên Lăng Chu đó đi, biện pháp tốt nhất chính là lật lại vụ án của cha cô, để cho cô biết rõ, cha cô chính là do cha của Lăng Chu làm hại, thù giết cha không đội trời chung, anh cũng không tin, cô còn có thể nhớ thương tiểu tử họ Lăng kia như vậy, chỉ là chuyện này có chút khó làm, phải làm sao để không lưu lại dấu vết. Truyện chỉ post duy nhất tại
*****.

Chu Tự Hàn trầm ngâm hồi lâu, chợt nhớ tới một người quan trọng, Trần Tư Yển, người phụ nữ này là mấu chốt, xem ra tên tiểu tử họ Lăng kia cũng không nghĩ ra, cha hắn nhìn nghiêm chỉnh thế, còn có một tình nhân trong bóng tối như vậy, huống hồ, bây giờ người phụ nữ này còn muốn vào nhà Kiến Quốc, mẹ nó đúng là tai họa.

Suy nghĩ rõ, Chu Tự Hàn đè ép lửa giận trong lòng, lái xe trực tiếp đi tới dưới nhà Sở Dĩnh, xuống lầu dưới phát cái trong tin nhắn ngăn đi: "Cho em năm phút đồng hồ để xuống đây cho anh, dám không xuống, anh liền đi lên, coi như gặp cha mẹ vợ trước thời hạn rồi.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Kể từ khi Sở Dĩnh và Chu Tự Hàn ở chung một chỗ, chỉ có thể về nhà một lần vào chủ nhật, cho nên Sở Dĩnh quý trọng thời gian ở chung với mẹ hơn, Sở Dĩnh vô cùng may mắn khi mẹ cô là một người mẹ sáng suốt, biết lúc nào thì nên giả bộ hồ đồ, ví dụ như chuyện của cô và Chu Tự Hàn, bên ngoài cũng la hét ầm ĩ thành ra như vậy rồi, làm sao giấu giếm được mẹ cô, coi như ban đầu khi cô chuyển đến chỗ của Chu Tự Hàn, mẹ cô cũng chỉ nói một câu: "Dĩnh Nhi, mẹ hy vọng nhất chính là con vui vẻ, trừ chuyện này, mẹ không muốn qua cái khác, con đứa nhỏ này suy nghĩ rất nặng nề, có lúc phải học buông tha một chút xem, có lẽ sẽ có một vùng trời đất khác."

Sở Dĩnh cảm thấy mẹ của cô là một người thông minh, có thể chú ý đến cảm xúc nhỏ bé mãi mãi cảm nhất trong lòng cô, đã nhiều năm như vậy, hầu như mẹ rất ít khi đề cập tới những chuyện kia, giống như cố ý tránh.

Sở Dĩnh ngồi ở trên ghế sa lon còn bán khoăn, Trần Tư Yến có quan hệ như thế nào với cha mẹ, nghe bà ấy nói là học muội của cha mẹ, nhưng bà ấy có chút phức tạp, kì lạ như thế.

Nhạc Thu Mạn đem trái cây đã cắt gọn bưng ra đưa cho Sở Dĩnh, Sở Dĩnh ngẩng đầu lên thử mở miệng nói: "Mẹ, mẹ có biết Trần Tư Yến không?" Sắc mặt Nhạc Thu Mạn rõ ràng cương cứng một chút, đĩa trái cây trong tay nghiêng về một bên, Sở Dĩnh vội vàng nhận lấy.

Nhạc Thu Mạn ổn định tâm trạng, nhìn con gái: "Làm sao con biết người đó?" Sở Dĩnh ậm ừ nói: "Thỉnh thoảng con gặp phải, bà ấy nhắc đến

cha với con, nói là con có chút giống với cha, còn nói mình học cùng trường đại học với hai người."

Nhạc Thu Mạn ngồi ở bên cạnh con gái, sờ sờ mặt của cô nói: "Dĩnh Nhi muốn hỏi mẹ, có phải bà ấy có liên quan với sự kiện kia của cha con hay không?" Sở Dĩnh nhìn mẹ không khỏi hỏi một câu: "Vậy có liên hệ sao, bây giờ suy nghĩ một chút, chuyện của cha con năm đó đúng là có rất nhiều điểm nghi vấn, đều nói cha con là tham quan, vậy tiền cha con tham ô đi đâu rồi?"

Nhạc Thu Mạn thở dài: "Dĩnh Nhi, nghĩ tới những chuyện này làm gì, có người nói gì đó với con phải không?" Sở Dĩnh rũ mắt xuống: "Không ai nói với con cái gì cả. Con chỉ là khó hiểu mà thôi."

Nhạc Thu Mạn trầm mặc hồi lâu mới nói: "Dĩnh Nhi, đã qua lâu như vậy rồi, nói những thứ này còn có ý nghĩa gì, mặc dù chuyện cha con khiến cho cuộc sống của con lệch khỏi quỹ đạo, nhưng đồng thời mẹ lại rất vui mừng chứng kiến, con trưởng thành lên, hiểu chuyện, Dĩnh Nhi trước kia vô cùng ngây thơ, mẹ đã từng lo lắng vì chuyện này thật lâu, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, con không có qua lại với đứa bé Lăng Chu kia, cũng là đúng, mẹ mệt mỏi, nên đi ngủ trước đây, tối nay con cũng đừng đi, đã hơn mười giờ rồi, buổi tối khuya, một người phụ nữ đi đường ban đêm cũng không an toàn lắm."

Sở Dĩnh biết đây là mẹ lừa gạt không muốn nói cho cô biết rồi, Sở Dĩnh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rưỡi, hôm nay cô cũng không muốn trở về, đến bây giờ Chu Tự Hàn cũng không gọi điện thoại, đoán chừng chính anh cũng có chương trình khác.

Sở Dĩnh cảm thấy, nhiệt độ Chu Tự Hàn đối với mình cũng không khác lắm nên lui, nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của mẹ, nhớ tới lời nói năm đó chú Lăng nói với cô, cha có người phụ nữ khác ở bên ngoài, liên hệ với dáng vẻ kì lạ của Trần Tư Yến, Sở Dĩnh không thể không nghi ngờ, chẳng lẽ người

phụ nữ ở bên ngoài của cha cô là Trần Tư Yển, cho nên mẹ mới không muốn nhắc tới.

Nghĩ như vậy, dường như rất có đạo lý, sau khi cha cô chết, mẹ liền cực ít khi nhắc tới cha, đột nhiên Sở Dĩnh cảm thấy, mình giống như tiến vào trong một cái mê cung thật lớn, sương mù dày đặc trước mắt, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra.

Mẹ nói rất đúng, đã qua sáu năm, nhắc tới chuyện này lần nữa, có ý nghĩa gì, mặc dù cô biết người phụ nữ bên ngoài của cha chính là Trần Tư Yển, hoặc là chuyện của cha năm đó có tấm màn đen khác, có thể làm gì, với năng lực bây giờ của cô, có thể làm cái gì chứ? Đây là một xã hội rất thực tế, thực tế lại tàn khốc.

Sở Dĩnh thu thập khay trà, tắm rửa qua, vừa mới trở về phòng của mình, Chu Tự Hàn liền gửi tin nhắn tới, hiện tại trình độ chơi xấu của người đàn ông này đã đạt tới đỉnh điểm.

Sở Dĩnh ném khăn lông trên đầu sang một bên, gọi một cú điện thoại, Chu Tự Hàn nhìn số gọi tới một chút, ngay cả nhận cũng không nhận, trực tiếp tắt máy.

Sở Dĩnh tức giận hàm răng nghiến ken két, nhưng trong lòng cũng biết, đừng nhìn người đàn ông này vô lại, nếu như mình không đi xuống, nói không chừng anh thật sự có thể chạy lên, đến lúc đó, cô giải thích với mẹ như thế nào đây.

Sở Dĩnh nhanh chóng mặc quần áo, tóc cũng không sấy, rón rén đẩy cửa phòng mẹ ra nhìn một chút, mẹ giống như ngủ thiếp đi, lúc Sở Dĩnh đang cảm thấy gay go, liền nghe mẹ cô nói: "Lén lút làm cái gì đấy? Muốn đi thì đi đi! Mẹ biết con gái lớn không dùng được, giữ người ở lại, tâm cũng bay mất."

Sở Dĩnh ha ha cười khúc khích hai tiếng rồi đi tới: "Mẹ, vậy con đi trước, mẹ đừng quên uống thuốc, cuối tuần con theo mẹ đi kiểm tra sức khỏe." Ra cửa, Sở Dĩnh mới hậu tri hậu giác phát hiện, mẹ cô thật sự hiểu lầm rất sâu, thật sự coi cô và Chu Tự Hàn là nghiêm chỉnh nói yêu thương.

Sở Dĩnh vừa ra chung cư liền nhìn thấy Chu Tự Hàn tựa vào trên cửa xe, nhìn thấy cô, còn cúi đầu nhìn qua đồng hồ: "Sáu phút mười tám giây, mặc dù không chuẩn nhưng cũng miễn cưỡng thông qua, thật ra thì anh còn rất hi vọng em không xuống, cho anh cơ hội đi lên thăm hỏi cha mẹ vợ tương lai."

Sở Dĩnh tức giận hừ một tiếng: "Nếu đúng coi như cha mẹ vợ như vậy, cha mẹ vợ Chu tổng thật sự cũng không ít, dự đoán có thể tổ chức thành một đoàn." Mở cửa xe sẽ phải ngồi vào đi, không nghĩ lại bị Chu Tự Hàn lôi kéo một phen, thân thể di chuyển một cái liền đem cô đặt ở trên cửa xe, nắm được cảm của cô nâng lên, bình tĩnh nhìn cô thật lâu, mới nói: "Sở Dĩnh, anh phát hiện ra anh thật sự rất thích em, phải làm thế nào đây?"

Sở Dĩnh ngẩn người, tia ánh sáng mây tía bên cạnh vào đáy mắt đen sâu của anh, màu sắc rực rỡ gần như làm người ta hoa mắt, hơn nữa, lần đầu tiên, Sở Dĩnh giống như thấy được hai chữ ở trong mắt của anh, nghiêm túc.

Sở Dĩnh thật sự có chút bị mê hoặc ở trong ánh mắt như vậy, chỉ tiếc chỉ cần một cái chớp mắt, cô liền tỉnh táo lại, người đàn ông này là Chu Tự Hàn! Việc xấu trước kia loang lổ thật sự khiến người ta mệt mỏi, trong từ điển của anh tại sao có thể có nghiêm túc, huống chi là đối với cô.

Mê hoặc trong mắt Sở Dĩnh biến mất không còn một mống trong nháy mắt, thay vào đó châm chọc: "Ồ! Khiến Chu tổng nổi danh khắp thiên hạ thích, tôi nên kích động tạ chủ long ân sao?"

"Cái người phụ nữ này." Chu Tự Hàn giữ chặt cằm của cô, cúi gần, chiêm chọc trong mắt cô nàng này, làm anh cảm thấy tức giận khác thường, vừa cúi đầu giữ chặt cái miệng nhỏ nhắn này, hung hăng hôn cô.

Sở Dĩnh cũng không muốn biểu diễn ở dưới lầu nhà mình, một lát nữa để cho hàng xóm nhìn thấy cái gì rồi đi nói lung tung trong khu, năm quả dấm dấm anh hai cái, vô dụng, bị anh giữ chặt cổ tay, gắt gao đè ở trên cửa xe, hôn ác hơn, đây cũng không thể coi là hôn, quả thật giống như dã thú một dạng, gặm cắn xé rách.

Trong miệng bắt đầu tràn ngập mùi vị gỉ sắt nhàn nhạt, Sở Dĩnh đoán môi của mình nhất định bị người đàn ông này cắn rách, có chút đau đớn chua xót, nhưng người đàn ông này còn chưa có ý nghĩ buông cô ra, ngược lại dùng cả thân thể dấn vào cô, bàn tay cũng bắt đầu có ý xấu, sờ tới ngang hông của cô, lôi kéo khóa kéo trên quần bò Sở Dĩnh, ý ở chỗ này liền muốn gì kia.

Sở Dĩnh bị anh hôn đến mức đại não có chút thiếu dưỡng khí, chóng mặt không ngừng, nhưng căn bản lý trí vẫn còn nữa, Chu Tự Hàn không biết xấu hổ, cô còn phải thở, nhắc chân, uốn gối, hướng về phía chỗ hiểm của Chu Tự Hàn mà đá một cái.

Chu Tự Hàn gần như lập tức buông Sở Dĩnh ra, khom người che đậy quần, xoay tròn tại chỗ mấy vòng, Sở Dĩnh nhìn bộ dáng kia của Chu Tự Hàn, đầu cũng có chút dữ tợn rồi, sợ anh thật sự điên lên, mở cửa xe đi vào chỗ ngồi, nhìn chăm chăm Chu Tự Hàn qua cửa kính xe, sống chết cũng không chịu mở cửa.

Chu Tự Hàn chậm chạp đi tới, nhìn dáng vẻ Sở Dĩnh vừa sợ lại vừa mâu thuẫn, nói không ra tư vị gì trong lòng cả, anh có thể xử lý cô thế nào hả? Thời gian tới đây dài như vậy, anh động tới một đầu ngón tay của cô sao, gõ cửa kính xe, tức giận: "Em chạy cái gì? Anh còn có thể ăn em hả, mở cửa."

Sở Dĩnh hơi cân nhắc một tí xem lời này của anh là thật hay giả, suy nghĩ một chút mặc dù người này vô sỉ, thật sự là không có tiền lệ đánh phụ nữ, chính là không phân biệt được thời gian địa điểm, làm tình.

Sở Dĩnh mở khóa xe ra, chuyển qua ghế tay lái phụ một bên, Chu Tự Hàn lên xe ngồi xuống, còn đau rên một tiếng, nói thầm trong lòng, lần này cô nàng này có đủ ngoan độc rồi, nghiêng đầu liếc cô một cái, Sở Dĩnh lập tức nhích lại gần phía bên kia: "Việc này cũng không nên oán trách tôi, ai cho anh phát tình làm loạn ở trên đường cái?"

Chu Tự Hàn liếc cô một cái: " Phát tình cái gì, đó là anh không kìm hãm được có được hay không, thật sự đá tàn người đàn ông của mình, cho em tốt một chút, đi, về nhà."

Đoạn đường này Sở Dĩnh nhìn lên Chu Tự Hàn đến mấy lần, lúc người đàn ông này vừa mới hôn cô, tuyệt đối không tốt, cô có thể cảm thấy lệ khí tản ra trên người anh, chỉ có điều sau đó giống như biến mất.

Vào cửa, Sở Dĩnh vừa định đi lên, Chu Tự Hàn níu cô lại một phen, dẫn đo một lát rồi mở miệng: "Sở Dĩnh, cha em." Chu Tự Hàn vừa mới nói câu đầu, Sở Dĩnh liền cảm giác choáng váng, xoay người lại nhìn anh, trong mắt tràn đầy tức giận: "Chu Tự Hàn anh điều tra tôi sao? Anh muốn biết cái gì? Muốn biết cha tôi là tham quan, hay là muốn biết Lăng Chu." "Lăng Chu, Lăng Chu, trong đầu em trừ hấn ta ra, còn có người khác sao? Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn anh nhẫn nại cũng có giới hạn, hiện tại liền nói cho em biết, em muốn nhớ thương hấn ta cũng không thể nhớ thương, trừ phi anh chết, nếu không cả đời này em đều là người của anh." Chu Tự Hàn cũng không đè ép được ngọn lửa đố kỵ này nữa, liền vèo vèo bốc lên.

Sở Dĩnh nhìn anh thật lâu, lạnh lùng nói: "Chu Tự Hàn, anh cảm thấy hai chúng ta như vậy có ý nghĩa sao?" Chu Tự Hàn hừ một tiếng, rất ngây thơ trả lời một câu: "Không có ý nghĩa thì em cũng là của anh, không có

liên quan gì với tên tiểu tử họ Lăng kia, còn nữa, Sở Dĩnh, căn bản anh không muốn hỏi em chuyện về Lăng Chu, chỉ là anh cảm thấy, sự kiện của cha em kia có chút kỳ lạ, em có cần thiết như mèo bị dẫm đuôi không, đây càng lộ ra em đang chột dạ."

Sở Dĩnh lại không cảm kích chút nào: "Chu Tự Hàn trong lòng của chính anh rõ ràng nhất, tại sao điều tra tôi, đừng có bày ra một bộ mặt Thượng Đế, Sở Dĩnh tôi không cần anh phải rủ lòng thương xót." Hất anh ra, lên tầng đóng cửa lại, tựa vào trên cửa, Sở Dĩnh bụm mặt ngồi chồm hổm trên mặt đất, việc của cha bị Chu Tự Hàn vạch trần trước mặt, liền giống như mở ra một vết thương bên ngoài nhìn như vảy kết nhưng bên trong vẫn còn chảy mủ, những chuyện kia, những người đó là người Sở Dĩnh không muốn biết rõ nhất, không muốn nhớ lại nhất.

Sở Dĩnh phát hiện, mình thật sự rất giống mẹ, mình có thể suy nghĩ rất nhiều chuyện, chính mình tự đi suy đoán, nhưng không muốn người khác biết hoặc nhắc tới, hơn nữa người này là Chu Tự Hàn, lúc này Sở Dĩnh cảm thấy, mình giống như cởi sạch hết quần áo, trần truồng, lỏa lồ đứng ở trước mặt anh.

Ở trước mặt Chu Tự Hàn, cô đã sớm mất tôn nghiêm kiêu ngạo, cô không muốn ngay cả một ít đồ vật cuối cùng này cũng bị tước đoạt, không biết qua bao lâu, cửa nhẹ nhàng gõ hai cái, truyền đến thanh của Chu Tự Hàn: " Bảo bối, không ầm ĩ với anh được không, thật ra thì anh cũng không có ý tứ gì khác cả, anh chỉ là muốn biết, khi đó em làm sao mà qua được, anh đau lòng."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Bao lâu không có loại cảm giác đau lòng vì đàn ông này rồi, Sở Dĩnh cũng nhanh chóng quên đoạn thời gian kia cô làm sao qua được, giống như động đất, thế giới của cô sụp xuống chỉ trong một đêm, cũng không tìm về những thứ cô cho là vĩnh viễn gì đó nữa, cô đã che dấu cảm xúc chân chính thành thói quen, cho dù ở trước mặt mẹ, gần như cô dùng hết toàn bộ hơi sức khiến cho chính mình kiên cường, thật sự thì mệt chết đi được, cô cũng muốn tìm một bờ vai để dựa vào, chỉ là chủ nhân bờ vai này là Chu Tự Hàn, cô cảm thấy có mấy phần kì quái.

Nhưng lời nói của Chu Tự Hàn, ít nhiều cũng gợi lên một chút cảm xúc đi, suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ Chu Tự Hàn nói không sai, trong miệng luôn nói mình và Lăng Chu không còn quan hệ rồi, thật ra thì trong lòng vẫn không bỏ được, dù sao sáu năm cũng không phải đoạn thời gian rất ngắn ngủi.

Lỡ tai Chu Tự Hàn nằm trên cửa lắng nghe, đang muốn gõ lại một cái thử xem, cửa chợt từ từ kéo ra, Chu Tự Hàn không khỏi hơi cong môi một cái, đuổi một cái cánh tay đem Sở Dĩnh ôm vào trong ngực, cúi đầu qua nhìn cô: "Bảo bối, dù gì chuyện đều đã qua rồi, chúng ta không nghĩ nữa, về sau có anh đây rồi."

Sở Dĩnh ngẩng đầu rất phức tạp nhìn anh thật lâu: "Chu Tự Hàn, tôi nói rất nhiều lần rồi, cho dù đi theo anh, tôi cũng có nhân quyền cơ bản, anh phải học được cách tôn trọng tôi."

Chu Tự Hàn không ngừng gật đầu liên tục: "Được được, bảo bối nhà anh có nhân quyền, anh phải tôn trọng." Trong miệng đồng ý, giọng nói sao nghe qua loa thể nào, Sở Dĩnh đưa tay uốn éo ở mặt của anh: "Chu Tự Hàn, tôi đang nói nghiêm chỉnh với anh."

Chu Tự Hàn cười ha ha, hai cánh tay vừa dùng lực bế cô lên, Sở Dĩnh hét lên một tiếng, vội vàng ôm cổ của anh: "Chu Tự Hàn anh có bệnh hả? Thả tôi xuống." Chu Tự Hàn lại ngửa đầu hôn cô một cái: "Không thả." Ôm cô đi tới bên giường, trực tiếp Sở Dĩnh ném tới trên giường, tiếp theo liền nhào tới, đem Sở Dĩnh gắt gao đè ở phía dưới, bàn tay từ từ trượt xuống từ cái trán Sở Dĩnh : " Dáng dấp bảo bối nhà chúng ta thật là đẹp mắt, lông mày này, mắt này, lỗ mũi này, chỉ là, anh thích nhất là cái miệng nhỏ nhắn này, mỗi lần hôn nó, cũng không biết khống chế muốn nuốt em vào trong bụng anh đi, bảo bối anh thật sự thích em rồi, rất yêu thích, cho nên hòa hợp đi qua với anh được không? Hả?"

Môi hạ xuống, hôn ở trán của cô, chậm rãi trượt, rất nhẹ, xẹt qua mềm mại giống như lông vũ, cái loại cảm giác ngứa đó chui vào trong lòng một chút, hơi tê tê dễ chịu như vậy, Chu Tự Hàn chưa từng hôn cô như vậy, dịu dàng giống như sợ đụng bể cô, thậm chí Sở Dĩnh có cảm giác được quý trọng.

Sở Dĩnh mở mắt ra, vừa đúng lúc chống lại ánh mắt Chu Tự Hàn, khoảng cách của hai người gần như thế, gần đến mức cô có thể nhìn thấy tất cả cảm xúc trong mắt của anh, nồng đậm dịu dàng, che chở, yêu thương. Sở Dĩnh nhắm mắt lại thật nhanh, khép thật chặt, trong lòng cố gắng kháng cự, xem ra cô sai lầm rồi, làm sao Chu Tự Hàn sẽ sinh ra nhiều cảm xúc đối với cô như vậy.

Chu Tự Hàn hôn vào trên môi của cô, trần trọc hôn, không có gấp gáp như trước kia, chậm rãi, ôn tồn lại triền miên, hôn, liếm, giống như hấp dẫn, vừa tựa như quyến rũ.

Rốt cuộc Sở Dĩnh không nhịn được hé miệng, mặc cho Chu Tự Hàn tiến quân thần tốc dò vào, lại vẫn duy trì lực đạo nhẹ nhàng chậm chạp, từ từ hôn cô, liếm mỗi một chỗ địa phương ở trong miệng cô, liếm lưu luyến không muốn rời xa, cuối cùng ôm lưỡi của cô dây dưa, khuấy, hút, mút mật dịch trong miệng cô, nuốt tiếp nữa.

Hơi thở Sở Dĩnh bắt đầu rối loạn, thế nhưng cô khát vọng anh, khát vọng cùng anh làm, yêu, khát vọng rất khẩn rất chân thật, ý niệm như vậy làm lý trí cô mâu thuẫn vô cùng, nhưng thân thể cô thành thực hơn nhiều so với lý trí của cô, cánh tay đã tự động quấn lên cổ Chu Tự Hàn, cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Theo cô đáp lại, Chu Tự Hàn hưng phấn, buông môi cô ra, theo gáy, chậm rãi trượt sang mặt bên, hơi thở phun ra khí nóng, làm Sở Dĩnh không tự kìm hãm được ngẩng đầu lên, quần áo trên người bị kéo xuống theo động tác của anh, áo sơ mi, dây lưng, quần, rất nhanh hai người liền quấn ở một chỗ cùng nhau mà không hề có trở ngại gì.

Chu Tự Hàn cũng không thể hình dung rốt cuộc bây giờ mình có cảm giác gì, trước kia làm tình với Sở Dĩnh nhiều như vậy, thời điểm kịch liệt đáp lại anh như hôm nay vậy, gần như không có, mỗi lần đều là mình sử dụng biện pháp giày vò cô, nửa ép buộc thì cô mới đáp lại, làm cho chung quy cô giống như rất kiên cường, đáng vẻ hiện tại này, cô nàng này nhiệt tình giống như một đốm lửa, Chu Tự Hàn cảm thấy, chính mình bị thiêu chết cũng đáng giá.

Chống đỡ, mở, thẳng lưng, tiến vào, bị cái loại ẩm áp đó bao bọc thật chặt, hút chặt, quả thật thoải mái muốn chết, yêu, hôn an ủi, hôn gặm, cắn, vào ra, tần số hai người ra vào tương đối thích hợp, làm máu Chu Tự Hàn sôi trào, vẫn hăng hái tiếp tục dày vò, Sở Dĩnh cũng không còn vịn với anh, đỉnh cao phối hợp kết quả là hai người gần như đồng thời đạt tới cao trào, hai mùi vị đó, cho một vị thần tiên cũng không đổi.

Chu Tự Hàn nhắm hai mắt tận hưởng dư vị một lúc lâu, mới mở mắt nhìn bảo bối nhà anh, hai người còn duy trì tư thế vừa rồi, Sở Dĩnh nằm nghiêng khảm ở trong lòng anh, loại thích hợp đó, giống như trời sinh ra vốn nên ở trong lòng anh, mặt vẫn còn gấn bó gắt gao, ấm áp, ấm ướt, khít khao, trong em có anh, trong anh có em, thoải mái khiến Chu Tự Hàn hận không thể vĩnh viễn không cần ra.

Đưa tay xoa tóc ướt mồ hôi của Sở Dĩnh, hôn mấy cái ở trên gáy cô: "Bảo bối , mới vừa rồi có thích hay không hả? Em này, nước cũng sắp thành suối phun rồi." Truyện chỉ post duy nhất tại *****.

Cổ Sở Dĩnh đều đỏ, hừ một tiếng: "Anh xong chưa, đi ra chút!" Chu Tự Hàn cười nhẹ một tiếng: "Bảo bối, em nói sinh đứa bé cho anh thì như thế nào?"

Toàn thân Sở Dĩnh cứng đờ, nhanh chóng giãy dụa thoát khỏi anh mà ngồi dậy, nhìn chăm chăm Chu Tự Hàn: "Anh điên rồi." Vui vẻ trong ánh mắt Chu Tự Hàn nhanh chóng rút đi, nặng nề nhìn cô chăm chăm: "Sở Dĩnh, sinh đứa bé cho anh làm em mâu thuẫn như vậy sao? Tại sao?"

Sở Dĩnh chợt ý thức được, nếu Chu Tự Hàn điều tra quá khứ của cô, chuyện ban đầu cô và Lăng Chu có một đứa nhỏ như vậy, khẳng định cũng biết, nếu không, làm sao sẽ nhắc tới cái này.

Sở Dĩnh bắt đầu không hiểu ý nghĩ của Chu Tự Hàn, thái độ người đàn ông này đối với cô càng ngày càng kì lạ, lúc lạnh lúc nóng, khi cứng rắn khi mềm mỏng, rốt cuộc muốn làm cái gì, ghen hay là dục vọng chinh phục quấy phá không chịu thua.

"Sinh con sao?" Sở Dĩnh chua chát cười một tiếng: "Muốn đứa bé sao, tôi khuyên anh nhanh chóng tìm cuộc sống khác, nếu anh biết tôi từng sinh non qua, chẳng lẽ không biết, tôi đã mất đi quyền làm một người mẹ sao?"

Chu Tự Hàn ngạc nhiên nhìn cô, giọng điệu của Sở Dĩnh rất chua chát, cô kéo cái mền qua đắp lên người rồi xuống giường, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, nước ấm từ trên rơi xuống, nhỏ xuống theo thân thể của cô, giống như mưa ngày đó.

Cô chưa cưới, thật sự không có dũng khí chạy đến bệnh viện lớn làm giải phẫu, tìm một bệnh viện nhỏ, khi đó cha mới xảy ra chuyện, thế nhưng chính cô cũng sơ suất bên dì cả không có tới, khi đến bệnh viện đã hơn ba tháng, giải phẫu xảy ra một ít sự cố, sau lần đó cũng không thể mang thai nữa.

Tình huống ngay lúc đó, mẹ con các cô làm thế nào sống tiếp tục đều là vấn đề, cô đâu còn bận tâm những thứ này, dù sao khi đó cô cũng chắc chắn, cho dù chia tay với Lăng Chu, đời này cũng sẽ không kết hôn với người đàn ông khác, nhưng yêu cầu này của Chu Tự Hàn, cho nên trong lòng cô sinh ra chút tiếc nuối mơ hồ.

Lúc Sở Dĩnh đi ra, Chu Tự Hàn đã tắm xong dựa vào trên giường, thấy cô đi ra ngoài, vỗ vỗ bên cạnh nói: “Em tới đây đi.”. giọng của Chu Tự Hàn tương đối dịu dàng, làm người ta không thể cự tuyệt.

Sở Dĩnh đi tới bị anh ôm vào trong ngực, Chu Tự Hàn cúi đầu hôn cô một cái: “thật ra thì anh cũng không thích đứa bé chút nào, quá ồn ào.” Trầm mặc một hồi, mới lại nói: “Từ nhỏ đến lớn, anh không muốn kết hôn qua, hưởng hồ sinh con, anh thừa nhận, trước kia người phụ nữ của Chu Tự Hàn rất nhiều, anh cũng không thể đảm bảo sau này sẽ không có rồi, đây là lời nói thật, nhưng, bảo bối, trước mắt anh thích em, hơn 30 năm nay, lần đầu tiên có loại cảm giác này, ngay từ đầu, em theo anh ký chính là hợp đồng kia, thật ra thì một ít luật pháp ràng buộc, cũng không có, khi đó anh chỉ nghĩ đồng ý với em trước, về sau chính là muốn thế nào cũng được, lần trước đi Thâm Quyến, anh gặp được một người bạn.....”

Dừng một chút vẫn là thẳng thắn nói: “Ách, cô ấy đã từng là bạn nữ rất thân mật bọn anh uống rượu, thậm chí cùng nhau tới nhà của cô ấy, khi đó trước mắt anh không ngừng hiện lên khuôn mặt của em, giống như trùng ma chú một dạng, đâu còn tâm tư thân thiết với người phụ nữ khác, cho nên cái gì cũng không làm, thật sự, anh nói những thứ này, chỉ là muốn biểu đạt, ở cùng một chỗ với em, cho dù không có hợp đồng, anh cũng có thể làm được chỉ có một mình em như vậy, cho nên, bảo bối, anh sẽ không đề cập tới chuyện trước đây của em, em cũng đừng so đo với quá khứ của anh đấy, hai chúng ta cứ hòa hợp như vậy được không?”

Sở Dĩnh không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn anh, năm mơ cũng không nghĩ đến, Chu Tự Hàn sẽ móc tim móc phổi nói với cô lời này sao, hơn nữa còn là lời nói thật lòng, tổng kết lại, chính là hiện tại Chu Tự Hàn rất yêu thích cô, thích đến cũng có thể làm được chỉ cô một người phụ nữ, nhưng cũng không thể bảo đảm về sau vĩnh viễn chỉ thích một mình cô, thật sự rất ích kỉ, nhưng rất chân thật.

Phần lớn mọi người không muốn tin tưởng chân thật, thà sống ở trong lời nói giả dối, cố ý coi thường đồ vật tồn tại chân thật, đây chính là phụ nữ, thật ra thì làm gì có vĩnh viễn, hơn nữa nam nữ, luôn luôn có biến đổi.

Bây giờ Sở Dĩnh thật sự có chút tin tưởng, Chu Tự Hàn yêu thích mình, ít nhất anh đối với cô rất tốt, hơn nữa ngày càng tốt, anh sẽ để ý tâm tình của cô, cũng sẽ chịu thua đúng lúc, đặt ở trên người Chu Tự Hàn trước kia, tuyệt đối không có khả năng, suy nghĩ một chút cùng Chu Tự Hàn đoạn này ngày, cô trải qua coi như tương đối nhẹ nhõm, thật sự trải qua như vậy, Sở Dĩnh cũng cảm thấy không có tệ, nhưng có một số việc vẫn phải nói rõ ràng.

“Ý của anh là, trước mắt vui vẻ ở chung với anh, về sau không thích liền chia tay, thật sao?” Chu Tự Hàn hận không thể cắn cô một cái, hừ một tiếng: “Em nghe cái gì rồi hả? anh có ý này sao? Anh nói hiện tại vui vẻ ở chung một chỗ, có thể cố gắng làm được, về sau mặc dù không thể bảo

đảm, anh sẽ cố gắng làm được, nhưng anh yêu cầu đối đãi công bằng, tâm cũng giống vậy.”

Dáng vẻ bẹp môi chua xót này nữa, tính toán chi li như đứa nhỏ, Sở Dĩnh chợt thấy hai người bọn họ thật sự rất buồn cười, làm sao lại thành ra quan hệ dở dở ương ương như vậy, đây coi là cái gì?

Sở Dĩnh cũng không biết phản ứng thế nào, nhìn chòng chọc anh nửa ngày, vừa muốn há miệng, liền bị Chu Tự Hàn đưa tay che miệng, bá đạo nói: “Đầu tiên nói trước, anh không chấp nhận cự tuyệt.”

Sở Dĩnh không nhịn được liếc anh một cái: “Không chấp nhận cự tuyệt, anh hỏi tôi làm cái gì, ăn no không có việc gì làm hả?” Chu Tự Hàn chợt nhếch môi vui vẻ: “Bảo bối, đây là em đồng ý rồi.”

Sở Dĩnh uốn éo đi qua năm xuống đánh hà hơi: “Vậy ngủ đi.....”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Lưu Xuân Minh đẩy cửa phòng làm việc của Lăng Chu ra: "Cục trưởng Lăng, cháu tìm chú sao?" Lăng Chu đứng lên nói: "Chú Lưu, chú ngồi đi." Đột nhiên trong lòng Lưu Xuân Minh có chút dự cảm không tốt, ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh, Lăng Chu cân nhắc chốc lát mới nói: "Chú Lưu, mặc dù cháu làm cục trưởng, cũng là mới tới, xử lý rất nhiều chuyện, khó tránh khỏi được cái này mất cái khác, nếu là đã làm sai điều gì, chú Lưu có thể trực tiếp nói ra, dù sao ngoài công việc, chú còn từng là cấp dưới của ông nội cháu, tudinhhuong@ddlqd ông nội cháu thường nói cháu phải học tập chú, nói chú là người có tác phong mạnh mẽ, cán bộ xử lý công việc chu đáo."

Ánh mắt Lưu Xuân Minh loe loe, trong nội tâm hiểu rất rõ ràng, đây là lời đạo đầu, khẳng định phía sau có chuyện, cười cười nói: "Lão lãnh đạo còn nhớ rõ những chuyện này, đó là vinh hạnh của chú, cục trưởng có chuyện gì cứ nói rõ, xem ở bên trên mặt lão lãnh đạo, chú cũng sẽ không che giấu." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lăng Chu đưa đồ vật trên bàn cho ông ta, Lưu Xuân Minh vừa mở ra nhìn, sắc mặt liền thay đổi rồi, cọ một cái đứng lên nói: "Cục trưởng Lăng, đây là cậ có ý tứ gì?" tudinhhuong@ddlqd

Lăng Chu nói: "Không có ý gì, có người tố cáo chú tham ô nhận hối lộ, vả lại chứng cứ xác thật, đã đệ trình đến ủy ban kỷ luật, cũng may tiền không nhiều lắm, cháu có thể giúp được, chỉ là hi vọng chú có thể giao nộp số tiền này, sau đó tự nhận lỗi và từ chức."

Sắc mặt Lưu Xuân Minh tương đối khó coi, đầu óc nhanh chóng xoay vòng, kéo xuống mặt mo nói: " Chú Lưu của cháu năm nay cũng đã 59 tuổi rồi, cố gắng nhìn qua mấy tháng, là có thể chính thức về hưu, vào lúc này cháu bảo chú Lưu tự nhận lỗi và từ chức, chú đã có thể rơi xuống tuổi già khó giữ được, tudinhhuong@ddlqd nể mặt ông của cháu, có thể để cho chú bình yên qua mấy tháng này hay không, chỉ cần cháu giơ tay lên, ủy ban kỷ luật bên kia, chú đi xử lý, cháu yên tâm, chú cũng sẽ nộp lại tiền vậy."

Về mặt Lăng Chu rất nhạt, nhưng giọng nói tương đối kiên quyết: "Chú Lưu, đây không phải là vấn đề thời gian dài ngắn, cũng không phải là chuyện chú có thể xử lý, làm lãnh đạo cơ quan chính phủ, tham ô nhận hối lộ vốn là xúc phạm vào luật pháp quốc gia, vốn nên bị xử lý tương xứng." Ý này chính là, tự nhận lỗi và từ chức còn tiện nghi cho ông ta. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Trong lòng Lưu Xuân Minh buồn bực, cũng biết đừng xem là tiểu tử này một tên mặt trắng, lại sinh một tâm đen tối, vẫn còn quá trẻ tuổi, vào quan trường này, còn muốn giữ mình trong sạch, năm mơ đi, cũng không nhìn xem lão tử nhà anh là cái dạng gì .

Lưu Xuân Minh cắn răng nói: "Được! Lăng Chu, coi như tiểu tử cậu chơi hung ác, chiêu tá ma giết lừa này, còn chơi cao hơn so với lão tử nhà cậu, đúng rồi, nói không chừng chuyện bên trong này chính là do tiểu tử cậu làm ra tudinhhuong@ddlqd, sợ tôi cản trở con đường của cậu, một cước đem tôi đá văng ra, nhưng cậu đừng quên có lời người đang làm trời đang nhìn, tôi nhìn xem cuối cùng cha con các người sẽ có kết quả gì." Nói xong liền đi ra ngoài.

Lăng Chu sắc mặt trầm xuống nói: "Chú Lưu, cháu xem chú là trưởng bối, mới nói chuyện với chú như vậy, nếu chú ăn nói bừa bãi tung tin đồn nhảm, cháu có thể trực tiếp đưa chú đi ủy ban kỷ luật."

Lưu Xuân Minh đứng ở cửa bên xoay người lại, nhìn Lăng Chu không khỏi ha ha cười: "Quả nhiên , nghe con mới đẻ không sợ hổ, đưa tôi đi ủy ban kỷ luật sao? Tôi còn không đến được đó, ngược lại cậu cũng không khác cha cậu lắm, so âm hiểm, so thủ đoạn, cậu còn phải học hỏi cha cậu nhiều, năm đó ở tỉnh G, làm cho đối thủ cạnh tranh phải tự sát, tudinhhuong@ddlqd cha cậu mượn cơ hội lên thẳng mây xanh, một chiêu này, dùng thuận buồm xuôi gió, căn bản là cha cậu cũng âm hiểm, vẫn còn ở đó giả bộ quan lớn thanh liêm trước mặt mọi người làm cái gì chứ."

Lăng Chu sững sờ, chợt thấy rất nhiều chuyện xông vào đại não, rối loạn, tập trung ong ong vang lên trong đầu anh: "Chú có ý tứ gì?" "Có ý tứ gì? Muốn biết có ý gì, về nhà hỏi cha cậu đi, làm gì có người nào không biết chuyện này chứ." Xoay người mở cửa đi ra ngoài. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lăng Chu chậm rãi ngồi ở trên ghế sa lon, đem lời nói của Lưu Xuân Minh nghĩ tới nghĩ lui qua mấy lần, tương đối hiểu lời nói của Lưu Xuân Minh, nếu như nói cha có đối thủ cạnh tranh khi đảm nhiệm chức phó chủ tịch tỉnh ở tỉnh G, cũng chỉ có thể nói là cha của Sở Dĩnh, tudinhhuong@ddlqd cha của anh và chú Sở là bạn học thời đại học, hai người cùng nhau tiến vào chính trị.

Ở chỗ không có bối cảnh làm điều kiện tiên quyết, có thể làm đến chức phó chủ tịch tỉnh, gần như không thể làm được, nhưng chú Sở làm được, trừ năng lực làm việc ở ngoài, sức hấp dẫn riêng của chú Sở tương đối cao, năm đó ở tỉnh G có rất nhiều bình luận tốt.

Cho dù cha anh và chú Sở đều là phó chủ tịch tỉnh, thành tích, lực ảnh hưởng, cha anh cũng rút lại phía sau rất xa, nếu như năm đó chú Sở không có xảy ra việc gì, đoán chừng vị trí hôm nay của cha anh nên thuộc về chú Sở, đây cũng là chuyện rất nhiều người biết, nhưng Lăng Chu chưa bao giờ nghĩ tới cha anh và chuyện của chú Sở có liên hệ gì.

Năm đó sau khi gặp chuyện không may, anh về nhà cầu xin cha giúp một tay cứu chú Sở tudinhhuong@ddlqd, cha nói với anh: "Nếu như có thể cứu, này còn cần con nói sao? Cha với chú Sở của con trừ là đồng nghiệp còn là bạn học cũ, chỉ là lần này chú Sở của con quá hồ đồ, gần đây lại vừa thanh tra nhân viên tham ô, bên ủy ban kỷ luật tự mình nhúng tay vào, cha con bao có nhiều bản lĩnh chứ, sao có thể cứu người từ trong tay họ?"

Mẹ anh ở một bên nói: "Nhìn người gương mẫu như vậy, lại âm thầm nuôi tình nhân, có câu nói trên không nghiêm thì dưới sẽ loạn, vốn là mẹ cũng không hi vọng con và Sở Dĩnh nói yêu thương, thừa cơ hội này nhanh chia tay đi." Lúc ấy Lăng Chu vì thế, còn tranh cãi âm ỉ một trận với mẹ anh. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Nếu như theo lời nói Lưu Xuân Minh, chẳng lẽ là cha vì tương lai chính trị, hãm hại chú Sở, không, không thể nào, điều này sao có thể tudinhhuong@ddlqd, Lăng Chu bị chính cái ý nghĩ này của mình dọa sợ, ở trong lòng anh ông ấy luôn luôn cao lớn ngay thẳng, năm đó ông khuyên anh tham gia chính trị, trừ Sở Dĩnh là nhân tố ở ngoài, còn có tấm gương của cha ở trước mặt, anh nghĩ nếu như mình có thể làm người giống như ông ấy cũng không tồi, làm sao ông ấy sẽ đi hãm hại cha Sở Dĩnh như vậy, nhất định là Lưu Xuân Minh người này chó cùng giết dậu, nhìn thấy mình không giữ được, mới cần loạn như thế.

Buổi tối Hàn Chấn gọi điện thoại cho anh nói ra ăn cơm, tuy Hàn Chấn là người Trung Quốc, cũng sống gần người ở nước ngoài hơn phân nửa thời gian, đã sớm thành nửa người ngoại quốc, cho nên rất yêu thích bữa ăn tây, địa điểm hẹn là nhà hàng Tây trên tầng chót của một khách sạn cấp năm sao. tudinhhuong@ddlqd

Lăng Chu dừng xe ở trong gara để xe phía dưới khách sạn, lúc xuống xe, chợt nhìn thấy một chiếc xe giống như xe của cha anh dừng ở bên kia, đi tới nhìn một chút, cha anh âm thầm mua xe Audi A8, đại đa số thời gian không cần dùng, với cấp bậc của ông ấy hôm nay, đi chỗ nào cũng có một

đám người đi theo, có rất ít cơ hội lái xe một mình, Lăng Chu đi vòng qua nhìn biển xe một chút, quả nhiên, sao ông ấy cũng chạy tới nơi này.

Suy nghĩ một chút, anh gọi điện thoại di động cho cha anh, rất nhanh ông ấy liền nhận, Lăng Chu thử hỏi một câu: "Cha, cha đang ở đâu vậy?" tudinhhuong@ddlqd Lăng Thủ Chính bên kia ngừng một chút mới nói: "Cha còn có thể ở nơi nào chứ? Ở văn phòng chứ đâu nữa, cha đây còn có công vụ phải xử lý nhanh chóng, con có chuyện gì sao, chờ về nhà rồi nói."

Lăng Chu cầm điện thoại di động, nhìn chiếc xe kia một chút, nghi ngờ vào thang máy, chuyện cũng đúng lúc, thang máy Lăng Chu đi nửa đường bị hư, nhân viên phục vụ xin lỗi, mời anh xuống dưới, đổi qua thang máy bên cạnh. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Tầng lầu thang máy hư là khu phòng khách, anh vừa mới bước vào thang máy bên cạnh, đã nhìn thấy bên kia cha anh cùng một người phụ nữ rất trẻ tuổi đi tới, anh sửng sốt một chút, vội vàng ấn nút mở cửa ra, lại chậm một bước, đi lên nhấn nút trở về ga ra ở tầng ngầm, đuổi theo tới nơi thì vừa đúng nhìn thấy cha của anh và người phụ nữ đó, chia nhau mở ra hai chiếc xe, một trước một sau đi ra ngoài.

Lăng Chu không muốn nghi ngờ cha anh, nhưng trong thang máy anh mới nhớ tới, dường như anh cũng đã gặp người phụ nữ đó, là có một phóng viên rất nổi ở tỉnh G , lại quên mất tên gọi là gì, chuyện như vậy nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ lạ. tudinhhuong@ddlqd

Hàn Chấn cụng cái ly của Lăng Chu một cái: "Thế nào? Một bộ dáng vẻ không yên này, vẫn là vì Sở Dĩnh sao?" Sắc mặt Lăng Chu u ám: "Không phải." "Cái gì không đúng sao?" Hàn Chấn cười nói: "Vừa nhìn cậu và cô ấy như thế, cũng biết hai người các cậu ai cũng không có quên được, tôi nói làm sao cậu lại giống như hòa thượng, ngay cả bạn gái cũng không có, thì ra là tình cũ khó quên, Sở Dĩnh rất hiếm thấy, nếu như tôi hỏi cậu tại sao ban đầu chia tay, có lẽ cậu sẽ không nói cho tôi biết!"

Lăng Chu khổ sở cười một tiếng, uống một ngụm rượu: "Thật ra thì tôi cũng rất muốn biết vấn đề này, lúc ấy cô ấy nhất định chia tay với tôi, vì chia tay, thậm chí ngay cả đứa bé cũng độc ác không cần, tôi còn có thể làm sao?"

Hàn Chấn suy nghĩ một chút nói: "Lúc ấy hai người có gì không vui sao? Hoặc là cảm giác phai nhạt, tudinhhuong@ddlqd cậu hoặc cô ấy, thích một người khác." Lăng Chu lắc đầu một cái: "Trước khi chia tay, chúng tôi còn đi Nhật Bản nghỉ phép, chúng tôi trải qua rất vui vẻ, thậm chí có kế hoạch sau khi kết hôn đi hưởng tuần trăng mật chỗ nào, nhưng khi trở về cũng là long trời lở đất, có lúc tôi thường hi vọng, thời gian có thể dừng lại, tôi hi vọng như vậy, cũng sẽ trở lại mấy ngày ở Nhật Bản đó, sau đó vĩnh viễn dừng lại ở đây." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Hàn Chấn lắc đầu bật cười: "Tôi cũng không biết, cậu là người si tình như vậy, nhưng tôi vẫn khuyên cậu, nếu đã chia tay, tốt nhất nên học được cách quên, cậu có thể thử phát triển một đoạn tình yêu mới, chỉ là nghe cậu nói như vậy, tôi cảm thấy được, năm đó giữa hai người nhất định có hiểu lầm gì đó, cậu không phải tìm cách biết rõ, có lẽ biết rõ, cậu liền muốn quên."

Lăng Chu cũng cảm thấy lời nói của Hàn Chấn rất có đạo lý, đáng tiếc không đợi anh biết rõ, tudinhhuong@ddlqd trên mạng bỗng tuôn ra xì căng đan quan hệ bất chính đủ oanh động đến chính trị, một loạt hình video, manh mối nhắm thẳng vào cha anh Lăng Thủ Chính, cân nhắc đến ảnh hưởng quá xấu, rất nhanh sẽ bị cắt bỏ, nhưng Lăng Chu vẫn nhìn thấy một hai tờ trong đó, cho dù mặt người đàn ông trong hình và vị trí quan trọng đều bị che mờ, anh vẫn có thể phân biệt ra được, chính là cha anh Lăng Thủ Chính, mặt người phụ nữ rất rõ ràng, chính là người phụ nữ đứng phải trong khách sạn hôm trước. tudinhhuong@ddlqd

Bị điều tra ra từng là phóng viên báo tỉnh G, Trần Tư Yển, theo nhánh này, đại khái cha anh cũng sẽ bị điều tra ra nhanh thôi, Lăng Chu chột cảm

thấy đau đầu nhức óc, ngay cả anh mình cũng không dám tưởng tượng hậu quả cùng với rất nhiều chuyện bị anh xem nhẹ.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, anh nhận, là dì giúp việc nhà bọn họ, nói trong nhà đang loạn, để cho anh trở về một chuyến, Lăng Chu bàn giao công việc trên tay, vội vàng đi về nhà.

Vừa xuống xe, đã nhìn thấy dì giúp việc nhà bọn họ đứng ở cửa chính, nhìn thấy anh, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng xông lại lấp ba lấp bắp mà nói: "Cậu chủ, thủ trưởng và phu nhân cãi nhau thật dữ dội, cậu nhanh vào khuyên nhủ đi!" Lăng Chu đưa túi trong tay đưa cho bà ấy, bước nhanh đi vào. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Vừa mới vào nhà, chỉ nghe thấy mẹ anh dùng thanh âm bén nhọn kêu la: "Cũng biết ông và tiểu tiện nhân Trần Tư Yến đó không sạch sẽ rồi, lúc ấy tôi hỏi ông, ông còn nói là tôi cố tình gây sự, Lăng Thủ Chính, ông chính là người giả vờ đứng đắn, ngụy quân tử, ông cho rằng tôi thật sự không biết sao, trong lòng ông luôn nhớ kỹ người phụ nữ Nhạc Thu Mạn kia, nhớ nhung nửa đời, ngay cả con cũng thiếu chút nữa đưa ra ngoài rồi, cuối cùng như thế nào, coi như ông giết chết Sở Cảnh Sơn rồi, Nhạc Thu Mạn vẫn ghét ông như trước." tudinhhuong@ddlqd

"Im miệng, bà điên rồi, bà nói lung tung gì đó?"

"Có phải nói bậy hay không, chính ông rõ ràng nhất." Chợt nhìn thấy Lăng Chu đứng ở cửa, sắc mặt hai vợ chồng cũng thay đổi.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 48

"Mẹ, mẹ nói những lời này là có ý gì?" Lăng Chu gần như gian nan từng chữ từng chữ để nói ra những lời này, anh cảm thấy trong đầu rối loạn như ma trong nháy mắt, muốn để ý cũng không để ý không rõ ràng được, nếu như lời mẹ anh nói là sự thật, cuộc đời của anh tính là gì, anh yêu Đinh Nhi sáu năm, hận cô sáu năm, kết quả, những việc này đều là kết quả cha anh âm thầm thao túng, anh đối mặt với mình như thế nào, hơn nữa đối mặt với Đinh Nhi như thế nào, thậm chí anh không dám nghĩ trước kia về sau, quá khứ, vào giờ khắc này vật sở hữu đều là giả, thành vật hy sinh ở dưới âm mưu quỷ kế, tình yêu của anh, cuộc đời của anh, có lẽ đều là một âm mưu của cha anh.

Lăng Thủ Chính phục hồi tinh thần lại trước, đi tới mất bò mới lo làm chuồng mà nói một câu: "Đừng nghe mẹ con nói bậy, không thể nào." Lăng Thủ Chính cũng biết người phụ nữ Trần Tư Yến này không đáng tin cậy, ở tỉnh G mang danh nữ phóng viên xinh đẹp, cũng có quan hệ với nhiều lãnh đạo tỉnh, cũng do một lần ông uống say trong bữa tiệc, mới có quan hệ với bà ta. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lăng Thủ Chính không thích Trần Tư Yến, người phụ nữ này rất giỏi tính kế, một lòng muốn bò lên phía bên trên, vì bò lên trên, với ai cũng có thể lên giường, chỉ là Lăng Thủ Chính rất rõ ràng, nếu như nói Trần Tư Yến có chút tình cảm thật đối với người nào, vậy thì phải là Sở Cảnh Sơn.

Năm đó lúc ở đại học, ông và Sở Cảnh Sơn gặp gỡ Nhạc Thu Mạn cùng lúc, Nhạc Thu Mạn là một cô gái không cách nào khiến người ta không thích, cho tới hôm nay, Lăng Thủ Chính cũng sẽ không quên buổi

tiệc đón người mới, cô khẽ khẽ múa một điệu kia, đẹp đến chấn động lòng người.

Nhạc Thu Mạn xuất thân vọng tộc ở Giang Nam, cho dù hôm nay, trên người bà ấy vẫn còn để lại loại phong cách con nhà quyền quý đó, khiến ở trong học sinh nữ ở đại học, đặc biệt như vậy, có lời nói bụng có thi thư khí tự hoa, ông cảm thấy chính là để nói Nhạc Thu Mạn, thư pháp của bà kế thừa từ ông nội và cha, rất có khí phách, tranh Trung Quốc của bà từng làm bậc thầy tranh Trung Quốc mà trường học mời cũng phải khen nức nở, bà có thể làm thơ có thể vẽ, có thể đàn có thể múa, ở trong đại học, bà giống như một ngôi sao lộng lẫy nhất, khiến đông đảo học sinh nam mê muội, cũng bao gồm mình và Sở Cảnh Sơn.

Bọn họ gần như thích bà cùng một lúc, nhưng cuối cùng bà lại yêu Cảnh Sơn, vì gả cho ông ấy, thậm chí bà khẳng khẳng làm theo ý mình cắt đứt quan hệ với gia tộc, cũng là khi đó, Lăng Thủ Chính mới biết, Nhạc Thu Mạn nhìn qua rất dịu dàng, trong xương lại có thể bất chấp tất cả vì tình yêu, lúc đó ông ghen tỵ nổi điên, ông cảm thấy, cái gì mình cũng hơn Sở Cảnh Sơn, Sở Cảnh Sơn có cái gì chứ, nhưng Nhạc Thu Mạn lại lựa chọn Sở Cảnh Sơn. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lăng Thủ Chính cũng không hiểu rốt cuộc tại sao nhiều năm như vậy, ông ghen ghét Sở Cảnh Sơn, sau hai người lại tham gia chính trị cùng nhau, mặc dù Sở Cảnh Sơn không có bối cảnh gia đình, lại vẫn có thể tạo ra một mảnh bầu trời riêng như cũ, không biết duyên phận là cái gì, cuối cùng hai người lại đều trở thành phó chủ tịch tỉnh G, trên chính trị nào có bạn bè, Sở Cảnh Sơn vẫn là đối thủ của ông, hơn nữa ông ấy trải qua quá hạnh phúc, mọi việc đều thuận gió rồi.

Lúc ấy khi Nhạc Thu Mạn lựa chọn Sở Cảnh Sơn, mình còn muốn, bà nhất định sẽ hối hận, khi bà đi theo Cảnh Sơn trở thành người phụ nữ đã có chồng bình thường thấp hèn, mỗi ngày quanh quẩn vấn đề củi gạo dầu muối sống qua ngày, bà nhất định sẽ hối hận, nhưng ông sai lầm rồi, ông

nhìn thấy chính là một nhà ba người bọn họ hạnh phúc, cái loại hài hòa mỹ mãn đó, càng làm ông ghen ghét như điên.

Lúc Trần Tư Yển vào trường học của bọn họ, Cảnh Sơn và Thu Mạn đã là người yêu, Trần Tư Yển xinh đẹp mà giỏi mưu tính, từ lúc đại học bà ta liền thích Sở Cảnh Sơn, đây gần như là bí mật công khai, bà là người tỉnh G, sau lại trở thành phóng viên báo tỉnh G, bà ta ghen tỵ với Nhạc Thu Mạn, giống như mình ghen tỵ với Sở Cảnh Sơn.

Rất nhiều chuyện, bây giờ nghĩ tới cũng có chút hối hận, nhưng làm cũng đã làm, hối hận cũng đã chậm, hưởng hồ, sự tình đã qua sáu năm, Lăng Thủ Chính có cũng muốn an ổn, ban đầu còn có chút bận tâm đến nhà họ Nhạc, nhưng Sở Cảnh Sơn xảy ra chuyện lớn như vậy, nhà họ Nhạc cũng không ra mặt, có lẽ cũng sẽ không nhúng tay. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Thật ra thì Lăng Thủ Chính đã sớm biết, với tính tình của Nhạc Thu Mạn, thà chết, cũng sẽ không trở về cầu xin cha mẹ, nhưng hiện tại đột nhiên nảy ra chuyện của Trần Tư Yển, ông cũng không phải sợ Trần Tư Yển sẽ dính líu tới mình, vật đổi sao dời, năm đó vài người như Trần Tư Yển cũng không có chuyện gì, hôm nay mình cũng đã giữ chức quan trọng, truy cứu tới, đối với người nào cũng không tốt, ông sợ chuyện này là nhằm vào chuyện của Sở Cảnh Sơn sáu năm trước, nếu thật sự muốn lật lại, ông liền hoàn toàn xong rồi, cho dù nhà họ Lăng cũng không cứu được ông.

Hơn nữa, qua lâu như vậy còn có thể tìm ra những video này, người này sao có thể là nhân vật bình thường được, vào lúc này Lăng Thủ Chính bế đầu sút trán, trong nhà còn không yên tĩnh.

Năm đó cưới Chu Đại Lam hoàn toàn là do trong nhà làm chủ, dù sao không phải là người mình thích, kết hôn với ai cũng như nhau, sau đó con ra đời, cũng qua mấy chục năm như vậy, ông không quan tâm Chu Đại Lam lắm với ông, nhưng ông lại để ý suy nghĩ của con trai, mặc dù thân Lăng

Chu ở quan trường, nhưng nội tâm lại vẫn giữ tinh khiết lương thiện chính nghĩa, từ đầu đến cuối mình vẫn là mục tiêu, tấm gương của anh, nếu như những việc này đột nhiên biến mất, ông không dám nghĩ Lăng Chu sẽ biến thành cái dạng gì, dù sao Lăng Chu cũng là con của ông, ông không muốn phá hủy anh.

Lăng Thủ Chính nhanh chóng tỉnh táo lại, đi tới đưa tay thử kéo anh: "Con đã trở lại, mẹ con đang ở thời kỳ mãn kinh, cảm xúc không ổn định, đừng nghe mẹ con nói hươu nói vượn." Lăng Chu bị cha anh kéo đến ngồi xuống bên sofa.

Ánh mắt Lăng Thủ Chính quét qua vợ rất sắc, thần trí Chu Đại Lam cũng trở về, biết việc này để cho con biết thì không tốt, nhưng giọng điệu này thật sự có chút nuốt không trôi.

Lăng Chu ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon nghĩ thật lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng cha: "Cha, cha nói sự thật với con đi, chuyện của chú Sở năm đó, không có quan hệ có với cha đúng hay không?" Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Đối mặt với ánh mắt của con trai, Lăng Thủ Chính gần như có chút không chống đỡ được, ánh mắt lóe lóe nói: "Đều đã qua sáu năm rồi, hiện tại truy cứu những việc này có ý nghĩa sao?"

"Có." Lăng Chu nói như đinh chém sắt: "Cha, con muốn cha nói một câu, cha nói cho con biết, chuyện của chú Sở năm đó không liên quan tới cha đi." Giọng nói Lăng Chu gần như có chút khẩn cầu.

Sắc mặt Lăng Thủ Chính có chút tối tăm, Chu Đại Lam mở miệng nói: "Hôm nay đứa bé này sao vậy, chuyện đã qua rồi, còn nói làm cái gì nữa? Mới vừa rồi đều là mẹ nói bậy, con đừng tin là thật." "Nói bậy sao?" Lăng Chu thì thào nói: "So với hai người con còn hi vọng những việc kia đều là nói bậy, nếu như là thật, con thật sự thấy hổ thẹn thay hai người, con còn lấy

làm hồ thẹn với chính mình nữa, còn nữa, cha, chuyện này con sẽ đi điều tra rõ ràng."

"Con điều tra rõ sao?" Giọng nói của Chu Đại Lam quát lên rất bén nhọn: "Có phải con quên ai mới là cha con hay không, thật sự điều tra ra cái gì, có phải còn muốn vì đại nghĩa diệt thân hay không, tự tay đưa cha con vào nhà tù, vì tiểu tiện nhân Sở Dĩnh này, ngay cả cha mẹ con cũng không cần có phải hay không"

Sắc mặt trắng bệch Lăng Chu trong nháy mắt, trắng bệch gần như không có một tia sắc người: "Nói như vậy là sự thật, chuyện của chú Sở, thật sự là do cha làm đúng không? Tại sao? Vì danh lợi? Vì địa vị? Vì những thứ này mà có thể mất hết nhân tính hãm hại bạn bè như thế sao, cha, lúc cha làm những chuyện này, chẳng lẽ không sợ thiên lý rõ ràng, chẳng lẽ cũng không cảm thấy áy náy sao? Sáu năm này, buổi tối lúc cha ngủ, chẳng lẽ cũng không gặp cơn ác mộng, không sợ chú Sở trở lại tìm cha, người quá đáng sợ, cha căn bản không phải là người." Đứng lên lão đảo xông ra ngoài.

Chu Đại Lam cương quyết muốn đuổi theo, bị Lăng Thủ Chính níu lại một phen: "Để cho nó đi đi, nếu quả thật là con nó đưa tôi vào tù, Lăng Thủ Chính tôi sẽ chấp nhận." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Vào lúc này Chu Đại Lam cũng an tĩnh lại, nhớ tới Trần Tư Yển, không khỏi hừ một tiếng nói: "Đều là tiện nhân Trần Tư Yển kia gây nên." Lăng Thủ Chính lạnh lùng nhìn bà chăm chăm: "Không phải do bà cố tình gây sự, Lăng Chu cũng sẽ không biết những việc này, bà còn nói bà ta, bà biết cái gì, bà ngay cả cái rắm cũng không tính, tôi sợ là người phía sau bà ta kia, nếu người này lật lại chuyện nhiều năm trước, tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy."

Chu Đại Lam nói: "Không bỏ qua việc này, còn muốn như thế nào, thật sự chẳng lẽ muốn lật lại bản án thay Sở Cảnh Sơn? Tại sao nhà họ

Lăng chúng ta phải sợ hấn ta hay sao?" Lăng Thủ Chính thở dài: "Người bình thường tôi tự nhiên không phải sợ, nhưng chỉ sợ nhà họ Lăng cũng không chọc nổi người này. . . ." "Ông nói là?" Lăng Thủ Chính nói: "Chu Tự Hàn."

Chu Đại Lam nói: " Anh ta có chuyện gì ở nơi này sao?" Chợt nhớ tới những xì căng đan kia liền nói: "Ông nói là Chu Tự Hàn vì Sở Dĩnh, sẽ cho lật lại bản án của Sở Cảnh Sơn, làm sao có thể?"

"Sao không thể nào, nếu như Chu Tự Hàn cưới Sở Dĩnh, Sở Dĩnh là con dâu nhà họ Chu, Sở Cảnh Sơn chính là cha vợ của anh ta, con rể lật lại bản án cho cha vợ, không phải là chuyện nên làm sao?"

Chu Đại Lam cũng thật sự sợ, nhà họ Chu có lực ảnh hưởng ở hai giới quân đội và chính trị, nhà họ Lăng thật sự không thể sánh vai : "Vậy phải làm sao bây giờ?" Lăng Thủ Chính không lên tiếng, nhưng mà đây là suy đoán của ông, trước từ dự tính xấu nhất thôi, lai lịch còn không rõ ràng lắm, cho dù thật sự đi đến bước này, có lẽ còn có một đường sống, đó chính là Sở Dĩnh, dù sao ông hiểu rõ tình cảm của Sở Dĩnh và Lăng Chu, lúc trước vì tương lai của Lăng Chu, Sở Dĩnh cũng có thể nhịn đau mà chia tay, không liên lụy tới anh, hôm nay cũng có thể vì Lăng Chu, để cho mình một đường sống hay không. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Mấy ngày nay Sở Dĩnh trôi qua rất thuận lợi, nói ra chuyện tương lai với Chu Tự Hàn, thì một tia áp lực cuối cùng cũng bị mất, Chu Tự Hàn nói thích cô, cô đối với Chu Tự Hàn là gì đây? Chưa nói tới thích, nhưng dần dần cũng bắt đầu không chán ghét, ít nhất không đối chọi, ghê tởm giống như khi vừa bắt đầu như vậy, cảm thấy người đàn ông này không đúng tí nào, quan hệ của hai người giống như được đẩy ra khỏi lớp sương mù dày đặc, dần dần rõ ràng.

Tính tình Chu Tự Hàn vẫn bá đạo không nói đạo lý như cũ, những việc này, Sở Dĩnh cảm thấy là do trời sinh, xem ra đời này cũng không thay đổi được, có lúc suy nghĩ một chút, Chu Tự Hàn bá đạo còn rất đàn ông, giống như khi đập tên cận bã Triệu Quân ở trên đường lớn, mỗi lần Sở Dĩnh nhớ tới, cũng cảm thấy mặc dù khi đó Chu Tự Hàn rất hung hăng nhưng cũng đáng yêu, lấy bạo chế bạo, đối phó với loại người như Triệu Quân vậy, có lẽ phương pháp của Chu Tự Hàn là hữu dụng nhất.

Từ ngày đó về sau, cô và Lưu Giai đi ra ngoài dạo phố, gặp gỡ qua Triệu Quân một lần, nhìn thấy cô, liền tránh xa, sợ như thế, hèn mọn lại tức cười.

Mấy ngày nay Sở Dĩnh đều nghĩ, cho dù không thích, cứ đi xuống với Chu Tự Hàn như vậy, cũng có thể kiên nhẫn đi qua, dù sao cũng là ở chung, hợp thì ở chung, không hợp thì chia tay, lại có một số người hoặc chuyện, đều sẽ xuất hiện.

Sở Dĩnh nhận điện thoại của Nhạc Thu Mạn, trở về nhà rồi, Nhạc Thu Mạn vừa thấy con gái, liền đưa trong tay tờ báo tới: "Dĩnh Nhi, chuyện này, có quan hệ với con hay không?" Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn.

Sở Dĩnh buồn bực nhìn tờ báo một chút, cô biết chuyện này, bên ngoài bàn tán xôn xao, hơn nữa manh mối rất rõ ràng chỉ về hướng Lăng Thủ Chính cha của Lăng Chu, Sở Dĩnh không có cảm thấy chuyện này và bản thân mình có quan hệ gì?

Nhạc Thu Mạn nhìn chăm chăm con gái một lúc lâu, lồi cô ngồi vào trên ghế sa lon nói: "Dĩnh Nhi nói thật với mẹ, thật sự buông tay được đưa bé nhà họ Lăng kia sao?"

Sở Dĩnh sững sốt một chút, suy nghĩ rất nghiêm túc một chút, chậm rãi lắc đầu một cái: "Mẹ, chính con cũng không biết, nhưng từ khi chia tay với

anh ấy, con không nghĩ sẽ có kết quả với anh ấy nữa."

Nhạc Thu Mạn khe khẽ thở dài: "Mẹ có câu muốn nói với con, cha con đã đi, bất kể bởi vì sao, cát bụi trở về với cát bụi, mẹ và cha con giống nhau, chỉ hy vọng con có thể bình an sống qua ngày, cho nên, đồng ý với mẹ, không nên đi truy cứu chuyện đã qua, ân oán tương báo, nào có kết thúc hả? Làm người phải tích phúc, bây giờ nhìn con như vậy, mẹ rất thỏa mãn." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh từ trong nhà ra ngoài, còn đang suy nghĩ lời của mẹ, lời mẹ nói chứa đầy hàm ý, chẳng lẽ chuyện của cha sẽ có quan hệ với cha của Lăng Chu sao? Như vậy Lăng Chu. Vừa nghĩ đến Lăng Chu, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy anh.

Vẻ mặt Lăng Chu có chút không đúng, xe của anh dừng ở cửa chung cư, anh dựa vào trên cửa xe, có vài phần nhìn qua chút nóng nảy chán chường, Sở Dĩnh không muốn tranh cãi lại bởi vì Lăng Chu và Chu Tự Hàn, cho nên cô vô cùng muốn làm bộ như không nhìn thấy anh, nhưng Lăng Chu lại chạy bộ tới đây, ngăn cản ở trước mặt cô, dùng một loại giọng điệu tuyệt vọng khẩn cầu nói: "Dĩnh Nhi, chúng ta phải nói chuyện một chút, có thể cho anh một chút thời gian hay không.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sở Dĩnh có chút do dự, Lăng Chu chợt bắt được bả vai của cô: "Dĩnh Nhi, một lát thôi." Sở Dĩnh sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Lăng Chu, rõ ràng hôm nay tâm tình Lăng Chu có chút không bình thường, Sở Dĩnh suy nghĩ một chút: "Vậy nói ở trên xe đi." Hai người lên xe của Lăng Chu.

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn Lăng Chu một chút, từ khi ngồi vào trong xe, anh liền nắm tay lái không nói lời nào, cả người tản mát ra một loại mâu thuẫn rồi rầm khổ sở, Sở Dĩnh chợt phát hiện, thật ra thì có rất nhiều việc cô muốn khắc sâu như vậy, giống hiện tại, cô bình tĩnh ngồi cùng Lăng Chu như vậy, giống như những chuyện khắc cốt ghi tâm trước đây đều đã qua rồi, cho nên nói, tình yêu này sâu sắc hơn cũng không vượt qua được thời gian.

Sở Dĩnh đang muốn mở miệng hỏi anh, liền nghe Lăng Chu nói: "Dĩnh Nhi, tại sao năm đó em chia tay với anh, cầu xin em, nói cho anh biết sự thật đi, đừng dùng lời nói gạt anh, như vậy anh có vẻ rất ngu xuẩn." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh không ngờ anh vẫn rối rắm vì những việc này, trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: "Là cha anh tìm tôi, bảo tôi chia tay với anh, ông ấy không muốn anh vì tôi mà từ bỏ việc học ở nước ngoài, ông ấy sợ tôi làm trễ nãi tương lai của anh."

Lăng Chu chợt ngẩng đầu nhìn cô: "Cũng bởi vì chuyện này, cho nên em liền phá bỏ con của chúng ta sao?" Sở Dĩnh nhìn thẳng vào mắt anh hồi

lâu, quay đầu đi không nhìn anh: "Lăng Chu, anh cũng biết, đứa bé kia đến tuyệt đối là ngoài ý muốn, cho dù chúng ta không có chia tay, tình huống lúc đó, làm sao chúng ta có thể giữ đứa bé kia được?"

"Tại sao không thế nào?" Lăng Chu khổ sở gầm nhẹ: "Đó cũng là đứa bé của anh, tại sao em lại tự quyết định một mình như vậy?" Trong lòng Lăng Chu rất mâu thuẫn, anh hận không thể quay trở về thời gian đó, dù là trở về lúc Sở Dĩnh chia tay với anh, thì anh đều cảm thấy tốt hơn một chút so với hiện tại, nếu như khi đó bọn họ không chia tay, nếu như đứa bé kia vẫn còn, nếu như anh không có ra khỏi nước, có lẽ hôm nay cũng sẽ không trở thành bộ dáng này.

Sở Dĩnh quay đầu lại, quan sát anh một lát, thử hỏi: "Lăng Chu, rốt cuộc thì sao, đã xảy ra chuyện gì sao?" Lăng Chu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô mấy giây, chợt quay đầu đi: "Không có gì, Dĩnh Nhi rất xin lỗi, hôm nay trong lòng anh rất loạn, về sau." Lăng Chu còn chưa nói hết lời, đi kèm một hồi tiếng còi bén nhọn thật dài, tiếp theo đó là đông một cái, xe bị cái gì đó va vào một phát, đi thẳng về phía trước vài mét, cũng may trước mặt không có xe. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Hai người cùng quay đầu lại, Sở Dĩnh không khỏi xoa xoa huyệt thái dương, nghi ngờ có phải trên người mình gắn thiết bị định vị hay không, sao Chu Tự Hàn luôn có thể tìm được cô, hơn nữa hành vi của người đàn ông này bây giờ, tính toán chuyện gì, vì lửa đổ kị nên muốn đụng chết Lăng Chu, nhân tiện giải quyết luôn cả mình sao, vẫn là vì phát hỏa.

Sở Dĩnh vừa mới đẩy cửa xe ra, Chu Tự Hàn đã hung hăng từ phía sau đi tới, căn bản không để ý đến cô, trực tiếp đi vòng qua bên kia mở cửa xe, đưa tay bắt được cổ áo Lăng Chu liền lôi đi ra ngoài, giơ tay lên nắm một quyền.

Một quyền này đánh cho vừa ngoan vừa nặng, người Lăng Chu lão đảo bị anh đánh ngã, không đợi anh ta đứng lên, Chu Tự Hàn đi lên đá một

cước, Sở Dĩnh vừa nhìn thấy tư thế anh giận dữ thế, thật sự có thể đánh chết Lăng Chu, Lăng Chu cũng không phải là Triệu Quân, hơn nữa đây là hiểu lầm có được hay không?

Sở Dĩnh vội vàng xông tới cản anh: "Chu Tự Hàn, anh nổi điên làm gì, hãy nghe em nói, nghe em giải thích." "Nghe em giải thích cái rắm." Trên mặt Chu Tự Hàn lạnh lùng hiện đầy tức giận, trong mắt bị lửa đốt kị đốt màu đỏ bừng, lúc này mới qua vài ngày yên ổn hả? Mẹ nó Lăng Chu này lại dám đụng tới bảo bối nhà anh, hơn nữa, bảo bối nhà anh dám giấu anh ở cùng người đàn ông chết tiệt này, thật sự coi Chu Tự Hàn anh là rùa rụt đầu rồi.

Thật sự không phải là Chu Tự Hàn phái người theo dõi Sở Dĩnh, là hôm nay thỉnh thoảng nghe thấy mấy người phụ nữ trong phòng thư kí nói vừa tan tầm cô ta và bạn trai muốn đi xem phim gì gì đó. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Chu Tự Hàn trở lại phòng làm việc, liền bắt đầu suy nghĩ dường như anh và bảo bối nhà anh còn chưa xem phim chung, trừ lẽ chiếu mở màn của Thanh Liên ra, vậy căn bản không tính là có.

Chu Tự Hàn cũng không nhớ rõ lần cuối mình xem phim là lúc nào rồi, 15 hay là 16 tuổi, trên căn bản, từ sau trung học cơ sở anh liền mất đi hứng thú đối với loại hoạt động ngây thơ vô ý nghĩa này, có chút thời gian rảnh, không bằng trực tiếp thuê phòng, càng sang khoái hơn, nhưng bỗng nhiên bây giờ anh lại nảy ra ý nghĩ này rồi, tưởng tượng một chút, anh và bảo bối nhà anh cùng nhau ngồi ở trong rạp chiếu phim tối đen, anh ôm cô, cầm thức uống và bông ngô cho cô, mặc dù có chút ngu quá chừng, nhưng dường như rất mê người.

Nghĩ vừa đúng lúc hôm nay là Chủ nhật, không bằng hẹn bảo bối nhà anh từ trong nhà ra ngoài xem phim một chút, sau đó đi hóng gió bên

ngoài, giống như một đôi nam nữ bình thường nhất hẹn hò như vậy, hình như hai người bọn họ còn chưa từng hẹn hò qua.

Chu Tự Hàn càng nghĩ càng hưng phấn, thậm chí có chút không thể chờ đợi, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại về nhà, là dì giúp việc nhận, bà nói Sở Dĩnh đã trở về nhà mẹ của cô. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn cúi đầu nhìn qua đồng hồ, định hôm nay về sớm một chút, trực tiếp qua đón bảo bối, ăn cơm tối ở bên ngoài, xem phim, sau đó đi hóng gió.

Chu Tự Hàn lập kế hoạch tốt, xe dừng ở bên ngoài khu chung cư nhà mẹ Sở Dĩnh, còn chưa kịp gọi điện thoại đâu, đã nhìn thấy chiếc xe dừng đằng trước sao nhìn quen mắt như vậy, xem biển số một chút, nhìn lại bóng dáng mơ hồ bên trong, lông tơ cả người cũng nổi lên trong nháy mắt, không hề nghĩ ngợi, đạp cần ga đung tới, vào lúc này Sở Dĩnh còn dám ngăn anh, dưới mắt anh còn dám che chở người đàn ông khác rất rõ ràng như vậy.

Chu Tự Hàn giận dữ, sắc mặt cũng có chút vặn vẹo: "Con mẹ nó em nhanh tránh ra cho anh, hôm nay không phết anh ta, anh liền không phải đàn ông." Anh dùng lực đẩy Sở Dĩnh ra, lửa giận công tâm, làm sao không chế sức mạnh, Sở Dĩnh bị anh đẩy ra ngoài một cái, té thật xa, đầu đụng vào trên đường vòng hình răng cưa, lập tức cảm thấy một hồi đau nhói trên cái trán, giống như có thứ gì chảy xuống, Sở Dĩnh sờ sờ đầy máu.

Bên Chu Tự Hàn kia, Lăng Chu đã đứng lên, cũng bắt đầu đánh trả rồi, hai người đấu ở chung một chỗ, giống hai con thú, hiển nhiên Lăng Chu không phải đối thủ của Chu Tự Hàn, mấy cái liền bị Chu Tự Hàn đè xuống đất, Chu Tự Hàn đánh một quyền lại một quyền, vung tới dựa theo mặt Lăng Chu, lỗ mũi, trong miệng Lăng Chu đều là bọt máu, nhìn qua tương đối đáng sợ.

Nhưng mà Chu Tự Hàn một chút ý tứ dừng tay cũng không có, đánh đổ ngẫu cả mắt, tiếp tục như vậy, thật sự anh có thể đánh chết Lăng Chu , Sở Dĩnh giùng giăng, xông tới kéo cánh tay Chu Tự Hàn: "Chu Tự Hàn hãy nghe em nói, em thật sự không có gì với anh ấy cả, nói đúng là nói mấy câu, thật đấy, thật đấy, em thề." Sở Dĩnh giải thích không có mạch lạc.

Chu Tự Hàn giống như bình tĩnh lại, chút lý trí trở về, để quả đấm xuống, đứng lên, lại đưa tay nín lấy cổ áo Lăng Chu, đẩy anh ta đến trên cây khô phía sau, cúi đầu tiến tới bên lỗ tai anh ta nhỏ giọng nói: "Cha cậu hại Sở Dĩnh thành như bây giờ, cậu còn có mặt mũi tìm đến cô ấy, mẹ nó nếu là tôi thì đã sớm tránh xa rồi." Buông anh ta ra, dắt Sở Dĩnh đi. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lăng Chu chậm nửa ngày mới trở lại bình thường, lão đảo trở về trong xe, ngơ ngác ngồi một hồi, Chu Tự Hàn nói không sai, anh còn tới tìm Sở Dĩnh làm cái gì? Mới vừa rồi đối mặt với Sở Dĩnh, thế nhưng anh không mở miệng được, anh không thể tưởng tượng bộ dáng Sở Dĩnh hận anh, anh cũng không có dũng khí nói ra sự thật, bởi vì người đó là cha của anh.

Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn kéo lên xe, xe lái một lát, Sở Dĩnh cảm thấy cái trán càng ngày càng đau, sắc mặt Chu Tự Hàn lạnh lùng âm trầm ném cho cô một cái khăn lông nói: "Ấn cái trán, muốn chết không có dễ dàng như vậy." Giọng nói của anh hung tợn, ngược lại Sở Dĩnh lại thở phào nhẹ nhõm, hiện tại cô cũng không sợ Chu Tự Hàn, anh chính là điển hình miệng cứng lòng mềm, trong miệng nói hung ác, thật ra thì thật sự sẽ không tính toán với cô như thế nào, chẳng qua người đàn ông này rất dễ nổi giận, hơn nữa có tật xấu không phân tốt xấu liền động thủ, có chút đáng ghét.

Sở Dĩnh dùng khăn lông đè lại cái trán, còn bồi thêm một câu: "Thật sự không phải em hẹn gặp mặt Lăng Chu , đã sớm chia tay với anh ấy rồi, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra."

Ai ngờ tên khốn Chu Tự Hàn này gật gật đầu nói: "Anh hiểu biết rõ, nếu là hẹn hò, cũng sẽ không hẹn cửa chung cư nhà em." Sở Dĩnh ngạc nhiên: "Anh biết sao còn đánh?" Chu Tự Hàn nói: "Mặc kệ có phải là hẹn hò hay không, tiểu tử này dám đến tìm em, nên chuẩn bị chịu đòn."

Đột nhiên Sở Dĩnh cảm thấy gân xanh ở ót không ngừng giật giật, hít một hơi sâu nói: "Chu Tự Hàn, lấy bạo chế bạo một ít thôi, không phải đối với người nào cũng hữu dụng, Lăng Chu không phải là Triệu Quân."

Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Em xong chưa, anh cũng chưa có tính sổ với em đâu, thì sao, nhìn anh đánh tiểu tử kia, trong tâm đau phải không? Xuống xe." Sở Dĩnh nhìn lướt qua bên ngoài xe, mới phát hiện, xe Chu Tự Hàn dừng ở cửa bệnh viện, Sở Dĩnh không khỏi mím môi một cái. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Vết thương trên trán Sở Dĩnh đúng là không nhẹ, vết thương hình tam giác, may hai đường, tiêm phòng uốn ván, hai người mới ra khỏi bệnh viện, vừa ngồi lên xe, Sở Dĩnh liền hỏi anh: "Chu Tự Hàn, mới vừa rồi lúc ấy có phải là anh thật sự muốn đụng chết em và Lăng Chu hay không?" Chu Tự Hàn nghiêng người đeo dây nịt an toàn lên cho cô: "Em muốn làm uyên ương cùng mệnh với tiểu tử kia sao, nghĩ hay quá, chính là anh muốn cảnh cáo hần ta, chớ công người trèo tường, lúc này anh đại nhân đại lượng mới tha thứ, lần tới cũng sẽ không dễ dàng như vậy."

Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái: "Chu Tự Hàn, cái người này có thể kiểm chế tính tình phách vương hay không, còn nữa, đã nói với anh mấy lần rồi, em và Lăng Chu đã thật sự chia tay rồi."

"Là chia tay, nhưng em dám nói, trong lòng em không có một chút bóng dáng của anh ta không hả ? Mà anh còn nhớ rõ, lúc em bệnh mơ hồ, trong miệng gọi Lăng Chu Lăng Chu, gọi còn âu yếm nhắc tới, con mẹ nó anh còn tưởng rằng là gọi anh chứ, vì thế vui mừng chừng mấy ngày, âm ỉ nửa ngày, là anh hiểu sai ý em, trong lòng nghĩ, đều là người tình cũ, còn

có cái vòng chân đó, anh không rõ, tiểu tử kia có cái gì tốt, để cho em không bỏ được như vậy, luôn luôn nhớ nhung sáu năm liền."

"Vòng chân gì?" Sau hơn nửa ngày Sở Dĩnh mới hồi phục tinh thần lại: "Vòng chân của em ở chỗ nào rồi?" Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Em đừng muốn, anh đã ném từ sớm rồi." Giọng nói chua như uống nửa vạc dấm.

Xe dừng vào gara để xe, Sở Dĩnh xuống xe, khập khểnh đi vào trong, cổ chân đau một chút, Chu Tự Hàn người này quả thật chính là đàn ông bạo lực, đẩy cô một cái thiếu chút nữa biến thành nhân sĩ trọng thương tàn phế. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Đi chưa được mấy bước, bị Chu Tự Hàn chặn từ phía sau ôm ngang đi lên, Sở Dĩnh nháy mắt mấy cái, mới vừa rồi người đàn ông này ở bệnh viện, còn tức giận ngay cả đỡ cũng không đỡ cô một cái, cứ để cho cô đi ra như vậy, tại sao vào lúc này lại ôm cô?

Chu Tự Hàn cúi đầu thấy Sở Dĩnh nhìn anh chăm chăm không nháy mắt một cái, không vui nói: "Tìm người đàn ông khác sau lưng anh, hôm nay có công, phải ôm đi vào." Vẻ mặt không được tự nhiên này, nhìn qua có vài phần rất kì lạ, Sở Dĩnh chột buồn cười, cô phát hiện, thật ra thì người đàn ông Chu Tự Hàn này bạo lực ở ngoài nhưng thật ra bên trong rất ngây thơ .

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Trần Tư Yển che che giấu giấu vào phòng, Chu Tự Hàn rất thành thạo tựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt quét qua bà, nhíu mày: "Yên tâm đi, nơi này là club tư nhân, những người không có thẻ hội viên thì không vào được."

Trần Tư Yển nhìn người đàn ông trước mắt, từng trận phát rét trong lòng, bà biết đây là Chu Tự Hàn gián tiếp nói cho bà biết, cử chỉ của bà có nhiều điểm buồn cười. Chu Tự Hàn, lão nhị nhà họ Chu, của cải và bối cảnh nhà họ Chu cái gì, sao Trần Tư Yển không rõ ràng, nói trắng ra là, chỉ cần Chu Tự Hàn muốn, cũng không thể không làm được chuyện, nói theo một cách khác, người đàn ông này hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm.

Vừa bắt đầu, lúc video khiêu dâm của mình lộ ra ngoài, đúng là Trần Tư Yển thật sự không hiểu, không biết người nào thần thông quảng đại như vậy, thậm chí đem những video này phát tán ra ngoài, thật ra thì những thứ này cũng không gọi là chuyện lớn gì, ai cũng biết, nhưng ra ngoài ở đại chúng, hậu quả cũng không thể suy nghĩ.

Khi Trần Tư Yển vừa nhìn thấy những video kia thì cũng biết mình xong rồi, những người gặp chuyện như vậy, phải bảo vệ mình kỹ lưỡng trước tiên, làm sao quan tâm bà sống chết như thế nào, huống hồ những người đó một người bà cũng đặc tội không nổi.

Hiện tại Trần Tư Yển giống như một con chuột chạy qua đường, người người nói đánh, ngay cả chỗ ẩn nấp cũng không có, rơi vào tình cảnh như vậy, bà cũng không có biết rõ, rốt cuộc là ai gây khó dễ cho bà như

vậy, mục đích làm như vậy là vì cái gì, thời điểm Chu Tự Hàn cho trợ lý hện bà, dường như Trần Tư Yển mới hiểu được một chút.

Chỉ là còn không thể nào tin tưởng, Chu Tự Hàn sẽ vì Sở Dĩnh, mà tìm manh mối từ bà, đi lật lại vụ án của Sở Cảnh Sơn, dù sao vụ án này không phải chuyện đùa, liên lụy đến Lăng Thủ Chính, làm một người phụ nữ và nhà họ Lăng trở mặt, nói từ chỗ nào, cũng không phải là người như bọn họ sẽ làm ra chuyện này.

Sở Dĩnh rất xinh đẹp, nhưng với Chu Tự Hàn, cũng chẳng qua chỉ là phụ nữ thôi, phụ nữ ở trong tay người đàn ông như vậy, coi là gì, Trần Tư Yển hiểu rất rõ loại người như Chu Tự Hàn này, cho nên, cho dù ngày đó nhìn thấy Chu Tự Hàn đối với Sở Dĩnh không bình thường ở bên trong tiệc mừng thọ của Lâm lão đầu, cũng không nghĩ đến phía sau sẽ chọc ra cái sọt lớn như vậy.

Thật ra thì, cho dù Chu Tự Hàn chơi nổi vì Sở Dĩnh, muốn lật lại vụ án của Sở Cảnh Sơn, mặc dù là sẽ tìm được nơi ở của chính mình, nhưng hoàn toàn có thể tuân theo quy tắc quan trường, mà không phải giống như bây giờ, làm cho mọi người đều biết, thậm chí, có thể có không động nhà họ Lăng là điều kiện tiên quyết ở đây, còn trong sạch của Sở Cảnh Sơn, chỉ cần tìm thêm một thằng xui xẻo gánh trách nhiệm, chuyện gì cũng giải quyết, hiển nhiên Chu Tự Hàn không muốn dùng con đường này để lật lại vụ án của Sở Cảnh Sơn, mục đích của anh còn lâu mới đơn giản như vậy.

Nhưng mặc kệ loại nào, Trần Tư Yển biết, đời này mình không còn cơ hội xoay mình rồi, có lẽ còn có một đường sống, lại hoàn toàn quyết định bởi Chu Tự Hàn.

Trần Tư Yển tháo khăn quàng cổ và đeo mắt kính xuống, lộ ra gương mặt già nua có chút tiêu tụy, nếp nhăn ở khóe mắt cũng không che nổi nữa, cả người toát ra một loại nhếch nhác không lối thoát.

Chu Tự Hàn giơ giơ tay lên: "Ngồi đi." Trần Tư Yển ngồi xuống, có chút nóng nảy mở miệng: "Cậu muốn như thế nào?" "Như thế nào sao?" Chu Tự Hàn cười lạnh hai tiếng: "Sợ rằng phải xem bà chọn như thế nào rồi?"

Trần Tư Yển cười khở một tiếng: "Chuyện cho tới bây giờ, tôi còn có lựa chọn sao?" "Có" Chu Tự Hàn nói một câu rất có thâm ý: "Chỉ cần bà nói hết chuyện năm đó ra, hơn nữa phối hợp với tôi, có lẽ sẽ có chút cơ hội."

Trần Tư Yển sững sốt một chút: "Cậu muốn lật đổ Lăng Thủ Chính sao? Nhưng còn có nhà họ Lăng sau lưng của ông ta." Chu Tự Hàn đưa ngón tay lắc lắc: "Không, không, tôi không muốn phá đổ người nào cả, chỉ là, người chân chính có tội không nên nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, không phải đó là đạo lý sao."

Trần Tư Yển chợt cười to đứng lên: "Chu tổng, cậu cũng đừng bày ra bộ mặt chính nghĩa nữa, nói cho cùng không phải là ghen sao, cậu ghen tỵ với con trai của Lăng Thủ Chính có tình cũ với Sở Dĩnh, cho nên muốn lật lại vụ án của cha Sở Dĩnh, để cho Sở Dĩnh hiểu Lăng Thủ Chính là hung thủ sau màn hại cha cô ấy tự sát, nhờ vào đó, vĩnh viễn không có khả năng dính líu với Lăng Chu nữa, tôi nói có đúng hay không?"

Chu Tự Hàn cười nhẹ một tiếng: "Đừng nhìn bà có chút lớn tuổi, vẫn còn coi như là người phụ nữ thông minh." Trần Tư Yển nói rất châm chọc: "Không ngờ Chu tổng cũng có loại tình cảm này." Nụ cười trên mặt Chu Tự Hàn vừa thu lại, tàn khốc ẩn hiện: "Loại tình cảm gì, tôi không quan tâm, tôi chỉ biết một chuyện, người phụ nữ của Chu Tự Hàn tôi, không thể để cho người khác khi dễ trắng trợn như vậy rồi, tôi thay cho cô ấy đòi lại, tăng gấp bội." .

Sắc mặt Trần Tư Yển trắng nhợt nói: "Nếu như mà tôi nói thẳng chuyện năm đó ra, Lăng Thủ Chính không gánh nổi, vậy tôi đi theo cũng

xong rồi, hại người không lợi mình, tôi làm những việc này thì có ý nghĩa gì?"

Ánh mắt Chu Tự Hàn lạnh lẽo loe loe nói: "Ở chỗ này tôi còn có rất nhiều đồ, nếu như công khai, đừng nói bà...người nhà của bà, người thân thích, mọi việc có liên quan với bà, cũng đừng muốn yên tĩnh sống qua ngày, tin tưởng tôi, đến lúc đó bà sẽ bắt đầu nhớ tình cảnh bây giờ, nếu như bà phối hợp, có lẽ còn có cơ hội trở thành nhân chứng, đi vào đợi một hồi, chờ sự việc trở lại bình thường, cái gì có thể đều có. Chính bà suy nghĩ thật kỹ, nghĩ xong, có thể gọi số điện thoại này." Chu Tự Hàn rút giấy ghi chép trên bàn, viết một chuỗi số điện thoại để lên bàn, đứng lên đi ra ngoài.

Vừa đi đến cửa bên, liền nghe Trần Tư Yến lụn bại mà nói: "Được, tôi phối hợp, cậu muốn tôi làm như thế nào đây?" Chu Tự Hàn xoay người nhìn bà cười: "Xem xét thời thế mới là người thông minh."

Sau khi Chu Tự Hàn ra cửa đã mười giờ tối rồi, gặp Trần Tư Yến xong, lại đi đến một bữa tiệc xã giao, đáng tiếc cả bữa tiệc lòng anh đều không yên, một mực nghĩ đến chuyện Trần Tư Yến nói với anh, vẫn đau lòng cho bảo bối nhà anh, hận không được lập tức về nhà để ôm cô, gần gũi cô.

Chu Tự Hàn tốn chút thời gian đi thu tập tài liệu về cha Sở Dĩnh, phải nói người đàn ông kia rất không tầm thường, suy nghĩ một chút cũng thấy, một người đàn ông không hề có bối cảnh gì, bằng vào thực lực của mình đi lên đến cấp bậc đó, rất khó, gần như có thể nói là kỳ tích, mặc dù có yếu tố may mắn, năng lực của người này tuyệt đối không thể khinh thường, từ thành tích xuất sắc liên tiếp của ông ấy là có thể nhìn ra, ông ấy đã làm nhiều rất nhiều chuyện thực tế, thanh liêm gần như như hình với bóng với ông ấy.

Người như vậy lại thua ở trên tay Lăng Thủ Chính, chỉ có thể nói, cha của Sở Dĩnh còn thiếu hụt một chút gì đó trên quan trường, tudinhhuong@ddlqd những thứ đó không phải có vận số có năng lực là được, so với Lăng Thủ Chính, ông là quân tử, không đủ âm hiểm, cho nên bị Lăng Thủ Chính thiết kế từng bước từng bước, rơi vào bẫy, cuối cùng tự sát để chấm dứt.

Chu Tự Hàn cố gắng phân tích tâm lý của Sở Cảnh Sơn, cảm thấy, ở mức độ của Sở Cảnh Sơn thì không cách nào đối mặt với sai lầm mà mình phạm phải, Sở Cảnh Sơn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nhưng đồng thời cũng là người nhu nhược, ông hèn yếu để Sở Dĩnh từ một thiên chi kiều nữ hạnh phúc trở thành con gái tham quan không đáng giá một

đồng chỉ trong một đêm, còn có bệnh của mẹ cô, đối với Sở Dĩnh ngay lúc đó mà nói, thật sự có thể nói là họa vô đơn chí.

Mà khi đó Lăng Chu lại đi, đem bảo bối của nhà anh ném đi, mình ung dung tự tại ra khỏi nước, còn luôn miệng đến tình yêu, chó má, Chu Tự Hàn vô cùng hối hận, ngày đó mình hạ thủ lưu tình, nên ác hơn chút nữa, giáo huấn tên tiểu tử kia một chút, bảo bối nhà anh chịu bao nhiêu tội chứ! Chu Tự Hàn nghĩ tới, trong lòng đều đau.

Chu Tự Hàn lên tầng, đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn một chút, trên giường không có ai, trong thư phòng cũng không có, tìm một vòng cũng không tìm thấy người, gọi điện thoại cho cô, theo tiếng chuông tìm được đến sân phơi, bảo bối nhà anh nằm ngủ thiếp đi trên ghế ở sân phơi ngoài trời, điện thoại di động còn nằm ở trong tay, xem ra vừa mới tắm rửa qua, chỉ mặc áo choàng tắm trên người tóc thật dài bị gió đêm thổi bay, theo ghế, lay động theo làn gió, giống như cánh liễu mảnh mai rũ xuống bên mép nước, đọng đưa ra một mảnh phong tình mềm mại mê người.

Chu Tự Hàn đưa tay ôm lấy cô, đi vào, thả xuống ở trên giường, Sở Dĩnh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn anh một chút, ậm ờ lầm bầm

một câu: "Anh đã trở lại...." Sau đó lật người ôm gối lại nhắm nghiền hai mắt.

Chu Tự Hàn lắc đầu bật cười, điểm cái chóp mũi của cô một cái, khẽ trách móc: "Heo con ham ngủ...." Đi tắm rửa rồi lên giường, rút gối ôm trong ngực Sở Dĩnh ra, Sở Dĩnh lều bều một tiếng, rúc vào trong ngực anh theo thói quen, tìm tư thế thoải mái, Chu Tự Hàn cúi đầu hôn cô, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi bảo bối, về sau có anh đây..."

Lúc Sở Dĩnh mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, ngồi dậy nhìn gối đầu bên cạnh trống không thì cảm thấy ngây ngô một lát, mơ hồ nhớ Chu Tự Hàn đã trở lại, người đâu rồi, hôm nay là chủ nhật, anh nên ở nhà chứ? Hơn nữa, dường như tối ngày hôm qua người đàn ông này cũng không làm cái gì, như vậy rất không bình thường.

Trên căn bản, nhu cầu của người đàn ông Chu Tự Hàn này, tràn đầy không khác bao nhiêu so với cầm thú cả, chỉ cần ở trên giường, thậm chí, có lúc không ở giường, vừa thấy cô thì cũng không làm chuyện khác, buổi tối hôm qua thì sao, có người khác ở bên ngoài rồi hả? Hay có bệnh tật gì...

Đang suy nghĩ lung tung, Chu Tự Hàn đẩy cửa đi vào, thấy cô mơ mơ màng màng, cười, cúi đầu gặm cô một hớp nói: "Nhìn anh như vậy làm cái gì hả?" Sở Dĩnh nháy mắt thử hỏi anh: "Tối ngày hôm qua anh trở về lúc mấy giờ vậy?"

Chu Tự Hàn bùi môi: "Còn nói sao, mười giờ anh đã trở lại rồi, em ngủ như heo, thật sự muốn bán em, chỉ là, anh không bỏ được." Nói xong liền tiến lại gần hơn muốn hôn cô, bị Sở Dĩnh đẩy ra, cau mày: "Sáng sớm tinh mơ còn chưa có súc miệng đấy..." Nhảy xuống giường đi vào toilet.

Chu Tự Hàn mở cửa phòng rửa tay nhìn Sở Dĩnh rửa mặt, vừa cùng cô tán gẫu: "Bảo bối, chuyện của cha em trước kia, em có nghi ngờ là có người hãm hại hay không?"

Sở Dĩnh dừng tay lại, nhổ bọt trong miệng ra, mới nói: "Tôi đã từng nghi ngờ cha của Lăng Chu, nhưng dù sao, ông ấy cũng là bạn tốt nhất của cha tôi, trong công việc cũng là cộng sự." Sau đó, ngược lại Sở Dĩnh có thể bình tĩnh nhắc tới những chuyện này với Chu Tự Hàn: "Sao anh muốn biết cái này hả?"

Chu Tự Hàn lắc đầu một cái: "Tự nhiên tiện hỏi một chút thôi, đúng rồi, một lát nữa ăn cơm xong, hai chúng ta đi xem phim thì như thế nào?"

Sở Dĩnh nhìn anh mấy giây, chợt không nhịn được bật cười: "Chu Tự Hàn, anh như vậy biết giống là cái gì không?"

"Giống cái gì?" Chu Tự Hàn vô cùng không hề hổ thẹn mà hỏi lại.

Sở Dĩnh nhăn tâm châm chọc: "Từ trong miệng mấy người đàn ông, học sinh nam ở trung học mới có thể nói lời đó, anh nói như vậy là cái gì?"

Chu Tự Hàn chợt xông tới ôm lấy cô, đem cô chống đỡ thật chặt ở trước bồn rửa tay, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô nàng chết dầm kia, cười nhạo người đàn ông của em rất là vui vẻ có phải hay không, vậy thì chúng ta làm một chút chuyện mà người nên làm đi, ừ..." Vừa cúi đầu chặn miệng Sở Dĩnh lại...

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Bàn tay to của Chu Tự Hàn trượt xuống, kéo cái mông nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên của Sở Dĩnh, hơi dùng sức, nhắc tới trên bồn rửa tay, chống đỡ cô, vôn vê nhẹ ở trên người cô.

Sở Dĩnh lập tức cảm giác cứng rắn phía dưới chia vào cô, giống như kiếm muốn đâm thủng cô, Chu Tự Hàn buông môi cô ra, phun hơi thở nóng rực, rơi vào sau tai của cô, khẽ cắn một cái: "Hiện không giống học sinh cấp 3 đi! Hả?" Áo choàng tắm trên người Sở Dĩnh đã rộng mở, rộng thùng thình khoác lên trên người, lộ ra khe rãnh trước ngực trắng tuyết

Máu Chu Tự Hàn dâng trào, vùi đầu hôn một cái, ngón tay linh hoạt đi xuống dò, kéo quần lót của cô xuống, đi vào, Sở Dĩnh không nhịn được ngửa đầu hừ một tiếng, mặc cho môi anh dao động chút nhẹ chút nặng dọc đường cong bộ ngực. Xương quai xanh, cổ. Môi của anh giống như ngòi lửa, rơi xuống trên người của cô, trong nháy mắt liền nhóm lửa. Hỏa hoạn đầy trời cuốn tới, cho đến khi đốt toàn bộ lý trí của cô. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Sở Dĩnh càng ngày càng không cách nào kháng cự Chu Tự Hàn, ngay từ đầu lý do mâu thuẫn với anh từ từ phai đi theo một ngày một ngày, có lúc cô cũng không nghĩ ra anh đáng ghét chỗ nào, nhớ điểm tốt trên người của anh nhiều hơn, thì ra cho là người đàn ông này âm hiểm bá đạo, tudinhhuong#ddlqd không hề có chút đạo đức nào, thậm chí một lần cảm thấy, tim gan phổi thận của người này đều là đen tối, có lẽ hiện tại anh vẫn là Chu Tự Hàn, nhưng Sở Dĩnh cảm thấy không giống nhau, loại thay đổi này chính cô cũng có thể rõ ràng phát giác ra được.

Cô bắt đầu phát hiện ra ưu điểm trên người của anh, những ưu điểm này từng giọt từng giọt che phủ những thứ đáng ghét kia, tại sao có loại biến hóa này, cuối cùng kết luận, người đàn ông này đối với cô thật sự tốt quá, tốt đến có chút quá đáng, mặc kệ vì cái gì, lòng anh thương cô, anh che chở cô, anh cưng chiều cô, loại cảm giác này không thể xem thường như thế, mặc dù có lúc rất chuyên quyền độc đoán, nhưng cô vẫn cảm động.

Người phụ nữ ai không hi vọng được người đàn ông cưng chiều, kiên cường cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, mềm yếu mới phải là bản chất của người phụ nữ, mà cô là người phụ nữ không hơn không kém, cô cũng không phải là không có tâm, có một người đàn ông đối với cô như vậy, nếu như cô còn vô tri vô giác, đó chính là động vật máu lạnh, quán anh khi gió về sau như thế nào, ít nhất hiện tại cô không ghét người đàn ông này rồi, làm tình với anh Sở Dĩnh càng ngày càng cam tâm tình nguyện.

Chu Tự Hàn chợt ôm lấy cô, chuyển tới bên kia, nặng nề ấn cô ở trên cửa, di động như vậy kích thích quá lớn, cô kêu một tiếng. Bị Chu Tự Hàn chặn miệng lại hôn nửa ngày, liền bắt đầu mạnh mẽ động, tudinhhuong#ddlqd vừa động vừa hỏi cô: " Bảo bối, thoải mái hay không? Hả? Chạy như vậy? Người nào chạy rồi, ghét bỏ người đàn ông của em già rồi có phải hay không, phải hay không hả? Đến làm cho bảo bối nhà anh biết, người đàn ông của em so với tên tiểu tử ở trung học kia lợi hại hơn." Truyen chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh không khỏi mở mắt ra nhìn anh, chỉ thấy trên mặt người đàn ông này bị dục vọng làm đỏ bừng, ở đáy mắt ánh lửa vù vù tỏa ra ngoài, anh thật sự để ý lời của cô nói sao, bộ dáng như vậy vừa ngây thơ vừa buồn cười.

Sở Dĩnh thực sự không nhịn được, xuy một tiếng bật cười, ở Chu Tự Hàn xem ra, đây quả thực là tội thêm dầu vào lửa không thể tha thứ, nhắc chân của cô lên, móc tại ngang hông mình, hung hăng đẩy vào trong, đụng

cả người Sở Dĩnh vào trên cửa, bịch một tiếng, tiếp theo đó là thân thể kịch liệt va chạm vào nhau, làm Sở Dĩnh rên rỉ, Chu Tự Hàn thở gấp, hơi thở vô cùng đậm mỹ tỏa ra ở bốn phía.

Kết quả cười nhạo người đàn ông bá đạo này là đến buổi chiều hai người mới ra cửa, ngồi trên xe Sở Dĩnh vẫn cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, cái chân đó! Cái eo đó! Giống như là không phải của cô, thật sự là tay chân lấm cầm rồi, hành hạ mấy lần như thế nữa, ngày nào đó không thể không bị tàn phế, nhưng không thể không nói, lúc ấy một nháy kia thật sự rất thoải mái, hưởng thụ tình yêu, giống như là Chu Tự Hàn dần dần vào tâm trí của cô. Câu nói kia nói thế nào nhỉ, đàn ông thích nhất phụ nữ, bất kể ở bên ngoài là gì, nhưng khi lên giường phải là dâm phụ, Sở Dĩnh cảm thấy, tudinhhuong#ddlqd mình càng ngày càng hưởng lại gần phương diện này, nhưng sau đó đã có thể thoải mái.

Nói đến đây, Sở Dĩnh còn rất không căng thẳng, nghiêng đầu quét mắt nhìn Chu Tự Hàn, hiển nhiên tâm tình người đàn ông này vô cùng tốt, hăng hái, hết sức có tinh thần, khoe miệng khẽ nâng lên, phần thoả mãn này dễ dàng bộc lộ ra.

Lên xe, anh đang nghiêng người đeo dây nịt an toàn lên cho Sở Dĩnh, giờ ngón tay lên nhẹ nhàng ma sát môi của cô mấy cái, cúi đầu xuống hôn cô, ngón tay trượt lên trên khăn lụa ở cổ của cô, sờ mấy cái, cười nói: "Để cho người khác nhìn thấy thì thế nào? Vừa đúng lúc có thể chứng minh anh yêu em rất nhiều, làm cho các cô ấy ghen tỵ đến chết." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh tức giận vén khăn lụa lên chỉ chỉ: "Anh cảm thấy người khác sẽ ghen tỵ như vậy hả, nói không chừng, người ta còn cho là gặp phải Vampire (ma cà rồng) rồi sao, về sau không cho hôn cổ em."

Chu Tự Hàn lại gần bên tai cô mập mờ nói: "Vậy hôn chỗ người ngoài không nhìn thấy được chưa hả?" Mặt Sở Dĩnh đỏ lên, đẩy anh ra: "Lái xe

đi! Mấy giờ rồi hả?"

Chu Tự Hàn buông cô ra, lại cười xấu xa một tiếng: "Biết da mặt của bảo bối nhà anh mỏng, ngưỡng chừng rồi, mới vừa rồi cũng không biết là người nào, kêu nhanh lên một chút, dùng sức chút." Sắc mặt Sở Dĩnh đỏ bừng: "Anh lại nói rồi, nhanh xuống xe đi." " Được, được, không nói, không nói, về sau liền làm, phục vụ bảo bối nhà anh thật thoải mái, so với cái gì cũng tốt hơn." Sở Dĩnh lười phản ứng lại với người này, dù sao so da mặt dày, mình vĩnh viễn không phải là đối thủ của anh.

Chỉ là Sở Dĩnh cũng thực rất khó lý giải ý tưởng của Chu Tự Hàn, thật ra thì hoàn toàn có thể bảo trợ lí Từ mua vé xem phim, sau đó hai người trực tiếp đi vào trong, có lẽ tốt hơn chút, dù sao hai người cũng coi như là nhân vật của công chúng, “Thanh Liên” lại đang chiếu, mà Chu Tự Hàn càng là khách quen của các báo lá cải lớn nhỏ, hưởng hồ, xì căng đan của hai người cũng được một thời gian rồi, mặc dù quan hệ của hai người đã thành trạng thái nửa công khai, nhưng nắm tay trước quầy vé của rạp chiếu phim giống như bây giờ cũng không được rồi!

Mới vừa rồi ở tầng dưới, Sở Dĩnh đã nói: "Nếu không thì đừng xem nữa, tìm trò tiêu khiển khác." Thậm chí, Sở Dĩnh cũng nói cô luôn luôn ghét nhất ván bài, tuy nhiên cũng bị Chu Tự Hàn kiên quyết gạt bỏ, tudinhhuong#ddlqd dắt tay của cô nghênh ngang ung dung đi vào, sau đó đứng ở phía sau xếp hàng mua vé. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Gần đây, trừ “Thanh Liên” căn bản đều là phim tình yêu, nghiêm khắc mà nói, “Thanh Liên” cũng thuộc loại này, cho nên xếp hàng trước sau phần lớn là từng đôi từng đôi tình nhân, gặp phải chủ nhật, rất nhiều người đều là học sinh trẻ trung.

Hai người bọn họ đứng ở trong hàng người, có vài phần rất không hợp nhau, thậm chí Sở Dĩnh có loại ảo giác, mình và Chu Tự Hàn quả thật

giống như tình yêu xế bóng của người già, chạy đến nơi này tìm kiếm tuổi thanh xuân, hơn nữa còn nắm tay, nói có nhiều ngây thơ thì có bao nhiêu.

Cả người Sở Dĩnh không được tự nhiên, muốn rút tay từ trong tay Chu Tự Hàn ra, nhưng tay của người đàn ông này giống như kim sắt, nhận ra được ý đồ của cô, còn dùng thêm sức để siết chặt hơn nữa, nghiêng người hôn cô một cái: "Bảo bối, ngoan một chút ." Sắc mặt Sở Dĩnh đỏ thắm, vừa nghiêng đầu, nhìn thấy áp-phích tuyên truyền Thanh Liên cực lớn bên kia, đã cảm thấy có chút không hay.

Đang suy nghĩ, một nữ học sinh sau lưng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lần, lại nghiêng đầu nhìn áp-phích bên kia một chút, chợt chia về phía cô quát to lên: "Thanh Liên, không, không, là Sở Dĩnh đóng vai Thanh Liên, oa tudinhhuong#ddlqd! Người thật rất là xinh đẹp, em sớm xem Thanh Liên rồi, ba mẹ em, bạn học đều là người ái mộ chị, có thể ký tên cho em hay không." Hiển nhiên người bạn nhỏ này có chút kích động quá độ, cảm xúc dâng cao, khiến giọng nói của cô ấy cao lên vài dB.

Sở Dĩnh cảm thấy, khăn lụa đeo mắt kính cái gì nữa những thứ này đều dư thừa, hơn nữa, không phải mới vừa rồi cô ăn mặc thành ra như vậy, đoán chừng cô gái nhỏ này cũng sẽ không chú ý tới cô, tiến tới nhận ra cô là Sở Dĩnh. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Nhờ bạn nhỏ này ban tặng, trong nháy mắt đại sảnh rạp chiếu phim cũng có chút loạn lên, rất nhiều người vây quanh, vây Sở Dĩnh vào giữa, Sở Dĩnh có chút sợ, nói thật, cho tới bây giờ, cô vẫn chưa có nhiều cảm giác mình là ngôi sao đích thực, suy nghĩ của cô, mình chỉ chụp hai quảng cáo, diễn một bộ phim điện ảnh, sau đó mấy lần lên chương trình cũng không nhiều lắm, sau đó sẽ không có, chưa bao giờ cô biết sẽ có nhiều người biết cô như vậy, hơn nữa những người này đều là học sinh nữ nhỏ tuổi, nhất thời không biết nên ứng phó trường hợp này như thế nào.

Chợt một đôi bàn tay từ phía sau đưa qua, ôm ở hông của cô, đổi mặt hướng về phía những người ái mộ giờ điện thoại di động chụp hình Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn mở miệng giải vây: "Cám ơn mọi người đã yêu thích Sở Dĩnh như vậy, cho mọi người thời gian 20' ký tên chụp ảnh, sau hai mươi phút, phim cũng bắt đầu chiếu, mọi người làm ơn lưu chút thời gian cho tôi, để cho tôi có thể xem một bộ phim điện ảnh với cô ấy, không tính là quá đáng chứ?"

Giọng của Chu Tự Hàn thoải mái lại hài hước, mấy câu nói lại không chế được tình hình, tudinhhuong#ddlqd Chu Tự Hàn cúi đầu lại gần bên tai Sở Dĩnh an ủi cô: "Thả lỏng đi, không có việc gì lớn cả, bọn họ đều là người ái mộ của em, bọn họ thích em." Lời nói của Chu Tự Hàn chui vào trong lỗ tai Sở Dĩnh, Sở Dĩnh liền trấn định lại, dường như người đàn ông này sinh ra đã có năng lực an ổn lòng người.

Chu Tự Hàn ôm cả hông của Sở Dĩnh, đi tới khu nghỉ ngơi rộng rãi bên cạnh, nhận số người ái mộ đưa tới, giờ để cho cô ký tên. Sở Dĩnh cũng không nhớ rõ mình ký bao nhiêu, sau đó là chụp chung. Nói là 20', khi dòng người tản ra, đã qua nửa giờ, đây là Chu Tự Hàn kiên quyết lôi cô vào phòng chiếu phim, nếu không đoán chừng còn chưa dứt.

Ngồi ở chỗ ngồi, Chu Tự Hàn nắm tay cô ở trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp: "Tay em đau quá sao?" Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh, màn hình màu lam chiếu lên tai anh, khiến cho đường nét gương mặt anh ở trong ánh sáng rất nhiều, trong ánh mắt lóe ra đau lòng và dịu dàng, trong lòng Sở Dĩnh không khỏi xông lên một dòng nước ấm, tinh tế mềm mại, lại không nói ra tư vị gì .

"Nhìn anh như vậy làm cái gì hả?" Chu Tự Hàn sờ sờ mặt của cô, Sở Dĩnh kéo tay của anh xuống nói: "Chẳng qua là cảm thấy mới vừa rồi cũng không giống anh lắm." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Trong nhận thức của Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn bá đạo ích kỷ, loại tình huống mới vừa rồi đó không nói chính xác sẽ giận dữ hoặc trực tiếp khiêng cô bước đi, mới phải là phong cách của anh, nhưng anh vẫn không có, từ đầu chí cuối anh đều tương đối có kiên nhẫn, phong độ tuyệt cao.

Chu Tự Hàn ha ha cười một tiếng: "Điều này nói rõ bảo bối nhà anh còn chưa hiểu rõ người đàn ông của em, nhưng là, nói thật, mới vừa rồi bị người ái mộ bao vây thì em có cảm giác gì?"

Sở Dĩnh cẩn thận suy nghĩ một chút: "Thật phức tạp, có chút ngoài ý muốn cũng có chút cảm động, tudinhhuong#ddlqd thật ra thì em chỉ là đúng dịp đóng vai Thanh Liên mà thôi, bọn họ thích có lẽ là Thanh Liên trên màn ảnh, mà không phải là Sở Dĩnh."

Chu Tự Hàn hôn cô một cái: "Đứa ngốc, rồi rắm vì chuyện này để làm gì, bởi vì Sở Dĩnh mới có thành công của Thanh Liên, tin tưởng anh đi, vì là em, cho nên mới tạo nên hình tượng mới mẻ trên màn ảnh như vậy, thật ra thì, Lý Xuyên có một câu nói rất đúng, em là diễn viên trời sinh, nhưng anh muốn giấu em đi, giấu đến nơi mà ai cũng không tìm được, anh hồi hận muốn chết, ban đầu cho em vào Tinh Huy, bảo bối, em nói đây có phải là anh tự làm tự chịu không?" Giọng của Chu Tự Hàn có vài phần rất ảo não. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh cười khanh khách lên, ưmh ưmh. Lại bị Chu Tự Hàn đang buồn bực khó chịu chặn miệng lại. Nội dung phim ảnh cái gì, một chút xíu Sở Dĩnh cũng không nhớ, nhưng cô nhớ loại cảm giác này, tuyệt vời mà ấm áp.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trần Tư Yển từ khúc quanh ở siêu thị tiện lợi ra ngoài, nhìn chung quanh một chút, bên cạnh siêu thị là hai công trình chung cư, dùng vải áo mưa tách ra, đèn đường hư, trên đường tối đen như mực, bên này gần tới vùng ngoại ô, vốn là vắng lạnh, đến buổi tối càng thêm không nhìn thấy một bóng người.

Trần Tư Yển nắm áo khoác trên người thật chặt, khăn quàng cổ trên đầu che phủ kín hơn một chút, Chu Tự Hàn để cho bà kể lại chuyện sáu năm trước bà và Lăng Thủ Chính hãm hại Sở Cảnh Sơn rồi làm bản sao, cũng làm ghi chép, đợi bà ký tên ấn dấu tay xong, đứng lên nói: "Bà tìm một chỗ tránh một chút, đừng quay về tìm Lăng Thủ Chính, giết người diệt khẩu, mạng bà có thể đã mất luôn." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Trần Tư Yển dĩ nhiên cũng biết Lăng Thủ Chính không phải là người tốt gì, ban đầu ở tỉnh G, Lăng Thủ Chính trông nom sai khiến, vì thành tích, thủ hạ nuôi dưới tay đã mất không biết bao nhiêu mạng, tudinhhuonglamlqđ ngoài mặt phó chủ tịch tỉnh Lăng hô to nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại giết người cướp của, chuyện xấu gì không trải qua, nhưng Trần Tư Yển không ngờ chính là Chu Tự Hàn cũng là người qua cầu rút ván.

Bà tức giận chất vấn qua Chu Tự Hàn, ngược lại Chu Tự Hàn cười: "Bà đáp ứng tôi làm nhân chứng, nhưng tôi không có đồng ý cái khác, chính bà tự giải quyết cho tốt thôi."

Khi đó Trần Tư Yển mới biết, người đàn ông Chu Tự Hàn này còn âm hiểm hơn nhiều so Lăng Thủ Chính, hơn nữa, những chuyện này ai cũng không còn cho bà là người nhìn, bất đắc dĩ mới trốn được tới nơi này, ban ngày tuyệt đối ít đi ra ngoài, điện thoại di động cũng tắt, tối hôm nay thật sự không chịu nổi, tới cái siêu thị này mua hai bao thuốc, thuận tiện ra ngoài hóng gió một chút.

Trần Tư Yển rút một điều thuốc ra, thả vào trong miệng đốt, hít một hơi thật sâu rồi khạc ra, đã là cuối mùa thu, vào đêm, bên ngoài lạnh run lập cập, thật đúng là bà chưa có quen với khí hậu của thành phố B, tudinhhuonglaml#ddlqd vừa lạnh vừa khô, nếu như lúc này thật sự có thể may mắn thoát thân, bà vẫn suy nghĩ muốn trở về quê nhà ở tỉnh G, danh lợi kim tiền là được, đều có thể treo ở trên mũi đao, không để ý liền đem mạng của mình ném vào rồi, lại nói, bà cũng hơn bốn mươi sắp năm mươi tuổi rồi, thật sự không chịu đựng được, tìm địa phương nhỏ ở tỉnh G, bình an sống qua ngày, chưa chắc đã không phải là kết quả tốt.

Trần Tư Yển đang suy nghĩ, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, bà cả kinh, đi gấp hai bước, vừa muốn thét lên liền bị khăn tay chặn lại miệng, trong nháy mắt không còn ý thức. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lần nữa tỉnh táo lại, đã nhìn thấy Lăng Thủ Chính, bà nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, giống như là một nhà xưởng bỏ hoang, Lăng Thủ Chính ngồi ở trên ghế ngay phía trước bà, nhìn bà: "Tĩnh, Tư Yển, bà muốn tránh thoát Lăng Thủ Chính tôi, còn non lắm ." Nói xong, đứng lên đi tới bên cạnh Trần Tư Yển khẽ khom lưng, nâng cằm của bà lên, ánh mắt quét qua mặt của bà chặc chặc mấy tiếng: "Ban đầu bà cũng coi như một đóa hoa của tỉnh G chúng ta, hôm nay đều được như vậy, thật sự là vừa già vừa xấu, làm cho người đàn ông nhìn cũng ngán, thế nào, biết hôm nay không tìm được chỗ tốt từ trên thân người đàn ông, liền bắt đầu nghĩ chiêu khác."

Trần Tư Yển quét mắt qua mấy người đàn ông diện mạo dữ tợn phía sau ông ta, bà đều biết, là tâm phúc của Lăng Thủ Chính, cho nên Lăng Thủ Chính thành công, trừ bối cảnh ở ngoài, chính là ông ta nuôi thủ hạ làm việc cho mình như vậy, lúc rất nhiều việc đang không có cách nào giải quyết được, tudinhhuonglam#ddlqd giao cho những người này, sẽ có thể làm thỏa đáng rất nhanh, mà những người này đều là tội phạm bỏ trốn, suy nghĩ ở trên lưng, chuyện gì không làm được.

Đáy mắt Trần Tư Yển rơi vào sợ hãi, bà hiểu Lăng Thủ Chính rất rõ, người đàn ông này chính là người biến thái, hơn nữa chưa bao giờ nường tay đối với người phản bội ông ta, đừng nhìn người đàn ông này quần áo chỉnh tề, nhưng trừ da người này, ngay cả cầm thú cũng không bằng.

Có lúc Trần Tư Yển cảm thấy, Lăng Thủ Chính có máu lạnh, căn bản không hề có nhiệt độ, bà chưa thấy ông ta để ý qua người nào, thậm chí ngay cả vợ của ông ta, con ông ta, cũng có thể trở thành công cụ để ông ta lợi dụng, hơn nữa, tính tình người đàn ông này tương đối hắc ám, hoàn toàn khác biệt với hình tượng thân thiết với dân, ôn hòa, quân tử bên ngoài của ông ta. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Trần Tư Yển càng nghĩ càng sợ, thanh âm run run nói: "Lăng Thủ Chính, ông muốn làm gì?" "Muốn làm gì sao?" Lăng Thủ Chính âm trầm mà cười : "Bà nói tôi muốn làm gì, chính là bà làm chuyện tốt gì, quên nhanh như vậy sao, có cần tôi giúp bà nhớ lại một chút hay không hả?" Giờ tay chính là một cái tát, nửa bên mặt Trần Tư Yển lập tức sưng phù: "Được, có khả năng, học được ăn cây táo rào cây sung đối nghịch với tôi, chỉ là Trần Tư Yển, tudinhhuonglam#ddlqd bà đã làm gì, bây giờ muốn giúp đỡ Chu Tự Hàn lật lại bản án cho Sở Cảnh Sơn, có phải chậm chút hay không, còn nhớ tới tình hình của Sở Cảnh Sơn đêm hôm sáu năm trước không, muốn giải tội trầm oan cho hân, bà nói bà phải gặp Sở Cảnh Sơn một lần, liền nhớ đến bây giờ, làm sao lại quên hai ta cũng đã sáu năm rồi, có phải quá vô tình hay không, hai ngày trước, không phải cũng hưởng thụ một lần

ở dưới người tôi, giờ sao hả? Quên sao, quả nhiên lớn tuổi, trí nhớ có chút kém."

Tay xẹt qua đầu của bà, lấy khăn quàng cổ xuống: "Có cần hiện tại nhớ lại một chút hay không? ? Hả?" Nếu như có thể lựa chọn, Trần Tư Yến không muốn nhất chính là lên giường cùng Lăng Thủ Chính, người đàn ông này ở trên giường chính là người biến thái, hơn nữa càng già càng biến thái: "Lăng Thủ Chính, ông biết nếu không có tôi, chỉ cần nhà họ Chu nhúng tay vào, vụ án này sớm muộn gì cũng phải lật lại, tôi cũng chỉ là vì tự vệ thôi."

"Tự vệ sao?" Lăng Thủ Chính ha ha cười lạnh hai tiếng, tay niết cằm bà nâng lên lần nữa: "Sớm muộn gì cũng lật lại, tudinhhuonglaml#ddlqd cũng không phải là hiện tại, rốt cuộc Chu Tự Hàn cho bà lợi lộc gì, để cho bà nghe lời như vậy, làm sao bà sẽ không nghĩ tới, Chu Tự Hàn đưa cho bà, chẳng lẽ Lăng Thủ Chính không cho bà được, ít nhất bà hầu hạ tôi cũng thật là nhiều năm, luôn có chút tình cảm."

Giọng Trần Tư Yến cảm hận nói: " Tình cảm cái gì chứ? Lăng Thủ Chính ông lừa gạt ai đó, các người ai mà không giả dối, khi làm xong chuyện chỉ hận không thể đá văng người ta ra, làm cho người ta tự sinh tự diệt, người nào quản hãn sống chết khi gió thế nào."

Lăng Thủ Chính cười âm u: "Mặc kệ chết sống đã là lưu tình đối với bà, bà sợ thủ đoạn của Chu Tự Hàn, bà cho rằng Lăng Thủ Chính chỉ là ngồi không sao, vào lúc này hãn có thể tới cứu bà sao, muốn lật đổ tôi à, được! Lão tử giết chết trước rồi nói." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Trần Tư Yến biết hôm nay ông ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, chợt cười lên ha hả: "Lăng Thủ Chính, bây giờ ông giết chết tôi rồi cũng vậy thôi, vào lúc này ông xong rồi, thật sự xong rồi, chỉ sợ ông nằm mơ cũng không nhớ đến, sáu năm trước ông hãm hại Sở Cảnh Sơn, nhưng lưu lại mẹ con Nhạc Thu Mạn, sẽ khiêng đá đập chân của mình đi, còn đưa

con si tình của ông nữa, ông thử suy nghĩ một chút, nếu như cậu ta biết cha của mình là một người như vậy, còn có thể thừa nhận người cha này hay không, Lăng Thủ Chính, đến cuối cùng ông chính là người bị xa lánh, đời này ông so thế nào cũng không thắng được Sở Cảnh Sơn, Nhạc Thu Mạn cũng sẽ vĩnh viễn không xem trọng ông, ha ha ha."

Lăng Thủ Chính ác độc, giơ tay lên đánh cho khóe miệng Trần Tư Yến chảy ra máu: "Bà muốn gọi lên lửa giận của tôi, muốn chết sáng khoái sao, thật là mơ mộng hão huyền, Trần Tư Yến, nửa đời người này quá nhiều người đàn ông, sợ rằng mình cũng không nhớ rõ đi, tudinhhuonglam#ddlqd những năm gần đây ngược lại ít đi rất nhiều, chỉ là cũng không trách bà được, suy nghĩ một chút đến số tuổi của bà hôm nay, trừ những lão già kia còn muốn theo đuổi, ai còn biết nhìn bà một cái, những lão già kia còn có nhiệt tình cái gì, khẳng định không thỏa mãn được bà, không bằng hôm nay thành toàn cho bà, làm cho bà sung sướng điên đảo, cũng chiếm giữ toàn thân và miệng, đỡ phải nói hươu nói vượn."

Trần Tư Yến nhận thấy được ý đồ của Lăng Thủ Chính, tâm hoàn toàn nguội lạnh rồi, muốn giùng giăng bỏ dậy, căn bản một chút hơi sức cũng không có, Lăng Thủ Chính vỗ vỗ mặt của bà: "Hưởng thụ thật tốt đi, chết cũng có thể ném được tư vị của đàn ông." tudinhhuonglam#ddlqd Ông ta phất tay một cái: "Mấy người các cậu tới đây, để cho các cậu hầu hạ chị Trần thật sung sướng, mặc dù lớn tuổi một chút, không chịu nổi giày vò, nhưng mấy người các cậu lên cùng lúc cũng không thành vấn đề."

Trần Tư Yến bò mấy bước, giọng nói the thé mắng: "Lăng Thủ Chính ông là súc sinh, ông không chết tử tế được." Lăng Thủ Chính đi ra công trường đối diện, nói với tài xế Phương Thành đang coi chừng: "Một lát nữa nhìn bọn hắn đưa người phụ nữ này đi xử lý, đừng lưu lại dấu vết." Lăng Thủ Chính ngồi lên xe, còn nghe tiếng chửi rủa của Trần Tư Yến bên trong, tiếp theo bị tiếng kêu thảm thiết che lấp. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Xe Lãng Thủ Chính vừa mới đi trong chốc lát, Phương Thành liền phát hiện giống như có tiếng xe cảnh sát truyền đến, vội vàng chào hỏi một tiếng, người ở bên trong vừa nghe, đầu còn quan tâm tới Trần Tư Yển, lên xe của Phương Thành chạy mất.

Mặc dù Trần Tư Yển được cứu, nhưng nửa cái mạng căn bản cũng không có, đi theo cảnh sát đến, còn có một nhóm phóng viên truyền thông lớn, lúc ấy Trần Tư Yển như thế cũng không nhìn.

Ngày thứ hai chuyện Trần Tư Yển bị luân phiên cưỡng hiếp liền lên trang đầu tất cả tờ báo, thật là một tin tức nổ tung, hơn nữa Trần Tư Yển bị người ta tìm ra thân phận càng tường tận, cùng lúc đó, lòi ra chuyện sáu năm trước phó chủ tịch tỉnh G Sở Cảnh Sơn bị người hãm hại, Trần Tư Yển chính là tông phạm ngay lúc đó, về phần chủ mưu, Trần Tư Yển trực tiếp khai ra ngoài, chính là liên quan tới phó bộ trưởng Lãng Thủ Chính bây giờ.

Xì căng đan của nhân viên chính phủ liên tiếp ra ánh sáng, khiến cho sóng to gió lớn, ảnh hưởng vô cùng, ủy ban kỷ luật trung ương trực tiếp tham gia, Lãng Thủ Chính bị đình chỉ, tiếp nhận điều tra.

Những việc này khiến Sở Dĩnh kích động không thua gì chuyện năm đó cha tự sát, mặc dù cô từng nghi ngờ tới Lãng Thủ Chính, nhưng thủy chung không muốn tin tưởng sự thật này, dù sao Lãng Thủ Chính trong ấn tượng của cô, vẫn coi như là một người hiền lành: "Chu Tự Hàn, chuyện này có phải thật không?" Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Chu Tự Hàn đoạt lấy tờ báo trong tay cô, tức giận hừ một tiếng: "Không muốn tin tưởng Lãng Thủ Chính hại cha em, còn chưa phải nghĩ thẳng Lãng Chu và em có thù giết cha, Sở Dĩnh em phải biết, tudinhhuonglãm#ddlqđ thù giết cha không đội trời chung, chẳng lẽ em muốn cha em chết không nhắm mắt sao, được rồi, đừng suy nghĩ nữa, giao

cho anh xử lý, ai khi dễ bảo bối nhà anh, người đàn ông của em đều đòi lại tất cả cho em."

Điện thoại Chu Tự Hàn vang lên, Chu Tự Hàn ghé đầu nhìn một chút, nhận, gần như lập tức truyền đến hô của lão gia tử nhà bọn họ tiếng: "Nhanh chút trở lại cho ta." Âm thanh thật lớn, Sở Dĩnh nghe được rất rõ ràng.

Chu Tự Hàn để điện thoại di động xuống, Sở Dĩnh thử hỏi: "Cha anh sao?" Chu Tự Hàn nghiêng người hôn cô một cái: "Lão gia tử nhà chúng ta càng già càng dẻo dai, giọng nói như chuông đồng, em yên tâm, anh không sao đâu."

Chu Tự Hàn vừa vào cửa, ông cụ nhà anh liền ném tới một cái gạt tàn thuốc, Chu Tự Hàn nhanh mắt nhanh tay tiếp được, nếu không, trực tiếp nhận thì bị ông cụ làm bể đầu rồi.

Chu Tự Hàn cầm điếu thuốc đi tới, chỉ thấy hôm nay toàn bộ nhà bọn họ đều ở đây, ông cụ, thái hậu, anh, ngay cả chị dâu nhỏ cũng tới, chỉ là không thấy cháu nhỏ, đoán giờ này, tiểu tử kia đang ngủ trên tầng rồi, nếu không đừng nghĩ yên tĩnh như vậy. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Thủ trưởng Chu nhìn đứa con trai này thì đầu đều đau, từ nhỏ đã thường thường cho anh gây họa, mấy năm này còn nói yên tĩnh một chút, giờ đây lại la ó, trực tiếp chọc đến ủy ban kỷ luật trung ương đi, làm cho hôm nay Bộ trưởng cố ý gọi điện thoại cho ông còn hỏi đâu: "Có phải là lão nhị nhà ông muốn kết hôn với con gái của Sở Cảnh Sơn hay không?" Làm ông cũng tự hỏi, người như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì).

Cho tới bây giờ Thủ trưởng Chu lười phải trông nom nợ phong lưu của Chu Tự Hàn, cũng không cần biết, đỡ phải tức giận gì, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, cũng không làm rõ ràng con gái của Sở Cảnh Sơn này là ai, trở lại vừa hỏi, mới biết chuyện gì xảy ra, tudinhhuonglãm#ddlqd cho thủ trưởng Chu tức giận sôi người lên, chỉ vào anh quát: "Con là ngại lão tử đây quá nhàn nhã, phải thay đổi biện pháp tìm cho cha chút chuyện đúng không? Hôm nay nhà họ Lăng gọi điện thoại cho cha, nói để cho con giờ tay lên, bỏ qua cho Lăng Thủ Chính, cha liền buồn bực, tìm người phụ nữ như thế nào để trả cho ủy ban kỷ luật trung ương đây."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Chu Tự Hàn đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, thật sự không coi là quan trọng mà nói: " Lão già nhà họ Lăng kia còn chưa có chết đâu, có thể nuôi ra con trai như Lăng Thủ Chính vậy, xem ra lão già kia cũng không phải là người tốt, tudinhhuong&ddldq cha à, không phải cha luôn nói hai bên quân chính (quân đội – chính trị) phải thanh tẩy tham quan một lần, đây là con kế thừa phẩm chất ưu tú của lão đảng viên cách mạng là cha, con hiểu ý tinh thần của cha, ra tay vì dân trừ hại đây."

"Chó má!" Thủ trưởng Chu hừ một tiếng: "Đừng đem thủ đoạn theo đuổi phụ nữ của con nói với ta, con cũng không phải ở chính trị, dính vào chuyện này làm cái gì? Nếu lão đầu nhà họ Lăng lên tiếng, thì con ngừng tay cho ta." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

"Ngừng tay? Không có cửa đâu. Vào lúc này đụng tới Lăng lão đầu rồi, lúc con trai ông ta làm xằng làm bậy thì làm gì đi, cha, không phải là cho tới nay không nói nhân tình sao, lại nói, hiện tại huyện nào nhưng mọi người đều biết, các đài truyền thông lớn cũng nhìn chăm chăm rồi, muốn biết trung ương xử trí chuyện này như thế nào, hôm nay không phải coi trọng ý dân nhất sao, Lăng Thủ Chính tội ác chồng chất, nếu như có thể chạy trốn luật pháp, chính nghĩa còn đâu? Đây chính là khiêu chiến sự tín nhiệm của nhân dân đối với chính phủ."

Thủ trưởng Chu nhìn Chu Tự Hàn giống như nhìn người ngoài hành tinh một dạng, từ nhỏ lão nhị này không biết điều, không thích làm lính, không có hứng thú tham gia chính trị, cuối cùng, tudinhhuong&ddldq làm một thương nhân khắp người đầy hơi tiền, anh làm mấy chuyện này, mặc

dù không thể nói là không phải là làm bậy, cũng không khác nhau lắm rồi, thật sự coi là mình không biết đâu rồi, vào lúc này dùng ngôn từ chính nghĩa nói với ông về chính nghĩa, sự tín nhiệm cái gì, quả thật buồn cười, nếu như thực sự là vì nha đầu nhà Sở Cảnh Sơn kia, ngược lại thật sự là rất kì lạ, giống như biến thành người khác vậy.

"Tạm thời con đừng giở giọng với ta, nói sự thật với ta đi, hành hạ như thế có phải vì nha đầu nhà họ Sở kia hay không? Tên gì?" Hứa Hựu An ở một bên lại vội vàng nói: "Gọi là Sở Dĩnh, cha, hôm qua nhìn khi cha xem quảng cáo công ích nói, nha đầu này rất xinh đẹp, quảng cáo của chính phủ càng ngày càng có chuẩn mực rồi, đó chính là Sở Dĩnh á! Bạn gái của Tự Hàn."

"Ồ! Là cô ấy sao, quả thật nhìn rất sạch sẽ, bạn gái sao? ." Hứa Hựu An len lén ra dấu tay cho Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn nháy mắt với cô ấy mấy cái bày tỏ lòng biết ơn.

Chu Tự Hoàn âm thầm buồn cười, ôm vợ nhỏ giọng nói: "Lúc nào thì đứng về phía Tự Hàn rồi, trước kia không phải em ghét nhất thói hay thay đổi thất thường của nó sao?" Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Hứa Hựu An tiến tới bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Em rất ghét điểm này của anh ấy, nhưng chúng ta cũng không thể không cho anh ấy cơ hội sửa chữa, em cảm thấy được, rất có thể Sở Dĩnh đó sẽ trở thành em dâu anh, hiện tại bán cái nhân tình này cho Chu Tự Hàn, khẳng định không thiệt thòi."

Nhóc con xảo trá này, Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười, điểm cái trán của cô một cái: "Quý nha đầu." Quét mắt qua Chu Tự Hàn một cái, nói với ông cụ: "Cha, nhưng chuyện Sở Cảnh Sơn năm đó không nhỏ, không phải là cha nói khó có được một người như vậy, đáng tiếc, nếu hôm nay có thể lật lại vụ án, trả lại sự trong sạch cho ông ấy, cũng là chuyện tốt,

tudinhhuong&ddldq mặc dù lão nhị làm chuyện này sẽ đắc tội với nhà họ Lăng, nhưng đúng là Lăng Thủ Chính làm việc có chút quá mức, trừ chuyện này, chuyện thay phiên cưỡng hiếp ngày hôm trước này, làm giả hồ sơ, nếu thật sự là ông ta làm, người này chính là kẻ bại hoại không hơn không kém, nếu người như vậy còn có thể danh chính ngôn thuận yên ổn ngồi ở chức vị cao, mới thật sự là chuyện làm người ta sợ."

Thủ trưởng Chu trừng mắt liếc anh một cái: "Con tạm thời không phải bệnh vực, lão nhị, con nói thật với ta, làm những việc này chính là vì nha đầu nhà họ Sở kia phải có hay không?"

Chu Tự Hàn cũng không che giấu, gật đầu một cái: "Bởi vì Lăng Thủ Chính, năm đó bảo bối nhà con phải chịu tội lớn kia đi, bây giờ con suy nghĩ một chút cũng đủ đau lòng rồi, không ngờ ông ta khi dễ bảo bối của con như thế, con đánh trở lại lại không được, đây là đạo lý nhà ai, nếu Lăng lão đầu sớm quản lý đứa con trai này, nào có chuyện này, cũng đỡ phải gây họa cho bảo bối nhà con."

Chu Tự Hàn một câu bảo bối hai câu cũng bảo bối, nói mà hai vợ chồng thủ trưởng Chu đều nổi da gà, Chu phu nhân mở miệng nói: "Con đã để ý như vậy, ngày nào đó mang cô ấy tới nhà chơi để cho mẹ và cha con gặp mặt." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Thủ trưởng Chu cũng thật tò mò người có thể làm cho lão nhị ngang ngược biến thành buồn nôn như vậy, tudinhhuong&ddldq đến tội cùng là thần thánh phương nào, gật đầu một cái trực tiếp hạ lệnh: "Mẹ con nói rất đúng, cũng đừng tìm ngày nào đó, ngay sáng mai mang cô ấy tới đây, ta xem xét, nếu là qua mắt của ta, tùy con làm thế nào, nếu là một người phụ nữ không đứng đắn trở về cho ta, tự con nghĩ cách mà xử lý."

Chu Tự Hàn từ trong nhà ra ngoài, quay đầu lại cười đối với anh trai nói: "Cũng không phải là người ngoài, anh còn tiền em hả?" Chu Tự Hoàn không khỏi liếc anh một cái: "Bớt đắc ý ở trước mặt anh đi, nhưng anh nói

cho cậu, người sau lưng Lăng Thủ Chính kia, cậu cẩn thận một chút, đừng để sau này lật thuyền trong mương, chưa cho bảo bối nhà cậu chơi nổi, đã để cho mình đi vào rồi."

Chu Tự Hàn gật đầu một cái: "Em đoán cuối cùng người này khẳng định bị ép đến tức nước vỡ bờ, yên tâm, em sớm đề phòng một chiêu này của lão hồ ly rồi." Chu Tự Hoàn cũng biết, chớ nhìn lão nhị bình thường cà lơ phất phơ, nếu thật sự muốn làm một chuyện, không ai ngăn nổi, so âm hiểm tàn nhẫn, đúng là Lăng Thủ Chính chưa chắc hơn được anh, tudinhhuong&ddlqd nhưng người này chỉ sợ có nhược điểm, mặc dù trước kia Chu Tự Hàn có thể làm xằng làm bậy, đó là bởi vì không có nhược điểm, nói trắng ra là, nếu không có người để quan tâm, nhưng bây giờ không được, hiện tại anh quan tâm tới Sở Dĩnh, mặc dù Chu Tự Hoàn đoán không ra đã tới trình độ nào, nhưng rất rõ ràng, lúc này phách vương nhà anh gây chuyện không tốt thật tài.

Đoạn đường Chu Tự Hàn trở về biệt thự này, đều suy nghĩ, làm sao có thể để cho bảo bối nhà anh đồng ý trở về đại viện một chuyến với anh, chuyện như vậy đặt trên người khác thật sự không xem là chuyện lớn, nhưng đặt vào trên người anh và Sở Dĩnh cũng có chút khó làm.

Chu Tự Hàn vừa vào cửa, chỉ thấy Sở Dĩnh đứng ở trên khung cửa, đỏ mắt mắt chờ anh đâu rồi, anh cởi áo khoác tới đưa cho cô, Sở Dĩnh nhận lấy đi để qua một bên, động tác thuần thục vô cùng, như vợ hiền dịu ngoan hiền chuyện, Chu Tự Hàn đau xót trong lòng, ôm cô hôn một cái: "Ăn cơm chưa?" Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Sở Dĩnh lắc đầu một cái, cô chưa ăn được, mặc dù chưa từng nhìn thấy cha mẹ của Chu Tự Hàn, nhưng biết chuyện Chu Tự Hàn làm, thực sự có chút trái với lệ thường, Sở Dĩnh có biết chuyện trong giới chính trị, bất kể người có bối cảnh hiển hách thế nào, tudinhhuong&ddlqd cũng phải có một người chống đỡ ở đó, đó là một mạng lưới quan hệ khổng lồ, cho dù là

nhà họ Chu cũng phải bận tâm đến những việc này, năm đó cha Sở Dĩnh bị mọi người đẩy ngã, không phải là bởi vì sau lưng không có núi dựa sao?

Sở Dĩnh chưa bao giờ nghĩ tới Chu Tự Hàn sẽ nhúng tay lật lại vụ án vì cha cô, nói một cách thẳng thừng, mình là người nào của anh chứ? Sở Dĩnh cũng có chút không hiểu nổi Chu Tự Hàn, không thể nghĩ ngờ, điều này khiến Sở Dĩnh rung động sau đó là rất cảm động, nhưng cùng với đó lại có chút áy náy, về phần áy náy cái gì, Sở Dĩnh suy nghĩ một đêm cũng không hiểu.

Chu Tự Hàn lôi kéo tay của cô vào phòng ăn, Sở Dĩnh vội nói: "Em bảo dì giúp việc về rồi, em không đói bụng." "Không đói bụng thì em không ăn hả ? Tiếp tục như vậy thì sẽ không tốt cho sức khỏe." Chu Tự Hàn quở trách cô mấy câu, gọi điện thoại, để cho nhà hàng của nhà họ Chu đưa đồ ăn tới đây.

Để điện thoại xuống thấy Sở Dĩnh còn nhìn mình chăm chăm, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng không yên, không khỏi nở nụ cười: "Thế nào? Lo lắng anh bị ông cụ đánh một trận hả? Khoan hãy nói, khi còn bé từng bị ông cụ nhà anh đánh nhiều nên quen rồi."

Lần đầu tiên Sở Dĩnh nghe anh nói chuyện lúc nhỏ, còn không khỏi châm chọc: "Đánh nhiều như vậy, còn như bây giờ, có thể thấy được ông cụ nhà anh xuống tay không đủ hung ác tàn nhẫn, căn bản không giáo dục anh tốt." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn ngồi vào trên ghế, ôm cô ngồi ở trên chân mình, bấm mặt của cô một cái: "Cô nàng không có lương tâm, ai nói không hung ác, nhưng ông cụ nhà anh nghiêm chỉnh mang binh sĩ đến, tudinhhuong&ddldqd để cho hai người lính lực lưỡng đè anh lại, sau đó ra sức quất cái mông của anh, dây lưng cũng đánh gãy rồi, cần phải hung ác là hung ác hơn, chỉ là, sau này lão gia tử nhà anh cũng không đánh nữa."

Sở Dĩnh tò mò hỏi: "Tại sao, có phải ông ấy đau lòng hay không ?" Chu Tự Hàn lắc đầu một cái: "Ông cụ nhà anh nói đánh anh luôn miệng hừ hừ cũng không nghe được, không có tí sức lực nào, nói anh là con chó, uống phí hơi sức, làm cho ông ấy mệt mỏi quá mức, dứt khoát đừng đánh nữa."

Sở Dĩnh ngạc nhiên chốc lát, hỏi anh: "Anh thật sự không cảm thấy đau à?" Chu Tự Hàn liếc cô một cái: "Không đau đó là nói dối, chẳng qua là lúc đó cảm thấy, người nào làm thì người đó chịu, nếu gây ra họa, tudinhhuong&ddldqđ thì mình phải gánh vác mới là nam tử hán, cho nên, ông cụ quát anh thế nào, anh cũng không nói tiếng nào, cũng không muốn vì họa được phúc, về sau bị ông cụ nhà anh trực tiếp mặc kệ rồi, nói quản lí cũng kệ."

Sở Dĩnh gật đầu một cái, cảm thán: "Cho nên hôm nay anh mới được như vậy." Chu Tự Hàn chau chau mày: "Cái gì? Còn có người tốt hơn so với người đàn ông của em sao?"

Sở Dĩnh thổi phù một tiếng cười, xoay người cười ở trên đùi anh, giơ tay lên ôm mặt của anh: " Da mặt của Chu Tự Hàn anh thật sự rất dày đấy! Anh quên ban đầu đối với em như thế nào rồi, đúng không?"

Trong ánh mắt Chu Tự Hàn chột lóe, cúi đầu hôn ở môi cô một cái cọ xát, nhỏ giọng nói: " Đối với em thế nào hả? Bảo bối nói nghe một chút, anh đều không nhớ thế nào rồi." Đầu lưỡi liền dò xét đi vào từ trong môi cô, tay dùng sức đè hông của cô, chĩa vào cọ xát, tudinhhuong&ddldqđ bàn tay chui vào sống lưng từ phía dưới quần áo thể thao của cô, ngón tay linh hoạt đẩy cúc áo lót ra, môi hôn từng điểm từng điểm dọc theo cổ của cô, cắn quần áo thể thao của cô, kéo khóa kéo ra, cho đến khi, hai luồng tuyết trắng nhảy ra, há miệng ăn ở trong miệng, dùng sức mút, hút, bên trái, bên phải, bên phải, bên trái.

"Ách." Sở Dĩnh không nhin được hừ một tiếng, hôm nay cô càng không kháng cự được sự trêu đùa của Chu Tự Hàn , chỉ cần anh vừa đụng cô, cô không lý do tự chối mà đi phối hợp, hôm nay hai người tương đối hài hòa trong chuyện này, tính phúc cũng đều làm không biết mệt. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh mặc anh nhanh chóng cởi quần cô ra, xoa lấy mông của cô, đè xuống, tiến vào trong, quần lót Lace (viền tơ) vẫn còn ở giữa hai người ma sát tới ma sát lui, ngược lại càng thêm mãn cảm.

Chu Tự Hàn nhanh chóng động mấy chục cái, thì có ý xấu không chuyển động, bắt đầu chậm chạp mề nheo, Sở Dĩnh bị anh gọi lên dục vọng, sao chịu được lửa kia, không kiên nhẫn động mấy cái, Chu Tự Hàn thở gấp hôn vành tai của cô cảm dỗ: "Bảo bối, khó chịu thì tự mình động đi, cọ cái gì hả?"

Sở Dĩnh thật sự tự mình động mấy cái, cuối cùng vẫn cảm thấy mệt mỏi, nhất định không động nữa, tudinhhuong&ddld Chu Tự Hàn căn cô một hóp: "Cô nàng lười." Ôm cô đứng lên, thả vào trên bàn ăn, nằm hai bên hông của cô, nhanh chóng đâm, đụng Sở Dĩnh rầm rì hưởng thụ, cảm giác loại vui vẻ bắt đầu đó liên tục tăng lên trong cơ thể, lập ngay khi đạt tới điểm cuối, chuông cửa bên ngoài vang lên.

Lúc này Sở Dĩnh mới nhớ tới, mới vừa rồi Chu Tự Hàn gọi món ăn, vội vàng mở mắt ra, đẩy anh: "Chu Tự Hàn, đồ ăn đưa tới, ách ừ." Chu Tự Hàn cười ha ha: "Tới thì tới, để cho họ chờ, quấy rầy chuyện tốt của ông chủ, sau này xào cá mực, chuyên tâm chút đi, bảo bối, người đẹp, người đàn ông của em còn treo đây rồi, ừ. Bảo bối, muốn kẹp chết người đàn ông của em hả, xem ra bên ngoài có người làm cho em hưng phấn hơn, có phải hay không." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn chợt ôm lấy cô, nhanh chóng đi vài bước đèo ở trên tường, nhấc hai chân của cô, đâm cái sau nặng hơn so cái trước, kích thích quá lớn, Sở Dĩnh chợt đã đến, nước dãi dào, dịch phun lên đến đầu nhỏ của Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn thoải mái rên lên một tiếng, bắn.

Kết quả bữa cơm này qua mười hai giờ Sở Dĩnh mới bắt đầu ăn, trên căn bản cả người đã mệt lả, Chu Tự Hàn thích nhất Sở Dĩnh lúc này, mềm mại đáng yêu, bế cô ở trong lòng mình, đặc biệt buồn nôn cho ăn cô ăn cơm, giống như phục vụ em bé vậy.

Khi vừa mới bắt đầu Sở Dĩnh còn rất bài xích, bây giờ đã dần dần thích ứng, chỉ cần Chu Tự Hàn không làm gì quá đáng, đóng cửa lại, liền nghe anh cũng không có gì, cho nên nói thói quen là đáng sợ nhất.

Chu Tự Hàn múc một muỗng canh đút vào trong miệng cô, giống như vô tình nói ra một câu: "Bảo bối, sáng mai về nhà với anh một chuyến, cha mẹ anh muốn gặp em."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sở Dĩnh đẩy canh anh đưa tới, tránh ra từ trên người anh, ngồi vào vừa nhìn anh, Chu Tự Hàn bỏ thìa xuống: "Thế nào? Không muốn đi sao?" Giọng nói hơi nặng nề.

Sở Dĩnh hơi nhíu mày: "Chu Tự Hàn, anh cảm thấy với quan hệ của chúng ta thì có thể đi gặp người lớn sao?" Sắc mặt Chu Tự Hàn còn âm trầm xuống mấy phần, rên một tiếng: "Ngược lại anh muốn biết, quan hệ của chúng ta là thế nào? Em nói cho anh nghe đi, làm sao lại không thể gặp người lớn rồi, anh lại không ép buộc em gả cho anh, về phần em sợ như vậy sao?"

Sở Dĩnh không nhịn được hì hì cười một tiếng: "Chu Tự Hàn, anh sẽ không thật sự muốn lấy tôi chứ?" Ánh mắt Chu Tự Hàn lóe lên vài cái, nói thật, chính anh cũng không nhớ tới cái vấn đề này, nhưng rất không chịu nổi Sở Dĩnh nói dối anh rõ ràng vậy, giống như sáng mai phải nộp một cái là có thể chia tay được.

Hơn nữa, Chu Tự Hàn thất vọng đau khổ rất rõ ràng, Sở Dĩnh chưa từng nghĩ tới gả cho anh, con người luôn rất kỳ quái, trước kia anh không nghĩ tới, những người phụ nữ kia hận không thể gả cho anh, vào lúc này tốt hơn, Sở Dĩnh một chút ý này cũng không có, ngược lại anh rất khó chịu, có mấy phần tức giận nói: "Yên tâm, anh không có nghĩ quẩn như vậy, hai chúng ta như vậy rất tốt." Thấy nét mặt Sở Dĩnh rõ ràng giãn ra một chút, Chu Tự Hàn càng thất vọng đau khổ hơn, không ngờ cô cho anh là lũ lụt thú dữ như thế rồi, không gả cho anh tựa như tránh được một kiếp nạn vậy,

mặc dù không lấy anh, cũng là người của anh, đời này cũng đừng nghĩ chạy khỏi anh.

Chỉ là, cô nàng này phải biết cha mẹ anh một lòng một dạ muốn gặp con dâu, khẳng định chết cũng không cùng anh trở về, phải suy nghĩ đối sách, con người đi lòng vòng, thật sự muốn đứng lên một cái.

Ôm cô vào trong lòng ngực mình nói: "Chuyện này là như thế này, em biết anh cũng trưởng thành rồi, từ mấy năm trước cha mẹ anh bên kia, liên thúc giục anh tìm bạn gái, hơn nữa chỉ cần anh về nhà là thái hậu nhà anh lại căn nhắc ở bên tai, vào lúc này hiển nhiên bọn họ cho rằng em chính là bạn gái của anh, ông cụ nhà anh lên tiếng, chỉ cần anh dẫn em trở về để cho bọn họ gặp mặt, về sau sẽ không can thiệp đến việc của anh rồi, cho nên nói."

Sở Dĩnh tiếp lời của anh nói: "Cho nên nói, anh muốn cho tôi giả trang thành bạn gái của anh, diễn một vở kịch cho cha mẹ anh nhìn." Chu Tự Hàn gật đầu một cái: " Bảo bối nhà ta rất thông minh, chính là ý tứ này, không phải là diễn trò sao, đối với bảo bối nhà anh mà nói còn không dễ dàng sao, qua được cha mẹ anh rồi, sau này cuộc sống của hai chúng ta sẽ yên ổn rồi, cũng không có gì tổn thất đối với em có đúng hay không?"

Sở Dĩnh nghi ngờ nghiêng đầu nhìn anh, bộ dáng kia đem Chu Tự Hàn chọc vui: "Cũng không phải là bán đứng em, về phần suy nghĩ sao, được, cái người này là đồng ý chứ, buổi tối ngày mai trở về với anh."

Sở Dĩnh đứng ở trước cửa nhà họ Chu vẫn còn buồn bực, làm sao lại thật sự chạy tới gặp cha mẹ Chu Tự Hàn rồi, chuyện này nghĩ như thế nào cũng thấy quý dị, thật ra thì Sở Dĩnh rất rõ ràng, khẳng định nguyên nhân cũng có chuyện kia của cha cô, nói trắng ra là, bản lĩnh Chu Tự Hàn có lớn hơn nữa, nhưng mà cũng chỉ là thương nhân, mà vụ án cha cô liên quan đến ủy ban kỷ luật và nhà họ Lăng, muốn lật lại bản án, đâu có dễ dàng như vậy.

T hật ra thì trong lòng Sở Dĩnh tương đối phức tạp, chuyện năm đó từ từ nổi trên mặt nước, phá vỡ rất nhiều chuyện Sở Dĩnh tin chắc không đời gì đó cho tới nay, cô và Lăng Chu gặp nhau, yêu nhau, thậm chí còn chia tay, cũng giống như bị một âm mưu to lớn thao túng, cô đã từng vui vẻ từng khổ sở vì tình yêu vụng trộm, đã dần dần tuyệt vọng, đến lúc thật sự hoàn toàn mở ra chân tướng ngày đó, Sở Dĩnh cũng không biết mình có thể tiếp nhận một kết quả như vậy không.

Thậm chí, cô nghĩ tới trốn tránh, nhưng cha cô, một người nho nhã thanh liêm như vậy, chẳng lẽ cô nhẫn tâm để cho ông đeo trên lưng tiếng xấu cả đời, trước kia thời điểm không có hy vọng, còn nói quá khứ, hiện tại cô có nghĩa vụ giúp ông ấy rửa sạch tội danh, đây là chuyện con gái nên làm, đây là hiếu, nhưng đối mặt với cha mẹ của Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh vẫn còn có chút khấn trương không nói ra được. Cha anh là tướng quân, nên rất nghiêm túc đi!

Cô cúi đầu nhìn qua quần áo của mình một chút, là bộ váy liền thân mà mẹ vừa mới đan cho cô, kiểu dáng đơn giản hào phóng, chỉ là màu sắc vô cùng chói mắt, ấy là loại rất đỏ thắm, quả nhiên ở trong mắt của mẹ, mình vĩnh viễn là cô gái nhỏ, vốn là cô không muốn mặc cái này, lại bị Chu Tự Hàn lục ra ngoài, rồi bắt buộc cô mặc lên, bên ngoài mặc vào một mẫu quần áo mới của Bạch Phong, là quần áo tình nhân với áo khoác trên người Chu Tự Hàn, bên trong áo của Chu Tự Hàn còn quần khăn quàng cổ đỏ thắm, thật sự rất bảnh bao.

Đoạn thời gian gần đây, Chu Tự Hàn đặc biệt thích đồ vật có liên quan đến tình nhân, mấy ngày trước, trên Internet khởi xướng bình chọn cặp tình nhân ăn ý nhất hàng năm, không biết người nào đem hình hai người ở rạp chiếu phim ngày đó đưa lên, để mọi người bỏ phiếu, thế nhưng cuối cùng đứng vị trí đầu bảng, tự nhiên có không ít người xem kịch vui, nhưng càng nhiều người chạy đến trên Website của Tinh Huy, chúc phúc bọn họ.

Từ đó về sau, Chu Tự Hàn thường chú ý tới những sản phẩm tình nhân khác, phàm là cái gì đều muốn là đồ đôi, không riêng gì quần áo, còn có điện thoại di động, vỏ điện thoại cái gì, một chút cũng không cảm thấy loại hành vi này đối với một người đàn ông bốn ba như anh mà nói, có bao nhiêu quý dị, mỗi ngày làm không biết mệt, làm cho hiện tại cô đứng ở chỗ này, Sở Dĩnh cũng dâng lên một loại ảo giác, hai người quả thật giống như vợ chồng son vừa mới kết hôn trở về nhà chồng.

Chu Tự Hàn đem cô xoay qua, để cho cô đối mặt mình, đang cầm mặt của cô xem kỹ mấy giây, bỗng nhiên nói: "Thì ra là bảo bối nhà anh cũng sẽ khẩn trương, yên tâm, đây không phải là cô dâu xấu xí gặp mặt cha mẹ chồng, lại nói, em cũng không xấu xí thì sợ cái gì chứ?"

Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái: "Cái đó, cha mẹ anh."

Chợt ý thức được hai tay mình trống trơn, lần đầu gặp mặt không khỏi thất lễ: "Chu Tự Hàn, không phải là tôi nên mua chút trái cây hay gì đó."

Chu Tự Hàn nở nụ cười, ôm cô hôn một cái: "Cái gì cũng đều không cần mua, em tới là được rồi, nhưng em là người đầu tiên anh mang về nhà, đoán chừng mẹ anh còn khẩn trương hơn so với em." Chu Tự Hàn lôi kéo tay của cô đi vào.

Sở Dĩnh hơi quan sát một lần, trong đình viện có một vườn hoa nhỏ, hôm nay chính là cuối mùa thu, bóng cây che phủ ở bên trong, trong vườn hoa chỉ có vài cây thu hải đường cùng mấy bồn hoa cúc bên cạnh, nở vừa đúng lúc, cũng làm cho cô nhớ tới trước kia cũng có vườn hoa nhỏ trong nhà ở tỉnh G, mỗi ngày giờ cô tan học trở về, liền nhìn thấy mẹ bận rộn xới đất bón phân ở trong vườn hoa, bây giờ nghĩ lại, giống như đã là chuyện rất xa xưa.

Chu Tự Hàn dắt tay của cô vào trong nhà, vừa đổi dép xong ngẩng đầu liền đụng vào một con người đôi đen răng rõ ràng, một cô gái tương đối xinh đẹp xinh đẹp, trong mắt to không che giấu hiếu kỳ và hưng phấn chút

nào, tuổi cũng không lớn, Sở Dĩnh đoán chừng, khẳng định nhỏ hơn nhiều so với mình, đây là người nào? Chẳng lẽ Chu Tự Hàn còn có một em gái. . . .

Không đợi cô nữa đoán, cô gái đó đã rất hưng phấn xoay chung quanh cô một vòng: "Thật sự là Thanh Liên ! Người thật còn xinh đẹp hơn so với trên phim điện ảnh, tôi là người ái mộ của cô, tôi tên là Hứa Hựu An, cô có thể gọi tôi là An An, cha mẹ chồng tôi đều gọi như vậy." Cái miệng nhỏ nhắn giống như cây đậu một dạng, càng nói Sở Dĩnh càng mơ hồ.

Chỉ là rất nhanh Sở Dĩnh cũng biết đây là ai, bởi vì thân sau Hứa Hựu An nhiều hơn một đôi bàn tay, đem cô nhéo tới: "An An, lần đầu tiên Sở tiểu thư tới, em như vậy, về sau lại dọa sợ người ta, xin lỗi, vợ tôi rất thích cô, cho nên có chút vô cùng hưng phấn. Xin chào, tôi là Chu Tự Hoàn, anh trai của Tự Hàn."

Lão đại nhà họ Chu, nhìn lưng anh thẳng tắp, cùng nghiêm cẩn hiện ra bên ngoài này, cũng biết là người quân nhân chuyên nghiệp, nói thật, hai anh em này dáng dấp thật giống nhau, nhưng phong cách lại hoàn toàn trái ngược, Chu Tự Hàn vừa nhìn chính là người tà ác thích làm phản, cùng anh trai anh một thân chính khí, hoàn toàn ngược lại.

Chu Tự Hàn đưa tay ôm ở trên eo cô: "Bảo bối, nhìn trai đẹp thấy choáng sao? Anh ấy không vô lại, nhưng vẫn kém chút nữa so với anh, quan trọng nhất là anh ấy có tính yêu thích trẻ con, chỉ thích nữ sinh nhỏ tuổi, em xem chị dâu anh sẽ biết."

"Chu Tự Hàn ai là nữ sinh nhỏ tuổi, tôi là chị dâu của cậu." Chu Tự Hàn khoát khoát tay: "Ai nói không phải, nhưng chị không soi gương sao, rõ ràng còn chưa có lớn lên." Nói xong, cũng không quản Hứa Hựu An tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, lôi kéo Sở Dĩnh đi vào trong phòng khách.

Chu Tự Hoành buồn cười vỗ vỗ mặt vợ mình đang tức giận, cũng đừng trách Tự Hàn càng ngày càng thích nhạo báng Hựu An, sinh đứa bé xong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng mềm mại hơn, cộng thêm giữ lại một đầu con nít, nhìn qua không khác biệt lắm so với nữ sinh nhỏ tuổi, nhưng mà anh cũng không dám nói, cúi đầu ở bên tai vợ mình nói thầm một câu: "Vợ à, em đừng nhìn hiện tại Tự Hàn hài lòng, về sau em lại kết thân với vợ của nó, có lúc nó sẽ kinh ngạc thôi." Ánh mắt Hứa Hựu An sáng lên, vụt sáng hai cái, bước nhanh đi tới.

Chu phu nhân càng nhìn Sở Dĩnh càng hài lòng, dáng dấp cũng không cần nói, không xinh đẹp cũng không thể làm ngôi sao, nhưng rất khác những người phụ nữ nhiều son dày phấn kia, rất sạch sẽ, trên mặt chỉ sử dụng đồ trang sức trang nhã, phần phong cách trên người này tương đối đặc biệt, cử chỉ hào phóng đúng mức, so với phụ nữ bên cạnh lão nhị, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Chu phu nhân hết sức hài lòng, nháy mắt với thủ trưởng nghiêm túc ở đối diện, Chu thủ trưởng nhẹ nhàng tăng hăng một cái, thái độ cố gắng mềm một chút, bởi vì quá cố ý, cho nên giống như có chút cố quái.

Chu Tự Hàn trợn mắt một cái nhìn tâm châm chọc: "Ông cụ ngài vẫn nên duy trì vẻ mặt bình thường thôi, nhìn như vậy thật sự rất hù dọa người." Chu thủ trưởng trừng mắt: "Chỉ con nói nhiều, người nào đó, tiểu Sở sao, uống trà uống trà đi." Khóe miệng Sở Dĩnh có chút co rút ra, nhìn Chu Tự Hàn một cái, tuần này nhị lão nhà anh có phải quá hiền hoà hay không, một chút đáng vẻ cũng không có.

Vốn là Sở Dĩnh còn muốn, nếu là hỏi việc của cha cô, cô trả lời như thế nào, vẫn nghĩ căn bản một chữ cũng không nói, Chu phu nhân thân thiết nắm tay hỏi cô chút chuyện quay phim, sau đó liền ăn cơm, ăn trái cây, đến tám giờ, Chu Tự Hàn lôi kéo cô đứng lên phải đi, Chu phu nhân tiễn cô tới cửa, vỗ tay của cô dặn dò cô về sau thường tới chơi nhiều một chút, trong

lúc đó còn chụp với chị dâu của Chu Tự Hàn vài tấm ảnh, ký một chồng hình.

Làm cho lúc Sở Dĩnh ra khỏi nhà họ Chu ngồi lên xe, còn chưa có cảm giác chân thật cái gì, Chu Tự Hàn đeo dây nịt an toàn lên cho cô, lái xe ra khỏi đại viện mới nói: "Anh nói không có sai chứ! Trên căn bản mà nói, cha mẹ anh chỉ cần nhìn thấy sinh vật giống cái có thể trở thành cô dâu của con trai bọn họ, cũng sẽ không làm khó."

Ngược lại Sở Dĩnh thật sự không nghĩ tới, bình thường gia đình Chu Tự Hàn ấm áp như thế, gia đình lớn lên như vậy, cũng nên giống như anh trai Chu Tự Hàn như vậy mới là bình thường, làm sao sẽ nhảy ra Chu Tự Hàn chuyên làm xằng làm bậy này.

"Chu Tự Hàn, có phải khi còn bé anh chịu kích thích gì hay không?" Chu Tự Hàn ngẩn người, nhất thời không hiểu lời của cô: "Kích thích cái gì?" Sở Dĩnh nói nghiêm túc khác thường: "Nếu không có bị kích thích, sao tính tình anh lại âm trầm như vậy, cũng quá khác thường rồi?"

Chu Tự Hàn tỉnh táo lại: "Tốt! Em biến đổi biện pháp giễu cợt người đàn ông của em đấy hả?" Một cước thắng xe dừng ở ven đường, nghiêng người dưới miệng liền gặm qua.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Đối với ấn tượng về Chu Tự Hàn, trước kia căn bản cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn cảm thú, nhưng hiện tại, Sở Dĩnh bắt đầu cảm thấy, Chu Tự Hàn như một con người rồi, vẫn bá đạo, không nói đạo lý như cũ, nhưng rất nhiều lần trong nháy mắt, đều làm Sở Dĩnh cảm thấy một loại dịu dàng khác thường, người nói anh rất xấu xa, trước kia đối với phụ nữ như thế nào, nhưng theo một ý nghĩa nào đó nói, phụ nữ được anh coi trọng lấy được so với bỏ lỡ phải nhiều hơn, người đàn ông này coi tiền bạc và quan hệ cùng phụ nữ là đồng giá, anh tình tôi nguyện, nếu như có lòng tham muốn nhiều hơn, nhưng đó thật ra là vấn đề của phụ nữ.

Âm hiểm cay độc cũng có, nhưng còn xem là đối với người nào, ví dụ không chút lưu tình đối với loại người như Triệu Quân, nhưng đối với mấy người Kiến Quốc lại có loại chính trực nghĩa khí ở đây, mấy người kia ở bên ngoài cũng được xưng tụng có uy tín danh dự, người nào thấy cũng phải cung kính, nhưng lại có loại chịu phục phát ra từ trong tâm đối với Chu Tự Hàn, không chút dối trá nào, có thể làm mấy người kia như thế, có thể thấy được tính cách của Chu Tự Hàn.

Người đàn ông này tuyệt đối không phải là người tốt lành gì, nhưng anh cũng không xấu xa, biết về cha Lăng Chu, Sở Dĩnh cảm thấy, nội tâm Chu Tự Hàn cũng coi là tương đối sáng sủa.

Nghĩ đến Lăng Thủ Chính, Sở Dĩnh không thể không nghĩ đến Lăng Chu, Lăng Chu! Nam sinh trẻ trung trí nhớ, mang đến cho cô một đoạn thời gian ngọt ngào, cho dù giữa hai người cách âm mưu thù hận,

nhưng anh vẫn là một vết mực đậm trong cuộc đời của cô, đoán chừng cả đời này cũng lau không được.

Tình đầu cho nên làm cho người ta khó quên, ở mức độ rất lớn là bởi vì thời điểm tình yêu đầu, ý định của nam nữ sinh đều tương đối đơn giản, không có chân chính bước vào xã hội, đối với bối cảnh gia đình và tương lai, cũng không quan tâm nhiều lắm, lên kế hoạch tương lai thường thường là rất tốt đẹp, khi đó mình và Lăng Chu bao nhiêu tuổi, 16 tuổi mà thôi, bọn họ có ấn tượng tốt về nhau rồi tiến tới với nhau, nước chảy thành sông tự nhiên như vậy, bọn họ đã từng hẹn ước, dặt tay chính là cả đời, nhưng cả đời dài bao nhiêu, có bao nhiêu người không dùng ý chí vì đời đi biến số, lúc ấy hai người không có chút khái niệm gì, cũng biết thích, yêu, ở chung một chỗ là tốt rồi, rất ngu ngốc rất ngây thơ.

Thoát khỏi ngây thơ trước là mình, bởi vì cha rơi đài, cô ném được nhân tình lạnh ấm lòng người dễ thay đổi, phương diện này Lăng Chu chậm hơn sáu năm so với cô, cho dù bây giờ Lăng Thủ Chính bị song quy, tình cảnh của Lăng Chu cũng tốt hơn so với mình ban đầu, Lăng Thủ Chính ngã, phía sau còn có nhà họ Lăng chống đỡ, chỉ cần Lăng Chu vượt qua được chuyện này, tiền đồ của anh vẫn sáng lạng như cũ, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh phải chiến thắng chính mình, điều này rất khó.

Hơn nữa rốt cuộc anh biết rõ chuyện sáu năm trước, anh yêu sáu năm, hận sáu năm, toàn bộ mười hai năm trong cuộc đời, trong lòng anh cũng chỉ có một mình Dĩnh Nhi, nếu như những thứ yêu hận sau lưng này, cũng là che giấu âm mưu của cha anh, anh vẫn còn dư lại cái gì?

Để cho anh rối rắm, vẫn là anh mềm yếu, ở trước mặt Dĩnh Nhi, thậm chí anh không dám nói ra chân tướng, lừa mình dối người tồn tại hi vọng nhỏ bé, có lẽ tất cả đây cũng chỉ là hiểu lầm, khi đứng trước tình yêu và thân tình, Lăng Chu anh là một người yếu đuối ti tiện.

Trương Phàn đưa tay đoạt lấy chai bình rượu trong tay anh: "Đừng uống nữa, cậu uống chết thì có ích lợi gì, đi tìm cậu khắp nơi, vô cùng sốt ruột, cậu thì tốt rồi, chạy tới nơi đây rồi."

Trương Phàn quét mắt bốn phía, với thời gian sáu năm, xem ra nơi này vẫn hơi doạ người, so với trước kia gần như không thay đổi gì, giống như thời gian chưa từng trôi qua.

Đây là ổ của Lăng Chu và Sở Dĩnh lúc bọn anh lên đại học, mặc dù là một tòa nhà cũ, nhưng gần trường học, từ khi vừa mới bắt đầu thuê đến khi trang trí, toàn bộ hành trình Trương Phàn và Lưu Giai đều đi theo, nhưng không có tham dự, khi đó Lăng Chu và Sở Dĩnh đang yêu đương cuồng nhiệt, giống như tất cả cặp đôi khác, đối với việc nắm giữ một nơi thuộc về mình, nhiệt tình tăng lên cao, như tẩu hỏa nhập ma một dạng, dù là một trang trí nhỏ, một chiếc đĩa trong phòng bếp, hai người cũng muốn cùng nhau chọn một lần.

Sau đó, nơi này căn bản thành cứ điểm của bốn người, về sau hai người lại chia tay, Trương Phàn còn tưởng rằng Lăng Chu trả lại nhà rồi, thế nhưng không ngờ anh ấy lại mua nơi này, xem chừng anh là thiên tài mới có thể tìm tới nơi này, bởi vì hôm nay tình cờ gặp được tiểu sư muội cùng trường, nói với anh có thấy qua Lăng Chu ở gần đây.

Khi bọn anh ở trường học Lăng Chu tương đối nổi tiếng, phải nói, anh ấy và Sở Dĩnh đều đã từng là người rất nổi tiếng, cho dù bọn họ tốt nghiệp đã lâu, ở trong mắt rất nhiều sư đệ sư muội, vẫn là nhân vật truyền kỳ như cũ, cho nên tương đối chú ý.

Trương Phàn thử đến tìm, không ngờ anh ấy thật sự ở nơi này, thật ra thì Trương Phàn có thể hiểu được Lăng Chu, từ trước đến bây giờ, trong lòng Lăng Chu từ đầu đến cuối cũng không có quên được Sở Dĩnh, anh ấy vẫn tồn tại hi vọng, nhưng, nếu như việc cha anh ấy hại cha của Sở Dĩnh là thật, như vậy ai cũng biết, đời này hai người tuyệt đối là không thể nào rồi,

dù sao cũng là người Trung Quốc, thù giết cha không đội trời chung, chỉ biết nếu hiện tại hai người chưa chia tay, chuyện này xảy ra, cũng không thể không chia tay, tình yêu cũng không phải vạn năng, chiến thắng tất cả mọi việc, chỉ tồn tại trong sách, cùng thực tế không có một xu quan hệ.

Nhưng Trương Phàn cảm thấy, Lăng Chu nên đổi mặt, nếu chuyện này đã xảy ra, trốn tránh cũng không phải biện pháp giải quyết, bị Trương Phàn đoạt chai rượu, Lăng Chu lại đi lấy một chai khác ở trên bàn, lại bị Trương Phàn đoạt đi, ném qua một bên, níu lấy cổ áo của anh (LC) quơ quơ: "Lăng Chu cậu tỉnh táo một chút cho tôi, cậu có phải đàn ông hay không, giống như nói phải có trách nhiệm, chuyện cha cậu còn chưa có kết luận cuối cùng, nói không chừng liền là hiểu lầm."

Lăng Chu chợt cười, cười hơi châm chọc: "Trương Phàn, lời này ngay cả chính cậu cũng không tin đi! Có phải cậu cũng cảm thấy mình thật đáng buồn hay không, năm đó thời điểm Dĩnh Nhi khó khăn như vậy, mình lại đi ra nước ngoài, mà tất cả việc này đều là kiệt tác của cha mình, mẹ nó mình còn luôn hận Dĩnh Nhi nhiều năm như vậy, Chu Tự Hàn đó nói không sai, mình còn có mặt mũi gì mà đi tìm cô ấy, mình đi đổi mặt với cô ấy như thế nào, mình luôn miệng nói tình yêu, chính mình cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào, thậm chí không có cách nào đem việc của cha mình nói thẳng thắn với Dĩnh Nhi, mình còn đề tiện hi vọng chuyện này vĩnh viễn ẩn giấu đi, mình như vậy, cậu cảm thấy xứng làm một người đàn ông à?"

Trương Phàn thở dài: "Lăng Chu, trừ Sở Dĩnh, cậu còn có dì mà, tìm dì không tốt, lúc này đang ở trong bệnh viện." Cuối cùng Lăng Chu bị Trương Phàn tóm đi bệnh viện.

Lăng Chu còn chưa có đẩy cửa phòng bệnh ra, chỉ nghe thấy tiếng của mẹ anh: "Đã qua đã nhiều năm như vậy, bây giờ còn lật nợ cũ cái gì, để cho ông cụ nói chuyện với nhà họ Chu bên kia, chuyện này còn có thể không qua sao, không phải cũng có người của ông cụ ở ủy ban kỷ luật bên kia hả?"

Tiếp theo Lăng Chu nghe thấy tiếng của bác cả Lăng Thủ Nghĩa: "Cô nói đơn giản vậy, nhưng đâu có dễ dàng như vậy, không phải là ông cụ chưa nói chuyện với nhà họ Chu bên kia, ngược lại hôm kia có nhả ra chút ý tứ, hôm qua thêm một chút nữa, lão đầu nhà họ Chu này, câu chuyện vừa biến chuyển một cái liền đảo về hướng Sở Cảnh Sơn bên kia, nghe khẩu khí kia là thật sự muốn thành thông gia với Sở Cảnh Sơn, mở miệng là một tiếng tiểu Sở, thật sự coi là người trong nhà rồi, cô cũng biết từ trước đến giờ nhà họ Chu bao che cho con, nếu như Chu lão nhị thật sự có tâm cưới nha đầu nhà họ Sở kia, chuyện của Thủ Chính như vậy thì một chút cơ hội cũng bị mất."

Tiếp theo đó là thanh âm rất bén nhọn mẹ anh: "Nha đầu đề tiện Sở Dĩnh này, giống mẹ cô ta một dạng, cũng chỉ biết đi câu dẫn đàn ông mà thôi, còn không phải là bị con ta chơi còn dư lại hàng, Chu lão nhị lượm lại cái giày rách này còn coi như bảo bối..."

Lăng Chu cũng nghe không nổi nữa, chưa bao giờ biết mẹ anh cay nghiệt như thế, hơn nữa còn chửi bới Sở Dĩnh, anh thật sự không còn cách nào nhìn được, Lăng Chu đẩy cửa ra liền đi đi vào.

Chu Đại Lam nhìn thấy anh liền bắt đầu oán giận: "Con nhìn một chút xem con thành kiểu gì rồi, ban ngày thì uống say, đến cơ quan cũng không thấy bóng dáng con, vào lúc này rồi, trong lòng con còn vẫn vương tiện nha đầu Sở Dĩnh đó phải không, con có biết hay không, chính là cô ta hại cha con tới mức như thế?"

Lăng Chu không nhìn được mở miệng: "Mẹ, mẹ đừng mở miệng ngậm miệng là tiện nha đầu, chẳng lẽ là cha con trong sạch bị oan uống say, nếu thật sự là như vậy, hiện tại mẹ cần gì phải nhờ ông nội đến nhà họ Chu van xin hộ, sáu năm trước cha con hại chú Sở, kết quả hôm nay là bất công sao?"

Chu Đại Lam tức giận cả người run cầm cập: "Con....con khốn kiếp, vì người phụ nữ kia, thậm chí cha con là ai con cũng quên rồi, nếu cha con ngã, con có ích lợi gì hả?"

Lăng Thủ Nghĩa khuyên nhủ, "Tốt lắm, tốt lắm, Đại Lam, cô nói ít đi hai câu, chỉ là ngược lại thì anh nghĩ tới một chủ ý, với phần tình cảm của Lăng Chu và nha đầu nhà họ Sở kia, không bằng để Lăng Chu đi tìm nha đầu kia một lần, nói dù sao chuyện này cũng qua sáu năm rồi, dựa trên phần tình này để cho cô ấy nói giúp một chút, nếu như cô ấy không truy cứu, nhà họ Chu không nhúng tay vào, chúng ta nhúng tay vào chuyện này cũng dễ dàng hơn nhiều."

Chu Đại Lam giống như thấy được hi vọng, nói với Lăng Chu: "Vì cha con, con phải đi van cầu nha đầu kia, mẹ biết nha đầu nhà họ Sở kia rất thích con, ban đầu vì không làm trễ nãi tiền đồ của con, không phải cũng độc ác chia tay với con ư, dù sao trẻ tuổi, tất cả đầu óc đều là tình yêu, hiện tại con đi cầu xin cô ấy, nói không chừng sẽ có tác dụng."

Lăng Chu gần như không thể tin, nhìn mẹ anh, mới vừa rồi còn mở miệng mắng một tiếng tiện nha đầu, thế nhưng một lát sau lại để cho mình đi cầu xin tiện nha đầu trong miệng bà như vậy, mẹ anh xem anh thành người nào, một công cụ, một tảng đá không có tình cảm: "Mẹ, con thật sự không thể tin được, mẹ dám nói ra lời này, mẹ chỉ biết cứu cha con, sao mẹ không nghĩ tới, năm đó chú Sở tự sát là do ai tạo thành, con còn có mặt mũi nào mà đi cầu Dĩnh Nhi, mở miệng thế nào, để cho cô ấy bỏ qua cho ba con, có phần tình gì có thể chống đỡ được thù giết cha."

Chu Đại Lam vội vàng nói: "Con phải đi thử một chút chứ sao, nha đầu kia mềm lòng, nói không chừng liền bỏ qua cho cha con, chẳng lẽ con trơ mắt nhìn cha con phải vào tù sao?"

Lăng Chu chợt cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu nổi, thái độ của mẹ làm cho một chút ôn hòa cuối cùng trong lòng anh cũng biến mất không

còn tung tích: "Mẹ, mẹ dẹp ý niệm này đi, đời này con sẽ không đi cầu xin Dĩnh Nhi chuyện như vậy, con không còn mặt mũi đối mặt với cô ấy nữa, bất kể là cha con phải ngồi tù hay là bị phán tử hình, đều là trừng phạt đúng tội của ông ấy, đây là chuyện cơ bản nhất, cho dù đó là cha con thì cũng giống vậy." Nói xong, xoay người sai bước đi.

"Con bất hiếu, con khốn kiếp, vì tiện nha đầu này, con không quan tâm đến bất cứ gì khác nữa..." Lãng Chu bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, đem tiếng la hét của mẹ anh bỏ lại ở sau ót, cái gì là cảm giác trái tim, có lẽ ngay từ lúc này về sau cuộc đời của anh chỉ còn lại một vùng tăm tối, không còn một tia sáng....

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Cuộc sống thường không theo ý người, lúc muốn gặp một người, phí hết tâm tư cũng không thấy được, nhưng khi muốn trốn tránh, lại gặp được hết lần này đến lần khác.

Khi Sở Dĩnh đến tìm Lưu Giai, người mở cửa là Trương Phàn, thấy Sở Dĩnh, đầu tiên anh sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu lại nhìn trong nhà: "Ách, Sở Dĩnh, đến tìm Lưu Giai sao?" Cơ thể hơi hoạt động một chút, chặn cửa lại, có vài phần ý tứ giấu đầu lòi đuôi.

Căn bản Sở Dĩnh không nghĩ tới sẽ gặp phải Trương Phàn, trên căn bản, hai người Trương Phàn và Lưu Giai thuộc loại hình oan gia gặp mặt thì phải gây gổ, từ lúc nào thì, Trương Phàn có thể trắng trợn tiến dần từng bước như thế rồi, hơn nữa.

Sở Dĩnh không nhịn được quét qua anh mấy lần, nói như thế nào đây, tương đối thoải mái, giống như đây là nhà anh ta, không khách khí chút nào, phía trên mặc một cái áo ba lỗ màu trắng, phía dưới là một cái quần ngủ dài rộng thùng thình, dép dưới chân lại có sói xám

Ý nghĩa của sói xám đối với Lưu Giai, Sở Dĩnh tương đối rõ ràng, đừng nhìn Lưu Giai có võ mạnh mẽ như nữ đấu sĩ, trong lòng đặc biệt giống cô gái nhỏ, thích xem Anime, càng thích cừu vui vẻ và sói xám hơn, trước kia cả ngày đuổi theo nhìn, đã nói với Sở Dĩnh rất nhiều lần rồi, hoặc coi như cả đời cô ấy là gái lữ thì, hoặc là tìm một người đàn ông giống như sói xám, cho nên, từ việc Trương Phàn đi dép sói xám dưới chân, đã rất rõ ràng rồi.

Thế nhưng hai người này có điện, qua nhiều năm như vậy, chỉ là Trương Phàn ngăn cản cái gì? Sở Dĩnh vừa muốn gọi Lưu Giai, liền nghe một giọng nói quen thuộc vang lên từ bên trong: "Trương Phàn ai đến vậy?" Là Lăng Chu.

Lúc này, Sở Dĩnh cũng không biết nên đối mặt với Lăng Chu như thế nào, mặc dù Lăng Thủ Chính còn bị thẩm tra ở bên trong, nhưng chuyện sáu năm trước cơ bản đã rõ ràng, giữa cô và Lăng Chu còn cuốn theo một phần thù hận đời trước, khiến đoạn tình yêu chân thành tha thiết trong quá khứ của hai người cũng che phủ một tầng bóng tối, Lăng Chu không dám đối mặt, cô chưa từng muốn đi đối mặt.

Trương Phàn chỉ có thể buông tay lấy thân thể ra, Sở Dĩnh hơi chần chừ nhưng vẫn đi vào, Lăng Chu đã đứng lên từ trên ghế salon, sống lưng có chút cứng ngắc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô thật sâu, chuyên chú như vậy, tham lam như vậy.

Lăng Chu nghĩ, đời này Dĩnh Nhi vĩnh viễn cũng sẽ không là của anh, thậm chí qua hôm nay, anh cũng không biết còn có thể nhìn thấy cô hay không, Lăng Chu không thể đem ánh mắt dời đi khỏi người cô, dù là chốc lát, cô ấy rất đẹp, trong trí nhớ, cô luôn núp ở trong ngực anh, trong đầu đầy ý niệm muốn làm hiền thê lương mẫu, gả cho anh, sinh mấy đứa bé, nhà của bọn họ bố trí như thế nào, khăn trải bàn màu gì, bàn ăn dạng gì, rèm cửa sổ dạng gì.

Lăng Chu nhớ mỗi một câu cô nói qua, cho dù đã qua lâu như vậy, những cảnh tượng đó vẫn rất rõ ràng, chân thật giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng giữa hai người cũng đã cách xa, nhìn qua gang tấc cũng đã là chân trời.

Trước kia Lăng Chu không tin số mệnh, nhưng hiện tại anh tin rồi, rất nhiều việc đều là mệnh, nhất định vận mệnh của anh chỉ có thời gian sáu

năm, yêu cô, phải có cô, nhưng anh cũng biết, cô sẽ ở trong lòng mình cả đời, anh thiếu cô rất nhiều, chỉ sợ cả đời anh cũng trả không nổi.

Trương Phàn nhìn hai người một cái, xoa xoa tay, cũng không biết nên xử lý như thế nào, chỉ có thể đi tới phòng bếp tìm Lưu Giai, Lưu Giai vẫn có biện pháp, ra ngoài cười ha ha nói: "Vừa đúng lúc tới rất đầy đủ, hôm nay mình xuống bếp, cũng coi như bạn học cũ chúng ta tụ hội gặp gỡ, Sở Dĩnh, cậu muốn đứng không thì không thể được, giúp hái rau một tay đi! Hai chúng ta dọn bàn." Không khỏi chìa tay đem Sở Dĩnh kéo vào phòng bếp.

Đóng cửa lại liền hỏi cô: " Sao hôm nay cậu lại tới đây hả hả ?" Sở Dĩnh không lên tiếng ôm cánh tay nhìn cô ấy, ánh mắt Lưu Giai lóe lóe : "Nhìn mình như vậy làm gì? Mình cũng trưởng thành rồi, cũng cần có phương diện nào đó, đây là khỏe mạnh bình thường, nhìn hai bên một chút, bên cạnh chỉ còn sót lại Trương Phàn không đứng đắn không ai muốn như vậy, cho nên liền." Sở Dĩnh tiếp lời của cô ấy nói: "Cho nên liền căn cứ theo nguyên tắc phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đem anh ta thu về để chính mình dùng đúng không?"

Lưu Giai cười hai tiếng: "Ách, cơ bản cũng là ý này, dù sao tuổi của chúng ta, cũng không phải là những nam nữ sinh nhỏ tuổi kia, không phải nói tình yêu cái gì, muốn tiếp cận là tiếp cận được."

"Lưu Giai nói gì vậy? Muốn tiếp cận với ai thế ? Đêm hôm đó cô cũng không nói như vậy." Trương Phàn từ bên ngoài thò đầu vào, bị Lưu Giai đè đầu lại đẩy đi ra ngoài: "Phụ nữ nói chuyện, đàn ông dính vào làm cái gì hả?" Mặt có chút hồng đáng ngờ.

"Đêm hôm đó, buổi tối ngày nào đó là cậu tự mình khai báo, hay là phải để mình nghiêm hình bức cung?" Sở Dĩnh không bị lừa chút nào, mặt Lưu Giai đỏ hồng: "Được, được, lát nữa sẽ nói lại với cậu được chưa?" Liếc bên ngoài một cái, nhỏ giọng nói: " Sao Chu bá vương nhà cậu lại cam

lòng đem bảo bối nhà anh ta thả ra ngoài rồi, không sợ bị người xấu lừa chạy mất hả?"

Sở Dĩnh vỗ cô ấy một cái: "Anh ấy tới công ty rồi, gần đây rất bận rộn, sao Lăng Chu cũng ở nhà cậu vậy?" Lưu Giai thở dài: "Hai ngày nay anh ấy đều ở nơi này, ngủ trên sofa ở phòng khách, thật sự xem nhà mình thành phòng làm việc, nhà cũng không về, nhà trọ cũng không về, Sở Dĩnh, thật ra thì tình cảnh của Lăng Chu cũng không dễ dàng gì, cha anh ấy làm chuyện thất đức, ác giả ác báo cũng đúng, nhưng Lăng Chu trêu chọc ai đây, còn nữa, hai người các cậu quả thật chính là Romeo và Juliet phiên bản hiện đại."

Sở Dĩnh nhíu nháu mày: "Nói mò gì vậy, thật ra thì tâm tình của mình cũng rất phức tạp, chuyện qua lâu như vậy rồi lại lật ra lần nữa, giống như rất nhiều chuyện cũng thay đổi không giống nhau, thanh xuân, tình yêu, năm tháng, Giai Giai, hiện tại mình cảm thấy có chút mơ hồ, có phải mình đã già hay không?"

Lưu Giai cười vui vẻ một tiếng: "Mau thôi đi, mình còn già hơn cậu." Nói xong chống cằm của cô nâng lên, làm ra bộ dạng lơ đãng, suy nghĩ một hồi lâu: "Chắc, chắc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này một chút, ai có thể nhìn ra cũng đã 28 tuổi rồi, biết trên web bình luận thế nào không, thanh thuần bao gồm cả quyến rũ, một đại mỹ nữ khó tìm thấy trong mấy chục năm nay, đại mỹ nữ tới đây, để gia thơm một cái nào." Nói xong thật sự tiến gần lên hôn một cái.

Sở Dĩnh bị cô ấy chọc cười, đẩy cô ấy ra, chỉ chỉ phía sau: "Sôi rồi, hầm cách thủy cái gì vậy, còn rất thơm." Lưu Giai tắt bếp: "Canh xương bò, Trương Phàn kéo mì ăn ngon nhất, dùng máy ép sợi mì, ở nhà cũng có thể làm, câu nói kia nói thế nào nhỉ, muốn bắt được lòng của một người đàn ông, thì phải bắt được dạ dày của anh ta, còn nhớ rõ trước kia, Trương Phàn đối với mình là dạng gì, hiện tại đóng cửa lại hiền lành, giống như con mèo lớn, chính là ăn cơm mình nấu quen rồi, buổi tối đến giờ liền chạy tới nơi

này, mình nấu cơm anh ấy rửa bát, buổi tối thích hợp vận động một chút, Sở Dĩnh, mình rất hài lòng với cuộc sống như thế, thật đấy."

Sở Dĩnh có chút sững sờ, trên mặt Lưu Giai có loại cảm xúc nhàn nhạt mà rục rờ, Sở Dĩnh cảm thấy, có lẽ đây chính là hạnh phúc! Hạnh phúc có trăm ngàn chủng loại đáng vẻ, oanh oanh liệt liệt là hạnh phúc, nhàn nhạt như nước giếng như Lưu Giai và Trương Phàn cũng là hạnh phúc, chợt Sở Dĩnh có chút hâm mộ Lưu Giai.

Lưu Giai phất tay một cái trước mắt cô: "Sững sờ cái gì vậy? Chỉ là lời nói trong lòng, Chu Tự Hàn nhà cậu thật là âm hiểm, chỉ bằng tính tình kia, thật sự là mình cũng không tin, vì chính nghĩa lật lại bản án cho cha cậu cái gì chứ, nói trắng ra là, chính là biết việc của cậu và Lăng Chu trong quá khứ, trong lòng không qua được thôi! Thay đổi biện pháp can thiệp vào, không phải là sợ cậu và Lăng Chu nổi lại tình cũ sao, hiện tại thì tốt rồi, đời này cậu và Lăng Chu cũng không thể có chuyện rồi, trong lòng anh ta chưa chắc đã sáng khoái."

Lông mày Sở Dĩnh cau lại, đừng nói Lưu Giai còn hiểu rất rõ Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh cũng biết người đàn ông kia sẽ không làm chuyện uống phí hơi sức, hành hạ như thế chính là vì cái này, dục vọng độc chiếm trong lòng anh về điểm này bành trướng thật sự rất biến thái.

Lưu Giai tò mò quan sát cô một hồi: "Chu bá vương này cũng động dao động thương, võ trang đầy đủ rồi, cậu có tính toán gì không hả?" Sở Dĩnh sững sốt: "Tính toán gì cơ?" Lưu Giai liếc mắt: "Ngu hả? Chính là lĩnh giấy kết hôn thôi! Cũng giày vò tới mức này rồi, đừng nói với mình, hai người vẫn còn giống như trước kia đấy."

Sở Dĩnh lắc đầu bật cười: "Làm sao mình có thể kết hôn với anh ấy được? Giai Giai đời này mình không muốn kết hôn, biết không, sợ, rất sợ, mình đã từng lấy tình yêu thủy chung của ba mẹ làm ví dụ, nhưng mấy chục năm gần nhau thì cũng có lúc không nhận được hấp dẫn, cha mình còn

như vậy, cậu cảm thấy, Chu Tự Hàn có khả năng sống cùng một người phụ nữ cả đời sao?"

Lưu Giai nghiêm túc suy tư một hồi lâu rồi lắc đầu một cái: "Nói thật, mình cũng cảm thấy không có khả năng, chỉ là cũng không chắc cậu chính là người sau cùng đó, mình cảm thấy, đừng nhìn bình thường Chu bá vương rất ngang ngược, nhưng đến cạnh cậu cũng coi như phục tùng, không, nói chính xác thì cậu chính là khắc tinh của anh ta, thôi, mình mặc kệ chuyện của hai người, cũng không cần biết, ăn cơm, ăn cơm, lấp đầy bụng mới là chính sự."

Thời điểm ngồi ăn cơm chung, bốn người không hẹn mà cùng nhớ lại quá khứ, giống như quay ngược lại thời gian, trước kia lúc bốn người ăn cơm, Lăng Chu và Sở Dĩnh là một đôi, luôn là ngọt ngào ở cùng nhau, vừa ăn vừa nhìn Trương Phàn và Lưu Giai cãi vả ở đối diện, hoặc là dứt khoát ai cũng không rõ để ý người nào, nhưng bây giờ vừa đúng trái ngược lại.

Hiển nhiên hai người Lưu Giai và Trương Phàn vẫn còn ở thời kỳ trăng mật, giờ tay nhắc chân cũng lộ ra một loại cảm giác ngọt ngào, mà Sở Dĩnh và Lăng Chu lại ngồi rất xa, hai người một câu nói cũng không nói, không biết nên nói gì, không khí kì quái mà lúng túng.

Trương Phàn nhẹ nhàng tặng hăng một cái đánh vỡ yên lặng: "Hôm nay vừa đúng lúc hai người các cậu cũng ở nơi này, cũng coi như chính thức thông báo một tiếng, rốt cuộc sau mười hai năm mình và Giai Giai quen biết, xem vừa mắt rồi, cũng không uống công các cậu giảng hòa cho bọn mình nhiều năm như vậy, mặc kệ có bao nhiêu chuyện, chúng ta vẫn là bạn học, bạn bè, tri kỷ, những năm tháng thanh xuân kia, vĩnh viễn sẽ không biến mất, cạn chén."

Sở Dĩnh và Lăng Chu không hẹn mà cùng giơ chén lên, những lời này là Trương Phàn nói cho bọn họ nghe, hai người rất rõ ràng, mới vừa uống một ly đi xuống, điện thoại của Sở Dĩnh liền vang lên.

Lưu Giai không khỏi kinh ngạc đập một tiếng: "Không phải là Chu bá vương nhà cậu tìm chứ? Ngàn vạn lần đừng nói ở chỗ này! Mình không đặc tội nổi với anh ta, hơn nữa." Lưu Giai quét mắt qua Lăng Chu, nói thầm trong lòng, máu ghen của Chu Tự Hàn này rất lớn, biết cô sắp xếp cho Sở Dĩnh và Lăng Chu ở cùng một nơi, còn không chém chết tươi cô.

Sở Dĩnh tức giận trợn mắt nhìn Lưu Giai một cái, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, đúng là Chu Tự Hàn, đứng lên đi tới bên cửa sổ nhận: "Làm gì vậy hả?"

Lăng Chu kinh ngạc nhìn Sở Dĩnh nghe điện thoại bên cửa sổ, sắc mặt không nhìn được có chút trắng, tin tưởng không có người thứ hai hiểu rõ những động tác nhỏ của Sở Dĩnh đại biểu cho cái gì hơn anh, đây đã từng là việc anh thích nhất.

Điện thoại di động dính vào bên tai, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, một cái tay khác vô ý thức viết chữ ở trên kính, chân phải nâng lên ma sát sàn nhà từng phát từng phát một, trước kia anh thường cầm điện thoại di động len lén mở cửa đi vào, sau đó liền đứng phía sau nhìn cô nói điện thoại, anh thích động tác, giọng nói lúc cô nói chuyện điện thoại, yếu ớt lại lệ thuộc vào, nhưng bây giờ người ở bên kia điện thoại cũng không phải là anh.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 57

"Em đang ở đâu vậy?" Chu Tự Hàn liền trực tiếp hỏi chỗ, vừa rồi gọi điện thoại về nhà, dì giúp việc nói Sở Dĩnh đi ra ngoài, không biết là đi dạo phố hay là về thăm nhà rồi. Sở Dĩnh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đang còn sớm, hình như anh rất rảnh rỗi.

Buổi sáng dậy sớm, Chu Tự Hàn liền kì kèo mè nheo không muốn ra khỏi cửa, ôm cô nói: "Nếu không thì nghỉ ngơi một ngày đi." Lúc ấy Sở Dĩnh phụ họa: "Được! Dù sao cũng là công ty của anh, tùy tiện đi, anh không đến Tinh Huy, em cũng không chết đói." Bị người đàn ông nhỏ mọn, tính toán trả thù gặm nửa ngày, nói cô không có tim không có phổi không biết đau lòng cho người đàn ông của mình, cuối cùng vẫn không tình nguyện mà đi đến công ty, vào lúc này khẳng định còn khó chịu đấy.

Sở Dĩnh cảm thấy, có lúc người đàn ông này thật sự rất ngây thơ, trong đầu vòng vo mấy vòng, Sở Dĩnh vẫn quyết định nói thật, người đàn ông này quá tà ác, về sau nếu biết cô nói dối anh, không chừng sẽ giày vò như thế nào đây: "Ăn cơm!"

Chu Tự Hàn lập tức hỏi: "Với ai?" "Giai Giai, còn có thể là ai nữa?" Sở Dĩnh tức giận, chuyện cứ đúng dịp như vậy, vào đúng lúc này, điện thoại di động của Lăng Chu vang lên, một tiếng lại một tiếng.

"Lăng Chu, cậu đừng sờ cái gì vậy, nhanh nghe điện thoại đi!" Trương Phàn nhìn không được, đây là cái quái gì, sợ gì chứ, một đám làm như kẻ trộm.

Những lời này của Trương Phàn không nhỏ, trực tiếp truyền đến trong lỗ tai Chu Tự Hàn, hai chữ Lăng Chu này, đây tuyệt đối là từ ngữ nhạy cảm với Chu Tự Hàn, anh làm nhiều chuyện như vậy không phải vì đem Lăng Chu từ trong lòng bảo bối nhà anh ra ngoài sao, không ngờ, ở sau lưng anh, hai người lại cấu kết trắng trợn như thế.

Lửa ghen trong lòng bốc lên, vèo vèo thẳng lên đỉnh đầu: "Sở Dĩnh, con mẹ nó em ăn cơm ở nơi nào hả, cùng Giai Giai, còn có người tình cũ của em, được lắm! Hiện tại học được cách lừa gạt anh, thế nào, em quên cha anh ta hại gia đình em như thế nào rồi hả, cái người này trí nhớ đủ kém, còn nữa, vừa thấy người tình cũ, ngay cả kẻ thù giết cha là ai cũng quên luôn, em khó chịu như vậy hả?"

Sở Dĩnh ghét nhất điểm này của Chu Tự Hàn, một khi gây gỗ liền không che đậy miệng, một dây từ ngữ thô tục bắn ra ngoài: "Chu Tự Hàn, miệng anh sạch sẽ một chút." Sở Dĩnh còn cố ý nhỏ giọng, ngược lại càng gợi lên hỏa khí của Chu Tự Hàn hơn.

"Sạch sẽ cái rắm, em công lão tử treo tường, còn ngại miệng lão tử không sạch sẽ, mau nói đi, chỗ đó ở đâu?" Chu Tự Hàn vừa nghe cô nói, cục tức lại càng không thông ra ngoài, không ngờ anh cũng không biết dùng người như thế.

Sở Dĩnh sợ anh không dứt, vẫn nói thật: "Chỗ đó cái gì chứ, là nhà Giai Giai đấy." Mới vừa nói xong, điện thoại bên kia rắc rắc liên đặt xuống, tâm trí Giai Giai cũng nhanh chóng căng lên, sợ sẽ gặp phải điều gì đó, nói thật, cô thật sự sợ Chu Tự Hàn, đừng nhìn mặt người ở bên ngoài, bản chất chính là một tên khốn kiếp, hơn nữa ở trước mặt Sở Dĩnh, ghen quả thật không thể nói lý.

Nhớ tới Trương Phàn vừa mới gọi Lăng Chu khơi lên chuyện, không khỏi oán giận anh: "Sao không đợi lát nữa hãy gọi hả, có phải việc quan trọng gì đâu, đây không phải là gây chuyện sao?"

Với tính khí của Trương Phàn này, lập tức liền phản bác lại, đứng lên một cái: "Cũng không phải là việc xấu xa gì, sao phải lén lén lút lút chứ, bạn học cũ quang minh chính đại ăn bữa cơm thì sao, em sợ cái gì hả? Bình thường không phải là em rất lợi hại với anh ư, sao đến lúc này liền sợ hãi như vậy hả?."

Lưu Giai nghe anh nói cái này, tròng mắt cũng nổi giận: "Em lợi hại với anh cái gì hả, em sợ, em sợ anh ta, đó là cha mẹ, áo cơm của em, em không có công việc, anh nuôi em hả?"

"Anh nuôi em thì sao, cũng không phải là không nuôi nổi, không phải sợ ở dưới mắt người khác, từ chức, sáng mai từ chức cho anh, anh đi với em."

Lưu Giai sững sờ, tiếp theo cười một chuỗi rồi nhào tới, hơi sức quá lớn, trực tiếp đẩy Trương Phàn ngã trên sofa: "Anh nói thật à?" Trương Phàn sờ sờ chỗ bị thương ngang lưng, nhúu nhúu mày: "Lưu Giai, về sau có thể giảm bớt sức lực hay không, ngày nào đó chồng em thật sự bị em đè chết mất, em không có chỗ mà khóc đâu."

Lưu Giai vội vàng vuốt vuốt eo cho anh: "Được, được, về sau nhất định em sẽ dịu dàng, nhất định sẽ dịu dàng." Sở Dĩnh cảm thấy, chuyện này phát triển thật là quý dị, ngay cả biên kịch nổi tiếng nhất, cũng không viết ra được tình tiết như vậy, chấn động lên xuống quá lớn, nhất thời làm cho người ta có chút không chịu nổi.

Chỉ là, cũng may Giai Giai và Trương Phàn cuối cùng đã nở hoa kết trái rồi, cô và Lăng Chu đâu rồi, âm thầm thở dài một tiếng, tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng muốn quên giang hồ đi!

Sở Dĩnh tới lấy túi, vỗ vỗ Lưu Giai đang dính chung một chỗ với Trương Phàn, còn không lưu tình châm chọc: "Giai Giai, không phải mới vừa rồi cậu còn nói muốn tiếp cận sao, vào lúc này vừa nghe Trương Phàn

muốn kết hôn với cậu, lại say mê cuồng nhiệt liền nhào qua như vậy, đủ mất thể diện đó!"

Giai Giai hừ một tiếng, cũng hào phóng: "Cậu cũng biết chúng ta là gái ế chỉ hận không thể gả đi, thật không dễ dàng gì mà có một người đàn ông nói muốn cưới, nếu còn làm bộ làm tịch, không phải là mình tự gây khó dễ cho bản thân sao? Được rồi, cậu đi nhanh đi! Lát nữa Chu bá vương đến, sẽ đập nhà mình, thật sự thành vui quá hóa buồn rồi."

Sở Dĩnh gạt đầu một cái, nhìn Lăng Chu một lát, nhỏ giọng nói một câu: "Hẹn gặp lại." Xoay người đi, ánh mắt Lăng Chu đi theo bóng dáng của Sở Dĩnh biến mất ở nơi cửa chính, thật lâu cũng thu hồi không trở lại.

Gặp lại, đâu còn có thời điểm gặp lại, hiện tại chuyện Lăng Chu hối hận nhất, chính là sáu năm trước anh đi như thế nào, làm sao lại tin lý do của Sở Dĩnh, rời khỏi cô, nếu như khi đó anh chưa rời khỏi đây, nếu như có thể trở lại sáu năm trước thì tốt biết bao nhiêu, có lẽ anh còn có thể đấu tranh với vận mệnh, hiện tại thế nào, thậm chí một câu giữ cô lại anh cũng nói không ra miệng được, trên thực tế, đối mặt với cô ấy, một chữ anh cũng nói không ra được, lòng tràn đầy áy náy, gần như lấp đầy tất cả cảm xúc, cuộc đời và tình yêu của anh, cũng giống như là một hồi mộng hư ảo, mặc kệ trong mộng rất náo nhiệt, tình mộng, anh mới biết mình không có gì cả.

Sở Dĩnh vừa mới đi ra khỏi chung cư, xe của Chu Tự Hàn đã đến, thẳng gấp một cái dừng ở bên người cô, Sở Dĩnh mở cửa xe ngồi xuống, mặt Chu Tự Hàn đen thui, quét mắt phía sau cô: "Thế nào? Sợ anh đánh anh ta, nên không dám ra sao?"

Sở Dĩnh hít một hơi sâu, vẫn kiên nhẫn giải thích một câu: "Bọn em chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ, Trương Phàn và Lưu Giai tốt lắm, anh ấy đi theo Trương Phàn tới."

"Mẹ nó, ít nói với anh những chuyện thối rửa này đi, về sau cũng đừng tiếp xúc với Lưu Giai nữa, còn phải dẫn mối cho em rồi." Mặt Sở Dĩnh liền biến sắc: "Ở trong lòng anh em vẫn là kỹ nữ có đúng hay không, chỉ cần thân mật với đàn ông một chút thì anh coi là như vậy."

Chu Tự Hàn hơi phìền não gầy gầy tóc: "Sở Dĩnh, em đừng làm kẻ ác cáo trạng trước! Anh nói em là kỹ nữ sao, không phải là chính em tự nói lên sao, Lãng Chu này là người đàn ông bình thường ư, anh ta là mối tình đầu của em, người tình cũ, tình yêu của hai người, kinh động trời đất đến quỷ thần cũng sợ, nói chuyện sáu năm, chia tay sáu năm, tổng cộng mười hai năm, trong lòng em từng có người khác sao, mẹ nó không phải chỉ có một mình tiểu tử kia sao, mười hai năm, năm nay em mới 28 tuổi, lại dùng mười hai năm yêu một người đàn ông, em nói em không nhớ thương, ai tin chứ, không chừng trong lòng em vui mừng đến thế nào rồi, có thể gặp mặt, lại không chịu đi, nếu không phải là anh gọi điện thoại cho em, ai biết kế tiếp các người sẽ làm gì chứ?"

Ánh mắt Sở Dĩnh lạnh lùng nhìn anh thật lâu, quay đầu đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, người đàn ông này chỉ cần ngã xuống trước sổ sách, lại không thể giải thích hợp lý: "Con mẹ nó em nói với anh đi, đừng ở đây giả bộ câm với anh, cho là tính khí của lão tử tốt, thích làm gì thì làm, để anh thu thập em một chút, cũng không rõ ai đẹp mắt."

"Dừng xe!" Sở Dĩnh cũng không nhin nổi nữa, quát to một tiếng, đưa tay túm vô lăng, xe đánh nghiêng một cái rồi dừng ở trên đường, Sở Dĩnh mở cửa xe xuống ngay, xuống xe, đầu cũng hướng về sau mà chạy, làm lỗ mũi Chu Tự Hàn thiếu chút nữa tức điên rồi, không ngờ cô phạm sai lầm như thế mà tính khí còn lớn hơn so với mình, nói vài lời cũng không nghe được.

Chu Tự Hàn nói lầm bầm rồi đem xe dừng vào ven đường, cũng không quản nữa, đuổi theo kéo Sở Dĩnh lại: "Em còn lý luận nữa, em muốn chạy về nơi đó hả?" Em đi nơi đó thì sao nào, anh cũng đã đoán được em

theo Lăng Chu còn do nửa người dưới, em không thể để cho anh thất vọng được, nên trở về tìm anh ấy tiếp tục." Sở Dĩnh thật sự bị tên khốn này chọc tức, người nào chứ! Một chút chuyện nhỏ thôi cũng nổi máu ghen điên cuồng lên.

"Em dám sao?" Chân mày Chu Tự Hàn dựng đứng lên, sắc mặt giống như muốn giết người, đáng tiếc Sở Dĩnh không sợ anh "Sao em lại không dám chứ, con mẹ nó anh là gì của em vậy? Anh quản em sao, em muốn lên giường với Lăng Chu, cũng là chuyện của em, cũng không có quan hệ gì với anh cả." Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Dĩnh vô cùng sắc bén, như một con dao sắc.

Mắt Chu Tự Hàn trầm xuống, tiến lên vác Sở Dĩnh ở trên vai, mặc cho Sở Dĩnh vừa đánh vừa đá cũng không buông ra, đến bên cạnh xe, ném cô vào trong xe, lên xe, đạp cần ga, xe vèo một cái xông ra ngoài.

Sở Dĩnh vội vàng bắt được tay vịn, mới miễn cưỡng không bị dập đầu máu chảy, tốc độ xe rất nhanh, từ đường Thượng Hoàn trực tiếp ra khỏi nội thành, vừa bắt đầu Sở Dĩnh còn tưởng rằng phải về nhà rồi, tinh táo lại suy nghĩ một chút, cũng có chút mất mặt, trước mặt bao nhiêu người mà vẫn còn gậy gố ở trên đường, nếu không phải bị Chu Tự Hàn chọc cho tức giận, cô cũng sẽ không có hành động ấu trĩ như thế.

Vào lúc này Chu Tự Hàn cũng không nói chuyện, gương mặt lại sụp xuống, giống như ai thiếu anh một khoản nợ, Sở Dĩnh càng không muốn quan tâm đến anh, hờn dỗi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời trong xe tương đối an tĩnh.

Chờ xe qua trạm thu phí, Sở Dĩnh mới phát hiện đã lên đường cao tốc, đây không phải đường về nhà, nhìn nửa ngày vẫn phải mở miệng: "Anh muốn đi đâu vậy?" Chu Tự Hàn nhìn cũng chưa từng nhìn cô, hừ một tiếng: "Đi tìm chết, để em về sau khỏi hồng hạnh xuất tường cho anh, làm anh tức chết, hiện tại hai chúng ta liền dứt khoát đi chết thôi."

Sở Dĩnh ngạc nhiên, nét mặt người đàn ông này một chút cũng không giống như nói giỡn: "Chu Tự Hàn anh điên rồi." "Anh điên rồi, hiện tại liên điên khùng cho em xem, đảng hoàng cho anh, đỡ phải còn chưa tới nghĩa địa, sẽ chết ở giữa đường lên, anh còn phải phí sức tìm chỗ chôn em."

Lúc này Sở Dĩnh mới xác định là người đàn ông này đang hù dọa cô, nghĩa địa ở đâu ra chứ, muốn chết còn chọn chỗ sao? Hỏi nữa khẳng định người đàn ông này càng không nói ra lời tốt đẹp gì, cũng không nên quan tâm đến anh nữa, càng quan tâm thì càng lẩn tới hơn.

Sở Dĩnh không chỉ ngậm miệng lại, ngay cả mắt cũng nhắm lại, ý là tùy tiện, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó.

Chu Tự Hàn nghiêng đầu nhìn cô một cái, thật sự muốn mở miệng cắn chết cô luôn, nhưng cố tình lại không bỏ được, còn nói Lăng Thủ Chính sụp đổ, Lăng Chu sẽ không có chuyện gì, nghĩ tới tiểu tử kia như âm hồn bất tán, đến nay vẫn còn lắc lư ở trước mặt bảo bối nhà anh, thật sự làm cho anh không thể chịu nổi.

Chu Tự Hàn cũng hiểu rõ, trận cãi vả hôm nay, phần lớn là do anh, anh cũng ghét nhất người khác càu nhàu chuyện trước kia, nhưng đặt ở trên người bảo bối nhà anh, anh liền hiểu lầm, hiểu lầm trong lòng cô vẫn còn nghĩ tới tên tiểu tử kia, những lời đó nhin cũng không nhin được liền chạy ra ngoài.

Vốn là anh có kế hoạch rất tốt, bảo bối thích tắm nhất, hôm nay là thứ bảy, được nghỉ hai ngày, vừa đúng lúc có thể mang theo bảo bối nhà anh tới nghỉ dưỡng, dĩ nhiên cũng thuận tiện vớt chút phúc lợi, nghĩ thì không tệ, ai ngờ cuối cùng biến thành như vậy.

Vào lúc này Chu Tự Hàn có chút hối hận, suy nghĩ lát nữa làm sao tìm được cái bậc thềm xuống trước, nếu không đến lúc đó, còn chiến tranh lạnh, anh mưu tính phúc lợi đã lâu, tìm ai đây hả, còn không thiệt thòi quá.

ĐUỐI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Vốn là Sở Dĩnh muốn nhắm mắt lại để làm ngơ, để đỡ phải gây gổ không dứt với người đàn ông này, lại nói đây là một chút chuyện lông gà vỏ tỏi nhỏ, chỉ cần nhắc tới Lăng Chu thì Chu Tự Hàn giống như bị người nào đạp phải đuôi của anh, lập tức là có thể nhảy lên thật cao.

Thật ra thì, Sở Dĩnh cũng không hiểu anh ăn giấm cái gì, mình và Lăng Chu còn có gì chứ, cha cô đặt ở giữa đâu rồi, cô sẽ không bắt hiểu một lần nữa, cũng không thể vì mình và Lăng Chu như thế nào, huống hồ, chuyện của cô và Lăng Chu đã sớm qua đi, dĩ nhiên cô có yêu anh ấy, hơn nữa còn rất yêu anh ấy. Nhưng gần đây cô mới hiểu được, tudinhhuong@ddlqd thì ra tình yêu cũng có tác dụng trong thời gian nhất định, hiện tại trong lòng cô Lăng Chu đã bắt đầu mơ hồ dần dần, thậm chí những việc mà cô từng cho là sẽ khắc cốt ghi tâm trong trí nhớ, cũng giống như một loại gió thoảng, bay đi, những thứ tốt đẹp kia cũng có chút vô vị.

Lúc này mới bao lâu, có lẽ có một ngày, những việc này cô đều không nhớ rồi, chỉ nhớ chút ít cảm giác u mê tuổi trẻ, con người là động vật nhanh quên nhất, tình yêu vĩnh viễn ở đâu ra. Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh nhắm hai mắt suy nghĩ lung tung, bất tri bất giác liền ngủ mất, cô ngủ được một giấc, mở mắt ra mới phát hiện, xe đã sớm ngừng, trên người cô đắp một cái chăn mỏng, cô nhìn sang bên cạnh theo bản năng, Chu Tự Hàn nhắm hai mắt tựa vào chỗ ghế lái, hô hấp đều đặn, giống như cũng ngủ thiếp đi.

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, là một làng du lịch dưới chân núi, kiến trúc có phong cách kiểu Nhật, đoán chừng là xây dựng suối nước nóng dẫn từ trên núi. Chu Tự Hàn đưa cô tới nơi này, là muốn nghỉ phép với cô sao? Đúng lúc hôm nay là thứ bảy.

Lòng của Sở Dĩnh chợt mềm nhũn ra, Chu Tự Hàn đối với cô thật sự không tệ, tuy nhiên có lúc đã man không hiểu chuyện, nhưng phần lớn thời gian rất thương cô, đi cùng với anh, phập phồng là nhiều một chút, nhưng trôi qua rất thoải mái, thời điểm người đàn ông này yêu mình, tudinhhuong@ddlqd rất săn sóc, được tính là dịu dàng giàu tình cảm, nhưng tính khí nóng nảy nổi lên, cũng làm cho người ta hận đến hàm răng ngứa ngáy.

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn anh, mây tía từ cửa sổ xe lọt vào, làm nhu hòa khuôn mặt góc cạnh, kiên nghị của anh, khiến nhìn qua anh có vài phần nho nhã, lông mày ngọn núi hơi cong, ánh mắt của anh càng lộ vẻ hẹp dài, nhắm mắt như vậy, đường cong cong lên một cái rất sinh động, tuyệt đẹp khác thường, sống mũi rất thẳng, đôi môi có chút mỏng, có lúc nói ra lời, làm cho người ta hận không thể bóp chết anh được, có lúc lại ngọt ngào đến buồn nôn. Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Khóe miệng Sở Dĩnh giật giật, vừa định quay đầu lại không nhìn anh nữa, đột nhiên Chu Tự Hàn lại đưa cánh tay ra ôm cổ của cô, kéo xuống, liền ngăn chặn miệng cô, Sở Dĩnh ưm ưm mấy tiếng, miệng ngậm thật chặt, không để cho anh được như ý, bị Chu Tự Hàn hung hăng cắn xuống ở trên môi, bị đau nên cô hé miệng ra, lại bị anh xâm nhập đi vào, Sở Dĩnh giơ tay lên, hung hăng đập anh mấy cái, nhưng người đàn ông này vẫn không buông ra.

Sở Dĩnh dùng sức nhéo lỗ tai của anh, anh mới bỏ tay ra, Chu Tự Hàn đau hít hai cái: " Bảo bối em cũng quá ác rồi, lỗ tai người đàn ông của em

suýt nữa thì bị em nhéo rớt luôn, hôn một chút thì sao chứ, sao lại hẹp hòi như vậy hả?"

Sở Dĩnh tức giận đẩy anh ra nói: "Chu Tự Hàn, có phải anh quên rồi hay không, mới vừa rồi anh còn muốn cùng đến chỗ chết với em đấy." tudinhhuong@ddlqd Chu Tự Hàn ha ha cười một tiếng: " Bảo bối, đó không phải là chọc em sao, có bảo bối nhà anh, anh cam lòng chết đi, được rồi, được rồi, anh nói xin lỗi còn không được sao, mới vừa rồi là anh đã man không hiểu chuyện, nhìn xem người đàn ông của em không quản xa xôi dẫn em tới suối nước nóng này, có thể đừng giận hay không?"

Đội bộ cúi đầu này và bộ dáng kêu gào mới vừa rồi, hoàn toàn là hai người, một khi Chu Tự Hàn giả bộ ngây thơ, Sở Dĩnh thật sự không có cách. Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh liếc anh một cái, vừa muốn đẩy cửa xe để xuống xe, lại bị Chu Tự Hàn lôi trở lại: "Đây là trong núi, bên ngoài lạnh đấy, tiếp tục như vậy thì về sau sẽ bị cảm." Nói xong, cầm áo khoác của cô từ phía sau tới đây rồi mặc vào cho cô, còn nghiêm túc đội mũ lên cho cô, mới thả cô xuống xe, chính là chỗ này sao, vừa ra tới nơi, Sở Dĩnh cũng không chịu được run run một hồi, thật là lạnh. Chu Tự Hàn xách va li hành lý từ sau xe, nhìn cô nàng này xuýt xoa như con nít, xuy một tiếng cười: "Bên ngoài rất lạnh nhưng đi vào trong liền nóng thôi." Rồi ôm cả cô đi vào.

Nhìn ra Chu Tự Hàn là khách quen ở nơi này, cũng không chỉ bên ngoài nơi này giống như Nhật Bản, bên trong càng giống hơn, nhân viên phục vụ đều mặc ki-mô-nô, âm thanh ngọt ngào, vóc người ma quỷ, tudinhhuong@ddlqd thái độ khiêm tốn làm người ta giống như đặt mình trong một đảo quốc, Sở Dĩnh nghi ngờ, loại sắc quỷ như Chu Tự Hàn này, nếu muốn phục vụ đặc biệt cái gì, xem ra cũng không thành vấn đề.

Hạn chế hội viên, căn bản là không có người nào, có lẽ là tiếp đón từng nhóm khách một cách độc lập, bọn họ không nhìn thấy người khác, nhưng lại có vài cái xe sang trọng đỗ ở bên ngoài, có lẽ là của khách.

Sau khi ghi danh, hai người vào một đình viện độc lập cạnh núi, nham thạch ở thân núi khéo léo khảm vào trong đình viện, phía sau mơ hồ có tiếng nước chảy, so với lần đi Nhật Bản cùng Lăng Chu lúc đại học đó, nơi này xa hoa hơn nhiều.

Vừa vào viện, Chu Tự Hàn liền buông cô ra, để Sở Dĩnh tự đi thăm quan xung quanh, anh xách hành lý vào phòng, sau viện là suối nước nóng, suối nước theo vách tường nham thạch chảy xuống trong ao phía dưới, bốc hơi thành đám sương mù lớn vờn bốn phía, trên vách núi bên cạnh có những bông hoa rất rực rỡ, giống như lạc vào chốn tiên cảnh, có thể tưởng tượng ra ngâm mình ở bên trong, sẽ rất thoải mái, Chu Tự Hàn này thật biết hưởng thụ.

Sở Dĩnh chạy hết một vòng, trở lại đã nhìn thấy Chu Tự Hàn đang thu dọn áo lót của cô, ngón tay cầm một cái quần lót Lace viền tơ, nét mặt kia nói có bao nhiêu dâm đẳng thì có bấy nhiêu dâm đẳng. Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh chạy mấy bước qua rồi chộp đồ vào trong tay: "Tự tôi dọn dẹp được." Lại bị Chu Tự Hàn ôm cổ đè ở trên tatami*, hôn cô một cái cười nói: "Trên người em có nơi nào mà anh chưa từng thấy qua, đến bây giờ, còn chưa có thích ứng sao?" Tay anh không quy củ vuốt ve ở trên lưng Sở Dĩnh, tudinhhuong@ddlqd lúc cao lúc thấp, dần dần xẹt qua eo, dừng ở trên chỗ vênh lên của cô, bóp một cái, rồi mới buông cô ra: "Em tắm trước đi, một lát nữa rồi ăn cơm, tối nay chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai sẽ tới suối nước nóng."

*tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami

được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm (waratoko) này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm×1820mm, dày 55mm. (Theo wikipedia)

Thật sự là Sở Dĩnh có chút ngoài ý muốn, nói như vậy, chỉ cần Chu Tự Hàn nhào lên cô ở trên giường, chuyện kế tiếp là không thể tránh khỏi, vào lúc này thì sao, ăn thịt quá nhiều, đổi sang ăn chay rồi hả ? Không khỏi có chút không ngờ nhìn anh.

Chu Tự Hàn bị ánh mắt của cô chọc cho vui vẻ, rất lỗ mãng sờ soạng cái mông của cô một phen: " Bảo bối, nếu như còn muốn ăn cơm, thì đừng nhìn người đàn ông của em như vậy, lực ý chí của người đàn ông của em rất yếu kém, không chịu được quyến rũ."

Sở Dĩnh liếc anh một cái, xoay người đi thu dọn quần áo mình, không khỏi nhú nhú mày: "Chu Tự Hàn, anh mang cho tôi những loại quần áo gì vậy?" Quần áo bên ngoài còn chưa tính, bên trong Sở Dĩnh cầm lên một cái quần chữ T trong suốt.

Sở Dĩnh cũng biết đàn ông là sắc lang từ trong xương, còn có một loại sở thích đặc biệt cuồng nhiệt đối với đồ lót của phụ nữ, huống hồ Chu Tự Hàn là sắc lang trong sắc lang, mua đồ lót cho cô, có hơn phân nửa đều là loại đồ lót tình thú này, còn có loại khoa trương hơn, nhưng đều bị Sở Dĩnh ghét bỏ ném ở một bên, vào lúc này anh mang tới tất cả đều là loại này, tudinhhuong@ddlqd không cần suy nghĩ, cũng biết trong lòng người đàn ông này có ý nghĩ xấu xa gì, đem cô đi sưởi nước nóng du lịch gì chứ, quả thật chính là tới để thỏa mãn thú tính .

Chu Tự Hàn cười híp mắt nhìn lướt qua, rất vô tội mà buông tay: "Thế nào vậy? Anh coi như vô cùng tốt, dù sao cũng chỉ mặc ở bên trong, người

nào thấy được chứ." Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh nhìn anh chòng chọc mấy giây, chợt cười: "Chu Tự Hàn, anh nói đúng, tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh." "Đừng, chia phòng hả?" Chu Tự Hàn ôm cô hôn mấy cái: "Bảo bối, chúng ta nói đạo lý một chút đi. Em xem mới vừa rồi anh đều chủ động nhận lỗi, thật ra thì chuyện hôm nay như vậy, lại nói em cũng không đúng, thời điểm anh gọi điện thoại cho em, rõ ràng tiểu tử họ Lăng kia ở bên cạnh, em cũng không nói trước, liền muốn lừa gạt anh...anh có thể không vội sao, em phải trực tiếp nói với anh là ở chỗ Lưu Giai đó thì gặp được anh ta, đúng là anh khó chịu, rất khó chịu, nhưng cũng không đến nỗi phát hỏa lớn như vậy, anh nổi giận đúng là không đúng, mà anh đã nhận lỗi rồi. Còn em, tudinhhuong@ddlqd đến bây giờ còn cứng rắn căn răng chết, được, da mặt bảo bối nhà anh mỏng, không có một da mặt dày giống như anh, không nhận sai cũng được, buổi tối em còn đòi chia phòng ngủ với người đàn ông của mình, có phải có phần hơi quá rồi hay không, anh tới đây để nghỉ phép, không phải tới giận dỗi, đúng không?"

Sở Dĩnh liếc anh bằng nửa con mắt: "Chu Tự Hàn, giờ em mới biết sao Tinh Huy lại thành công thế này, có tổng giám đốc không biết xấu hổ như vậy, muốn không thành công cũng khó lắm."

Chu Tự Hàn cười ha ha: "Không biết xấu hổ cũng không sao cả, chuyện trước kia coi như bỏ qua đi, từ giờ trở đi, không cho giận dỗi với anh nữa, buổi tối càng không thể chạy sang phòng bên cạnh ngủ được, không ôm bảo bối nhà anh, anh không ngủ được." Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh cắt một tiếng, nói thầm trong lòng: không ngủ được cái gì, ôm cô thì cô mới ngủ không được! Chỉ còn thiếu giăng co thôi. Sở Dĩnh cũng lười dài dòng với anh, cầm quần áo đi vào tắm.

Ăn cơm, hai người ngồi ở trong đình viện ngắm những vì sao, không biết có phải nguyên nhân do suối nước nóng hay không, ngược lại trong sân không lạnh một chút nào, hơn nữa bị cái lò sưởi lớn là Chu Tự Hàn ôm vào trong ngực, thật ấm áp.

Khó có được không khí ấm áp như vậy, hai người ai cũng không lên tiếng, thời tiết rất sáng sủa, nơi đây lại là trong núi cách xa ở thành phố, khác với đô thị quanh năm mờ mịt, cho dù đêm khuya, tudinhhuong@ddlqd cũng có thể cảm thấy không khí trong lành, vừa ngẩng đầu chính là khắp trời đầy sao, giống như điểm tuyết ở trên một cái dải lụa nhưng không lờ, lấp lánh giống như kim cương rải rác, ánh sao chiếu vào ao nước trước sân, giờ khắc tốt đẹp này chính là không thành thật. Không có một âm thanh, tiếng tim đập xen lẫn ở một chỗ, lần đầu tiên Sở Dĩnh cảm thấy, lòng của hai người như thế gần sát, gần như không có khoảng cách.

Chu Tự Hàn nghiêng đầu nhìn cô, Sở Dĩnh hơi vênh mặt lên, tựa vào trên bả vai của anh, ánh sao dát lên một tầng vàng sáng nhàn nhạt ở trên mặt cô, xinh đẹp làm người ta say mê đắm đuối, ngàn vạn ánh sao dừng lại trong con mắt trong veo của cô, khuấy động lên ánh sáng rực rỡ, yên lặng ôm cô như vậy, nhìn cô, Chu Tự Hàn chợt nổi lên một ý nghĩ kì lạ, có lẽ, cứ tiếp tục như vậy cũng không tệ.

Ý nghĩ vừa nảy ra, anh liền giống như bị mê hoặc mà mở miệng: "Bảo bối, hai chúng ta cứ trải qua cả đời như vậy thì như thế nào?" Sở Dĩnh sững sờ, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh muốn nói cái gì hả?" Nét mặt Sở Dĩnh tương đối tỉnh táo, Chu Tự Hàn cũng có chút hỗn loạn, trong lòng bắt đầu khó chịu, ánh mắt tối tăm lại, đưa tay ôm lấy cô, căn răng nói một câu: "Anh không hề nói gì, em cứ coi như anh nói chơi vậy, mệt mỏi rồi, đi vào ngủ thôi." Truyện chỉ post tại diễn đàn lê quý đôn, truyện ở các trang web khác đều là hàng ăn cắp.

Trong đêm nay, Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn chơi đùa đến mức eo thiếu chút nữa gãy, người đàn ông này rất hung ác, giống như tám trăm năm không có chạm qua phụ nữ một dạng, Sở Dĩnh nhìn gương trong phòng tắm, thấy toàn thân mình đầy dấu vết bầm tím thâm không nổi nhin, ánh mắt trượt xuống dưới, dừng lại ở trên mắt cá chân mình thì sửng sốt một chút, tudinhhuong@ddlqd không biết từ lúc nào thì có một vòng chân bạch kim, tương đối tinh xảo, gắn hai viên đá mắt mèo, ở giữa có một tấm bảng hiệu nho nhỏ lấp lánh, giống như khắc chữ.

Sở Dĩnh giơ chân lên, lại gần nhìn một chút, không khỏi dờ khóc dờ cười, phía trên có khắc ba chữ "Chu Tự Hàn." Tấm bảng hiệu khắc ba chữ nhỏ như vậy, không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra, tên khốn này xem cô như thú cưng sao, còn gắn bảng tên nữa.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Sở Dĩnh thật sự cảm thấy Chu Tự Hàn rất ngây thơ, chỉ là mơ hồ cảm thấy người đàn ông này ngây thơ lại có chút đáng yêu không tả được, dùng từ đáng yêu hình dung Chu Tự Hàn, ách. Sở Dĩnh chà xát cánh tay, da gà cũng nổi đầy lên.

Mặc bộ áo choàng tắm ra ngoài, ngồi ở trên giường, Sở Dĩnh sờ sờ sợi dây bạch kim trên cổ chân, trước kia khi Lăng Chu đưa cô cái này cũng từng nói với cô: "Đây là lắc chân do anh đặt làm, cài khóa rồi, tudinhhuong@ddlqd đời này em sẽ không thể bỏ chạy được." Khi đó Lăng Chu bao nhiêu tuổi, mới hai mươi tuổi mà thôi, sao bây giờ Chu Tự Hàn lại cũng có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là, bây giờ suy nghĩ một chút, cô và Chu Tự Hàn qua lại như thế này, chớp mắt một cái cũng đã hơn nửa năm rồi, đúng là Chu Tự Hàn thật sự coi như đàn ông, Sở Dĩnh vốn còn tưởng rằng ngay cả một tháng anh cũng không thể chịu nổi đấy. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn đẩy cửa đi vào, chỉ thấy cô ngồi ở trên giường vuốt ve sợi dây bạch kim ở trên cổ chân, cái biểu tình kia. Ánh mắt Chu Tự Hàn hơi trầm xuống, không phải là cô lại nghĩ tới tên tiểu tử họ Lăng kia chứ.

Rất nhiều chuyện, cho dù là Chu Tự Hàn cũng không thể không cảm thấy thất bại, dù anh có khả năng, cũng không thể xóa đi một đoạn quan hệ của Sở Dĩnh và Lăng Chu trong quá khứ, không phải mấy tháng, cũng không phải là mấy năm, từ trước đến nay, toàn bộ mười hai năm.

Có lúc Chu Tự Hàn cũng không thể không bội phục bảo bối nhà anh, việc này cần bao nhiêu cố chấp chứ, từ mười sáu tuổi đến hai tám tuổi, chỉ yêu một người đàn ông, mặc dù Lăng Chu và bảo bối nhà anh nhất định không có kết quả, nhưng Chu Tự Hàn vẫn không nhịn được mà ghen tỵ với anh ta, anh ta chiếm quá nhiều thời gian của bảo bối.

Gần như giờ nào phút nào Chu Tự Hàn cũng đang đấu tranh với Lăng Chu trong lòng Sở Dĩnh, giống như anh trai anh nói, việc đó rất khó, rất vất vả, anh phải kìm chế được tính nóng nảy của mình để bao dung bảo bối nhà anh, tudinhhuong@ddlqd đuổi người ở trong lòng cô đi từng chút từng chút một, cho đến khi một chút bóng dáng cũng không còn, đây là một công trình lớn, không thể nói chính xác phải mất bao lâu, nhưng anh nhất định sẽ làm được, hơn nữa, phải làm được.

Lăng Chu đưa đến cái vòng chân kia, thật sự bị anh ném mất rồi, ném vào trong hồ nhân tạo ở nhà, bảo bối nhà anh cũng chỉ có thể đeo đồ anh đưa. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Chu Tự Hàn đi tới, đùa nghịch lắc chân trên chân cô mà hỏi: "Thích không?" Sở Dĩnh liếc xéo anh một cái: "Chu Tự Hàn, em cũng làm lắc chân, gắn bảng tên cho anh như vậy, anh có thích không?"

Chu Tự Hàn xuy một tiếng cười: "Được! Gắn tên của bảo bối nhà anh, anh còn ước mà không được đấy." Người đàn ông này? Trông chờ Chu Tự Hàn hiểu được liêm sỉ, cơ bản là việc không thể làm được.

Chu Tự Hàn đưa tay vỗ vỗ mặt của cô: "Con heo lười nhỏ, thay quần áo đi, đi ăn rồi một lát nữa chúng ta đi tắm suối nước nóng, từ nơi xa xôi chạy tới nơi rừng núi hoang vu này, cũng không phải chỉ tới ngủ thôi." Sau đó lục lọi quần áo phù hợp cho Sở Dĩnh mặc.

Sở Dĩnh tức giận đẩy anh ra, trừng mắt liếc anh một cái: "Nếu không phải bị anh giày vò, sao em có thể dậy trễ như thế chứ?" Chu Tự Hàn cười

hắc hắc: "Giày vò cái gì chứ? Đây là vận động khỏe mạnh, tudinhhuong@ddlqd giải tỏa sinh lý trong người cũng có thể làm người ta cảm thấy vui vẻ, em dám nói buổi tối hôm qua em không thoải mái không, nhưng anh nhớ, em còn luôn miệng bảo anh nhanh lên một chút, dùng sức một chút đi!"

Mặt Sở Dĩnh đỏ thắm, nhặt gối ôm trên giường lên đập anh đến mấy lần, Chu Tự Hàn phối hợp diễn trò, ai u ai u vài tiếng, bộ dáng kia khỏi phải nói chắc chắn là giả. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Sở Dĩnh bỏ qua ôm gối mặc kệ anh, mặc quần áo xong, liền bị Chu Tự Hàn giữ chặt tay, lôi đi ra ngoài, mười ngón tay đan xen, làm cho Sở Dĩnh sinh ra một loại cảm giác vô cùng thân thiết, thậm chí loại cảm giác này còn mãnh liệt hơn so với khi ở trên giường. Tay Chu Tự Hàn lớn mà ấm áp, loại ấm áp này từ lòng bàn tay chậm rãi kéo dài đến trong lòng, làm người ta rất khó bỏ đi. Sở Dĩnh vội vàng lắc đầu một cái, mình đang nghĩ gì vậy.

Hai người ở trong làng du lịch ngây người hai ngày, ngay cả đình viện cũng không ra khỏi, ăn cơm, ngủ, tắm suối nước nóng, ngắm những vì sao, đây là toàn bộ nội dung của hai người, dĩ nhiên, tudinhhuong@ddlqd thời điểm làm điều này thường rất lãng mạn, cũng sẽ bị cầm thú Chu Tự Hàn này làm cho dẫn tới thịt, muốn đứng lên, trừ eo có chút chua, lưng đau ở ngoài một chút, hai ngày nay Sở Dĩnh trôi qua rất tốt, cho tới khi rời khỏi làng du lịch, thế nhưng có mấy phần không nở dăng lên trong lòng.

Chu Tự Hàn đẩy cô lên xe, khởi động, rời đi, đi được một đoạn đường mới nói: "Gần đây anh có quá nhiều chuyện, không đi được trong thời gian quá dài, chờ hết bận rộn, chúng ta đi ra ngoài du lịch vui vẻ một chút, Nhật Bản hoặc là đi châu Âu đều được, chỉ cần là chỗ bảo bối nhà anh muốn đi, người đàn ông của em đều có thể dẫn em đi."

Sở Dĩnh thật sự có chút cảm động: "Chu Tự Hàn, anh không phải đối tốt với em như vậy đâu, thật đấy!" Chu Tự Hàn đưa tay sờ sờ mặt của cô:

"Ngốc phải không, lúc này nói không cần cái gì, tudinhhuong@ddlqd nếu là người phụ nữ bình thường, thì cũng nên nhào tới nhiệt tình cho người đàn ông của em một nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn." Nói xong miệng rộng thật sự lại gần, bị Sở Dĩnh đẩy ra: "Đang trên đường cao tốc rồi, đừng làm rộn nữa."

Chu Tự Hàn vui vẻ: "Không làm khó cũng được, vậy bảo bối nhà ta nhớ, em nợ anh một nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn đó." Sở Dĩnh không khỏi bị anh chọc cười: "Chu Tự Hàn sao anh lắm miệng vậy?" "Lắm miệng thì lắm miệng, mò được lợi ích thực tế ở chỗ bảo bối nhà ta thật là khó." Chu Tự Hàn nói xong, đưa di động cho Sở Dĩnh, thở dài nói: "Mở máy đi! Tranh thủ được mấy ngày rảnh rồi thì giờ đã hết rồi."

Sở Dĩnh buồn cười nhếch miệng lên, nhấn nút mở máy, vừa mới mở máy, điện thoại liền reo lên, Sở Dĩnh đưa điện thoại cho anh: "Là trợ lí Từ gọi tới." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Chu Tự Hàn nhận: "Con mẹ nó cậu là quỷ hả, tôi vừa mới mở máy thì cậu liền gọi điện thoại tới." Trợ lí Từ cũng không muốn quấy rầy ông chủ nghỉ phép, nhưng ông chủ từng nói chuyện này với anh, dù gì thời điểm có thư từ cũng phải lập tức thông báo, huống hồ, hôm nay người này cũng tới, anh dám chậm trễ sao: "Chu tổng, nhà họ Nhạc bên kia có liên lạc, tudinhhuong@ddlqd buổi sáng hôm nay hai vợ chồng ông Nhạc và cậu của Sở tiểu thư đã đến thành phố B, tôi bố trí cho bọn họ ở tại Lâm Hải, có phải anh và Sở tiểu thư sẽ nhanh chóng trở lại hay không?"

Chu Tự Hàn quét mắt nhìn đồng hồ: "Ừ, ước chừng hai giờ nữa chúng tôi đến nơi." Đặt điện thoại xuống, Chu Tự Hàn trầm ngâm mấy giây mới nói: "Bảo bối, anh đã liên lạc với nhà họ Nhạc."

Sở Dĩnh sững sờ, tiếp theo nhăn mày lại: "Anh nói là ông bà ngoại của em ở bên kia sao?" Chu Tự Hàn gật đầu một cái: "Chuyện của cha em, nếu

như có nhà họ Nhạc tham gia sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, hơn nữa, nên suy nghĩ trên góc độ của mẹ em, như vậy thì cũng tốt hơn, em cứ nói đi?"

Đại khái không ai biết rõ ý nghĩ của mẹ hơn Sở Dĩnh, năm đó mẹ cố ý muốn gả cho cha, cho nên không được ông ngoại chấp nhận, trừ cha là tiểu tử nghèo nghèo rớt mồng tơi ở ngoài, còn có một nguyên nhân rất quan trọng, chính là mẹ đã đính hôn.

Không phải Sở Dĩnh vô cùng hiểu, là do mẹ từng nói với cô rất nhiều chuyện về nhà ngoại, mặc dù đã là thế kỷ hai mươi mốt, nhà ngoại lại có rất nhiều truyền thống như trước kia, hôn nhân cũng không ngoại lệ. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Từ lúc mẹ học ở trường cấp ba, đã định ra hôn ước với con trai trưởng của nhà họ Tô, sau khi rơi vào bế tắc với cha cô, dứt khoát hủy bỏ hôn ước, lúc ấy ngoài việc bị ông ngoại đuổi ra khỏi nhà họ Nhạc, tudinhhuong@ddlqd nhà họ Nhạc cũng trịnh trọng tuyên bố từ đó không còn con gái Nhạc Thu Mạn nữa.

Lúc Sở Dĩnh nghe, cảm thấy giống như trở lại thời kỳ dân quốc, cách làm của ông ngoại cô rất chuyên quyền độc đoán, quả thật chính là người của xã hội phong kiến có tính gia trưởng, không phân rõ phải trái, không hề có tình người.

Sau đó sự nghiệp của cha cô thuận lợi, mẹ cũng có mang cô trở về một lần, ở trước cửa lớn cổ kính quỳ hơn nửa ngày, cũng không thể vào cửa, cho tới bây giờ, Sở Dĩnh còn nhớ rõ lúc ấy cô không ngừng ầm ĩ vì đầu gối đau, hơn nữa, trên mặt mẹ rất cô đơn và thất vọng.

Sở Dĩnh có thể hiểu được tâm trạng của mẹ, nhưng trái tim vẫn lạnh lùng đối với ông bà ngoại chưa từng gặp mặt như cũ, sau đó cha cô lại gặp chuyện không may, mẹ con các cô khó khăn như vậy cũng chưa từng tới cửa cầu xin, hiện tại gặp mặt còn có ý nghĩa sao?

Chu Tự Hàn liếc cô một cái, thử nói: " Bảo bối, dù sao em cũng không phải là mẹ em, rất nhiều việc, em không nên quyết định thay dì, máu mủ tình thân sẽ ràng buộc vĩnh viễn, tudinhhuong@ddlqd quy định của nhà họ Nhạc không phải chúng ta có thể lý giải được, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, thái độ của ông ngoại em cũng hòa hoãn hơn, nếu như mẹ em biết, anh nghĩ bà ấy sẽ rất vui mừng, dù sao bà ấy cũng là con gái của nhà họ Nhạc, điểm này vĩnh viễn không thay đổi được."

Sở Dĩnh bỗng nhiên nói: "Chuyện của cha em rất khó xử lý có đúng hay không?" Chu Tự Hàn cũng không có ý giấu giếm: "Là có chút biến hóa, bây giờ Trần Tư Yến bị giám định ra tinh thần có vấn đề, nếu cứ như vậy thì lời khai của bà ta sẽ không thể làm chứng để nộp lên được, một chiêu này của lão đại nhà họ Lăng vừa hung ác lại âm hiểm, vì cứu Lăng Thủ Chính ra ngoài, bắt đầu không chừa thủ đoạn nào rồi, chuyện này để nói sau đi, nếu để cho anh bắt được cái chuôi, ngay cả lão đại nhà họ Lăng cũng không giữ được, em cũng không cần lo lắng, trừ Trần Tư Yến, còn có Phương Thành nữa." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

"Phương Thành sao?" Sở Dĩnh suy nghĩ một chút: "Anh nói là thư ký riêng của Lăng Thủ Chính sao?" Chu Tự Hàn gật đầu một cái: "Chính là anh ta, tiểu tử này đi theo Lăng Thủ Chính nhiều năm như vậy, phút cuối cùng vừa thấy tình huống không tốt, liền muốn chạy trốn ra nước ngoài, muốn sung sướng, còn chưa có ra biển đã bị cảnh sát tóm gọn rồi , có anh ở đây, đừng thấy lúc này Lăng Thủ Chính được đi ra ngoài, hai ngày nữa sẽ phải vào trong lại, thật ra thì không có nhà họ Nhạc nhúng tay vào thì cũng không thành vấn đề, tudinhhuong@ddlqd chỉ là phải phí chút hơi sức, nhưng nếu như nhà họ Nhạc ra mặt, cha em dựa vào thân phận con rể của nhà họ Nhạc, mấy lão già trong ủy ban kỷ luật kia cũng sẽ không che đậy thay nhà họ Lăng nữa, vụ án của cha em cũng sẽ ra ánh sáng rất nhanh thôi, mặc kệ nói thế nào, em phải gặp người nhà họ Nhạc trước, nếu như bọn họ dám cho bảo bối nhà anh sắc mặt không tốt, về sau anh lại tìm người thu thập bọn họ."

Sở Dĩnh bị giọng của anh chọc cười, bĩu môi lầm bầm một câu: " Anh cứ nói mạnh miệng đi." Chỉ là có Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh thật sự cảm thấy bình tĩnh rất nhiều.

Hai người vừa vào đại sảnh của khách sạn, đã nhìn thấy trợ lý Từ cúi đầu khom lưng nói chuyện với mấy người bình thường, đứng hai bên là mấy vị nam nữ trung niên, cũng có mười mấy hơn hai mươi người, vây xung quanh hai vị lão nhân ngồi trên sofa.

Sở Dĩnh gần như lập tức nhận ra người tóc bạc trắng ngồi bên trái nhất định là bà ngoại cô, mặc dù đã lớn tuổi rồi, nhưng ngũ quan trên mặt, toàn bộ đều rất giống mẹ, vậy lão nhân bên cạnh là ông ngoại cô rồi! Đầu tóc râu ria hoa râm, tudinhhuong@ddlqd bên tay chống một cây gậy, sống lưng thẳng tắp ngồi ở chỗ đó, nghiêm túc uy nghiêm, lại mang theo chút nho nhã, nhìn lại những người xung quanh, Sở Dĩnh mới hiểu được, khí chất trên người mẹ do đâu lại có, đây là một loại lắng đọng của gia tộc, thời đại thư hương vọng tộc mới có như vậy.

Ngược lại ông ngoại cô rất nghiêm túc, rõ ràng trên mặt bà ngoại cô có mấy phần kích động, Chu Tự Hàn dắt Sở Dĩnh đi tới, Nhạc lão phu nhân nhìn thấy Sở Dĩnh, không tự chủ được mà đứng lên, một người đàn ông khoảng bốn mươi bên cạnh vội dìu lấy bà. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Hai tay bà cụ bắt được Sở Dĩnh, quan sát trên dưới một hồi lâu, rất kích động nói: "Rất giống, thật sự giống mẹ con năm đó như đúc, cháu gái của ta, những năm này phải chịu bao nhiêu khổ rồi, đều tại ông ngoại con già nên hồ đồ, đuổi con gái ra ngoài thì đã đành, nhiều năm như vậy cũng không nghe ngóng tin tức gì."

Ông Nhạc tăng hắng một cái: "Nó chọn tiểu tử Sở Cảnh Sơn kia, ngay cả cha mẹ cũng không cần, tôi còn muốn đưa con gái này làm cái gì hả?" tudinhhuong@ddlqd Người đàn ông trung niên bên cạnh cười nói: "Tốt

lắm, tốt lắm, nếu như chúng ta đã gặp lại, cũng đừng đề cập tới chuyện cũ nữa, Dĩnh Nhi, ta là cậu Nhạc Nam Thần của cháu, đã gặp qua cháu khi cháu còn bé, cháu còn nhớ rõ không?"

Nhạc Nam Thần rất nho nhã, vừa nhìn chính là một học giả, ở cự ly gần, Sở Dĩnh mới nhớ tới, có chút ấn tượng mơ hồ, liền gật đầu một cái.

Nhạc Nam Thần sờ sờ tóc của cô: "Cháu và Thu Mạn thật sự rất giống nhau, bây giờ mẹ cháu đang ở nơi nào vậy?" Sở Dĩnh vừa muốn gọi điện thoại về nhà, điện thoại di động liền vang lên, số gọi tới chính là số điện thoại ở nhà.

Sở Dĩnh vội vàng nhận, bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của dì giúp việc: "Sở Dĩnh, không thấy chị Thu Mạn ở đâu hết."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Lúc Nhạc Thu Mạn tỉnh lại, phát hiện mình tựa vào chỗ ngồi cạnh tài xế, ánh đèn trên đường cao tốc hắt vào từ ngoài cửa sổ, bà nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Lăng Thủ Chính.

Rất nhiều chuyện chìm ở trong năm tháng giống như tấm hình cũ, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ, lúc đại học Lăng Thủ Chính có quan hệ trực tiếp với Cảnh Sơn, bề ngoài và năng lực của hai người cũng tương đối xuất sắc, nhưng gia thế nhà họ Lăng hiển hách, cho tới hôm nay, Nhạc Thu Mạn còn nhớ rõ cảnh tượng Lăng Thủ Chính được đông đảo học sinh nữ vây quanh lúc ở đại học.

Con người thường không che giấu nhân tố gia thế, gia thế hiển hách giống như dát lên một tầng hoàng kim sáng long lanh cho Lăng Thủ Chính, có rất nhiều sự mê hoặc, nếu so sánh thì Cảnh Sơn liền có chút thua kém.

Nhạc Thu Mạn cũng đã nghĩ tới, nếu như không phải là mình có xuất thân vọng tộc, đã sớm miễn dịch đối với loại người này, có lẽ cũng không nhất định là bà sẽ chọn Lăng Thủ Chính, dù sao so với hai người, Cảnh Sơn có chút chất phác, hơn nữa đối với bạn gái, bà tự nhiên tin tưởng là Cảnh Sơn yêu bà, nhưng Cảnh Sơn vẫn biểu đạt tương đối hàm súc.

Tỉ mỉ nhớ lại, cũng chỉ có bà trở mặt với người trong nhà, lúc dứt khoát từ trong nhà đi ra, khoảnh khắc ông ấy ôm bà vào trong ngực, ngực của ông ấy thật ấm áp, ông ôm lấy bà, chặn lại mưa thu của Giang Nam, ông nói: "Thu Mạn, anh sẽ đối tốt với em cả đời, tin tưởng anh." Đây đại

khái là lời tỏ tình trắng trợn nhất của Sở Cảnh Sơn, nhưng lại làm bà rung động như vậy.

Mà Lăng Thủ Chính là tương đối khác, năm đó ông ta vô cùng tự tin, bởi vì tự tin cho nên kiêu ngạo, thậm chí thời điểm thổ lộ với bà, cũng mang theo khí thế của người nhà Lăng, Nhạc Thu Mạn còn nhớ rõ lúc đó Lăng Thủ Chính nói với bà: "Nhạc Thu Mạn anh thích em, làm bạn gái của anh đi!" Mà Cảnh Sơn chỉ là kín đáo viết thư tình cho bà, và lại thư tình là dùng cách thức như tác phẩm văn cổ, nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra mười phần chân thành.

Cuối cùng Nhạc Thu Mạn lựa chọn Cảnh Sơn, bà vốn cho là việc này không có gì, trước khi quen bà Lăng Thủ Chính đã có tình sử đầy đủ đặc sắc, lời cự tuyệt của mình, cũng chỉ là một nét bút hồng trong tình sử sáng lạng của ông thôi, lúc ấy căn bản bà không nghĩ tới Lăng Thủ Chính sẽ cố chấp như vậy, cho dù ông đã nói với mình: "Thu Mạn em sẽ phải hối hận, thật sự, anh đảm bảo." Bà cũng không để ý.

Lúc ấy bà đang sa vào trong tình yêu, trong mắt bà trừ Cảnh Sơn, cũng không nhìn thấy người thứ hai nữa, sau này Lăng Thủ Chính vừa tốt nghiệp liền lấy vợ sinh con, bà cũng gả cho Cảnh Sơn, bao nhiêu năm sau gặp lại ở tỉnh G, bạn học cũ, bạn bè cũ, nên thân cận một cách tự nhiên, mặc dù coi là đối thủ trong công việc, nhưng lúc ấy Cảnh Sơn rất vui mừng nhiệt tình, bây giờ Nhạc Thu Mạn còn nhớ.

Lại nói, mặc dù năng lực của Cảnh Sơn xuất sắc nhưng lại không thích hợp với chính trị, cho dù là nhất định phải có năng lực, nhưng càng không thể thiếu chính là thủ đoạn, tính tình của Cảnh Sơn quá lương thiện, hơn nữa quá mức coi trọng bạn bè, không có lòng phòng bị nên bị gài bẫy cũng là việc trong dự liệu.

Nhạc Thu Mạn khổ sở chính là vì Sở Cảnh Sơn lại phản bội mình, xảy ra quan hệ với một người phụ nữ khác, tính tình của Cảnh Sơn, nếu thật sự

có chuyện gì với người phụ nữ khác, vậy ít nhất cũng là thích đi! Bà luôn nghĩ như vậy, mình cũng đã từng có điểm mấu chốt trong lòng, có lẽ là bởi vì yêu cho nên nghiêm khắc hơn, bà không có cách nào chịu đựng được Cảnh Sơn đi quá giới hạn, mặc kệ là thân thể hay là trong lòng.

Trần Tư Yển xinh đẹp, hoạt bát, biết trang điểm, so với cô ta, phong cách ưu nhã của mình thật sự không coi là cái gì, lúc ở đại học, cô ta chính là học muội chói mắt nhất, hơn nữa, cô ta thích Cảnh Sơn, đây sớm đã không phải chuyện mới.

Mặc kệ có phải là bị gài bẫy hay không, cuối cùng Cảnh Sơn có phản bội mình, phản bội cái nhà này hay không, đây cũng là khúc mắc không giải được trong sáu năm qua của Nhạc Thu Mạn, nhưng bà cũng không ngu xuẩn, bà biết Lăng Thủ Chính là kẻ phía sau tấm màn này.

Sở dĩ Nhạc Thu Mạn biết những việc này, bởi vì sau khi Cảnh Sơn tự sát, Lăng Thủ Chính đã tìm tới bà, lúc ấy ánh mắt của ông ta điên cuồng như vậy, điên cuồng làm người khác muốn nổi da gà: "Thu Mạn đi theo tôi đi! Chúng ta ra khỏi nước sống những ngày kế tiếp, tôi đã sớm sắp xếp xong xuôi, chúng ta còn có mấy thập niên." Khi đó cái gì Nhạc Thu Mạn cũng đều hiểu rồi.

Cho dù biết, bằng năng lực của bà cũng không thể lật đổ Lăng Thủ Chính được, bảo bà đi về nhà cầu xin cha mẹ, ban đầu lúc mình rời đi, cha bà đã bỏ xuống lời nói rất hung ác: "Đi khỏi cửa nhà họ Nhạc, thì con không phải là con gái nhà họ Nhạc nữa." Bà còn mặt mũi nào mà trở về đây, vẫn là chán nản trở về như vậy, huống hồ, cho dù bà trở về, với tính tình của cha bà cũng sẽ không quan tâm tới Cảnh Sơn, dù sao từ đầu đến cuối ông ấy không có thừa nhận người con rể này, thế nhưng không có nghĩa là bà sẽ tha thứ cho Lăng Thủ Chính, dù vì nguyên nhân gì, ông ta đều là hung thủ hại chết Cảnh Sơn.

Hôm nay Nhạc Thu Mạn đi siêu thị một chuyến, Dĩnh Nhi thích ăn thịt khô do bà làm nhất, nghĩ thừa dịp hiện tại làm một chút để dành, chờ Dĩnh Nhi trở lại xào với cần tây cho cô ăn, vốn là đi giúp việc muốn đi cùng bà, Nhạc Thu Mạn lại không cho, siêu thị ở đối diện với chung cư không xa, cũng không phiền bà ấy.

Mua thịt ra ngoài còn chưa vào chung cư, liền bị một người bịt miệng mũi lại từ phía sau, khi tỉnh táo lại thì đang ở trên xe, hiển nhiên người bắt cóc bà là một người lão luyện, nếu như kẻ sai khiến phía sau màn là Lăng Thủ Chính, như vậy thủ đoạn của Lăng Thủ Chính đối diện đã vô cùng thuần thục.

Lăng Thủ Chính nghiêng đầu nhìn bà một cái: "Tĩnh." Nói xong đưa tay từ phía sau lấy một cái đệm dựa phía sau màn nhét vào sau lưng bà: "Dựa cái này có thể thoải mái một chút."

Giọng nói Lăng Thủ Chính dịu dàng ôn hòa khác thường, động tác cũng tương đối thành thục, giống như đã làm rất nhiều lần, Nhạc Thu Mạn nhìn ông ta thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Ông đang làm cái gì vậy?"

Lăng Thủ Chính lại giống như không nghe thấy lời của bà một dạng: "Thu Mạn, bà còn nhớ rõ không, lúc lên đại học ấy ba người chúng ta thường đi ra ngoài cùng nhau, khi đó tôi nghĩ, nếu như chỉ có hai chúng ta thì thật tốt, tôi muốn dẫn bà đi rất nhiều nơi, thật ra thì, chỉ cần đi cùng với bà, đi nơi nào cũng đều tốt Thu Mạn, tại sao bà không thích tôi... tôi kém ở chỗ nào so với Cảnh Sơn, nhiều năm như vậy tôi vẫn không hiểu, vì Cảnh Sơn bà không tiếc mà cắt đứt quan hệ cùng người trong nhà, nhưng cuối cùng, Cảnh Sơn lại phản bội bà qua lại với tiện nhân Trần Tư Yển kia, bà có hối hận hay không? Nếu để cho bà lựa chọn lần nữa, bà có chọn tôi hay không?"

Giọng nói Lăng Thủ Chính cũng không giữ được sự dịu dàng như mới vừa rồi nữa, có chút kích động khẩn cấp, giống như đối với ông ta đáp án

của Nhạc Thu Mạn so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Nhạc Thu Mạn chưa bao giờ nghĩ tới Lăng Thủ Chính sẽ cố chấp đến loại trình độ này, thoáng một cái cũng đã mấy chục năm, rất nhiều chuyện chính bà cũng không nhớ nữa, nhưng hiển nhiên Lăng Thủ Chính vẫn nhớ rất rõ ràng.

Nhạc Thu Mạn nhìn ông ta thật lâu, thở dài nói: " Thủ Chính, Cảnh Sơn đã chết, bao nhiêu ân oán cũng nên quên đi, hưởng hồ, cho tới bây giờ tôi cũng không có yêu ông, ông cũng biết việc này rất rõ ràng."

Lăng Thủ Chính cầm tay lái quay một vòng, xe nghiêng một cái tránh xe hàng lớn rồi dừng ở bên cạnh, Lăng Thủ Chính đốt một điếu thuốc hít một hơi, khói tràn ngập ở trong xe, Nhạc Thu Mạn không khỏi ho khan hai tiếng. Lăng Thủ Chính giống như nghĩ tới điều gì, cúi đầu nói: "Xin lỗi." Đẩy cửa xe ra rồi đi ra ngoài, đứng bên ngoài đầu xe hút thuốc lá.

Nhiệt độ bên trong bên ngoài xe có sự chênh lệch, làm cho trên kính nổi lên một tầng sương nhẹ, phản chiếu bóng dáng của Lăng Thủ Chính, hình dáng có chút mơ hồ không rõ, mặc dù đã qua trung niên, sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ, nhìn như vậy thật sự không giống như người hơn năm mươi tuổi, Nhạc Thu Mạn còn nhớ rõ người học sinh nam kiêu ngạo lúc trước, nghiên cứu kỹ càng, đây tất cả hẳn là bởi vì chính mình....

Lăng Thủ Chính hút thuốc xong mới ngồi vào, không lên tiếng, đem máy sưởi nâng cao lên một chút, lại đem tấm thảm mỏng đắp lên trên người Nhạc Thu Mạn, cả quá trình săn sóc chu đáo, lại không nói nữa, Nhạc Thu Mạn cũng không mở miệng, hôm nay bà cũng đã thông suốt, nói cho cùng chỉ là một cái mạng thôi, bây giờ Đinh Nhi rất tốt, bà cũng có thể yên tâm đi tìm Cảnh Sơn, ân oán nơi này bắt đầu từ bà, cuối cùng cũng kết thúc ở chỗ bà, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Lại nói tới Sở Dĩnh, vừa nghe thấy không thấy mẹ cô đâu, cả người cũng luống cuống, đâu còn ý muốn nhận người thân nữa, linh hồn nhỏ bé cũng không yên rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bắt được cánh tay Chu Tự Hàn: "Mẹ em sẽ không tùy tiện ra khỏi cửa, cho dù ra ngoài, cũng chỉ đi cửa siêu thị, rất nhanh sẽ về nhà, có phải hay không, có phải hay không..." Sở Dĩnh nói chuyện cũng có chút không lưu loát, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy Chu Tự Hàn, giống như chộp được một cành cây cứu mạng.

Chu Tự Hàn xoa xoa mặt của cô: "Yên tâm, không có việc gì cả, có anh đây rồi...." Liếc nhìn trợ lí Từ đang nghe điện thoại bên kia, trợ lí Từ đặt điện thoại xuống đi tới nói: "Một giờ trước, người của chúng ta bị Lăng Thủ Chính lừa, không có đuổi theo ông ta được, không biết ông ta đi chỗ nào rồi."

Chân mày Chu Tự Hàn nhíu chặt, gọi điện thoại cho Chu Tự Hoàn, để nhờ anh ấy giúp một tay điều tra tư liệu hình ảnh trên đường cao tốc một giờ gần đây, xem có ghi chép về việc Lăng Thủ Chính đi qua hay không.

Mới vừa để điện thoại di động xuống, vừa cúi đầu liền đối diện với ánh mắt của Sở Dĩnh, hiển nhiên bảo bối nhà anh bị dọa sợ, anh nhẹ nhàng an ủi cô, nghiêng đầu nói với ông Nhạc: "Rất nhanh sẽ có tin tức, không bằng chúng ta lên phòng chờ, bây giờ mọi người ở đây rất bất tiện."

Ông Nhạc có chút khí thế nhìn anh một cái: "Cậu nghi ngờ tiểu tử Lăng Thủ Chính kia bắt cóc con gái của ta sao?" Chu Tự Hàn nói: "Trước mắt chỉ là tôi nghi ngờ, chỉ là ông yên tâm, theo tôi được biết, Lăng Thủ Chính thâm mễn dì nhiều năm như vậy, cho dù mất trí bắt dì đi, cũng sẽ không có nguy hiểm cho dì."

Sở Dĩnh sững sờ nhìn anh, giống như anh nói rất đúng, Chu Tự Hàn cũng không muốn lật lại những chuyện này, dù sao cũng là chuyện đời trước, lại qua mấy chục năm, hơn nữa, Lăng Thủ Chính kia thấy thế nào cũng không giống như một người nổi điên vì tình yêu, tính tình ông ta âm

hiếm, thủ đoạn sắc bén, nếu như nói làm những việc này đều là vì một đoạn tình đơn phương, không thực hiện lúc tuổi còn trẻ, quá không phù hợp với lẽ thường, nhưng chuyện lại cứ phát triển không hợp với lẽ thường.

Ông Nhạc nhìn anh thật lâu, CHu Tự Hàn cũng không có né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của ông cụ, rốt cuộc ông cụ gật đầu một cái, đồng ý lên phòng chờ, rõ ràng những người bên cạnh, bao gồm bà ngoại của Dĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Đoàn người nối đuôi nhau lên trên phòng.

Vừa mới vào phòng, điện thoại của Sở Dĩnh liền vang lên, Sở Dĩnh liếc nhìn người gọi tới, không khỏi liếc Chu Tự Hàn một cái theo bản năng, Chu Tự Hàn ghé đầu liếc nhanh một vòng, sắc mặt trầm xuống, cầm điện thoại di động trong tay Sở Dĩnh qua nghe: "Có chuyện gì vậy?"

Bên kia Lăng Chu trầm mặc mấy giây, rồi nói: "Không thấy cha tôi đâu, từ xế chiều đến bây giờ ông cũng không về nhà, điện thoại di động cũng không đem, trên bàn trong phòng làm việc của ông có quyển album ảnh lúc lên đại học, không có hình của dì Nhạc, còn có..." Nói đến chỗ này dừng lại một chút, mới nói: "Còn có thư tình mà cha tôi viết cho dì Nhạc, rất nhiều bức..."

Chu Tự Hàn rất tinh ranh, lúc này Lăng Chu sẽ hiểu, nhất định là Lăng Thủ Chính viết thư tình cho mẹ của Sở Dĩnh, thật sự không có nhìn ra, lão hồ ly này còn có thời điểm ngây thơ lãng mạn như thế, chuyện này anh không muốn Lăng Chu tham dự, mặc dù lão hồ ly kia là cha của anh ta: "Tôi biết rồi." Chu Tự Hàn đưa di động đã tắt máy cho Sở Dĩnh, nửa đường lại thu hồi lại: "Trước tiên để cái này ở chỗ anh đã."

Sở Dĩnh nhìn anh chăm chăm, đến lúc nào rồi, tên khốn này còn có thời gian ghen, điện thoại Chu Tự Hàn rung động hai cái, Chu Tự Hàn bắt máy: "Như thế nào..." Bên kia truyền đến thanh âm của Chu Tự Hoàn: "Tra được rồi, Lăng Thủ Chính lái một chiếc Audi, ước chừng ba mươi phút trước đi vào đường cao tốc nối liền với tỉnh G...."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Lăng Chu cầm điện thoại di động dính vào bên tai, sửng sốt thật lâu, bên trong vang lên tiếng tút tút kéo dài giống như nói cho anh biết, từ nay anh và Dĩnh Nhi là hai người xa lạ, đây chính là kết quả sau cùng, anh nên oán cha anh sao?

Lăng Chu chậm rãi để điện thoại di động xuống, ánh mắt nhìn vào trong album ảnh đang mở ra ở trên bàn, không nhiều hình lắm, nhưng gần như mỗi một tấm đều có dì Nhạc, anh lấy một tấm ra, ánh mắt rơi vào ba người trong hình, dì Nhạc ở chính giữa, cha anh và chú Sở đứng ở bên cạnh, ước chừng do thời gian quá lâu, hình có chút cũ, lại không ngăn được khí thế thanh xuân, phấn khởi và tùy ý đó.

Anh chưa từng thấy cha anh như vậy, trẻ tuổi đẹp trai, anh tuần tiêu sái, ánh mắt của cha không tự chủ được dừng lại trên người dì Nhạc, yêu say đắm rõ nét trong mắt như vậy, so sánh ra thì chú Sở kín đáo hơn Nhiều, nhìn dì Nhạc mà nở nụ cười nhạt, nhưng lại làm người khác cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh lại không biết cha thầm mến dì Nhạc, có lẽ khi đó toàn bộ ánh mắt của anh đều đặt ở trên người Dĩnh Nhi, dù là một cái chớp mắt cũng không chịu dời đi..

Dĩnh Nhi rất giống dì Nhạc, có lẽ chỉ là ngũ quan rất giống, tính khí. Lăng Chu lắc đầu một cái, tính khí của Dĩnh Nhi cũng không coi là tốt, tính trẻ con nhiều hơn, nghĩ tới những việc này, lại không khỏi mỉm

cười chua chát, hiện tại anh muốn cho cô sử dụng tính trẻ con cũng không thể rồi.

Anh sắp xếp lại thư tình cha viết cho dì Nhạc một chút, rất nhiều, một chồng chất thật đầy, nhưng anh không hiểu tại sao vẫn không gửi đi, anh vừa mới cầm lên thì từ trong rơi ra một tờ giấy, mở ra, là một bức vẽ rất tùy ý, dùng bút chì phác họa, đường nét phác họa lại tương đối rõ ràng.

Trong bức tranh là bóng lưng một học sinh nữ, làn váy tung bay theo gió, tóc dài khẽ phiêu động, rất sinh động, hẳn là dì Nhạc lúc còn trẻ, bà ấy vịn vào lan can, xuyên qua khe hở lan can có thể nhìn đến một chỗ giống như là sân thể dục, theo góc độ này? Sân thể dục sao?

Lăng Chu chợt nhớ tới gì đó, nhanh chóng cầm điện thoại gọi đi, điện thoại di động kết nối, bên kia vẫn truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Chu Tự Hàn như cũ: "Cậu còn có chuyện gì sao?" Lăng Chu nói: "Tôi đoán có lẽ cha tôi sẽ tới đại học G, tôi phát hiện cha tôi có vẽ một bức họa, chính là phòng đạo cụ ở trường học, khi học trung học tôi và Dĩnh Nhi có tới đó mấy lần."

Chu Tự Hàn ừ một tiếng, nói một câu: "Chúng tôi đang chạy tới tỉnh G." Sau đó rất không có lễ phép cúp di động, nghiêng đầu liếc nhìn Sở Dĩnh bên cạnh, tức giận: "Lúc lên cấp 3 thì em không lo đi học, cả ngày chạy lung tung cái gì, anh rất khó chịu, sao kỷ luật ở trường học các em lỏng lẻo như vậy, để cho học sinh nam nữ tùy tiện làm càn như vậy."

Sở Dĩnh trừng mắt liếc anh một cái: "Chu Tự Hàn anh có tật xấu không? Trường học của em thì sao, khi đó tốt hơn nhiều so với chỗ các anh! Lúc anh lên trung học cơ sở, chắc anh cũng chạy ra ngoài trường mà thuê phòng đi, trường học các anh cũng không có trông nom."

Sắc mặt Chu Tự Hàn hơi chậm lại: "Anh là nam, em là nữ, có thể giống nhau sao?" Sở Dĩnh cãi lại: "Thời đại nào chứ? Nam nữ đều như

nhau, anh đừng có bối mớ với em ở nơi này, Lăng Chu nói gì rồi hả ?"

Hai chữ Lăng Chu được nói ra từ trong cái miệng nhỏ nhắn của bảo bối nhà anh, Chu Tự Hàn cảm thấy đặc biệt chói tai, hừ một tiếng: "Anh ta nói lúc lên trung học có đi tới trường đại học G với em, hai người chạy đến nơi đó làm gì vậy?"

Ở dưới ánh mắt của anh, Sở Dĩnh có mấy phần mất tự nhiên, đại học G cách trường trung học của cô rất gần, chỉ cách hai con đường, là trường học cũ của cha mẹ cô, khi còn bé mẹ thường mang cô đi theo, trường đại học G rất đẹp, trồng rất nhiều hoa anh đào bên cạnh hồ nhân tạo, đến đầu mùa xuân, hoa anh đào nở ra đầy cành, một trận gió thoảng qua thì cánh hoa lay động rơi vào trên mặt hồ, xinh đẹp như thơ như tranh.

Khi đó, trong lòng cô còn có chút bệnh văn nghệ nhỏ, bày đặt học đòi làm thơ, thỉnh thoảng cũng sẽ thương xuân thu buồn mấy ngày, nhìn về phía cảnh đẹp như vậy, cũng không cảm thấy thời gian thoảng cái như nước, tiến tới ngâm đôi câu thơ, mỗi lúc như thế này, Lăng Chu sẽ ôm cô nói: "Thì ra Dĩnh Nhi nhà ta còn là một nhân tài làm thơ." Sau đó cười nghiêng ngả, bị cô đuổi theo đám một trận.

Thật ra thì Sở Dĩnh thích nhất cũng không phải là rừng hoa anh đào này, mà là phòng đạo cụ ở tầng chót thuộc tòa nhà ở góc trường, vừa đúng hướng nhìn về phía sân tập thể dục, bây giờ tòa nhà chứa phòng đạo cụ đã đổi thành kí túc xá cho nghiên cứu sinh, nhưng mẹ cô vẫn mang cô tới đây mấy lần, mẹ nói với cô, trước kia cha cô vẫn chơi bóng trong tập thể dục ở bên kia, bà liền ở chỗ này nhìn từ xa, tình yêu của cha mẹ từng làm cô rất hâm mộ, nhưng cuối cùng cũng là kết cục cô đơn như vậy, mặc dù là âm mưu của cha Lăng Chu, nhưng là không thể không khiến người ta tiếc nuối. Khi đó cô thật sự rất ưa thích tòa nhà đó, Lăng Chu cũng thế, bởi vì ở nơi đó anh có thể không chút kiêng kỵ mà hôn cô.

"Nghĩ gì thế? Sao mặt đỏ như vậy?" Sắc mặt Chu Tự Hàn âm u, giọng nói chua ngắt trời: " Bảo bối anh đã nói với em rồi, không cho nghĩ tới người khác ở trong lòng, hơn nữa tiểu tử họ Lăng kia, cha của anh ta hại chết chú, hiện tại lại bắt cóc dì, hai người các em có thù không đội trời chung, nếu ở cổ đại, thì người ta phải nghĩ cách giết chết anh ta để báo thù, nhưng còn em, còn nói chuyện yêu đương với anh ta sáu năm, chia tay còn ngày nhớ đêm mong, em không thấy có lỗi với chú dì sao?"

Nhạc Nam Thần ở chỗ ngồi phía sau thật sự có chút không nhịn được, nắm quyền đặt ở khoe miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ông đã sớm biết Chu Tự Hàn, tổng giám đốc của Tinh Huy, lão nhị nhà họ Chu, hơn nữa xì căng đan bay đầy trời, được truyền thông chú ý giống như nghệ sĩ, cũng là nhờ xì căng đan mà anh ban tặng, nhà họ Nhạc mới biết Sở Dĩnh lại vào giới nghệ thuật.

Năm đó Thu Mạn không ngại cắt đứt quan hệ với người nhà cũng muốn gả cho Sở Cảnh Sơn, cũng cố ý hủy bỏ hôn sự với nhà họ Tô, chọc cha giận dữ, mời người trong tộc tới đoạn tuyệt quan hệ cha con với Thu Mạn, cho dù ai khuyên cũng vô dụng, vì việc này không biết qua bao nhiêu năm, mẹ vẫn muốn ông len lén nghe ngóng tin tức của em gái.

Sau đó sự nghiệp của Sở Cảnh Sơn ổn định, đi lên từng bước từng bước một, mẹ mới yên tâm, vào ngày Thu Mạn mang theo đứa bé quỳ gối trước cửa lớn đó, ông cũng quỳ gối bên ngoài thư đường, em gái quỳ một ngày, thì ông cũng quỳ một ngày, mẹ ông đứng ở bên cạnh ông, lau nước mắt, nhưng cha ông cố chấp vô cùng nói: "Ai dám mở cửa cho Thu Mạn đi vào, ngay cả hân cũng bị đuổi ra khỏi nhà họ Nhạc." Khi đó Nhạc Nam Thần mới biết cha muốn đoạn tuyệt quan hệ với Thu Mạn đến cùng, cả đời không qua lại với nhau nữa.

Sau khi Thu Mạn trở về chưa từng thấy tới nữa, nghĩ đến Thu Mạn biết rõ tính tình của cha rất quật cường nhất, thoáng một cái đã vài chục năm trôi qua, thời điểm nhà họ Sở gặp chuyện không may, ông đang làm

một hạng mục nghiên cứu văn hóa ở nước ngoài, chờ khi ông trở về, Sở Cảnh Sơn đã tự sát, mẹ con Thu Mạn cũng không biết đi đâu mất.

Khi đó cha ông mới không kiên trì nữa, tức giận vô cùng, mắng Sở Cảnh Sơn toàn bộ mấy ngày, nói hằn lòng lang dạ sói không đáng tin, bảo ông đi tìm mẹ con Thu Mạn trở lại, lại không tìm thấy, hằn là sáu năm không có tin tức, cuối cùng vẫn là con cháu nhà họ Nhạc, phát hiện Thanh Liên trong phim điện ảnh rất giống với cháu gái trong hình, Nhạc Nam Thần mới phát hiện cháu gái ngoại lại vào giới nghệ sĩ, hơn nữa còn ở chung một chỗ với Chu Tự Hàn.

Không cần nghĩ cũng biết là hành động bất đắc dĩ, với tính tình của Thu Mạn, không phải vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không để con gái vào hồ nước bẩn này, ông nói những chuyện này với cha mẹ, nhưng mà cha ông chỉ trầm mặc, mẹ ông lau nước mắt không ngừng giận đối với cha.

Ngay lúc này, trợ lí của Chu Tự Hàn liền tìm tới đây, không thể không nói, vận số Chu Tự Hàn thật không tệ, cha ông luôn luôn ghét nhất đàn ông thay đổi thất thường, mà tình sử của lão nhị nhà họ Chu rất đặc sắc, cũng có thể viết thành một bộ phim truyền hình tình cảm dài tập.

Trước khi đến, biết chuyện của Chu Tự Hàn, sắc mặt ông cụ nhìn cũng không tốt như vậy, Nhạc Nam Thần còn nghĩ, lão nhị nhà họ Chu muốn đi tiếp bước nữa với Dĩnh Nhi là tuyệt đối không thể, cửa ải của ông cụ bọn họ này liền không qua được, ai ngờ vừa mới gặp mặt cháu gái thì Thu Mạn lại bị Lăng Thủ Chính bắt cóc, mà biểu hiện của Chu Tự Hàn lại đem cục diện đảo ngược lại.

Có năng lực, có chuẩn mực, nói chuyện không kiêu ngạo không tự ti ở trước mặt ông cụ, còn gánh vác trách nhiệm ở trước mặt ở Dĩnh Nhi, Nhạc Nam Thần cũng có thể nhìn ra, ánh mắt cha ông nhìn Chu Tự Hàn đã thay đổi, có vài phần rất thương thức, chính ông cũng cảm thấy, lão nhị nhà họ Chu này có chút bá đạo, nhưng so với lời đồn đại bên ngoài đúng là không

giống nhau, nhưng thái độ anh ta đối đãi với cháu gái ngoại này, trái lại rất buồn cười, rõ ràng ghen, còn cần phải tiến hành giáo dục tẩy não một lần lại một lần, có thể thấy được trong lòng để ý tới Lăng Chu đó rất nhiều.

Trước khi Sở Dĩnh trở về, trợ lí của Chu Tự Hàn đã nói chuyện này sơ qua với bọn họ, Nhạc Nam Thần cũng không nghĩ tới, năm đó em rể ngã ngựa, bên trong còn có thể dính líu nhiều ân tình như vậy, mà tiểu tử nhà họ Lăng đó, Chu lão nhị nói không sai, đừng nói hiện tại hai người đã chia tay, cho dù vẫn còn yêu, cũng phải chia tay, dù sao Lăng Thủ Chính hại chết em rể, dính đến thù hận, tình yêu làm sao có thể tiếp tục nữa, dù sao cũng là người, máu mủ tình thân có lúc quan trọng hơn so với tình yêu.

Huống hồ, theo ông thấy, Sở Dĩnh và lão nhị nhà họ Chu càng thích hợp hơn, Chu lão nhị rất bá đạo, nhưng cũng biết thương con bé, cưng chiều con bé, quan trọng hơn là, người đàn ông này có đầy đủ năng lực để bảo vệ Sở Dĩnh bình an, việc này so với cái gì cũng tốt hơn.

Mặc dù Thu Mạn kiên trì với tình yêu của mình, bội phản gia đình mà gả cho Sở Cảnh Sơn, nhưng Sở Cảnh Sơn vẫn có quá nhiều khiếm khuyết, không đủ năng lực để tự bảo vệ mình, làm sao có thể bảo vệ được vợ con đây, Sở Cảnh Sơn là một người chồng thất bại, người cha thất bại, nhưng mới vừa rồi ông cụ cũng nói: "Người nhà họ Nhạc không theo chính trị, nhưng không chấp nhận để người khác khi dễ." Ý này chính là thừa nhận Sở Cảnh Sơn là con rể của nhà họ Nhạc.

Cho nên chuyện lật lại bản án như vậy thì ông cụ sẽ nhúng tay vào, tiếng tăm ở nơi nào, người của ủy ban kỷ luật tự nhiên sẽ không dám nghiêng về phía nhà họ Lăng bên kia nữa, nhưng không nghĩ đến Lăng Thủ Chính sẽ bắt cóc Thu Mạn, mấy năm này đứa em gái này của ông trải qua rất đau khổ, còn có cô ấy là người bệnh, trải qua giày vò như vậy, hai anh em không gặp mặt đã vài chục năm, có tin tức cũng không dễ dàng gì, không ngờ lại gặp loại cục diện này.

Vào thành phố G, Chu Tự Hàn liền bố trí người của cảnh sát giúp một tay, quả nhiên ở cửa sau đại học G thấy được xe Audi A8 của Lăng Thủ Chính, đi tới thì thấy hai bóng người trên nóc tầng năm, trong lòng Nhạc Nam Thần âm thầm kêu may mắn, Chu Tự Hàn cứng rắn để hai vị lão nhân lại, nếu như Lăng Thủ Chính nổi điên lên, làm ra chuyện điên khùng gì, nói không chừng hai vị lão nhân trực tiếp phát bệnh tim rồi.

Sở Dĩnh ngẩng đầu nhìn mái nhà, hiển nhiên toà nhà cũ của đại học G này đã tu sửa qua, hàng rào mái nhà đổi thành sân thượng rộng rãi, mà Lăng Thủ Chính ôm lấy mẹ ngồi ở rìa bên ngoài sân thượng, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Chu Tự Hàn nói: "Em xuống dưới chờ đi, anh đi lên trước." Làm sao Sở Dĩnh có thể chờ ở dưới được, níu cánh tay của anh lại, kiên định mà cố chấp nhìn anh. Chu Tự Hàn không có cách nào khác, nắm lấy tay cô bước đi.

Chu Tự Hàn cùng những xe cảnh sát kia vừa vào đại học G thì Lăng Thủ Chính đã nhìn thấy, nhưng căn bản là ông ta cũng không để ý tới những người này, cuối cùng ôm người phụ nữ ông ta yêu vào trong ngực, giống như ông ta chờ đợi giờ khắc này đã rất lâu rồi: "Thu Mạn bà xem, bọn họ đều tới cả, Thu Mạn, bà nói hai chúng ta cứ vĩnh viễn ở chung một chỗ như vậy có được hay không?"

Ý thức của Nhạc Thu Mạn đã không rõ, ra ngoài lâu như vậy, đã sớm bỏ lỡ thời gian uống thuốc, hơn nữa không biết Lăng Thủ Chính cho bà uống nước pha cái gì, bà cảm thấy thần trí càng ngày càng mơ hồ, thậm chí không nghe rõ ông ta nói cái gì.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Nhạc Nam Thần vốn còn muốn tìm công an tỉnh G hỗ trợ, hình như ông có một người anh họ đang làm ở cục công an thành phố G, không đợi ông gọi điện thoại, vừa vào thành phố G, Chu Tự Hàn đã tìm người tới, tudinhhuongddldqđ hiển nhiên thấy rõ quan hệ, hơn nữa, phong cách làm việc của Chu Tự Hàn tương đối vững vàng, rất được chuyện, chỉ là trước mặt cháu gái, vẫn không đối phó được, nếu như ngay cả ánh mắt người phụ nữ mà người đàn ông cũng không đối phó được, vậy cũng chỉ nói rõ một vấn đề, anh ta yêu người phụ nữ này, mà Thu Mạn.

Thời điểm Nhạc Nam Thần đi theo phía sau Chu Tự Hàn lên tới sân thượng, tâm cũng lạnh đi một nửa, Lăng Thủ Chính này rõ ràng chính là người điên, đây là hắn ta muốn mang Thu Mạn cùng chết! Nhạc Nam Thần nhanh chóng bước về phía trước một bước, lại bị Chu Tự Hàn kéo lại, nhỏ giọng nói: "Đây là lão hồ ly, chúng ta không thể manh động được, như vậy sẽ bất lợi cho dì."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Dĩnh trắng bệch không có một tia huyết sắc, gọi một tiếng mẹ, Nhạc Thu Mạn đã rơi vào trạng thái không rõ ý thức, hai mắt khẽ nhắm, làm sao nghe thấy giọng nói của con gái mình. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Lăng Thủ Chính quay lại, bình tĩnh nhìn Sở Dĩnh nửa ngày rồi mở miệng thật ôn hòa: "Dĩnh Nhi tới sao, Lăng Chu đâu rồi? Sao Lăng Chu không tới vậy?"

Sắc mặt Chu Tự Hàn hơi nặng nề: "Lăng Thủ Chính, nếu ông muốn chết thì tự ông đi chết là được, dù sao ông cũng làm không ít chuyện thất đức, ác giả ác báo, tự sát còn tiện nghi cho ông, ông bắt người khác chôn theo, coi là đàn ông cái gì, tôi cũng xem thường ông."

Ánh mắt Lăng Thủ Chính dừng ở trên người Chu Tự Hàn, chợt cười lên: "Nghĩ tới Lăng Thủ Chính tôi tính toán cả đời, thế nhưng không ngờ cuối cùng lại bại ở trong tay tiểu bối là cậu, tudinhhuongddldq Chu Tự Hàn cậu thật sự đủ âm trầm ngoan độc, không trách được Lăng Thủ Chính sẽ bại trong tay cậu, nhưng chút thủ đoạn nhỏ này đối với tôi vẫn còn non một chút, phép khích tướng cũng vô dụng với tôi thôi, tôi có chết cũng muốn cùng người phụ nữ mình yêu ở cạnh nhau, cả đời này, tôi tính toán từ trẻ đến bây giờ, tính đi tính lại cũng chỉ vì một người phụ nữ thôi, đến cuối cùng Thu Mạn cũng là của tôi, không có Sở Cảnh Sơn gì đó cản đường nữa."

Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Ông ít bày ra bộ dáng tình si đi, ông nói ông yêu cả đời, tình yêu của ông thật sự rất buồn cười." "Cậu biết tình yêu là cái gì không? Còn chưa tới phiên cậu chất vấn tình yêu của tôi đâu." "Dạ, tôi không hiểu tình yêu, nhưng tôi cũng không thể đồng tình với tình yêu của ông, nếu yêu như vậy, tại sao năm đó không cướp đoạt, nếu như cướp đoạt, làm gì có chuyện người khác cản đường, cũng không cần phải đợi người ta kết hôn sinh con gái, mới nghĩ thủ đoạn phá hư gia đình người ta, hại chồng và con gái người ta, Lăng Thủ Chính, tình yêu của ông như vậy là cái rắm, đây chính là ông có quỷ quái phá trong lòng, không muốn thấy người khác may mắn hơn thôi, mẹ nó ít nói chuyện tình yêu đi."

Lời nói của Chu Tự Hàn tương đối chua ngoa, Sở Dĩnh cũng có chút nghe không nổi, đưa tay siết chặt anh, nhỏ giọng nói: "Anh đừng kích thích ông ta, mẹ em còn trong tay ông ta đấy." Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Chu Tự Hàn vỗ vỗ tay của cô nhẹ nhẹ, bày tỏ an ủi, lấy một tấm hình trong túi xách ra, đi tới phía trước quơ quơ: "Lăng Thủ Chính, ông cho rằng

giấu người ở nước ngoài, tôi liền không tìm được sao, tudinhhuongddlqd ông không quan tâm tới chính mình, không quan tâm tới vợ ông và con trai ông, vậy ông sẽ quan tâm tới người con gái riêng này đi! Đây chính là mệnh ông nói tình yêu suốt đời, trước kia có bao nhiêu người tình trong nước thì cũng không đề cập tới nữa, còn có một đứa con gái riêng ở nước ngoài như vậy, ông vất vả làm sao khi tìm người tới mượn bụng sinh con giống như vậy, vừa bắt đầu, tôi còn tưởng rằng là bảo bối nhà tôi đấy."

Sở Dĩnh sững sờ, đưa tay cầm lấy hình, trong hình là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, vừa nhìn, ngay cả Sở Dĩnh cũng thiếu chút nữa nhận lầm người, rất giống cô khi học cấp ba, chỉ là cô bé trong tấm ảnh rõ ràng có mấy phần yếu đuối hơn so với mình năm đó, nhìn qua thân thể có vẻ không được tốt lắm.

Nhạc Nam Thần cũng kinh ngạc, cô bé trong hình càng giống Thu Mạn hơn so với Sở Dĩnh, ông không nhịn được hỏi một câu: "Cô bé này là ai vậy?" Chu Tự Hàn không lên tiếng, rớt cuộc sắc mặt Lăng Thủ Chính có chút biến hóa, âm trầm nhìn chòng chọc Chu Tự Hàn mấy giây, tudinhhuongddlqd chợt nở nụ cười: "Chu Tự Hàn cậu hao tổn tâm trí muốn dùng San San uy hiếp tôi, đáng tiếc đánh lầm chủ ý rồi, cậu biết rõ San San là con gái riêng của tôi, nhưng không biết mẹ của con bé cũng là Thu Mạn, con bé là con gái của Thu Mạn và tôi, cũng là cháu gái nhà họ Nhạc, cậu tìm được con bé thì dám đối xử với con bé như thế nào?"

Lăng Thủ Chính nói một câu giống như tiếng nổ vang lên, Sở Dĩnh giật mình nhìn cô gái trong tấm ảnh, kịp phản ứng đầu tiên: "Không, không thể nào, làm sao mẹ sẽ với ông Không thể nào, ông nói dối."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Lăng Thủ Chính thản nhiên nói: "Hàng năm Thu Mạn đều kiểm tra sức khỏe mấy lần, đều ở bệnh viện nhân dân của thành phố G, viện trưởng ở đó là người của tôi, ngay cả như vậy, lấy được một quả trứng cũng không

dễ dàng gì, tôi chờ mấy năm, mới lấy được tới tay, mà kỹ thuật thụ tinh ống nghiệm ở trong nước cũng không phát triển, chỉ có thể làm ở nước ngoài, cho nên San San là em gái cùng mẹ khác cha của cô."

"Lăng Thủ Chính, cái tên khốn kiếp này, cái người điên này." Chu Đại Lam gần như không đứng vững, nhận được tin tức thì chạy một mạch tới, Chu Đại Lam cũng không kìm nén được cảm giác thất bại và tức giận trong lòng, đến cuối cùng, ông ta lại muốn đi tìm chết với Nhạc Thu Mạn, tudinhhuongddlqd không ngờ như thế, người chồng qua nửa đời với mình, trong lòng vẫn là người phụ nữ khác, điều này làm cho bà khó có thể tiếp nhận được, thế nhưng còn không đủ, mới vừa lên tới liền nghe thấy chuyện làm bà càng khó tiếp nhận hơn, thậm chí chồng của bà có con gái riêng giấu ở nước ngoài, mà đứa con gái riêng còn là con của Nhạc Thu Mạn, chồng của bà yêu một người phụ nữ, yêu đến điên cuồng như thế, đem người vợ cưới hỏi đàng hoàng là bà đặt ở chỗ nào.

Ánh mắt Lăng Chu lướt qua Sở Dĩnh, rơi vào hình trong tay Sở Dĩnh, không khỏi ngẩn ra, thật sự quá giống, cô bé này là em gái của anh, cũng là em gái của Dĩnh Nhi, đây là Thượng Đế tạo ra trò đùa gì. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Chu Tự Hàn cũng không ngờ chân tướng sự tình lại là như vậy, em gái của bảo bối, cũng là em gái của Lăng Chu, như vậy anh muốn điều tra những khoản tiền Lăng Thủ Chính tham ô thì cũng rất dễ, nhất định là một nửa dùng ở phẫu thuật thụ tinh trong ống nghiệm, một nửa kia thì dùng để nuôi đứa con gái lớn lên nơi đất khách quê người này, tudinhhuongddlqd mà tội danh tham ô số tiền này, cuối cùng lại rơi xuống trên đầu cha của Sở Dĩnh, kế tiếp ép cha Sở Dĩnh tự sát, ân oán, yêu hận, tình thân, tình yêu, máu mủ, những thứ này xen lẫn trong cùng một chỗ, buộc mấy vương mắc một chỗ, sợ rằng cũng không cởi được.

Chu Tự Hàn cũng cảm thấy chuyện này rất khó xử lý, vốn là anh điều tra ra Lăng Thủ Chính rất cưng chiều cô con gái riêng này, trong một năm đều sẽ ra nước ngoài thăm cô bé đó mấy lần, Lăng Thủ Chính là một người cha tốt trước mặt cô gái gọi là San San, lúc này Chu Tự Hàn xuất lá bài này ra, cũng không phải là muốn bắt buộc ông ta làm cái gì, muốn dùng cái này kéo một chút lý trí của Lăng Thủ Chính về, để cho ông ta từ bỏ ý định tự sát, ông ta không tự sát, dĩ nhiên dĩ Nhạc cũng an toàn, đâu nghĩ tới lại thành cục diện như bây giờ, anh cũng không biết nên làm sao đây, trường hợp này nhất thời có chút bế tắc.

Nhưng vào lúc này, mẹ Lăng Chu là Chu Đại Lam bỗng vùng ra: "Nhạc Thu Mạn, bà chết đi, đi tìm chết." Chu Đại Lam xông tới giống như người điên, mục đích không phải Lăng Thủ Chính, mà là trực tiếp đẩy hướng về phía Nhạc Thu Mạn bên cạnh Lăng Thủ Chính.

Sở Dĩnh sợ hết hồn, không hề nghĩ ngợi liền xông tới, lại bị Chu Tự Hàn ôm cổ, trong nháy mắt chỉ thấy hai cái bóng dáng ngã khỏi sân thượng, xác thực không phải mẹ cô, mà là Lăng Thủ Chính và Chu Đại Lam, tudinhhuongddlqd vào thời khắc mấu chốt Lăng Thủ Chính đẩy mẹ cô ra, bắt được Chu Đại Lam, hai vợ chồng cùng ngã xuống. Nhân viên cứu hộ vội vàng đi lên, Sở Dĩnh và cậu Nhạc Nam Thần đi theo xe cấp cứu tới bệnh viện, Chu Tự Hàn ở lại giải quyết hậu quả, sau khi một đêm chấn động lòng người đi qua, trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời theo tầng mây chiếu rọi khắp nơi, báo hiệu hôm nay là một ngày trời đẹp khó có được.

Lúc Nhạc Thu Mạn tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau, bà mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt của mẹ bà trong trí nhớ, cố gắng nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, khuôn mặt của mẹ bà vẫn còn ở đó. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Bà cụ đưa tay ôm con gái, nước mắt lách cách rơi xuống, từ nhỏ con gái bảo bối của bà ăn sung mặc sướng, tudinhhuongddlqd chịu đựng những đau khổ này, mấy năm này cũng không thể trở về được: "Mạn

Nhi, Mạn Nhi của mẹ, con chịu khổ rồi, đều do mẹ không tốt." Hai mẹ con ôm đầu mà khóc nửa ngày, mới dừng nước mắt lại.

Sở Dĩnh chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ có nhiều thân thích như vậy, thật ra thì nhất đứng đầu dòng họ là bà ngoại, ông ngoại, cậu, mợ, anh họ nhà cậu ở nước ngoài không kịp về, còn lại đều là ông hai, ông ba, ông tư, cùng với những người anh họ, em gái họ, chị họ, em trai họ, cậu họ, dì họ Lúc này Sở Dĩnh mới cảm thấy nhà họ Nhạc thật sự là họ lớn, làm sao lại có nhiều thân thích như vậy, muốn phân biệt rõ ràng thật sự cũng không dễ, đã là mấy ngày sau.

Lăng Thủ Chính chỉ cho mẹ cô uống thuốc ngủ, nhưng thời điểm ông ta và Chu Đại Lam rơi đến nệm hơi dưới lầu, lại dẫn tới não chảy máu cấp tính, căn bản không đưa đến người bệnh viện sẽ chết, tudinhhuongddlqd Chu Đại Lam ngã xuống bị thương dây thần kinh ở thắt lưng, đoán chừng tuổi già chỉ có thể dựa vào xe lăn, vụ án của cha Sở Dĩnh sửa lại bản án xử sai bằng tốc độ nhanh nhất, khôi phục lại tất cả danh dự và cấp bậc lúc cha cô còn sống, cũng bổ sung tiền lương và phúc lợi những năm qua, nhưng cũng không có người đi quan tâm tới những việc này, Sở Dĩnh quan tâm là rốt cuộc cha cô có thể nhắm mắt.

Về chuyện của San San, Sở Dĩnh đã bàn bạc với cậu, quyết định tạm thời không nói cho mẹ cô biết, có lẽ chưa tới thời điểm, chờ chuyện của Lăng Thủ Chính này qua mấy ngày rồi lại nói, tất cả đều kết thúc, chỉ ngoại trừ Lăng Chu. Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh nhìn thấy Lăng Chu là vào một tháng sau, là ở trong hôn lễ của Trương Phàn và Giai Giai, rốt cuộc đôi oan gia này cũng tu thành chính quả, quyết định nắm tay đi vào lễ đường, hôn lễ không phải tổ chức ở thành phố B, mà chọn tổ chức ở thành phố G, dù sao hai người đều là người thành phố G, phần lớn bạn bè thân thích cũng đều ở bên kia.

Sở Dĩnh còn chưa kết hôn, lại là bạn thân của Giai Giai, không còn cách nào khác mà trở thành dâu phụ, mà Lăng Chu cũng là không chút ngoài ý muốn thành phù rể, chuyện này khiến Chu Tự Hàn khó chịu chùng nửa tháng, từ khi Sở Dĩnh nhận được tin tức, anh liền nói lời chua chát một câu lại một câu mà không dứt, cuối cùng còn nhất định đi theo tới đám cưới.

Sở Dĩnh lười quan tâm tới anh, cảnh cáo anh: "Trong hôn lễ có thể gặp lại bạn học trung học của bọn em, đến lúc đó đừng có quấy rầy, lại thúc dục em đi, em chính là dâu phụ, tudinhhuongddlqd toàn bộ quá trình phải đi cùng Giai Giai." Chỉ là cuối cùng Chu Tự Hàn cũng không thể thành công, ngày đó trước khi đi, công ty có chút việc gấp không bỏ được, một mình Sở Dĩnh trở về thành phố G.

Nhà của nhà họ Sở ở thành phố G cũng đã được trả lại, Sở Dĩnh và mẹ cô sang đây xem qua một lần, mẹ nói: "Giữ lại đi! Có lúc tới xem một chút, cũng coi như tưởng niệm." Không có người dọn dẹp nên cô cũng không thể ở lại, Sở Dĩnh ở trong nhà Giai Giai, cũng coi như buổi nói chuyện cuối cùng giữa người bạn độc thân.

Giai Giai rất hạnh phúc, mặc dù vẫn cầu nhau, bất mãn rất nhiều chuyện, ví dụ như phòng ốc, xe, cha mẹ của Trương Phàn, giống như bà cô chuyên buôn chuyện vụn vặt, có lẽ phụ nữ đều là như thế, tudinhhuongddlqd đều sẽ cầu nhau bởi vì chút phiền não này, cho dù rộng lượng thẳng thắn như Giai Giai, cũng không tránh được, nhưng đây chính là cuộc sống chân thật nhất, chưa chắc đã không phải là một niềm hạnh phúc.

Xe cô dâu chú rể rời đi, bọn họ đi tuần trăng mật cả đời khó quên, Sở Dĩnh đứng ở cửa khách sạn mà run cả người, ngày này, mặc trang phục dâu phụ thật sự là có chút lạnh, vừa muốn đi vào, liền nghe Lăng Chu ở sau lưng gọi cô lại: "Dĩnh Nhi, anh phải đi rồi, chuyến bay cuối tuần này."

Truyện chỉ post duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, những bản ở web khác đều là hàng ăn cắp.

Sở Dĩnh sững sờ, hỏi một câu theo bản năng: "Đi chỗ nào, còn mẹ anh thì sao?" Lăng Chu gần như tham lam mà ngắm nhìn cô rồi chua chát cười một tiếng: "Mẹ anh ở đây đã có dì giúp việc chăm sóc, không cần đến anh nữa, về phần anh... anh muốn tiếp tục học kiến trúc."

Phía dưới không nói ra câu cuối cùng: "Sớm muộn cũng có một ngày, anh sẽ xây một ngôi nhà thuộc về Lăng Chu và Dĩnh Nhi, cho dù nó không có nữ chủ nhân, nhưng anh sẽ ở nơi đó cho đến cuối đời."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Sở Dĩnh cúi đầu nói ra hai chữ: "Bảo trọng." Cô yêu người đàn ông này gần mười hai năm, đến cuối cùng, Sở Dĩnh phát hiện, vậy mà giữa bọn họ chỉ còn lại hai chữ có thể nói này, chưa chắc đã không phải là một loại châm chọc, nhưng giữa hai người xen lẫn ân oán tình thù của đời trước, liền giống như cách trở trăm sông ngàn núi, hơn nữa, mặc kệ ban đầu yêu sâu đậm bao nhiêu, nhưng quá khứ đã trôi qua rồi, cũng không tìm lại được cảm giác khắc cốt ghi tâm ban đầu nữa, mấy năm tiếp theo, có lẽ ngay cả phần này trí nhớ này cũng sẽ mơ hồ không rõ, suy nghĩ kỹ một chút, phần lớn nam nữ trên đời này đều như thế, tình yêu vĩnh hằng chỉ tồn tại ở bên trong sách, tình yêu trong thực tế lại tàn khốc, nếu như có thể lựa chọn lại một lần nữa, Sở Dĩnh thà rằng ban đầu hai người bỏ lỡ nhau, cũng tốt hơn như bây giờ, chỉ còn lại trống vắng không có kết cục gì.

Lăng Chu đi, lần này hoàn toàn biến mất trong thế giới của cô, Sở Dĩnh cũng chẳng có bao nhiêu thời gian đi hoài niệm, bởi vì lòng dạ người đàn ông Chu Tự Hàn này rất hẹp hòi, chỉ cần cô có chút ngây ngẩn nhỏ liền giương cung bạt kiếm về mặt phòng bị thử dò xét cô, hoặc là giận dữ với cô.

Chu Tự Hàn có một mặt tương đối ngây thơ, hơn nữa loại ngây thơ này càng ngày càng có khuynh hướng phát triển thêm, có lúc Sở Dĩnh sẽ nghĩ trước kia Chu Tự Hàn là bộ dáng gì, giống như cô cũng không nhớ rõ, trong đầu của cô chỉ ghi nhớ Chu Tự Hàn bây giờ, Chu Tự Hàn bá đạo có lúc còn có mấy phần ngây thơ đáng yêu.

Cô từ thành phố G trở lại đến bây giờ, Chu Tự Hàn dò xét quanh co lòng vòng chừng mấy ngày, Sở Dĩnh biết, anh muốn biết Lăng Chu nói cái gì với cô, cho dù Lăng Chu đã cách xa cả đại dương, người đàn ông này vẫn không quên được, máu ghen lớn như cả ngày ngâm mình ở trong vại dấm vậy.

Hơn nữa, nếu như phương thức đi lòng vòng không lấy được đáp án, người đàn ông này sẽ bắt đầu suy nghĩ thủ đoạn ti tiện một chút, giống như hiện tại, sau khi hai người ăn cơm tối liền ngồi xem ti vi ở trên ghế sofa.

Lúc đầu còn tốt, nhưng khi xem được một lát, Chu Tự Hàn liền bắt đầu không thành thật rồi, bàn tay dò xét đi vào từ cổ áo rộng thùng thình của Sở Dĩnh, câu được câu không vượt ngực của cô.

Bây giờ căn bản Sở Dĩnh đã quen với động tác này của anh, đừng nhìn bình thường Chu Tự Hàn là người đàn ông trưởng thành, Sở Dĩnh lại cảm thấy anh cũng có một ít luyện mẫu tình kết (yêu và bám mẹ), nếu không, sao lại rất thích sờ nơi này của cô như vậy, có lúc ôm cô ngủ còn phải nắm mimi (ngực).

Chu Tự Hàn sờ soạng hai cái, ngón tay nắm được đỉnh gầy gầy, lão đại nghiêng sang đây, đặt ở trên bả vai Sở Dĩnh, môi bắt đầu ma sát dọc theo cổ Sở Dĩnh, hôn.

Dần dần hô hấp của Sở Dĩnh có chút không ổn, đề bàn tay đang làm loạn của anh lại: "Đừng làm rộn, anh xem ti vi đi." Chu Tự Hàn ừ một tiếng: "Em xem tivi của em đi, anh không quấy rối em." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng tay dần dần trượt xuống, chui dưới váy Sở Dĩnh, một cái tay khác ôm hông của cô, hơi dùng sức chút, liền ôm Sở Dĩnh ở trên đầu gối của mình, tách chân cô ra, ngón tay trực tiếp cắm vào.

Môi rơi vào trên lỗ tai Sở Dĩnh khẽ cắn một cái, nhỏ giọng nói: "Bảo bối, em xem TV sao phía dưới lại ướt như vậy hả? Ừ." Ngón tay thứ

hai đi vào theo, chậm chạp khuấy động, có tiếng nước chảy vang lên rõ ràng.

Mặt Sở Dĩnh đỏ hồng, nhìn bên kia một cái: "Dì giúp việc còn ở đây." Chu Tự Hàn cúi đầu cười: "Bà ấy không ngốc nên sẽ không qua đây."

Sở Dĩnh giãy giụa một cái: "Vậy cũng không được, anh đi ra ngoài nhanh lên." Ngón tay Chu Tự Hàn lại động mấy cái: "Muốn anh ra ngoài cũng được, vậy phải xem biểu hiện của bảo bối nhà ta có ngoan hay không rồi."

Mắt Sở Dĩnh không khỏi trợn trắng: "Chu Tự Hàn, anh xong chưa, anh còn để ý chuyện đó như vậy sao, ngày đó là hôn lễ của Trương Phàn và Giai Giai, em là dâu phụ, toàn bộ quá trình phải đi cùng cũng mệt mỏi đến thiếu chút sụp đổ nữa, làm gì có thời gian chú ý chuyện khác."

Chu Tự Hàn mặc mặc linh lợi mà nói: "Vội nên một câu cũng không nói sao? Nhưng anh ta là phù rể, khẳng định hai người có rời đi riêng.". Nói xong đột nhiên xoay Sở Dĩnh một vòng, để cho cô đối diện với mình, Sở Dĩnh còn chưa phục hồi tinh thần lại, không biết anh tự kéo khóa quần từ lúc nào, trung kiên thẳng tắp liền chen vào, đi vào cũng không chuyển động, ở đó từ từ mè nheo, hiện tại người đàn ông này muốn trừng trị cô.

Sở Dĩnh có chút nóng nảy, rầm rì một tiếng: "Thật sự không có nói gì, chính là trước khi đi anh ấy nói muốn ra nước ngoài, em chỉ nói một câu bảo trọng mà thôi." Rồi nảy ra chút đi lên, cô tức giận nói: "Chu Tự Hàn anh biết rõ em không thể nào với anh ấy. Ừ."

Thật ra thì Chu Tự Hàn cũng biết, nhưng trong lòng nghĩ tới bảo bối nhà anh yêu Lăng Chu nhiều năm như vậy, liền không nhịn được chua xót, nhưng mà bảo bối nhà anh thật sự bị anh dạy hư rồi, vào lúc này tự mình uốn éo chống đỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, nhưng mà cô

nàng này cũng lười, chỉ động mấy cái, liền bất động luôn, nằm ở trên bả vai anh, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng khe khẽ làm nũng.

Chu Tự Hàn không chịu nổi bảo bối nhà anh làm nũng, nghiêng đầu hôn trên miệng cô một cái: " Bảo bối nhà ta sốt ruột sao? Yên tâm, chắc chắn hôm nay anh sẽ phục vụ bảo bối nhà ta thật thoải mái." Cách váy của cô, anh ôm mộng nhỏ vênh lên, anh cứ đứng lên từ trên ghế salon như vậy, từng bước từng bước đi lên cầu thang.

Cái loại lắc lư lay động hơi nhỏ đó, Sở Dĩnh suýt nữa điên cuồng, vào phòng ngủ chính, Sở Dĩnh liền không nhịn được cúi đầu tìm kiếm lưỡi Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn cười nhẹ một tiếng, quay người lại ôm cô đặt trên cửa, hạ thân ra vào nhanh hơn: "Tiểu yêu tinh càng ngày càng biết quyến rũ người khác rồi, phải không?" Vừa hôn cô, vừa hung ác dùng lực đâm về phía trước.

Sở Dĩnh rên rỉ, tiếng rên rải rác nhỏ từ trong miệng tràn ra, chui vào lỗ tai Chu Tự Hàn, làm sao lại dễ nghe vậy. Suy nghĩ cả nửa ngày, chuyển dời đến trên ghế sofa phía trước cửa sổ, váy trên người Sở Dĩnh đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa, bị Chu Tự Hàn đặt ở trên ghế sofa, một cái chân khoác lên trên lưng của ghế sofa, Chu Tự Hàn nhắc một cái chân khác lên, tiến mạnh từ trên xuống dưới, ra vào mãnh liệt. Cái loại vui vẻ nhảy lên tới cực hạn đó, trong nháy mắt không thấy đỉnh.

Sở Dĩnh cũng cảm thấy mình học xấu, bị Chu Tự Hàn dạy hư, chỉ cần anh vừa đụng vào, cô liền muốn làm, cô thích cảm giác làm tình được sung sướng vui vẻ tới cực hạn đó, cảm giác được chết đi rồi sống lại, giống như sống lại một lần, không trách được mọi người thích làm loại chuyện này cũng không biết mệt, loại vui vẻ này có thể gây nghiện, giống như hít thuốc phiện, mà Chu Tự Hàn chính là ma túy của cô, hiện tại muốn cô bỏ sợ rằng cũng có chút khó khăn.

Chu Tự Hàn ôm bảo bối nhà anh, hôn tóc cô ướt mồ hôi, bàn tay vuốt ve phía sau lưng của cô từng phát từng phát một, Sở Dĩnh rất ưa thích những động tác ôn tồn của Chu Tự Hàn sau đó, cô có cảm giác được yêu chiều, làm cô buồn ngủ, nhưng chợt nhớ tới một chuyện, miễn cưỡng mở mắt ra: "Đúng rồi, Chu Tự Hàn, ngày mai ông ngoại em muốn tới đây."

Chu Tự Hàn vừa nghe, đã cảm thấy lông mống sau ót đều dựng ngược lên, ông cụ nhà họ Nhạc này cũng không dễ trêu chọc, hơn nữa, từ khi vừa bắt đầu liền tỏ ra bất mãn đối với quan hệ của anh và bảo bối.

Chu Tự Hàn vô cùng may mắn mẹ Sở Dĩnh từ trong nhà ra ngoài, nếu như bảo bối nhà anh bị nhà họ Nhạc cổ hủ này dạy dỗ lớn lên, không biết thành bộ dạng gì rồi, còn có những người già trẻ lớn bé của nhà họ Nhạc kia, vừa nghĩ tới, da đầu Chu Tự Hàn cũng phát nổi, chợt nhớ tới việc ông Nhạc nói ngày đó, vội vàng bám lấy cánh tay bảo bối nhà anh lắc lắc: "Bảo bối, nếu ông ngoại em muốn em trở về, thì em ngàn vạn lần đừng đồng ý, có biết hay không?"

Chu Tự Hàn sợ hãi nói, nếu như là bảo bối nhà anh thật sự đồng ý trở về, anh phải làm thế nào hả? Sở Dĩnh mở mắt ra liếc anh một cái: "Có bệnh hả? Trở về cái gì chứ, ông ngoại em lại không ở bên này."

Chu Tự Hàn hơi an tâm trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy không ổn định được, thứ hai không phải ngày nghỉ, nhưng anh cũng không đi tới công ty, nói giỡn, anh phải đề phòng người nhà họ Nhạc một chút, hơn nữa ông Nhạc này, Chu Tự Hàn cảm thấy lão đầu này tới để cướp người của anh, nhưng vẫn phải quy củ nghênh đón, xe dừng lại liền vui vẻ chạy tới, đưa tay nhẹ nhàng dìu lấy ông cụ: "Ông ngoại, sao ông lại tới một mình vậy, cháu bảo tài xế đi đón ông có phải tốt hơn không?"

Hai mắt ông Nhạc nhìn anh hừ một tiếng: "Ta còn chưa già đến mức không thể tự di chuyển được. " Đừng nghĩ tiểu tử này giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo với ông, cứ như vậy muốn cháu gái của ông thì không có cửa đâu,

hơn nữa trước kia tiểu tử này rất trắng hoa, làm cho ông thật sự không chấp nhận nổi, tuy nói năng lực không tệ, làm việc cũng đáng tin, nhưng người đàn ông này trắng hoa thì không được: "Đừng gọi ông ngoại sớm như vậy, ai là ông ngoại của cậu hả?"

Chu Tự Hàn bị ghen một chút, nửa ngày nói không ra lời, cái vẻ kinh ngạc đó làm Sở Dĩnh thật sự muốn cười, ông Nhạc vào biệt thự nhìn chung quanh một lần, liền vào thư phòng, cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi thẳng Chu Tự Hàn: "Cậu chuẩn bị lúc nào thì kết hôn với Dĩnh Nhi nhà ta?"

Sở Dĩnh ngạc nhiên: "Ông ngoại, ông nói gì vậy? Kết hôn gì chứ? Sao cháu lại phải kết hôn với Chu Tự Hàn vậy?" Một chuỗi lời nói làm sắc mặt ông Nhạc trầm xuống: "Cháu và tiểu tử này cũng đã ở chung với nhau rồi, không kết hôn thì còn làm gì nữa?" Não của Sở Dĩnh cũng có chút đau, tư tưởng của ông ngoại cô, giống như còn dừng lại ở thời dân quốc, lại nói, mình và Chu Tự Hàn kết hôn đây không phải là chê cười sao: "Ông ngoại, cháu và Chu Tự Hàn, ừ, ách. Chính là bạn bè, bạn bè, không phải loại quan hệ có thể kết hôn đó."

Ông Nhạc xuy một tiếng: "Ít lừa ông ngoại của cháu đi, bạn bè có thể ở chung với nhau suốt ngày như vậy hả? Nếu như không muốn kết hôn, hôm nay hãy trở về với ông."

Mặc dù Chu Tự Hàn cũng rất khó chịu, bảo bối nhà anh không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp nói không muốn kết hôn, nhưng vừa nghe lời này của ông Nhạc, chân mày đều dựng lên, lửa giận bốc lên, chỉ thiếu chút không có nhảy dựng lên từ trên mặt đất: "Không được, bảo bối nhà cháu sẽ không đi đâu cả." Anh biết là lão đầu này không có tốt bụng mà.

Ông Nhạc nhìn anh mấy lần, có chút khí thế mà nói: "Ta nói trở về là trở về, Dĩnh Nhi là cháu gái của ta." Hai người nhìn nhau như nhìn kẻ địch,

Sở Dĩnh thấy thế vội vàng hoà giải: "Cái đó, Chu Tự Hàn anh đi ra ngoài trước đi, để cho em nói chuyện riêng với ông ngoại một chút."

Chu Tự Hàn hừ một tiếng: " Nói thế nào thì anh cũng không cho em đi." Quay người tức giận đi ra ngoài. Sở Dĩnh có chút buồn cười, quay đầu lại thấy ông ngoại nhìn cô chăm chăm, nhẹ nhàng tặng hăng một cái: "Ông ngoại, đời này cháu cũng không muốn kết hôn, thật đó."

Ông Nhạc nhìn cô hồi lâu: "Là bởi vì việc của cha cháu hay là do tiểu tử nhà họ Lãng kia phải không?" Sở Dĩnh lắc đầu một cái: "Cũng không phải vì vậy, chỉ là cháu cảm thấy việc đời khó lường, cháu thật sự không có lòng tin sẽ sống chung cả đời với một người đàn ông."

"Vậy tiểu tử nhà họ Chu tính là gì hả?" Ông Nhạc rất không đồng tình với quan điểm của cháu gái mình, Sở Dĩnh cũng có một chút mơ hồ trong nháy mắt: "Nói thật, cháu cũng không biết, từ khi cháu vừa mới bắt đầu theo Chu Tự Hàn cũng không nghĩ tới tương lai, hơn nữa cũng không nói đến hôn nhân, đây không phải là vấn đề của Chu Tự Hàn mà là vấn đề của cháu."

Ông Nhạc khe khẽ thở dài: "Cũng trách ông, nếu như ban đầu không phải là ta cố chấp, cháu và Thu Mạn cũng sẽ không phải chịu khổ trong những năm này, mặc kệ nói thế nào, con gái muốn có một kết quả tốt thì nên tìm người đàn ông tốt sống chung cả đời, tiểu tử nhà họ Chu quá trắng hoa, ông cảm thấy anh ta không thích hợp với cháu, cháu trai nhà họ Tô mới trở về từ nước ngoài, ông nhìn đứa bé từ nhỏ tới lớn, tất cả mọi mặt đều không tệ, quan trọng nhất là tính tình cũng tốt, ông đã hẹn hai nhà ăn bữa cơm ở Đình Phúc Hiên vào ngày mai, hai người các cháu cũng thuận đường gặp mặt." Ông cụ vừa nói lời này xong, cửa thư phòng liền bị đá văng từ bên ngoài, Chu Tự Hàn giống như hung thần ác sát đi vào: " Bảo bối em muốn đi xem mắt, chờ anh chết đã."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Kiến Quốc và Trần Bân liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng thời nhìn về phía Chu Tự Hàn rõ ràng đang rất khó chịu, từ lúc có Sở Dĩnh, càng ngày càng ít thấy anh ở bên ngoài, quả thật ở nhà là người đàn ông tốt, nên bỗng dưng nhìn thấy anh ở đây, cũng có chút không quen lắm.

Kiến Quốc lại gần hỏi: "Lão đại, hôm nay anh không có ở nhà bởi chi đâu sao?" Chu Tự Hàn cau mày, anh thật sự rất nhớ cuộc sống trước kia, thoải mái biết bao! Về nhà là có thể ôm bảo bối nhà anh, cũng không có nhiều người can thiệp, quấy rối lung tung như vậy, trước đây sao anh lại nghĩ quẩn như vậy, đi tìm người nhà họ Nhạc làm cái gì, đây không là lấy đá tự đập chân mình à.

Rõ ràng ông cụ nhà họ Nhạc kia không có ý tốt, ba ngày hai bữa kiểm chuyện chơi, thay đổi biện pháp giới thiệu đàn ông cho bảo bối nhà anh, làm cho bảo bối nhà anh cả ngày không có nhà, nghĩ tới những việc này, trong lòng khỏi nói phải kìm nén rất nhiều. .

Vụ án của Sở Cảnh Sơn được lật lại, nhà họ Nhạc nhận lại con gái và cháu gái, chuyện như vậy, bọn anh không có gì là không biết cả, dù sao nhà họ Nhạc đức cao vọng trọng, mặc dù không theo chính trị nhưng lại có lực ảnh hưởng rất lớn, ông cụ nhà họ Nhạc kia tuyệt đối không phải là người hiền lành, trước kia Chu lão đại chiếm được tiện nghi liền chiếm, bây giờ muốn tiếp tục qua lại không rõ ràng với cháu gái nhà họ Nhạc như vậy, ông Nhạc có thể đồng ý mới là lạ.

Nghĩ đến chỗ này, Kiến Quốc thử nói: "Vì chuyện nhà chị dâu sao? Lão đại thật ra thì anh cũng muốn, nếu thích như vậy, dứt khoát lấy về nhà thôi, dù sao xem ý tứ của hai người này, cũng không thể chia tay, so với mấy người chúng tôi, anh tranh vui thủ mừng đi thôi! Mình thích, còn môn đăng hộ đối nữa, đi đâu tìm chuyện tốt như vậy chứ!"

Thật ra thì cũng không phải là Chu Tự Hàn không muốn, trước kia thì có một chút mơ mơ hồ hồ, cuộc sống của anh và Sở Dĩnh bây giờ cũng không khác hai vợ chồng là mấy, trừ giấy chứng nhận đó, nhiều lần anh đều kích động muốn thiên trường địa cửu với bảo bối nhà anh, vừa bắt đầu có lẽ là kích động, nhưng số lần kích động này càng ngày càng nhiều, là hi vọng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, cho dù anh muốn kết hôn, nhưng bảo bối nhà anh cũng muốn gả mới được! Trước mắt xem ra, bảo bối nhà anh cũng không có một chút ý tứ muốn gả cho anh, mặc dù tự ái có bị tổn thương, nhưng đây chính là thực tế, không thừa nhận cũng không được. .

Chu Tự Hàn ngửa cổ uống vài hớp rượu, giọng nói buồn bực thở dài: "Tôi muốn cưới cũng không được, căn bản cô ấy không muốn gả." Kiến Quốc sững sốt một chút: "Không thể nào! Hiện nay phụ nữ ai không muốn lấy chồng, chỉ hận không thể vội vàng tìm được người chồng để xong chuyện." Chợt nhớ tới một chuyện, thử nói: "Không phải chị dâu coi trọng người khác chứ?" Trước một loại ánh mắt giết người của Chu Tự Hàn, anh không dám nói tiếp nữa: "Hắc hắc, tôi chỉ nói đùa thôi, nói đùa. . . ."

Trần Bân mở miệng nói: "Theo tôi thấy, mặc kệ cô ấy có muốn gả hay không, anh liền trực tiếp lấy cô ấy, có thể thế nào nữa, hôm nay hai người đều như vậy rồi, xem ra lão hồ ly nhà họ Nhạc kia cũng chỉ là sử dụng phép khích tướng vì để cho anh sốt ruột mà thôi, anh dứt khoát cưới một chút, rồi sau đó nhiệt tình thổi gió ở bên tai ông cụ nhà họ Nhạc, cho dù chị dâu không muốn gả cũng không được."

Con người Chu Tự Hàn sáng lên, nói thầm trong lòng đây cũng là ý kiến hay, dù sao trước tiên lấy vợ về nhà, chuyện sau này thì để sau này hãy nói thôi! Giống như được Trần Bân mở ra lối thoát, cũng coi như Chu Tự Hàn hoàn toàn nghĩ thông, rồi rã cái gì chứ, cười liền cười, anh muốn cười, thì cô phải gả, hơn nữa chính là hiện tại.

Chu Tự Hàn đứng lên một cái, vỗ vỗ Kiến Quốc rất khinh bỉ nói: "Tiêu chuẩn của cậu thật sự không ra sao cả, hãy học một ít từ Trần Bân đi!" Anh nói xong thì xoay người ra khỏi phòng bao, Kiến Quốc gãi gãi đầu: "Sao tôi lại không có trình độ thế?"

Chu Tự Hàn ra khỏi hội sở, lên xe thì gọi điện thoại cho Sở Dĩnh. Hôm nay Sở Dĩnh đi theo ông ngoại cô suốt một ngày, tiếp xúc nhiều hơn, Sở Dĩnh phát hiện, thật ra thì ông ngoại cô và Chu Tự Hàn có nhiều chỗ rất giống nhau, đều là loại người rất bá đạo, chưa bao giờ có câu nghi vấn trong từ điển, nếu có thì chỉ là câu ra lệnh.

Buổi sáng cô theo ông ngoại đi chào hỏi mấy người bạn tốt lâu năm của ông, buổi tối thì tới bữa tiệc thân cận này, chỉ là ngồi ăn xong bữa cơm, ngay cả đối phương tên gọi là gì Sở Dĩnh cũng không nhớ, cứ mất hồn, Sở Dĩnh lắc đầu một cái, đúng là thói quen thật sự đáng sợ. .

Nhà họ Nhạc hiển hách và nhà họ Chu lại không giống nhau, gia tộc khá là khổng lồ, quan hệ kéo dài đến các lĩnh vực, đều có người nhà họ Nhạc, cho nên xã giao là cần thiết, Sở Dĩnh là cháu gái mới xuất hiện, nên được ông Nhạc bên cạnh chuẩn bị ra mắt, đi đâu cũng mang cô theo, đến nơi nào cũng có người đàn ông gần tuổi với cô.

Tâm tư của ông ngoại nhà cô quá rõ ràng, nghĩ đến bộ dáng ở nhà rất ấm ức mấy ngày nay của Chu Tự Hàn, Sở Dĩnh liền không nhìn được buồn cười, qua lâu như vậy, rốt cuộc coi như cô trả lại một chút, nhớ trước đây Chu Tự Hàn kia rất phách lối cũng khi dễ cô không ít, vào lúc này để cho

anh biết, coi như ác giả ác báo, chỉ là ông ngoại cô thật sự muốn đem cô gả đi có phải vì tức Chu Tự Hàn hay không, thì cô đều đoán không ra.

"Nghĩ gì thế, cháu không tập trung gì cả." Ông Nhạc điểm một cái trên cái trán của cô, có lẽ do mắc nợ mẹ con cô, ông Nhạc rất cưng chiều cháu gái Sở Dĩnh này, con cháu bên dưới rất ít người thấy được ông cụ hoà nhã, Sở Dĩnh lại có thể, thường xuyên nhìn thấy một già một trẻ này nói chuyện ở một chỗ, Sở Dĩnh trêu chọc ông cụ cười híp mắt.

Bà ngoại Sở Dĩnh âm thầm nói với con gái mình: "Thật đúng là, sớm giống như thế này thì tốt rồi, ban đầu còn cứng rắn không để cho mẹ con các con vào cửa." Nhạc Thu Mạn không khỏi mỉm cười, đối với cuộc sống hiện tại, bà tương đối hài lòng, bà chỉ hi vọng Dĩnh Nhi có thể hạnh phúc, bây giờ suy nghĩ một chút, mặc dù Lăng Thủ Chính có cố chấp hại Cảnh Sơn, làm sao không có hại chính ông ta, nếu như ban đầu mình chú ý tới sự cố chấp của ông ta, không cho hai người có cơ hội tiếp xúc, thì hôm nay không phải là cái kết cục này rồi.

Điện thoại Sở Dĩnh rung mấy cái, Sở Dĩnh quét mắt nhìn người gọi tới, khóe môi hơi cong lên, nói một tiếng: "Xin lỗi." Cô cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bao, đứng ở trong hành lang nhận điện thoại. .

"Em đang ở nơi nào vậy?" Bên kia truyền đến giọng của Chu Tự Hàn, giống như có chút gấp gáp, Sở Dĩnh đá thềm dưới chân một cái: "Còn có thể ở nơi nào nữa, Đình Phúc Hiên." "Bây giờ anh đi qua đó." Sở Dĩnh còn chưa nói xong, Chu Tự Hàn bên kia đã cúp điện thoại.

Sở Dĩnh vào phòng bao mới phát giác không ổn, không phải Chu Tự Hàn muốn đến đây náo loạn một trận chứ? Sở Dĩnh liếc nhìn người trên bàn, nơi này đều là nhân vật đức cao vọng trọng, nếu chút nữa tên khốn kia thật sự náo loạn lên thì cũng không đẹp mặt, không bằng đi ra ngoài chặn anh ấy trước, đỡ phải đến lúc đó không xuống đài được.

Nghĩ đến chỗ này, Sở Dĩnh tiến tới bên tai ông Nhạc nhỏ giọng nói: "Ông ngoại, cái đó, cháu có việc nên muốn đi về trước." Ông Nhạc hừ một tiếng: "Tiểu tử nhà họ Chu tới phải không? Nơi này còn chưa có giải tán đâu, đợi lát nữa hai ông cháu ta cùng về một thể." Ông cụ vừa dứt lời, cửa phòng bao liền bị đẩy ra từ bên ngoài.

Chu Tự Hàn sai bước đi vào, căn bản không nhìn tới những người khác đang ngồi, mục đích tương đối rõ ràng, xông thẳng tới chỗ Sở Dĩnh, nói với cô và ông Nhạc: "Cô ấy lập gia đình cũng chỉ có thể gả cho tôi, ông chọn ngày đi!" Quảng xuống lời nói xong, liền lôi Sở Dĩnh đi ra ngoài.

Những người đang ngồi cũng sửng sốt, ngược lại ông Nhạc nở nụ cười, coi như tiểu tử này hiểu nhanh, chậm chút nữa, Dĩnh Nhi thật sự không có chuyện gì với anh ta nữa. .

Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn kéo ra tới trên xe mới phục hồi tinh thần lại: "Chu Tự Hàn, làm sao anh cũng đi theo ông ngoại em đùa giỡn hả?" Chu Tự Hàn hừ một tiếng: "Không phải là anh đùa giỡn, anh nghiêm túc, anh đã nghĩ kĩ rồi, dù sao hai chúng ta cũng phải ở chung một chỗ, kết hôn cũng rất tốt."

Sở Dĩnh bình tĩnh nhìn anh thật lâu: "Nhưng em không có lòng tin." Chu Tự Hàn ôm lấy cô: "Bảo bối, anh cũng cảm thấy hôn nhân không quan trọng bao nhiêu cả, nói trắng ra là, chỉ là một tờ giấy thôi, nhưng người nhà em quan tâm tới tờ giấy này, mới có thể cho em ở lại bên cạnh anh, nói nghiêm túc, cả đời quá dài, có quá nhiều thứ chúng ta cũng không thể khống chế hết được, cho nên anh không thể cam kết cả đời, nhưng bây giờ vào giờ khắc này, anh muốn đi qua thiên trường địa cửu với em, em nói đây có phải là tình yêu mà mọi người vẫn hay nói không?"

Tình yêu, Sở Dĩnh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày đem hai chữ này đặt ở trên người cô và Chu Tự Hàn, nhưng khi Chu Tự Hàn nói ra khỏi miệng, Sở Dĩnh chợt phát hiện, cũng không có bài xích như tưởng tượng

vậy, mà ánh sáng trong ánh mắt Chu Tự Hàn lần lượt đổ xuống như sợi tơ tằm, vậy mà rung động cô như vậy.

Cảm tính vĩnh viễn là nhược điểm của phụ nữ, Sở Dĩnh bị ánh mắt của Chu Tự Hàn làm xúc động, hẳn là một chữ đều nói không ra những lời cự tuyệt kia được, có lẽ căn bản là chính cô cũng không muốn cự tuyệt, có loại tình yêu như bọn họ sao, từ đầu đến giờ, giữa bọn họ giống như không hề liên quan tới tình yêu, nhưng cuối cùng lại đi đến hôn nhân trên tình yêu, lại nói có chút châm chọc.

Sở Dĩnh nằm ở trên giường lăn lộn khó ngủ, mở mắt ra, nhìn Chu Tự Hàn bên cạnh một chút, anh đã ngủ rồi, ngược lại người này tâm lớn, ăn no rồi ngủ, nói nhiều lời tình cảm ở bên ngoài Đinh Phúc Hiên như vậy, ôm cô về tới nhà còn làm tình được, sau khi phát tiết toàn bộ tinh lực, ngủ lăn quay như heo. .

Sở Dĩnh suy nghĩ, tình yêu đối với Chu Tự Hàn mà nói, xem ra chính là không muốn chia tay với cô, có thể làm tình quang minh chính đại, yêu, trong lòng Sở Dĩnh tình yêu cũng rất đẹp đẽ, mơ mộng, duy nhất, hai người xem tình yêu như trống đánh xuôi kèn thổi ngược thế, làm sao có thể đạt được thống nhất.

Nghĩ tới những việc này, Sở Dĩnh cũng không khỏi lắc đầu bật cười, nói tình yêu với Chu Tự Hàn, còn không bằng làm cho tình yêu dứt đi thì thiết thực hơn một chút, nhưng hiển nhiên, ông ngoại nhà cô vừa vặn trở thành một người làm chuyện đứng đắn, căn bản không để ý tới suy nghĩ của cô, để cho người ta sắp xếp gặp mặt cùng nhị lão nhà họ Chu.

Thời điểm hôn sự của hai người được nhắc tới trong chương trình tin tức, cũng truyền ra tin tức, Sở Dĩnh nằm trong danh sách đề cử giải diễn viên mới xuất sắc nhất với vai diễn Thanh Liên trong lễ trao giải Kim Phượng năm nay, bộ phim cũng được đề cử ở các hạng mục giải thưởng khác như đạo diễn xuất sắc nhất, vũ đạo đẹp nhất, âm nhạc xuất sắc nhất,

Lý Xuyên được đề cử cũng không mới mẻ, nhưng Sở Dĩnh là người mới mới xuất hiện, nên trở thành một tin giật gân.

Vì vậy tin giật gân, xì căng đan không dễ dàng chìm xuống lại bị xào lên lần nữa, mà đồng thời thân thế của Sở Dĩnh cũng được truyền thông chú ý đến: "Cô bé lọ lem vốn là công chúa, diễn trong Thanh Liên, Sở Dĩnh cũng làm trò bên ngoài." Trong nháy mắt, tất cả trang đầu của các báo giải trí cũng tràn đầy loại tựa đề này.

Tin tức nhà họ Nhạc là vọng tộc ở Giang Nam sắp kết thân với nhà họ Chu cũng nổi gót tới theo, Sở Dĩnh trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong thời điểm này, cũng may khu biệt thự có thiết bị bảo an nghiêm mật, nhưng vẫn có rất nhiều phóng viên canh giữ ở bên ngoài biệt thự, mây giờ Sở Dĩnh ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài rồi. .

Chu Tự Hàn lại ôm cô cười nói: " Rốt cuộc bảo bối nhà ta cũng trở thành ngôi sao lớn rồi." Mặc dù nói như vậy, Chu Tự Hàn vẫn thay cô ngăn cản tất cả các yêu cầu phỏng vấn từ giới truyền thông, nhưng buổi lễ trao giải vẫn phải tham dự, huống hồ Chu Tự Hàn còn là khách quý trao giải thưởng, đây cũng là lần đầu tiên hai người chính thức lộ diện công khai cùng nhau.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ, cộng thêm bối cảnh hiển hách của hai nhà Nhạc Chu, đương nhiên hai người trở thành cặp đôi được chú ý nhất trong buổi lễ trao giải, ban tổ chức còn có mảnh lời sắp xếp người trao giải, để cho Chu Tự Hàn trao giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.

Thời điểm màn hình lớn dừng ở bộ phim Thanh Liên, Sở Dĩnh có cảm giác giống như đang nằm mơ, trước kia cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ tham gia diễn xuất trong một bộ phim điện ảnh, chứ đừng nói còn nhận được giải thưởng lớn như vậy, dưới mọi ánh mắt nhìn chăm chú, cô khẩn trương không nói ra được, hơn nữa người chủ trì còn nửa thật nửa giả nhạo báng: "Tôi nghĩ khán giả xem chương trình quan tâm nhất không phải là

giải thưởng trong tay Sở tiểu thư, mà là hôn lễ của hai vị, có tin tức nói hôn lễ đang được bí mật chuẩn bị, có thể tiết lộ cụ thể một chút hay không, nếu như kết hôn, có phải sau khi cưới Sở tiểu thư sẽ hoàn toàn rút lui khỏi giới nghệ sĩ hay không ?"

Chu Tự Hàn nở nụ cười, hào phóng ôm lấy Sở Dĩnh: "Cám ơn mọi người đã quan tâm đối với chúng tôi như vậy, hơn nữa cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ Sở Dĩnh nhà tôi, nhưng tôi rất ích kỷ, tôi hi vọng vợ tôi chỉ thuộc về một mình tôi thôi, cho nên Thanh Liên thuộc về mọi người, còn vợ tôi thì thuộc về tôi, tôi nghĩ tôi biểu đạt cũng đủ rõ ràng rồi! Về phần hôn lễ, tạm thời giữ bí mật."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Thật ra thì Sở Dĩnh rất mâu thuẫn, mơ ước lớn nhất của cô trước kia chính là kết hôn sinh con, sau đó sống đơn giản hạnh phúc qua cả đời, nhưng cố tình không thể như ý nguyện, thời điểm cô đang nản lòng thoái chí hoàn toàn buông tha ý nghĩ này, lại muốn kết hôn, cô không muốn kết hôn cũng không được.

Sự thực là, căn bản ông ngoại cô và nhị lão nhà họ Chu không quan tâm cô vui vẻ hay không, độc đoán lo liệu hôn lễ, hôm nay Chu Tự Hàn cũng can thiệp vào, hơn nữa, khi Chu Tự Hàn có ý muốn làm một chuyện, căn bản không được phép cự tuyệt, nhưng Sở Dĩnh vẫn còn có chút khổ não, có chút bàng hoàng.

Lưu Giai trở về, bởi vì Thanh Liên giành giải thưởng và chuyện hai nhà Nhạc Chu sắp kết thân, nơi Sở Dĩnh có thể đi được không nhiều, liền hẹn ăn cơm ở nhà họ Chu.

Lưu Giai từ vừa tiến đến liền chỉ vào mảng lớn forget me not ở ngoài cửa sổ mà hô to gọi nhỏ nửa ngày: "Sở Dĩnh, Chu bá vương nhà cậu lãng mạn quá! Một tháng cậu đến đây mấy lần hả, còn trồng số hoa lớn như vậy, thật sự là có tiền đốt cũng không hết mà."

Sở Dĩnh đưa tay chạm tấm kính thủy tinh, trong nhà cũng có, trời lạnh, Chu Tự Hàn cho người xây một căn nhà kính ấm áp để trồng hoa, cũng chỉ có hoa forget me not trong nhà kính, ngày đó mới xây dựng xong, hai người còn làm tình nguyên một đêm ở bên trong đó, ở trong vườn hoa, bên cạnh là đóa hoa màu xanh dương nhạt, bên ngoài kính thủy tinh là ánh

trắng trong sáng, ánh trăng chiếu rọi vào đóa hoa màu xanh dương nhạt, đẹp giống như một giấc mộng.

Sở Dĩnh phát hiện, mình càng ngày càng thích nghĩ tới Chu Tự Hàn, giống như mỗi một góc trong trí nhớ, mỗi phút trong cuộc sống đều có bóng dáng của Chu Tự Hàn.

Giai Giai nhìn Sở Dĩnh, vẻ mặt cô ấy ngẩn người giống y như trong quá khứ, trước kia khi cô ấy nghĩ tới Lăng Chu, cũng là vẻ mặt này, như vậy hiện tại cô nghĩ tới ai đây? Cũng không phải Lăng Chu, như vậy người có khả năng lớn nhất là Chu Tự Hàn, nhớ tới bản tin qua báo chí, Giai Giai lôi kéo cô ấy ngồi xuống: "Cậu thật sự muốn kết hôn với Chu bá vương hả? Sở Dĩnh, cậu yêu anh ta sao?"

Sở Dĩnh chần chờ chốc lát, lắc đầu một cái: "Mình cảm giác mình không yêu anh ấy, nhưng rất thích cảm giác được ở chung một chỗ với anh ấy, rất dễ chịu, rất tự tại, nhưng không liên quan tới tình yêu, bọn mình có thể làm tình, nhưng không nói chuyện tình cảm, đây chính là tình trạng hiện nay, cho nên kết hôn, cuối cùng mình cảm thấy giống như vừa hoang đường vừa làm trò."

"Sao lại là làm trò ở đây?" Lưu Giai không thể nào gật bừa nói: "Sở Dĩnh, thật ra thì có yêu hay không thật sự không có quan trọng như vậy, hơn nữa, làm sao cậu có thể biết rõ yêu hoặc không yêu đây?" Lời nói của Lưu Giai làm Sở Dĩnh có chút mê mang, chính cô cũng không rõ lắm, rốt cuộc mình và Chu Tự Hàn tính là gì rồi.

Chia tay Lưu Giai xong, Sở Dĩnh lái xe lượn một vòng ở trên đường, bất tri bất giác đã đến Tinh Huy, dừng xe ở trước tòa nhà Tinh Huy, vừa ngẩng đầu thì đúng lúc nhìn thấy Chu Tự Hàn đi ra từ cửa chính, trợ lý Từ đi theo ở đằng sau, xem ra anh đang muốn đi ra ngoài.

Sở Dĩnh không hề nghĩ ngợi, xuống xe, đón anh đi tới, tâm tư của cô đều đặt ở trên người Chu Tự Hàn, căn bản không nhìn thấy một chiếc xe BMW màu hồng đang đi về phía cô, nhưng Chu Tự Hàn lại nhìn thấy rất rõ ràng, trợ lí Từ phía sau anh cũng nhìn thấy, kêu lên một tiếng: "Sở tiểu thư." Đã không còn kịp nữa.

Chu Tự Hàn lại dùng một loại tốc độ không thể tin được chạy qua, đẩy Sở Dĩnh ra, lúc này xe BMW cũng phanh xe gấp, nhưng vẫn đụng phải Chu Tự Hàn, cũng may vào thời khắc mấu chốt, Chu Tự Hàn nhảy lên nằm ở trên nắp động cơ làm giảm lực va chạm, bảo vệ được tính mạng, nhưng chân lại không may mắn như vậy rồi.

Chu Tự Hàn nằm ở trên nắp động cơ, chỉ hút khí, mẹ nó thật là đau, vì bảo bối nhà anh, đúng là ngay cả mạng anh cũng không cần nữa, đây không phải yêu thì là cái gì, còn ai dám nói anh không yêu bảo bối nhà anh không, anh gặp với ai chứ, từ trong kính chắn gió nhìn thấy Trần San Ny đang ngồi bên trong, ánh mắt Chu Tự Hàn lạnh lùng như dao, người phụ nữ này thật sự có can đảm đấy! Dám đâm vào bảo bối nhà anh, chán sống rồi.

Biến hóa xảy ra quá nhanh, Sở Dĩnh bị Chu Tự Hàn đẩy ngã trên mặt đất, nửa ngày không kịp phản ứng, choáng váng nhìn cảnh tượng trước mắt, Chu Tự Hàn nhếch miệng lườm cô một cái: "Bảo bối, em cũng không đứng lên nhìn người đàn ông của em một chút sao, không phải là quá vô tình sao?." Lúc này Sở Dĩnh mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng vọt tới.

Chu Tự Hàn được bảo vệ chạy tới mang xuống, xe cứu thương xe cảnh sát theo nhau mà tới, đến bệnh viện, trong quá trình làm kiểm tra, Sở Dĩnh vẫn nắm tay Chu Tự Hàn không có buông lỏng, càng nghĩ càng sợ.

Chu Tự Hàn nên cảm ơn anh trai đã dạy anh những phản xạ trước nguy hiểm kia, nếu không hôm nay mạng nhỏ này thật sự bị liên lụy rồi, anh bỏ quên mất lòng ghen tỵ của một người phụ nữ, có thể ác độc đến trình độ mất trí không suy tính đến hậu quả.

Sở Dĩnh cũng không nghĩ tới, cô vẫn cho là, mình và Trần San Ny đụng chạm, cũng chỉ là ân oán nhỏ của phụ nữ mà thôi, Trần San Ny lại muốn đâm chết cô, hơn nữa, xem ra từ góc độ của cô ta, nhất định là theo mình tới đây, nếu như không có Chu Tự Hàn, đoán chừng bây giờ mình đã nằm ở nhà xác rồi.

Mà Chu Tự Hàn cho cô chấn động lớn hơn, Sở Dĩnh rất rõ ràng tình huống lúc đó, dù là Chu Tự Hàn có một tí do dự, cũng sẽ không là kết quả như bây giờ, như vậy nói rõ, khi anh xông tới, căn bản không có phản ứng của đại não, là hành động theo bản năng, một người đàn ông không tiếc dùng tính mạng của anh ta bảo vệ mình, làm người phụ nữ thì cô còn có yêu cầu gì nữa, lúc này, nếu như lại nói Chu Tự Hàn không yêu cô, ngay cả cô cũng không tin nổi.

Chỉ trong chốc lát, liền giống như đẩy ra từng lớp sương mù, để cho cô thấy được chân thật nhất gì đó, ở phương diện nào đó cô nên nói cảm ơn Trần San Ny, hiển nhiên, với tính tình có thù oán phải trả của Chu Tự Hàn, mặc dù về sau Trần San Ny không phải vào ngục giam, nhưng kết quả cũng sẽ vô cùng thâm trọng, Sở Dĩnh không phải người tốt, đối với một người phụ nữ muốn giết chết mình, cô không thể nào tha thứ cho cô ta được.

Hiển nhiên Chu Tự Hàn thật sự ứng với câu nói kia, người tốt sống không lâu, tai họa do trời, bị xe đâm, chỉ có gãy xương ở chân phải, những nơi khác đều là bầm tím phần mềm, không thể không nói là kỳ tích, mà năng lực hồi phục của Chu Tự Hàn cũng giống như gieo họa, ở bệnh viện nửa tháng liền âm ỉ đòi về nhà, người nào khuyên cũng không được.

Nói giỡn sao, vào lúc này đúng là thời điểm anh hưởng phúc, bây giờ ánh mắt của bảo bối nhà anh nhìn anh cũng lộ ra sự dịu dàng nhiệt tình, hoàn toàn khác với trước kia, gần gũi chân thật, làm cho Chu Tự Hàn không ngừng bốc lửa, bởi vì cái gì cũng không làm được, nếu tiếp tục ở trong bệnh viện nữa, chân của anh không có việc gì, nhưng người anh em phía dưới lại bị ghen đến tàn phế trước tiên.

Hai ngày nay rõ ràng hỏa khí mạnh không kìm chế được, hôm qua mấy người Kiến Quốc tới còn nói anh: "Nhất định là anh chưa thỏa mãn dục vọng rồi, nhìn khuôn mặt đen thui này, giống như ai đang thiếu tiền anh vậy."

Ngay từ đầu hai vị nhà họ Chu thật sự bị dọa sợ, liền vội vàng chạy vội bệnh viện, vừa nhìn thấy con trai không có việc gì mới yên lòng, vốn là trông nom Chu Tự Hàn bất động, vào lúc này anh náo loạn muốn xuất viện, ai có thể ngăn cản được, cuối cùng thì xuất viện trở về nhà.

Vừa vào cửa, Chu Tự Hàn ầm ỉ muốn tắm, nói mấy ngày nay ở bệnh viện cũng không tắm sạch, Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái, tên khốn này thật sự rất lưu manh, tâm tình bị anh làm cảm động còn chưa hết, thì anh liền bắt đầu suy nghĩ bằng nửa người dưới rồi.

Thừa dịp Sở Dĩnh lau người cho anh, không biết chiếm bao nhiêu tiện nghi, vào lúc này về nhà liền rùm beng đòi muốn tắm một lần, không cần phải nói cũng biết anh nhớ thương cái gì rồi.

Sở Dĩnh không muốn để ý đến

anh, nhưng không chịu nổi Chu Tự Hàn cắn nướn, có lúc người đàn ông này còn cầu nướn nhiều hơn so với tam cô lục bà*, vì yên tĩnh bên tai, Sở Dĩnh đỡ anh đi tới phòng tắm để tắm rửa, đem chân anh nhấc lên, dùng vòi hoa sen tắm cho anh.

*Tam cô lục bà: chỉ những người phụ nữ làm việc bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng ; lục bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.

Chu Tự Hàn xấu bụng nói: “Vợ à, nơi đó còn chưa rửa sạch sẽ mà, không có bôi sữa tắm, xả nước cho sạch là không được.” Chu Tự Hàn nhìn phía dưới của mình, bĩu bĩu môi, mặt Sở Dĩnh đỏ lên, coi như quan hệ giữa

hai người đã tương đối thân mật, nhưng tắm chỗ nào đó cho anh, Sở Dĩnh vẫn không làm được, huống hồ, rõ ràng người này không có ý tốt.

Cô liền tức giận nói: “Tay của anh cũng không bị đứt, anh tự rửa đi.” Đúng là Chu Tự Hàn thật sự không có cầu nhàu nữa, thật sự tự tắm rửa, nhưng mà động tác của anh vô cùng sắc tình, đôi mắt càng thêm sắc mị nhìn chăm chăm cô, xoa trên dưới, xoa một lát, Chu Tự Hàn rất uất ức nói với cô: “Vợ à, người đàn ông của em cứu em một mạng, không phải là em nên lấy thân báo đáp một chút chứ?”

Sở Dĩnh cũng biết Chu Tự Hàn khó chịu, người đàn ông này luôn luôn là người không thết không vui, nửa tháng làm hòa thương này, đoán chừng đã sớm nhịn hết mức, thật ra thì Sở Dĩnh cũng không phải là không vui, chính là lo lắng đến chân của anh, khó khăn lắm mới liền lại được, nhưng bởi vì làm tình mà tàn phế mất, thật không đáng giá!

“Chân tốt lại rồi nói.” Sở Dĩnh nhỏ giọng nói một câu, mặt đỏ có phần ngại ngùng nhỏ, làm Chu Tự Hàn hận không thể đè cô hung hăng làm một trận, nhưng chân không có sức, con người đi lòng vòng, chủ ý xấu liền nảy ra: “Vợ, chân anh không thể nhúc nhích được, vậy em tới đi.”

Sở Dĩnh liếc anh một cái, thật sự là không đối phó được với anh mà, cuối cùng vẫn là làm thỏa mãn tâm ý của Chu Tự Hàn, hai người giăng co hai giờ ở trong phòng tắm mới ra ngoài. Chu Tự Hàn không có chuyện gì, nhưng hông của cô thiếu chút nữa thì gãy mất, nằm ở trên giường ngay cả nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích.

Chu Tự Hàn lại đắc ý vô cùng, ôm cô nhỏ giọng nói: “Như thế nào? Thật sự không tồi chứ? Bảo bối, chính là em quá lười rồi, thật ra thì em có thể điều chỉnh tần số như vậy, muốn nhanh thì nhanh, muốn chậm thì chậm, có phải sướng vô cùng hay không, mới vừa rồi giọng của em cũng khàn...”

Sở Dĩnh mở mắt ra thấy anh một cái: “Chu Tự Hàn, anh xong chưa?” “Không xong, chỉ cần đời này dây dưa với bảo bối nhà ta rồi, sẽ mãi mãi không dứt.” Lời nói của Chu Tự Hàn vô cùng buồn nôn, trong lòng Sở Dĩnh chợt dâng lên tư vị ngọt ngào, giống như được ăn kẹo bông khi còn bé, mềm mại ngọt ngào, ăn ngon đến mức không nói ra được.

Chu Tự Hàn cúi đầu hôn cô một cái: “Bảo bối, có một việc anh muốn hỏi em một chút. Lý Xuyên đưa tới một kịch bản, là một bộ phim cổ trang, dựng thành một bộ phim điện ảnh, muốn mời em làm nữ chính. Nói thật thì anh cũng do dự rất lâu, em cũng biết anh rất ích kỷ, anh chỉ muốn em thuộc về một mình anh thôi, nhưng chuyện này đối với em mà nói thì không công bằng, nếu như không có cơ hội như vậy thì thôi đi, hiện tại lại có, anh muốn để em tự lựa chọn, nhận kịch bản này. Có lẽ thành tựu của em tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đây, anh không muốn em sẽ hối hận.”

Sở Dĩnh chống thân thể lên, nhìn anh thật lâu, bắt đầu từ khi nào, người đàn ông này học được tôn trọng và thẳng thắn rồi. Bất tri bất giác, anh đã thay đổi vì cô nhiều như vậy, cô lại vẫn làm như không thấy, dường như cô thật sự có điểm quá đáng, có lẽ người đàn ông này điều tra án thật sự mệt mỏi, có lẽ lúc bọn họ mới bắt đầu, cũng không bởi vì tình yêu, nhưng kết quả tình yêu không tồi.

Nghĩ đến chỗ này, Sở Dĩnh tiến tới hôn anh một cái: “Chu Tự Hàn, em chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé mà thôi, trong lòng em cũng không có nhiều lý tưởng xa vời như vậy, có thể diễn vai Thanh Liên, có thể được giải thưởng này, em đã tương đối thỏa mãn rồi, em sẽ không hối hận, bởi vì em không ôm chí lớn.”

Ánh sáng lấp lánh hiện lên trong mắt Chu Tự Hàn: “Vợ, em vừa mới giả bộ ngớ ngẩn để hôn anh có phải hay không, việc ấy, dù sao bây giờ vẫn còn sớm, không bằng chúng ta làm tiếp một lần nữa thì như thế nào, lần này chúng ta đổi tư thế khác.”

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hường Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Chu Tự Hàn thật sự không biết chỉ là kết hôn mà thôi, làm sao lại làm được nhiều chuyện như vậy, trước kia khi anh trai anh kết hôn căn bản không đủ nhìn, trên thực tế, hiện tại anh vô cùng hâm mộ anh trai anh, vốn là anh cảm thấy hai người chỉ cần ghi danh ở cục dân chính, cầm lấy tờ giấy đỏ là xong rồi, nào nghĩ tới phía sau, mới tính là phiền toái.

Đầu tiên lão đầu nhà họ Nhạc nói, Sở Dĩnh là cháu ngoại của ông ấy, không thể uất ức, Sở Dĩnh phải đi lấy chồng từ nhà họ Nhạc, đám cưới theo nghi lễ cổ của nhà họ Nhạc, làm một hôn lễ náo nhiệt trong tòa thành cổ ở Giang Nam, về phần anh đang ở thành phố B, mặc kệ làm khổ anh thế nào, sau đó, không nói lời nào mà đem bảo bối nhà anh đi.

Chu Tự Hàn vô cùng tức giận. Rốt cuộc cô dâu của người nào chứ! Lại nói, Sở Dĩnh họ Sở, quan hệ thế nào với nhà họ Nhạc chứ, cần gì phải tuân thủ quy của nhà họ Nhạc.

Thái hậu nhà bọn họ và ông cụ cũng tham gia náo nhiệt, đi theo gót chân của nhà họ Nhạc tới phía nam, Chu Tự Hàn tức giận nửa ngày, cũng đi ô-tô về phía nam, còn tiện thể đón thêm Kiến Quốc và Trần Bân, dù sao cũng là kết hôn, cần có người giúp đỡ.

Chu Tự Hàn vốn còn nghĩ tốt vô cùng, sau khi anh đến, làm cháu rể nhà họ Nhạc, thì cũng có thể vào ở trong nhà họ Nhạc đi! Chỉ cần có thể vào ở trong nhà họ Nhạc, thì có hy vọng được ôm bảo bối nhà anh, ai ngờ không có cửa đâu, người cậu coi như ôn hòa của bảo bối nhà anh nói với anh: "Theo nghi lễ cổ của nhà họ Nhạc, nam nữ hai bên không thể gặp mặt

trước đám cưới." Chứ đừng nói tới ở cùng nhau rồi, ánh mắt Chu Tự Hàn trợn trợn nhìn cửa lớn nhà họ Nhạc đóng lại, không cho khách vào.

Cái cửa chính cổ cổ đó, nếu là Chu Tự Hàn trước kia, lấy cây búa có thể trực tiếp chém thành củi đốt, có thể tưởng tượng ra anh rất nhớ bảo bối nhà anh, nhưng vẫn phải nhịn! Nhịn không nổi cũng phải nhịn.

Kiến Quốc ở một bên nhìn sắc mặt lão đại cũng có chút dữ tợn, nhớ tới vừa rồi cậu của Sở Dĩnh không nhanh không chậm nói những lời đó, Kiến Quốc cũng muốn vui mừng, câu nói kia nói thế nào, kẻ ác sẽ có kẻ ác hơn trị, cho dù Chu lão đại có bá đạo hơn nữa, nhưng muốn kết hôn với con gái người ta thì cũng phải theo quy củ, nếu không thì làm thế nào, chỉ là, tòa thành cổ này thật sự là thực tế xứng với danh tiếng, giữ gìn tương đối tốt, rất đẹp.

Vừa tiến đến là có thể cảm nhận loại truyền thống văn hóa trải qua ngàn năm đó, khiến cho cả thành cổ giống như có linh tính, đúng lúc khói hoa (cảnh sắc mùa xuân) tháng ba, theo dòng sông quanh co khúc khuỷu mà xuống, có thể tận hưởng phong cảnh của thành cổ, trong thành hai nhà Tô Nhạc đều là gia tộc truyền lại mấy đời, nhưng cội nguồn hai nhà sớm nhất cũng bắt đầu từ triều Đường, hai nhà cũng có thói quen kết thân, cho nên năm đó mẹ Sở Dĩnh mới có thể chưa tốt nghiệp trung học cơ sở đã đính hôn với con trai trưởng của nhà họ Tô.

Hai nhà vẫn lưu giữ tính truyền lại của gia tộc trong tiềm thức, trên phương diện nào đó mà nói, tuy hai nhà là vọng tộc, lại khó tránh khỏi còn để lại truyền thống cũ.

Chu Tự Hàn vô cùng xì mũi coi thường đối với loại truyền lại rậm chớ này, nghe Trần Bàn hào hứng bừng bừng nói dài dòng nửa ngày, Chu Tự Hàn hừ một tiếng: " Mẹ nó truyền lại cái gì, chính là làm ra vẻ thôi! Đã thời đại gì rồi, còn làm trò này nữa."

Kiến Quốc không nhịn được cười giễu cợt một tiếng: "Lão đại, rõ ràng là anh chưa thỏa mãn dục vọng rồi, hãy nói thật với người anh em này, nếu sống xa chị dâu nhiều ngày hơn nữa thì có phải anh sẽ không thông không?"

Nói đến đây, Chu Tự Hàn hận không được giết người, không ngờ cười như thế này còn không bằng không kết hôn rồi, trước khi kết hôn, anh và bảo bối nhà anh sinh hoạt rất nhiều! Vừa đóng cửa, làm gì cũng được, hơn nữa bây giờ bảo bối nhà anh rất đáng yêu, tư vị làm tình kia muốn thoải mái bao nhiêu thì thoải mái bấy nhiêu, đáng tiếc mới tốt đẹp được có mấy ngày, liền bị Nhạc lão đầu đưa đến nơi này, đến hôm nay cũng đã nửa tháng, đừng nói làm chút gì, ngay cả mặt mũi cũng không thấy.

Vấn đề này vẫn chưa xong đâu, phía sau còn có các loại nghi lễ khác, muốn lấy được bảo bối nhà anh về nhà, ước chừng phải giày vò một tháng, cái này bảo anh làm sao nhịn xuống được, nhịn nữa, xem ra con mắt cũng đi ra từ trong lỗ mũi luôn.

Kiến Quốc cười hắc hắc: "Lão đại, anh quá nóng tính rồi, nếu không, trước tiên tôi tìm một người phụ nữ để cho lão đại trừ hỏa, về sau cưới vợ về nhà, trước tiên giải tỏa ngọt ngào một chút cái đã."

Chu Tự Hàn tức giận trừng mắt liếc anh một cái: "Cậu đây là muốn phá hoại tôi hả? Tính khí của bảo bối nhà tôi, cậu thật sự không biết hay giả vờ không biết vậy, nếu tôi dám có ý nghĩ lệch ra ngoài chút gì, hậu quả khó mà lường được."

Trần Bân vỗ Kiến Quốc một cái: "Cậu cút qua một bên đi, toàn ra chủ ý cùi bắp không, chút ít tâm tư xấu xa của cậu mà cũng dám khoe khoang ra ngoài, lão đại của chúng ta là người như vậy sao?"

Kiến Quốc bĩu môi lầm bầm một câu: "Sao không phải chứ, trước kia phụ nữ của lão đại còn không phải là xếp đầy cả xe tải sao, từng đám một,

tôi còn không nhớ mặt nữa, lão đại đã bỏ xa tám trượng rồi." Chu Tự Hàn đáp anh một cước: "Câm miệng,cậu phá hư việc nhiều hơn là thành công." Kiến Quốc ngồi bên kia hút thuốc lá, trong lòng còn rất buồn bực, trách mình, làm sao lại thành ghen tỵ rồi.

Trần Bân nói: "Lão đại, thật ra tôi có một chủ ý, anh nhìn Romeo và Juliet xem, nửa đêm khuya khoắt trèo tường quyến rũ, anh cũng làm như vậy đi! Không chừng làm chị dâu cảm động, cho anh vào khuê phòng thơm mát của cô ấy, giường cao chẵn ấm phục vụ lão đại một đêm, không phải chuyện gì cũng giải quyết được sao?"

Chu Tự Hàn vừa nghe, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, đúng vậy! Sao anh không nghĩ ra chiêu này chứ, tường rào nhà họ Nhạc này, bản lĩnh của mình còn không dễ dàng bay qua sao, hơn nữa, gian phòng của bảo bối nhà anh đối diện với vườn hoa phía sau, ngày đầu tiên anh tới đây đã thăm dò đường, vào lúc này vừa đúng lúc cần dùng tới.

Suy nghĩ một chút cũng kích thích, gặp mặt bảo bối nhà anh ở sân của vườn hoa, rất lãng mạn! Càng nghĩ càng kích động, nghiêng đầu nhìn trời bên ngoài một chút, lòng nói sao còn chưa tối vậy, nét mặt kia làm cho Trần Bân và Kiến Quốc cười ngửa tới ngửa lui, phụ nữ thật sự là khắc tinh của đàn ông, hôm nay nhìn thấy Chu lão đại như vậy, quả thật chính là nô lệ của vợ, hơn nữa buồn nôn vô cùng, chỉ cần ở một chỗ với Sở Dĩnh, liền mở miệng gọi một tiếng bảo bối, làm mấy người anh em bọn anh không ngừng nổi da gà lên.

Chu Tự Hàn cũng mặc kệ những việc này, một lòng chờ trời tối, trèo tường đi cắp ngọc trộm hương, khó khăn lắm trời mới tối, Chu Tự Hàn còn cố ý tìm một cái áo đen mặc vào, hai người Trần Bân và Kiến Quốc cũng dừng nghĩ nhàn rồi, bị Chu Tự Hàn tóm đi trông chừng bên ngoài.

Tường rào phía sau nhà họ Nhạc đúng là không cao, tường trắng ngói xanh rất có hương sắc cổ xưa, hai người Trần Bân và Kiến Quốc thật sự là

bạn tốt, phối hợp để cho Chu Tự Hàn đạp rồi bay qua tường.

Kiến Quốc nhỏ giọng nói: " Nếu lão đại có thể được việc, hai chúng tôi vẫn không thể ngồi chồm hổm ở ngoài đầu tường một đêm được." Trần Bân vui vẻ: "Yên tâm đi, lão đại không thành được chuyện đâu, nhà họ Nhạc có nuôi vài con chó dữ, chuồng chó đặt ở bên tường gần vườn hoa phía sau."

Kiến Quốc ngạc nhiên: " Mẹ nó, tiểu tử cậu thật xấu xa, lão đại lại đắc tội với cậu khi nào vậy?" Trần Bân cười hắc hắc: " Không phải là tôi đây cũng có ý tốt sao, tạo kỉ niệm cho hai vợ chồng lão đại, sau này nhớ tới hôm nay, khẳng định khắc sâu ấn tượng."

Khoan hãy nói, đúng là Chu Tự Hàn thật sự nhớ đường, từ chỗ này đi ra phiên nhất là chó, chó cái gì cũng phiên, lại nói Chu Tự Hàn thuận lợi leo qua tường, giống như kẻ trộm rón rén đi đến chân tường, từ phía dưới nhìn lên trên, bảo bối nhà anh ở tầng hai, anh có thể nhìn thấy rèm cửa sổ phản chiếu ra bóng hình xinh đẹp của bảo bối nhà anh.

Không trách được nhiều trộm như vậy, chuyện trộm này tạo nên kiểu kích thích khác, làm máu người ta nóng sôi sục, Chu Tự Hàn hơi cân nhắc về độ cao một cái, nghĩ tới mình năm hàng rào bò đến sân phơi ở tầng hai, thật ra thì cũng không coi là quá khó khăn.

Nói làm thì làm ngay, dù sao cũng đã tiến vào, bảo bối nhà anh đang ở phía trên, nghĩ đến cái này, Chu Tự Hàn liền cảm thấy cả người tràn đầy sinh lực, giống như là uống thuốc lắc, nằm bên ngoài hàng rào liền bò lên.

Chưa nói xong đã rất nhanh nhẹn, hai người Kiến Quốc và Trần Bân nằm ở trên đầu tường, nhìn lão đại của bọn họ bò lên giống như một con thằn lằn lỏi, trong lòng không hèn mà cùng toát ra những lời này.

Nhìn thấy Chu Tự Hàn gần đến rìa sân phơi rồi, tăng thêm. Tăng thêm. Chó sủa trong vườn hoa, Chu Tự Hàn sợ tay khẽ run rẩy,

không có bắt được, trực tiếp té xuống từ phía trên, ai u! Lần này rơi rất mạnh, Chu Tự Hàn cảm giác cái mông của mình không còn nguyên vẹn rồi.

Cũng không kịp đau mông, bởi vì bên kia bốn con chó lớn cao cỡ nửa người đã chạy vọt tới, Chu Tự Hàn vọt lên, nhếch nhác chạy đi, đến bên cạnh tường rào liền ba chân bốn cẳng leo ra ngoài, ngồi dưới đất còn thở hổn hển.

Trong tường chó sủa kinh động người nhà họ Nhạc, Sở Dĩnh cũng từ trong phòng đi ra sân phơi, vừa đúng lúc nhìn thấy bóng lưng ba người Chu Tự Hàn chật vật tháo chạy, không khỏi bật cười.

Cô còn nói làm sao Chu Tự Hàn lại thành thật như thế, ngoan ngoãn để cho ông ngoại định đoạt, suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Chu Tự Hàn thật sự cũng không dễ dàng, mặt ông ngoại nhà cô nhìn rất nghiêm túc, kì thực tính tình của có chút trẻ con, thích nhất trêu chọc Chu Tự Hàn, cậu nói đây là ông ngoại thích anh, những đứa cháu trai phía dưới này, ông cụ nhìn không thuận mắt, Chu Tự Hàn lại có thể đập vào mắt, dùng lời của ông cụ mà nói, tiểu tử này khá lắm.

Chính là bởi vì coi trọng đứa cháu rể này, mới để cho Sở Dĩnh lấy thân phận cháu gái của nhà họ Nhạc đi lấy chồng, về sau tiểu tử kia muốn thoát khỏi nhà họ Nhạc, cũng không có cửa, cưới Sở Dĩnh nhà anh, thì Chu Tự Hàn phải dốc sức vì nhà họ Nhạc, cho nên gùm càng già càng cay, những lời này nói một chút cũng không sai, dù Chu Tự Hàn là người thành hồ ly tinh, cũng không đấu lại Nhạc lão gia tử đã tu luyện thành lão hồ ly tinh ngàn năm này, anh muốn kết hôn với người nhà họ Nhạc, đâu có dễ dàng như vậy!

Năm đó Nhạc lão gia tử chưa kịp sử dụng những chiêu này ở trên người con rể, nên giờ đều dùng ở trên người Chu Tự Hàn, lại nói, Chu Tự Hàn cũng coi như trả một khoản nợ thay cho cha vợ, có câu nói cha nợ thì

con trả, ai bảo nhà họ Sở chỉ có một mình Sở Dĩnh, hiển nhiên con rể Chu Tự Hàn này không chạy thoát.

Cũng may Nhạc lão gia tử còn có chút lương tâm như vậy, giày vò đủ rồi, cuối cùng cũng tổ chức hôn lễ, hôn lễ theo kiểu cổ, Chu Tự Hàn đeo lụa hồng, mặc một bộ trường bào trên người, trên đầu đội mũ cánh chuồn, anh ngẩng cao đầu cười lên ngựa trắng đi đến nhà họ Nhạc, một đội người khua chiêng gõ trống đi theo ở đằng sau.

Đón kiệu hoa đỏ thắm, một đường diễn tấu sáo và trống đến thành Đông, nơi này là của hồi môn mà Nhạc lão gia tử cho cháu gái, khu biệt thự khai thác theo phong cách thành cổ, làm phòng tân hôn cho hai người ở chỗ này, bởi vì hôn lễ theo đủ nghi lễ cổ, bối cảnh hai nhà cũng đều cực kỳ hiển hách, hơn nữa hai người Chu Tự Hàn và Sở Dĩnh vốn là nhân vật công chúng, hấp dẫn hàng loạt phóng viên truyền thông.

Trên đường có một tiết mục nhỏ xen kẽ mà sau này lại được rất nhiều người tôn sùng là kinh điển, hành lễ xong, nhìn thấy liền vào động phòng rồi, ai biết lúc này cô dâu đột nhiên bất động, nhắc khăn voan lên, nói với chú rể: "Anh còn chưa có cầu hôn em nữa."

Làm cho họ hàng, bạn bè và các phóng viên truyền thông cũng sửng sốt tại chỗ, không hiểu đây là cô dâu muốn diễn trò gì, nghi lễ đã gần xong, sao lại nghĩ tới cái này, không phải chậm tám thôn sao.

Ai ngờ Chu Tự Hàn cũng cười, phản ứng cực nhanh, rất tiêu sái vén áo khoác quỳ trên mặt đất: "Vợ à, gả cho anh đi." Sở Dĩnh bình tĩnh nhìn anh, tròn mắt trong suốt chớp động: "Tại sao?"

Chu Tự Hàn nói: "Bởi vì anh yêu em." Sở Dĩnh cười, mặc một thân áo cưới đỏ thắm, cười rục rờ lại xinh đẹp: "Anh lặp lại lần nữa đi, anh nói lớn một chút." Vì vậy Chu Tự Hàn la lớn: "Vợ à, anh yêu em."

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Rốt cuộc lúc Chu Tự Hàn ôm bảo bối nhà anh lên thì chính là tâm tình kia! Tựa như Đậu Nga, oan đến nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, ôm Sở Dĩnh không buông tay ra, làm cho Sở Dĩnh dở khóc dở cười, trừng mắt liếc anh một cái nói: " Anh sao vậy? Mới mấy ngày không thấy thôi mà."

Chu Tự Hàn vừa nghe cũng không vui lòng: "Thế nào không đến nỗi, bảo bối, lòng người này sao hung ác vậy? Thật đúng là độc nhất chính là lòng dạ phụ nữ mà, em tự tính toán đi, đã một tháng, ngay cả vợ anh cũng không thể chạm qua, ngày đó leo qua tường nhà họ Nhạc, còn bị chó nhà họ Nhạc đuổi theo thậm chí không nỡ nhìn." Liếc thấy vẻ mặt cười trộm của Sở Dĩnh, Chu Tự Hàn càng thêm bất mãn, miệng tới đây gặm cô một hớp: " Bảo bối, em còn cười nữa, còn cười sao, chồng em thiếu chút nữa bị chó cắn chết rồi, không được, tối hôm nay em phải bồi thường, bồi thường đi." Bộ dạng hẹp hòi tính toán chi li này, làm Sở Dĩnh rất vui vẻ.

Sở Dĩnh đưa tay ôm chặt cổ của anh rồi kéo qua, hai người đối mặt với nhau, cô dùng giọng nói tràn ngập hấp dẫn hỏi: "Anh muốn em bồi thường như thế nào hả?"

Ở khoảng cách gần như vậy hô hấp Chu Tự Hàn cũng có chút nặng nề hơn, làm hòa thượng một tháng, anh dễ dàng sao, trong ánh mắt giống như ẩn chứa lửa, rơi trên môi mê người của bảo bối nhà anh, chợt thấy cả người như ở trên lửa, cổ họng khô khó chịu, theo bản năng nuốt nước miếng hai cái, tay đã bắt đầu không thành thật tới cởi quần áo của Sở Dĩnh.

Nhưng váy cưới này không chỉ có kiểu cổ, ngay cả cách mặc cũng giống vậy, sờ soạng nửa ngày không có sờ thấy khóa kéo, trán Chu Tự Hàn nhanh chóng đầy mồ hôi, Sở Dĩnh lại cười không được.

Chu Tự Hàn khê cần răng: "Bảo bối em tự cởi đi, một lát xem anh thu thập em như thế nào." Dứt khoát vén váy từ dưới lên đầu, nghĩ đến đi thẳng vào vấn đề, bộ dáng kia như sắc quỷ tám trăm năm chưa từng thấy phụ nữ, bắt được chân Sở Dĩnh liền quay hai bên, lại bị Sở Dĩnh đạp một cước tới đây.

Chu Tự Hàn không có năm giữ trọng tâm tốt, bị Sở Dĩnh đạp từ trên giường xuống dưới đất, ngồi dưới đất, Chu Tự Hàn ngạc nhiên nhìn chòng chọc Sở Dĩnh mấy giây, lật người đứng lên liền nhào tới, Sở Dĩnh còn nhanh hơn anh, vừa nhìn khuôn mặt có chút âm trầm kia, cũng biết anh thẹn quá thành giận, nếu bị anh đè lại, không biết bị giày vò thế nào đây.

Sở Dĩnh vô cùng nhanh nhẹn nhảy dựng lên chạy ra ngoài cửa, mới vừa chạy đến trên khung cửa liền bị Chu Tự Hàn nhào vào trên mặt thảm, Chu Tự Hàn rất hăng hái, cố ý cần răng nghiêng lợi nói: "Đạp anh liền muốn chạy sao, chạy chỗ nào, cô nàng này, để đại gia anh hôn một cái, ngày khác về nhà với đại gia cất hương hát lạt sống qua ngày đi." Phốc. Sở Dĩnh cũng không nhịn được nữa, cười thiếu chút nữa gãy cả lưng, khoan hãy nói, tuy nói là Chu Tự Hàn ngẫu hứng diễn nhân vật này nhưng thật sự coi như là diễn xuất sắc. Sở Dĩnh đánh giá, nếu như ở cổ đại, Chu Tự Hàn này nhất định là con nhà giàu chuyên làm xằng làm bậy, trắng trợn cướp đoạt phụ nữ đàn ông.

Làm sao Chu Tự Hàn còn quản đến cô cười hay không cười nữa, tập trung tinh thần liền chạy đi giải khát, đè Sở Dĩnh xuống đất lục lọi nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng cởi quần áo trên người cô xuống, cũng không đoái hoài tới trên giường hay không trên giường cái gì, đang làm ở trên mặt thảm

Cũng may thảm vừa dày lại vừa mềm, xúc cảm mềm mại mịn màng, ngựa một chút, có kích thích rất mới mẻ, hơn nữa chỗ nằm trên đất rất lớn, bị giày vò, Chu Tự Hàn sử dụng tất cả các kiểu kỹ năng ra ngoài, một lát lại đổi tư thế, Sở Dĩnh cũng không theo kịp, nhưng thật sự rất thoải mái là được.

Nói tóm lại Chu Tự Hàn vẫn là thích làm từ sau lưng, nói không chừng có lẽ như vậy còn có cảm giác chinh phục, anh thích loại cảm giác khống chế đó giống như phía dưới là một con ngựa dành riêng cho anh, cười sướng vô cùng, bàn tay còn đưa đến bóp hai con thỏ đằng trước này, mềm mại, trắng trẻo, thỏ trắng bé nhỏ nháy không ngừng, thở hỗn hển, tăng tốc độ, cái loại tần số điên cuồng đó, Sở Dĩnh không nhịn được rên rỉ

Vẫn còn bị người đàn ông trên người ghét bỏ thanh âm hơi nhỏ, giọng tay lên tát một cái về phía mông nhỏ của cô, trong miệng còn không ngừng mà nói: "Kêu lớn tiếng một chút, bảo bối, được chồng em làm có thích hay không? Ừ, thích thì kêu ra ngoài đi, anh muốn nghe em gọi, lớn tiếng một chút, nhanh lên một chút."

Ngược lại Sở Dĩnh không có cảm thấy đau, mà cảm thấy có loại tư vị tươi đẹp rất khó tả, rất sáng khoái, nếu không sao trong phim AV Nhật Bản thường xuất hiện loại tình tiết này, xem ra cũng là có căn cứ thực tế nhất định, nhưng mà đối với yêu cầu này của Chu Tự Hàn, cô vẫn ngậm miệng không chịu phối hợp, ngược lại thanh âm nhỏ hơn một chút, cắn môi râm rì.

Chu Tự Hàn không vui, lật cô từ trên mặt đất lại, xách theo cô đứng lên, lao xuống từ trên xuống dưới mà vào, cái sau càng hung ác hơn so với cái trước, Sở Dĩnh cảm giác mình bị anh xuyên thủng, giống như có thứ gì bắt đầu xông ra ngoài từ trong thân thể, chọt phun ra, Sở Dĩnh kêu to một tiếng ra ngoài, nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm đến mức tận cùng trong

nháy mắt này, lại bị Chu Tự Hàn đè lại, ra vào ác hơn, ra vào vài chục cái, mới thả cô ra.

Loại trống không kéo dài đó, Sở Dĩnh cảm thấy giống như chết qua một lần, lúc xuống địa ngục, lúc lên thiên đường, lúc làm tình, Sở Dĩnh cũng cảm thấy rất thoải mái, tràn trề vui vẻ, dễ chịu.

Chu Tự Hàn lại không đi ra ngoài, còn đang ở trong cơ thể cô, chỉ là ôm cô xoay một vòng, hai người nằm nghiêng ở thảm trải trên sàn, bàn tay lúc có lúc không vuốt ve sống lưng của bảo bối trong ngực anh, giống như muốn lấy lòng, chậm chạp lại ôn tồn.

Hơi đợi trong chốc lát, chờ vẻ nhiệt tình này hoàn toàn chậm rãi qua đi, mới ôm bảo bối đi vào bên trong phòng tắm để tắm rửa, ôm Sở Dĩnh ở trong ngực, ngồi ở trong bồn tắm mát xa to như vậy, Chu Tự Hàn chợt nhớ tới tình cảnh hai người trong suối nước nóng lần trước.

Dưới ánh trăng xuyên qua trên vách suối nước nóng, bảo bối nhà anh nằm ngửa ở nơi đó, nước màu trắng sữa chảy ra khỏi thân thể của cô, cổ xinh đẹp, hông vênh lên, ngực tròn, bụng bằng phẳng, dưới bụng, một mảnh rừng thơm mát rậm rạp, đào nguyên cốc thấp thoáng, như ẩn như hiện trong nước, ánh trăng朦胧 lung xuyên qua trên đầu, đẹp đến hấp dẫn linh hoạt như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại thì lại gọi lên dục vọng, tay thăm dò vào dưới nước, tách ra, chui vào, chuyển động, ma sát, môi dính vào bên tai bảo bối nhà anh nhỏ giọng nói chút từ hạ lưu: " Bảo bối, nơi này của em vừa nóng lại vừa chặt, một ngón tay của anh cũng bao lấy thật chặt, em nói tại sao mỗi lần có thể ăn hết cái đó lớn của anh như vậy hả? Bảo bối, đừng kẹp chặt như vậy, muốn kẹp chết chồng của em hả? Bỏ ra. , buông lỏng một chút, cho anh vào đi, không nghe lời có phải hay không ừ." Anh ngậm lỗ tai Sở Dĩnh trong miệng cắn một cái, Sở Dĩnh rầm rì một tiếng, cặp chân ở trong nước khẽ mở ra.

Từ góc độ của Chu Tự Hàn nhìn xuống, thật sự làm cho máu anh sôi sục, bởi vì da của bảo bối nhà anh rất trắng, cho nên chỗ đó cũng trắng mịn hơn so với người khác, tràn ra một ít dịch ở trong nước, giống như một đóa hoa nở rộ trong nước, khe màu hồng giấu ở bên trong một lùm hoa cỏ rậm rạp, không nói ra được xinh đẹp bao nhiêu, chỉ là trong cái miệng nhỏ nhắn khắc ra lời nói rất sát phong cảnh.

"Chu Tự Hàn em không còn hơi sức nữa rồi, thật đó, anh đừng lặn qua lặn lại nữa, hôm qua em ngủ không ngon, hiện tại rất mệt mỏi, em muốn ngủ, sáng mai sẽ tiếp tục có được hay không?" Sở Dĩnh cũng là thật sự mệt nhọc, buổi tối hôm qua cô ngủ không ngon, nghĩ đến việc mình sẽ gả cho Chu Tự Hàn, thế nhưng cô lại không ngủ được, rất không có tiền đề.

Thật ra thì Sở Dĩnh cũng cảm thấy, mình có phần dối trá một chút, trong miệng luôn nói đời này không tin tưởng tình yêu nữa rồi, lại bất giác yêu Chu Tự Hàn, thậm chí gả cho anh, bởi vì động lòng yêu, cho nên Sở Dĩnh giống như tất cả các cô dâu khác, tràn đầy chờ mong đối với cuộc sống hôn nhân tương lai, đồng thời cũng có cảm giác không xác định, dù sao thì chuyện trước kia của Chu Tự Hàn thật sự rất mệt mỏi.

Bây giờ là anh ấy yêu mình, không sai, nhưng phần năng lượng tình yêu này duy trì được bao lâu, một tháng, một năm, mười năm, những việc này đều không phải là Sở Dĩnh muốn, cô là người phụ nữ rất tầm thường, cô muốn cả đời, Chu Tự Hàn có thể cho cô sao, có thể yêu cô cả đời như thế này không?

Trong một tháng không thấy Chu Tự Hàn này, mỗi ngày Sở Dĩnh đều suy nghĩ đến những việc này, giống như đi vào ngõ cụt, cũng lượn quanh không ra ngoài nữa, ngày hôm qua trước khi đi lấy chồng, hai mẹ con cô ngủ cùng nhau, mẹ cô mới nói với cô: "Dĩnh Nhi, những thứ tình yêu kích thích này chỉ có thể là nhất thời, phần lớn thời gian đều là vô vị, nhưng bởi vì vô vị có lẽ càng có thể đủ nước chảy đá mòn, hôn nhân là cần tin tưởng

và kinh doanh, con là đứa bé thông minh, mẹ tin tưởng con sẽ làm vô cùng tốt, cha con ở trên trời cũng sẽ phù hộ cho cả đời con được hạnh phúc."

Cho dù mẹ nói nhiều như vậy, Sở Dĩnh vẫn có chút thấp thỏm như cũ, cho nên ở trong hôn lễ, cô mới không chịu đựng được mà hỏi một câu như vậy, nhưng bây giờ vào lúc này cô tin tưởng Chu Tự Hàn yêu mình, rất yêu rất yêu, yêu cũng muốn nhanh giày vò chết cô.

Chu Tự Hàn cúi đầu thấy bảo bối nhà anh quả thật ngay cả mắt cũng không mở ra được, không hài lòng nói: " Nhưng hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, anh mới làm mấy lần thì em liền kêu mệt, người đàn ông của em không ăn suốt cả một tháng, vào lúc này thật không dễ dàng gì mới khai trai được, mới như vậy liền xong chuyện thì không thể được."

Con mắt của Sở Dĩnh miễn cưỡng mở ra một đường nhỏ: "Nhưng mà em rất mệt mỏi." Chu Tự Hàn nói: "Vậy em ngủ đi, anh tự mình tới." Sở Dĩnh không khỏi liếc anh một cái, mỗi lần đều nói như vậy, nhưng chưa một lần nào để cho cô ngủ yên, ý niệm vừa mới chuyển tới đây, Chu Tự Hàn đã đổi tư thế, nằm ở trên người cô, đỡ em trai cứng rắn đi vào, nằm ở trên người cô giống như một con tinh tinh lớn, lại cắn, lại liếm, lại sờ vào, phía dưới kịch liệt đụng theo nước chảy ấm áp, hưng phấn không được.

Sở Dĩnh rất buồn bực, Chu Tự Hàn sẽ không sợ ngày đó muốn chết rồi. Giày vò từ trên mặt đất đến phòng tắm, từ phòng tắm giày vò một dãy đủ, vẫn không có ngừng nghỉ, trở lại trên giường tiếp tục giày vò, Chu Tự Hàn có thể tính động phòng hoa chúc quá đáng giá rồi, cho đến khi ánh sáng từ rèm cửa sổ bên ngoài xuyên thấu vào, Sở Dĩnh còn đang khoác nửa người lên bên trên giường, bị Chu Tự Hàn khiêng chân làm tiếp, làm cho đùi và chân Sở Dĩnh mềm nhũn ra, giống như không có gân cốt một dạng, giọng nói cũng khàn khàn.

Cô không thể nhịn được nữa rồi cuộc nổi giận: "Chu Tự Hàn, anh xong chưa?" "Xong rồi xong rồi, bảo bối, em đừng có gấp chứ, để cho người đàn ông của em sung sướng một lát đã, a." Thật dễ dàng xong chuyện, còn đặc biệt thỏa mãn run lên. Sở Dĩnh không quản anh nữa, nhắm mắt lại đi ngủ, cô quá mệt mỏi, coi như động đất cũng không làm cô tỉnh ngủ, cô rất buồn ngủ!

Sở Dĩnh ngủ một giấc này không biết bao lâu, lần nữa tỉnh lại, cũng không phải là tự nhiên tỉnh, là do không cách nào khống chế được cảm giác trên người, bị phản ứng sinh lí làm cho tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy, hai chân của mình bị Chu Tự Hàn tách ra, lão đại anh đen tối đâm vào trong đó, lại liếm, lại cắn, lại hôn, một mình chơi đang hưng phấn. Thấy cô tỉnh, Chu Tự Hàn lưu loát đem cô lật lại, liền đi lên.

Chu Tự Hàn theo lễ nghi cổ của nhà họ Nhạc trôi qua động phòng hoa chúc, toàn bộ qua hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba, anh mới đem tiểu tức phụ mệt mỏi đến mức đi bộ cũng thấy vất vả về nhà, từ nam đến bắc, bảo bối nhà anh ngủ suốt dọc đường đi, đến nhà lại bị giày vò một lần nữa, rồi cuộc đến thời điểm ngừng nghỉ, đã qua ngày mừng một tháng năm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Dĩnh gầy đi trông thấy, làm bà ngoại Sở Dĩnh đau lòng, lão thái thái muốn đem Sở Dĩnh về nhà nuôi dưỡng tiếp, Sở Dĩnh tự mình phản đối trước, bây giờ cô thật sự sợ Chu Tự Hàn rồi, còn không bằng ngày ngày để cho anh phát tình đi, nếu như bị ghen một trận, cô không chết cũng bị lột mất một lớp da.

Tóm lại, cuộc sống sau cưới của Sở Dĩnh chính là: "Yêu nhiều hơn nữa, cũng không bằng làm được nhiều, làm nhiều hơn nữa, cuộc sống cũng hài hòa."

Tác giả có lời muốn nói: đã thay đổi, coi như là kết cục đi, ngày mai viết ngoại truyện nhỏ thông báo tình tiết chưa hết một chút nữa, liền hoàn toàn kết thúc, cảm thấy viết văn này có chút loạn, giống như rất nhiều độc

giả nói có cứng rắn tổn thương, hay là công lực của tôi không thích hợp, cần rèn luyện nữa, chỉ mong bản sau có tiến bộ nhảy vọt, ba ngày sau tôi bắt đầu viết truyện mới, muốn viết một chuyện ân oán tình thù, muốn viết tình tiết kịch liệt phong phú, mong mọi người tiếp tục ủng hộ! Ít nhất hố mới vẫn có bảo đảm ở đây, cảm ơn mọi người đi theo một đường đến cuối cùng, càng thêm cảm ơn những phách vương chuyên quăng tiền kia, cúi người chào chào, hẹn gặp lại.

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngoại Truyện 1

Kể từ khi biết cháu trai Chu Lâm đạt trình độ người ngại chó chán ghét, Chu Tự Hàn cảm thấy may mắn vô số lần, bảo bối nhà anh không thể sinh được lại là chuyện hạnh phúc nhất, cũng đỡ phải sinh ra đứa con trai tức chết cha nó, nhìn gần đây anh trai anh đã có cả tóc bạc, nhất định là bị tiểu tử kia chọc tức.

Đều do tính khí của anh trai anh, không nuông chiều đứa bé, lần đầu tiên tiểu tử Chu Lâm kia gây họa, bị anh trai hung ác quất một trận, cái mông nhỏ cũng rút vào rồi, gào khóc rung trời, chờ đến khi ông cụ nhà anh phát hiện, giận đến mức muốn giết chết anh trai, anh trai anh cũng không sợ.

Nhưng sau đó tiểu tử này lại thay đổi chiến lược, bắt đầu phá hư chuyện tốt của anh trai anh, nó quần lấy chị dâu Hựu An sống chết phải ngủ cùng, không để cho ở cùng chỗ thì sẽ khóc, nếu không thì ra sức làm nũng, làm cho anh trai anh cưới vợ mà cũng giống như không có vợ, thảm vậy Chu Tự Hàn ở một bên nhìn cũng vô cùng hoảng sợ, buổi tối ôm bảo bối nhà anh, cảm thấy sao lại hạnh phúc như vậy.

Cho nên khi bảo bối nhà anh về nhà, vui mừng nói cho anh biết: "Chu Tự Hàn, em mang thai rồi." Chu Tự Hàn cảm giác quả thật chính là sấm sét giữa trời quang, như vậy cuộc sống sung sướng sẽ chấm dứt rồi, sắc mặt xám trắng, trán không ngừng đổ mồ hôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối nhà anh lập tức chuyển sang âm u, giọng lạnh lùng hỏi anh: "Anh không vui mừng sao?" Lúc này Chu Tự Hàn

mới phục hồi tinh thần lại, vội đi qua ôm bảo bối mà trong lòng vừa biểu quyết một lần, lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển nói được một cái sọt lớn, bảo bối nhà anh mới cho qua chuyện này.

Từ đó về sau ngày khổ của anh mới tính là chính thức tới, bảo bối nhà anh vốn cực kì kiêu ngạo, lại được anh cưng chiều càng thêm không có giới hạn, trên căn bản muốn làm gì thì phải làm bằng được, nếu như anh dám không thuận theo, người quay đầu bước đi, về nhà mẹ đẻ.

Coi như cha mẹ anh rất phân rõ phải trái, nhưng mẹ vợ, phía trên còn có ông bà ngoại vất vả lắm mới nhận lại cháu gái, con người nhìn như nhau, ban đầu vì linh giấy kết hôn, Chu Tự Hàn chỉ thiếu ba quỳ chín lạy thôi, mới được bà cụ gật đầu, còn theo đủ lễ nghi cổ của nhà họ Nhạc, thiếu chút nữa giày vò chết Chu Tự Hàn.

Lúc ấy Chu Tự Hàn mới hiểu được Mao gia gia, ông ta anh minh chỗ nào chứ, phải đánh vỡ những tập tục phong kiến xưa, giữ lại những thứ này quả thực là gieo họa.

Không để cho anh thấy bảo bối, anh phải năm gom sáu chịu, thật sự nhịn không được mới đi leo cửa sổ lúc nửa đêm, đáng tiếc anh không phải là anh trai anh, kỹ thuật chỉ là miễn cưỡng, rớt xuống bị chó nhà họ Nhạc đuổi đến đầu tường mới chạy, bộ dạng nhếch nhác đó bị mấy người Kiến Quốc cười ước chừng hơn nửa năm.

Cho nên anh hận nhất là bảo bối nhà anh về nhà mẹ đẻ, nhưng nhà họ Nhạc lại cố tình mua nhà ở thành phố B, còn cách biệt thự nhà anh không xa, bảo bối nhà anh xoay mông một cái thì trở về nhà mẹ rồi, cũng may nhà họ Nhạc bên kia bận rộn, sau khi bọn họ kết hôn, mẹ vợ cũng đi theo cả nhà ông bà ngoại trở về phía nam.

Bây giờ họ nghe nói bảo bối mang thai, cũng đều trở lại, trông coi bảo bối nhà anh thật chặt, ngăn cách anh ở bên ngoài giống như anh là bệnh độc

gì vậy, ban ngày còn chịu được, nhưng mà buổi tối, đừng nói làm chút gì, chỉ sờ sờ tay nhỏ bé cũng là hi vọng xa vời, cũng may bảo bối nhà anh còn biết thương hại anh, thường cho anh một chút canh thịt uống, anh mới chịu đựng nổi.

Chịu khổ bảy tháng, rốt cuộc đến thời điểm bảo bối nhà anh sinh, nước mắt của anh cũng rơi xuống, thái hậu nhà anh còn nói: "Nhìn tiền đồ của lão nhị một chút này, có con trai cũng kích động mà khóc." Cái gì là vì con trai chứ, là vì chính anh có được hay không?

Mong đợi nàng dâu ra khỏi tháng cũ, rốt cuộc ông bà ngoại và mẹ vợ có lòng từ bi, trả lại bảo bối cho anh, anh có thể danh chính ngôn thuận ôm vợ rồi, đêm trăng mờ gió lớn, Chu Tự Hàn kích động vừa mới bò lên giường, còn chưa di chuyển, chỉ nghe thấy một hồi khóc thét, chân dài của bảo bối nhà anh đuổi một cái, vô tình đạp anh xuống giường, ra lệnh cho anh: "Anh đi xem đứa bé một chút." "Có bảo mẫu đấy." Chu Tự Hàn không ngừng cố gắng bò dậy nhào tới, lại bị bảo bối nhà anh đánh một cước: "Có bảo mẫu cũng không được, anh đi hay không đi hả?"

Thân thể Chu Tự Hàn run lên, tính tình bảo bối nhà anh mềm không được cứng cũng không xong! Anh uất ức bĩu môi, đi ra ngoài nhìn đứa bé, tiểu tử nghịch ngợm này còn có thể giày vò hơn so với tiểu tử Chu Lâm kia, anh ôm thì nằm ngủ, vừa để xuống liền gào thét, khó khăn lắm mới dỗ con trai ngủ được, trời đã sáng rồi, nước mắt Chu Tự Hàn dài như sợi mì, ngửa đầu dấm ngược: "Trời ạ! Cuộc sống này khi nào mới kết thúc đây?"

ĐUỔI TÌNH YÊU ĐI

Hân Hân Hướng Vinh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngoại Truyện 2

Đối với em gái cùng mẹ khác cha là Lăng San San, Sở Dĩnh vẫn không biết nên nói cho mẹ như thế nào, mặc dù là con gái của mẹ, nhưng mẹ chưa bao giờ biết có con bé, huống hồ, cha của con bé còn là Lăng Thủ Chính.

Có lúc suy nghĩ một chút, Sở Dĩnh cũng cảm thấy họ và nhà họ Lăng ân oán rối rắm thật sự không phân rõ, cô và Lăng Chu đã qua, còn có Lăng San San, con bé là em gái của mình và Lăng Chu, liên hệ máu mủ này bất kể như thế nào cũng không dứt bỏ được.

Khi Sở Dĩnh vẫn còn rối rắm thì Lăng San San liên lạc với cô trước, con bé trở về nước, là gọi điện thoại ở sân bay, nói chuyện có chút thận trọng cẩn thận, làm cho trong lòng Sở Dĩnh có chút chua xót không biết tên, nghe được giọng nói của con bé trong ít giây, thì Sở Dĩnh có loại cảm giác gần gũi, đó là một loại tình cảm trời sinh giữa chị em gì đó.

Sở Dĩnh dặn con bé đợi cô ở sân bay, không được đi lung tung, thân thể cô em gái này không được tốt, lại sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, hiện tại đột nhiên trở lại sợ rằng không thể thích ứng được, hơn nữa con bé còn nhỏ như vậy, mới mười bảy tuổi, tự mình đi đến một nơi vô cùng xa lạ, nghĩ tới những việc này thì trong lòng Sở Dĩnh cũng rất khổ sở.

Vừa vào cổng sân bay Sở Dĩnh liền chú ý đến một cô gái trẻ tuổi ngồi ở bên lề đường, bên cạnh để một va li hành lý thật to, một mình cô đơn lẻ loi ngồi ở nơi đó, cúi đầu nghịch điện thoại di động, cô ấy mặc áo sơ mi quần jean đơn giản, tóc rất dài, rũ xuống một bên, lúc Sở Dĩnh đi tới, cô ấy

ngẩng đầu lên, trong nháy mắt, Sở Dĩnh cảm thấy giống như mình đang soi gương, chẳng qua cái gương này có chức năng quay ngược thời gian thôi.

Con bé thật sự rất giống bản thân mình, nhưng cẩn thận nhìn kĩ lại, giữa hai lông mày cũng có chút bóng dáng của Lăng Chu, đây chính là do gen di truyền, dù sao cha con bé là Lăng Thủ Chính, con bé cũng là em gái của Lăng Chu.

Lăng San San nhìn thấy cô, giang rộng cánh tay ôm lấy cô thân mật thăm thiết gọi một tiếng: "Chị." Nghe tiếng gọi chị này, trong lòng Sở Dĩnh nói không ra tư vị gì, mình đâu có xứng làm chị, những năm này không biết sự tồn tại của con bé thì cũng thôi đi, sau khi biết rồi, vẫn do dự có muốn gặp con bé hay không, có nên nói cho mẹ biết về con bé hay không, thật ra thì những việc này đều không nên do dự, con bé là con gái của mẹ cô, là em gái của mình, phần máu mủ tình thân này đến chết cũng không đổi được.

Sở Dĩnh sờ sờ tóc của con bé: "Sao em không gọi điện thoại nói trước, tự mình chạy về nước như vậy, xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?" Ánh mắt Lăng San San trong suốt sáng lóe lóe: "Em không biết chị có đồng ý gặp em hay không, kể từ khi em biết mình còn có một người chị, mỗi ngày em đều muốn gặp chị, còn có mẹ nữa, em cũng từng nghĩ sẽ trở về, số điện thoại của chị là em tìm được từ chỗ của anh trai, mới vừa rồi khi gọi, chị không biết đâu, em rất sợ, sợ chị không nhận em, không muốn gặp em."

"Nha đầu ngốc, em là em gái của chị! Làm sao chị sẽ không nhận em chứ, đi thôi! Về nhà với chị." Một tay cô kéo va li hành lý, một tay dắt con bé, ra khỏi sân bay, lên xe.

Lăng San San ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn Sở Dĩnh nửa ngày: "Chị, chúng ta thật sự rất giống nhau có đúng hay không? Chị không biết đâu, lần đầu tiên khi anh trai gặp em, cũng ngỡ người thật lâu, sau này em mới

biết, thì ra anh và chị từng là người yêu, không trách được anh trai rất thích nhìn em, em nghĩ nguyên nhân là bởi vì em và chị rất giống nhau."

Sở Dĩnh ngẩn người, thoáng cái cũng đã nửa năm rồi, mình gả cho Chu Tự Hàn, Lãng Chu đi ra nước ngoài, đoạn tình yêu đã từng khắc cốt ghi tâm trong quá khứ, l.q.đ rồi cuộc cũng dần dần phai nhạt đi theo thời gian, có lẽ chỉ phai nhạt đi ở chỗ mình thôi, còn Lãng Chu vẫn chưa buông tay.

Cũng là bởi vì cô gặp được Chu Tự Hàn, Chu Tự Hàn quá bá đạo, anh yêu cô, liền buộc mình cũng phải yêu anh, không yêu cũng không được, Sở Dĩnh cũng không hối hận khi yêu Chu Tự Hàn, lần trước tận mắt thấy anh dùng mạng mình tới cứu cô trong chớp mắt kia, cô cũng biết, mình có bao nhiêu may mắn, khiến một người đàn ông phục vụ quên mình tới yêu cô, làm phụ nữ còn có yêu cầu gì, cô sống rất hạnh phúc, còn đối với Lãng Chu, cô chỉ có thể chúc phúc cho anh ấy, hi vọng anh có thể quên đi quá khứ, tìm một người tới yêu thương lần nữa.

Tháng trước Sở Dĩnh mới biết, Lãng Chu ra khỏi nước liền đưa Lãng San San đến chỗ của anh để chăm sóc, so với mình, người anh trai Lãng Chu này càng xứng chức hơn.

Nghĩ tới những việc này, Sở Dĩnh chợt đem xe dừng ở ven đường, nghiêng đầu hỏi con bé: "Em trở về nước Lãng Chu có biết không?" San San chợt dạ nháy mắt mấy cái, lắc đầu một cái: "Em không dám nói với anh trai, hai ngày nay anh ấy có chuyện đi gặp thầy của anh ấy rồi, l/q/đ em liền mua vé máy bay trở về nước." Vừa mới dứt lời, điện thoại của San San liền vang lên, Lãng San San liếc mắt nhìn tên người gọi tới liền chợt dạ, đưa di động cho Sở Dĩnh: "Là anh trai gọi, chị giúp em nắn nỉ một chút có được hay không, nhất định anh trai sẽ nghe lời chị."

Sở Dĩnh nhận lấy điện thoại di động: "Lãng Chu, là em đây, San San ở chỗ em, anh yên tâm đi." Bên kia điện thoại di động trầm mặc một hồi lâu,

mới truyền đến giọng nói của Lăng Chu: "Dĩnh Nhi em sống có tốt không?" Sở Dĩnh rũ con mắt xuống nói một câu: "Rất tốt." Cô cũng không biết nên nói cái gì nữa, giữa hai người giống như ngay cả nói chuyện xã giao cũng đều gặp vấn đề.

Thật lâu sau Lăng Chu bên kia mới nói: "Vậy San San liền nhờ em rồi." "Ừ." Sở Dĩnh để điện thoại di động xuống, phát hiện San San dựng lỗ tai lại gần để nghe lén cả nửa buổi, bộ dáng tinh ranh kì lạ kia, Sở Dĩnh buồn cười điểm một cái lên cái trán của con bé.

Lăng San San le lưỡi một cái, nhận lấy điện thoại di động: "Nhất định anh trai còn thích chị á! Em xem, đúng rồi, anh rể đâu rồi, l,q,d, ngay cả em ở nước ngoài cũng thấy tin tức về anh rể trên tạp chí, thật là lợi hại! Chỉ là, em vẫn cảm thấy anh trai em hơi đẹp trai hơn."

Sở Dĩnh không khỏi bật cười, nhớ tới cái gì đó lại vội vàng dặn dò con bé: "Nếu để cho anh rể em nghe lời này thì có thể âm ỉ cả một tháng đấy, thấy anh ấy thì ngàn vạn lần đừng nói đến chuyện của anh trai em, một chữ cũng đừng nhắc tới, có biết hay không?"

Lăng San San gật đầu một cái: "Chị, em có thể thể trông thấy mẹ không, em biết thân thể của mẹ không được tốt, chị yên tâm, em sẽ rất nghe lời." Trong lòng Sở Dĩnh đau xót: "Ừ, chỉ là mẹ không có ở thành phố B, em ngồi máy bay lâu như vậy, trước tiên về nhà ngủ một giấc thật ngon, sáng mai chị dẫn em đi." Lăng San San gật đầu một cái.

Đến nhà, Sở Dĩnh sắp xếp phòng khách xong, để San San tắm rửa nghỉ ngơi, cô gọi điện thoại qua cho cậu, đại khái nói chuyện ngày mai mình và San San muốn đi về phía nam một chút.

Nhạc Nam Thần để điện thoại di động, xuống liếc nhìn em gái trên ban công ngoài cửa sổ, ông đẩy cửa đi ra ngoài: "Thu Mạn, có một chuyện anh và Dĩnh Nhi vẫn không biết nên nói cho em như thế nào, năm đó Lăng

Thủ Chính lấy trộm trứng của em rồi làm thụ tinh trong ống nghiệm ở nước ngoài, sinh con gái."

Nhạc Thu Mạn khiếp sợ nhìn ông thật lâu, mới chậm rãi nói: "Anh nói em còn có một đứa con gái sao?" Nhạc Nam Thần gật đầu một cái: " Nhỏ hơn Dĩnh Nhi rất nhiều, năm nay mười bảy tuổi rồi, l:q:đ con bé mới tới thành phố B, đang ở chỗ của Dĩnh Nhi, con bé muốn gặp em, ý của em như thế nào đây?"

Nhạc Thu Mạn đứng lên đi ra bên ngoài: "Hiện tại em muốn trở về thành phố B ngay." Nhạc Nam Thần cản cũng không ngăn được, chỉ đành phải lên máy bay với bà, ở sân bay gọi điện thoại cho Sở Dĩnh.

Sở Dĩnh nói với San San: "Mẹ đi máy bay khoảng hai giờ nữa sẽ đến thành phố B." San San vô cùng khẩn trương, lục ra vài bộ quần áo ở trong va li hành lý, đổi đi đổi lại nửa ngày, cuối cùng vẫn là Sở Dĩnh nhìn không được, lôi kéo con bé nói: "Em là con gái của mẹ, mặc cái gì cũng không quan trọng." Lẳng San San mới tốt hơn chút ít.

Hai giờ chiều Nhạc Thu Mạn xuống sân bay, Chu Tự Hàn tự mình tới sân bay đón mẹ vợ và cậu của Sở Dĩnh, hiện tại Chu Tự Hàn cũng không dám đắc tội với người của nhà họ Nhạc, anh thật sự sợ người nhà họ Nhạc đem bảo bối nhà anh đi, chỉ là, sau khi thấy cô em gái của bảo bối nhà anh, Chu Tự Hàn vẫn còn cảm thấy khó chịu.

Tiểu tử Lãng Chu kia, cả ngày chăm sóc em gái giống như bảo bối nhà anh vậy, rốt cuộc trong lòng nghĩ cái gì đây, không chừng còn nhớ thương bảo bối nhà anh đấy! Chuyện này phải xử lý thật tốt, l/q/đ Lãng San San là em gái của bảo bối nhà anh, chính là em gái của Chu Tự Hàn anh, vậy thật tốt, cũng đừng nghĩ liên hệ với Lãng Chu như vậy, đừng hòng mơ tưởng.

Nhạc Nam Thần liếc anh một cái, cũng biết trong lòng tiểu tử này chắc chắn lại khó chịu, hơi cong môi một cái hỏi: "Tự Hàn, San San và Dĩnh Nhi

có giống nhau hay không?" Đây cũng là một lão hồ ly, đừng nhìn trên mặt ôn tồn nho nhã, không có việc gì liền thua thiệt ông đôi câu, trong mắt Chu Tự Hàn, nhà họ Nhạc không có một người nào hiền lành cả, ban đầu lúc kết hôn, chinh anh thiếu chút nữa tàn phế mất, vào lúc này nhớ tới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng mà cũng không dám đắc tội.

Ừ một tiếng: "Đúng là rất giống nhau, chỉ là bảo bối nhà cháu xinh đẹp hơn." Nhạc Nam Thần thật sự không nhịn được cười một tiếng, xe vừa mới quẹo vào cổng biệt thự, Nhạc Thu Mạn đã nhìn thấy một cô gái tương đối trẻ tuổi đứng cùng với Dĩnh Nhi ở trước cửa lớn.

Ánh mắt Nhạc Thu Mạn xẹt qua Dĩnh Nhi rơi vào trên người cô gái nhỏ bên cạnh cô, thật tốt giống như nhìn thấy Dĩnh Nhi trước kia, đây cũng là con gái của bà, đứa con gái không biết mặt mười bảy năm.

Hốc mắt Nhạc Thu Mạn ê ẩm, nước mắt không nhịn được liền rơi xuống, xuống xe giang rộng hai cánh tay: "San San, con là San San có đúng hay không?" San San cũng nhào tới khóc, một đầu quần tới trong ngực Nhạc Thu Mạn, hai mẹ con ôm nhau mà khóc, mắt Sở Dĩnh cũng không khỏi ướm át, cô cũng có cảm giác thân thiết đối với San San, huống hồ là mẹ.

Hôm sau San San liền theo Nhạc Thu Mạn trở lại phía nam, San San vừa đi, Chu Tự Hàn liền nói với Sở Dĩnh: "San San là em gái của em, anh thừa nhận, những người khác ít liên hệ đi."

Sở Dĩnh liếc anh một cái: " Những người khác gì chứ, anh nói thẳng là Lăng Chu không phải được sao, sao trái tim nhỏ như vậy, thời gian đã lâu như vậy rồi, vẫn còn ghen lung tung được."

Chu Tự Hàn ôm cô gặm một cái: "Thời gian dài thì có ích lợi gì? Hiện tại tiểu tử kia vẫn còn độc thân, ngay cả một người bạn gái cũng không có, khẳng định trong lòng còn nhớ thương bảo bối nhà anh rồi, bảo bối, em

xem San San là em gái ruột của hẳn ta, cũng là em gái của em, hai người các em miễn cưỡng cũng coi như anh em, giữa anh em có cái gì thì chính là loạn luân." Sở Dĩnh giơ chân đá anh một cước: "Anh mới loạn luân đấy."

Chu Tự Hàn che chân nhảy: "Bảo bối, em cũng quá hung ác rồi, lát nữa đá tàn chông của em, xem em làm thế nào đây? Bảo bối bảo bối."

Mặc dù cảm thấy Chu Tự Hàn có chút thần hồn nát thần tính, nhưng Sở Dĩnh vẫn tận lực tránh gặp mặt với Lăng Chu, Nhạc Thu Mạn nhận San San, không yên tâm để con bé sống ở nước ngoài một mình, liền để con bé ở lại đi học trong nước, cũng có thể chăm sóc con bé, dù sao một cô gái nhỏ, một mình ở bên ngoài cũng sẽ gặp khó khăn.

Lăng Chu cũng đồng ý, cứ như vậy, anh cũng có thể chuyên tâm đào tạo hơn, chỉ là anh vẫn chưa buông tay đối với đoạn tình cảm với Dĩnh Nhi kia. Năm năm sau Dĩnh Nhi đã là mẹ của hai đứa bé, con trai Chu Lịch, con gái Chu Tuyết, nhìn cuộc sống của cô hạnh phúc như vậy, Lăng Chu cảm thấy, có lẽ thật sự mình nên bỏ qua, Dĩnh Nhi đã sớm không thuộc về anh, tình yêu, hạnh phúc, cuộc sống của cô đều thuộc về một người đàn ông khác, mà mình chỉ là một người khách qua đường.

Bao nhiêu năm sau, Lăng Chu thiết kế đạt được giải thưởng quốc tế lớn, rốt cuộc anh cũng thực hiện được giấc mộng của mình, trở thành một kiến trúc sư xuất sắc, tòa nhà chọc trời mệnh danh do anh thiết kế cũng đứng vững vàng ở bờ bên kia đại dương, ghi lại đoạn tình yêu đã từng khắc sâu nhất của anh.

Hoàn

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: Trở Về](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 69: Ngoại Truyện 2](#)